

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
VIII kadencja
Prezes Rady Ministrów
RM-10-94-17

Druk nr 1784

Warszawa, 21 sierpnia 2017 r.

Pan
Marek Kuchciński
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku

Na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. przedstawiam Sejmowi Rzeczypospolitej Polskiej projekt ustawy

**- o imprezach turystycznych i
powiązanych usługach turystycznych z
projektami aktów wykonawczych.**

Projekt ma na celu wykonanie prawa Unii Europejskiej.

W załączeniu przedstawiam także opinię dotyczącą zgodności proponowanych regulacji z prawem Unii Europejskiej.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że do prezentowania stanowiska Rządu w tej sprawie w toku prac parlamentarnych został upoważniony Minister Sportu i Turystyki.

Z poważaniem

(-) Beata Szydło

U S T A W A

z dnia

o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych^{1), 2)}

Rozdział 1

Przepisy ogólne

Art. 1. Ustawa określa:

- 1) warunki oferowania, sprzedaży i realizacji imprez turystycznych oraz powiązanych usług turystycznych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, a także za granicą, jeżeli umowy z podróżnymi są zawierane przez przedsiębiorców turystycznych mających siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;
- 2) zasady funkcjonowania Turystycznego Funduszu Gwarancyjnego.

Art. 2. 1. Zadania marszałka województwa, o których mowa w art. 7 ust. 1 pkt 2, art. 9 ust. 2, art. 13–15, art. 20, art. 21 ust. 1 i 3, art. 23, art. 24, art. 25 ust. 2, art. 26 ust. 1 i 3, art. 27 ust. 7 i 8, art. 29 ust. 2, art. 30, art. 32 ust. 1, art. 55–57, art. 69 ust. 1–4 i art. 70 ustawy, są zadaniami z zakresu administracji rządowej.

2. Minister właściwy do spraw turystyki jest organem wyższego stopnia w stosunku do marszałka województwa w sprawach, o których mowa w art. 26 ust. 3, art. 30 ust. 7, art. 32 ust. 1, oraz od decyzji administracyjnej marszałka województwa o odmowie wpisu do rejestru, o którym mowa w art. 22 ust. 2.

Art. 3. Ustawy nie stosuje się do:

- 1) imprez turystycznych oraz powiązanych usług turystycznych, które są oferowane oraz których zamawianie i realizowanie jest ułatwiane okazjonalnie, na zasadach niezarobkowych i wyłącznie ograniczonej grupie podróżnych;

¹⁾ Niniejsza ustawa w zakresie swojej regulacji wdraża dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2302 z dnia 25 listopada 2015 r. w sprawie imprez turystycznych i powiązanych usług turystycznych, zmieniającą rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 i dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/83/UE oraz uchylającą dyrektywę Rady 90/314/EWG (Dz. Urz. UE L 326 z 11.12.2015, str. 1).

²⁾ Niniejszą ustawą zmienia się ustawy: ustawę z dnia 20 maja 1971 r. – Kodeks wykroczeń, ustawę z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty, ustawę z dnia 29 sierpnia 1997 r. o usługach turystycznych, ustawę z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe, ustawę z dnia 28 marca 2003 r. o transporcie kolejowym, ustawę z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, ustawę z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej oraz ustawę z dnia 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta.

- 2) imprez turystycznych i powiązanych usług turystycznych nabywanych na podstawie umowy generalnej o organizowanie podróży służbowych zawieranej między przedsiębiorcą turystycznym a przedsiębiorcą w rozumieniu art. 43¹ ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny (Dz. U. z 2017 r. poz. 459, 933 i 1132) albo podmiotem prowadzącym działalność odpłatną;
- 3) imprez turystycznych oraz powiązanych usług turystycznych trwających krócej niż 24 godziny, chyba że obejmują nocleg.

Art. 4. Ilekcioć w ustawie jest mowa o:

- 1) usługcie turystycznej – należy przez to rozumieć:
 - a) przewóz pasażerów,
 - b) zakwaterowanie w celach innych niż pobytowe, które nie jest nieodłącznym elementem przewozu pasażerów,
 - c) wynajem pojazdów samochodowych lub innych pojazdów silnikowych,
 - d) inną usługę świadczoną podróżnym, która nie stanowi integralnej części usług wskazanych w lit. a–c;
- 2) imprezie turystycznej – należy przez to rozumieć połączenie co najmniej dwóch różnych rodzajów usług turystycznych na potrzeby tej samej podróży lub wakacji, spełniające warunki, o których mowa w art. 5 ust. 1;
- 3) umowie o udział w imprezie turystycznej – należy przez to rozumieć umowę dotyczącą imprezy turystycznej jako całości lub, jeżeli impreza turystyczna jest realizowana na podstawie odrębnych umów, wszystkie umowy obejmujące poszczególne usługi turystyczne w ramach tej samej imprezy turystycznej;
- 4) rozpoczęciu imprezy turystycznej – należy przez to rozumieć rozpoczęcie wykonywania usług turystycznych objętych imprezą turystyczną;
- 5) powiązanych usługach turystycznych – należy przez to rozumieć niestanowiące imprezy turystycznej połączenie co najmniej dwóch różnych rodzajów usług turystycznych nabytych na potrzeby tej samej podróży lub wakacji, objęte odrębnymi umowami z dostawcami poszczególnych usług turystycznych, spełniające warunki, o których mowa w art. 6 ust. 1;
- 6) podróżnym – należy przez to rozumieć każdego, kto chce zawrzeć umowę lub jest uprawniony do podróżowania na podstawie umowy zawartej w zakresie stosowania ustawy;

- 7) przedsiębiorcy turystycznym – należy przez to rozumieć organizatora turystyki, przedsiębiorcę ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych, agenta turystycznego lub dostawcę usług turystycznych, będącego przedsiębiorcą w rozumieniu art. 43¹ ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny albo prowadzącego działalność odpłatną;
- 8) organizatorze turystyki – należy przez to rozumieć przedsiębiorcę turystycznego, który tworzy i sprzedaje lub oferuje do sprzedaży imprezy turystyczne, bezpośrednio lub za pośrednictwem innego przedsiębiorcy turystycznego lub razem z innym przedsiębiorcą turystycznym, lub też przedsiębiorcę turystycznego, który przekazuje dane podróznego innemu przedsiębiorcy turystycznemu zgodnie z art. 5 ust. 1 pkt 2 lit. e;
- 9) agencie turystycznym – należy przez to rozumieć przedsiębiorcę turystycznego innego niż organizator turystyki, który na podstawie umowy agencyjnej sprzedaje lub oferuje do sprzedaży imprezy turystyczne utworzone przez organizatora turystyki;
- 10) trwałym nośniku – należy przez to rozumieć materiał lub narzędzie umożliwiające podróznemu lub przedsiębiorcy turystycznemu przechowywanie informacji kierowanych osobiście do niego, w sposób umożliwiający dostęp do informacji w przyszłości przez czas odpowiedni do celów, jakim te informacje służą, i które pozwalają na odtworzenie przechowywanych informacji w niezmienionej postaci;
- 11) punkcie sprzedaży – należy przez to rozumieć ruchome lub stałe miejsce prowadzenia sprzedaży imprez turystycznych lub powiązanych usług turystycznych, jak również strony internetowe sprzedaży lub podobne punkty sprzedaży online, z uwzględnieniem przypadków, gdy internetowe strony sprzedaży lub punkty sprzedaży online przedstawiane są podróznym jako jeden punkt obsługi, w tym usługa dostępna telefonicznie;
- 12) powrocie do kraju – należy przez to rozumieć powrót podróznego do miejsca rozpoczęcia podróży lub do innego miejsca uzgodnionego przez strony umowy;
- 13) turystycznym rachunku powierniczym – należy przez to rozumieć rachunek powierniczy w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (Dz. U. z 2016 r. poz. 1988, z późn. zm.³⁾) należący do organizatora turystyki lub przedsiębiorcy ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych, służący gromadzeniu środków pieniężnych wpłacanych przez podróжных;

³⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2016 r. poz. 1948, 1997 i 2260 oraz z 2017 r. poz. 85, 724, 768, 791 i 1089.

- 14) zabezpieczeniu finansowym – należy przez to rozumieć gwarancję bankową, gwarancję ubezpieczeniową, umowę ubezpieczenia na rzecz podróżnych lub umowę o turystyczny rachunek powierniczy, o których mowa w art. 7 ust. 2 pkt 1–3;
- 15) nieuniknionych i nadzwyczajnych okolicznościach – należy przez to rozumieć sytuację pozostającą poza kontrolą strony powołującej się na taką sytuację, której skutków nie można było uniknąć, nawet gdyby podjęto wszelkie rozsądne działania;
- 16) niezgodności – należy przez to rozumieć niewykonanie lub nienależyte wykonanie usług turystycznych objętych imprezą turystyczną.

Art. 5. 1. Do utworzenia imprezy turystycznej dochodzi, jeżeli:

- 1) usługi turystyczne zostały połączone przez jednego przedsiębiorcę turystycznego, w tym na prośbę podróżnego lub zgodnie z jego wyborem, przed zawarciem umowy obejmującej wszystkie usługi lub
- 2) niezależnie od tego, czy zawarto odrębne umowy z dostawcami poszczególnych usług turystycznych, usługi te są:
 - a) nabywane w jednym punkcie sprzedaży i zostały wybrane, zanim podróżny zgodził się dokonać zapłaty lub
 - b) oferowane lub sprzedawane po cenie obejmującej wszystkie usługi lub po cenie całkowitej, lub gdy jedną z tych cen obciążany jest nabywca, lub
 - c) reklamowane lub sprzedawane przy użyciu określenia „impreza turystyczna” lub podobnego, lub
 - d) łączone po zawarciu umowy, na podstawie której podróżny został uprawniony do dokonania wyboru spośród różnych rodzajów usług turystycznych, lub
 - e) nabywane od odrębnych przedsiębiorców turystycznych za pośrednictwem powiązanych procesów rezerwacji online, podczas których przedsiębiorca turystyczny, z którym zawarta została pierwsza umowa, przekazuje innemu przedsiębiorcy turystycznemu lub przedsiębiorcom turystycznym: imię i nazwisko podróżnego, adres poczty elektronicznej oraz szczegóły płatności, a umowa z tym innym przedsiębiorcą turystycznym lub przedsiębiorcami turystycznymi zostanie zawarta najpóźniej 24 godziny po potwierdzeniu rezerwacji pierwszej usługi turystycznej.

2. Do utworzenia imprezy turystycznej nie dochodzi, mimo spełnienia przesłanek, o których mowa w ust. 1, w przypadku połączenia nie więcej niż jednego rodzaju usługi

turystycznej, o której mowa w art. 4 pkt 1 lit. a, b albo c, z jedną lub kilkoma usługami turystycznymi, o których mowa w art. 4 pkt 1 lit. d, które:

- 1) nie stanowią znacznej części łącznej wartości połączonych usług turystycznych i nie są reklamowane jako istotny element tego połączenia, ani nie stanowią takiego elementu z innych przyczyn lub
- 2) zostały wybrane i nabyte po rozpoczęciu realizacji usługi turystycznej, o której mowa w art. 4 pkt 1 lit. a, b albo c.

Art. 6. 1. Do utworzenia powiązanych usług turystycznych dochodzi, jeżeli przedsiębiorca turystyczny ułatwia podróżnym nabywanie usług turystycznych:

- 1) przy okazji jednej wizyty lub kontaktu z jego punktem sprzedaży z możliwością dokonania wyboru i zapłaty odrębnie za każdą usługę turystyczną lub
- 2) w sposób ukierunkowany od innego przedsiębiorcy turystycznego w zakresie co najmniej jednej dodatkowej usługi turystycznej, jeżeli umowa z tym przedsiębiorcą turystycznym zostanie zawarta najpóźniej 24 godziny po potwierdzeniu rezerwacji pierwszej usługi turystycznej.

2. Do utworzenia powiązanych usług turystycznych nie dochodzi, mimo spełnienia przesłanek, o których mowa w ust. 1, w przypadku połączenia nie więcej niż jednego rodzaju usługi turystycznej, o której mowa w art. 4 pkt 1 lit. a, b albo c, z jedną lub kilkoma usługami turystycznymi, o których mowa w art. 4 pkt 1 lit. d, jeżeli wartość tych usług nie stanowi znacznej części łącznej wartości połączonych usług turystycznych i nie są one reklamowane jako istotny element tego połączenia, ani nie stanowią istotnego elementu tego połączenia z innych przyczyn.

Rozdział 2

Organizatorzy turystyki, agenci turystyczni oraz przedsiębiorcy ułatwiający nabywanie powiązanych usług turystycznych

Art. 7. 1. Organizatorzy turystyki oraz przedsiębiorcy ułatwiający nabywanie powiązanych usług turystycznych są obowiązani spełniać następujące warunki:

- 1) zapewnić podróżnym na wypadek swojej niewypłacalności:
 - a) pokrycie kosztów kontynuacji imprezy turystycznej lub kosztów powrotu do kraju, obejmujących w szczególności koszty transportu i zakwaterowania, w tym także w uzasadnionej wysokości koszty poniesione przez podróżnych, w przypadku gdy organizator turystyki lub przedsiębiorca ułatwiający nabywanie powiązanych usług

turystycznych, wbrew obowiązkowi, nie zapewnia tej kontynuacji lub tego powrotu,

- b) zwrot wpłat wniesionych tytułem zapłaty za imprezę turystyczną lub każdą opłaconą usługę przedsiębiorcy ułatwiającemu nabywanie powiązanych usług turystycznych, w przypadku gdy z przyczyn dotyczących organizatora turystyki lub przedsiębiorcy ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych lub osób, które działają w ich imieniu, impreza turystyczna lub którakolwiek opłacona usługa przedsiębiorcy ułatwiającemu nabywanie powiązanych usług turystycznych nie została lub nie zostanie zrealizowana,
 - c) zwrot części wpłat wniesionych tytułem zapłaty za imprezę turystyczną odpowiadającą części imprezy turystycznej lub za każdą usługę opłaconą przedsiębiorcy ułatwiającemu nabywanie powiązanych usług turystycznych odpowiadającą części usługi, która nie została lub nie zostanie zrealizowana z przyczyn dotyczących organizatora turystyki lub przedsiębiorcy ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych, lub osób, które działają w ich imieniu;
- 2) składać marszałkowi województwa oryginały lub poświadczone za zgodność z oryginałem przez adwokata, radcę prawnego lub notariusza kopie posiadanego zabezpieczenia finansowego, nie później niż 14 dni przed upływem terminu obowiązywania umowy lub gwarancji poprzedniej; przedsiębiorcy turystyczni zaprzestający działalności albo zawieszający działalność są zwolnieni z tego obowiązku, jeżeli zawiadomią marszałka województwa o zaprzestaniu albo zawieszeniu działalności organizatora turystyki lub przedsiębiorcy ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych;
 - 3) prowadzić wykaz umów o udział w imprezie turystycznej oraz umów zawartych przez podróżnego z przedsiębiorcą ułatwiającym nabywanie powiązanych usług turystycznych, zwany dalej „wykazem umów”;
 - 4) składać terminowo do Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego deklaracje zawierające:
 - a) wyliczenie wysokości należnych składek na Turystyczny Fundusz Gwarancyjny,
 - b) liczbę i rodzaj umów, o których mowa w pkt 3, zawartych w danym miesiącu oraz liczbę podróżnych objętych tymi umowami,

- c) informacje o zabezpieczeniach finansowych posiadanych w okresie, za jaki jest składana deklaracja oraz o podmiotach ich udzielających,
 - d) informację o liczbie podróżnych, za których składka jest należna na Turystyczny Fundusz Gwarancyjny, a impreza turystyczna lub powiązana usługa turystyczna została odwołana przez organizatora turystyki lub przedsiębiorcę ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych z powodu niewystarczającej liczby zgłoszeń, jeżeli realizacja usług była uzależniona od liczby zgłoszeń, w przypadku rozwiązania umowy lub odstąpienia od umowy przez podróżnego, a także w przypadku zmiany liczby uczestników, których dotyczy dana umowa;
- 5) realizować wobec podróżnych obowiązki informacyjne, o których mowa w rozdziale 6.
2. Obowiązki, o których mowa w ust. 1 pkt 1, organizatorzy turystyki oraz przedsiębiorcy ułatwiający nabywanie powiązanych usług turystycznych realizują przez:
- 1) zawarcie gwarancji bankowej lub gwarancji ubezpieczeniowej zgodnie ze wzorem formularza i przepisami określającymi minimalną wysokość sumy gwarancji lub
 - 2) zawarcie umowy ubezpieczenia na rzecz podróżnych zgodnie ze wzorem formularza i przepisami określającymi minimalną wysokość sumy ubezpieczenia, lub
 - 3) zawarcie umowy o turystyczny rachunek powierniczy zgodnie z wzorem tej umowy i przyjmowanie wpłat podróżnych wyłącznie na ten rachunek, jeżeli świadczą imprezy turystyczne lub ułatwiają nabywanie powiązanych usług turystycznych świadczonych wyłącznie na terenie kraju;
 - 4) dokonywanie terminowych wpłat składki w należnej wysokości na Turystyczny Fundusz Gwarancyjny.

3. Zabezpieczenie finansowe na wypadek niewypłacalności obejmuje podróżnych bez względu na ich miejsce zamieszkania, miejsce rozpoczęcia podróży lub miejsce sprzedaży imprezy turystycznej oraz bez względu na państwo, w którym siedzibę ma podmiot zapewniający ochronę na wypadek niewypłacalności.

4. Agent turystyczny, a także organizator turystyki lub przedsiębiorca ułatwiający nabywanie powiązanych usług turystycznych, który w ramach wykonywanej działalności jednocześnie działa jako agent turystyczny, jest obowiązany:

- 1) wykonywać działalność tylko na rzecz organizatorów turystyki wpisanych do rejestru, o którym mowa w art. 22 ust. 2, lub posiadających siedzibę na terytorium jednego z państw członkowskich Unii Europejskiej lub państwa, o którym mowa w art. 8 ust. 2;

- 2) w umowie zawieranej z podróżnym wskazywać jednoznacznie właściwego organizatora turystyki, którego reprezentuje;
- 3) działać na podstawie ważnej umowy agencyjnej;
- 4) realizować wobec podróżnych obowiązki informacyjne, o których mowa w załącznikach do ustawy.

5. Obowiązki wymienione w ust. 1, 2 i 4 dotyczą całego okresu wykonywania działalności.

6. Obowiązki, o których mowa w ust. 1, nie mają zastosowania do organizatora turystyki lub przedsiębiorcy ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych, w okresie zawieszenia przez niego wykonywania działalności, z zastrzeżeniem ust. 1 pkt 2.

Art. 8. 1. Do organizatora turystyki lub przedsiębiorcy ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych nieposiadającego siedziby na terytorium Unii Europejskiej, który sprzedaje lub oferuje do sprzedaży na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej imprezy turystyczne lub powiązane usługi turystyczne albo w jakikolwiek inny sposób kieruje taką działalność na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, stosuje się odpowiednio przepisy art. 7 ust. 1 pkt 1–4 i ust. 2.

2. Przepisy, o których mowa w ust. 1, nie mają zastosowania do przedsiębiorców turystycznych posiadających siedzibę na terytorium państw, które na podstawie umowy z Unią Europejską i jej państwami członkowskimi wdrożyły postanowienia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2302/UE z dnia 25 listopada 2015 r. w sprawie imprez turystycznych i powiązanych usług turystycznych, zmieniającą rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 i dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/83/UE oraz uchylającą dyrektywę Rady 90/314/EWG (Dz. Urz. UE L 326 z 11.12.2015, str. 1) do krajowego porządku prawnego.

3. Minister właściwy do spraw turystyki na stronie internetowej obsługującego go urzędu w celach informacyjnych udostępni listę państw, o których mowa w ust. 2.

Art. 9. 1. Wykaz umów zawiera:

- 1) numer rezerwacji lub umowy;
- 2) termin zawarcia umowy;
- 3) termin imprezy turystycznej lub wykonania usługi w ramach powiązanych usług turystycznych;
- 4) liczbę osób objętych umową;

- 5) łączną cenę usług objętych umową;
- 6) miejsce lub trasę wykonania umowy;
- 7) rodzaj środka transportu, jeśli przewóz jest objęty umową;
- 8) terminy i wysokość faktycznie dokonanych przedpłat;
- 9) termin i wysokość zwrotu wpłat podróźnemu, jeśli zwrot został dokonany.

2. Marszałek województwa i minister właściwy do spraw turystyki, w trybie kontroli, mają prawo dostępu do danych zawartych w wykazie umów.

3. Na wniosek Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego udostępnia się dane zawarte w wykazie umów. Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny jest uprawniony do przetwarzania danych zawartych w wykazie umów, w zakresie niezbędnym do zapewnienia prawidłowego funkcjonowania Turystycznego Funduszu Gwarancyjnego.

Art. 10. 1. Jeżeli przedsiębiorca ułatwiający nabywanie powiązanych usług turystycznych nie realizuje obowiązków, o których mowa w art. 7 ust. 1 i 2, do usług turystycznych objętych powiązanymi usługami turystycznymi stosuje się odpowiednio art. 43 i art. 47–52.

2. Jeżeli powiązane usługi turystyczne są wynikiem zawarcia umowy pomiędzy podróźnym a przedsiębiorcą turystycznym, który nie jest przedsiębiorcą ułatwiającym nabywanie powiązanych usług turystycznych, przedsiębiorca ten informuje przedsiębiorcę, który ułatwił nabycie powiązanych usług turystycznych, o zawarciu odpowiedniej umowy.

Art. 11. 1. Stronami umowy o turystyczny rachunek powierniczy są organizator turystyki lub przedsiębiorca ułatwiający nabywanie powiązanych usług turystycznych oraz bank.

2. Bank prowadzący turystyczny rachunek powierniczy ewidencjonuje wpłaty i wypłaty odrębnie dla każdej umowy o udział w imprezie turystycznej lub usługi opłaconej przedsiębiorcy ułatwiającemu nabywanie powiązanych usług turystycznych. Wpłaty są przekazywane odpowiednio na rachunek organizatora turystyki lub przedsiębiorcy ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych po potwierdzeniu wykonania usług objętych umowami.

3. Bank wypłaca podróżnemu środki wpłacone na turystyczny rachunek powierniczy do wysokości kwoty określonej w umowie o udział w imprezie turystycznej lub wartości usługi opłaconej przedsiębiorcy ułatwiającemu nabywanie powiązanych usług turystycznych na podstawie:

- 1) oświadczenia o niewypłacalności, o którym mowa w art. 13 ust. 1 pkt 1, albo na podstawie wystąpienia marszałka województwa, o którym mowa w art. 13 ust. 2, lub
- 2) dyspozycji organizatora turystyki lub przedsiębiorcy ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych lub podróznego; dyspozycja podróznego jest składana wraz z dodatkowym oświadczeniem o rozwiązaniu lub odstąpieniu od umowy o udział w imprezie turystycznej lub usłudze opłaconej przedsiębiorcy ułatwiającemu nabywanie powiązanych usług turystycznych, lub
- 3) zgodnego oświadczenia organizatora turystyki lub przedsiębiorcy ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych oraz podróznego, lub
- 4) prawomocnego orzeczenia sądu.

4. Środki wpłacone przez podróżnych na turystyczny rachunek powierniczy są objęte ochroną, o której mowa w art. 59 ust. 3a–6 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe, od dnia zawarcia umowy o udział w imprezie turystycznej lub opłacenia usług turystycznych przedsiębiorcy ułatwiającemu nabywanie powiązanych usług turystycznych.

Art. 12. 1. Minister właściwy do spraw instytucji finansowych w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw turystyki, po zasięgnięciu opinii Polskiej Izby Ubezpieczeń, określi, w drodze rozporządzenia, minimalną wysokość sum gwarancji, o których mowa w art. 7 ust. 2 pkt 1, w zależności od rodzaju usługi, charakteru, zakresu i rodzaju działalności wykonywanej przez organizatorów turystyki i przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych, a także terminu i wysokości przedpłat przyjmowanych od podróżnych przez przedsiębiorców oraz deklarowanego rocznego przychodu z tytułu działalności w zakresie organizowania imprez turystycznych i ułatwiania nabywania powiązanych usług turystycznych, uwzględniając konieczność zapewnienia właściwej ochrony i bezpieczeństwa podróżnym oraz wystarczających środków na pokrycie kosztów i zwrot wpłat, o których mowa w art. 7 ust. 1 pkt 1, przy odpowiednim zróżnicowaniu minimalnej wysokości sum gwarancji.

2. Minister właściwy do spraw instytucji finansowych w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw turystyki, po zasięgnięciu opinii Polskiej Izby Ubezpieczeń, określi, w drodze rozporządzenia, minimalną wysokość sumy ubezpieczenia na rzecz podróżnych,

o której mowa w art. 7 ust. 2 pkt 2, w zależności od rodzaju usługi, charakteru, zakresu i rodzaju działalności wykonywanej przez organizatorów turystyki i przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych, a także terminu i wysokości przedpłat przyjmowanych od podróżnych przez przedsiębiorców oraz deklarowanego rocznego przychodu z tytułu działalności w zakresie organizowania imprez turystycznych i ułatwiania nabywania powiązanych usług turystycznych, uwzględniając konieczność zapewnienia właściwej ochrony i bezpieczeństwa podróżnym oraz wystarczających środków na pokrycie kosztów i zwrot wpłat, o których mowa w art. 7 ust. 1 pkt 1, przy jednoczesnym odpowiednim zróżnicowaniu minimalnej wysokości sumy ubezpieczenia na rzecz podróżnych.

3. Minister właściwy do spraw turystyki w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw instytucji finansowych określi, w drodze rozporządzenia, wzory:

- 1) formularza gwarancji bankowej,
- 2) formularza gwarancji ubezpieczeniowej,
- 3) formularza umowy ubezpieczenia na rzecz podróżnych,
- 4) umowy o turystyczny rachunek powierniczy

– kierując się potrzebą uwzględnienia wszystkich elementów formularzy i umowy.

Rozdział 3

Niewypłacalność organizatorów turystyki i przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych

Art. 13. 1. W przypadku niewypłacalności organizator turystyki lub przedsiębiorca ułatwiający nabywanie powiązanych usług turystycznych przekazuje właściwemu marszałkowi województwa:

- 1) oświadczenie następującej treści:

„Oświadczam, że z powodu niewypłacalności nie jestem w stanie wywiązać się z umów, o których mowa w art. 7 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia ... o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych, zawartych z podróżnymi od dnia ... oraz zapewnić pokrycia kosztów kontynuacji imprezy turystycznej lub kosztów powrotu podróżnych do kraju lub zapewnić podróżnym zwrotu wpłat lub ich części wniesionych tytułem zapłaty za imprezę turystyczną lub powiązane usługi turystyczne, stosownie do przepisu art. 7 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia ... o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych.”;

- 2) wykaz umów, które nie zostały lub nie zostaną zrealizowane; do wykazu umów dołącza się informację zawierającą imiona i nazwiska oraz numery telefonów kontaktowych podróżnych objętych tymi umowami;
- 3) dane kontaktowe pilota wycieczek lub osoby reprezentującej przedsiębiorcę turystycznego, który sprawuje opiekę nad podróżnymi, o ile taki został wyznaczony.

2. W przypadku braku możliwości uzyskania oświadczenia, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, marszałek województwa występuje na piśmie do podmiotu udzielającego zabezpieczenia finansowego o wypłatę środków bezpośrednio podróżnym bez uzyskania tego oświadczenia, jeżeli okoliczności w oczywisty sposób wskazują, że organizator turystyki lub przedsiębiorca ułatwiający nabywanie powiązanych usług turystycznych nie jest w stanie wywiązać się z umów zawartych z podróżnymi oraz zapewnić pokrycia kosztów kontynuacji imprezy turystycznej lub kosztów powrotu podróżnych do kraju lub zapewnić podróżnym zwrotu wpłat lub ich części wniesionych tytułem zapłaty za imprezę turystyczną lub powiązane usługi turystyczne, które nie zostały lub nie zostaną zrealizowane.

3. Dokumenty, o których mowa w ust. 1, marszałek województwa niezwłocznie przekazuje podmiotowi udzielającemu zabezpieczeń finansowych.

Art. 14. 1. W przypadku niewypłacalności organizatora turystyki lub przedsiębiorcy ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych marszałek województwa lub wskazana przez niego jednostka upoważniona do wydawania dyspozycji wypłaty zaliczki na pokrycie kosztów kontynuacji imprezy turystycznej lub kosztów powrotu podróżnych do kraju prowadzi działania związane z organizacją powrotu podróżnych do kraju, jeżeli organizator turystyki lub przedsiębiorca ułatwiający nabywanie powiązanych usług turystycznych, wbrew obowiązkowi, nie zapewnia tego powrotu.

2. Treść gwarancji bankowej lub gwarancji ubezpieczeniowej lub umowy ubezpieczenia na rzecz podróżnych, o których mowa w art. 7 ust. 2 pkt 1 i 2, obejmuje upoważnienie dla marszałka województwa lub wskazanej przez niego jednostki do wydawania dyspozycji wypłaty zaliczki na pokrycie kosztów kontynuacji imprezy turystycznej lub kosztów powrotu podróżnych do kraju.

Art. 15. 1. Podmiot udzielający zabezpieczeń finansowych, o których mowa w art. 7 ust. 2 pkt 1 i 2, po otrzymaniu każdorazowej dyspozycji marszałka województwa lub wskazanej przez niego jednostki, o której mowa w art. 14 ust. 2, bezwarunkowo, niezwłocznie, nie później jednak niż w terminie 3 dni roboczych od dnia otrzymania

dyspozycji, przekazuje wnioskowaną zaliczkę na pokrycie kosztów kontynuacji imprezy turystycznej lub kosztów powrotu podróżnych do kraju.

2. Marszałek województwa przedstawia podmiotowi udzielającemu zabezpieczeń finansowych, o których mowa w art. 7 ust. 2 pkt 1 i 2, pisemne rozliczenie otrzymanej zaliczki, w terminie 60 dni od dnia otrzymania wypłaty, pod rygorem obowiązku zwrotu zaliczki.

Art. 16. Podmiot udzielający zabezpieczeń finansowych, o których mowa w art. 7 ust. 2 pkt 1 i 2, w każdym przypadku niewypłacalności organizatora turystyki lub przedsiębiorcy ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych, przyjmuje zgłoszenia od podróżnych, którzy nie otrzymali:

- 1) zwrotu wpłat wniesionych tytułem zapłaty za imprezę turystyczną lub powiązane usługi turystyczne, w przypadku gdy impreza turystyczna lub powiązane usługi turystyczne nie zostały lub nie zostaną zrealizowane,
- 2) zwrotu części wpłat wniesionych tytułem zapłaty za imprezę turystyczną lub powiązane usługi turystyczne odpowiadające części imprezy turystycznej lub powiązanych usług turystycznych, które nie zostały lub nie zostaną zrealizowane,
- 3) zwrotu kosztów powrotu do kraju, w przypadku samodzielnej organizacji tego powrotu przez podróżnych

– z przyczyn dotyczących organizatora turystyki lub przedsiębiorcy ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych, lub osób, które działają w ich imieniu.

Art. 17. 1. Zgłoszenie, o którym mowa w art. 16, zawiera imię i nazwisko oraz adres do korespondencji podróżnego poszkodowanego w wyniku niewykonania w całości lub w części zobowiązań wynikających z umowy.

2. Do zgłoszenia dołącza się:

- 1) kopię umowy o udział w imprezie turystycznej zawartej między podróżnym a organizatorem turystyki lub kopie dokumentów potwierdzających nabycie powiązanych usług turystycznych, za których realizację jest odpowiedzialny przedsiębiorca ułatwiający nabywanie powiązanych usług turystycznych;
- 2) kopię dowodu wpłaty na rzecz organizatora turystyki lub przedsiębiorcy ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych należności za imprezę turystyczną lub usługi turystyczne, za których realizację jest odpowiedzialny przedsiębiorca ułatwiający nabywanie powiązanych usług turystycznych;

3) oświadczenie podróznego:

- a) stwierdzające niewykonanie przez organizatora turystyki lub przedsiębiorcę ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych zobowiązań umownych o określonej wartości,
- b) zawierające wskazanie rachunku bankowego, na który ma nastąpić wypłata środków z zabezpieczenia finansowego, o którym mowa w art. 7 ust. 2 pkt 1 i 2, albo wskazanie innego sposobu wypłaty z tego zabezpieczenia.

Art. 18. Podmiot udzielający zabezpieczeń finansowych, o których mowa w art. 7 ust. 2 pkt 1 i 2, niezwłocznie, nie później niż w terminie 30 dni od dnia otrzymania zgłoszenia podróznego, dokonuje jego weryfikacji pod względem zgodności z wymaganiami określonymi w art. 17 oraz ze stanem faktycznym i przekazuje podróznemu informację o szczegółowych wyliczeniach kwoty należnej podróznemu albo informację o nieuwzględnieniu danego zgłoszenia w całości lub w części wraz ze wskazaniem przyczyny. W przypadku konieczności przeprowadzenia dodatkowego postępowania wyjaśniającego termin udzielenia odpowiedzi ulega przedłużeniu, nie dłużej jednak niż do 90 dni od dnia otrzymania zgłoszenia.

Art. 19. W terminie nie dłuższym niż 30 dni od dnia doręczenia informacji o szczegółowym wyliczeniu kwot należnych podróznym podmiot udzielający zabezpieczenia finansowego dokonuje wypłat tych kwot bezpośrednio podróznym.

Art. 20. 1. W przypadku gdy zabezpieczenia finansowe, o których mowa w art. 7 ust. 2 pkt 1 i 2, okażą się niewystarczające na pokrycie kosztów kontynuacji imprezy turystycznej lub kosztów powrotu podróжных do kraju, podmiot udzielający tych zabezpieczeń niezwłocznie informuje o tym właściwego marszałka województwa oraz Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny.

2. Marszałek województwa lub wskazana przez niego jednostka, o której mowa w art. 14 ust. 2, występuje do Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego o wypłatę środków z Turystycznego Funduszu Gwarancyjnego, w przypadku gdy zabezpieczenia finansowe, o których mowa w art. 7 ust. 2 pkt 1 i 2, okażą się niewystarczające na pokrycie kosztów kontynuacji imprezy turystycznej lub kosztów powrotu podróжных do kraju, o których mowa w art. 7 ust. 1 pkt 1 lit. a.

3. Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny niezwłocznie wypłaca marszałkowi województwa lub wskazanej przez niego jednostce środki z Turystycznego Funduszu

Gwarancyjnego, o których mowa w ust. 2, w zakresie niezbędnym do realizacji zadania określonego w art. 14.

4. Marszałek województwa przedstawia Ubezpieczeniowemu Funduszowi Gwarancyjnemu pisemne rozliczenie środków z Turystycznego Funduszu Gwarancyjnego, w terminie 60 dni od dnia otrzymania wypłaty, pod rygorem obowiązku zwrotu środków.

Art. 21. 1. W przypadku gdy zabezpieczenia finansowe okażą się niewystarczające na pokrycie kosztów i zwrot wpłat podróжным, o których mowa w art. 7 ust. 1 pkt 1, podmiot udzielający tych zabezpieczeń, niezwłocznie po dokonaniu weryfikacji zgłoszeń podróжных, przekazuje Ubezpieczeniowemu Funduszowi Gwarancyjnemu oraz właściwemu marszałkowi województwa:

- 1) informację dotyczącą wysokości wypłaconych tym podróжным kwot z zabezpieczeń finansowych;
- 2) wyliczenie kwot brakujących na pokrycie kosztów i zwrotu wpłat w stosunku do każdego podróжного.

2. Podmiot udzielający zabezpieczeń finansowych przekazuje także Ubezpieczeniowemu Funduszowi Gwarancyjnemu zgłoszenia podróжных, którzy nie otrzymali całości pokrycia kosztów i zwrotu wpłat.

3. Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny, niezwłocznie po otrzymaniu zgłoszeń podróжных wraz z informacjami, o których mowa w ust. 1, wypłaca podróжным należne kwoty, o czym informuje właściwego marszałka województwa oraz podmiot udzielający zabezpieczeń finansowych.

Rozdział 4

Zasady prowadzenia rejestru organizatorów turystyki i przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych i Centralnej Ewidencji Organizatorów Turystyki i Przedsiębiorców Ułatwiających Nabywanie Powiązanych Usług Turystycznych

Art. 22. 1. Do działalności w zakresie organizowania imprez turystycznych oraz ułatwiania nabywania powiązanych usług turystycznych stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2016 r. poz. 1829, 1948, 1997 i 2255 oraz z 2017 r. poz. 460 i 819) dotyczące regulowanej działalności gospodarczej oraz kontroli działalności gospodarczej przedsiębiorcy.

2. Działalność w zakresie organizowania imprez turystycznych oraz ułatwiania nabywania powiązanych usług turystycznych wymaga uzyskania wpisu do rejestru organizatorów turystyki i przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych, zwanego dalej „rejestrem”.

3. Przepis ust. 2 stosuje się do przedsiębiorców turystycznych, o których mowa w art. 8 ust. 1.

4. Przepis ust. 2 nie ma zastosowania do przedsiębiorców, o których mowa w art. 8 ust. 2.

Art. 23. 1. Organem właściwym do prowadzenia rejestru jest marszałek województwa właściwy ze względu na siedzibę przedsiębiorcy lub adres zamieszkania przedsiębiorcy będącego osobą fizyczną, a w przypadku przedsiębiorcy zagranicznego, który utworzył na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oddział, zgodnie z przepisami ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej, organem właściwym do prowadzenia rejestru jest marszałek województwa właściwy ze względu na siedzibę oddziału.

2. W przypadku przedsiębiorcy turystycznego nieposiadającego siedziby ani oddziału na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej organem właściwym do prowadzenia rejestru jest wybrany przez niego marszałek województwa.

Art. 24. 1. Wpisu do rejestru dokonuje się na wniosek przedsiębiorcy turystycznego, zawierający następujące dane:

- 1) firmę przedsiębiorcy, jego siedzibę i adres, a w przypadku gdy przedsiębiorca jest osobą fizyczną – adres zamieszkania;
- 2) numer identyfikacji podatkowej (NIP), jeśli posiada;
- 3) określenie rodzaju działalności;
- 4) określenie zakresu terytorialnego wykonywanej działalności;
- 5) wskazanie głównego miejsca wykonywania działalności objętej wpisem do rejestru oraz oddziałów;
- 6) adres e-mail, jeśli posiada;
- 7) numer telefonu, jeśli posiada.

2. Do wniosku przedsiębiorcy turystyczny dołącza poświadczoną za zgodność z oryginałem przez adwokata, radcę prawnego lub notariusza kopię lub oryginał gwarancji lub umowy, o której mowa w art. 7 ust. 2 pkt 1–3, oraz oświadczenie następującej treści:

„Oświadczam, że:

- 1) dane zawarte we wniosku o wpis do rejestru organizatorów turystyki i przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych są kompletne i zgodne z prawdą;
- 2) znane mi są i spełniam warunki wykonywania działalności w zakresie organizowania imprez turystycznych lub ułatwiania nabywania powiązanych usług turystycznych, określone w ustawie z dnia ... o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych.”.

3. Oświadczenie zawiera również:

- 1) firmę przedsiębiorcy turystycznego oraz jego siedzibę i adres, a w przypadku gdy przedsiębiorca turystyczny jest osobą fizyczną – adres zamieszkania;
- 2) oznaczenie miejsca i datę złożenia oświadczenia;
- 3) podpis przedsiębiorcy turystycznego lub osoby uprawnionej do reprezentowania tego przedsiębiorcy, ze wskazaniem imienia i nazwiska oraz pełnionej funkcji.

4. Przedsiębiorca turystyczny zamierzający wykonywać usługi wyłącznie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, a wszelkie wpłaty podróży tytułem wynagrodzenia za wykonane usługi przyjmować na turystyczny rachunek powierniczy, o którym mowa w art. 7 ust. 2 pkt 3, składa oświadczenie następującej treści: „Oświadczam, że imprezy turystyczne i powiązane usługi turystyczne będę wykonywał wyłącznie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, a wszelkie wpłaty podróży tytułem wynagrodzenia za wykonane usługi będę przyjmował wyłącznie na turystyczny rachunek powierniczy.” oraz oryginał lub poświadczoną za zgodność z oryginałem przez adwokata, radcę prawnego lub notariusza kopię umowy o turystyczny rachunek powierniczy.

5. Zaświadczenie o wpisie do rejestru obejmuje dane określone w ust. 1, z wyjątkiem adresu zamieszkania, jeżeli jest on inny niż adres siedziby, adresu e-mail i numeru telefonu.

6. Rejestr jest jawny, z wyjątkiem adresu zamieszkania, jeżeli jest on inny niż adres pod którym jest wykonywana działalność gospodarcza, adresu e-mail i numeru telefonu. Każdy może żądać udzielenia informacji objętych wpisem do rejestru przez złożenie zapytania w odniesieniu do konkretnych przedsiębiorców turystycznych.

7. Marszałek województwa udostępnia informacje zbiorcze zawarte w rejestrze:

- 1) na wniosek jednostek turystycznego samorządu gospodarczego, organizacji pozarządowych, do których zadań statutowych należy ochrona konsumenta oraz powiatowych (miejskich) rzeczników konsumentów;
- 2) w celach naukowo-badawczych, bez wskazywania danych identyfikujących przedsiębiorców turystycznych.

8. Rejestr może być prowadzony w systemie teleinformatycznym obsługującym Centralną Ewidencję Organizatorów Turystyki i Przedsiębiorców Ułatwiających Nabywanie Powiązanych Usług Turystycznych, zwaną dalej „Ewidencją”.

9. Wydanie zaświadczenia, o którym mowa w ust. 5, następuje na wniosek. Zaświadczenie może zostać wydane, odpowiednio do wskazania wnioskodawcy, w postaci papierowej lub elektronicznej.

10. Wydruk aktualnych informacji o przedsiębiorcach wpisanych do Ewidencji, sporządzony z wykorzystaniem funkcjonalności udostępnionej w systemie teleinformatycznym obsługującym Ewidencję, ma moc zrównaną z mocą dokumentów, o których mowa w ust. 9, wydawanych przez marszałków województw, jeżeli zawiera:

- 1) adres strony internetowej, na której zamieszczane są aktualne informacje o przedsiębiorcach turystycznych wpisanych do Ewidencji;
- 2) identyfikator pozwalający na potwierdzenie faktu sporządzenia tego wydruku przy użyciu funkcjonalności udostępnionej w systemie teleinformatycznym obsługującym Ewidencję oraz prawdziwości danych zawartych w tym wydruku w czasie jego sporządzenia.

11. Do zadań wykonywanych przez marszałka województwa związanych z prowadzeniem rejestru stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej dotyczące organów prowadzących rejestry działalności regulowanej.

Art. 25. 1. Minister właściwy do spraw turystyki prowadzi centralny punkt kontaktowy ułatwiający współpracę administracyjną i sprawowanie nadzoru nad organizatorami turystyki i przedsiębiorcami ułatwiającymi nabywanie powiązanych usług turystycznych, którzy prowadzą działalność w państwach członkowskich Unii Europejskiej lub w państwach, o których mowa w art. 8 ust. 2.

2. W przypadku wątpliwości co do zabezpieczenia na wypadek niewypłacalności danego przedsiębiorcy turystycznego minister właściwy do spraw turystyki samodzielnie lub

na prośbę marszałka województwa, przez centralny punkt kontaktowy, o którym mowa w ust. 1, zwraca się o wyjaśnienie do państwa, w którym dany przedsiębiorca turystyczny posiada siedzibę.

3. Minister właściwy do spraw turystyki niezwłocznie udziela odpowiedzi na zapytania państw, o których mowa w ust. 1, o zabezpieczenia na wypadek niewypłacalności danego przedsiębiorcy turystycznego przez centralny punkt kontaktowy. Pierwszej odpowiedzi należy udzielić nie później niż w terminie 15 dni roboczych od dnia otrzymania zapytania.

4. Minister właściwy do spraw turystyki przez centralny punkt kontaktowy, o którym mowa w ust. 1, udostępnia wszelkie niezbędne informacje na temat wymogów dotyczących ochrony na wypadek niewypłacalności organizatorów turystyki i przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych oraz podmiotów zapewniających ochronę na wypadek ich niewypłacalności, a także udziela dostępu do Ewidencji.

Art. 26. 1. Organizator turystyki lub przedsiębiorca ułatwiający nabywanie powiązanych usług turystycznych jest obowiązany zawiadomić organ prowadzący rejestr o zmianie wpisu w Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej lub w rejestrze przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego, polegającej na ujawnieniu informacji o zawieszeniu, przedłużeniu zawieszenia lub wznowieniu wykonywania działalności, w terminie 7 dni od dnia ujawnienia tej informacji.

2. Zawiadomienie, o którym mowa w ust. 1, nie zwalnia organizatora turystyki lub przedsiębiorcy ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych z obowiązku wywiązania się z umów zawartych z podróżnymi w okresie przed zawieszeniem działalności.

3. Organ prowadzący rejestr z urzędu wykreśla, w drodze decyzji administracyjnej, organizatora turystyki lub przedsiębiorcę ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych z rejestru w przypadku braku zawiadomienia o zmianie wpisu w Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej lub w rejestrze przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego polegającej na ujawnieniu informacji o wznowieniu wykonywania działalności, po upływie okresu zawieszenia.

Art. 27. 1. Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny, w ramach Turystycznego Funduszu Gwarancyjnego, tworzy i prowadzi system teleinformatyczny obsługujący Ewidencję.

2. System teleinformatyczny, o którym mowa w ust. 1, spełnia minimalne wymagania dla systemów teleinformatycznych oraz zapewnia interoperacyjność systemu na zasadach określonych w Krajowych Ramach Interoperacyjności.

3. Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny udostępnia:

- 1) zestawienie stosowanych w oprogramowaniu interfejsowym systemu teleinformatycznego struktur dokumentów elektronicznych, formatów danych oraz protokołów komunikacyjnych i szyfrujących;
- 2) testy akceptacyjne.

4. Rozwiązania, o których mowa w ust. 3 pkt 1, nie mogą wykroczać poza zakres minimalnych wymagań dla systemów teleinformatycznych.

5. Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny może nie udostępniać testów akceptacyjnych, jeżeli w oprogramowaniu interfejsowym mają być stosowane wyłącznie formaty danych oraz protokoły komunikacyjne i szyfrujące, o których mowa w przepisach wykonawczych wydanych na podstawie art. 18 pkt 1 ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne (Dz. U. z 2017 r. poz. 570).

6. Na podstawie informacji o dokonanych wpisach do rejestru przekazywanych w postaci elektronicznej przez marszałków województw minister właściwy do spraw turystyki na stronie internetowej obsługującego go urzędu udostępnia Ewidencję, którą prowadzi Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny.

7. Marszałek województwa wprowadza do Ewidencji dane, ich modyfikacje oraz dokonuje wykreślenia z Ewidencji na podstawie:

- 1) wpisu do rejestru lub zmiany tego wpisu;
- 2) dokumentów, o których mowa w art. 7 ust. 2 pkt 1–3;
- 3) decyzji administracyjnej o wykreśleniu przedsiębiorcy turystycznego z rejestru i o zakazie wykonywania działalności objętej wpisem do rejestru przez okres 3 lat, wydawanych z urzędu;
- 4) decyzji administracyjnej o wykreśleniu przedsiębiorcy turystycznego z rejestru i o zakazie wykonywania działalności objętej wpisem do rejestru przez okres 3 lat, wydawanych na wniosek Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego;
- 5) decyzji administracyjnej o wykreśleniu przedsiębiorcy turystycznego z rejestru w przypadku, o którym mowa w art. 26 ust. 3, wydawanych z urzędu;

- 6) decyzji administracyjnej o wykreśleniu przedsiębiorcy turystycznego z rejestru po uzyskaniu informacji o śmierci przedsiębiorcy turystycznego lub po uzyskaniu informacji z Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej albo Krajowego Rejestru Sądowego o wykreśleniu przedsiębiorcy turystycznego, wydawanych z urzędu;
- 7) decyzji administracyjnej o wykreśleniu z rejestru przedsiębiorcy turystycznego posiadającego siedzibę w państwie, o którym mowa w art. 8 ust. 2;
- 8) decyzji administracyjnej o wykreśleniu przedsiębiorcy turystycznego z rejestru, wydawanych na wniosek przedsiębiorcy turystycznego w związku z zaprzestaniem wykonywania przez niego działalności objętej wpisem do rejestru;
- 9) decyzji administracyjnej o stwierdzeniu wykonywania działalności organizatora turystyki lub przedsiębiorcy ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych bez wymaganego wpisu do rejestru i o zakazie wykonywania działalności organizatora turystyki lub przedsiębiorcy ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych przez okres 3 lat;
- 10) zawiadomień o wszczęciu postępowania w sprawie wykreślenia z rejestru;
- 11) decyzji administracyjnej o umorzeniu postępowania w sprawie wykreślenia z rejestru;
- 12) zawiadomień o zawieszeniu, przedłużeniu zawieszenia lub wznowieniu przez przedsiębiorcę turystycznego wykonywania działalności organizatora turystyki lub przedsiębiorcy ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych;
- 13) oświadczeń o niewypłacalności przedsiębiorcy, o których mowa w art. 13 ust. 1 pkt 1, lub wystąpienia marszałka województwa, o którym mowa w art. 13 ust. 2.

8. Marszałek województwa prostuje z urzędu wpis do Ewidencji zawierający oczywiste błędy lub niezgodności ze stanem faktycznym.

Art. 28. 1. W ramach Ewidencji prowadzi się katalogi przedsiębiorców turystycznych:

- 1) wykreślonych z rejestru z urzędu lub na wniosek Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego i objętych zakazem wykonywania działalności objętej wpisem do rejestru;
- 2) wobec których stwierdzono wykonywanie działalności bez wymaganego wpisu do rejestru i o zakazie wykonywania działalności organizatora turystyki lub przedsiębiorcy ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych przez okres 3 lat;
- 3) wobec których wszczęto postępowanie w sprawie wykreślenia z rejestru;

- 4) którzy złożyli oświadczenie o niewypłacalności lub w przypadku których marszałek województwa wystąpił o wypłatę środków z zabezpieczeń finansowych bez uzyskania tego oświadczenia.

2. Podstawą umieszczenia w katalogu, o którym mowa:

- 1) w ust. 1 pkt 1, jest skutecznie doręczona stronie decyzja administracyjna marszałka województwa o wykreśleniu z rejestru i o zakazie wykonywania działalności objętej wpisem do rejestru;
- 2) w ust. 1 pkt 2, jest skutecznie doręczona stronie decyzja administracyjna marszałka województwa o stwierdzeniu wykonywania działalności bez wymaganego wpisu do rejestru i o zakazie wykonywania działalności objętej wpisem do rejestru;
- 3) w ust. 1 pkt 3, jest skutecznie doręczone zawiadomienie w postaci papierowej lub elektronicznej o wszczęciu postępowania w sprawie wykreślenia z rejestru;
- 4) w ust. 1 pkt 4, jest złożenie marszałkowi województwa przez przedsiębiorcę turystycznego oświadczenia o niewypłacalności, o którym mowa w art. 13 ust. 1 pkt 1, lub wystąpienie marszałka województwa o wypłatę środków, o którym mowa w art. 13 ust. 2.

3. W katalogach, o których mowa w ust. 1 pkt 1 i 2, wskazuje się termin obowiązywania zakazu wykonywania działalności organizatora turystyki lub przedsiębiorcy ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych.

4. Z katalogów, o których mowa w ust. 1 pkt 1 i 2, wykreśla się przedsiębiorcę turystycznego po upływie terminu, o którym mowa w ust. 3.

5. Z katalogu, o którym mowa w ust. 1 pkt 3, wykreśla się przedsiębiorcę turystycznego z dniem, w którym decyzja administracyjna o wykreśleniu z rejestru i o zakazie wykonywania działalności objętej wpisem do rejestru została skutecznie doręczona stronie albo decyzja administracyjna o umorzeniu postępowania w sprawie wykreślenia z rejestru stała się ostateczna.

6. Z katalogu, o którym mowa w ust. 1 pkt 4, wykreśla się przedsiębiorcę turystycznego z dniem, w którym decyzja administracyjna o wykreśleniu z rejestru i o zakazie wykonywania działalności objętej wpisem do rejestru została skutecznie doręczona stronie.

Art. 29. 1. Ewidencja jest jawna. Każdy może żądać udzielenia informacji objętych wpisem do Ewidencji przez złożenie zapytania w odniesieniu do konkretnych przedsiębiorców turystycznych.

2. Marszałek województwa ma prawo dostępu do informacji zawartych w Ewidencji, niezależnie od miejsca siedziby przedsiębiorcy turystycznego, a w przypadku gdy przedsiębiorca turystyczny jest osobą fizyczną – miejsca jego zamieszkania.

3. Minister właściwy do spraw turystyki posiada dostęp do informacji zawartych w Ewidencji i jest uprawniony do ich przetwarzania, a także może zobowiązać Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny do udostępnienia w terminie 3 dni roboczych określonych informacji z Ewidencji.

4. Informacje zbiorcze zawarte w Ewidencji udostępnia się:

- 1) na wniosek jednostek turystycznego samorządu gospodarczego, organizacji pozarządowych, do których zadań statutowych należy ochrona konsumenta, oraz powiatowych (miejskich) rzeczników konsumentów;
- 2) w celach naukowo-badawczych, bez wskazywania danych identyfikujących przedsiębiorców turystycznych.

5. Minister właściwy do spraw turystyki, w drodze rozporządzenia, określi organizację, szczegółowy sposób prowadzenia Ewidencji oraz tryb udzielania informacji o danych objętych wpisem, mając na względzie konieczność zapewnienia sprawnego procesu gromadzenia i aktualizacji danych zawartych w Ewidencji oraz ich bezpieczeństwa, a także uwzględniając dokumenty i dane, o których mowa w art. 27 ust. 7, na podstawie których dokonuje się wpisu do Ewidencji.

6. Minister właściwy do spraw turystyki w oparciu o dane udostępniane przez Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny w zakresie Ewidencji udostępnia i przekazuje informacje sektora publicznego w celu ponownego wykorzystywania zgodnie z ustawą z dnia 25 lutego 2016 r. o ponownym wykorzystywaniu informacji sektora publicznego (Dz. U. poz. 352 oraz z 2017 r. poz. 60).

7. Minister właściwy do spraw turystyki w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw instytucji finansowych, po zasięgnięciu opinii Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego, określi, w drodze rozporządzenia, minimalną funkcjonalność systemu teleinformatycznego, o którym mowa w art. 27 ust. 1, mając na względzie konieczność zapewnienia sprawnego procesu gromadzenia i aktualizacji oraz analizy danych zawartych w Ewidencji, a także konieczność zapewnienia bezpiecznego przesyłu i weryfikacji danych i informacji drogą teletransmisji danych.

Art. 30. 1. Minister właściwy do spraw turystyki oraz marszałek województwa są upoważnieni do kontroli prowadzonej przez przedsiębiorcę turystycznego działalności, w zakresie:

- 1) zgodności ze stanem faktycznym danych zawartych w oświadczeniu, o którym mowa w art. 24 ust. 2;
- 2) zgodności wykonywanej działalności z uzyskanym wpisem do rejestru;
- 3) przestrzegania warunków wykonywania działalności określonych ustawą, w szczególności w zakresie wysokości zabezpieczenia finansowego oraz wnoszenia składek na Turystyczny Fundusz Gwarancyjny;
- 4) zgodności wykonywanej działalności z zawartymi umowami agencyjnymi;
- 5) przestrzegania przez przedsiębiorców turystycznych, dających zlecenie agentom turystycznym, warunków wykonywania działalności określonych ustawą;
- 6) przestrzegania wobec podróżnych obowiązków informacyjnych, o których mowa w rozdziale 6.

2. Minister właściwy do spraw turystyki oraz marszałek województwa są upoważnieni do kontroli działalności w zakresie organizowania imprez turystycznych oraz ułatwiania nabywania powiązanych usług turystycznych przez podmioty niezgłoszone do rejestru w zakresie niezbędnym do ustalenia, czy prowadzona działalność wymaga posiadania wpisu.

3. Minister właściwy do spraw turystyki oraz marszałek województwa są upoważnieni do kontroli działalności agentów turystycznych i innych osób, zawierających z podróżnymi umowy o udział w imprezie turystycznej w imieniu organizatorów turystyki, w zakresie spełnienia przy zawieraniu tych umów obowiązków określonych ustawą.

4. Marszałek województwa jest upoważniony do kontroli zgodności działalności prowadzonej przez organizatorów turystyki lub przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych z art. 7, art. 8, art. 9 ust. 3 i 4 oraz art. 12 ust. 1 i 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1177/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. o prawach pasażerów podróżujących drogą morską i drogą wodną śródlądową oraz zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 (Dz. Urz. UE L 334 z 17.12.2010, str. 1, z późn. zm.), zwanego dalej „rozporządzeniem nr 1177/2010”.

5. Marszałek województwa jest upoważniony do kontroli zgodności działalności prowadzonej przez organizatorów turystyki lub podmiotów ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych z art. 9, art. 10 ust. 2–5, art. 14 ust. 3 i 4 oraz art. 15 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 181/2011 z dnia 16 lutego 2011 r.

dotyczącego praw pasażerów w transporcie autobusowym i autokarowym i zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 (Dz. Urz. UE L 55 z 28.02.2011, str. 1), zwanego dalej „rozporządzeniem nr 181/2011”.

6. Minister właściwy do spraw turystyki w przypadku stwierdzenia w wyniku kontroli, o której mowa w ust. 1–3, uchybień w sposobie wykonywania działalności, występuje do właściwego marszałka województwa o podjęcie stosownych działań.

7. Marszałek województwa wydaje decyzje administracyjne:

- 1) o wykreśleniu przedsiębiorcy turystycznego z rejestru i o zakazie wykonywania działalności objętej wpisem do rejestru przez okres 3 lat w przypadkach, o których mowa w art. 71 ust. 1 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej, z urzędu;
- 2) o wykreśleniu przedsiębiorcy turystycznego z rejestru i o zakazie wykonywania działalności objętej wpisem do rejestru przez okres 3 lat w przypadku rażącego naruszenia warunku wykonywania działalności, o którym mowa w art. 31 pkt 2, na wniosek Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego, chyba że przed wydaniem decyzji administracyjnej przedsiębiorca ten spełni swoje obowiązki ustawowe;
- 3) o wykreśleniu przedsiębiorcy turystycznego z rejestru w związku z zaprzestaniem przez niego wykonywania działalności objętej wpisem do rejestru na wniosek tego przedsiębiorcy;
- 4) o zakazie wykonywania działalności organizatora turystyki lub przedsiębiorcy ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych przez okres 3 lat z urzędu i o stwierdzeniu wykonywania działalności organizatora turystyki lub przedsiębiorcy ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych bez wymaganego wpisu do rejestru;
- 5) o wykreśleniu przedsiębiorcy turystycznego z rejestru w przypadku, o którym mowa w art. 26 ust. 3, z urzędu;
- 6) o wykreśleniu przedsiębiorcy turystycznego z rejestru po uzyskaniu informacji o śmierci przedsiębiorcy turystycznego lub po uzyskaniu informacji z Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej albo Krajowego Rejestru Sądowego o wykreśleniu przedsiębiorcy turystycznego z urzędu;
- 7) o wykreśleniu z rejestru przedsiębiorcy turystycznego posiadającego siedzibę w państwie, o którym mowa w art. 8 ust. 2;

- 8) o umorzeniu postępowania w sprawie wykreślenia przedsiębiorcy turystycznego z rejestru na podstawie art. 105 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2017 r. poz. 1257).

8. Decyzje administracyjne, o których mowa w ust. 7 pkt 1, 2 i 4, podlegają natychmiastowemu wykonaniu.

9. Decyzja administracyjna, o której mowa w ust. 7 pkt 4, zawiera w szczególności datę stwierdzenia wykonywania działalności organizatora turystyki lub przedsiębiorcy ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych bez wymaganego wpisu do rejestru.

Art. 31. Rażącem naruszeniem warunków wykonywania działalności jest:

- 1) oferowanie lub sprzedaż imprez turystycznych lub powiązanych usług turystycznych bez uprzedniego zawarcia gwarancji lub umowy, o których mowa w art. 7 ust. 2 pkt 1 i 2, lub bez zawarcia umowy i złożenia oświadczenia, o którym mowa w art. 24 ust. 4;
- 2) uchylanie się, mimo wezwania, od obowiązku terminowego składania deklaracji lub opłacania należnych składek na Turystyczny Fundusz Gwarancyjny;
- 3) uchylanie się, mimo wezwania, od obowiązku prowadzenia wykazu umów;
- 4) zawieranie przez przedsiębiorcę turystycznego kolejnych umów o udział w imprezie turystycznej lub ułatwianie nabywania powiązanych usług turystycznych lub przyjmowanie od podróżnych wpłat na poczet tych umów mimo złożenia oświadczenia o niewypłacalności lub w przypadku wystąpienia przez marszałka województwa o wypłatę środków z zabezpieczeń finansowych bez tego oświadczenia, zgodnie z art. 13 ust. 2;
- 5) zawieranie umów, o których mowa w art. 7 ust. 2 pkt 1 i 2, na kwoty zabezpieczenia finansowego niższe niż minimalne wysokości sum gwarancji bankowych lub ubezpieczeniowych lub minimalne sumy gwarancyjne umów ubezpieczeń na rzecz podróżnych;
- 6) nieprzedłożenie, mimo wezwania, marszałkowi województwa aktualnego dokumentu, o którym mowa w art. 7 ust. 2 pkt 1 lub 2;
- 7) wykonywanie działalności poza zakresem terytorialnym określonym we wpisie do rejestru;
- 8) przyjmowanie od podróżnych wpłat z pominięciem turystycznego rachunku powierniczego, mimo złożenia oświadczenia, o którym mowa w art. 24 ust. 4.

Art. 32. 1. Marszałek województwa, w drodze decyzji administracyjnej, wykreśla z rejestru przedsiębiorcę turystycznego wpisanego do rejestru występującego wobec podróżnych jako agent turystyczny, który dopuszcza się następujących uchybień:

- 1) w umowach zawieranych z podróżnymi nie wskazuje jednoznacznie właściwego organizatora turystyki, którego reprezentuje, lub
- 2) zawiera umowy o udział w imprezie turystycznej na rzecz przedsiębiorcy turystycznego, który wbrew takiemu obowiązkowi nie uzyskał wpisu do rejestru lub, który nie posiada zabezpieczenia finansowego na wypadek niewypłacalności, lub
- 3) działa bez ważnej umowy agencyjnej lub przekracza jej zakres, lub
- 4) nie dopełnia wobec podróżnych obowiązków informacyjnych, o których mowa w rozdziale 6.

2. Przedsiębiorca turystyczny, o którym mowa w ust. 1, nie może uzyskać ponownego wpisu do rejestru przed upływem 3 lat od dnia, w którym została skutecznie doręczona stronie decyzja administracyjna o wykreśleniu z rejestru i o zakazie wykonywania działalności objętej wpisem.

3. Przedsiębiorcę turystycznego, który nie jest wpisany do rejestru, a występując wobec podróżnych jako agent turystyczny dopuszcza się uchybień, o których mowa w ust. 1, uznaje się za organizatora turystyki wykonującego działalność bez wymaganego wpisu do rejestru.

4. Agent turystyczny sprzedający lub oferujący do sprzedaży imprezy turystyczne utworzone przez organizatora turystyki nieposiadającego siedziby na terytorium Europejskiego Obszaru Gospodarczego lub państwa, o którym mowa w art. 8 ust. 2, podlega obowiązkowi, o których mowa w art. 7 ust. 1 pkt 1–4 i ust. 2, art. 13 ust. 1 oraz art. 48–52, chyba że wykaże, że organizator turystyki spełnia warunki określone w tych przepisach. Agentu turystycznego, który nie realizuje tych obowiązków, uznaje się za organizatora turystyki wykonującego działalność bez wymaganego wpisu do rejestru.

Rozdział 5

Turystyczny Fundusz Gwarancyjny

Art. 33. 1. Turystyczny Fundusz Gwarancyjny, zwany dalej „Funduszem”, stanowi wyodrębniony rachunek w Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym, o którym mowa w rozdziale 7 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2016 r. poz. 2060 i 1948 oraz z 2017 r. poz. 1089).

2. Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny zapewnia obsługę Funduszu.

Art. 34. 1. Środki Funduszu są gromadzone na wyodrębnionym rachunku bankowym Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego.

2. Środki Funduszu pochodzą z:

- 1) wpłat przedsiębiorców turystycznych, o których mowa w art. 7 ust. 2 pkt 4;
- 2) odsetek od środków pieniężnych gromadzonych na rachunku bankowym, o którym mowa w ust. 1;
- 3) przychodów z lokat środków Funduszu;
- 4) środków uzyskanych przez Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny z pożyczek i kredytów na rzecz Funduszu;
- 5) innych wpływów.

3. Lokaty środków Funduszu są dokonywane z zachowaniem jak najwyższego stopnia bezpieczeństwa, jakości i rentowności środków Funduszu, przy jednoczesnym zachowaniu ich płynności.

4. W przypadku niedoboru środków w Funduszu niezbędnych do jego właściwego funkcjonowania, w tym realizacji zadań, o których mowa w art. 20 ust. 3 i art. 21, Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny może udzielić Funduszowi zwrotnego finansowania na warunkach odpowiadających stopie oprocentowania lokat uzyskiwanych przez Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny w danym okresie, przy uwzględnieniu bezpieczeństwa i płynności środków Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego. Wysokość zwrotnego finansowania udzielonego przez Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny na rzecz Funduszu nie może przekroczyć wysokości 5% wartości lokat funduszu statutowego Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego w okresie finansowania do jednego roku.

5. Ubezpieczeniowemu Funduszowi Gwarancyjnemu przysługuje prawo dochodzenia od przedsiębiorcy turystycznego zwrotu wypłaconych kwot, o których mowa w art. 20 ust. 3 i art. 21, w przypadku gdy:

- 1) po złożeniu oświadczenia o niewypłacalności, o którym mowa w art. 13 ust. 1 pkt 1, albo
- 2) po wystąpieniu przez marszałka województwa o wypłatę środków z zabezpieczeń finansowych zgodnie z art. 13 ust. 2

– przedsiębiorca turystyczny w dalszym ciągu wykonuje działalność organizatora turystyki lub przedsiębiorcy ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych.

6. Ubezpieczeniowemu Funduszowi Gwarancyjnemu przysługuje roszczenie do masy upadłości organizatora turystyki lub przedsiębiorcy ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych o zwrot wypłaconych środków, o których mowa w art. 35 ust. 1.

7. Wierzytelności, o których mowa w ust. 5, Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny może zgłaszać syndykowi do czasu prawomocnego wykonania planów podziału funduszu masy upadłościowej.

Art. 35. 1. Środki Funduszu przeznacza się na pokrycie kosztów i zwrot wpłat, o których mowa w art. 7 ust. 1 pkt 1, w przypadku gdy środki finansowe pochodzące z zabezpieczeń finansowych okazały się niewystarczające.

2. Ze środków Funduszu dokonuje się spłaty kredytów i pożyczek, o których mowa w art. 34 ust. 2 pkt 4, wraz z odsetkami i innymi kosztami obsługi kredytów i pożyczek. Spłata kredytów i pożyczek nie może być dokonywana ze środków Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego innych niż zgromadzone na rachunku, o którym mowa w art. 34 ust. 1.

3. Ze środków Funduszu pokrywa się koszty związane z realizacją wypłat z Funduszu, o których mowa w ust. 1, oraz koszty jego obsługi przez Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny. Roszczenia i zobowiązania Funduszu nie mogą być pokrywane ze środków Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego innych niż zgromadzone na rachunku, o którym mowa w art. 34 ust. 1.

Art. 36. 1. Składka na Fundusz jest naliczana w wysokości nie wyższej niż 30 zł od każdego podróżnego z tytułu zawartej umowy o udział w imprezie turystycznej lub z tytułu każdej usługi wykonywanej przez przedsiębiorcę ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych i opłaconej przez podróżnego.

2. Składka jest należna z dniem zawarcia umowy lub z dniem dokonania płatności przez podróżnego na rzecz organizatora turystyki lub przedsiębiorcy ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych, jeżeli jest on wcześniejszy niż dzień zawarcia umowy.

3. W przypadku umów generalnych, za dzień, w którym powstaje należność na Fundusz, uważa się dzień doręczenia w postaci papierowej lub na innym trwałym nośniku do organizatora turystyki lub do przedsiębiorcy ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych zlecenia określającego w szczególności miejsce docelowe, sposób i środek transportu, jeśli przewóz jest objęty umową, oraz liczbę osób, które będą korzystały odpowiednio z imprezy turystycznej lub powiązanych usług turystycznych.

4. Składka przekazana na Fundusz nie podlega zwrotowi. W przypadku:

- 1) składki odprowadzonej lub należnej do odprowadzenia w danym miesiącu za podróznego, którego impreza turystyczna lub usługa w ramach powiązanych usług turystycznych została odwołana przez organizatora turystyki lub przedsiębiorcę ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych z powodu niewystarczającej liczby zgłoszeń, jeżeli realizacja usług była uzależniona od liczby zgłoszeń,
 - 2) zmiany liczby uczestników, miejsca realizacji imprezy turystycznej lub usługi turystycznej w ramach powiązanych usług turystycznych, rodzaju zapewnianego środka transportu oraz rozwiązania umowy lub odstąpienia od umowy przez podróznego
- składka podlega zarachowaniu na poczet następnych należnych do przekazania składek.

5. Zwrot wpłat przekazanych na Fundusz jest dopuszczalny wyłącznie w przypadku:

- 1) gdy przedsiębiorca turystyczny został wykreślony z rejestru w związku z zaprzestaniem wykonywania działalności objętej wpisem do rejestru i złożył wszystkie wymagane deklaracje oraz odprowadził należne składki w okresie wykonywania działalności, a odprowadzone składki nie podlegają dalszemu zarachowaniu;
- 2) dokonania ich w kwocie przewyższającej wysokość zobowiązania określonego w deklaracji składanej do Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego;
- 3) dokonania ich przez podmiot niezobowiązany względem Funduszu.

6. Przedsiębiorca turystyczny w przypadku, o którym mowa:

- 1) w ust. 5 pkt 1, może wystąpić do Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego o zwrot składek niepodlegających dalszemu zarachowaniu, nie później niż w terminie 14 dni od dnia, w którym decyzja administracyjna właściwego marszałka województwa o wykreśleniu z rejestru w związku z zaprzestaniem wykonywania działalności objętej wpisem do rejestru stała się ostateczna;
- 2) w ust. 5 pkt 2 lub 3, może wystąpić do Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego o zwrot wpłaty, nie później niż w terminie 30 dni od dnia, w którym dokonał wpłaty.

7. Roszczenia o zwrot wpłat, o których mowa w ust. 5, przedawniają się z upływem 3 lat.

8. We wniosku do Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego o zwrot wpłat należy wykazać kwotę mającą podlegać zwrotowi. Do wniosku dołącza się:

- 1) kopię ostatecznej decyzji administracyjnej właściwego marszałka województwa o wykreśleniu z rejestru w związku z zaprzestaniem wykonywania działalności objętej

wpisem do rejestru wraz z wykazem umów, z których wynikają składki podlegające zwrotowi w przypadku, o którym mowa w ust. 5 pkt 1;

- 2) korektę złożonej deklaracji wraz z wykazem umów, z których wynikają składki podlegające zwrotowi w przypadku, o którym mowa w ust. 5 pkt 2;
- 3) dokumenty, z których wynika brak zobowiązania względem Funduszu w przypadku, o którym mowa w ust. 5 pkt 3.

9. Minister właściwy do spraw turystyki w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw instytucji finansowych, po zasięgnięciu opinii Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego, określi, w drodze rozporządzenia, wysokość składki na Fundusz, w zależności od charakteru wykonywanej działalności, rodzaju usługi, miejsca realizacji imprezy turystycznej lub powiązanej usługi turystycznej, sposobu transportu i rodzaju zapewnianego środka transportu, uwzględniając konieczność zapewnienia właściwej ochrony i bezpieczeństwa podróżnym i mając na względzie potrzeby finansowe Funduszu związane z realizacją zadań wynikających z ustawy, przy czym minimalna stawka może być określona na poziomie 0 zł.

Art. 37. 1. Przedsiębiorcy turystyczni obowiązani do naliczania i przekazywania składek na Fundusz bez wezwania:

- 1) obliczają kwotę należną z tytułu składki na Fundusz za okres jednego miesiąca i przekazują tę kwotę oraz
- 2) składają do Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego deklaracje, o których mowa w art. 7 ust. 1 pkt 4

– w terminie do 21. dnia miesiąca następującego po danym okresie.

2. W przypadku niewykonania obowiązku terminowego złożenia deklaracji lub opłacania należnych składek Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny wzywa pisemnie organizatora turystyki lub przedsiębiorcę ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych do wykonania obowiązków określonych w ust. 1 w terminie nie dłuższym niż 14 dni od dnia otrzymania wezwania. Po bezskutecznym upływie wyznaczonego terminu Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny jest uprawniony do dochodzenia należnych składek wraz z odsetkami. Wezwanie jest wysyłane do wiadomości właściwego marszałka województwa.

3. W przypadku niedochowania terminu określonego w wezwaniu, o którym mowa w ust. 2, Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny występuje do właściwego marszałka

województwa z wnioskiem o wydanie decyzji administracyjnej, o której mowa w art. 30 ust. 7 pkt 2.

4. Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny gromadzi i przetwarza dane zawarte w deklaracji, o której mowa w art. 7 ust. 1 pkt 4, w celu weryfikacji prawidłowości wysokości odprowadzanych składek, o których mowa w ust. 1 pkt 1, prowadzenia analiz, oceny ryzyka i adekwatności posiadanych środków.

5. Minister właściwy do spraw turystyki w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw instytucji finansowych, po zasięgnięciu opinii Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego, określi, w drodze rozporządzenia, wzór deklaracji, o której mowa w art. 7 ust. 1 pkt 4, mając na względzie umożliwienie identyfikacji przedsiębiorcy turystycznego obowiązanego do naliczania i przekazywania składki, a także zapewnienie możliwości weryfikacji wysokości składki.

6. Deklaracje, o których mowa w art. 7 ust. 1 pkt 4, mogą być składane za pomocą środków komunikacji elektronicznej.

Art. 38. 1. Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny, w terminie 30 dni od ostatniego dnia każdego kwartału, przekazuje kwartalną informację o stanie środków Funduszu i ich wykorzystaniu ministrowi właściwemu do spraw turystyki oraz ministrowi właściwemu do spraw instytucji finansowych.

2. Minister właściwy do spraw turystyki w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw instytucji finansowych określi, w drodze rozporządzenia, zakres kwartalnej informacji, o której mowa w ust. 1, uwzględniając wymogi kompletności informacji dotyczących funkcjonowania Funduszu.

Rozdział 6

Obowiązki informacyjne wobec podróżnych oraz umowa o udział w imprezie turystycznej

Art. 39. 1. Organizator turystyki, przedsiębiorca ułatwiający nabywanie powiązanych usług turystycznych oraz agent turystyczny, w przypadku gdy impreza turystyczna jest sprzedawana za jego pośrednictwem, przed zawarciem umowy udzielają podróżnym standardowych informacji za pośrednictwem odpowiedniego formularza.

2. Jeżeli dany rodzaj powiązanych usług turystycznych nie jest objęty standardowym formularzem, przedsiębiorca ułatwiający nabywanie powiązanych usług turystycznych udziela podróżnemu w jasny, zrozumiały i widoczny sposób informacji dotyczących:

- 1) objęcia ochroną na wypadek niewypłacalności;
- 2) wyłącznej odpowiedzialności za należyte, zgodne z umową wykonanie swojej usługi przez każdego usługodawcę z osobna;
- 3) niestosowania do powiązanych usług turystycznych przepisów ustawy, które dotyczą wyłącznie imprez turystycznych.

3. Standardowy formularz informacyjny:

- 1) do umów o udział w imprezie turystycznej, jeżeli jest możliwe użycie hiperłącza, jest określony w załączniku nr 1 do ustawy;
- 2) do umów o udział w imprezie turystycznej, jeżeli nie jest możliwe użycie hiperłącza, jest określony w załączniku nr 2 do ustawy;
- 3) w przypadku gdy organizator turystyki przekazuje dane innemu przedsiębiorcy turystycznemu, zgodnie z art. 5 ust. 1 pkt 2 lit. e, jest określony w załączniku nr 3 do ustawy;
- 4) w przypadku gdy przedsiębiorca ułatwiający nabywanie powiązanych usług turystycznych online w rozumieniu art. 6 ust. 1 pkt 1 jest przewoźnikiem sprzedającym bilet w obie strony, jest określony w załączniku nr 4 do ustawy;
- 5) w przypadku gdy przedsiębiorca ułatwiający nabywanie powiązanych usług turystycznych online w rozumieniu art. 6 ust. 1 pkt 1 jest przedsiębiorcą turystycznym innym niż przewoźnik sprzedający bilet w obie strony, jest określony w załączniku nr 5 do ustawy;
- 6) w przypadku powiązanych usług turystycznych w rozumieniu art. 6 ust. 1 pkt 1, gdy umowy są zawierane w równoczesnej fizycznej obecności przedsiębiorcy ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych, innego niż przewoźnik sprzedający bilet w obie strony, i podróżnego, jest określony w załączniku nr 6 do ustawy;
- 7) w przypadku gdy przedsiębiorca ułatwiający nabywanie powiązanych usług turystycznych online w rozumieniu art. 6 ust. 1 pkt 2 jest przewoźnikiem sprzedającym bilet w obie strony, jest określony w załączniku nr 7 do ustawy;
- 8) w przypadku gdy przedsiębiorca ułatwiający nabywanie powiązanych usług turystycznych online w rozumieniu art. 6 ust. 1 pkt 2 jest przedsiębiorcą innym niż przewoźnik sprzedający bilet w obie strony, jest określony w załączniku nr 8 do ustawy.

4. Przepisy ust. 1 i 2 mają zastosowanie również do przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych, nieposiadających siedziby na terytorium Unii Europejskiej lub państwa, o którym mowa w art. 8 ust. 2, którzy kierują swoją działalność na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

Art. 40. 1. Organizator turystyki lub agent turystyczny, w przypadku gdy impreza turystyczna jest sprzedawana za jego pośrednictwem, udziela podróżnemu zanim podróżny ten zwiąże się jakąkolwiek umową o udział w imprezie turystycznej lub odpowiadającą jej ofertą, następujących informacji:

- 1) dotyczących głównych właściwości usług turystycznych:
 - a) miejsce pobytu, trasę i czas trwania imprezy, w tym co najmniej przybliżoną datę początkową i końcową oraz liczbę noclegów zapewnianych w trakcie imprezy turystycznej,
 - b) rodzaj, klasę, kategorię lub charakter środka transportu, a także informacje dotyczące przejazdów, w szczególności czas i miejsce wyjazdów oraz postojów, a jeżeli dokładny czas nie został jeszcze określony – o przybliżonym czasie wyjazdu i powrotu,
 - c) położenie, rodzaj i kategorię obiektu zakwaterowania, według przepisów kraju pobytu,
 - d) liczbę i rodzaj posiłków,
 - e) szczegółowy program zwiedzania, wycieczki lub inne usługi uwzględnione w cenie imprezy turystycznej,
 - f) czy jakiegokolwiek usługi turystyczne będą świadczone w grupie, oraz – jeśli to możliwe – o przybliżonej liczebności grupy,
 - g) informację o wymaganiach językowych w przypadku gdy skorzystanie przez podróżnego z niektórych usług turystycznych będzie zależało od skutecznej komunikacji ustnej,
 - h) informację o dostępności usług turystycznych dla osób o ograniczonej sprawności ruchowej, a także, na wniosek podróżnego, dokładne informacje na temat możliwości ich dostosowania do jego potrzeb;
- 2) kwotę lub procentowy udział przedpłaty w cenie imprezy turystycznej i termin jej wniesienia oraz termin zapłaty całej ceny, a także sposób dokonania zapłaty oraz wskazanie, jeśli wpłata jest przyjmowana na turystyczny rachunek powierniczy;

- 3) cenę imprezy turystycznej łącznie z podatkami oraz w razie potrzeby z wszelkimi dodatkowymi opłatami i innymi kosztami lub – jeśli nie można zasadnie oczekiwać, aby koszty te zostały obliczone przed zawarciem umowy – informację o rodzaju dodatkowych kosztów, którymi podróżny może zostać obciążony;
- 4) minimalną liczbę osób wymaganych, aby impreza turystyczna się odbyła;
- 5) termin powiadomienia podróżnego na piśmie o ewentualnym odwołaniu imprezy turystycznej z powodu niewystarczającej liczby zgłoszeń, jeśli realizacja jest uzależniona od liczby zgłoszeń;
- 6) informację o prawie do rozwiązania przez podróżnego umowy w każdym momencie przed rozpoczęciem imprezy turystycznej za stosowną opłatą oraz jej wysokości;
- 7) ogólne informacje o obowiązujących przepisach paszportowych, wizowych i sanitarnych oraz o wymaganiach zdrowotnych dotyczących udziału w imprezie turystycznej;
- 8) nazwę handlową i adres organizatora turystyki lub agenta turystycznego, a także ich numery telefonów lub adresy poczty elektronicznej;
- 9) informację o ubezpieczeniach obowiązkowych lub dobrowolnym ubezpieczeniu na pokrycie kosztów rozwiązania przez podróżnego umowy lub kosztów świadczenia pomocy, w tym kosztów powrotu do kraju w razie wypadku, choroby lub śmierci.

2. Informacje, o których mowa w ust. 1, są przekazywane w sposób jasny, zrozumiały i widoczny i nie mogą wprowadzać podróżnego w błąd. Jeżeli są udostępniane w postaci papierowej – są czytelne.

3. Organizator turystyki lub agent turystyczny, przed zawarciem umowy o udział w imprezie turystycznej, informuje podróżnego w sposób jasny, zrozumiały i widoczny o każdej zmianie informacji wymienionych w ust. 1.

4. W przypadku imprez turystycznych, o których mowa w art. 5 ust. 1 pkt 2 lit. e, organizator turystyki i przedsiębiorca turystyczny, któremu przekazywane są dane, zapewniają – każdy z osobna – udzielenie podróżnemu, zanim zawrze on umowę, informacji, o których mowa w ust. 1, w zakresie, w jakim dotyczy to oferowanych przez nich usług turystycznych. Organizator turystyki udziela także informacji za pośrednictwem formularza określonego w załączniku nr 3 do ustawy.

5. Jeżeli przed zawarciem umowy o udział w imprezie turystycznej nie zostały zrealizowane obowiązki informacyjne dotyczące dodatkowych opłat lub innych kosztów, o których mowa w ust. 1 pkt 3, podróżny nie ponosi tych opłat lub kosztów.

6. W przypadku umów o udział w imprezie turystycznej zawieranych przez telefon organizator turystyki oraz agent turystyczny udziela podróżnemu informacji zawartych w ust. 1 i w załączniku nr 2 do ustawy.

Art. 41. Ciężar dowodu w zakresie realizacji obowiązków informacyjnych spoczywa na przedsiębiorcy turystycznym.

Art. 42. 1. Umowa o udział w imprezie turystycznej jest sporządzana w sposób prosty, zrozumiały i czytelny.

2. W chwili zawarcia umowy o udział w imprezie turystycznej lub niezwłocznie po zawarciu umowy organizator turystyki lub agent turystyczny udostępnia podróżnemu na trwałym nośniku kopię umowy lub potwierdzenie jej zawarcia.

3. Podróżny jest uprawniony do żądania kopii umowy o udział w imprezie turystycznej w postaci papierowej, jeżeli umowa ta została zawarta w jednoczesnej fizycznej obecności stron.

4. Umowa o udział w imprezie turystycznej lub potwierdzenie jej zawarcia zawiera pełną treść uzgodnień, w tym informacje, o których mowa w art. 40 ust. 1, oraz:

- 1) imię i nazwisko lub nazwę i dane kontaktowe (adres, numer telefonu, adres poczty elektronicznej) osoby reprezentującej organizatora turystyki lub pilota wycieczek odpowiedzialnego za przebieg imprezy turystycznej;
- 2) nazwę podmiotu zapewniającego ochronę na wypadek niewypłacalności w formie, o której mowa w art. 7 ust. 2 pkt 1–3, i jego dane kontaktowe, w tym adres;
- 3) informacje dotyczące prawa do przeniesienia przez podróżnego uprawnień i przejęcia obowiązków, o którym mowa w art. 43 ust. 1;
- 4) wymagania specjalne, o których podróżny powiadomił organizatora turystyki i na które strony umowy wyraziły zgodę;
- 5) informację na temat dostępnych wewnętrznych procedur rozpatrywania skarg oraz metod pozasądowego rozwiązywania sporów konsumenckich, o których mowa w ustawie z dnia 23 września 2016 r. o pozasądowym rozwiązywaniu sporów konsumenckich (Dz. U. poz. 1823), oraz odpowiednio podmiotów uprawnionych do prowadzenia postępowania w sprawie pozasądowego rozwiązywania sporów konsumenckich, którym podlega przedsiębiorca turystyczny, oraz na temat platformy internetowego systemu rozstrzygania sporów zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 524/2013 z dnia 21 maja 2013 r. w sprawie internetowego

systemu rozstrzygania sporów konsumenckich oraz zmiany rozporządzenia (WE) nr 2006/2004 i dyrektywy 2009/22/WE (rozporządzenie w sprawie ODR w sporach konsumenckich) (Dz. Urz. UE L 165 z 18.06.2013, str. 1);

- 6) informację o tym, że podróżny ma obowiązek poinformować o wszelkich niezgodnościach stwierdzonych w trakcie realizacji imprezy turystycznej;
- 7) informacje umożliwiające bezpośredni kontakt z osobą w wieku poniżej 18 lat lub z osobą odpowiedzialną za taką osobę w miejscu jej pobytu, jeżeli na podstawie umowy o udział w imprezie turystycznej obejmującej zakwaterowanie podróżują osoby w wieku poniżej 18 lat, którym nie towarzyszy rodzic ani inna upoważniona osoba;
- 8) informacje o tym, że organizator turystyki jest:
 - a) odpowiedzialny za należyte wykonanie wszystkich usług turystycznych objętych umową,
 - b) obowiązany do udzielenia pomocy, o której mowa w art. 52.

5. Informacje, o których mowa w art. 40 ust. 1 pkt 1–6, stanowią integralny element umowy o udział w imprezie turystycznej i nie podlegają zmianie, chyba że strony umowy postanowią inaczej, albo w przypadkach określonych w art. 45 ust. 2 lub art. 46 ust. 1.

6. Postanowienia umów zawartych z podróżnymi oraz oświadczenia organizatora turystyki, jak i przedsiębiorcy ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych zmierzające do wyłączenia lub ograniczenia odpowiedzialności określonej w ustawie są nieważne.

7. Organizatorzy turystyki, organizujący imprezy turystyczne za granicą, zawierają na rzecz podróżnych umowy ubezpieczenia od następstw nieszczęśliwych wypadków i kosztów leczenia.

8. Organizatorzy turystyki i przedsiębiorcy ułatwiający nabywanie powiązanych usług turystycznych wydają podróżnemu wpłacającemu całość lub część należności z tytułu zawartej umowy pisemne potwierdzenie posiadania zabezpieczeń finansowych oraz odprowadzania składek na Fundusz, o których mowa w art. 7 ust. 2, ze wskazaniem sposobu ubiegania się o wypłatę środków z tych zabezpieczeń w przypadkach określonych ustawą.

9. W przypadku imprez turystycznych, o których mowa w art. 5 ust. 1 pkt 2 lit. e, przedsiębiorca turystyczny, któremu są przekazywane dane, informuje organizatora turystyki o zawarciu umowy prowadzącej do powstania imprezy turystycznej. Przedsiębiorca turystyczny udostępnia organizatorowi turystyki informacje niezbędne do wypełnienia jego obowiązków jako organizatora turystyki. Niezwłocznie po uzyskaniu przez organizatora

turystyki informacji, że została utworzona impreza turystyczna, udostępnia on podróznemu na trwałym nośniku informacje, o których mowa w ust. 4.

10. Informacje, o których mowa w ust. 4 i 8, są przekazywane podróznemu w sposób jasny, zrozumiały i widoczny.

11. Przed rozpoczęciem imprezy turystycznej organizator turystyki dostarcza podróznemu niezbędne pokwitowania, vouchery i bilety oraz informacje o planowanym czasie wyjazdu i – w stosownych przypadkach – terminie odprawy, a także o planowanych godzinach przystanków pośrednich, połączeń transportowych i przyjazdu.

12. Podróżny, który zawarł umowę poza lokalem przedsiębiorstwa w rozumieniu art. 2 pkt 2 ustawy z dnia 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta (Dz. U. z 2017 r. poz. 683), otrzymuje kopię lub potwierdzenie zawarcia umowy o udział w imprezie turystycznej w postaci papierowej lub, jeżeli wyrazi na to zgodę, na innym trwałym nośniku.

Art. 43. 1. Podróżny może bez zgody organizatora turystyki przenieść na osobę spełniającą warunki udziału w imprezie turystycznej wszystkie przysługujące mu z tytułu umowy o udział w imprezie turystycznej uprawnienia, jeżeli jednocześnie osoba ta przejmuje wszystkie wynikające z tej umowy obowiązki.

2. Przeniesienie uprawnień i przejęcie obowiązków, o których mowa w ust. 1, jest skuteczne wobec organizatora turystyki, jeżeli podróżny zawiadomi go o tym na trwałym nośniku w rozsądnym terminie. Zawiadomienie złożone nie później niż 7 dni przed rozpoczęciem imprezy turystycznej uważa się w każdym przypadku za złożone w rozsądnym terminie.

3. Jeżeli przeniesienie uprawnień i przejęcie obowiązków, o których mowa w ust. 1, będzie wiązać się dla organizatora turystyki z dodatkowymi kosztami, żądając ich zapłaty ma on obowiązek wykazać je podróznemu. Koszty te muszą być zasadne i nie mogą przekraczać rzeczywistych kosztów poniesionych przez organizatora turystyki na skutek przeniesienia umowy o udział w imprezie turystycznej.

4. Za niewiszczoną część ceny imprezy turystycznej oraz koszty poniesione przez organizatora turystyki w wyniku zmiany uczestnika imprezy turystycznej podróżny i osoba przejmująca jego uprawnienia odpowiadają solidarnie.

Art. 44. Organizator turystyki przed rozpoczęciem imprezy turystycznej może dokonać jednostronnie zmiany warunków umowy o udział w imprezie turystycznej wyłącznie w przypadkach określonych w art. 45 ust. 1 i 2 lub w art. 46 ust. 1.

Art. 45. 1. Po zawarciu umowy o udział w imprezie turystycznej podwyższenie ceny jest możliwe wyłącznie, gdy w umowie wyraźnie zastrzeżono taką możliwość oraz gdy stanowi ona, że podróżny ma prawo do obniżki ceny, o której mowa w ust. 5.

2. Umowa o udział w imprezie turystycznej określa, w jaki sposób będą obliczane zmiany cen. Podwyższenie cen jest możliwe wyłącznie jako bezpośredni skutek zmiany:

- 1) ceny przewozów pasażerskich wynikających ze zmiany kosztów paliwa lub innych źródeł zasilania;
- 2) wysokości podatków lub opłat od usług turystycznych objętych umową, nałożonych przez podmioty, które nie biorą bezpośredniego udziału w realizacji imprezy turystycznej, w tym podatków turystycznych, opłat lotniskowych lub opłaty za wejście na pokład i zejście na ląd w portach oraz na lotniskach;
- 3) kursów walut mających znaczenie dla danej imprezy turystycznej.

3. Cena ustalona w umowie nie może być podwyższona w okresie 20 dni przed datą rozpoczęcia imprezy turystycznej.

4. Organizator turystyki powiadamia podróżnego na trwałym nośniku, w sposób jasny i zrozumiały, o zmianie ceny oraz uzasadnia podwyżkę i wskazuje sposób jej obliczenia.

5. Jeżeli umowa o udział w imprezie turystycznej przewiduje możliwość podwyższenia ceny, podróżny ma prawo do obniżki ceny odpowiadającej obniżeniu kosztów, o których mowa w ust. 2, które nastąpiło po zawarciu umowy a przed rozpoczęciem imprezy turystycznej.

6. W przypadku obniżenia ceny organizator turystyki może odliczyć od zwrotu należnego podróżnemu rzeczywiste koszty obsługi. Na żądanie podróżnego organizator turystyki przedstawia dowód poniesionych kosztów obsługi.

Art. 46. 1. Organizator turystyki przed rozpoczęciem imprezy turystycznej może dokonać jednostronnie zmiany warunków umowy o udział w imprezie turystycznej także w przypadku gdy łącznie spełnia następujące warunki:

- 1) zastrzegł sobie prawo do tego w umowie;
- 2) zmiana jest nieznaczna;
- 3) poinformuje podróżnego o zmianie w sposób jasny, zrozumiały i widoczny, na trwałym nośniku.

2. Organizator turystyki, który przed rozpoczęciem imprezy turystycznej:

- 1) jest zmuszony zmienić główne właściwości usług turystycznych, o których mowa w art. 40 ust. 1 pkt 1, lub

- 2) nie może spełnić specjalnych wymagań, o których mowa w art. 42 ust. 4 pkt 4, lub
- 3) proponuje podwyższenie ceny przekraczające 8% całkowitej ceny imprezy turystycznej zgodnie z art. 45 ust. 2

– niezwłocznie powiadamia o tym podróżnego na trwałym nośniku. Organizator turystyki może jednocześnie zaoferować podróżnemu zastępczą imprezę turystyczną, w miarę możliwości o tej samej lub wyższej jakości.

3. W powiadomieniu, o którym mowa w ust. 2, organizator turystyki w sposób jasny, zrozumiały i widoczny informuje podróżnego o:

- 1) zmianach warunków umowy o udział w imprezie turystycznej oraz o ewentualnym wpływie tych zmian na cenę;
- 2) rozsądnym terminie, w którym podróżny powinien poinformować organizatora o swojej decyzji;
- 3) odstąpieniu od umowy za zwrotem wszystkich wniesionych wpłat i bez obowiązku wniesienia opłaty za odstąpienie od umowy w przypadku braku odpowiedzi podróżnego w terminie, o którym mowa w pkt 2;
- 4) zastępczej imprezie turystycznej oraz jej cenie, jeśli jest oferowana.

4. Podróżny w terminie wyznaczonym przez organizatora turystyki informuje go, że:

- 1) przyjmuje proponowaną zmianę umowy albo
- 2) odstępuje od umowy za zwrotem wszystkich wniesionych wpłat i bez obowiązku wniesienia opłaty za odstąpienie, albo
- 3) odstępuje od umowy oraz przyjmuje zastępczą imprezę turystyczną.

5. Jeżeli zmiany umowy o udział w imprezie turystycznej lub zastępcza impreza turystyczna, o których mowa w ust. 3, prowadzą do obniżenia jakości lub kosztów imprezy turystycznej, podróżny jest uprawniony do odpowiedniego obniżenia ceny.

6. W przypadku gdy umowa o udział w imprezie turystycznej zostanie rozwiązana zgodnie z ust. 3 pkt 3 albo ust. 4 pkt 2, organizator turystyki nie później niż w terminie 14 dni od dnia rozwiązania umowy zwraca wpłaty dokonane przez podróżnego lub w jego imieniu. Podróżny jest zwolniony od wniesienia opłaty za odstąpienie od umowy. Przepisy art. 50 ust. 2–8 stosuje się odpowiednio.

Art. 47. 1. Podróżny może odstąpić od umowy o udział w imprezie turystycznej w każdym czasie przed jej rozpoczęciem.

2. Podróżny może zostać zobowiązany do zapłacenia odpowiedniej i uzasadnionej opłaty za odstąpienie od umowy na rzecz organizatora turystyki. W przypadku nieokreślenia

w umowie opłat za odstąpienie od umowy o udział w imprezie turystycznej wysokość opłaty odpowiada cenie imprezy turystycznej pomniejszonej o zaoszczędzone koszty lub wpływy z tytułu alternatywnego wykorzystania danych usług turystycznych. Na żądanie podróżnego organizator turystyki uzasadnia wysokość opłat za odstąpienie od umowy o udział w imprezie turystycznej.

3. W umowie o udział w imprezie turystycznej może zostać wskazana opłata za odstąpienie od umowy w wysokości zależnej od tego, w jakim czasie przed rozpoczęciem imprezy turystycznej doszło do odstąpienia od umowy, od spodziewanych oszczędności kosztów oraz spodziewanego dochodu z tytułu alternatywnego wykorzystania danych usług turystycznych. Opłata podlega potrąceniu z wpłaty dokonanej przez podróżnego.

4. Podróżny może odstąpić od umowy o udział w imprezie turystycznej przed rozpoczęciem imprezy turystycznej bez ponoszenia opłaty za odstąpienie w przypadku wystąpienia nieuniknionych i nadzwyczajnych okoliczności występujących w miejscu docelowym lub jego najbliższym sąsiedztwie, które mają znaczący wpływ na realizację imprezy turystycznej lub przewóz podróżnych do miejsca docelowego. Podróżny może żądać wyłącznie zwrotu wpłat dokonanych z tytułu imprezy turystycznej, bez odszkodowania lub zadośćuczynienia w tym zakresie.

5. Organizator turystyki może rozwiązać umowę o udział w imprezie turystycznej i dokonać pełnego zwrotu podróżnemu wpłat dokonanych z tytułu imprezy turystycznej, bez dodatkowego odszkodowania lub zadośćuczynienia, jeżeli:

- 1) liczba osób, które zgłosiły się do udziału w imprezie turystycznej, jest mniejsza niż minimalna liczba osób podana w umowie, a organizator turystyki powiadomił podróżnego o rozwiązaniu umowy w terminie określonym w umowie, lecz nie później niż:
 - a) na 20 dni przed rozpoczęciem imprezy turystycznej trwającej ponad 6 dni,
 - b) na 7 dni przed rozpoczęciem imprezy turystycznej trwającej 2–6 dni,
 - c) na 48 godzin przed rozpoczęciem imprezy turystycznej trwającej krócej niż 2 dni,lub
- 2) organizator turystyki nie może zrealizować umowy o udział w imprezie turystycznej z powodu nieuniknionych i nadzwyczajnych okoliczności i powiadomił podróżnego o rozwiązaniu umowy niezwłocznie przed rozpoczęciem imprezy turystycznej.

6. Organizator turystyki dokonuje zwrotu poniesionych opłat i wpłat, o których mowa w ust. 4 i 5, w terminie 14 dni od dnia rozwiązania umowy o udział w imprezie turystycznej. Przepis ust. 2 stosuje się odpowiednio.

7. Konsument, który zawarł umowę o udział w imprezie turystycznej poza lokalem przedsiębiorstwa w rozumieniu art. 2 pkt 2 ustawy z dnia 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta, może w terminie 7 dnia od dnia jej zawarcia odstąpić od niej bez podawania przyczyny i ponoszenia kosztów. Przepisy art. 30, art. 31, art. 32 ust. 1 i 2, art. 35, art. 37 i art. 38 pkt 1 ustawy z dnia 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta stosuje się odpowiednio.

Rozdział 7

Realizacja umowy o udział w imprezie turystycznej

Art. 48. 1. Organizator turystyki ponosi odpowiedzialność za wykonanie usług turystycznych objętych umową o udział w imprezie turystycznej, bez względu na to, czy usługi te mają być wykonane przez organizatora turystyki, czy przez innych dostawców usług turystycznych.

2. Podróżny zawiadamia organizatora turystyki niezwłocznie, w miarę możliwości w trakcie trwania imprezy turystycznej, z uwzględnieniem okoliczności danej sprawy, o stwierdzeniu niezgodności.

3. Jeżeli którakolwiek z usług turystycznych nie jest wykonywana zgodnie z umową o udział w imprezie turystycznej, organizator turystyki usuwa niezgodność, chyba że jest to niemożliwe albo wiąże się z kosztami, które są niewspółmiernie wysokie w stosunku do zakresu niezgodności i wartości usług turystycznych, których one dotyczą. W przypadku nieusunięcia niezgodności przepisy art. 50 stosuje się odpowiednio.

4. Jeżeli organizator turystyki nie usunie niezgodności w rozsądnym terminie wyznaczonym przez podróżnego, podróżny może dokonać tego sam i wystąpić o zwrot poniesionych, niezbędnych wydatków. Podróżny nie jest zobowiązany do wyznaczenia terminu, jeżeli organizator odmówi usunięcia niezgodności lub gdy z okoliczności wynika, że niezgodność powinna być usunięta niezwłocznie.

5. Organizator turystyki, który w czasie trwania danej imprezy turystycznej nie wykonuje przewidzianych w umowie usług stanowiących istotną część tej imprezy, jest obowiązany, bez obciążania podróżnego dodatkowymi kosztami, wykonać w ramach tej imprezy odpowiednie świadczenia zastępcze, również w przypadku, gdy uzgodniony w umowie powrót podróżnego do miejsca rozpoczęcia podróży nie został zapewniony.

6. Jeżeli jakość świadczeń zastępczych jest niższa od jakości usługi określonej w programie imprezy turystycznej, organizator turystyki przyznaje podróżnemu odpowiednie obniżenie ceny imprezy turystycznej.

7. Podróżny może odrzucić zaproponowane świadczenia zastępcze tylko wtedy, gdy nie są one porównywalne z tym, co zostało uzgodnione w umowie o udział w imprezie turystycznej, lub jeżeli przyznana obniżka ceny jest nieodpowiednia.

8. W przypadku gdy niezgodność istotnie wpływa na realizację imprezy turystycznej, a organizator turystyki nie zdoła usunąć tej niezgodności w rozsądnym terminie wyznaczonym przez podróżnego, podróżny ma prawo do rozwiązania umowy o udział w imprezie turystycznej bez opłaty za jej rozwiązanie.

9. Jeżeli impreza turystyczna obejmuje transport podróżnych, organizator turystyki zapewnia powrót podróżnego do kraju równoważnym środkiem transportu niezwłocznie i bez obciążania podróżnego dodatkowymi kosztami. Przepisy art. 50 stosuje się odpowiednio.

10. Jeżeli nie jest możliwe zaproponowanie świadczeń zastępczych lub podróżny je odrzucił zgodnie z ust. 7, wówczas podróżny jest uprawniony do uzyskania obniżenia ceny lub odszkodowania, lub zadośćuczynienia, bez rozwiązywania umowy o udział w imprezie turystycznej.

11. W przypadku gdy niemożliwe jest zapewnienie powrotu podróżnego do kraju zgodnie z umową o udział w imprezie turystycznej z powodu nieuniknionych i nadzwyczajnych okoliczności, organizator turystyki ponosi koszty niezbędnego zakwaterowania podróżnego, w miarę możliwości o kategorii równoważnej do określonej w umowie o udział w imprezie turystycznej, przez okres do 3 nocy.

12. Uprawnienie, o którym mowa w ust. 11, nie wyłącza stosowania przepisów korzystniejszych w tym zakresie.

13. Organizator turystyki nie może powoływać się na nieuniknione i nadzwyczajne okoliczności w celu ograniczenia odpowiedzialności, o której mowa w ust. 11 i 12, jeżeli przedsiębiorca świadczący usługi transportowe nie może powoływać się na takie okoliczności na podstawie innych przepisów.

Art. 49. Ograniczenia czasu zapewniania podróżnemu niezbędnego zakwaterowania, o którym mowa w art. 48 ust. 11, nie stosuje się w przypadku osób o ograniczonej sprawności ruchowej, zgodnie z definicją zawartą w art. 2 lit. a rozporządzenia (WE) nr 1107/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 lipca 2006 r. w sprawie praw osób niepełnosprawnych oraz osób o ograniczonej sprawności ruchowej podróżujących drogą

lotniczą (Dz. Urz. UE L 204 z 26.07.2006, str. 1), oraz wszelkich osób im towarzyszących, kobiet w ciąży i osób w wieku poniżej 18 lat bez opieki, jak również osób wymagających szczególnej opieki medycznej, pod warunkiem że organizator turystyki został powiadomiony o sytuacji tych osób co najmniej 48 godzin przed rozpoczęciem imprezy turystycznej.

Art. 50. 1. Podróżnemu przysługuje obniżka ceny za każdy okres, w trakcie którego stwierdzono niezgodność, chyba że została ona spowodowana wyłącznym działaniem lub zaniechaniem podróżnego.

2. Podróżnemu przysługuje odszkodowanie lub zadośćuczynienie za poniesione szkody lub krzywdy, których doznał w wyniku niezgodności. Organizator turystyki niezwłocznie wypłaca odszkodowanie lub zadośćuczynienie.

3. Podróżnemu nie przysługuje odszkodowanie lub zadośćuczynienie za niezgodność w przypadku gdy organizator turystyki udowodni, że:

- 1) winę za niezgodność ponosi podróżny;
- 2) winę za niezgodność ponosi osoba trzecia, niezwiązana z wykonywaniem usług turystycznych objętych umową o udział w imprezie turystycznej, a niezgodności nie dało się przewidzieć lub uniknąć;
- 3) niezgodność została spowodowana nieuniknionymi i nadzwyczajnymi okolicznościami.

4. Roszczenia, o których mowa w ust. 1 i 2, przedawniają się z upływem 3 lat.

5. Jeżeli przepisy szczególne ograniczają zakres albo warunki, na jakich odszkodowanie lub zadośćuczynienie jest wypłacane przez dostawcę usług turystycznych, które są częścią imprezy turystycznej, takie same ograniczenia stosuje się do organizatora turystyki.

6. W przypadkach innych, niż określone w ust. 5, w umowie o udział w imprezie turystycznej organizator turystyki może ograniczyć wysokość wypłacanego odszkodowania, chyba że dotyczy ono szkody na osobie lub szkody spowodowanej umyślnie lub w wyniku niedbalstwa i wynosi nie mniej niż trzykrotność całkowitej ceny imprezy turystycznej.

7. Obniżka ceny, o której mowa w ust. 1, odszkodowanie lub zadośćuczynienie, o których mowa w ust. 2, podlegają odpowiedniemu obniżeniu w przypadku skorzystania przez podróżnego z obniżenia ceny lub odszkodowania, o których mowa w rozporządzeniu (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiającym wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylającym rozporządzenie (EWG) nr 295/91 (Dz. Urz. UE L 46 z 17.02.2004, str. 1), rozporządzeniu (WE) nr 1371/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2007 r. dotyczącym praw

i obowiązków pasażerów w ruchu kolejowym (Dz. Urz. UE L 315 z 03.12.2007, str. 14), rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 392/2009 z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie odpowiedzialności przewoźników pasażerskich na morskich drogach wodnych z tytułu wypadków (Dz. Urz. UE L 131 z 28.05.2009, str. 24), rozporządzeniu (UE) nr 1177/2010 i rozporządzeniu (UE) nr 181/2011 albo w innych przepisach.

8. Organizatorowi turystyki przysługuje roszczenie w stosunku do każdej osoby trzeciej, która przyczyniła się do zdarzenia powodującego obniżkę ceny, o której mowa w ust. 1, lub skutkującego koniecznością wypłaty odszkodowania lub zadośćuczynienia, o których mowa w ust. 2.

Art. 51. 1. Podróżny może kierować wiadomości, żądania lub skargi związane z realizacją imprezy turystycznej bezpośrednio do agenta turystycznego, za pośrednictwem którego została ona nabyta.

2. Agent turystyczny niezwłocznie przekazuje wiadomości, żądania lub skargi od podróżnego do organizatora turystyki.

3. Wiadomość, żądanie lub skargę wniesione do agenta turystycznego w danym dniu uważa się za wniesione z tym dniem do organizatora turystyki.

Art. 52. 1. Organizator turystyki niezwłocznie udziela odpowiedniej pomocy podróżnemu, który znalazł się w trudnej sytuacji, w tym w okolicznościach, o których mowa w art. 48 ust. 11.

2. Pomoc, o której mowa w ust. 1, polega w szczególności na:

- 1) udzieleniu odpowiednich informacji dotyczących świadczeń zdrowotnych, władz lokalnych oraz pomocy konsularnej;
- 2) udzieleniu podróżnemu pomocy w skorzystaniu ze środków porozumiewania się na odległość, w tym ze środków komunikacji elektronicznej oraz w skorzystaniu ze świadczeń zastępczych, o których mowa w art. 48 ust. 5.

3. Organizator turystyki może żądać opłaty z tytułu udzielenia pomocy, o której mowa w ust. 1, jeżeli trudna sytuacja powstała z wyłącznej winy umyślnej podróżnego lub w wyniku jego rażącego niedbalstwa. Wysokość opłaty nie może przewyższać rzeczywistych kosztów poniesionych przez organizatora turystyki.

Art. 53. Organizator turystyki, przedsiębiorca ułatwiający nabywanie powiązanych usług turystycznych lub agent turystyczny ponosi odpowiedzialność odszkodowawczą wobec

podróżnego za swoje błędy w rezerwacji, chyba że odpowiedzialność za błąd ponosi podróżny lub błąd ten powstał na skutek nieuniknionych i nadzwyczajnych okoliczności.

Art. 54. 1. Podróżny nie może zrzec się w całości lub w części praw wynikających z ustawy.

2. Postanowienia umów zawieranych przez przedsiębiorców turystycznych z podróżnymi lub oświadczenia podróżnego mniej korzystne dla podróżnych niż postanowienia ustawy są nieważne. W miejsce postanowień umowy mniej korzystnych dla podróżnego obowiązują przepisy ustawy.

Rozdział 8

Kary pieniężne i przepisy karne

Art. 55. 1. Organizator turystyki lub przedsiębiorca ułatwiający nabywanie powiązanych usług turystycznych, który działa z naruszeniem obowiązków lub warunków określonych w art. 7, art. 8, art. 9 ust. 3 i 4 oraz art. 12 ust. 1 i 2 rozporządzenia nr 1177/2010, podlega karze pieniężnej w wysokości do 50 000 zł.

2. Organizator turystyki lub przedsiębiorca ułatwiający nabywanie powiązanych usług turystycznych, który działa z naruszeniem obowiązków lub warunków określonych w art. 9, art. 10 ust. 2–5, art. 14 ust. 3 i 4 oraz art. 15 rozporządzenia nr 181/2011, podlega karze pieniężnej w wysokości do 30 000 zł.

Art. 56. 1. Kary pieniężne, o których mowa w art. 55, nakłada, w drodze decyzji administracyjnej, marszałek województwa.

2. Od decyzji administracyjnej, o której mowa w ust. 1, przysługuje odwołanie do Samorządowego Kolegium Odwoławczego.

Art. 57. 1. Kary pieniężne ustalone na podstawie art. 55, nieuiszczone w wyznaczonym terminie, podlegają, wraz z odsetkami za zwłokę, ściągnięciu w trybie określonym w przepisach o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.

2. Kary pieniężne stanowią dochód budżetu państwa.

Art. 58. Kto zaniża wysokość należnej składki w deklaracji, o której mowa w art. 7 ust. 1 pkt 4, składanej do Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego, podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 3.

Art. 59. 1. Kto w podmiotach prowadzących działalność w zakresie organizowania imprez turystycznych lub ułatwiania nabywania powiązanych usług turystycznych bez wymaganego wpisu albo w przypadku działalności objętej zakazem, pełni funkcję:

- 1) członka zarządu, rady nadzorczej lub komisji rewizyjnej spółki prawa handlowego,
- 2) członka zarządu, rady nadzorczej lub komisji rewizyjnej spółdzielni,
- 3) członka zarządu fundacji lub stowarzyszenia

– podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 3.

2. Tej samej karze podlega osoba, która prowadzi działalność gospodarczą w zakresie organizowania imprez turystycznych lub ułatwiania nabywania powiązanych usług turystycznych bez wymaganego wpisu albo w przypadku działalności objętej zakazem na własny rachunek lub wspólnie z innymi osobami lub jest przedstawicielem lub pełnomocnikiem w prowadzeniu takiej działalności.

Art. 60. Kto bez uzyskania zabezpieczenia finansowego na wypadek niewypłacalności zgodnie z wymaganiami, o których mowa w art. 7 ust. 2 pkt 1–3, prowadzi działalność w zakresie organizowania imprez turystycznych lub prowadzi działalność jako przedsiębiorca ułatwiający nabywanie powiązanych usług turystycznych, podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo karze pozbawienia wolności do lat 3.

Rozdział 9

Zmiany w przepisach obowiązujących

Art. 61. W ustawie z dnia 20 maja 1971 r. – Kodeks wykroczeń (Dz. U. z 2015 r. poz. 1094, 1485, 1634 i 1707 oraz z 2017 r. poz. 966) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 60¹ w § 4 pkt 5 otrzymuje brzmienie:

„5) nie zawiadamia organu prowadzącego rejestr organizatorów turystyki i przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych o zawieszeniu wykonywania działalności w terminie 7 dni od dnia tego zawieszenia;”;

- 2) w art. 138d § 2 otrzymuje brzmienie:

„§ 2. Tej samej karze podlega organizator turystyki lub przedsiębiorca ułatwiający nabywanie powiązanych usług turystycznych, który wprowadza podróżnych w błąd co do uprawnień osób, którym powierza wykonywanie zadań przewodnika górskiego.”.

Art. 62. W ustawie z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz. U. z 2016 r. poz. 1943, z późn. zm.⁴⁾) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 92c w ust. 1:
 - a) pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) przedsiębiorcy wpisani do rejestru organizatorów turystyki i przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych, o którym mowa w art. 22 ust. 2 ustawy z dnia ... o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych (Dz. U. poz. ...);”,
 - b) w pkt 3 lit. b otrzymuje brzmienie:

„b) zarobkowym, jeżeli organizowany wypoczynek nie stanowi imprezy turystycznej, o której mowa w art. 4 pkt 2 ustawy z dnia ... o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych (Dz. U. poz. ...).”;
- 2) w art. 92d w ust. 3:
 - a) w pkt 1 lit. d otrzymuje brzmienie:

„d) numer zaświadczenia o wpisie do rejestru organizatorów turystyki i przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych, o którym mowa w art. 22 ust. 2 ustawy z dnia ... o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych (Dz. U. poz. ...);”,
 - b) uchyla się pkt 7.

Art. 63. W ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. o usługach turystycznych (Dz. U. z 2016 r. poz. 187 i 1334 oraz z 2017 r. poz. 60) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) tytuł ustawy otrzymuje brzmienie:

„o usługach hotelarskich oraz usługach pilotów wycieczek i przewodników turystycznych”;
- 2) art. 1 otrzymuje brzmienie:

„Art. 1. Ustawa określa warunki świadczenia usług hotelarskich oraz usług pilotów wycieczek i przewodników turystycznych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, a także za granicą, jeżeli umowy z turystami o świadczenie tych usług są zawierane na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.”;
- 3) uchyla się art. 2;

⁴⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2016 r. poz. 1954, 1985 i 2169 oraz z 2017 r. poz. 60, 949 i 1292.

- 4) art. 2b otrzymuje brzmienie:

„Art. 2b. Minister właściwy do spraw turystyki jest organem wyższego stopnia w stosunku do marszałka województwa w sprawach, o których mowa w art. 24 ust. 1, art. 28 ust. 1, art. 39a ust. 3 oraz art. 42 ust. 1.”;

- 5) w art. 3:

a) uchyla się pkt 1–7,

b) dotychczasową treść oznacza się jako ust. 1 i dodaje się ust. 2 w brzmieniu:

„2. Ilekroć w ustawie jest mowa o usłudze turystycznej, imprezie turystycznej oraz organizatorze turystyki, należy przez to rozumieć usługę turystyczną, imprezę turystyczną lub organizatora turystyki, o których mowa odpowiednio w art. 4 pkt 1, 2 i 8 ustawy z dnia ... o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych (Dz. U. poz. ...).”;

- 6) uchyla się rozdział 2;

- 7) uchyla się rozdział 2a;

- 8) uchyla się rozdział 3;

- 9) uchyla się rozdział 5a;

- 10) uchyla się art. 51b.

Art. 64. W ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (Dz. U. z 2016 r. poz. 1988, z późn. zm.⁵⁾) w art. 105 w ust. 1 w pkt 2 po lit. z średnik zastępuje się przecinkiem i dodaje się lit. za w brzmieniu:

„za) marszałka województwa w zakresie niezbędnym do realizacji ustawowych zadań, o których mowa w art. 30 ust. 1 ustawy z dnia ... o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych (Dz. U. poz. ...) w związku z turystycznym rachunkiem powierniczym posiadanym przez organizatorów turystyki lub przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych;”.

⁵⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2016 r. poz. 1948, 1997 i 2260 oraz z 2017 r. poz. 85, 724, 768, 791 i 1089.

Art. 65. W ustawie z dnia 28 marca 2003 r. o transporcie kolejowym (Dz. U. z 2016 r. poz. 1727, z późn. zm.⁶⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 14a w ust. 5 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) kopię skargi lub reklamacji skierowanej do przewoźnika kolejowego, operatora stacji pasażerskiej, sprzedawcy biletów, organizatora turystyki lub przedsiębiorcy ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych w rozumieniu ustawy z dnia ... o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych (Dz. U. poz. ...);”;

2) w art. 66:

a) w ust. 1 pkt 6 otrzymuje brzmienie:

„6) zarządca, przewoźnik kolejowy, operator stacji pasażerskiej, sprzedawca biletów, organizator turystyki, przedsiębiorca ułatwiający nabywanie powiązanych usług turystycznych w rozumieniu ustawy z dnia ... o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych, który nie przestrzega lub narusza obowiązujące go przepisy art. 4, art. 5 i art. 7–29 rozporządzenia nr 1371/2007/WE;”;

b) ust. 2c otrzymuje brzmienie:

„2c. Nie nakłada się kar, o których mowa w ust. 1 pkt 6, jeżeli przewoźnik kolejowy, zarządca, operator stacji pasażerskiej, sprzedawca biletów, organizator turystyki, przedsiębiorca ułatwiający nabywanie powiązanych usług turystycznych w rozumieniu ustawy z dnia o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych, przed dniem wydania decyzji, o której mowa w art. 13b ust. 1, dobrowolnie usunął naruszenie lub wypełnił obowiązki wynikające z rozporządzenia nr 1371/2007/WE.”.

Art. 66. W ustawie z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2016 r. poz. 2060 i 1948 oraz z 2017 r. poz. 1089) wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 98a otrzymuje brzmienie:

„Art. 98a. Fundusz wykonuje zadania, o których mowa w ustawie z dnia ... o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych (Dz. U. poz. ...).”;

⁶⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2016 r. poz. 1823, 1920, 1923, 1948 i 2138 oraz z 2017 r. poz. 60 i 1089.

Art. 69. 1. Wpisy do rejestru organizatorów turystyki i pośredników turystycznych stają się z mocy prawa wpisami do rejestru, o którym mowa w art. 22 ust. 2, dotyczącymi organizatorów turystyki.

2. Wpisy do rejestru organizatorów turystyki i pośredników turystycznych przedsiębiorców zagranicznych posiadających siedzibę na terytorium państwa członkowskiego Unii Europejskiej, tracą moc w dniu wejścia w życie ustawy.

3. Przedsiębiorcy niepodlegający przed dniem wejścia w życie ustawy wpisowi do rejestru organizatorów turystyki i pośredników turystycznych, a prowadzący w dniu wejścia w życie ustawy działalność w zakresie organizowania imprez turystycznych lub w zakresie ułatwiania nabywania powiązanych usług turystycznych, niezwłocznie występują o wpis do rejestru, o którym mowa w art. 22 ust. 2.

4. Przedsiębiorcy wpisani w dniu wejścia w życie ustawy do rejestru organizatorów turystyki i pośredników turystycznych posiadający zabezpieczenie finansowe w formie rachunku powierniczego przedstawiają zabezpieczenie finansowe, o którym mowa w art. 7 ust. 2 pkt 1, 2 lub 3, w terminie 3 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy pod rygorem utraty mocy wpisu do rejestru. Marszałek województwa z urzędu wykreśla z rejestru i z ewidencji przedsiębiorcę turystycznego, który nie przedstawił zabezpieczenia finansowego we wskazanym terminie.

5. Zabezpieczenia finansowe, o których mowa w art. 5 ust. 1 pkt 2 lit. a lub b ustawy zmienianej w art. 63, w brzmieniu dotychczasowym, stają się zabezpieczeniami finansowymi organizatora turystyki w rozumieniu niniejszej ustawy i zachowują ważność przez okres, na jaki zostały zawarte. Organizator turystyki lub pośrednik turystyczny wskazany jako strona umów, o których mowa w art. 5 ust. 1 pkt 2 lit. a lub b ustawy zmienianej w art. 63, w brzmieniu dotychczasowym, staje się z dniem 1 lipca 2018 r. organizatorem turystyki w rozumieniu niniejszej ustawy.

6. Wykazy przedsiębiorców, o których mowa w art. 8 ust. 4 ustawy zmienianej w art. 63, w brzmieniu dotychczasowym, z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stają się odpowiednimi katalogami, o których mowa w art. 28 ust. 1.

Art. 70. Postępowania wszczęte i niezakończone do dnia wejścia w życie ustawy prowadzi się na zasadach dotychczasowych.

Art. 71. Turystyczny Fundusz Gwarancyjny, o którym mowa w rozdziale 2a ustawy zmienianej w art. 63, w brzmieniu dotychczasowym, staje się z mocy prawa Turystycznym Funduszem Gwarancyjnym w rozumieniu niniejszej ustawy.

Art. 72. 1. W latach 2018–2027 maksymalny limit wydatków budżetu państwa, będących skutkiem finansowym ustawy w sprawach dotyczących przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych, wynosi w roku:

- 1) 2018 – 392 tys. zł;
- 2) 2019 – 784 tys. zł;
- 3) 2020 – 784 tys. zł;
- 4) 2021 – 784 tys. zł;
- 5) 2022 – 784 tys. zł;
- 6) 2023 – 784 tys. zł;
- 7) 2024 – 784 tys. zł;
- 8) 2025 – 784 tys. zł;
- 9) 2026 – 784 tys. zł;
- 10) 2027 – 784 tys. zł.

2. Koszt realizacji zadań, o których mowa w art. 2 ust. 1, w sprawach dotyczących przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych wynosi 40 zł miesięcznie w przeliczeniu na jednego przedsiębiorcę.

3. W przypadku przekroczenia w pierwszym półroczu danego roku 65% limitu określonego w ust. 1 lub w przypadku zagrożenia przekroczenia przyjętego na dany rok budżetowy limitu wydatków, wysokość tych wydatków w drugim półroczu obniża się do poziomu gwarantującego, że limit ten nie zostanie przekroczony.

4. Minister właściwy do spraw turystyki monitoruje wykorzystanie limitu wydatków, o którym mowa w ust. 1, oraz wdraża mechanizm korygujący, o którym mowa w ust. 3.

Art. 73. Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 lipca 2018 r.

Załączniki
do ustawy
z dnia
(poz. ...)

Załącznik nr 1

STANDARDOWY FORMULARZ INFORMACYJNY DO UMÓW O UDZIAŁ W IMPREZIE TURYSTYCZNEJ, JEŻELI JEST MOŻLIWE UŻYCIE HIPERŁĄCZA

Zaoferowane Państwu połączenie usług turystycznych stanowi imprezę turystyczną w rozumieniu dyrektywy (UE) 2015/2302.

W związku z powyższym będą Państwu przysługiwały wszystkie prawa UE mające zastosowanie do imprez turystycznych. Przedsiębiorstwo XY/przedsiębiorstwa XY będzie/będą ponosiło(-ły) pełną odpowiedzialność za należyłą realizację całości imprezy turystycznej.

Ponadto, zgodnie z wymogami prawa, przedsiębiorstwo XY/przedsiębiorstwa XY posiada(-ją) zabezpieczenie w celu zapewnienia zwrotu Państwa wpłat i, jeżeli transport jest elementem imprezy turystycznej, zapewnienia Państwa powrotu do kraju w przypadku, gdyby przedsiębiorstwo XY/przedsiębiorstwa XY stało(-y) się niewypłacalne.

Więcej informacji dotyczących najważniejszych praw zgodnie z dyrektywą (UE) 2015/2302 [do udostępnienia w postaci hiperłącza].

Korzystając z hiperłącza, podróżny otrzyma następujące informacje:

Najważniejsze prawa zgodnie z dyrektywą (UE) 2015/2302

- Przed zawarciem umowy o udział w imprezie turystycznej podróżni otrzymają wszystkie niezbędne informacje na temat imprezy turystycznej.
- Zawsze co najmniej jeden przedsiębiorca ponosi odpowiedzialność za należyte wykonanie wszystkich usług turystycznych objętych umową.
- Podróżni otrzymują awaryjny numer telefonu lub dane punktu kontaktowego, dzięki którym mogą skontaktować się z organizatorem turystyki lub agentem turystycznym.
- Podróżni mogą przenieść imprezę turystyczną na inną osobę, powiadamiając o tym w rozsądnym terminie, z zastrzeżeniem ewentualnych dodatkowych kosztów.
- Cena imprezy turystycznej może zostać podwyższona jedynie wtedy, gdy wzrosną określone koszty (na przykład koszty paliwa) i zostało to wyraźnie przewidziane w umowie; w żadnym przypadku podwyżka ceny nie może nastąpić później niż 20 dni przed rozpoczęciem imprezy turystycznej. Jeżeli podwyżka ceny przekracza 8% ceny imprezy turystycznej, podróżny może rozwiązać umowę. Jeśli

organizator turystyki zastrzega sobie prawo do podwyższenia ceny, podróżny ma prawo do obniżki ceny, jeżeli obniżyły się odpowiednie koszty.

– Podróżni mogą rozwiązać umowę bez ponoszenia jakiegokolwiek opłaty za rozwiązanie i uzyskać pełen zwrot wszelkich wpłat, jeżeli jeden z istotnych elementów imprezy turystycznej, inny niż cena, zmieni się w znaczący sposób. Jeżeli przedsiębiorca odpowiedzialny za imprezę turystyczną odwoła ją przed rozpoczęciem, podróżni mają prawo do zwrotu wpłat oraz, w stosownych przypadkach, do rekompensaty.

– W wyjątkowych okolicznościach – na przykład jeżeli w docelowym miejscu podróży występują poważne problemy związane z bezpieczeństwem, które mogą wpłynąć na imprezę turystyczną – podróżni mogą, przed rozpoczęciem imprezy turystycznej, rozwiązać umowę bez ponoszenia jakiegokolwiek opłaty za rozwiązanie.

– Ponadto podróżni mogą w każdym momencie przed rozpoczęciem imprezy turystycznej rozwiązać umowę za odpowiednią i możliwą do uzasadnienia opłatą.

– Jeżeli po rozpoczęciu imprezy turystycznej jej znaczące elementy nie mogą zostać zrealizowane zgodnie z umową, będą musiały zostać zaproponowane podróżnemu, bez dodatkowych kosztów, odpowiednie alternatywne usługi. W przypadku gdy usługi nie są świadczone zgodnie z umową, co istotnie wpływa na realizację imprezy turystycznej, a organizator turystyki nie zdoła usunąć problemu, podróżni mogą rozwiązać umowę bez opłaty za rozwiązanie.

– Podróżni są również uprawnieni do otrzymania obniżki ceny lub rekompensaty za szkodę w przypadku niewykonania lub nienależytego wykonania usług turystycznych.

– Organizator turystyki musi zapewnić pomoc podróżnemu, który znajdzie się w trudnej sytuacji.

– W przypadku gdy organizator turystyki stanie się niewypłacalny, wpłaty zostaną zwrócone. Jeżeli organizator turystyki stanie się niewypłacalny po rozpoczęciu imprezy turystycznej i jeżeli impreza turystyczna obejmuje transport, zapewniony jest powrót podróżnych do kraju. XY wykupił w YZ [podmiot zapewniający ochronę na wypadek niewypłacalności, np. fundusz gwarancyjny lub zakład ubezpieczeń] zabezpieczenie na wypadek niewypłacalności. Podróżni mogą kontaktować się z tym podmiotem lub, w odpowiednich przypadkach, z właściwym organem (dane kontaktowe, wraz z nazwą, adresem geograficznym, adresem poczty elektronicznej i numerem telefonu), jeżeli z powodu niewypłacalności XY dojdzie do odmowy świadczenia usług.

Dyrektywa (UE) 2015/2302 [HIPERŁĄCZE] przetransponowana do prawa krajowego [HIPERŁĄCZE].

**STANDARDOWY FORMULARZ INFORMACYJNY DO UMÓW O UDZIAŁ
W IMPREZIE TURYSTYCZNEJ, JEŻELI NIE JEST MOŻLIWE UŻYCIE
HIPERŁĄCZA**

Zaoferowane Państwu połączenie usług turystycznych stanowi imprezę turystyczną w rozumieniu dyrektywy (UE) 2015/2302.

W związku z powyższym będą Państwu przysługiwały wszystkie prawa UE mające zastosowanie do imprez turystycznych. Przedsiębiorstwo XY/przedsiębiorstwa XY będzie/będą ponosiło(-ły) pełną odpowiedzialność za należyłą realizację całości imprezy turystycznej.

Ponadto, zgodnie z wymogami prawa, przedsiębiorstwo XY/przedsiębiorstwa XY posiada(-ją) zabezpieczenie w celu zapewnienia zwrotu Państwu wpłat i, jeżeli transport jest elementem imprezy turystycznej, zapewnienia Państwa powrotu do kraju w przypadku, gdyby przedsiębiorstwo XY/przedsiębiorstwa XY stało(-y) się niewypłacalne.

Najważniejsze prawa zgodnie z dyrektywą (UE) 2015/2302

- Przed zawarciem umowy o udział w imprezie turystycznej podróżni otrzymają wszystkie niezbędne informacje na temat imprezy turystycznej.
- Zawsze co najmniej jeden przedsiębiorca ponosi odpowiedzialność za należyte wykonanie wszystkich usług turystycznych objętych umową.
- Podróżni otrzymują awaryjny numer telefonu lub dane punktu kontaktowego, dzięki którym mogą skontaktować się z organizatorem turystyki lub agentem turystycznym.
- Podróżni mogą przenieść imprezę turystyczną na inną osobę, powiadamiając o tym w rozsądnym terminie, z zastrzeżeniem ewentualnych dodatkowych kosztów.
- Cena imprezy turystycznej może zostać podwyższona jedynie wtedy, gdy wzrosną określone koszty (na przykład koszty paliwa) i zostało to wyraźnie przewidziane w umowie; w żadnym przypadku podwyżka ceny nie może nastąpić później niż 20 dni przed rozpoczęciem imprezy turystycznej. Jeżeli podwyżka ceny przekracza 8% ceny imprezy turystycznej, podróżny może rozwiązać umowę. Jeżeli organizator turystyki zastrzega sobie prawo do podwyższenia ceny, podróżny ma prawo do obniżki ceny, jeżeli obniżyły się odpowiednie koszty.
- Podróżni mogą rozwiązać umowę bez ponoszenia jakiegokolwiek opłaty za rozwiązanie i uzyskać pełen zwrot wszelkich wpłat, jeżeli jeden z istotnych elementów imprezy turystycznej, inny niż cena, zmieni się w znaczący sposób. Jeżeli przedsiębiorca odpowiedzialny za imprezę turystyczną odwoła ją przed jej rozpoczęciem, podróżni mają prawo do zwrotu wpłat oraz w stosownych przypadkach do rekompensaty.

- W wyjątkowych okolicznościach – na przykład jeżeli w docelowym miejscu podróży występują poważne problemy związane z bezpieczeństwem, które mogą wpłynąć na imprezę turystyczną – podróżni mogą, przed rozpoczęciem imprezy turystycznej, rozwiązać umowę bez ponoszenia jakiegokolwiek opłaty za rozwiązanie.
- Ponadto podróżni mogą w każdym momencie przed rozpoczęciem imprezy turystycznej rozwiązać umowę za odpowiednią i możliwą do uzasadnienia opłatą.
- Jeżeli po rozpoczęciu imprezy turystycznej jej znaczące elementy nie mogą zostać zrealizowane zgodnie z umową, będą musiały zostać zaproponowane, bez dodatkowych kosztów, odpowiednie alternatywne usługi. W przypadku gdy usługi nie są świadczone zgodnie z umową, co istotnie wpływa na realizację imprezy turystycznej, a organizator turystyki nie zdoła usunąć problemu, podróżni mogą rozwiązać umowę bez opłaty za rozwiązanie.
- Podróżni są również uprawnieni do otrzymania obniżki ceny lub rekompensaty za szkodę w przypadku niewykonania lub nienależytego wykonania usług turystycznych.
- Organizator turystyki musi zapewnić pomoc podróżnemu, który znajdzie się w trudnej sytuacji.
- W przypadku gdy organizator turystyki stanie się niewypłacalny, wpłaty zostaną zwrócone. Jeżeli organizator turystyki stanie się niewypłacalny po rozpoczęciu imprezy turystycznej i jeżeli impreza turystyczna obejmuje transport, zapewniony jest powrót podróżnych do kraju. XY wykupił w YZ [podmiot zapewniający ochronę na wypadek niewypłacalności, np. fundusz gwarancyjny lub zakład ubezpieczeń] zabezpieczenie na wypadek niewypłacalności. Podróżni mogą kontaktować się z tym podmiotem lub, w odpowiednich przypadkach, z właściwym organem (dane kontaktowe, wraz z nazwą, adresem geograficznym, adresem poczty elektronicznej i numerem telefonu), jeżeli z powodu niewypłacalności XY dojdzie do odmowy świadczenia usług.

[Strona internetowa, na której można znaleźć dyrektywę (UE) 2015/2302 przetransponowaną do prawa krajowego.]

**STANDARDOWY FORMULARZ INFORMACYJNY W PRZYPADKU GDY
ORGANIZATOR TURYSTYKI PRZEKAZUJE DANE INNEMU PRZEDSIĘBIORCY
TURYSTYCZNEMU, ZGODNIE Z ART. 5 UST. 1 PKT 2 LIT. E USTAWY**

Jeżeli zawieracie Państwo umowę z przedsiębiorstwem AB nie później niż 24 godziny od otrzymania potwierdzenia rezerwacji przez przedsiębiorstwo XY, usługi turystyczne świadczone przez przedsiębiorstwa XY i AB stanowią imprezę turystyczną w rozumieniu dyrektywy (UE) 2015/2302.

W związku z powyższym będą Państwu przysługiwały wszystkie prawa UE mające zastosowanie do imprez turystycznych.

Przedsiębiorstwo XY będzie ponosiło pełną odpowiedzialność za należyłą realizację całości imprezy turystycznej. Ponadto, zgodnie z wymogami prawa, przedsiębiorstwo XY posiada zabezpieczenie w celu zapewnienia zwrotu Państwa wpłat i, jeżeli transport jest elementem imprezy turystycznej, zapewnienia Państwa powrotu do kraju w przypadku, gdyby przedsiębiorstwo XY stało się niewypłacalne.

Więcej informacji dotyczących najważniejszych praw zgodnie z dyrektywą (UE) 2015/2302 [do udostępnienia w postaci hiperłącza].

Korzystając z hiperłącza, podróżny otrzyma następujące informacje:

Najważniejsze prawa zgodnie z dyrektywą (UE) 2015/2302

- Przed zawarciem umowy o udział w imprezie turystycznej podróżni otrzymają wszystkie niezbędne informacje na temat usług turystycznych.
- Zawsze co najmniej jeden przedsiębiorca ponosi odpowiedzialność za należyte wykonanie wszystkich usług turystycznych objętych umową.
- Podróżni otrzymują awaryjny numer telefonu lub dane punktu kontaktowego, dzięki którym mogą skontaktować się z organizatorem turystyki lub agentem turystycznym.
- Podróżni mogą przenieść imprezę turystyczną na inną osobę, powiadamiając o tym w rozsądnym terminie, z zastrzeżeniem ewentualnych dodatkowych kosztów.
- Cena imprezy turystycznej może zostać podwyższona jedynie wtedy, gdy wzrosną określone koszty (na przykład koszty paliwa) i zostało to wyraźnie przewidziane w umowie; w żadnym przypadku podwyżka ceny nie może nastąpić później niż 20 dni przed rozpoczęciem imprezy turystycznej. Jeżeli podwyżka ceny przekracza 8% ceny imprezy turystycznej, podróżny może rozwiązać umowę. Jeśli organizator turystyki zastrzega sobie prawo do podwyższenia ceny, podróżny ma prawo do obniżki ceny, jeżeli obniżyły się odpowiednie koszty.
- Podróżni mogą rozwiązać umowę bez ponoszenia jakiegokolwiek opłaty za rozwiązanie i uzyskać pełen zwrot wszelkich wpłat, jeżeli jeden z istotnych elementów imprezy turystycznej, inny niż cena, zmieni się w znaczący sposób. Jeżeli

przedsiębiorca odpowiedzialny za imprezę turystyczną odwoła ją przed jej rozpoczęciem, podróżni mają prawo do zwrotu wpłat oraz w stosownych przypadkach do rekompensaty.

- W wyjątkowych okolicznościach – na przykład jeżeli w docelowym miejscu podróży występują poważne problemy związane z bezpieczeństwem, które mogą wpłynąć na imprezę turystyczną – podróżni mogą, przed rozpoczęciem imprezy turystycznej, rozwiązać umowę bez ponoszenia jakiegokolwiek opłaty za rozwiązanie.

- Ponadto podróżni mogą w każdym momencie przed rozpoczęciem imprezy turystycznej rozwiązać umowę za odpowiednią i możliwą do uzasadnienia opłatą.

- Jeżeli po rozpoczęciu imprezy turystycznej jej znaczące elementy nie mogą zostać zrealizowane zgodnie z umową, będą musiały zostać zaproponowane, bez dodatkowych kosztów, odpowiednie alternatywne usługi. W przypadku gdy usługi nie są świadczone zgodnie z umową, co istotnie wpływa na realizację imprezy turystycznej, a organizator turystyki nie zdoła usunąć problemu, podróżni mogą rozwiązać umowę bez opłaty za rozwiązanie.

- Podróżni są również uprawnieni do otrzymania obniżki ceny lub rekompensaty za szkodę w przypadku niewykonania lub nienależytego wykonania usług turystycznych.

- Organizator turystyki musi zapewnić pomoc podróżnemu, który znajdzie się w trudnej sytuacji.

- W przypadku gdy organizator turystyki stanie się niewypłacalny, wpłaty zostaną zwrócone. Jeżeli organizator turystyki stanie się niewypłacalny po rozpoczęciu imprezy turystycznej i jeżeli impreza turystyczna obejmuje transport, zapewniony jest powrót podróżnych do kraju. XY wykupił w YZ [podmiot zapewniający ochronę na wypadek niewypłacalności, np. fundusz gwarancyjny lub zakład ubezpieczeń] zabezpieczenie na wypadek niewypłacalności. Podróżni mogą kontaktować się z tym podmiotem lub, w odpowiednich przypadkach, z właściwym organem (dane kontaktowe, wraz z nazwą, adresem geograficznym, adresem poczty elektronicznej i numerem telefonu), jeżeli z powodu niewypłacalności XY dojdzie do odmowy świadczenia usług.

Dyrektywa (UE) 2015/2302 [HIPERŁĄCZE] przetransponowana do prawa krajowego [HIPERŁĄCZE].

**STANDARDOWY FORMULARZ INFORMACYJNY W PRZYPADKU GDY
PRZEDSIĘBIORCA UŁATWIAJĄCY NABYWANIE POWIĄZANYCH USŁUG
TURYSTYCZNYCH ONLINE W ROZUMIENIU ART. 6 UST. 1 PKT 1 USTAWY
JEST PRZEWOŹNIKIEM SPRZEDAJĄCYM BILET W OBIE STRONY**

Jeżeli, po dokonaniu wyboru i opłaceniu jednej usługi turystycznej, dokonacie Państwo rezerwacji dodatkowych usług turystycznych na potrzeby swojej podróży lub wakacji za pośrednictwem naszego przedsiębiorstwa/XY, NIE będą Państwu przysługiwały prawa mające zastosowanie do imprez turystycznych zgodnie z dyrektywą (UE) 2015/2302.

W związku z powyższym nasze przedsiębiorstwo/XY nie będzie odpowiedzialne za należyte wykonanie tych dodatkowych usług turystycznych. W przypadku problemów prosimy kontaktować się z odpowiednim usługodawcą.

Jednakże w przypadku dokonania rezerwacji jakichkolwiek dodatkowych usług turystycznych podczas tej samej wizyty na stronach internetowych z rezerwacją naszego przedsiębiorstwa/XY, usługi te staną się częścią powiązanych usług turystycznych. W takim przypadku XY posiada – zgodnie z wymogami prawa UE – zabezpieczenie w celu dokonania zwrotu Państwa wpłat na rzecz XY za usługi niewykonane ze względu na niewypłacalność XY, a w razie potrzeby w celu zapewnienia Państwa powrotu do kraju. Należy zauważyć, że nie zapewnia się zwrotu w przypadku niewypłacalności danego usługodawcy.

Więcej informacji na temat ochrony na wypadek niewypłacalności [do udostępnienia w postaci hiperłącza].

Korzystając z hiperłącza, podróżny otrzyma następujące informacje:

XY wykupił w YZ [podmiot zapewniający ochronę na wypadek niewypłacalności, np. fundusz gwarancyjny lub zakład ubezpieczeń] zabezpieczenie na wypadek niewypłacalności.

Podróżni mogą kontaktować się z tym podmiotem lub, w odpowiednich przypadkach, z właściwym organem (dane kontaktowe zawierające nazwę, adres geograficzny, adres poczty elektronicznej i numer telefonu), jeżeli z powodu niewypłacalności XY dojdzie do odmowy świadczenia usług.

Uwaga: To zabezpieczenie na wypadek niewypłacalności nie obejmuje umów ze stronami innymi niż XY, które pomimo niewypłacalności XY mogą być wykonane.

Dyrektywa (UE) 2015/2302 [HIPERŁĄCZE] przetransponowana do prawa krajowego [HIPERŁĄCZE].

**STANDARDOWY FORMULARZ INFORMACYJNY W PRZYPADKU GDY
PRZEDSIĘBIORCA UŁATWIAJĄCY NABYWANIE POWIĄZANYCH USŁUG
TURYSTYCZNYCH ONLINE W ROZUMIENIU ART. 6 UST. 1 PKT 1 USTAWY
JEST PRZEDSIĘBIORCĄ TURYSTYCZNYM INNYM NIŻ PRZEWOŹNIK
SPRZEDAJĄCY BILET W OBIE STRONY**

Jeżeli, po dokonaniu wyboru i opłaceniu jednej usługi turystycznej, dokonacie Państwo rezerwacji dodatkowych usług turystycznych na potrzeby swojej podróży lub wakacji za pośrednictwem naszego przedsiębiorstwa/XY, NIE będą Państwu przysługiwały prawa mające zastosowanie do imprez turystycznych zgodnie z dyrektywą (UE) 2015/2302.

W związku z powyższym nasze przedsiębiorstwo/XY nie będzie odpowiedzialne za należyte wykonanie poszczególnych usług turystycznych. W przypadku problemów prosimy kontaktować się z odpowiednim usługodawcą.

Jednakże w przypadku dokonania rezerwacji jakichkolwiek dodatkowych usług turystycznych podczas tej samej wizyty na stronach internetowych z rezerwacją naszego przedsiębiorstwa/XY, usługi te staną się częścią powiązanych usług turystycznych. W takim przypadku XY posiada – zgodnie z wymogami prawa UE – zabezpieczenie w celu dokonania zwrotu Państwa wpłat na rzecz XY za usługi niewykonane ze względu na niewypłacalność XY. Należy zauważyć, że nie zapewnia się zwrotu w przypadku niewypłacalności danego usługodawcy.

Więcej informacji na temat ochrony na wypadek niewypłacalności [do udostępnienia w postaci hiperłącza].

Korzystając z hiperłącza, podróżny otrzyma następujące informacje:

XY wykupił w YZ [podmiot zapewniający ochronę na wypadek niewypłacalności, np. fundusz gwarancyjny lub zakład ubezpieczeń] zabezpieczenie na wypadek niewypłacalności.

Podróżni mogą kontaktować się z tym podmiotem lub, w odpowiednich przypadkach, z właściwym organem (dane kontaktowe zawierające nazwę, adres geograficzny, e-mail i numer telefonu), jeżeli z powodu niewypłacalności XY dojdzie do odmowy świadczenia usług.

Uwaga: To zabezpieczenie na wypadek niewypłacalności nie obejmuje umów ze stronami innymi niż XY, które pomimo niewypłacalności XY mogą być wykonane.

Dyrektywa (UE) 2015/2302 [HIPERŁĄCZE] przetransponowana do prawa krajowego [HIPERŁĄCZE].

**STANDARDOWY FORMULARZ INFORMACYJNY W PRZYPADKU
POWIĄZANYCH USŁUG TURYSTYCZNYCH W ROZUMIENIU ART. 6 UST. 1
PKT 1 USTAWY, GDY UMOWY SĄ ZAWIERANE W RÓWNOCZESNEJ
FIZYCZNEJ OBECNOŚCI PRZEDSIĘBIORCY UŁATWIAJĄCEGO NABYWANIE
POWIĄZANYCH USŁUG TURYSTYCZNYCH, INNEGO NIŻ PRZEWOŹNIK
SPRZEDAJĄCY BILET W OBIE STRONY, I PODRÓŻNEGO**

Jeżeli po dokonaniu wyboru i opłaceniu jednej usługi turystycznej, dokonacie Państwo rezerwacji dodatkowych usług turystycznych na potrzeby swojej podróży lub wakacji za pośrednictwem naszego przedsiębiorstwa/XY, NIE będą Państwu przysługiwały prawa mające zastosowanie do imprez turystycznych zgodnie z dyrektywą (UE) 2015/2302.

W związku z powyższym nasze przedsiębiorstwo/XY nie będzie odpowiedzialne za należyte wykonanie poszczególnych usług turystycznych. W przypadku problemów prosimy kontaktować się z odpowiednim usługodawcą.

Jednakże w przypadku dokonania rezerwacji jakichkolwiek dodatkowych usług turystycznych podczas tej samej wizyty w naszym przedsiębiorstwie/XY lub podczas tego samego kontaktu z naszym przedsiębiorstwem/XY, usługi te staną się częścią powiązanych usług turystycznych. W takim przypadku XY posiada – zgodnie z wymogami prawa UE – zabezpieczenie w celu dokonania zwrotu Państwa wpłat na rzecz XY za usługi niewykonane ze względu na niewypłacalność XY. Należy zauważyć, że nie zapewnia się refundacji w przypadku niewypłacalności danego usługodawcy.

XY wykupił w YZ [podmiot zapewniający ochronę na wypadek niewypłacalności, np. fundusz gwarancyjny lub zakład ubezpieczeń] zabezpieczenie na wypadek niewypłacalności.

Podróżni mogą kontaktować się z tym podmiotem lub, w odpowiednich przypadkach, z właściwym organem (dane kontaktowe zawierające nazwę, adres geograficzny, adres poczty elektronicznej i numer telefonu), jeżeli z powodu niewypłacalności XY dojdzie do odmowy świadczenia usług.

Uwaga: To zabezpieczenie na wypadek niewypłacalności nie obejmuje umów ze stronami innymi niż XY, które pomimo niewypłacalności XY mogą być wykonane.

[Strona internetowa, na której można znaleźć dyrektywę (UE) 2015/2302 przetransponowaną do prawa krajowego.]

**STANDARDOWY FORMULARZ INFORMACYJNY W PRZYPADKU GDY
PRZEDSIĘBIORCA UŁATWIAJĄCY NABYWANIE POWIĄZANYCH USŁUG
TURYSTYCZNYCH ONLINE W ROZUMIENIU ART. 6 UST. 1 PKT 2 USTAWY
JEST PRZEWOŹNIKIEM SPRZEDAJĄCYM BILET W OBIE STRONY**

Jeżeli zarezerwowaliście Państwo dodatkowe usługi turystyczne do swojej podróży lub wakacji przez ten link/te linki, NIE będą Państwu przysługiwały prawa mające zastosowanie do imprez turystycznych zgodnie z dyrektywą (UE) 2015/2302.

W związku z powyższym nasze przedsiębiorstwo/XY nie będzie odpowiedzialne za należyte wykonanie tych dodatkowych usług turystycznych. W przypadku problemów prosimy kontaktować się z odpowiednim usługodawcą.

Jednakże w przypadku dokonania rezerwacji dodatkowych usług turystycznych przez ten link/te linki nie później niż 24 godziny po otrzymaniu potwierdzenia rezerwacji przez nasze przedsiębiorstwo/XY, usługi te staną się częścią powiązanych usług turystycznych. W takim przypadku XY posiada – zgodnie z wymogami prawa UE – zabezpieczenie w celu dokonania zwrotu Państwa wpłat na rzecz XY za usługi niewykonane ze względu na niewypłacalność XY, a w razie potrzeby w celu zapewnienia Państwa powrotu do kraju. Należy zauważyć, że nie zapewnia się zwrotu w przypadku niewypłacalności danego usługodawcy.

Więcej informacji na temat ochrony na wypadek niewypłacalności [do udostępnienia w postaci hiperłącza].

Korzystając z hiperłącza, podróżny otrzyma następujące informacje:

XY wykupił w YZ [podmiot zapewniający ochronę na wypadek niewypłacalności, np. fundusz gwarancyjny lub zakład ubezpieczeń] zabezpieczenie na wypadek niewypłacalności.

Podróżni mogą kontaktować się z tym podmiotem lub, w odpowiednich przypadkach, z właściwym organem (dane kontaktowe zawierające nazwę, adres geograficzny, adres poczty elektronicznej i numer telefonu), jeżeli z powodu niewypłacalności XY dojdzie do odmowy świadczenia usług turystycznych.

Uwaga: To zabezpieczenie na wypadek niewypłacalności nie obejmuje umów ze stronami innymi niż XY, które pomimo niewypłacalności XY mogą być wykonane.

Dyrektywa (UE) 2015/2302 [HIPERŁĄCZE] przetransponowana do prawa krajowego [HIPERŁĄCZE].

**STANDARDOWY FORMULARZ INFORMACYJNY W PRZYPADKU GDY
PRZEDSIĘBIORCA UŁATWIAJĄCY NABYWANIE POWIĄZANYCH USŁUG
TURYSTYCZNYCH ONLINE W ROZUMIENIU ART. 6 UST. 1 PKT 2 USTAWY
JEST PRZEDSIĘBIORCĄ INNYM NIŻ PRZEWOŹNIK SPRZEDAJĄCY BILET
W OBIE STRONY**

Jeżeli zarezerwowaliście Państwo dodatkowe usługi turystyczne do swojej podróży lub wakacji przez ten link/te linki NIE będą Państwu przysługiwały prawa mające zastosowanie do imprez turystycznych zgodnie z dyrektywą (UE) 2015/2302.

W związku z powyższym nasze przedsiębiorstwo/XY nie będzie odpowiedzialne za należyte wykonanie tych dodatkowych usług turystycznych. W przypadku problemów prosimy kontaktować się z odpowiednim usługodawcą.

Jednakże w przypadku dokonania rezerwacji dodatkowych usług turystycznych przez ten link/te linki nie później niż 24 godziny po otrzymaniu potwierdzenia rezerwacji przez nasze przedsiębiorstwo/XY, usługi te będą stanowić część powiązanych usług turystycznych. W takim przypadku XY posiada – zgodnie z wymogami prawa UE – zabezpieczenie w celu dokonania zwrotu Państwa wpłat na rzecz XY za usługi niewykonane ze względu na niewypłacalność XY. Należy zauważyć, że nie zapewnia się zwrotu w przypadku niewypłacalności danego usługodawcy.

Więcej informacji na temat ochrony na wypadek niewypłacalności [do udostępnienia w postaci hiperłącza].

Korzystając z hiperłącza, podróżny otrzyma następujące informacje:

XY wykupił w YZ [podmiot zapewniający ochronę na wypadek niewypłacalności, np. fundusz gwarancyjny lub zakład ubezpieczeń] zabezpieczenie na wypadek niewypłacalności.

Podróżni mogą kontaktować się z tym podmiotem lub, w odpowiednich przypadkach, z właściwym organem (dane kontaktowe zawierające nazwę, adres geograficzny, adres poczty elektronicznej i numer telefonu), jeżeli z powodu niewypłacalności XY dojdzie do odmowy świadczenia usług turystycznych.

Uwaga: To zabezpieczenie na wypadek niewypłacalności nie obejmuje umów ze stronami innymi niż XY, które pomimo niewypłacalności XY mogą być wykonane.

Dyrektywa (UE) 2015/2302 [HIPERŁĄCZE] przetransponowana do prawa krajowego [HIPERŁĄCZE].

UZASADNIENIE

I. Cele projektu

Turystyka niezmiennie odgrywa bardzo istotną rolę w gospodarce wszystkich państw członkowskich Unii Europejskiej. Przepisy regulujące tę kwestię zarówno na gruncie prawa polskiego, jak i prawa unijnego, przestały jednak nadążać za dynamicznymi zmianami zachodzącymi na rynku usług turystycznych, wyrażającymi się między innymi: w nieustannym poszerzaniu się kanałów dystrybucji tych usług, jak choćby o oferty internetowe (obecnie, jak się wydaje, główny ciężar dystrybucji usług turystycznych przejął właśnie ten kanał), w zwiększeniu indywidualizacji przygotowanych ofert imprez turystycznych oraz w możliwości wybierania i łączenia przez podróżnych różnych usług turystycznych. W konsekwencji wiele aspektów tego rynku pozostaje całkowicie lub częściowo poza zakresem uregulowań prawnych. Ten stan rzeczy nie tylko wywołuje niepewność na rynku usług turystycznych, lecz przede wszystkim nie zapewnia korzystającym z tych usług dostępu do wyczerpujących informacji o szczegółach ofert oraz niezbędnego zabezpieczenia na wypadek ich niewykonania lub nienależytego wykonania, bądź w przypadku niewypłacalności.

Odpowiedź na powyższe wątpliwości i problemy stanowi dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady nr 2015/2302/UE z dnia 25 listopada 2015 r. w sprawie imprez turystycznych i powiązanych usług turystycznych, zmieniająca rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 i dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/83/UE oraz uchylająca dyrektywę Rady 90/314/EWG, dalej jako: dyrektywa 2015/2302, która nie tylko aktualizuje i poszerza istniejące uregulowania prawne dotyczące turystyki, lecz także zobowiązuje państwa członkowskie do maksymalnej harmonizacji w tym zakresie (art. 4), zapewniając w każdym z nich spójność rozwiązań prawnych, w tym w zakresie realizacji obowiązków informacyjnych wobec podróżnych, oraz jednolity stopień ochrony i zabezpieczeń. Obowiązek ten zgodnie z art. 28 dyrektywy 2015/2302 ma zostać zrealizowany przez państwa członkowskie najpóźniej do dnia 1 stycznia 2018 r. W tym bowiem terminie państwa mają przyjąć i opublikować przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania dyrektywy, przy czym przepisy te powinny wejść w życie z dniem 1 lipca 2018 r.

Wobec powyższego przedmiotowy projekt ustawy realizuje dwa zasadnicze cele. Pierwszym z nich (głównym) jest transpozycja do polskiego porządku prawnego dyrektywy 2015/2302. Drugi stanowi poprawa funkcjonujących już rozwiązań

prawnych, w szczególności w zakresie zabezpieczeń podróżnych przed skutkami niewypłacalności organizatorów turystyki i przedsiębiorców ułatwiających nabywanie usług turystycznych.

Niniejszy projekt ustawy przede wszystkim zapewnia należytą i niezbędną transpozycję wszystkich postanowień dyrektywy 2015/2302 na grunt prawa polskiego. Wprowadza nowe definicje funkcjonujących już pojęć, w szczególności takich jak: usługa turystyczna, impreza turystyczna oraz podróżny, ponadto wprowadza regulacje dotyczące coraz bardziej popularnych powiązanych usług turystycznych. Precyzyjnie określa sposób i zakres realizacji obowiązków informacyjnych wobec podróżnych, konstrukcję umowy o udział w imprezie turystycznej, w tym w zakresie zasad i podstaw dokonywania zmian w cenie, ponadto kwestię realizacji umowy oraz zasady odpowiedzialności za jej niewykonanie lub nienależyte wykonanie. Korzysta przy tym z bogactwa wypracowanych, funkcjonujących obecnie koncepcji i rozwiązań prawnych, zebranych doświadczeń oraz uwag i sugestii.

O transponowaniu dyrektywy 2015/2302 w ramach nowego aktu prawnego zdecydowały dwa zasadnicze powody. Po pierwsze, materia regulowana dyrektywą jest w wielu aspektach materią nową (np. powiązane usługi turystyczne, ułatwianie nabywania tego rodzaju usług, standardowe formularze informacyjne) i stąd znacząco skomplikowaną, gdyż dotyczy zjawisk gospodarczych i społecznych funkcjonujących dopiero od niedawna. Ujęcie tych nowych instytucji i rozwiązań prawnych w ramach obowiązującego aktu prawnego – ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o usługach turystycznych – nie jest zatem możliwe. Podjęcie takiej próby doprowadziłoby do zaburzenia integralności konstrukcji istniejącej ustawy. Trudno bowiem uznać za prawidłowe rozwiązanie dokonanie prostego uzupełnienia tego aktu prawnego, w szczególności przez „zastąpienie” istniejących instytucji nowymi, wynikającymi z dyrektywy 2015/2302, w sytuacji, gdy nowe rozwiązania istotnie odbiegają od obowiązujących. Wybór sposobu transpozycji był więc podyktowany zarówno powagą regulowanej materii, jak i względami praktycznymi.

Po drugie, niezbędne okazało się dokonanie zmian także w funkcjonującym systemie zabezpieczeń finansowych na wypadek niewypłacalności dla organizatorów turystyki i pośredników turystycznych, w szczególności w zakresie procesu likwidacji skutków niewypłacalności organizatorów turystyki oraz możliwości zwrotu składek wpłaconych na Turystyczny Fundusz Gwarancyjny. Dokonanie nowelizacji przepisów odnoszących

się do tej materii w istniejącej ustawie nie przyniosłoby spodziewanego rezultatu z przyczyn, o których mowa wyżej. Konieczność dokonania zmian w tym przedmiocie wynikała również, z jednej strony ze zgromadzonych doświadczeń i uwag, z drugiej strony z postanowień dyrektywy 2015/2302, która szczegółowo określiła zakres finansowej odpowiedzialności organizatora turystyki i przedsiębiorcy ułatwiającego nabywanie usług turystycznych oraz zakres wymaganych zabezpieczeń finansowych dla tych podmiotów.

II. Proponowany sposób realizacji celów projektu

Przedmiotowy projekt realizuje oba wskazane wyżej cele – transpozycję do polskiego porządku prawnego dyrektywy 2015/2302 oraz poprawę rozwiązań w zakresie zabezpieczeń podróży przed skutkami niewypłacalności organizatorów turystyki i przedsiębiorców ułatwiających nabywanie usług turystycznych. Odnosząc się do pierwszego z nich, należy stwierdzić, że w projekcie ustawy – z uwagi na nałożony w dyrektywie 2015/2302 obowiązek maksymalnej harmonizacji przepisów – wiele z proponowanych w nim rozwiązań prawnych odpowiada literalnej treści przepisów dyrektywy. Za przyjęciem takiego rozwiązania przemawia w szczególności art. 4 dyrektywy 2015/2302, zgodnie z którym „państwa członkowskie nie mogą utrzymywać ani wprowadzać do swojego prawa krajowego przepisów odbiegających od tych, które zostały ustanowione w dyrektywie, w tym również przepisów surowszych lub łagodniejszych, prowadzących do zróżnicowanego poziomu ochrony podróży”. W zakresie realizacji drugiego ze wskazanych celów w projekcie ustawy zawarto uregulowania co do zasady tożsame z obecnym systemem zabezpieczeń podróży przed skutkami niewypłacalności organizatorów turystyki i przedsiębiorców ułatwiających nabywanie usług turystycznych z uwzględnieniem zgłoszonych uwag oraz zgromadzonych doświadczeń.

Realizacja powyższych celów projektu, w szczególności celu zasadniczego – transpozycji dyrektywy 2015/2302 – skutkuje równocześnie koniecznością dokonania zmian w innych ustawach. Zasadnicze zmiany – uchylenie części przepisów – obejmą ustawę z dnia 29 sierpnia 1997 r. o usługach turystycznych (Dz. U. z 2016 r. poz. 187, z późn. zm.), dalej jako: ustawa o usługach turystycznych, która przeniosła na grunt prawa polskiego dyrektywę 90/314 EWG. Z uwagi na to, że wyżej wymieniona ustawa zawiera szczegółowe przepisy dotyczące funkcjonowania Turystycznego Funduszu Gwarancyjnego, konieczne stało się przeniesienie tych uregulowań do nowej ustawy.

Należy przy tym zaznaczyć, iż także przepisy dotyczące organizatorów turystyki, agentów turystycznych oraz pośredników turystycznych po odpowiednim zmodyfikowaniu zostały włączone do ustawy o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych. Zmianie ulegnie również tytuł ustawy o usługach turystycznych, tak aby nie kolidował z tytułem niniejszej ustawy oraz nie wprowadzał w błąd przedsiębiorców i podróżnych stosujących jej przepisy. Proponowany tytuł ustawy po zmianie to: „ustawa o usługach hotelarskich oraz usługach pilotów wycieczek i przewodników turystycznych”.

III. Struktura projektu

W przygotowanym projekcie ustawy przyjęto następującą konstrukcję:

Rozdział 1. Przepisy ogólne,

Rozdział 2. Organizatorzy turystyki, agenci turystyczni oraz przedsiębiorcy ułatwiający nabywanie powiązanych usług turystycznych,

Rozdział 3. Niewypłacalność organizatorów turystyki i przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych,

Rozdział 4. Zasady prowadzenia rejestru organizatorów turystyki i przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych i Centralnej Ewidencji Organizatorów Turystyki i Przedsiębiorców Ułatwiających Nabywanie Powiązanych Usług Turystycznych,

Rozdział 5. Turystyczny Fundusz Gwarancyjny,

Rozdział 6. Obowiązki informacyjne wobec podróżnych oraz umowa o udział w imprezie turystycznej,

Rozdział 7. Realizacja umowy o udział w imprezie turystycznej,

Rozdział 8. Kary pieniężne i przepisy karne,

Rozdział 9. Zmiany w przepisach obowiązujących,

Rozdział 10. Przepisy przejściowe i końcowe,

Załączniki.

1. Przepisy ogólne (rozdział I projektu)

Początkowe przepisy projektu ustawy (przepisy ogólne) zostały oparte w przeważającej mierze na przepisach rozdziału I dyrektywy 2015/2302.

Na wstępie określono zakres przedmiotowy (warunki oferowania, sprzedaży i realizacji imprez turystycznych oraz powiązanych usług turystycznych; Turystyczny Fundusz

Gwarancyjny) i terytorialny (terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz jeżeli umowy z podróżnymi są zawierane przez przedsiębiorców turystycznych mających siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej). W dalszej kolejności, aby wykluczyć ewentualne wątpliwości, uregulowano szczegółowo zadania realizowane przez marszałka województwa w ramach ustawy jako zadania z zakresu administracji rządowej oraz zakres spraw zastrzeżonych do rozpatrzenia przez ministra właściwego do spraw turystyki w postępowaniu odwoławczym. Następnie wskazano wyłączenia w tej materii w ujęciu odpowiadającym brzmieniu art. 2 ust. 2 dyrektywy 2015/2302. Dwa zasadnicze kryteria przyjętych wyłączeń stanowią: po pierwsze – czas trwania i zakwaterowanie (ustawa nie dotyczy imprez turystycznych oraz powiązanych usług turystycznych trwających krócej niż 24 godziny, chyba że obejmują one nocleg) oraz po drugie – charakter podróży (ustawy nie stosuje się do wyjazdów oferowanych, zamawianych i realizowanych okazjonalnie, na zasadach niezarobkowych i wyłącznie ograniczonej grupie podróżnych, a także podróży służbowych organizowanych na podstawie umowy generalnej). Wprowadzenie tego kryterium zgodnie z dyrektywą – wynikało z następujących przyczyn. Po pierwsze, z niezasadności obciążania każdego, kto organizuje imprezy turystyczne, określonymi w projekcie wymaganiami dla organizatorów turystyki i przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych, lecz tylko tych podmiotów, które trudnią się tego rodzaju działalnością (wyłączenie w przypadku spełnienia kryterium okazjonalności, niezarobkowego charakteru oraz skierowania do ograniczonej grupy podróżnych). Zgodnie bowiem z brzmieniem motywu (19) do dyrektywy 2015/2302: „ponieważ potrzeba zapewnienia podróżnym ochrony w przypadku krótkich podróży jest mniejsza, a także w celu uniknięcia niepotrzebnego obciążania przedsiębiorców, z zakresu stosowania niniejszej dyrektywy powinny zostać wyłączone podróże trwające krócej niż 24 godziny, które nie obejmują zakwaterowania, jak również imprezy turystyczne lub powiązane usługi turystyczne, które są oferowane lub których nabywanie jest ułatwiane okazjonalnie i na zasadach niekomercyjnych, i wyłącznie ograniczonej grupie podróżnych. Te ostatnie mogą obejmować na przykład wycieczki organizowane nie częściej niż kilka razy w roku przez organizacje charytatywne, kluby sportowe lub szkoły dla ich członków, które nie są oferowane ogółowi społeczeństwa. Odpowiednie informacje na temat tego wyłączenia powinny być dostępne publicznie, by przedsiębiorcy i podróżni byli prawidłowo poinformowani, że te imprezy turystyczne lub powiązane usługi turystyczne nie są objęte zakresem stosowania niniejszej dyrektywy.”. Wyłączenie

stosowania ustawy zawarte w art. 3 pkt 1 może zatem przykładowo obejmować formy krajoznawstwa i turystyki (np. wycieczki, zielone szkoły, biwaki, obozy, itp.), jak również wypoczynek dzieci i młodzieży (w rozumieniu art. 92a i nast. ustawy o systemie oświaty) organizowany przez szkoły i placówki systemu oświaty okazjonalnie i niezarobkowo oraz oferowane wyłącznie ograniczonej grupie podróżnych, tj. np. uczniom danej klasy lub szkoły. Ponadto jako przykład wyłączenia spod zakresu stosowania ustawy można podać różnorodne formy imprez organizowanych przez organizacje harcerskie, o ile są one organizowane okazjonalnie, niezarobkowo i są adresowane do ograniczonej grupy podróżnych. Po drugie, z potrzeby wyłączenia spod zakresu stosowania ustawy takich przedsiębiorstw lub organizacji, które organizują własne podróże na podstawie umowy ogólnej (generalnej) i stąd mają autonomicznie uregulowaną kwestię ochrony podróżujących. Nie mniej należy podkreślić, że zarówno projektodawca, jak i prawodawca unijny, konstruując wyłączenia, przypisali fundamentalne znaczenie potrzebie zapewnienia każdemu podróżnemu tożsamyh praw i jednolitego standardu ochrony. Dlatego też wyłączenia mogą nie objąć tych podmiotów, które dotychczas organizowały imprezy turystyczne na odmiennych zasadach, chyba że spełnione zostaną kumulatywnie powyższe przesłanki (okazjonalność, niezarobkowy charakter oraz skierowanie oferty do ograniczonej grupy podróżnych).

Najistotniejsze miejsce wśród przepisów ogólnych zajmują uregulowania zawierające definicje ustawowe. Obejmują one wszystkie kluczowe pojęcia zawarte w art. 2 dyrektywy 2015/2302. Należyte uwzględniają zaproponowane tam definicje tych pojęć, gdyż w przeważającej mierze pozostają one wierne ich literalnej treści. Do najbardziej skomplikowanych spośród nich należy zaliczyć definicję przedsiębiorcy, której zakres – z uwagi na potrzebę zapewnienia możliwie najszerszemu gronu podróżnych odpowiedniego stopnia bezpieczeństwa – jest szeroki, oraz definicje imprezy turystycznej i powiązanych usług turystycznych. Ich doprecyzowaniu poświęcone zostały bowiem odrębne przepisy – art. 5 pojęciu imprez turystycznych, zaś art. 6 pojęciu powiązanych usług turystycznych. W przepisach tych uregulowano w szczególności wyłączenia w ramach tych definicji, które obejmują między innymi sytuację, w której usługi turystyczne składające się odpowiednio na imprezę turystyczną lub powiązane usługi turystyczne nie stanowią znacznej części łącznej wartości połączonych usług turystycznych, co, jak wydaje się, odnosi się do przypadku, gdy inne

usługi świadczone turystom stanowią nie więcej niż 25% wartości danego połączenia. W tym miejscu wypada również zasygnalizować, że o cenie obejmującej wszystkie usługi turystyczne można mówić wówczas, gdy za każdą z tych usług w wyliczeniu (podsumowaniu) wskazana jest odrębna cena, a podróżny płaci jedną kwotę jako sumę cen poszczególnych usług. Natomiast o cenie całkowitej możemy mówić wówczas, gdy kilka usług turystycznych jest sprzedawanych łącznie bez wskazywania cen poszczególnych usług.

Na nowo zdefiniowane zostało także podstawowe pojęcie – usługa turystyczna. W obecnym kształcie na tę definicję składają się cztery zasadnicze elementy. Pierwszy stanowi przewóz pasażerów, który należy pojmować szeroko (drogą lotniczą, koleją, autokarem, promem, statkiem). Drugim elementem jest zakwaterowanie w innych celach niż pobytowe, które nie jest nieodłącznym elementem przewozu pasażerów, a zatem usługi świadczone podróżnym m.in. przez hotele (m.in. zameldowanie w hotelu, zakwaterowanie w pokoju, nocleg), które są związane wyłącznie z czasowym przebywaniem na ich terenie (w danym miejscu) i nie stanowią elementu przewozu, jak to ma miejsce choćby w przypadku rejsów turystycznych, w trakcie których podróżny zostaje zakwaterowany na pokładzie (w kajucie) statku. Jest to zatem ujęcie węższe niż usługi hotelarskie w rozumieniu przepisów obecnej ustawy o usługach turystycznych, na które składają się wszystkie usługi świadczone w obrębie obiektu zakwaterowania. Trzeci element stanowi wynajem pojazdów samochodowych lub innych pojazdów silnikowych. Ostatni, czwarty element tej definicji, stanowią wszelkie usługi świadczone podróżnym, inne niż te, o których była wyżej mowa, istniejące i świadczone jako odrębna usługa.

Wypada również nadmienić, że w dyrektywie pojawia się wiele nowych pojęć. Wśród nich są takie, w przypadku których zaproponowaną definicję trudno z różnych względów uznać za ostateczną i zupełną. Do tej kategorii pojęć należy zaliczyć przede wszystkim pojęcie „trwałego nośnika”, które, mimo iż zostało zdefiniowane w sposób zbieżny z definicją tożsamego pojęcia w ustawie z dnia 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta (Dz. U. z 2014 r. poz. 827, z późn. zm.), nie zawiera zamkniętego wyliczenia wszystkich możliwych „trwałych nośników”, lecz odwołuje się również do sformułowań o charakterze ogólnym. Wynika to, jak wskazano w motywach przewodnich dyrektywy 2015/2302, z tego, że ma ona być odpowiedzią na dynamiczne zmiany zachodzące na rynku usług turystycznych, wychodzić im naprzeciw.

Zaproponowana definicja obejmuje zatem nie tylko takie nośniki, które już można uznać za tradycyjne jak choćby papier, płyta CD, lecz także te, które funkcjonują dopiero od niedawna np. pamięć USB, strony internetowe, aplikacje telefoniczne, zapis danych w tzw. chmurze, bądź które dopiero, w wyniku rozwoju techniki, mogą się pojawić. Osiągnięcie tego celu nie było możliwe poprzez zastosowanie ostrej, zamkniętej definicji. Kolejne tego rodzaju pojęcie stanowią nieuniknione i nadzwyczajne okoliczności, które trudno utożsamiać wprost z pojęciem siły wyższej funkcjonującym na gruncie ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny (Dz. U. z 2017 r. poz. 459 i 933), dalej jako: k.c. – zob. m.in. art. 121 pkt 4 k.c., art. 433 k.c.. Mogą one bowiem obejmować na przykład działania wojenne, inne poważne problemy związane z bezpieczeństwem, takie jak terroryzm, znaczące zagrożenie dla zdrowia ludzkiego, wybuch epidemii poważnej choroby w docelowym miejscu podróży lub katastrofy naturalne, jak choćby powódzie lub trzęsienia ziemi, lub warunki pogodowe uniemożliwiające bezpieczną podróż do miejsca docelowego uzgodnionego w umowie o udział w imprezie turystycznej.

W dyrektywie 2015/2302 pojawiają się również pojęcia niezdefiniowane wprost, których znaczenie możemy wyprowadzić z całokształtu jej przepisów. Z uwagi na obowiązek maksymalnej harmonizacji oraz – jak się wydaje – dość oczywiste znaczenie tych pojęć, nie zostały one zdefiniowane wprost także na gruncie regulacji ustawowych. Do tego rodzaju wyrażeń należy zaliczyć przede wszystkim pojęcie umowy generalnej, która w świetle dyrektywy 2015/2302 jest umową o charakterze ramowym zawartą z przedsiębiorcą turystycznym w związku z działalnością prowadzoną przez zawierającego ją przedsiębiorcę w rozumieniu art. 43¹ k.c. albo podmiot prowadzący działalność odpłatną, określającą możliwość korzystania przez określoną grupę osób, w szczególności pracowników, ze wskazanego w tej umowie katalogu usług turystycznych przez czas obowiązywania umowy, przy czym zarówno zakres (liczba, zestawienie usług), jak i terminy korzystania z usług wskazanych w tym katalogu nie powinny być z góry oznaczone. Ponadto niezdefiniowane wprost zostało pojęcie podróży służbowej, którego rozumienia na gruncie niniejszej ustawy nie sposób zawęzić do definicji tego pojęcia funkcjonującej na gruncie prawa pracy (art. 77⁵ § 1 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy), (Dz. U. z 2016 r. poz. 1666, z późn. zm.), gdyż – jak się wydaje – będą to także podróże związane z działalnością biznesową.

Kolejnym tego rodzaju sformułowaniem jest „przedsiębiorca ułatwiający nabywanie powiązanych usług turystycznych”. Obejmuje ono swoim zakresem każdego przedsiębiorcę internetowego lub stacjonarnego, który ułatwia nabywanie usług turystycznych w sposób określony szczegółowo w art. 6, a zatem w sposób ukierunkowany lub przy okazji jednej wizyty lub kontaktu z jego punktem sprzedaży, co prowadzi do zawarcia przez podróżnego umów z różnymi dostawcami usług turystycznych, przy czym całość tych usług nie nosi jednak cech imprezy turystycznej. Jako przykład można wskazać sytuację, gdy wraz z potwierdzeniem rezerwacji pierwszej usługi turystycznej, takiej jak przelot lub przejazd pociągiem, podróżny otrzymuje zaproszenie do zarezerwowania dodatkowej usługi turystycznej dostępnej w wybranym docelowym miejscu podróży, np. zakwaterowania w hotelu, wraz z linkiem do strony internetowej rezerwacji innego dostawcy usług.

2. Organizatorzy turystyki, agenci turystyczni oraz przedsiębiorcy ułatwiający nabywanie powiązanych usług turystycznych (rozdział II projektu)

Przepisy kolejnego rozdziału ustawy regulują w pierwszej kolejności zasady funkcjonowania organizatorów turystyki i przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych, a także agentów turystycznych. Ujęto w nich warunki jakie te podmioty muszą spełniać, aby mogły legalnie funkcjonować na rynku usług turystycznych. Warunki te obejmują w szczególności obowiązki: posiadania zabezpieczenia finansowego w formach przewidzianych ustawą (gwarancja bankowa lub ubezpieczeniowa, umowa ubezpieczenia na rzecz podróżnych, turystyczny rachunek powierniczy), przekazywania marszałkowi województwa niezbędnych informacji o posiadanych zabezpieczeniach finansowych, prowadzenia dokumentacji, w tym wykazu umów oraz realizację obowiązku informacyjnego wobec podróżnych. Zapewniają one nie tylko minimalny, jednolity standard dla każdego przedsiębiorcy turystycznego, w tym jego podstawowe obowiązki, lecz także niezbędny poziom ochrony podróżnych.

Wymagane zabezpieczenia finansowe mają chronić podróżnego w przypadku zaistnienia niewypłacalności i pozwalać m.in. na zwrot wpłat wniesionych tytułem zapłaty za imprezę turystyczną lub powiązane usługi turystyczne, pokrycie kosztów kontynuacji imprezy turystycznej lub kosztów powrotu do kraju, obejmujących w szczególności koszty transportu i zakwaterowania, w tym także w uzasadnionej wysokości koszty poniesione przez podróżnych, w przypadku gdy organizator turystyki

lub przedsiębiorca ułatwiający nabywanie powiązanych usług turystycznych, wbrew obowiązkowi, nie zapewnia tego powrotu. Jest tu zatem mowa o takich kosztach poniesionych przez podróżnych, których wysokość odpowiada rzeczywiście poniesionym przez nich wydatkom, ustalonym na podstawie rachunków lub dowodów opłat, przy czym nie powinny być one wyższe niż koszty tożsamyh usług wyliczone przez organizatora turystyki, chyba że z okoliczności wynika, iż utrzymanie tożsamego standardu nie było możliwe lub wiązało się z nadmiernymi trudnościami.

Rozdział określa także formy zabezpieczeń finansowych pozwalających przedsiębiorcom turystycznym wypełnić obowiązek, o którym mowa powyżej. Są to: gwarancja bankowa, gwarancja ubezpieczeniowa, ubezpieczenie na rzecz podróżnych oraz turystyczny rachunek powierniczy.

Istotne miejsce wśród przedmiotowych uregulowań zajmuje przepis poświęcony prowadzeniu wykazu umów o udział w imprezie turystycznej oraz umów zawartych przez podróżnego z przedsiębiorcą ułatwiającym nabywanie powiązanych usług turystycznych. Jakkolwiek jego zasadnicza treść została przeniesiona z obowiązującej ustawy o usługach turystycznych, został on uzupełniony i doprecyzowany.

W ramach drugiego rozdziału ustawy uregulowano także obowiązki agentów turystycznych oraz przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych, którzy stają się jednymi z podstawowych uczestników rynku turystycznego. Podkreślenia przy tym wymaga, że działalność agenta turystycznego nie wymaga wpisu do rejestru.

Ostatnie przepisy tego rozdziału poświęcono szczegółowej regulacji turystycznego rachunku powierniczego. Doprecyzowanie wcześniej funkcjonujących przepisów dotyczących rachunku powierniczego dla przedsiębiorców turystycznych, bazujące na konstrukcji rachunku powierniczego uregulowanego w ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (Dz. U. z 2016 r. poz. 1988, z późn. zm.), jest odpowiedzią na potrzeby krajowego rynku (organizatorów turystyki działających wyłącznie na terenie Polski). Stanowi on specyficzną formę zabezpieczenia środków finansowych, bilansując interesy finansowe organizatorów turystyki oraz podróżnych. Z jednej strony gromadzi on bowiem całość środków niezbędnych na pokrycie poniesionych kosztów zorganizowania imprezy turystycznej (wykonanych usług turystycznych) przez organizatora turystyki, bez konieczności ponoszenia wysokich kosztów uzyskania innych zabezpieczeń, z drugiej zaś zapewnia podróżnemu zwrot całości wpłaconych

środków do czasu wykonania na jego rzecz całej umowy o udział w imprezie turystycznej (wszystkich zakupionych usług turystycznych). Do tego momentu uniemożliwia bowiem organizatorowi turystyki dostęp do tych środków, gwarantując tym samym sprawną wypłatę dokonanych wpłat w przypadku niezrealizowania umowy w całości lub w części.

Uregulowania przedmiotowego rozdziału obejmują również zasady funkcjonowania organizatora turystyki lub przedsiębiorcy ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych nieposiadającego siedziby na terytorium Unii Europejskiej, który sprzedaje lub oferuje do sprzedaży na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej imprezy turystyczne lub powiązane usługi turystyczne albo w jakikolwiek inny sposób kieruje taką działalność na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

Ostatni przepis zawiera normy kompetencyjne do wydania aktów wykonawczych. Trudno bowiem oczekiwać w ustawie szczegółowej regulacji poszczególnych instytucji systemu zabezpieczeń. Dlatego też niezbędne było wprowadzenie precyzyjnego upoważnienia do wydania rozporządzeń – wzorowanego na obecnie funkcjonujących rozwiązaniach prawnych – które uregulują minimalną wysokość sum gwarancji oraz ubezpieczenia na rzecz podróży, a także niezbędne formularze i wzory umów.

3. Niewypłacalność organizatorów turystyki i przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych (rozdział III projektu)

Uregulowania kolejnego (trzeciego) rozdziału ustawy poświęcone zostały kluczowej kwestii zabezpieczenia podróży na wypadek niewypłacalności organizatora turystyki lub przedsiębiorcy ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych. Jest tu zatem mowa o specyficznym rodzaju niewypłacalności. Nie jest to bowiem wyłącznie niewypłacalność w rozumieniu ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. – Prawo upadłościowe (Dz. U. 2016 r. poz. 2171, z późn. zm.), lecz każda taka sytuacja, w której organizator turystyki lub przedsiębiorca ułatwiający nabywanie powiązanych usług turystycznych z uwagi na zaistniałe okoliczności zaprzestaje realizowania usług turystycznych wynikających z zawartej przez niego umowy. Wypada w tym miejscu zasygnalizować, że zasadnicze znaczenie tego pojęcia można wyprowadzić z brzmienia przepisów tego rozdziału. W ich świetle o niewypłacalności można mówić wówczas, gdy organizator turystyki nie jest w stanie „zapewnić podróży na wypadek swej niewypłacalności: pokrycia kosztów kontynuacji imprezy turystycznej lub pokrycia

kosztów powrotu do kraju, obejmujących w szczególności koszty transportu i zakwaterowania, w tym także w uzasadnionej wysokości kosztów poniesionych przez podróżnych, (...) zwrotu wpłat wniesionych tytułem zapłaty za imprezę turystyczną lub każdą opłaconą usługę przedsiębiorcy ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych (...), zwrotu części wpłat wniesionych tytułem zapłaty za imprezę turystyczną odpowiadającą części imprezy turystycznej lub za każdą usługę opłaconą przedsiębiorcy ułatwiającemu nabywanie powiązanych usług turystycznych odpowiadającą części usługi, która nie została lub nie zostanie zrealizowana (...)”.

Następnie ujęto w pierwszej kolejności obowiązki organizatora turystyki lub przedsiębiorcy ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych w powyższej sytuacji, zasady realizacji przez marszałka województwa obowiązku zorganizowania i zapewnienia powrotu podróżnych do kraju, w tym uprawnienie do wykorzystania na ten cel środków zgromadzonych w ramach systemu zabezpieczeń finansowych, a następnie procedurę gromadzenia i rozpatrywania zgłoszeń podróżnych w takim przypadku przez podmioty udzielające zabezpieczeń, a także dokonywania zwrotu wpłat wniesionych tytułem imprezy turystycznej lub powiązanych usług turystycznych, bądź zwrotu kosztów powrotu do kraju w przypadku samodzielnej organizacji tego powrotu przez podróżnych.

Na organizatorów turystyki oraz przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych, w przypadku stwierdzenia niewypłacalności, nałożono obowiązek niezwłocznego poinformowania marszałka województwa o zaistniałej sytuacji poprzez złożenie określonego w ustawie oświadczenia oraz przedłożenia dokumentacji niezbędnej do zrealizowania obowiązku zapewnienia podróżnym powrotu do kraju. Na wypadek zaniedbania powyższego obowiązku, jeżeli fakt niewypłacalności jest oczywisty w świetle zaistniałych okoliczności, jak choćby w przypadku uzyskania informacji medialnych potwierdzonych sygnałami ze strony podróżnych, którzy zawarli umowę o udział w imprezie turystycznej z danym organizatorem turystyki, marszałkowi województwa przyznano prawo do uruchomienia procedury zorganizowania powrotu podróżnych do kraju, w tym uruchomienia środków z zabezpieczeń finansowych, bez takiego oświadczenia. Jest to procedura złożenia przez marszałka tzw. zastępczego oświadczenia o niewypłacalności organizatora turystyki lub przedsiębiorcy ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych.

Dalej w kolejności uregulowano procedurę i zasady korzystania przez marszałka województwa ze wszystkich środków zgromadzonych w ramach systemu zabezpieczeń finansowych w celu zrealizowania jego obowiązków ustawowych. W świetle przyjętych rozwiązań ma on niekwestionowane prawo do uzyskania środków na ten cel od instytucji podstawowego systemu zabezpieczeń (tzw. I filar), w tym do niezwłocznego uzyskania zaliczki z obowiązkiem rozliczenia się z niej. Jeżeli jednak środki okażą się niewystarczające, marszałek województwa może skorzystać z dodatkowych środków zgromadzonych w ramach systemu zabezpieczeń (tzw. II filar), tj. ze środków Turystycznego Funduszu Gwarancyjnego. Przepisy rozdziału trzeciego określają ponadto zasady przepływu informacji między marszałkiem województwa a podmiotami z szeroko pojmowanego systemu zabezpieczeń finansowych – w przypadku zaistnienia niewypłacalności.

Ostatnią kwestię uregulowaną w ramach tego rozdziału stanowi procedura realizacji przez podmioty udzielające zabezpieczeń na rzecz podróżnych zwrotu całości lub odpowiedniej części wpłat wniesionych tytułem zapłaty za imprezę turystyczną lub powiązane usługi turystyczne oraz zwrotu kosztów powrotu do kraju, jeżeli podróżny samodzielnie organizuje ten powrót, w przypadku niewypłacalności organizatora turystyki lub przedsiębiorcy ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych bądź kosztów kontynuacji imprezy turystycznej. W przyjętych rozwiązaniach precyzyjnie określono treść zgłoszeń o zwrot powyższych wpłat lub kosztów, termin ich rozpatrywania przez podmioty udzielające zabezpieczeń finansowych oraz termin wypłaty należnych środków. Podobnie jak to ma miejsce w przypadku marszałka województwa, jeżeli środki zgromadzone w ramach instytucji podstawowego systemu zabezpieczeń (tzw. I filar) okażą się niewystarczające na dokonanie zwrotów powyższych kwot, przewidziano możliwość dokonania wypłaty brakującej części z Turystycznego Funduszu Gwarancyjnego.

Rozwiązania zaproponowane w powyższej kwestii zmierzają do ujednolicenia, uproszczenia oraz przyspieszenia procedury dokonywania zwrotu wpłat lub poniesionych kosztów. Pozwalają także wyeliminować problemy obecnie istniejące w tej materii, w szczególności w obszarze uprawnień marszałka województwa do występowania w imieniu lub na rzecz podróżnych do podmiotów udzielających zabezpieczeń finansowych w przypadku niewypłacalności przedsiębiorcy turystycznego. W proponowanych rozwiązaniach procedura składania i weryfikacji

zgłoszeń oraz dokonywania wypłat przez instytucje zabezpieczeń finansowych uległa znacznemu uproszczeniu. Konstruując uregulowania, uwzględniono rozważania zawarte w uzasadnieniu uchwały Sądu Najwyższego z dnia 19 maja 2016 r. (III CZP 18/16; OSNC 2016, nr 11, poz. 129), w którym wskazano na dwie istotne kwestie. Po pierwsze, że uprawnienie marszałka województwa do dochodzenia, w tym na drodze sądowej, od podmiotów udzielających zabezpieczenia finansowego wypłaty zaliczki oraz pokrycia kosztów zorganizowanego przez marszałka sprowadzenia podróży do kraju, jest poza sporem i w tym zakresie tylko marszałek posiada legitymację procesową. Za przyjęciem takiego stanowiska, w ocenie Sądu Najwyższego, przemawiało to, że „poszczególni klienci biura podróży nie byłiby w stanie podjąć samodzielnie działań zmierzających do sprowadzenia wszystkich turystów do kraju i konieczna była ingerencja innego podmiotu, który zająłby się organizacją zapewniającą szybki powrót do kraju, mając zapewnione na to środki z gwarancji bankowej czy ubezpieczeniowej. [...] Ponieważ obowiązujące przepisy nie przewidywały i nie przewidują wypłaty na ten cel środków pieniężnych poszczególnym klientom, a jedynie zapewnienie im powrotu do kraju, co miał zorganizować organ publiczny pobierając środki z gwarancji lub umowy ubezpieczenia, należy uznać, że w tym zakresie nie powstawało indywidualne prawo klienta do uzyskania środków finansowych na powrót do kraju a jedynie jego prawo do uzyskania świadczenia w postaci zapewnienia mu powrotu do kraju. [...] Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 15 października 2015 r. II CSK 836/14 (BSN 2015, nr 12, poz. 14) dotyczącym pokrycia przez marszałka województwa kosztów sprowadzenia turystów do kraju i żądania ich zwrotu od gwaranta, obecna regulacja daje podstawy do przyjęcia, że podmiotem uprawnionym z tytułu gwarancji (jej beneficjentem) w tym zakresie jest marszałek województwa, który staje się *ex lege* stroną stosunku gwarancyjnego łączącego go z gwarantem (bankiem lub ubezpieczycielem), przy czym wykonuje on swoje uprawnienia z umowy gwarancji i interesu klientów organizatora imprezy turystycznej, co zapewnia sprawność korzystania z tego instrumentu zabezpieczenia i może służyć urzeczywistnieniu reguły wyrażonej w art. 7 Dyrektywy 90/314/EWG (porównaj też wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 października 2008 r., IV CSK 258/08, nie publ.)”.

Po drugie, w powyższej uchwale Sąd Najwyższy stwierdził, że zarówno klient niewypłacalnego biura podróży, jak i marszałek województwa jest legitymowany do

dochodzenia od ubezpieczyciela zobowiązanego z tytułu gwarancji ubezpieczeniowej zwrotu wpłat wniesionych tytułem zapłaty za imprezę turystyczną. Taka konstrukcja jak pokazała praktyka nie jest korzystna, ani dla marszałka województwa, którego kompetencje nie skupiają się na wykonywaniu zastępstwa procesowego i wyłącznie na kwestiach turystyki, ani dla podróżnego, który z uwagi na pośrednictwo marszałka województwa nie ma bezpośredniego wpływu (jako strona) na toczące się postępowanie sądowe oraz w związku z tym niejednokrotnie znacznie później otrzymuje zwrot wpłat lub poniesionych kosztów. Dlatego też w rozwiązaniach rozdziału trzeciego przewidzianych w niniejszym projekcie wyeliminowano pośrednictwo marszałka województwa zarówno w procedurze zbierania i weryfikowania zgłoszeń podróżnych oraz wypłaty środków z systemu zabezpieczeń finansowych, jak i dochodzenia roszczeń na drodze sądowej, pozostawiając te kwestie w wyłącznej gestii podróżnych. Równocześnie utrzymano kompetencję marszałka województwa do żądania od instytucji systemu zabezpieczeń finansowych, w tym na drodze sądowej, środków na realizację jego zadań ustawowych (organizacji powrotu podróżnych do kraju).

Mając powyższe na względzie, należy stwierdzić, że przepisy rozdziału trzeciego projektu ustawy mają charakter swoistej „mapy drogowej” działania w przypadku ogłoszenia niewypłacalności przez organizatora turystyki lub przedsiębiorcę ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych.

4. Zasady prowadzenia rejestru organizatorów turystyki i przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych i Centralnej Ewidencji Organizatorów Turystyki i Przedsiębiorców Ułatwiających Nabywanie Powiązanych Usług Turystycznych (rozdział IV projektu)

Kolejny rozdział projektu ustawy zawiera unormowania poświęcone prowadzeniu rejestru organizatorów turystyki i przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych oraz Centralnej Ewidencji Organizatorów Turystyki i Przedsiębiorców Ułatwiających Nabywanie Powiązanych Usług Turystycznych, a także poświęcone kontroli przedsiębiorców turystycznych. Wprowadzenie tych regulacji było niezbędne choćby z uwagi na postanowienia dyrektywy 2015/2302, które między innymi w ramach współpracy międzynarodowej zobowiązują do szybkiego przekazywania sobie przez państwa członkowskie rzetelnych informacji na temat organizatorów turystyki i przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług

turystycznych, w tym także w zakresie posiadanych przez nie zabezpieczeń finansowych.

W przepisach niniejszego rozdziału wprowadzono ogólną zasadę, w myśl której do działalności w zakresie organizowania imprez turystycznych oraz ułatwiania nabywania powiązanych usług turystycznych stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2016 r. poz. 1829, z późn. zm.), dalej jako: ustawa o swobodzie działalności gospodarczej, dotyczące działalności regulowanej oraz kontroli działalności gospodarczej przedsiębiorcy. Jej wprowadzenie pozwoliło, z jednej strony – utrzymać obecnie funkcjonującą praktykę, z drugiej strony – uniknąć zbędnej kazuistyki w przepisach ustawy.

Projektowane rozwiązania nakładają obowiązek prowadzenia rejestru organizatorów turystyki i przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych podmiotów przez marszałka województwa, przy czym właściwość marszałka uzależniona została od położenia siedziby przedsiębiorcy lub adresu zamieszkania przedsiębiorcy będącego osobą fizyczną, a w przypadku przedsiębiorcy zagranicznego, który utworzył na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oddział – położenia siedziby oddziału. Przepisy przewidują konieczność uzyskania wpisu do rejestru także przez podmioty, które nie są przedsiębiorcami w rozumieniu ustawy o swobodzie działalności gospodarczej. Także z tej przyczyny, jak już sygnalizowano, w projekcie ustawy wprowadzono szeroką definicję przedsiębiorcy turystycznego, tak, aby objęła ona nie tylko „typowych” przedsiębiorców, lecz także inne podmioty, jak choćby struktury instytucji wyznaniowych (np. parafie) zajmujące się organizacją imprez turystycznych (pielgrzymek). Przepisy tego rozdziału obejmują także problematykę uznawania zabezpieczeń finansowych przedsiębiorców zagranicznych, tj. z państw członkowskich Unii Europejskiej oraz tych, które wdrożyły dyrektywę 2015/2302.

Wobec nałożenia na marszałka województwa powyższych obowiązków konieczne było precyzyjne określenie jego kompetencji w zakresie prowadzenia rejestru, w szczególności poprzez wskazanie przesłanek, podstaw i formy dokonywania w nim wpisów, wykreśleń oraz wszelkiego rodzaju modyfikacji. W tym zakresie uwzględniono odpowiednio przepisy zawarte w ustawie o swobodzie działalności gospodarczej dotyczące organów prowadzących rejestry działalności regulowanej.

W przedmiotowym rozdziale uregulowano w sposób jednoznaczny zasady udostępniania informacji zawartych w rejestrze, wydawania zaświadczeń dla przedsiębiorców turystycznych wpisanych do rejestru, w tym w postaci elektronicznej.

W ramach przepisów tego rozdziału konieczne było również ujęcie w sposób szczegółowy wymagań niezbędnych dotyczących funkcjonowania w rejestrze, w szczególności poprzez określenie danych podlegających wpisowi, niezbędnych oświadczeń oraz dokumentów i załączników, które powinny zostać złożone. Wypada w tym miejscu zaznaczyć, że wymagania te nieco odmiennie ujęte zostały dla przedsiębiorców turystycznych zamierzających działać wyłącznie na rynku krajowym. W takim przypadku wprowadzono bowiem możliwość skorzystania z instytucji turystycznego rachunku powierniczego, bez konieczności uzyskania innego rodzaju zabezpieczenia finansowego. Przedsiębiorca turystyczny musi zatem spełnić trzy zasadnicze przesłanki. Po pierwsze, złożyć wiążące oświadczenie o zamiarze wykonywania działalności wyłącznie na terenie kraju i zamiarze korzystania wyłącznie z turystycznego rachunku powierniczego. Po drugie, określić zakres terytorialny swej działalności we wniosku o wpis wyłącznie jako terytorium kraju oraz, po trzecie, złożyć potwierdzoną za zgodność kopię umowy o turystyczny rachunek powierniczy.

W dalszej części określono precyzyjnie podstawy i przesłanki wykreślenia z rejestru oraz zawieszania działalności, w szczególności poprzez wskazanie przypadków, w których przedsiębiorca turystyczny jest obowiązany do wystąpienia ze stosownym zawiadomieniem.

Aby zapewnić przestrzeganie obowiązków przez organizatorów turystyki i przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych, przewidziano także upoważnienie dla ministra właściwego do spraw turystyki i marszałka województwa do kontroli prowadzonej przez przedsiębiorcę turystycznego działalności oraz podejmowania stosownych kroków prawnych w przypadku stwierdzenia w jej wyniku uchybień i braków, a przede wszystkim w sytuacji stwierdzenia rażących naruszeń. Za tego rodzaju naruszenia uznano między innymi: uchylanie się, mimo wezwania, od obowiązku terminowego składania deklaracji lub opłacania składek na Turystyczny Fundusz Gwarancyjny, zawieranie przez przedsiębiorcę turystycznego kolejnych umów o udział w imprezie turystycznej lub ułatwianie nabywania powiązanych usług turystycznych i przyjmowanie od podróżnych wpłat na poczet tych umów, mimo złożenia oświadczenia o niewypłacalności lub

w przypadku złożenia przez marszałka tzw. zastępczego oświadczenia o niewypłacalności oraz wykonywanie działalności poza zakresem terytorialnym określonym we wpisie do rejestru.

W przygotowanych uregulowaniach przewidziano również, że rejestr może być prowadzony w systemie teleinformatycznym Centralnej Ewidencji Organizatorów Turystyki i Przedsiębiorców Ułatwiających Nabywanie Powiązanych Usług Turystycznych, aby zapewnić w niezbędnym zakresie jego dostępność, w tym w celach badawczych, a także zagwarantować szybki przepływ informacji.

Istotną część uregulowań rozdziału trzeciego zajmują także przepisy poświęcone prowadzeniu Centralnej Ewidencji Organizatorów Turystyki i Przedsiębiorców Ułatwiających Nabywanie Powiązanych Usług Turystycznych. Ewidencja ta będzie prowadzona w systemie teleinformatycznym stworzonym przez Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny i będzie udostępniona na stronie internetowej urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw turystyki. Przyjęcie takiego rozwiązania zapewni nie tylko funkcjonowanie Ewidencji zgodnie z najwyższymi standardami, lecz przede wszystkim znacząco ją usprawni, tak w zakresie wprowadzania do niej danych, ich przeglądania i aktualizowania, poprzez wprowadzenie jednolitych standardów informatycznych, jak i w zakresie ich uzyskiwania zarówno przez marszałków województw, jak również przedsiębiorców.

Z uwagi na wpływającą z treści dyrektywy 2015/2302 konieczność zapewnienia centralnego punktu kontaktowego, w przedmiotowym rozdziale przyjęto, że minister właściwy do spraw turystyki w odniesieniu do rejestrów prowadzonych przez marszałków województw będzie podmiotem centralnym. Będzie on także pełnił funkcję centralnego punktu kontaktowego ułatwiającego współpracę administracyjną i sprawowanie nadzoru nad organizatorami turystyki i przedsiębiorcami ułatwiającymi nabywanie powiązanych usług turystycznych we wszystkich państwach, które implementowały przedmiotową dyrektywę, a także zapewniał sprawny przepływ informacji między państwami członkowskimi w zakresie danych przedsiębiorców turystycznych wpisanych do Ewidencji oraz kwestii posiadanych przez nich zabezpieczeń finansowych. Istotą regulacji dyrektywy było zapewnienie w każdym z państw członkowskich takiego punktu, który – po pierwsze – będzie właściwy dla całego kraju, co ma ułatwić jego odnalezienie i nawiązanie z nim kontaktu oraz – po drugie – będzie sprawnie wyszukiwać oraz przekazywać żądane informacje.

W konsekwencji procedura realizacji tego celu, jak się wydaje, nie została uznana za kwestię istotną. Priorytetem, w świetle dyrektywy, jest natomiast, aby został on możliwie niezwłocznie osiągnięty. Tak też zagadnienie to zostało ujęte na gruncie projektu niniejszej ustawy.

5. Turystyczny Fundusz Gwarancyjny (rozdział V projektu)

Na grunt projektowanej ustawy przeniesione zostały w całości obecnie funkcjonujące przepisy dotyczące instytucji Turystycznego Funduszu Gwarancyjnego jako dodatkowego zabezpieczenia wpłat podróży oraz kosztów sprowadzenia ich do kraju lub pokrycia kosztów kontynuacji imprezy turystycznej (tzw. II filar). Proponowana regulacja zakłada pozostawienie tzw. I filaru istniejącego systemu zabezpieczeń finansowych na wypadek niewypłacalności organizatorów turystyki w dotychczasowym kształcie (turystyczny rachunek powierniczy, gwarancja bankowa, gwarancja ubezpieczeniowa, umowa ubezpieczenia na rzecz podróży) z niezbędnymi jedynie modyfikacjami, przy czym obejmie on dodatkowo przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych. Doprecyzowane zostały ponadto przepisy dotyczące turystycznego rachunku powierniczego, o czym była już mowa.

Zakres podmiotowy regulacji w zakresie II filaru zabezpieczeń finansowych obejmuje: Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny, podmioty udzielające zabezpieczeń finansowych w ramach I filaru systemu zabezpieczeń finansowych na wypadek niewypłacalności, ministra właściwego do spraw turystyki, ministra właściwego do spraw instytucji finansowych i marszałków województw, a także wszystkich przedsiębiorców prowadzących działalność gospodarczą w zakresie organizowania imprez turystycznych oraz przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych, których obowiązkiem będzie wyliczanie i terminowe odprowadzanie składek na Turystyczny Fundusz Gwarancyjny, dalej jako: TFG.

Marszałkowie województw także w odniesieniu do TFG będą pełnić rolę organu właściwego do wydania dyspozycji wypłaty środków w przypadku niewypłacalności organizatorów turystyki oraz przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych na pokrycie kosztów kontynuacji imprezy turystycznej lub kosztów powrotu podróży do kraju. W pozostałych sytuacjach wypłaty realizowane będą

bezpośrednio na rzecz podróżnych, w tym także w przypadku, gdy podróżni samodzielnie zorganizowali powrót do kraju i złożyli stosowne zgłoszenia.

W konsekwencji w przepisach przedmiotowego rozdziału przyjęto, że TFG będzie funkcjonować jako wyodrębniony rachunek w Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym, o którym mowa w ustawie z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2016 r. poz. 2060, z późn. zm.), który będzie obsługiwany przez ten Fundusz. Następnie określone zostały źródła środków gromadzonych w ramach TFG oraz kompetencje podmiotu zarządzającego tymi środkami, w tym do dochodzenia roszczeń z tytułu wypłaconych kwot. Kolejne uregulowania poświęcone zostały kwestii wysokości, sposobu naliczania, odprowadzania i rozliczania składek wpłacanych na TFG przez organizatorów turystyki oraz przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych. Uregulowano również kwestię możliwości zarachowywania składek oraz tryb ich zwracania w określonych przypadkach. Na końcu rozdziału piątego zawarto unormowanie określające obowiązki sprawozdawcze i informacyjne Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego.

6. Obowiązki informacyjne wobec podróżnych oraz umowa o udział w imprezie turystycznej (rozdział VI projektu)

Przepisy szóstego rozdziału projektu ustawy, transponujące przepisy art. 5–8 dyrektywy 2015/2302, regulują w pierwszej kolejności kwestię realizacji obowiązku informacyjnego wobec podróżnych, w tym za pośrednictwem stosownych formularzy, a następnie konstrukcję umowy o udział w imprezie turystycznej.

Z uwagi na to, że dyrektywa 2015/2302 wprowadziła standardowe formularze informacyjne, które stanowią załączniki do ustawy, w niniejszym rozdziale uregulowano na wstępie zasady oraz przypadki udzielania informacji za pośrednictwem tych załączników. Są to bowiem informacje ogólne o charakterze podstawowym i podlegają one doprecyzowaniu na dalszym etapie realizacji obowiązku informacyjnego. Dlatego też kolejne uregulowanie określa szczegółowe informacje dotyczące głównych (najistotniejszych) właściwości usług turystycznych, które stanowią także element ewentualnej umowy o udział w imprezie turystycznej i które podróżny musi otrzymać, zanim zwiąże się jakąkolwiek umową o udział w imprezie

turystycznej lub odpowiadającą jej ofertą oraz pozostałe informacje o kluczowym znaczeniu. Wypada w tym miejscu zaznaczyć, że w projekcie zrezygnowano z implementacji zapisu informacyjnego o gwarancjach finansowych, gdyż tego rodzaju rozwiązanie nie funkcjonuje na polskim rynku turystycznym. Na gruncie niniejszego projektu gwarancje odnoszą się do przyjętego w ustawie systemu zabezpieczeń finansowych. Istotne jest przy tym ze względu na bezpieczeństwo podróżnych, że informacje te muszą być przekazywane w sposób jasny, zrozumiały i widoczny oraz nie mogą wprowadzać podróżnego w błąd. Jeżeli są udostępniane w postaci papierowej, muszą być czytelne. Ponadto, ciężar udowodnienia prawidłowego spełnienia obowiązku informacyjnego wobec podróżnych przeniesiono na przedsiębiorcę turystycznego.

Następnie, tak jak to ma miejsce w dyrektywie 2015/2302, zawarto szczegółową regulację dotyczącą umowy o udział w imprezie turystycznej oraz dokumentów i informacji, które podróżny musi otrzymać przed rozpoczęciem imprezy turystycznej. Określono w sposób precyzyjny, jakie postanowienia muszą znaleźć się w jej treści, w tym jakie informacje otrzymane przed zawarciem umowy stanowią jej integralny element oraz inne informacje i zastrzeżenia muszą zostać zawarte w umowie lub wraz z nią przekazane podróżnemu. Przede wszystkim podkreślono, że umowa ta musi być sporządzana w sposób prosty, zrozumiały i czytelny. Postanowienia umów nie mogą również zmierzać do wyłączenia lub ograniczenia odpowiedzialności określonej w ustawie, a w przypadku ich wprowadzenia do umowy są one nieważne.

W ramach przedmiotowej regulacji podkreślono i doprecyzowano istotę oraz zakres obowiązku informacyjnego wobec podróżnych. Dlatego też jeden z istotnych elementów umowy będzie stanowić informacja o zasadach i możliwościach modyfikacji ustalonej w umowie ceny, w szczególności dopuszczalność i przesłanki jej podwyższania bądź obniżania. Informacje te nie mogą podlegać dowolnym zmianom. Przepisy tego rozdziału regulują również precyzyjnie zasady, przesłanki i terminy rozwiązywania i odstępowania od zawartych umów, a także kwestie wzajemnych rozliczeń między stronami umowy w takich przypadkach. Przepisy określają także dopuszczalność oraz ewentualne przesłanki zmiany ceny imprezy turystycznej i płynące stąd wzajemne zobowiązania stron umowy.

Organizatorzy turystyki lub agenci turystyczni zostali zobowiązani do bezzwłocznego udostępnienia podróżnym na trwałym nośniku kopii umowy lub potwierdzenia jej zawarcia. Podróżnemu zastrzeżono przy tym prawo do żądania kopii umowy w postaci

papierowej, jeżeli umowa o udział w imprezie turystycznej została zawarta w jednoczesnej fizycznej obecności stron. Zagwarantowano mu także prawo do otrzymania pisemnego potwierdzenia posiadania zabezpieczeń finansowych w przypadku dokonania całości lub części wpłaty, a także otrzymania wszelkich dokumentów niezbędnych do rozpoczęcia podróży.

Przepisy przedmiotowego rozdziału projektu ustawy określają także zasady przeniesienia przez podróżnego na inną osobę spełniającą warunki udziału w imprezie turystycznej wszystkich przysługujących mu z tytułu umowy o udział w imprezie turystycznej uprawnień, jeżeli jednocześnie osoba ta przejmuje wszystkie wynikające z tej umowy obowiązki.

Rozwiązania przyjęte w przedmiotowym rozdziale, jakkolwiek mogą jawić się jako ograniczające swobodę umów, są niezbędne w świetle uregulowań art. 8 dyrektywy 2015/2302. Wprowadzają znaczącą standaryzację umów, zawieranych przez organizatorów turystyki, co ułatwi posługiwanie się nimi. Równocześnie zapewniają one przekazanie podróżnemu wszelkich niezbędnych informacji, zwiększając tym samym jego bezpieczeństwo. W konsekwencji pozwoli to wyeliminować możliwość powstawania choć części sporów i roszczeń na linii podróżny – organizatorzy turystyki.

7. Realizacja umowy o udział w imprezie turystycznej (rozdział VII projektu)

Przepisy ujęte w tym rozdziale projektu ustawy są w przeważającej mierze związane z uregulowaniami, które zostały wypracowane w ramach dyrektywy 90/314 EWG. Niemniej konieczne było dokonanie modyfikacji i doprecyzowania funkcjonujących już w praktyce schematów związanych z realizacją umowy o udział w imprezie turystycznej. Potrzeba ta wynika choćby ze zmieniającej się rzeczywistości, w której obecnie przychodzi funkcjonować podróżnym wybierającym się na imprezy turystyczne.

W przedmiotowych uregulowaniach przyjęto, że organizator turystyki ponosi odpowiedzialność za wykonanie usług turystycznych objętych umową o udział w imprezie turystycznej, bez względu na to, czy usługi te mają być wykonane przez samego organizatora turystyki, czy też przez innych dostawców usług turystycznych. Odpowiedzialność ta nie ma jednak charakteru bezwzględneho. Istnieją bowiem takie przypadki wynikające choćby z niemożności usunięcia niezgodności, działania osób trzecich lub przyczynienie się podróżnego, które będą stanowić przesłanki

ewentualnego ograniczenia tej odpowiedzialności. Następnie określono zasady zgłaszania przez podróżnych niezgodności między określonymi w umowie usługami turystycznymi (w ramach imprezy turystycznej) a rzeczywistością, tryb oraz sposoby usuwania lub rekompensowania zaistniałej niezgodności. W szczególności, w przypadku gdy niewykonanie lub nienależyte wykonanie umowy o udział w imprezie turystycznej istotnie wpływa na realizację imprezy turystycznej, a organizator turystyki nie zdoła usunąć tej niezgodności w rozsądnym terminie wyznaczonym przez podróżnego, przewidziano możliwość rozwiązania umowy o udział w imprezie turystycznej bez opłaty za jej rozwiązanie przez podróżnego.

Uregulowano także obowiązek udzielenia podróżnemu w trudnej sytuacji pomocy przez organizatora turystyki, w szczególności poprzez wskazanie zakresu i sposobu realizacji takiej pomocy (udzielanie odpowiednich informacji dotyczących świadczeń zdrowotnych, władz lokalnych oraz pomocy konsularnej, a także pomocy w skorzystaniu ze środków porozumiewania się na odległość, w tym ze środków komunikacji elektronicznej oraz w skorzystaniu ze świadczeń zastępczych).

W przepisach tego rozdziału ujęto także w sposób precyzyjny, jakie roszczenia przysługują podróżnemu, organizatorowi turystyki oraz innym podmiotom w przypadku niewykonania lub nienależytego wykonania umowy o imprezę turystyczną. Roszczenia te obejmują w szczególności prawo do żądania obniżenia ceny oraz odszkodowania lub zadośćuczynienia. Równocześnie przewidziano, że roszczenia określone w tym rozdziale ulegną przedawnieniu z upływem 3 lat. Przyjęcie takiego rozwiązania zapewniło systemową spójność powyższego terminu z terminami przedawnienia określonymi w Kodeksie cywilnym.

Ostatnie uregulowanie tego rozdziału poświęcone zostało odpowiedzialności odszkodowawczej organizatora turystyki, przedsiębiorcy ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych lub agenta turystycznego wobec podróżnego za swoje błędy w rezerwacji, z wyłączeniem przypadku, gdy za taką sytuację odpowiada podróżny lub wynikała ona z nieuniknionych i nadzwyczajnych okoliczności.

8. Kary pieniężne i przepisy karne (rozdział VIII projektu)

Przepisy zawarte w rozdziale poświęconym karom pieniężnym oraz przepisom karnym korzystają z rozwiązań funkcjonujących obecnie w ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. o usługach turystycznych, uzupełniając je jednak w niezbędnym zakresie.

Przewidują one kary pieniężne w przypadkach funkcjonowania organizatorów turystyki oraz przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych z naruszeniem obowiązków przewidzianych w rozporządzeniach nr 1177/2010 i nr 181/2011 dotyczących praw pasażerów podróżujących drogą morską i drogą wodną śródlądową, a także praw pasażerów w transporcie autobusowym i autokarowym. Kompetencje do nakładania tych kar zostały przyznane marszałkowi województwa. To on bowiem, jako podmiot prowadzący rejestr, musi posiadać instrumenty prawne umożliwiające zobligowanie wyżej wymienionych podmiotów do działania zgodnego z prawem. Górną granicę kar pieniężnych określono na kwotę odpowiednio 50 000 zł i 30 000 zł. W ramach tych przepisów ujęto także kwestię odwołań od decyzji marszałka województwa o nałożeniu kary pieniężnej. Przyjęto także, że egzekucja tych kar wraz z odsetkami będzie prowadzona zgodnie z przepisami o postępowaniu egzekucyjnym w administracji, a uzyskane kwoty będą stanowić dochód budżetu państwa. Przechodząc do przepisów regulujących odpowiedzialność karną, należy na wstępie zauważyć, że ta odpowiedzialność wyrażona została w zgodzie z zasadą proporcjonalności i subsydiarności. Przewidziane kary są proporcjonalne do stopnia społecznej szkodliwości czynu zabronionego, który sprawca może popełnić, oraz subsydiarne do stopnia ryzyka jego popełnienia. Dodatkowo, z uwagi na specyfikę materii regulowanej przez ustawę, która nie zawsze mieści się w uregulowaniach kodeksu karnego, wprowadzono możliwość karania osób, które działają wbrew przepisom ustawy oraz rzeczywiście odpowiadają za prowadzenie działalności gospodarczej. Dlatego też w proponowanych przepisach wykorzystano rozróżnienie na osoby zajmujące stanowiska lub pełniące funkcje w podmiotach prowadzących działalność w zakresie organizowania imprez turystycznych bądź ułatwiania nabywania powiązanych usług turystycznych. Osoby działające we wskazanym obszarze bez wymaganego wpisu lub mimo orzeczenia zakazu, jako stwarzające realne zagrożenie dla bezpieczeństwa finansowego rynku i podróżnych, muszą być ścigane i stosownie karane. Trzeba bowiem zapewnić wyeliminowanie z rynku usług turystycznych tych osób, które mimo zastosowanych wobec nich sankcji, samodzielnie lub z wykorzystaniem innych podmiotów otwierały nową działalność na tym rynku. W przepisach ujętych w przedmiotowym rozdziale spenalizowano także te zachowania, które prowadzą do podważania systemu zabezpieczeń finansowych, jako stanowiące poważne zagrożenie dla funkcjonowania tego systemu oraz dla podróżnych.

Przepisy karne przewidziane w niniejszym rozdziale penalizują zatem sprzeczne z prawem zachowania i zaniechania w ramach całego przewidzianego ustawą systemu zabezpieczeń finansowych. Równocześnie pełnią one rolę subsydiarną wobec uregulowań kodeksu karnego dotyczących m. in. przestępstw przeciwko wiarygodności dokumentów czy przestępstw przeciwko obrotowi gospodarczemu.

9. Zmiany w przepisach obowiązujących (rozdział IX projektu)

A. Zmiany w ustawie Kodeks Wykroczeń

Zmiany mają na celu ujednolicenie pojęć funkcjonujących na gruncie kodeksu wykroczeń z pojęciami oraz ich definicjami przyjętymi w projekcie ustawy o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych.

B. Zmiany w ustawie o systemie oświaty

Zmiany dokonane w ustawie o systemie oświaty w przeważającej mierze mają charakter nomenklaturalny. Dostosowują one pojęcia funkcjonujące w tej ustawie do nowych pojęć w obszarze rynku turystycznego wynikających z dyrektywy 2015/2302. Dotyczy to w głównej mierze pojęć: impreza turystyczna, rejestr organizatorów turystyki i przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych oraz nazwy nowej ustawy o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych.

C. Zmiany w ustawie o usługach turystycznych

Z uwagi na to, że w ramach projektowanej ustawy transponującej dyrektywę 2015/2302, konieczne było wprowadzenie nowych, dotychczas nieznanych pojęć oraz dokonanie modyfikacji istniejących instytucji i procedur, niezbędne okazało się dokonanie zasadniczych zmian w ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. o usługach turystycznych. Wyrażają się one już choćby w zmianie tytułu tej ustawy na ustawę „o usługach hotelarskich oraz usługach pilotów wycieczek i przewodników turystycznych”. Na nowo określono również zakres przedmiotowy i podmiotowy tejże regulacji, wskazując, iż ustawa określać będzie w nowym brzmieniu wyłącznie warunki świadczenia usług hotelarskich oraz usług pilotów wycieczek i przewodników turystycznych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, a także za granicą, jeżeli umowy z podróżnymi o świadczenie tych usług są zawierane na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Całkowicie uchylone zostały przepisy tej ustawy dotyczące organizatorów turystyki, pośredników turystycznych i agentów turystycznych. Materia ta została bowiem uregulowana w niniejszym projekcie. Szczegółowe zmiany

doprowadziły również do uchylecia innych przepisów ustawy o usługach turystycznych, które zostały „przeniesione” do ustawy o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych. Do tej grupy należy zaliczyć przepisy regulujące: Turystyczny Fundusz Gwarancyjny, kwestię ochrony klientów, kary pieniężne i przepisy karne oraz odesłanie do odpowiedniego stosowania przepisów ustawy o swobodzie działalności gospodarczej. „Nowa” ustawa o usługach hotelarskich oraz usługach pilotów wycieczek i przewodników turystycznych będzie zatem regulować wyłącznie kwestie określone w jej tytule.

D. Zmiany w ustawie – Prawo bankowe

Zmiana dokonana w tej ustawie wynika z konieczności zapewnienia marszałkowi województwa instrumentu prawnego pozwalającego na kontrolę prawidłowości wykorzystywania instytucji turystycznego rachunku powierniczego przez organizatorów turystyki i przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych. Została ona wprowadzona z uwagi na potrzebę ochrony interesów podróżnych.

Kontrola, o której wyżej mowa, jest sprawowana poprzez umożliwienie marszałkowi województwa dostępu do danych o wpłatach dokonywanych przez podróżnych na turystyczny rachunek powierniczy. Pozwala to ustalić, czy przedsiębiorca turystyczny nie wprowadza w błąd podróżnych, podając inny numer rachunku bankowego i gromadząc na nim wpłaty za imprezę turystyczną lub powiązane usługi turystyczne, mimo obowiązku gromadzenia wpłat na turystycznym rachunku powierniczym.

Jakkolwiek przyznanie marszałkowi województwa powyższej kompetencji rozszerza zakres podmiotów mających dostęp do tzw. tajemnicy bankowej, dokonanie tej zmiany było konieczne z przyczyn, o których wyżej mowa, i zostało poczynione wyłącznie w niezbędnym, minimalnym zakresie.

E. Zmiany w ustawie o transporcie kolejowym

Zmiany dokonane w ustawie o transporcie kolejowym mają na celu ujednolicenie pojęć zawartych w niniejszym projekcie oraz przedmiotowej ustawie. Dostosowują one użyte w tym akcie prawnym pojęcia – organizator turystyki i pośrednik turystyczny (np. w art. 14a ust. 5 pkt 1) – do nowych pojęć wprowadzonych zgodnie z dyrektywą 2015/2302, tj. organizator turystyki i przedsiębiorca ułatwiający nabywanie powiązanych usług turystycznych. Ponadto, w ramach nowelizacji, zaktualizowano

odesłania do obecnej ustawy o usługach turystycznych, zastępując je odesłaniem do przepisów niniejszej ustawy.

F. Zmiany w ustawie o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych

Wobec przeniesienia regulacji dotyczących Turystycznego Funduszu Gwarancyjnego na grunt nowej ustawy o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych niezbędne było dokonanie zmian w ustawie o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, które pozwolą na funkcjonowanie Funduszu na nowym gruncie ustawowym. Odniesienia do regulacji w zakresie Turystycznego Funduszu Gwarancyjnego będą dotyczyły rozdziału V nowej ustawy.

G. Zmiany w ustawie o prawach konsumenta

Realizacja postanowień dyrektywy 2015/2302 wymagała dokonania zmian także w ustawie z dnia 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta. Należało bowiem zauważyć, iż dyrektywa w art. 27 zmieniała rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 oraz dyrektywę 2011/83/UE, co musiało znaleźć odpowiednie odzwierciedlenie w regulacjach prawnych państw członkowskich. Efektem tego jest nowelizacja ustawy z dnia 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta. Z uwagi na powyższe oraz to, że w przedmiotowej dyrektywie w sposób kompleksowy uregulowano ochronę podróżnego (konsumenta) w ramach zawierania umów dotyczących usług turystycznych, w przeważającej mierze wyłączone zostało stosowanie instytucji ochronnych przewidzianych w ustawie o prawach konsumenta. Wyłączenie to nie objęło jednak enumeratywnie wskazanych przepisów. Zawarte w projekcie odesłanie do przepisów powyższej ustawy pokrywa się z regulacją zawartą w dyrektywie 2015/2302. Obejmuje ono odpowiednie stosowanie przepisów: art. 10 i art. 11 ustawy o prawach konsumenta, które regulują obowiązki przedsiębiorcy w umowach, innych niż umowy zawierane poza lokalem przedsiębiorstwa lub na odległość, w szczególności w zakresie płatności, art. 12 ust. 1 pkt 1, 5, 16, 17, art. 17 i art. 20 ust. 2 regulujące niektóre z obowiązków przedsiębiorcy w umowach zawieranych poza lokalem przedsiębiorstwa lub na odległość, gdyż ich odpowiednie stosowanie z uwagi na dynamiczny rozwój różnych kanałów dystrybucji usług turystycznych oraz imprez turystycznych jest niezbędne do zapewnienia właściwej – odpowiadającej standardom dyrektywy – ochrony praw podróżnych.

W powyższym zakresie brak jest bowiem odpowiednich uregulowań ochronnych w niniejszym projekcie.

H. Zmiany w ustawie o opłacie skarbowej

Zmiany dokonane w tej ustawie wynikają z tego, że rejestr organizatorów turystyki i przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych nie będzie rejestrem działalności regulowanej, mimo że w tym zakresie będą odpowiednio stosowane przepisy odnoszące się do działalności regulowanej. Skutkuje to wyłączeniem możliwości pobierania od organizatorów turystyki i przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych opłat związanych z wpisem do rejestru tego rodzaju działalności. Dlatego też regulacja dotycząca aktualnie obowiązującej opłaty za wpis do rejestru działalności regulowanej w wysokości 514 zł wynikająca z załącznika w części I ust. 36 pkt 6 do ustawy z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej (Dz. U. z 2016 r. poz. 1827) została uchylona.

Powyższa zmiana wpływa jednak w sposób istotny na dochody jednostek samorządu terytorialnego, skutkując ich znacznym obniżeniem, tj. o kwotę około 300.000 zł rocznie. Z tej przyczyny niezbędne było wprowadzenie zmiany kompensującej tę stratę finansową. W konsekwencji, w celu zrekompensowania wskazanych powyżej zmniejszonych wpływów do budżetu gmin z tytułu opłaty skarbowej, mając równocześnie na względzie potrzebę ograniczania obciążeń finansowych przedsiębiorców oraz przewidywaną liczbę nowych organizatorów turystyki, a także przewidywaną liczbę przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych, którzy będą podlegać wpisowi do rejestru, w projektowanych przepisach przyjęto, że za wpis do rejestru organizatorów turystyki i przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych od organizacji pożytku publicznego w rozumieniu ustawy z dnia 24 kwietnia 2003 r. o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie (Dz. U. z 2016 r. poz. 1817, z późn. zm.) będzie pobierana opłata w wysokości 30 zł, natomiast od pozostałych podmiotów będzie pobierana opłata w wysokości 355 zł. W tym miejscu wypada podkreślić, że opłata za wpis będzie pobierana jedynie od nowych podmiotów rozpoczynających działalność po wejściu w życie przepisów projektowanej ustawy. W przypadku potrzeby zmiany wpisu do rejestru w każdym przypadku pobierana będzie opłata skarbowa w wysokości 17 zł.

10. Przepisy przejściowe i końcowe (rozdział X projektu)

Mając na uwadze przepisy art. 28 ust. 2 dyrektywy 2015/2302, w ustawie przewidziano, że jej regulacja wejdzie w życie w całości z dniem 1 lipca 2018 r., a jej przepisy będą miały zastosowanie do umów o udział w imprezie turystycznej zawartych od dnia wejścia w życie ustawy. Aby uniknąć zachwiania na rynku usług turystycznych spowodowanego wejściem w życie ustawy w ramach przedmiotowych przepisów, przewidziano, że istniejące obecnie wpisy do rejestru organizatorów turystyki i pośredników turystycznych staną się z mocy prawa wpisami do rejestru organizatorów turystyki i przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych, dotyczącymi organizatorów turystyki. Posiadane przez podmioty wpisane do dnia wejścia w życie ustawy zabezpieczenia finansowe w formie umowy gwarancji ubezpieczeniowej, umowy gwarancji bankowej lub umowy ubezpieczenia na rzecz klientów staną się zabezpieczeniami finansowymi organizatora turystyki w rozumieniu niniejszej ustawy i zachowają ważność przez okres, na jaki zostały zawarte. Pozwoli to bowiem, bez większych perturbacji, na płynne funkcjonowanie przedsiębiorców turystycznych w tzw. okresie przejściowym po wejściu w życie nowych przepisów. W przypadku przedsiębiorców posiadających zabezpieczenie finansowe w formie rachunku powierniczego przyjęto, że mają oni obowiązek przedstawić zabezpieczenie finansowe zgodnie z niniejszą ustawą pod rygorem utraty mocy wpisu do rejestru. Odnośnie zaś do przedsiębiorców zagranicznych posiadających siedzibę na terytorium państw członkowskich Unii Europejskiej, którzy w dotychczasowym stanie prawnym byli wpisani do rejestru, przyjęto, że ich wpisy zostaną wykreślone z mocy prawa. Przedsiębiorcy ci, w świetle dyrektywy 2015/2302, nie muszą bowiem posiadać wpisu do stosownego rejestru i mogą działać, jeżeli posiadają niezbędne zabezpieczenie finansowe. Niemniej mogą oni oczywiście starać się o uzyskanie stosownego wpisu do rejestru. Pozostali zagraniczni przedsiębiorcy turystyczni będą, co do zasady, obowiązani uzyskać wpis do rejestru, ewentualnie ich wpis w obecnym rejestrze będzie podlegał przeniesieniu. Przedsiębiorcy niepodlegający do tej pory wpisowi do rejestru organizatorów turystyki i pośredników turystycznych, a prowadzący w dniu wejścia w życie ustawy działalność w zakresie organizowania imprez turystycznych lub w zakresie ułatwiania nabywania powiązanych usług turystycznych, będą miały obowiązek niezwłocznego wystąpienia o wpis do rejestru organizatorów turystyki i przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych.

Z uwagi na to, że na gruncie obecnej ustawy o usługach turystycznych funkcjonuje Turystyczny Fundusz Gwarancyjny, aby zapewnić ciągłość jego działania, przewidziano, że z chwilą wejścia w życie projektu niniejszej ustawy stanie się on Turystycznym Funduszem Gwarancyjnym w jego rozumieniu.

W niniejszym rozdziale zawarto także przepisy określające maksymalny limit wydatków budżetu państwa, będących skutkiem finansowym ustawy w sprawach dotyczących ułatwiania nabywania powiązanych usług turystycznych oraz regulujące kwestię ich korygowania. Wyliczenia, na podstawie których oszacowano liczbę przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych, zostały sformułowane w oparciu o dane pochodzące z rynku turystycznego, a przede wszystkim dane, informacje i założenia przekazane przez Komisję UE w toku prac nad wdrożeniem do porządków krajowych przepisów dyrektywy 2015/2302.

11. Załączniki do ustawy

Załączniki do ustawy stanowią:

- 1) standardowy formularz informacyjny do umów o udział w imprezie turystycznej, jeżeli możliwe jest użycie hiperłącza;
- 2) standardowy formularz informacyjny do umów o udział w imprezie turystycznej, jeżeli nie jest możliwe użycie hiperłącza;
- 3) standardowy formularz informacyjny w przypadku, gdy organizator turystyki przekazuje dane innemu przedsiębiorcy, zgodnie z art. 5 ust. 1 pkt 2 lit. e ustawy;
- 4) standardowy formularz informacyjny w przypadku, gdy przedsiębiorca ułatwiający nabywanie powiązanych usług turystycznych online w rozumieniu art. 6 ust. 1 pkt 1 ustawy jest przewoźnikiem sprzedającym bilet w obie strony;
- 5) standardowy formularz informacyjny w przypadku, gdy przedsiębiorca ułatwiający nabywanie powiązanych usług turystycznych online w rozumieniu art. 6 ust. 1 pkt 1 ustawy jest przedsiębiorcą innym niż przewoźnik sprzedający bilet w obie strony;
- 6) standardowy formularz informacyjny w przypadku powiązanych usług turystycznych w rozumieniu art. 6 ust. 1 pkt 1 ustawy, gdy umowy są zawierane w równoczesnej fizycznej obecności przedsiębiorcy (innego niż przewoźnik sprzedający bilet w obie strony), i podróżnego;
- 7) standardowy formularz informacyjny w przypadku, gdy przedsiębiorca ułatwiający nabywanie powiązanych usług turystycznych online w rozumieniu art. 6 ust. 1 pkt 2 ustawy jest przewoźnikiem sprzedającym bilet w obie strony;

8) standardowy formularz informacyjny w przypadku, gdy przedsiębiorca ułatwiający nabywanie powiązanych usług turystycznych online w rozumieniu art. 6 ust. 1 pkt 2 ustawy jest przedsiębiorcą innym niż przewoźnik sprzedający bilet w obie strony.

W powyższych załącznikach określono w sposób szczegółowy obowiązek informacyjny wynikający z art. 5 dyrektywy 2015/2302/UE. Stanowią one pełne odzwierciedlenie załączników do dyrektywy. Odpowiadają konstrukcyjnie ich oficjalnemu tłumaczeniu. Także w warstwie treściowej są one niemal dosłownym przeniesieniem zapisów dyrektywy. Ewentualnie odrębności wynikają z konieczności zapewnienia spójności treści załączników z przepisami ustawy, przyjętych sformułowań oraz pojęć. Innymi słowy załączniki dyrektywy zostały praktycznie wprost przeniesione do projektu ustawy. Na końcu każdego z nich znajduje się stosowne odesłanie do przepisów niniejszego projektu oraz treści dyrektywy. Przyjęcie takiego rozwiązania wynika z zasady maksymalnej harmonizacji wyrażonej w art. 4 dyrektywy 2015/2302/UE, w świetle której państwa członkowskie są zobowiązane zapewnić, aby w każdym z nich załączniki dyrektywy zostały jednolicie zaimplementowane.

IV. Działalność lobbingowa w procesie stanowienia prawa

W trybie ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2017 r. poz. 248) projekt został udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej na stronach internetowych Ministerstwa Sportu i Turystyki oraz na stronie Rządowego Procesu Legislacyjnego. Dotychczas żaden z podmiotów wykonujących zawodową działalność lobbingową nie zgłosił zainteresowania pracami nad projektem.

V. Notyfikacja

Projekt nie zawiera żadnych przepisów technicznych. Dlatego też nie podlega on notyfikacji zgodnie z trybem przewidzianym w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. poz. 2039 oraz z 2004 r. poz. 597).

Stosownie do treści art. 15 ust. 7 dyrektywy 2006/123/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. dotyczącej usług na rynku wewnętrznym Komisja Europejska zostanie powiadomiona o brzmieniu art. 42 ust. 7 projektu ustawy.

VI. Zgodność projektu z prawem UE

Zgodnie ze stanowiskiem wyrażonym w piśmie Ministra Spraw Zagranicznych z dnia 14 czerwca 2017 r., znak: DPUE.920.551.2017/8/dl, projekt ustawy jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

VII. Ocena przewidywanego wpływu projektu ustawy na działalność mikroprzedsiębiorców oraz małych i średnich przedsiębiorców

Liczba przedsiębiorców, która obecnie podlega obowiązkom określonym w ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. o usługach turystycznych, wynosi 4239. Z tej liczby tylko 5 jest dużymi przedsiębiorcami, co stanowi ok. 0,12% ogólnej liczby przedsiębiorców podlegających ww. obowiązkom. Pozostałe 99,88% przedsiębiorców podlegających wymogom ww. ustawy stanowią mikro-, mali i średni przedsiębiorcy. Wszyscy przedsiębiorcy objęci regulacją ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o usługach turystycznych zostaną również objęci regulacjami projektowanej ustawy. Ponadto nowa ustawa obejmie dodatkowe podmioty, które mogą oferować pakiety dynamiczne (imprezy turystyczne oraz powiązane usługi turystyczne). Liczbę tych podmiotów oszacowano na poziomie 1632.

Szacując wpływ projektowanej ustawy na funkcjonowanie przedsiębiorców, należy wziąć pod uwagę wysokość składek, jakie będą płacili przedsiębiorcy na zabezpieczenie w I filarze, w II filarze (TFG) oraz koszty administracyjne związane z tymi obowiązkami.

– Składki odprowadzane przez przedsiębiorców do I filaru – 38 499 646 zł/rok

Szacując wysokość składek odprowadzanych przez przedsiębiorców do I filaru zabezpieczeń przyjęto założenie, że przeciętna roczna składka kształtuje się na poziomie 23,6 tys. zł. Kwota ta odpowiada średnim składkom płaconym obecnie przez organizatorów turystyki i pośredników turystycznych, a do jej wyliczenia wzięto pod uwagę wysokości składek płaconych na zabezpieczenie, które są uzależnione od wysokości przychodów przedsiębiorcy. Na podstawie dostępnych danych, roczne przychody wszystkich biur podróży w Polsce zostały oszacowane na poziomie ok. 10 mld zł, natomiast suma zabezpieczenia na poziomie ok. 1 mld zł – wysokość zabezpieczenia stanowi od 3% do 20% przychodów, w zależności od wielkości tych przychodów. Na potrzeby OSR przyjęto, że wysokość zabezpieczenia to 10% przychodów (1 mld zł). Wysokość składki natomiast stanowi od 3% do 15% sumy zabezpieczenia – w naszym przypadku jest to kwota od 30 mln zł do 150 mln zł. Do

dalszych obliczeń przyjęto, że łączna składka płacona przez wszystkich przedsiębiorców to 100 mln zł. Liczba przedsiębiorców, która obecnie ma obowiązek odprowadzać składkę, to 4239.

$$100\,000\,000\text{ zł} \div 4239 = 23\,590,47\text{ zł rocznie}$$

$$1632 * 23\,590,47\text{ zł} = 38\,499\,646\text{ zł rocznie}$$

– Składki odprowadzane przez przedsiębiorców do II filaru (TFG) – 25 887 500 zł/rok

Szacując wysokość składek odprowadzanych przez przedsiębiorców do TFG, przyjęto założenie, że średnia składka wynosi 12,5 zł i jest naliczana od każdego wyjazdu zagranicznego. Liczbę umów, od których odprowadzane będą składki, oszacowano na poziomie 2 071 tys. – wyjazdy w ramach pakietów dynamicznych.

Według szacunków Komisji Europejskiej, ok. 19% rynku stanowią podróże realizowane w ramach pakietów dynamicznych. W 2015 r. liczba wyjazdów zagranicznych była na poziomie 10,9 mln, w tym. ok. 2,07 mln stanowiły wyjazdy organizowane w ramach pakietów dynamicznych.

$$12,5\text{ zł} * 2\,071\,000 = 25\,887\,500\text{ zł rocznie}$$

– Koszty administracyjne związane z odprowadzaniem składki do I filaru – 293 760 zł/rok

Dodatkowe obowiązki, które będą nałożone na podmioty to m.in.: zawarcie umowy, przelew składki. Przyjęto założenie, że na czynności te należy poświęcić 12 godzin rocznie, będą one realizowane przez 1 osobę, za stawkę za godz. 15 zł brutto.

$$12 * 15\text{ zł} = 180\text{ zł rocznie/przedsiębiorcę}$$

$$180\text{ zł} * 1632 = 293\,760\text{ zł rocznie}$$

– Koszty administracyjne związane z odprowadzaniem składki do II filaru (TFG) – 881 280 zł/rok

Dodatkowe obowiązki, które będą nałożone na podmioty, to m.in.: składanie deklaracji, obliczanie składek, wyliczenie liczby klientów. Przyjęto założenie, że na czynności te należy poświęcić 3 godziny miesięcznie, będą one realizowane przez 1 osobę, za stawkę za godz. 15 zł brutto.

$$(3 * 15\text{ zł} * 12\text{ mies.}) = 540\text{ zł rocznie/przedsiębiorcę}$$

$$540\text{ zł} * 1632 = 881\,280\text{ zł rocznie}$$

KOSZTY DLA PRZEDSIĘBIORCÓW RAZEM: 65 562 186 zł rocznie

W roku wejścia w życie ustawy (rok 0) przyjęto 50% oszacowanych rocznych kosztów. Polska jest zobowiązana do uchwalenia i publikacji ustawy do 1 stycznia 2018 r., a przepisy wchodzi w życie po 6 miesiącach od dnia publikacji, tj. od 1 lipca 2018 r.

W ujęciu niepieniężnym szacuje, się, że w sektorze mikro-, małych i średnich przedsiębiorców nastąpi wzrost zaufania konsumentów usług turystycznych do podmiotów świadczących te usługi, który powinien przyczynić się do wzrostu koniunktury na rynku usług turystycznych, a co za tym idzie do wzrostu rentowności działalności przedsiębiorców. Wzrost konkurencyjności powinien przełożyć się na wzrost przychodów z działalności (wartość jest niemożliwa do oszacowania).

Nazwa projektu Projekt ustawy o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych Ministerstwo wiodące i ministerstwa współpracujące Ministerstwo Sportu i Turystyki Osoba odpowiedzialna za projekt w randze Ministra, Sekretarza Stanu lub Podsekretarza Stanu Dariusz Rogowski, Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Sportu i Turystyki Kontakt do opiekuna merytorycznego projektu Joanna Jędrzejewska-Debortoli, Dyrektor Departamentu Turystyki, Ministerstwo Sportu i Turystyki Tel.: (22) 24 43 172 Fax: (22) 24-47-301 Joanna.Jedrzejewska-Debortoli@msit.gov.pl	Data sporządzenia: 18 lipca 2017 r. Źródło: – dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2302 z dnia 25 listopada 2015 r. w sprawie imprez turystycznych i powiązanych usług turystycznych, zmieniająca rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 i dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/83/UE oraz uchylająca dyrektywę Rady 90/314/EWG (Dz. Urz. UE L 326 z 11.12.2015, str. 1) Nr w Wykazie prac legislacyjnych i programowych Rady Ministrów: UC75 w Wykazie prac legislacyjnych i programowych Rady Ministrów

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Jaki problem jest rozwiązywany?

W dniu 11 grudnia 2015 r. w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej L 326 została opublikowana **nowa dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2302 z dnia 25 listopada 2015 r. w sprawie imprez turystycznych i powiązanych usług turystycznych**, zmieniająca rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 i dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/83/UE oraz uchylająca dyrektywę Rady 90/314/EWG. Nowe regulacje zastępują dyrektywę z 1990 r., która nie odpowiada już realiom rynkowym. Państwa członkowskie, w tym Polska, są zobowiązane do uchwalenia i publikacji przepisów krajowych wdrażających dyrektywę do 1 stycznia 2018 r. Niedostosowanie aktualnie obowiązujących przepisów ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o usługach turystycznych do zmieniającego się otoczenia prawnego, w tym nowej dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2302 z dnia 25 listopada 2015 r. w sprawie imprez turystycznych i powiązanych usług turystycznych wskazuje na potrzebę stworzenia nowej ustawy w obszarze imprez turystycznych i powiązanych usług turystycznych.

2. Rekomendowane rozwiązanie, w tym planowane narzędzia interwencji, i oczekiwany efekt

Szeroki zakres zmian wynikający z konieczności wdrożenia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2302 z dnia 25 listopada 2015 r. w sprawie imprez turystycznych i powiązanych usług turystycznych, jak i z potrzeby dostosowania obowiązujących przepisów do zmieniających się realiów funkcjonowania rynku turystycznego, **wymaga opracowania projektu nowej ustawy o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych**. Jednocześnie nowa ustawa uchyli przepisy obecnej ustawy o usługach turystycznych w zakresie dotyczącym organizatorów turystyki, pośredników turystycznych i agentów turystycznych. Pozostały zakres podmiotowy i przedmiotowy ustawy o usługach turystycznych, dotyczący świadczenia usług przez pilotów wycieczek i przewodników turystycznych oraz świadczenia usług hotelarskich, zostanie utrzymany w mocy. **W ramach wdrożenia przepisów nowej dyrektywy proponuje się:**

- a) zmianę zakresu podmiotowego i przedmiotowego w stosunku do dotychczas obowiązujących regulacji poprzez:
- objęcie obowiązkiem zapewnienia ochrony podróznego przez podmioty oferujące tzw. „pakiety dynamiczne”, w tym powiązane usługi turystyczne (PUT),
 - objęcie regulacją podmiotów niebędących przedsiębiorcami w rozumieniu ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej, a zajmujących się nieokazjonalnie (w sposób ciągły, częściej niż kilka razy w roku) organizowaniem imprez turystycznych lub oferowaniem powiązanych usług turystycznych na zasadach niekomercyjnych dla dużej grupy podróźnych,
 - wyłączenie z zakresu regulacji podróży służbowych (imprez turystycznych i powiązanych usług turystycznych) zakupionych na podstawie umowy generalnej,
 - wyłączenie z zakresu regulacji imprez turystycznych i powiązanych usług turystycznych trwających krócej niż 24h, o ile nie przewidują noclegu,
- b) wdrożenie przepisów w zakresie: obowiązków informacyjnych, treści umowy o udział w imprezie turystycznej, zmian w umowie przed rozpoczęciem imprezy oraz realizacji imprezy i odpowiedzialności organizatora turystyki oraz uporządkowanie niejasnych przepisów związanych z ochroną nabywców imprez turystycznych,
- c) dostosowanie systemu zabezpieczeń finansowych na wypadek niewypłacalności przedsiębiorcy do wymogów nowej dyrektywy m.in. w związku z rozszerzeniem zakresu podmiotowego i przedmiotowego regulacji,
- d) wprowadzenie przepisów dotyczących procedur administracyjnych, narzędzi monitorowania, zakresu kontroli oraz sankcji administracyjnych i karnych wobec podmiotów oferujących imprezy turystyczne oraz ułatwiających nabywanie PUT,
- e) zmiana dotychczasowej formuły prowadzenia Centralnej Ewidencji Organizatorów Turystyki i Pośredników Turystycznych, która stanie się Centralną Ewidencją Organizatorów Turystyki i Przedsiębiorców Ułatwiających Nabywanie

Powiązanych Usług Turystycznych poprzez dokonywanie wpisów przez marszałków województw bez konieczności akceptacji przez MSiT oraz stworzenie nowego systemu teleinformatycznego do jej obsługi,

f) ujednolicenie konstrukcji ustawy w zakresie już wprowadzonych zmian wynikających z prawa UE (rozporządzenia UE nr 1177/2010 o prawach pasażerów podróżujących drogą morską i drogą wodną śródlądową oraz rozporządzenia UE nr 181/2011 dotyczącego praw pasażerów w transporcie autobusowym i autokarowym).

Oczekiwanym efektem przygotowania projektu ustawy o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych będzie wdrożenie do przepisów krajowych dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2302 z dnia 25 listopada 2015 r. w sprawie imprez turystycznych i powiązanych usług turystycznych.

3. Jak problem został rozwiązany w innych krajach, w szczególności krajach członkowskich OECD/UE?

W 1990 r. przyjęto dyrektywę 90/314/EWG w sprawie zorganizowanych podróży, wakacji i wycieczek, która wprowadziła istotne prawa dla podróżnych nabywających zorganizowane wakacje, obejmujące zazwyczaj transport i zakwaterowanie. Dyrektywa wymagała minimalnej harmonizacji, co pozwoliło państwom członkowskim na przyjęcie bardziej rygorystycznych przepisów w zakresie ochrony konsumentów. Doprowadziło to do rozbieżności pomiędzy przepisami prawa poszczególnych państw członkowskich i nie przyczyniało się do ujednolicenia przepisów na poziomie UE.

Ww. rozbieżności oraz zmiany na rynku usług turystycznych stały się również impulsem do podjęcia przez Komisję Europejską prac nad zmianą przepisów unijnych w obszarze organizacji imprez turystycznych. Efektem prac (w latach 2013–2015 na poziomie Rady UE i Parlamentu Europejskiego oraz konsultacji w latach wcześniejszych) jest nowa dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2302 z dnia 25 listopada 2015 r. w sprawie imprez turystycznych i powiązanych usług turystycznych, zmieniająca rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 i dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/83/UE oraz uchylająca dyrektywę Rady 90/314/EWG. Państwa członkowskie, w tym Polska, są zobowiązane do uchwalenia i publikacji nowych przepisów krajowych wdrażających dyrektywę do 1 stycznia 2018 r.

4. Podmioty, na które oddziałuje projekt

Grupa	Wielkość	Źródło danych	Oddziaływanie
Organizatorzy turystyki i pośrednicy turystyczni	4301	Centralna Ewidencja Organizatorów Turystyki i Pośredników Turystycznych (stan na dzień 17.03.2017 r.)	Bezpośrednie: Doprecyzowanie zasad i warunków działalności tych podmiotów. Pośrednicy turystyczni staną się organizatorami turystyki.
Podmioty oferujące pakiety dynamiczne, nieobjęte dotychczasową regulacją (nowi organizatorzy turystyki)	Łączna szacowana liczba polskich podmiotów oferujących pakiety dynamiczne i mogących być traktowani jako organizatorzy turystyki: 468 1) turystyczne obiekty noclegowe; 2) linie lotnicze; 3) wypożyczalnie samochodów; 4) podmioty świadczące usługi transportu pasażerskiego lądowego; 5) agenci turystyczni.	wyliczenie w załączniku nr 2. Wyliczenie liczby podmiotów oferujących pakiety dynamiczne	Bezpośrednie: Określenie zasad i warunków działalności tych podmiotów. Nałożenie na te podmioty obciążeń regulacyjnych, które dotyczą podmiotów objętych aktualnie obowiązującą regulacją.
Podmioty niebędące przedsiębiorcami, a zajmujące się nieokazjonalnie (w sposób ciągły, częściej niż kilka razy w roku) organizowaniem imprez turystycznych dla dużej grupy podróżnych	Liczebność grupy niemożliwa do oszacowania 1) jednostki organizacyjne kościołów i związków wyznaniowych; 2) stowarzyszenia i fundacje; 3) szkoły; 4) kluby sportowe.	Potencjalna grupa spośród której wielce prawdopodobne jest to, że będą znajdowały się podmioty organizujące imprezy turystyczne znajduje się w załączniku nr 3. Dane statystyczne dotyczące podmiotów niebędących przedsiębiorcami	Bezpośrednie: Określenie zasad i warunków działalności tych podmiotów. Nałożenie na te podmioty obciążeń regulacyjnych, które dotyczą podmiotów objętych aktualnie obowiązującą regulacją.
Przedsiębiorcy ułatwiający nabywanie powiązanych usług turystycznych	1164	wyliczenie w załączniku nr 2. Wyliczenie liczby podmiotów oferujących pakiety dynamiczne	Bezpośrednie: Określenie zasad i warunków działalności tych podmiotów. Nałożenie na te podmioty obciążeń regulacyjnych

			zgodnie z treścią dyrektywy.
Podmioty oferujące podróże służbowe (imprezy turystyczne i powiązane usługi turystyczne) zakupione na podstawie umowy generalnej	Liczebność grupy niemożliwa do oszacowania	–	Bezpośrednie: Wyłączenie tej grupy spod regulacji.
Podmioty oferujące imprezy turystyczne i powiązane usługi turystyczne trwające krócej niż 24 h, o ile nie przewidują noclegu	Liczebność grupy niemożliwa do oszacowania	–	Bezpośrednie: Wyłączenie tej grupy spod regulacji.
Obywatele: 1) korzystający z imprez turystycznych dotychczas objęci ochroną; 2) korzystający z pakietów dynamicznych (imprez turystycznych oraz powiązanych usług turystycznych) dotychczas nieobjętych ochroną; 3) korzystający z imprez turystycznych i powiązanych usług turystycznych oferowanych przez podmioty niebędące przedsiębiorcami, a zajmujące się nieokazjonalnie (w sposób ciągły, częściej niż kilka razy w roku) organizowaniem imprez turystycznych dla dużej grupy podróży.	1) Liczba turystów korzystających z imprez turystycznych organizowanych przez biura podróży: 2,88 mln; 2) Liczba pakietów dynamicznych zakupionych przez obywateli, którzy nie są dotychczas objęci regulacją: 5,05 mln; 3) Liczebność grupy niemożliwa do oszacowania.	1) Szacując liczebność grupy wzięto pod uwagę wyjazdy zagraniczne oraz wyjazdy krajowe długoterminowe i krajowe krótkoterminowe, w przypadku których konsumenci korzystają z usług biur podróży. MSiT, na podstawie badań GUS, szacuje, że w 2015 r. Polacy w wieku 15 i więcej lat uczestniczyli w 10,9 mln turystycznych podróży za granicę (w tym 22,6% korzystało z usług biur podróży) oraz w 15,7 mln krajowych podróży długoterminowych (w tym 1,9% korzystało z usług biur podróży) i w 24,2 mln krajowych podróży krótkoterminowych (w tym 0,5% korzystało z usług biur podróży). 2) Szacując liczebność grupy, wzięto pod uwagę wyjazdy zagraniczne (10,9 mln) oraz wyjazdy krajowe długoterminowe (15,7 mln). Komisja Europejska podaje, że w Polsce 19% rynku turystycznego stanowią pakiety dynamiczne – czyli ok. 5,05 mln podróży realizowanych jest w Polsce jako pakiety dynamiczne (imprezy turystyczne i PUT). 3) Patrz załącznik nr 3 Dane statystyczne dotyczące podmiotów niebędących przedsiębiorcami	Bezpośrednie: 1) Doprecyzowanie zasad i warunków sprzedaży i realizacji imprez turystycznych. 2) Objęcie pełną ochroną korzystających z pakietów dynamicznych, w tym powiązanych usług turystycznych. 3) Objęcie ochroną korzystających z imprez turystycznych i powiązanych usług turystycznych oferowanych przez podmioty niebędące przedsiębiorcami, a zajmujących się nieokazjonalnie (w sposób ciągły, częściej niż kilka razy w roku) organizowaniem imprez turystycznych dla dużej grupy podróży.
Marszałkowie województw	16		Bezpośrednie: 1) wprowadzenie uprawnień kontrolnych wobec przedsiębiorców

			ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych; 2) objęcie regulacją szerszego grona podmiotów, w tym przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych.
Minister właściwy ds. turystyki	1		Bezpośrednie: 1) wprowadzenie uprawnień kontrolnych wobec przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych; 2) objęcie regulacją szerszego grona podmiotów, w tym przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych.
Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny prowadzący Turystyczny Fundusz Gwarancyjny	1		Bezpośrednie: 1) Objęcie pakietów dynamicznych i PUT zabezpieczeniami wynikającymi z wprowadzenia Turystycznego Funduszu Gwarancyjnego – zwiększenie liczby zadań dla UFG; 2) Stworzenie nowego systemu informatycznego obsługującego rejestr dotyczący podmiotów oferujących imprezy turystyczne lub PUT.

5. Informacje na temat zakresu, czasu trwania i podsumowanie wyników konsultacji

W ramach konsultacji publicznych projekt ustawy został przekazany do marszałków województw oraz podmiotów branży turystycznej, transportowej i bankowo-ubezpieczeniowej, do organizacji zajmujących się ochroną konsumentów oraz organizacji reprezentujących podmioty niebędące przedsiębiorcami, a organizujące okazjonalnie i nieokazjonalnie imprezy turystyczne.

Należy jednocześnie zaznaczyć, że w 2015 r. odbył się już etap konsultacji przedlegislacyjnych w ramach prac nad Białą księgą ustawy o usługach turystycznych. W części trzeciej Białej księgi znalazły się pytania do partnerów społecznych, które pozwoliły usystematyzować ich opinie na temat zaprezentowanych propozycji rozwiązań. 31 lipca 2015 r. rozesłano Białą księgę ustawy o usługach turystycznych do przedstawicieli branży turystycznej, ubezpieczeniowej i bankowej, do instytucji zajmujących się ochroną konsumentów oraz do urzędów marszałkowskich z prośbą o udzielenie odpowiedzi na pytania zawarte w części trzeciej dokumentu, o ewentualne propozycje uzupełnienia Białej księgi oraz o komentarze do opracowania. **Dokument rozesłano do 68 podmiotów, w tym do 16 urzędów marszałkowskich oraz do 52 innych podmiotów.** Na zgłaszanie uwag do dokumentu wyznaczono termin do 31 sierpnia 2015 r. Do 14 października 2015 r. do Departamentu Turystyki MSiT wpłynęły uwagi od 41 podmiotów, w tym od 12 urzędów marszałkowskich oraz od 29 innych podmiotów. W ostatecznej wersji Białej księgi nie uległy zmianie treści zawarte w wersji pierwotnej Białej księgi z 31 lipca 2015 r. przekazanej do konsultacji. **Dokument został jednak rozszerzony o podsumowanie wyników konsultacji Białej księgi. W części trzeciej dokumentu pod pytaniami skierowanymi do partnerów społecznych oraz pod opisem przyszłych regulacji umieszczono wyniki konsultacji.** Szczegółowe informacje znajdują się w Załączniku nr 1 do niniejszego dokumentu OSR. Ponadto, w latach 2012–2013 dokonano analizy funkcjonowania ustawy, w tym poprzez konsultacje społeczne. Efektem tych analiz były m.in. Rekomendacje do zmiany ustawy o usługach turystycznych, które zostały zaprezentowane na posiedzeniu sejmowej Podkomisji stałej ds. turystyki, w dniu 4 kwietnia 2013 r. Dokument został wykorzystany przy opracowywaniu ww. Białej księgi.

Podsumowując, dokonane analizy z lat 2012–2013 oraz konsultacje przedlegislacyjne świadczą o tym, że

zgromadzono już bardzo dużo opinii zainteresowanych stron, które pomogą w przygotowaniu projektu ustawy. Jednocześnie, ze względu na szeroki zakres planowanych zmian, planowane konsultacje pozwolą uzyskać ostateczne opinie podmiotów w zakresie przygotowanego projektu ustawy.

W ramach prac nad wdrożeniem dyrektywy w dniach 16–18 listopada 2016 r. zostało zorganizowane spotkanie z przedstawicielami branży turystycznej i przedstawicielami marszałków województw. Podczas spotkania został omówiony projekt rozesłany w drodze elektronicznej do ww. partnerów w dniu 8 listopada 2016 r. Uczestnicy spotkania zgłaszali swoje postulaty i sugestie zmian zaproponowanych przepisów, wśród uwzględnionych propozycji znalazły się m.in.:

- 1) uzupełnienie wyłączeń o imprezy turystyczne trwające krócej niż 24 h;
- 2) uzupełnienie definicji zbieżnie z dyrektywą;
- 3) uwzględnienie adresu e-mail, numeru telefonu we wpisie;
- 4) uzupełnienie sankcji karnych za niedotrzymanie warunków prowadzenia działalności określonych ustawą (w tym naruszanie I filaru);
- 5) doprecyzowanie katalogu osób karanych za nielegalne prowadzenie działalności;
- 6) doprecyzowanie wysokości kar i sankcji za poszczególne naruszenia;
- 7) doprecyzowanie regulacji związanych z umowami generalnymi;
- 8) utrzymanie ważności dotychczasowych zabezpieczeń finansowych w przepisach przejściowych.

Konsultacje publiczne rozpoczęły się w dniu 2 lutego 2017 r. Projekt został przekazany do szerokiej grupy 163 podmiotów z branży turystycznej, sportowej, ubezpieczeniowej, bankowej, organizacji konsumenckich, kościołów i związków wyznaniowych oraz przedstawicieli marszałków województw. Zwieńczeniem konsultacji była konferencja uzgodnieniowa zorganizowana w dniu 13 marca 2017 r., która pozwoliła na uzgodnienie ostatecznego stanowiska i modyfikację projektu, który po wysłuchaniu głosu partnerów publicznych został poprawiony.

6. Wpływ na sektor finansów publicznych

Ceny stałe z ... r.	Skutki w okresie 10 lat od wejścia w życie zmian [mln zł]											
	0	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	Łącznie (0–10)
Dochody ogółem	0,137	0,274	-0,043	-0,043	-0,043	-0,043	-0,043	-0,043	-0,043	-0,043	-0,043	0,024
budżet państwa												
JST	0,137	0,274	-0,043	-0,043	-0,043	-0,043	-0,043	-0,043	-0,043	-0,043	-0,043	0,024
pozostałe jednostki (oddzielnie)												
Wydatki ogółem	0,392	0,783	0,783	0,783	0,783	0,783	0,783	0,783	0,783	0,783	0,783	8,22
budżet państwa												
JST (finansowanie z budżetu państwa)	0,392	0,783	0,783	0,783	0,783	0,783	0,783	0,783	0,783	0,783	0,783	8,22
pozostałe jednostki (oddzielnie)												
Saldo ogółem	-0,255	-0,509	-0,826	-0,826	-0,826	-0,826	-0,826	-0,826	-0,826	-0,826	-0,826	-8,196
budżet państwa												
JST (finansowanie z budżetu państwa)	-0,255	-0,509	-0,826	-0,826	-0,826	-0,826	-0,826	-0,826	-0,826	-0,826	-0,826	-8,196
pozostałe jednostki (oddzielnie)	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
Źródła finansowania	Budżet państwa											
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń.	Koszty związane z procedowaniem aktu prawnego wiążą się ze stworzeniem systemu teleinformatycznego obsługującego m.in. rejestr dotyczący organizatorów turystyki i przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych, dla którego podstawę prawną stanowi przedmiotowa ustawa. W kolejnych latach konieczne będzie utrzymanie systemu, a także możliwe jest pojawienie się potrzeby modernizacji co związane będzie m.in. z przestrzeganiem zaleceń KRI oraz zapewnieniem standardów bezpieczeństwa teleinformatycznego. Zadanie polegające na utworzeniu oraz późniejszym utrzymaniu systemu teleinformatycznego obsługującego rejestry podmiotów objętych regulacją zostało przypisane Ubezpieczeniowemu Funduszowi Gwarancyjnemu, który ponosi również całkowity koszt związany z realizacją tego zadania w ramach TFG. W związku z tym, wydatki te nie mają wpływu na sektor finansów publicznych i nie zostały uwzględnione w przedmiotowej ocenie. Szerzej w załączniku nr 4.											

Budowa systemu teleinformatycznego na potrzeby Turystycznego Funduszu Gwarancyjnego – materiał UFG.

Koszty związane ze zwiększeniem liczby podmiotów podlegających regulacjom (organizatorzy turystyki i przedsiębiorcy ułatwiający nabywanie powiązanych usług turystycznych) dotyczącym prowadzenia działalności w tym zakresie będą miały niewielki wpływ na budżet państwa.

W przypadku JST, szacując wpływ projektowanej ustawy, należy wziąć pod uwagę dodatkowe obowiązki, jakie zostaną przypisane marszałkom województw. Obowiązki te będą wynikały z pojawienia się nowych podmiotów na rynku, których liczba została oszacowana na 1632. Obecnie do realizacji zadań związanych z funkcjonowaniem 4301 biur podróży, we wszystkich urzędach marszałkowskich w kraju zatrudnionych jest ok. 25 osób (w przeliczeniu na pełne etaty), co oznacza, że miesięcznie na obsługę 1 podmiotu przeznaczają się średnio 1 godz. Na tej podstawie oszacowano **koszty związane z obsługą 1632 podmiotów na poziomie 783,4 tys. zł rocznie dla wszystkich województw łącznie**. Do wyliczeń przyjęto następujące założenia:

1. Zadania związane z obsługą nowych podmiotów – 1 godz./mies./1 podmiot

Ze względu na specyfikę działalności oraz duże zróżnicowanie podmiotów prowadzących działalność nie jest możliwe dokładne wyszczególnienie poszczególnych zadań, ich liczby i częstotliwości oraz przypisanie każdemu z nich odpowiedniej kwoty. W związku z tym przyjęto założenie, że kalkulacja dodatkowych kosztów będzie dotyczyła zadania polegającego na obsłudze 1 podmiotu, na którą składają się m.in.: wydawanie zaświadczeń, przyjmowanie gwarancji, przeprowadzanie kontroli, wydawanie decyzji czy obsługa informacyjna. Oszacowano, że na realizację wszystkich tych zadań należy przeznaczyć ok. 1 godz./mies.

2. Koszt 1 godz. – 40 zł

Do wyliczenia kosztów pracy wzięto pod uwagę dane dotyczące przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia członka korpusu służby cywilnej w urzędach wojewódzkich (na podstawie sprawozdania RB-70), które w 2016 r. było na poziomie 4 353,34 zł brutto, oraz pochodne od wynagrodzeń finansowane przez pracodawcę, tj. składki na ubezpieczenie emerytalne (9,76%), rentowe (6,5%), wypadkowe (0,93%) i Fundusz Pracy (2,45%) oraz dodatkowe wynagrodzenie roczne (8,5%), co daje kwotę 6 329,17 zł miesięcznie. Szacując koszty dla urzędów marszałkowskich, założono dodatkowe koszty rzeczowe na poziomie ok. 12%. Oznacza to, że miesięczny koszt obsługi 1 podmiotu to ok. 40 zł.

$$4\,353,34\text{ zł} * 8,5\% + 4\,353,34\text{ zł} = 370,03\text{ zł} + 4\,353,34\text{ zł} = 4\,723,37\text{ zł}$$

$$4\,723,37\text{ zł} * 19,64\% + 4\,723,37\text{ zł} = 927,67\text{ zł} + 4\,723,37\text{ zł} = 5\,651,05\text{ zł}$$

$$5\,651,05\text{ zł} * 12\% + 5\,651,05\text{ zł} = 678,13\text{ zł} + 5\,651,05\text{ zł} = 6\,329,17\text{ zł}$$

$$6\,329,17\text{ zł} / 160\text{ godz.} = 39,6\text{ zł/godz. (łącznie z kosztami rzeczowymi)}$$

$$5\,651,05\text{ zł} / 160\text{ godz.} = 35,3\text{ zł/godz. (bez kosztów rzeczowych/wynagrodzenia)}$$

$$35,3\text{ zł/godz.} * 1\,632 * 12\text{ mies.} = 691\,688,5\text{ zł/rok (wynagrodzenia)}$$

3. Rozmieszczanie terytorialne podmiotów na terenie kraju – analogicznie jak w przypadku organizatorów turystyki i pośredników turystycznych

Wysokość kwoty przypadającej na dany UM będzie zależała od liczby podmiotów funkcjonujących na terenie danego województwa. Prognozowana liczba podmiotów realizujących zadania w zakresie ułatwiania nabywania powiązanych usług turystycznych w podziale na poszczególne województwa będzie szacowana z uwzględnieniem i na podstawie liczby podmiotów (organizatorów turystyki i pośredników turystycznych), które obecnie funkcjonują na terenie danego województwa. Szczegółowe zestawienie przedstawiono w tabeli poniżej.

Wyszczególnienie	udział (%)	liczba nowych podmiotów wg woj.	liczba godz. na obsługę nowych podmiotów/mies.	miesięczny koszt obsługi nowych podmiotów (40 zł/godz.)	roczny koszt
Dolnośląskie	8.22	134	134	5 360	64 320

Kujawsko-pomorskie	3.05	50	50	2 000	24 000
Lubelskie	3.39	55	55	2 200	26 400
Lubuskie	1.48	24	24	960	11 520
Łódzkie	4.94	81	81	3 240	38 880
Małopolskie	13.35	218	218	8 720	104 640
Mazowieckie	21.57	352	352	14 080	168 960
Opolskie	2.01	33	33	1 320	15 840
Podkarpackie	3.42	56	56	2 240	26 880
Podlaskie	1.99	32	32	1 280	15 360
Pomorskie	7.09	116	116	4 640	55 680
Śląskie	12.89	210	210	8 400	100 800
Świętokrzyskie	1.82	30	30	1 200	14 400
Warmińsko-mazurskie	3	49	49	1 960	23 520
Wielkopolskie	7.69	126	126	5 040	60 480
Zachodniopomorskie	4.09	67	67	2 680	32 160
Polska ogółem	100	1 632	1 632	65 280	783 360

Ze względu na fakt, że liczba nowych podmiotów jest wartością szacunkową, wydatki na ten cel zostaną przeznaczone z rezerwy celowej – rozdysponowanie środków z rezerwy nastąpi w oparciu o faktyczną liczbę podmiotów. Zgodnie z rozporządzeniem Ministra Finansów z dnia 4 grudnia 2009 r. w sprawie klasyfikacji części budżetowych oraz określenia ich dysponentów wydatki te zostaną sfinansowane z części 85/00 województwa (w celu oznakowania poszczególnych części budżetów wojewodów, w miejsce cyfr 00 przyjmuje się odpowiedni symbol województwa, np. 85.02. województwo dolnośląskie).

Zgodnie z przepisami nowej ustawy działalność w zakresie organizowania imprez turystycznych i ułatwiania nabywania powiązanych usług turystycznych nie będzie działalnością regulowaną, a rejestr organizatorów turystyki i przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych nie będzie rejestrem działalności regulowanej. Z uwagi na powyższe wpis do ww. rejestru nie będzie podlegał dotychczasowej opłacie skarbowej w wysokości 514 zł. W związku z tym wpływy do budżetów gmin zostaną pomniejszone o ok. 300 tys. zł/rok.

Kwota ta została oszacowana na podstawie danych przekazanych przez urzędy marszałkowskie, z których wynika, że w 2015 r. dokonano łącznie ok. 500 wpisów do rejestru organizatorów turystyki i pośredników turystycznych oraz ok. 500 zmian we wpisie do tego rejestru, od których pobierana była opłata skarbową w wysokości odpowiednio 514 zł (wpis do rejestru), 257 zł (zmiana we wpisie polegająca na rozszerzeniu zasięgu terytorialnego) i 17 zł (za wydanie zaświadczenia, wynikającego z dokonania innych zmian we wpisie). W przypadku całkowitej rezygnacji z opłaty skarbowej w powyższym zakresie **łącznie wpływy z tego tytułu zostałyby pomniejszone o ok. 3,15 mln zł.**

Aby zmiany zaproponowane w projekcie ustawy nie powodowały zmniejszenia wpływów do budżetu gmin z tytułu opłaty skarbowej, w projektowanych przepisach zakłada się, że za dokonanie wpisu do rejestru organizatorów turystyki i przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych (PUT) będzie pobierana opłata skarbową w wysokości 355 zł, natomiast za zmianę tego wpisu opłata skarbową w wysokości 17 zł. Opłata za wpis do rejestru będzie pobierana jedynie od nowych podmiotów rozpoczynających działalność po wejściu w życie przepisów projektowanej ustawy (organizatorów turystyki i PUT). Wpisy do obecnego rejestru organizatorów turystyki i pośredników turystycznych z mocy prawa staną się wpisami do rejestru organizatorów turystyki i przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych, więc nie będą wymagały wniesienia opłaty skarbowej przez przedsiębiorców. Na podstawie liczby dokonywanych obecnie wpisów i zmian we wpisie przyjęto założenie, że w ciągu roku liczba dokonanych wpisów do rejestru lub ich zmian będzie równa liczbie ok. 23% podmiotów funkcjonujących na

rynku, z czego połowa dotyczy wpisów do rejestru (355 zł), a połowa zmian we wpisie (17 zł). Zaświadczenie o wpisie lub zmianie wpisu do rejestru będzie wydawane na wniosek przedsiębiorcy, a więc będzie wiązało się z koniecznością uiszczenia opłaty skarbowej w wysokości 17 zł (zgodnie z II częścią załącznika do ustawy o opłacie skarbowej). Jednakże w związku z tym, że udostępniona zostanie możliwość pobrania wydruku komputerowego z Centralnej Ewidencji Organizatorów Turystyki i Przedsiębiorców Ułatwiających Nabywanie Powiązanych Usług Turystycznych, o mocy zaświadczenia wydanego przez marszałka województwa w postaci papierowej, zakłada się, że przedsiębiorcy będą korzystali z tego rozwiązania. W związku z powyższym wydawanie zaświadczeń w postaci papierowej będzie stanowiło marginalny odsetek, dlatego kwestie dotyczące opłaty skarbowej za wydanie zaświadczenia nie zostały uwzględnione w przedmiotowych wyliczeniach.

W przypadku organizatorów turystyki, przyjmując założenie, że ich liczba będzie na obecnym poziomie (4301), to w ciągu roku zostanie dokonanych ok. 500 nowych wpisów do rejestru oraz ok. 500 zmian we wpisie. W przypadku PUT, opłata za wpis będzie pobrana od wszystkich podmiotów (nowe podmioty na rynku) – założono, że wszystkie zostaną dokonane w pierwszych latach obowiązywania projektowanej ustawy, tj. 544 w roku zero oraz 1088 w roku 1. Dodatkowo od roku 2 liczba dokonywanych wpisów i zmian we wpisie dla PUT kalkulowana będzie analogicznie jak w przypadku biur podróży. Przyjmujemy, że w latach 0–1 żaden z wpisanych podmiotów nie zakończy działalności, i utrzymując założoną liczbę PUT na poziomie 1632 (brak nowych wpisów), wpływy będą dotyczyły jedynie zmian we wpisie do rejestru. W przypadku organizacji pożytku publicznego opłata za wpis do rejestru została ustalona na poziomie 30 zł, jednak ze względu na marginalny udział tego typu jednostek nie zostało to uwzględnione w wyliczeniach. **Łączne wpływy z tytułu dokonanych wpisów do rejestru i zmian we wpisie oszacowano na poziomie ok. 3,17 mln zł.**

Podsumowując, projektowana zmiana skutkować będzie **zwiększeniem wpływów do budżetów gmin o ok. 0,02 mln zł**, co stanowi różnicę pomiędzy dochodami z tytułu opłat uzyskiwanych z wpisów i zmian we wpisie do rejestru a utraconymi wpływami z tytułu opłat skarbowych, związanych z wpisem do rejestru działalności regulowanej, jakim jest obecny rejestr organizatorów turystyki i pośredników turystycznych.

lata	0	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	razem
utracone wpływy	0,15	0,30	0,30	0,30	0,30	0,30	0,30	0,30	0,30	0,30	0,30	3,15
dochody JST	0,287	0,574	0,257	0,257	0,257	0,257	0,257	0,257	0,257	0,257	0,257	3,174
dochody ogółem	0,137	0,274	-0,043	-0,043	-0,043	-0,043	-0,043	-0,043	-0,043	-0,043	-0,043	0,024

W roku wejścia w życie ustawy (rok 0) przyjęto 50% oszacowanych rocznych kosztów/dochodów. Polska jest zobowiązana do uchwalenia i publikacji ustawy do 1 stycznia 2018 r., a przepisy wchodzi w życie po 6 miesiącach od dnia publikacji, tj. od 1 lipca 2018 r.

7. Wpływ na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorców oraz na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe

Skutki w okresie 10 lat od wejścia w życie zmian [mln zł]

Czas w latach od wejścia w życie zmian		0	1	2	3	5	10	Łącznie (0–10)
W ujęciu pieniężnym (w mln zł, ceny stałe z ... r.)	duże przedsiębiorstwa	32,78	65,56	65,56	65,56	65,56	65,56	688,38
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw							
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe	0,93	1,87	1,87	1,87	1,87	1,87	19,63
W ujęciu niepieniężnym	duże przedsiębiorstwa	Wzrost przychodów z działalności: wzrost zaufania konsumentów usług turystycznych do podmiotów świadczących te usługi powinien przyczynić się do wzrostu koniunktury na rynku usług turystycznych, a co za tym idzie do wzrostu rentowności działalności przedsiębiorców. Wzrost konkurencyjności powinien przełożyć się na wzrost przychodów						

	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw	z działalności (wartość jest niemożliwa do oszacowania). Wzrost przychodów z działalności: wzrost zaufania konsumentów usług turystycznych do podmiotów świadczących te usługi powinien przyczynić się do wzrostu koniunktury na rynku usług turystycznych, a co za tym idzie do wzrostu rentowności działalności przedsiębiorców. Wzrost konkurencyjności powinien przełożyć się na wzrost przychodów z działalności (wartość jest niemożliwa do oszacowania).
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe	Regulacja pozytywnie wpłynie na ochronę interesów klientów organizatorów turystyki i przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych. Szacuje się jednak niewielki wzrost cen (w zakresie imprez turystycznych i powiązanych usług turystycznych).
	budżet państwa	Zwiększenie liczby podmiotów podlegających regulacjom (organizatorów turystyki i przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych) dotyczącym prowadzenia działalności w tym zakresie będą miały incydentalny wpływ na budżet państwa.
	Jednostki samorządu terytorialnego	Zmiana liczby podmiotów podlegających regulacjom dotyczącym prowadzenia działalności w tym zakresie (objęcie regulacjami przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych), przy jednoczesnym wyłączeniu z zakresu regulacji podróży służbowych (imprez turystycznych i powiązanych usług turystycznych) zakupionych na podstawie umowy generalnej/ogólnej oraz imprez turystycznych i powiązanych usług turystycznych trwających krócej niż 24h, o ile nie przewidują noclegu.
Niemierzalne	budżet państwa, jednostki samorządu terytorialnego	Wzrost przejrzystości przepisów prawa powinien usprawnić pracę ministra właściwego ds. turystyki i marszałków województw (np. zmniejszenie liczby problemów związanych z interpretacją przepisów).
	Organizatorzy turystyki i przedsiębiorcy ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych	Regulacja pozytywnie wpłynie na zwiększenie zaufania klientów do organizatorów turystyki i przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych.
	obywatele korzystający z imprez turystycznych	Regulacja pozytywnie wpłynie na zwiększenie zaufania klientów do organizatorów turystyki i przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych oraz na wzrost poziomu ochrony klientów korzystających z usług organizatorów turystyki i przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych.
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń		Szacując wpływ projektowanej ustawy na funkcjonowanie przedsiębiorców, należy wziąć pod uwagę wysokość składek, jakie będą płacili przedsiębiorcy na zabezpieczenie w I filarze, w II filarze (TFG) oraz koszty administracyjne związane z tymi obowiązkami. Dodatkowymi kosztami obciążone będą tylko podmioty, które dotychczas nie były objęte regulacjami projektowanej ustawy tj. podmioty, które mogą oferować pakiety dynamiczne (imprezy turystyczne oraz powiązane usługi turystyczne). Liczbę tych podmiotów oszacowano na poziomie 1632. • Składki odprowadzane przez przedsiębiorców do I filaru – 38 499 646 zł/rok Szacując wysokość składek odprowadzanych przez przedsiębiorców do I filaru zabezpieczeń, przyjęto założenie, że przeciętna roczna składka jest na poziomie 23,6 tys. zł. Kwota ta odpowiada średnim składkom płaconym obecnie przez organizatorów turystyki i pośredników turystycznych, a do jej wyliczenia wzięto pod uwagę wysokości składek płaconych na zabezpieczenie, które są uzależnione od wysokości przychodów przedsiębiorcy. Na podstawie dostępnych danych, roczne przychody wszystkich biur podróży w Polsce zostały oszacowane na poziomie ok. 10 mld zł, natomiast suma zabezpieczenia na poziomie ok. 1 mld zł. – wysokość zabezpieczenia stanowi od 3% do 20% przychodów, w zależności od wielkości tych przychodów. Na potrzeby OSR przyjęto, że wysokość zabezpieczenia to 10% przychodów (1 mld zł.). Wysokość składki natomiast stanowi od 3% do 15% sumy zabezpieczenia – w naszym przypadku jest to kwota od 30 mln zł do 150 mln zł. Do dalszych obliczeń przyjęto, że łączna składka płacona przez wszystkich przedsiębiorców to 100 mln zł. Liczba przedsiębiorców, która obecnie ma obowiązek odprowadzać składkę, to 4239. $100\,000\,000\text{ zł} \div 4\,239 = 23\,590,47\text{ zł}$ rocznie $1\,632 * 23\,590,47\text{ zł} = 38\,499\,646\text{ zł}$ rocznie

	• Składki odprowadzane przez przedsiębiorców do II filaru (TFG) – 25 887 500 zł/rok Szacując wysokość składek odprowadzanych przez przedsiębiorców do TFG, przyjęto założenie, że średnia składka wynosi 12,5 zł i jest naliczana od każdego wyjazdu zagranicznego. Liczbę umów, od których odprowadzane będą składki, oszacowano na poziomie 2 071 tys. – wyjazdy w ramach pakietów dynamicznych. Według szacunków Komisji Europejskiej, ok. 19% rynku stanowią podróże realizowane w ramach pakietów dynamicznych. W 2015 r. liczba wyjazdów zagranicznych była na poziomie 10,9 mln, w tym ok. 2,07 mln stanowiły wyjazdy organizowane w ramach pakietów dynamicznych. $12,5 \text{ zł} \times 2\,071\,000 = 25\,887\,500 \text{ zł rocznie}$ • Koszty administracyjne związane z odprowadzaniem składki do I filaru – 293 760 zł/rok Dodatkowe obowiązki, które będą nałożone na podmioty, to m.in.: zawarcie umowy, przelew składki. Przyjęto założenie, że na czynności te należy poświęcić 12h rocznie, będą one realizowane przez 1 osobę, za stawkę za godz. 15 zł brutto. $12\text{h} \times 15 \text{ zł} = 180 \text{ zł rocznie/przedsiębiorcę}$ $180 \text{ zł} \times 1\,632 = 293\,760 \text{ zł rocznie}$ • Koszty administracyjne związane z odprowadzaniem składki do II filaru (TFG) – 881 280 zł/rok Dodatkowe obowiązki, które będą nałożone na podmioty, to m.in.: składanie deklaracji, obliczanie składki, wyliczenie liczby klientów. Przyjęto założenie, że na czynności te należy poświęcić 3h miesięcznie, będą one realizowane przez 1 osobę, za stawkę za godz. 15 zł brutto. $(3\text{h} \times 15 \text{ zł} \times 12 \text{ mies.}) = 540 \text{ zł rocznie/przedsiębiorcę}$ $540 \text{ zł} \times 1\,632 = 881\,280 \text{ zł rocznie}$ KOSZTY DLA PRZEDSIĘBIORCÓW RAZEM: 65 562 186 zł rocznie Wskazane powyżej koszty, które będą ponosili przedsiębiorcy w związku z wprowadzeniem nowej regulacji, będą stanowiły przychody: • Towarzystw ubezpieczeniowych oraz banków – 38 499 646 zł/rok • Turystycznego Funduszu Gwarancyjnego – 25 887 500 zł/rok • Obywateli, rodzin oraz gospodarstw domowych – 1 175 040 zł/rok Koszty wynagrodzeń pracowników realizujących nowe zadania wynikające z projektowanej ustawy, jak również koszty administracyjne ponoszone przez przedsiębiorców będą stanowiły dochody gospodarstw domowych, rodzin i obywateli, które oszacowano na poziomie 1 866 728,50 zł/rocznie. $691\,688,5 \text{ zł}$ (koszty wynagrodzeń) $293\,760 \text{ zł} + 881\,280 \text{ zł} = 1\,175\,040,00 \text{ zł}$ (koszty administracyjne) $691\,688,5 \text{ zł} + 1\,175\,040,00 \text{ zł} = 1\,866\,728,50 \text{ zł/rocznie (RAZEM)}$ W roku wejścia w życie ustawy (rok 0) przyjęto 50% oszacowanych rocznych kosztów oraz dochodów gospodarstw domowych. Polska jest zobowiązana do uchwalenia i publikacji ustawy do 1 stycznia 2018 r., a przepisy wchodzi w życie po 6 miesiącach od dnia publikacji, tj. od 1 lipca 2018 r.

8. Zmiana obciążeń regulacyjnych (w tym obowiązków informacyjnych) wynikających z projektu

☐ nie dotyczy

Wprowadzane są obciążenia poza bezwzględnie wymaganymi przez UE (szczegóły w odwróconej tabeli zgodności).	☐ tak ☐ nie ☒ nie dotyczy
☐ zmniejszenie liczby dokumentów ☒ zmniejszenie liczby procedur ☐ skrócenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:	☐ zwiększenie liczby dokumentów ☒ zwiększenie liczby procedur ☐ wydłużenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:
Wprowadzane obciążenia są przystosowane do ich elektroniczności.	☐ tak ☐ nie ☒ nie dotyczy

Komentarz:

Zmniejszenie liczby procedur nastąpi w przypadku:

- uporządkowania niejasnych przepisów związanych z ochroną konsumentów korzystających z imprez turystycznych oraz PUT;

Zwiększenie liczby procedur oraz liczby dokumentów wystąpi natomiast w przypadku:

- uporządkowania i doprecyzowania przepisów dotyczących procedur administracyjnych, narzędzi monitorowania i zakresu kontroli przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych;
- wprowadzenia przepisów dotyczących procedur administracyjnych, narzędzi monitorowania, zakresu kontroli oraz sankcji wobec przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych;

9. Wpływ na rynek pracy

Wzrost przychodów z działalności: wzrost zaufania konsumentów usług turystycznych do podmiotów świadczących te usługi powinien przyczynić się do wzrostu koniunktury na rynku usług turystycznych, a co za tym idzie do wzrostu rentowności działalności przedsiębiorców. Wzrost konkurencyjności powinien przełożyć się na wzrost przychodów z działalności (wartość jest niemożliwa do oszacowania).

10. Wpływ na pozostałe obszary

☐ środowisko naturalne	☐ demografia	☐ informatyzacja
☐ sytuacja i rozwój regionalny	☐ mienie państwowe	☐ zdrowie
☒ inne: ochrona klienta		

Omówienie wpływu	– wzrost zaufania konsumentów usług turystycznych do podmiotów świadczących te usługi, – poprawa konkurencyjności na rynku usług turystycznych poprzez wprowadzenie równorzędnych warunków prowadzenia działalności przez przedsiębiorców świadczących usługi turystyczne, – wzrost przejrzystości przepisów prawa powinien ułatwić prowadzenie działalności gospodarczej.

11. Planowane wykonanie przepisów aktu prawnego

Prace nad projektem ustawy o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych muszą być skorelowane z terminem wdrożenia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2302 z dnia 25 listopada 2015 r. w sprawie imprez turystycznych i powiązanych usług turystycznych. Państwa członkowskie są zobowiązane do uchwalenia i publikacji nowych przepisów krajowych (ustawodawczych, wykonawczych) wdrażających dyrektywę do 1 stycznia 2018 r. W II kwartale 2017 r. projekt ustawy powinien zostać przedłożony Radzie Ministrów, następnie trafić do prac w Sejmie RP. Nowe przepisy – zarówno ustawowe, jak i wykonawcze – powinny zostać uchwalone i opublikowane do dnia 1 stycznia 2018 r. W zakresie przepisów wdrażających dyrektywę *vacatio legis* musi wynosić min. 6 miesięcy, tak aby przepisy weszły w życie 1 lipca 2018 r.

12. W jaki sposób i kiedy nastąpi ewaluacja efektów projektu oraz jakie mierniki zostaną zastosowane?

Po pierwsze, należy wskazać, że w zakresie przepisów wdrażających nową dyrektywę stosowna ewaluacja przepisów zostanie dokonana na szczeblu Unii Europejskiej. Zgodnie z art. 26 dyrektywy (Sprawozdanie Komisji i przegląd):

- do dnia 1 stycznia 2019 r. (tj. 6 miesięcy od wejścia w życie przepisów krajowych) Komisja przedstawi Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie dotyczące przepisów niniejszej dyrektywy mających zastosowanie do rezerwacji online dokonywanych w różnych punktach sprzedaży oraz uznawania takich rezerwacji za imprezy turystyczne, powiązane usługi turystyczne lub odrębne usługi turystyczne, w szczególności zaś dotyczące definicji imprezy turystycznej określonej w art. 3 pkt 2 lit. b ppkt v i tego, czy zasadna jest korekta lub rozszerzenie tej definicji,
- do dnia 1 stycznia 2021 r. (tj. 2,5 roku od wejścia w życie przepisów krajowych) Komisja przedłoży Parlamentowi Europejskiemu i Radzie ogólne sprawozdanie ze stosowania niniejszej dyrektywy,
- w razie konieczności do sprawozdań, o których mowa powyżej, załącza się wnioski ustawodawcze.

Po drugie, niezależnie od powyższych ewaluacji na poziomie europejskim zostaną dokonane analizy *ex post* na poziomie krajowym. Po dwóch latach od dnia wejścia w życie (tj. do 1 lipca 2020 r.) ustawy zakłada się przeprowadzenie ewaluacji zgodnie z regułami oceny przeprowadzania bieżącego przeglądu prawa na formularzu OSR *ex post*. Przygotowany materiał posłuży jako wkład do sprawozdania przygotowywanego przez Komisję Europejską. W trakcie ewaluacji nastąpi ocena wpływu regulacji na sektor turystyczny w Polsce i zostaną zastosowane m.in. następujące kryteria:

- 1) ilościowe: liczba nowych podmiotów objętych regulacją w zakresie imprez turystycznych i powiązanych usług turystycznych; liczba niewypłacalności organizatorów turystyki i przedsiębiorców oferujących PUT; wysokość roszczeń klientów niewypłacalnych organizatorów turystyki i przedsiębiorców oferujących PUT; liczba zastosowanych sankcji wobec przedsiębiorców, którzy dopuścili się naruszeń wykonywanej działalności;
- 2) jakościowe: problemy w zakresie funkcjonowania nowych przepisów; opinie na temat skuteczności systemu

zabezpieczeń finansowych organizatorów turystyki i przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych.

13. Załączniki (istotne dokumenty źródłowe, badania, analizy itp.)

Załącznik nr 1. Wyciąg z Białej Księgi ustawy o usługach turystycznych w zakresie propozycji rozwiązań w obszarze działalności podmiotów oferujących imprezy turystyczne i powiązane usługi turystyczne, 30 października 2015 r., Ministerstwo Sportu i Turystyki.

Załącznik nr 2. Wyliczenie liczby podmiotów oferujących pakiety dynamiczne – imprezy turystyczne oraz powiązane usługi turystyczne.

Załącznik nr 3. Dane statystyczne dotyczące podmiotów niebędących przedsiębiorcami oraz stowarzyszeń i fundacji mających zarejestrowaną działalność gospodarczą.

Załącznik nr 4. Budowa systemu teleinformatycznego na potrzeby Turystycznego Funduszu Gwarancyjnego – materiał UFG.

Załącznik nr 1 do OSR projektu ustawy o imprezach turystycznych
i powiązanych usługach turystycznych

MINISTERSTWO SPORTU I TURYSTYKI
DEPARTAMENT TURYSTYKI

Wyciąg z
BIAŁEJ KSIĘGI
USTAWY O USŁUGACH TURYSTYCZNYCH
*w zakresie propozycji rozwiązań w obszarze
działalności podmiotów oferujących imprezy
turystyczne i powiązane usługi turystyczne*

Warszawa, październik 2015

Propozycje rozwiązań w obszarze działalności podmiotów oferujących imprezy turystyczne i powiązane usługi turystyczne

Rozwiązania wymagające interwencji legislacyjnej

Wdrożenie nowej dyrektywy w sprawie imprez turystycznych i powiązanych usług turystycznych (maksymalna harmonizacja)

Prace nad projektem nowej dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie imprez turystycznych i powiązanych usług turystycznych, która zastąpi obecnie obowiązującą dyrektywę Rady 90/314/EWG, znajdują się na końcowym etapie. Przewiduje się, że w okresie wrzesień – listopad 2015 r. zostanie zakończony proces legislacyjny.

Zgodnie z projektem kompromisowym dyrektywy (przyjętym przez Radę ds. Konkurencyjności 28 maja 2015 r.), **dyrektywa będzie miała charakter maksymalnej harmonizacji**. Odstępstwa od maksymalnego poziomu harmonizacji będą możliwe tylko tam, gdzie dyrektywa to wyraźnie dopuszcza – przewiduje się jedynie kilka przepisów, które będą miały charakter minimalnej harmonizacji. W związku z tym, państwa członkowskie będą zobowiązane do implementowania dyrektywy bez żadnych zmian. Oznacza to, że **w przypadku większości przepisów dyrektywy Polska wdrażając je nie może przyjąć ani mniej surowych ani bardziej surowych przepisów krajowych. Tym samym w punktach tych nie przewiduje się dalszej dyskusji dotyczącej treści danego przepisu.**

Projekt dyrektywy składa się z preambuły, składającej się z 53 motywów (tłumaczących sens i interpretujących przepisy), 31 artykułów (w projekcie kompromisowym dodano nowe artykuły z literą a, ostateczna forma i liczba artykułów będzie znana w momencie przyjęcia dyrektywy, aktualnie trwają prace lingwistów-prawników nad tłumaczeniem dyrektywy) oraz załączników zawierających wzory informacji dla klientów kupujących imprezę turystyczną lub powiązane usługi turystyczne.

Szczegółowo, należy wyróżnić następujące części składowe dyrektywy:

- Rozdział I Przedmiot, zakres stosowania, definicje i poziom harmonizacji – art. 1-3 – maksymalna harmonizacja;
- Rozdział II Obowiązek poinformowania oraz treść umowy o imprezę turystyczną – art. 4-6a – maksymalna harmonizacja;
- Rozdział III Zmiany w umowie przed rozpoczęciem imprezy turystycznej – art. 7-10 – maksymalna harmonizacja z 2 wyjątkami w art. 9.2a.c dotyczącym zmian w umowie oraz w art. 10.5 dotyczącym umów zawieranych poza lokalem przedsiębiorstwa (wprowadzenie przepisu do decyzji każdego państwa członkowskiego UE);
- Rozdział IV Realizacja imprezy turystycznej – art. 11-14 – maksymalna harmonizacja z jednym wyjątkiem w art. 12.6 dotyczącym okresu przedawnienia w przypadku wnoszenia roszczeń (wskazano tylko minimalny okres, wydłużenie okresu do decyzji każdego państwa członkowskiego UE);
- Rozdział V Ochrona na wypadek niewypłacalności – art. 15-16 – art. 15 ma charakter minimalnej harmonizacji w tym sensie, że państwa członkowskie UE same decydują

o tym, w jakiej formie wprowadzić zabezpieczenie finansowe dla organizatorów; art. 16 ma charakter maksymalnej harmonizacji;

- Rozdział VI Powiązane usługi turystyczne – art. 17 ma charakter maksymalnej harmonizacji z jednym wyjątkiem (państwa członkowskie UE same decydują o formie zabezpieczenia finansowego dla przedsiębiorców oferujących powiązane usługi turystyczne);
- Rozdział VII Przepisy ogólne – art. 18-25 – maksymalna harmonizacja z wyjątkami w art. 22-23 dotyczącymi egzekwowania i sankcji (państwa członkowskie UE same zdecydują w przepisach krajowych, jakie środki mające na celu egzekwowanie dyrektywy oraz przepisy dotyczące sankcji wprowadzą); art. 24 nakłada na Komisję Europejską obowiązek przygotowania sprawozdania, zaś art. 25 dotyczy zmian w innych regulacjach Unii Europejskiej;
- Rozdział VIII Przepisy końcowe – art. 26-29 – maksymalna harmonizacja (przepisy dotyczące terminów wdrożenia nowej dyrektywy).
- Załączniki: Wzory informacji dla klientów kupujących imprezę turystyczną lub powiązane usługi turystyczne – maksymalna harmonizacja.

Rozdział I Zakres podmiotowy i definicje

W art. 2 określono zakres dyrektywy. Przepisy dyrektywy mają zastosowanie do imprez turystycznych oraz do powiązanych usług turystycznych poza następującymi przypadkami:

- imprezy turystyczne oraz powiązane usługi turystyczne trwające krócej niż 24h, chyba, że przewidują nocleg;
- imprezy turystyczne oraz powiązane usługi turystyczne oferowane okazjonalnie na zasadzie non-profit ograniczonej grupie podróżnych np. przez kluby sportowe, szkoły, organizacje charytatywne (co oznacza, że imprezy organizowane na zasadzie non-profit dla dużej grupy podróżnych w sposób ciągły, częściej niż kilka razy w roku będą objęte przepisami dyrektywy);
- imprezy turystyczne oraz powiązane usługi turystyczne zakupione na podstawie umowy generalnej/ogólnej dotyczącej organizowania wyjazdów służbowych, zawartej między przedsiębiorcą i inną osobą prawną lub fizyczną, która działa w celu związanym ze swoją działalnością handlową, gospodarczą, rzemieślniczą lub wykonywanym zawodem (co oznacza, że dyrektywa ma zastosowanie, gdy osoba podróżująca służbowo, np. osoba samozatrudniona lub przedstawiciel tzw. wolnych zawodów, nie podróżuje na podstawie takiej umowy generalnej).

Zgodnie z treścią preambuły do dyrektywy, odpowiednie informacje w zakresie ww. wyłączeń powinny być publicznie dostępne dla podróżnych, organizatorów i przedsiębiorców w celu ich właściwego poinformowania. **Jednocześnie, państwa członkowskie mogą objąć ww. przypadki wyłączeń przepisami krajowymi implementującymi dyrektywę.**

Oznacza to w praktyce, że państwa członkowskie mogą przyjąć, że całość lub część przepisów krajowych implementujących dyrektywę odnosi się do:

- pojedynczych usług turystycznych lub
- imprez turystycznych lub powiązanych usług turystycznych:

- trwających krócej niż 24h lub
- oferowanych okazjonalnie na zasadzie non-profit ograniczonej grupie podróżnych lub
- zakupionych na podstawie umowy generalnej/ogólnej dotyczącej organizowania wyjazdów służbowych.

W związku z tym, możliwe są **dwa rozwiązania** odnośnie zakresu przepisów krajowych w obszarze imprez turystycznych i powiązanych usług turystycznych:

A. utrzymanie w przepisach krajowych dotyczących przedsiębiorców oferujących imprezy turystyczne i powiązane usługi turystyczne wyłączeń wskazanych w dyrektywie – bez zmian w stosunku do dyrektywy;

B. zmiana zakresu podmiotowego przepisów krajowych w stosunku do dyrektywy – objęcie niektórych lub wszystkich wyłączeń z dyrektywy przepisami krajowymi dotyczącymi przedsiębiorców oferujących imprezy turystyczne i powiązane usługi turystyczne (np. objęcie zakresem imprez służbowych zakupionych na podstawie umowy generalnej lub imprez trwających krócej niż 24h).

W przypadku Polski rekomendowanym rozwiązaniem jest A - utrzymanie w przepisach krajowych dotyczących przedsiębiorców oferujących imprezy turystyczne i powiązane usługi turystyczne wyłączeń wskazanych w dyrektywie. Nie rekomenduje się objęcia tych wyłączonych imprez turystycznych i powiązanych usług turystycznych niektórymi lub wszystkimi przepisami krajowymi implementującymi dyrektywę. Kluczowym celem jest maksymalna harmonizacja przepisów dyrektywy i nie wprowadzanie dodatkowych przepisów w obszarach wyłączonych z dyrektywy.

Po pierwsze, nie ma uzasadnienia dla obejmowania pojedynczych usług turystycznych przepisami krajowymi implementującymi dyrektywę – istnieją w tym zakresie inne, odpowiednie dla każdego rodzaju usług przepisy.

Po drugie, w przypadku imprez turystycznych i powiązanych usług turystycznych oferowanych okazjonalnie na zasadzie non-profit ograniczonej grupie podróżnych koszty społeczne objęcia tej grupy przepisami byłyby zbyt duże.

Jednocześnie, w porównaniu do wcześniejszego stanu prawnego przepisami krajowymi zostaną objęte imprezy turystyczne i powiązane usługi turystyczne oferowane na zasadzie non-profit regularnie, dla dużej grupy podróżnych w sposób ciągły, co będzie istotną zmianą.

Po trzecie, w przypadku imprez turystycznych i powiązanych usług turystycznych zakupionych na podstawie umowy generalnej/ogólnej dotyczącej organizowania wyjazdów służbowych wyłączenie takie jest niezbędne i było wielokrotnie postulowane przez branżę turystyczną.

Po czwarte, w przypadku imprez turystycznych i powiązanych usług turystycznych trwających krócej niż 24h (chyba, że obejmują one nocleg) utrzymanie tego wyłączenia pozwoli przedsiębiorcom na ograniczenie kosztów oraz pozytywnie wpłynie na rozwój turystyki społecznej (np. w wymiarze organizacji wycieczek 1 dniowych dla dzieci i młodzieży lub wyjazdów pieszych/rowerowych o charakterze krajoznawczym). Dotychczas, przepisy aktualnej ustawy o usługach turystycznych obejmują swoim zakresem imprezy

turystyczne trwające krócej niż 24h, jeśli program przewiduje zmianę miejsca pobytu. Rekomenduje się odejście od tego przepisu i utrzymanie wyłączenia z dyrektywy.

Podsumowując, przepisy krajowe w obszarze przedsiębiorców oferujących imprezy turystyczne i powiązane usługi turystyczne będą miały zastosowanie do imprez turystycznych i powiązanych usług turystycznych, poza następującymi wyjątkami:

- imprezy turystyczne oraz powiązane usługi turystyczne trwające **krócej niż 24h**, chyba, że przewidują nocleg;
- imprezy turystyczne oraz powiązane usługi turystyczne **oferowane okazjonalnie na zasadzie non-profit ograniczonej grupie podróżnych** np. przez kluby sportowe, szkoły, organizacje charytatywne;
- imprezy turystyczne oraz powiązane usługi turystyczne zakupione **na podstawie umowy generalnej/ogólnej dotyczącej organizowania wyjazdów służbowych**, zawartej między przedsiębiorcą i inną osobą prawną lub fizyczną, która działa w celu związanym ze swoją działalnością handlową, gospodarczą, rzemieślniczą lub wykonywanym zawodem.

PYTANIE NR 1

Jaka jest Państwa opinia na temat zaproponowanego zakresu przepisów krajowych w obszarze przedsiębiorców oferujących imprezy turystyczne i powiązane usługi turystyczne? Czy Polska powinna utrzymać wyżej wymienione wyłączenia?

WYNIKI KONSULTACJI

Wypowiedziało się 26 podmiotów (14 przedstawicieli branży turystycznej i 12 Urzędów Marszałkowskich).

Większość podmiotów (20) popiera zaproponowany zakres nowej ustawy, w tym wyłączenia
Jednocześnie, zgłoszono następujące uwagi szczegółowe:

- Należy objąć regulacją wyjazdy poniżej 24h, nawet jeśli nie obejmują noclegu (4 podmioty) – tzn. opowiedziano się za obecnym zakresem ustawy;
- 1 podmiot wskazał, że możliwość wyłączeń z dyrektywy nie pozwoli państwom członkowskim na zbliżenie regulacji krajowych (i osiągnięcie maksymalnej harmonizacji).

W zakresie wyłączenia z zakresu ustawy „imprez turystycznych oraz powiązanych usług turystycznych oferowanych okazjonalnie na zasadzie non-profit ograniczonej grupie podróżnych np. przez kluby sportowe, szkoły, organizacje charytatywne”:

- 1 podmiot wskazał, że wyłączenie z zakresu dyrektywy i ustawy powinno dotyczyć wszystkich podmiotów oferujących imprezy turystyczne lub ułatwiających zamawianie powiązanych usług na zasadach niekomercyjnych, niezależnie od częstotliwości organizacji tych imprez i do kogo są kierowane (zgłoszono sprzeciw do art. 2 dyrektywy).
- Z drugiej strony, duża grupa podmiotów (12) wskazała, że należy doprecyzować wyłączenie „imprez turystycznych i powiązanych usług turystycznych oferowanych

okazjonalnie na zasadzie non-profit ograniczonej grupie podróżnych”:

- Doprecyzować pojęcia „okazjonalnie”, „ograniczona grupa podróżnych” poprzez wskazanie ilości wyjazdów (2/rok, 1/miesiąc, sporadycznie, 1-9/rok, tylko okres wakacji), tak aby zapobiec omijaniu przepisów ustawy;
- Ograniczyć zasięg terytorialny (np. tylko imprezy krajowe organizowane okazjonalnie byłyby wyłączone z zakresu ustawy);
- Wyłączyć szkoły piłkarskie, pływackie, żeglarskie, szkoły tańca (1 podmiot);
- Wprowadzić obowiązek zgłoszenia organizacji takich wyjazdów do odpowiedniego podmiotu np. do Urzędu Marszałkowskiego (1 podmiot).

W zakresie wyłączenia z zakresu ustawy „imprez turystycznych oraz powiązanych usług turystycznych zakupionych na podstawie umowy generalnej/ogólnej dotyczącej organizowania wyjazdów służbowych” wskazano, że:

- Należy objąć regulacją wszystkie podróże służbowe (1 podmiot);
- Należy doprecyzować wyłączenie dotyczące podróży służbowych realizowanych na podstawie umowy generalnej (4 podmioty):
 - Wyjazdy służbowe sensu stricto powinny być wyłączone;
 - Wyjazdy incentive, korporacyjne, integracyjne, zawierające elementy „turystyczne” – powinny być objęte zakresem ustawy (1 podmiot postuluje ponadto, że nie wszystkie przepisy ustawy np. dotyczące nadzwyczajnych wydarzeń powinny mieć zastosowanie do tego typu wyjazdów);
 - Wprowadzić definicje podróży służbowej i umowy generalnej oraz podróży korporacyjnej.

Podsumowując, większość podmiotów opowiedziała się za zaproponowanym zakresem nowej ustawy. Powinno utrzymać się wyłączenie wszystkich imprez trwających poniżej 24h, jeśli nie obejmują noclegu – to wyłączenie będzie dotyczyć także podróży służbowych oraz imprez niekomercyjnych. Jednocześnie, w procesie przygotowania nowej ustawy należy doprecyzować wyłączenia dotyczące „imprez niekomercyjnych organizowanych okazjonalnie” oraz „imprez służbowych”, tak aby przepisy były precyzyjne. Będzie to wymagało m.in. konsultacji z Komisją Europejską oraz dalszych rozmów z partnerami społecznymi. W sierpniu br. Polska zwróciła się z zapytaniem do Komisji Europejskiej, czy wyłączenie imprez służbowych dotyczy także imprez typu incentive/korporacyjnych czy też podróże tego typu są w zakresie dyrektywy. Z odpowiedzi KE (otrzymanej we wrześniu br.) wynika, że wszelkie przepisy dotyczące wyłączeń z zakresu dyrektywy należy interpretować wąsko. W związku z tym imprezy typu incentive – organizowane dla osobistej przyjemności klientów lub pracowników firmy, a nie dla celów związanych z działaniem firmy – są objęte zakresem dyrektywy. Tym samym do tego typu wyjazdów będą miały zastosowanie wszystkie przepisy ustawy – tak jak w przypadku „typowych” imprez turystycznych.

W art. 3 dyrektywy wprowadzono **definicje**, które są istotne dla zrozumienia zakresu dyrektywy: impreza turystyczna oraz powiązane usługi turystyczne.

Na potrzeby dyrektywy wprowadzono także następujące definicje: usługi turystycznej, umowy o imprezę turystyczną, rozpoczęcia imprezy turystycznej, podróznego, przedsiębiorcy, organizatora, sprzedawcy detalicznego, prowadzenia przedsiębiorstwa, trwałego nośnika, nieuniknionych i nadzwyczajnych okoliczności, braku zgodności, małoletniego, punktu sprzedaży, powrotu do kraju. **Ze względu na maksymalny charakter harmonizacji, Polska nie może wprowadzić własnych definicji.**

W art. 3.1. zdefiniowano usługę turystyczną:

„usługa turystyczna” oznacza:

- a) przewóz pasażerów,
- b) zakwaterowanie do celów innych niż pobytowe, niebędące nieodzownym elementem przewozu pasażerów;
- c) wynajem samochodów lub innych pojazdów silnikowych w rozumieniu art. 3 pkt 11 dyrektywy 2007/46/WE lub motocykli wymagających prawa jazdy kategorii A zgodnie z art. 4 ust. 3 lit. c) dyrektywy 2006/126/WE;
- d) każdą inną usługę dla turystów, która nie jest nieodłączną częścią usługi turystycznej w rozumieniu lit. a), b) i c);

Jednocześnie, w motywie 16 **wyjaśniono, co nie jest usługą turystyczną:**

Zakwaterowania do celów pobytowych, w tym długoterminowych kursów językowych, nie należy uznawać za zakwaterowanie w rozumieniu niniejszej dyrektywy. Usługi finansowe, takie jak ubezpieczenia podróży, nie powinny być uważane za usługi turystyczne. Ponadto usługi, które są nieodłączną częścią innej usługi turystycznej, nie powinny być uznawane za usługi turystyczne same w sobie. Obejmuje to na przykład transport bagażu świadczony w ramach przewozu pasażerów, drobne usługi transportowe, takie jak przewóz pasażerów w ramach wycieczki lub transfer pomiędzy hotelem a lotniskiem lub stacją kolejową, posiłki, napoje oraz sprzątanie zapewnione w ramach zakwaterowania, dostęp do urządzeń na miejscu, takich jak np. basen, sauna, spa lub sala treningowa przeznaczona dla gości hotelu. Oznacza to również, że w przypadkach gdy – w przeciwieństwie do rejsu wycieczkowego – zapewniany jest nocleg jako część drogowego, kolejowego, wodnego lub lotniczego transportu pasażerów, zakwaterowanie nie powinno być uznawane za odrębną usługę turystyczną, jeżeli głównym elementem jest wyrażnie transport.

W preambule wyjaśniono także pojęcie „**innych usług dla turystów**” zawarte w art. 3.1.d. Szczegółowo, w motywie 17 wskazano, iż

Inne usługi dla turystów, które nie są nierozdzielalną częścią przewozu pasażerów, zakwaterowania lub wynajmu pojazdów silnikowych lub niektórych motocykli, mogą na przykład obejmować: wstępy na koncerty, imprezy sportowe, wycieczki lub wstępy do

parków rozrywki, wycieczki z przewodnikiem, karnety narciarskie i wypożyczanie sprzętu sportowego, takiego jak sprzęt narciarski lub zabiegi balneologiczne (spa).

Zgodnie z art. 3.2 dyrektywy:

*„**impreza turystyczna**” oznacza połączenie co najmniej dwóch różnych rodzajów usług turystycznych na potrzeby tej samej podróży lub tych samych wakacji, jeżeli:*

a) usługi te zostały połączone przez jednego przedsiębiorcę, w tym na prośbę podróżnego lub zgodnie z jego wyborem, zanim zawarto umowę na wszystkie usługi; lub

b) niezależnie od tego, czy zawarto oddzielne umowy z indywidualnymi dostawcami usług turystycznych, usługi te:

(i) są nabywane w jednym punkcie sprzedaży i wybrano te usługi turystyczne, zanim podróżny zgodził się dokonać zapłaty,

(ii) są oferowane po cenie obejmującej wszystkie usługi lub cenie całkowitej, lub gdy taką ceną obciążany jest nabywca,

(iii) są reklamowane lub sprzedawane pod pojęciem „imprezy turystycznej” lub podobnym,

(iv) są połączone po zawarciu umowy, na podstawie której przedsiębiorca uprawnia podróżnego do dokonania wyboru spośród różnych rodzajów usług turystycznych, lub

(v) zakupione od oddzielnych przedsiębiorców za pośrednictwem powiązanych internetowych procesów rezerwacji, w przypadku których nazwisko podróżnego, dane dotyczące płatności oraz adres e-mail są przekazywane od przedsiębiorcy, z którym zawarto pierwszą umowę do innego przedsiębiorcy lub przedsiębiorców i umowa z tym ostatnim lub ostatnimi została zawarta nie później niż w ciągu 24 godzin od potwierdzenia rezerwacji pierwszej usługi.

Kombinacje, w przypadku których nie więcej niż jedna usługa turystyczna, o której mowa w art. 3 ust. 1 lit. a), b) lub c), jest połączona z jedną lub wieloma usługami turystycznymi, o których mowa w ust. 1) lit. d), nie są imprezami turystycznymi, jeśli te ostatnie usługi:

- nie stanowią znaczącej części wartości imprezy turystycznej lub nie są reklamowane w ten sposób lub nie reprezentują istotnej cechy charakterystycznej połączenia,

- lub są dodane oraz zakupione dopiero po rozpoczęciu realizacji usługi turystycznej w rozumieniu lit. a), b) lub c).

Zgodnie z ww. definicją imprezy turystycznej, nastąpi **rozszerzenie tego pojęcia** w stosunku do wcześniej obowiązującego na imprezy łączone przez podróżnego nawet, gdy zawarto oddzielne umowy z dostawcami usług, w tym tzw. imprezy dynamiczne lub click-through (pakiety przeklikane – tzn. tworząc pakiet podróżny przechodzi przez kilka stron – art. 3.2.b.v.).

Jednocześnie, w art. 3.2. drugi akapit wskazano, które połączenia usług turystycznych nie są imprezami turystycznymi. Chodzi tutaj o połączenie usługi turystycznej takiej jak np. przewóz osób, zakwaterowanie lub wynajem samochodu z tzw. innymi usługami turystycznymi, które nie są nierozłączną częścią tych pierwszych. Przykładowo, może to być zakup usługi noclegowej połączonej z rezerwacją biletów do teatru. Jeśli zakup biletów do

teatru, rozumiany jako tzw. inna usługa turystyczna nie stanowił znaczącej wartości całego połączenia lub nie był główną cechą danego połączenia i powodem noclegu w danym hotelu to dane połączenie dwóch usług nie ma charakteru imprezy turystycznej. Przedmiotowy zapis ma na celu zapewnienie, aby w przypadku połączeń kluczowych usług turystycznych (nocleg, transport, wynajem samochodu) z innymi usługami turystycznymi, badać czy te ostatnie mają charakter poboczny czy też są głównym powodem, cechą danej imprezy turystycznej (np. impreza turystyczna rozumiana jako wyjazd na daną imprezę sportową, gdzie udział i zakup biletów na dane wydarzenie sportowe jest główną cechą połączenia i głównym kosztem).

W art. 3.5 wprowadzono nowe pojęcie powiązanych usług turystycznych:

„powiązane usługi turystyczne” oznaczają co najmniej dwa różne rodzaje usług turystycznych nabytych na potrzeby tej samej podróży lub tych samych wakacji, niestanowiących imprezy turystycznej w rozumieniu ust. 2 lit. b), prowadzących do zawarcia odrębnych umów z poszczególnymi dostawcami usług podróży, jeżeli przedsiębiorca ułatwia:

- a) przy okazji wizyty lub kontaktu z ich punktem sprzedaży oddzielny wybór i oddzielną płatność przez podróżnych za każdą usługę turystyczną, lub*
- b) w sposób ukierunkowany zamawianie przynajmniej jednej dodatkowej usługi turystycznej od innego przedsiębiorcy, w przypadku gdy umowa z takim innym przedsiębiorcą jest zawierana nie później niż 24 godziny po potwierdzeniu pierwszej usługi turystycznej.*

Punkt drugi akapit drugi stosuje się odpowiednio.

Pierwotnie, definicja powiązanych usług turystycznych nosiła nazwę aranżowanych usług turystycznych. W toku negocjacji, zgodnie ze stanowiskiem Parlamentu Europejskiego przyjęto nazwę powiązane usługi turystyczne, jako lepiej odzwierciedlającą pojęcie. Powiązane usługi turystyczne są kombinacją usług turystycznych, mającą luźniejszy charakter niż impreza turystyczna. Z tego względu do powiązanych usług turystycznych mają zastosowanie tylko niektóre przepisy dyrektywy – głównie art. 17 i art. 19. W art. 17 opisano kwestie odpowiedzialności w przypadku powiązanych usług turystycznych, w tym kwestie ochrony na wypadek niewypłacalności. Do powiązanych usług turystycznych nie stosuje się art. 4-14, które mają zastosowanie tylko do imprez turystycznych.

W dyrektywie wprowadzono definicję podróżnego, która zastępuje stosowaną w dyrektywie 90/314/EWG definicję konsumenta. Zgodnie z nową dyrektywą:

„podróżny” oznacza każdą osobę, która dąży do zawarcia umowy lub jest uprawniona do podróżowania na podstawie umowy zawartej w zakresie stosowania niniejszej dyrektywy.

Zgodnie z motywem 7 preambuły do dyrektywy „niniejsza dyrektywa powinna mieć zastosowanie do osób podróżujących służbowo w przypadku, gdy nie dokonują oni uzgodnień na podstawie umów generalnych. W celu uniknięcia nieporozumień w związku z definicją pojęcia „konsumenta” zawartego w innych dyrektywach dotyczących ochrony konsumenta, osoby chronione na podstawie niniejszej dyrektywy należy określać jako „podróżnych”.”

Podsumowując, w ustawie o usługach turystycznych planuje się objąć obowiązkiem zapewnienia ochrony konsumenta podmioty oferujące tzw. „pakiety dynamiczne”, w przypadku których konsumenci sami tworzą swoje pakiety, często online, za

pośrednictwem jednej strony internetowej lub wielu partnerskich, powiązanych ze sobą stron internetowych – poprzez rozszerzenie definicji imprezy turystycznej oraz wprowadzenie nowej definicji powiązanych usług turystycznych wskazanych w dyrektywie.

KOMENTARZ NR 1

Definicje zawarte w art. 3 dyrektywy zostaną wdrożone bez zmian i w tym zakresie nie przewiduje się dyskusji dotyczącej zawartości tych artykułów. Ze względu na maksymalny charakter harmonizacji, Polska nie może wprowadzić własnych definicji.

Jednocześnie, zostanie usunięta definicja pośrednika turystycznego, którego działalność została odzwierciedlona w definicji imprezy turystycznej (pakiety dynamiczne) oraz w definicji powiązanych usług turystycznych.

Ochrona konsumenta

Przepisy dotyczące ochrony konsumenta są zawarte w dyrektywie w następujących rozdziałach: Rozdział II Obowiązek poinformowania oraz treść umowy o imprezę turystyczną; Rozdział III Zmiany w umowie przed rozpoczęciem imprezy turystycznej; Rozdział IV Realizacja imprezy turystycznej; Rozdział VI Powiązane usługi turystyczne (bez art. 17.0, który dotyczy zabezpieczeń finansowych).

Przepisy zawarte w tych rozdziałach mają charakter maksymalnej harmonizacji, co oznacza, że Polska nie może wprowadzić łagodniejszych lub surowszych przepisów. W związku z tym, przepisy te zostaną implementowane bez zmian.

Jednocześnie w ww. rozdziałach zawarto cztery wyjątki od poziomu maksymalnej harmonizacji:

- w art. 9.2a.3 dotyczącym konsekwencji braku odpowiedzi podróżnego na informację organizatora o zmianach w umowie – państwo członkowskie może zdecydować, że brak odpowiedzi od podróżnego oznacza: 1) dorozumianą zgodę na te zmiany albo 2) rozwiązanie umowy przez podróżnego z powodu braku odpowiedzi;
- w art. 10.5 dotyczącym umów poza lokalem przedsiębiorstwa – wprowadzenie przepisu do decyzji każdego państwa członkowskiego UE;
- w art. 11.1, który daje możliwość wprowadzenia przez państwo członkowskie przepisów, na mocy których sprzedawca detaliczny również będzie odpowiedzialny za realizację imprezy turystycznej;
- w art. 12.6 dotyczącym okresu przedawnienia w przypadku wnoszenia roszczeń – wskazano tylko minimalny okres, wydłużenie okresu do decyzji każdego państwa członkowskiego UE.

ROZDZIAŁ II Obowiązek poinformowania oraz treść umowy o imprezę turystyczną

W art. 4-6a określono zakres informacji przedumownych oraz umownych.

W art. 4 ustęp 1 wskazano, że przed zawarciem umowy podróżny musi otrzymać standardowe informacje dot. imprez turystycznych określone w załącznikach do dyrektywy oraz wymieniono niezbędne informacje przedumowne.

Zgodnie z art. 4 ustęp 2 informacje przedkontraktowe muszą być przedstawione w sposób jasny, zrozumiały i widoczny. W przypadku, gdy informacje takie podawane są w formie pisemnej, muszą być czytelne.

Zgodnie z art. 5 informacje przedkontraktowe stanowią integralną część umowy o imprezę turystyczną i nie mogą zostać zmienione, chyba że umawiające się strony wyraźnie zgodzą się na taką zmianę. Wszystkie zmiany w informacjach przedkontraktowych muszą być w sposób jasny i widoczny zakomunikowane podróżnemu przed zawarciem umowy. Jeśli przed zawarciem umowy, podróżny nie został poinformowany o dodatkowych opłatach i kosztach (art. 4.1.c), podróżny nie ponosi tych dodatkowych opłat i kosztów.

W art. 6 wskazano, iż umowy o imprezę turystyczną mają być redagowane w prostym i zrozumiałym języku oraz tak, aby – o ile sporządzono je w formie pisemnej – były czytelne. W chwili zawierania umowy lub bez zbędnej zwłoki tuż po tym fakcie organizator lub sprzedawca detaliczny przekazuje podróżnemu na trwałym nośniku kopię umowy lub jej potwierdzenie. Podróżny może wystąpić o kopię na papierze, jeżeli umowa została zawarta w obecności organizatora lub sprzedawcy detalicznego.

W art. 6 ustęp 2 zapisano, iż umowa zawiera wszystkie informacje przedkontraktowe (art. 4.1) oraz informacje dodatkowe takie jak m.in. specjalne wymagania podróżnego, które organizator zaakceptował; informacje, że organizator jest odpowiedzialny za właściwe wykonanie wszystkich usług turystycznych przewidzianych w umowie, oraz zobowiązany do udzielenia pomocy, jeżeli podróżny znalazł się w trudnej sytuacji; nazwę podmiotu udzielającego ochrony na wypadek niewypłacalności i jego dane kontaktowe, w tym adres geograficzny; dane kontaktowe miejscowego przedstawiciela organizatora; informacje, że podróżny ma obowiązek powiadomić organizatora o braku zgodności stwierdzonym w trakcie realizacji imprezy; informacje dotyczące procedur reklamacyjnych oraz możliwości przeniesienia umowy na innego podróżnego. Wszystkie informacje są wymienione w art. 6.2. dyrektywy.

Informacje umowne muszą być przedstawione w sposób jasny, zrozumiały i widoczny.

Zgodnie z **art. 6 ustęp 4** w odpowiednim czasie przed rozpoczęciem imprezy turystycznej organizator dostarcza podróżnemu niezbędne poświadczenia, talony lub bilety oraz informacje o planowanych godzinach wyjazdu i – w stosownych przypadkach – terminu odprawy, a także planowanych godzinach przystanków pośrednich, połączeń transportowych i przybycia.

Bardzo istotny dla konsumenta oraz przedsiębiorcy jest **art. 6a**, który określa, że ciężar dowodu w zakresie spełnienia wymogów informacyjnych określonych w niniejszym rozdziale spoczywa na przedsiębiorcy.

KOMENTARZ NR 2

Przepisy dyrektywy zawarte w rozdziale II Obowiązek poinformowania oraz treść umowy o imprezę turystyczną zostaną wdrożone bez zmian i w tym zakresie nie przewiduje się dyskusji dotyczącej zawartości tych artykułów.

ROZDZIAŁ III Zmiany w umowie przed rozpoczęciem imprezy turystycznej

W artykułach 7-10 określono możliwości zmian w umowie przed rozpoczęciem imprezy turystycznej oraz wprowadzono regulacje dotyczące rozwiązania umowy.

W artykule 7 wskazano, w jaki sposób podróżny może przenieść umowę na innego podróżnego, określając, do kiedy może dokonać takiej zmiany, pod jakimi warunkami oraz kwestię zapłaty dodatkowych kosztów wynikających z przeniesienia umowy. Umowa może być przeniesiona na inną osobę, która spełnia wszystkie warunki mające zastosowanie do danej umowy.

Podróżny jest zobowiązany do przekazania organizatorowi na trwałym nośniku odpowiednio wczesnego powiadomienia o planowanym przeniesieniu umowy. Zgodnie z art. 7 przekazanie takiego powiadomienia najpóźniej siedem dni wcześniej rozumiane jest jako odpowiednio wczesne. Polska w ramach negocjacji wielokrotnie sprzeciwiała się wprowadzeniu jakiegokolwiek terminu do regulacji dotyczących przeniesienia umowy, aby nie obciążać przedsiębiorców oferujących imprezy turystyczne z wykorzystaniem linii lotniczych regularnych. Pomimo to, termin został wprowadzony, przy zapewnieniu, że umowa może być przeniesiona tylko na osobę, która spełnia wszystkie warunki (np. niezbędne szczepienia) oraz, że wszystkie rzeczywiste koszty poniesione przez organizatora, wynikające z przeniesienia umowy ciążą solidarnie na podróżnym i osobie przejmującej umowę, a nie na organizatorze (np. koszt wystawienia nowego biletu w liniach lotniczych regularnych).

W artykule 8 uregulowano kwestię zmiany ceny. Wzrost ceny jest możliwy, jeśli w umowie zawarto taką możliwość oraz może wynikać tylko z wzrostu kosztów paliwa lub innych źródeł zasilania, podatków (np. opłat lotniskowych, podatków turystycznych), kursów wymiany walut. Wzrost cen może nastąpić do 20 dni przed rozpoczęciem imprezy turystycznej.

Obecne regulacje stanowią, iż przy każdej zmianie ceny podróżny może bezkosztowo odstąpić od umowy. Zgodnie z nową dyrektywą podróżny może odstąpić od umowy tylko w przypadku wzrostu ceny o 8%, co oznacza, że zawierając umowę powinien liczyć się z możliwością wzrostu ceny w zakresie do 8% ceny imprezy turystycznej.

Co ważne, umowa może przewidywać możliwość wzrostu ceny tylko wtedy, gdy jednocześnie gwarantuje podróżnemu prawo do równorzędnej obniżki ceny odpowiadającej obniżeniu kosztów (w trzech ww. przypadkach), które nastąpiło po zawarciu umowy. W przypadku obniżenia ceny organizator ma prawo do odjęcia faktycznych kosztów administracyjnych od zwrotu należnego podróżnemu. Jest to nowe uprawnienie dla podróżnego, aby zrównać jego faktyczną sytuację prawną.

W artykule 9 określono kwestię zmian innych warunków umownych niż cena. Po pierwsze, organizator może, jeżeli zastrzegł to w umowie, jednostronnie zmienić warunki umowy inne niż cena zgodnie z art. 8, jeśli przedmiotowa zmiana jest nieznaczna oraz organizator informuje o tym podróżnego w sposób jasny, zrozumiały i widoczny na trwałym nośniku.

Po drugie, jeżeli przed rozpoczęciem imprezy turystycznej organizator jest zmuszony do dokonania znaczącej zmiany jednej z głównych właściwości usług turystycznych lub w zakresie specjalnych wymogów podróżnego, które wcześniej zaakceptował lub do

podniesienia ceny o więcej niż 8%, podróżny może: zaakceptować zmianę lub rozwiązać umowę bez konieczności płacenia opłat za rozwiązanie umowy. Jeżeli podróżny rozwiązuje umowę, może zaakceptować imprezę alternatywną, jeśli jest taka możliwość. Organizator musi poinformować podróżnego bez zbędnej zwłoki na trwałym nośniku: o proponowanych zmianach i ich wpływie na cenę; o czasie, jaki ma podróżny na podjęcie decyzji, o konsekwencjach braku odpowiedzi podróżnego na informację organizatora o zmianach zgodnie z prawem krajowym oraz o ewentualnej imprezie alternatywnej i jej kosztach.

Artykuł 9.2a.c dotyczący konsekwencji braku odpowiedzi podróżnego na informację organizatora o zmianach w umowie ma charakter minimalnej harmonizacji. Państwo członkowskie może zdecydować, że brak odpowiedzi od podróżnego na informację od organizatora o konieczności dokonania zmian w umowie oznacza:

- 1) dorozumianą zgodę na te zmiany (tzn. zgoda dorozumiana) albo
- 2) rozwiązanie umowy przez podróżnego z powodu braku odpowiedzi (rozumianej jako brak zgody na zmiany – tzn. wprowadzenie obowiązku zgody wyraźnej).

W aktualnej ustawie o usługach turystycznych nie ma przepisów regulujących, co się dzieje, gdy podróżny nie poinformuje organizatora o swojej decyzji. Zgodnie z art. 9.2a.c należy to uregulować. Należy zauważyć, że opcja 1 zabezpiecza podróżnego przed możliwością automatycznego rozwiązania umowy, jeśli nie zdąży on odpowiedzieć w wyznaczonym czasie. Jednocześnie może go to narazić na dodatkowe koszty oraz stres związany z koniecznością zgody na zmiany w umowie, jeśli właśnie nie zdąży on odpowiedzieć w wyznaczonym czasie i nie zgodzić się na zmiany w umowie. Opcja 1 jest także korzystniejsza dla przedsiębiorców. Opcja 2 lepiej chroni podróżnego, ale zmusza ona go do konieczności przekazania odpowiedzi do organizatora. Opcję 2 można także postrzegać jako korzystną dla przedsiębiorców w tym sensie, że zapobiega ewentualnym sporom z podróżnymi.

Rekomenduje się wprowadzenie opcji 2, ze względu na fakt, iż opcja ta lepiej chroni konsumenta (w szczególności, gdy chodzi o wzrost ceny powyżej 8% ceny imprezy) i przedsiębiorcę. Opcja ta była na etapie negocjacji dyrektywy popierana przez Polskę.

PYTANIE NR 2

Jaka jest Państwa opinia na temat kształtu przyszłej regulacji krajowej dotyczącej braku odpowiedzi podróżnego na informację organizatora o zmianach w umowie (art. 9.2a.c)?

Czy brak odpowiedzi od podróżnego powinien oznaczać: dorozumianą zgodę na te zmiany (tzn. zgoda dorozumiana – opcja 1) czy rozwiązanie umowy przez podróżnego z powodu braku odpowiedzi (tzn. wprowadzenie obowiązku zgody wyraźnej – opcja 2)?

WYNIKI KONSULTACJI

Na pytanie odpowiedzi udzieliły 24 podmioty, w tym 12 urzędów marszałkowskich. Wyniki odpowiedzi ilustruje poniższa tabela:

	OPCJA 1 – zgoda dorozumiana	OPCJA 2 – zgoda wyraźna
OGÓŁEM	10	14
PODMIOTY BRANŻOWE I KONSUMENCKIE	5	7
URZĘDY MARSZAŁKOWSKIE	5	7

Należy zauważyć, że opcję zgody wyraźnej (opcja 2) poparło 14 podmiotów, w tym 7 reprezentujących branżę turystyczną oraz organizacje zajmujące się ochroną konsumentów – Polska Izba Turystyki, Izba Turystyki RP, Polski Związek Organizatorów Turystyki, Ogólnopolskie Stowarzyszenie Agentów Turystycznych, Europejskie Centrum Konsumentów, Federacja Konsumentów oraz Stowarzyszenie Ekspertów Turystyki. Argumentowano m.in., że „klient musi komunikować organizatorowi swoją zgodę lub brak zgody również w innych sprawach dotyczących umowy, a nie tylko co do zmiany jej warunków. Zatem kwestia: wyraźna zgoda czy jej domniemanie ma znaczenie ogólniejsze i powinna być uregulowana jednolicie.”

Dodatkowo, jeden z urzędów marszałkowskich zaproponował wprowadzenie w ustawie przepisu stanowiącego, że „zmiana istotnych warunków umowy zawartej z klientem wymaga formy pisemnej oraz zgody obu stron (na podstawie przepisów ustawy Kodeks cywilny).” Zaproponowano także, aby elementem umowy o imprezę turystyczną było wskazanie sposobu informowania klienta o zmianach istotnych warunków umowy. Zawartość umowy została określona w projekcie dyrektywy i nie jest możliwa jej zmiana ze względu na maksymalną harmonizację. Jednocześnie, zgodnie z treścią formularzy informacyjnych, podróżny przed zawarciem umowy otrzyma informację o tym, jakie prawa mu przysługują, jeśli nastąpi istotna zmiana warunków umowy. Informacje te nie będą jednak częścią umowy.

Opcję 1 - zgody dorozumianej na zmiany (w tym podwyżka ceny powyżej 8%) poparło 10 podmiotów. Wskazano, że „możliwość ta jest korzystniejsza i dla przedsiębiorców, i dla podróżnych (w przeciwnym wypadku, tj. przyjmując opcję drugą, byłiby oni zmuszeni do każdorazowego terminowego przekazania odpowiedzi, co w wielu hipotetycznych sytuacjach mogłoby być trudne).” Podkreślono, że „zwyczajowo przyjęło się, iż „milczenie oznacza zgodę”, jak również takie podejście spotykane jest w przepisach prawa (np. w prawie budowlanym)” oraz, że opcja 2 może doprowadzić to tego, że umowa wbrew oczekiwaniom klienta zostanie z mocy prawa rozwiązana.

Podsumowując, choć ogółem nieznaczna większość podmiotów (56%) opowiedziała się za opcją zgody wyraźnej (rekomendowanej przez MSiT), to należy podkreślić jednomyślność

organizacji branży turystycznej oraz zajmujących się ochroną konsumentów, które wyraźnie opowiedziały się za tą opcją. W związku z tym, rekomenduje się prowadzenie dalszych prac nad opcją drugą przy założeniu dalszych konsultacji z partnerami społecznymi.

W artykule 10 zawarto regulacje dotyczące rozwiązania umowy. Po pierwsze, wprowadzono możliwość rozwiązania umowy przez podróżnego za opłatą tzw. standardowych opłat za rezygnację (*termination fee*). Po drugie, odpowiadając na występujące problemy funkcjonowania rynku zawarto regulację, zgodnie z którą podróżny może rozwiązać umowę bez płacenia tzw. standardowych opłat za rezygnację (tzn. bezkosztowo) w przypadku nadzwyczajnych i nieuniknionych okoliczności (np. zamieszki wojenne w miejscu planowanego wypoczynku). W takim przypadku podróżny powinien otrzymać zwrot wpłaconych środków finansowych, ale nie ma prawa do odszkodowania za szkody.

Wprowadzono także możliwość rozwiązania umowy przez organizatora w sytuacjach, gdy:

- a) liczba osób, które zgłosiły się do udziału w imprezie turystycznej, jest mniejsza niż minimalna liczba podana w umowie, a organizator powiadamia podróżnego o rozwiązaniu umowy w terminie określonym w umowie, nie później jednak niż:
 - (i) 20 dni przed rozpoczęciem imprezy turystycznej w przypadku podróży trwających ponad sześć dni;
 - (ii) 7 dni przed rozpoczęciem imprezy turystycznej w przypadku podróży trwających od dwóch do sześciu dni;
 - (iii) 48 godzin przed rozpoczęciem imprezy turystycznej w przypadku podróży jednodniowych; lub
- b) organizator nie ma możliwości zrealizowania umowy z powodu nieuniknionych i nadzwyczajnych okoliczności i powiadamia podróżnego o rozwiązaniu umowy bez zbędnej zwłoki przed rozpoczęciem imprezy turystycznej.

W ww. przypadkach podróżny powinien otrzymać zwrot wpłaconych środków finansowych, ale nie ma prawa do odszkodowania za szkody. Zwroty środków finansowych dokonywane są bez zbędnej zwłoki, jednak nie później niż w ciągu 14 dni. W przypadku, gdy podróżny rezygnuje z umowy za opłatą tzw. standardowych opłat za rezygnację organizator zwraca podróżnemu wpłacone środki finansowe pomniejszone o wysokość ww. opłat za rezygnację.

Artykuł 10.5 ma charakter minimalnej harmonizacji:

W odniesieniu do umów zawieranych poza lokalem przedsiębiorstwa, państwa członkowskie mogą przewidzieć w swoim prawie krajowym, że podróżny ma prawo odstąpić od umowy w ciągu 14 dni bez podawania przyczyn.

Umową zawartą poza lokalem przedsiębiorstwa określa się umowę zawartą¹:

- przy jednoczesnej fizycznej obecności obu stron w miejscu, które nie jest lokalem przedsiębiorstwa np. w domu konsumenta czy w hotelu podczas pokazu lub

¹ Definicja ze strony Prawa Konsumenta Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, dostęp 19 maja 2015 r., <http://www.prawakonsumenta.uokik.gov.pl/slownik/>

- w wyniku przyjęcia przez przedsiębiorcę oferty złożonej przez konsumenta w okolicznościach, o których mowa powyżej lub
- w lokalu przedsiębiorstwa lub za pomocą środków porozumiewania się na odległość bezpośrednio po tym, jak nawiązano indywidualny i osobisty kontakt z konsumentem w miejscu, które nie jest lokalem przedsiębiorstwa, przy jednoczesnej fizycznej obecności obu stron, np. „zwabienie” konsumenta z ulicy na pokaz w lokalu przedsiębiorcy lub
- podczas wycieczki zorganizowanej przez przedsiębiorcę, której celem lub skutkiem są promocja i zawieranie umów z konsumentami np. wycieczka, w trakcie której oferuje się uczestnikom produkty medyczne lub proponuje zawarcie umowy na kolejną wycieczkę (tj. imprezę turystyczną).

Należy pamiętać, że art. 10.5 nie dotyczy umów zawieranych na odległość (tj. umów zawartych w ramach zorganizowanego systemu zawierania umów na odległość, bez jednoczesnej obecności stron, z wyłącznym wykorzystaniem co najmniej jednego środka porozumienia się na odległość, np. rejestracja w portalu internetowym, zakup w e-sklepie²).

Polska może wprowadzić regulacje zawarte w art. 10.5 do prawa krajowego. Dotychczas w ustawie o usługach turystycznych takie regulacje nie obowiązywały. Jednocześnie ustawa o prawach konsumenta, która m.in. dotyczy zawierania umów poza lokalem przedsiębiorstwa nie obowiązuje w przypadkach umów o imprezę turystyczną.

Wprowadzenie takiego przepisu może ochronić tzw. grupy słabsze, np. seniorów, którzy mogą być nakłaniani pod presją lub w okolicznościach nie zapewniających odpowiedniego czasu do namysłu (np. podczas wycieczki lub pokazu) do zawierania takich umów. Jednocześnie, przepis może pozytywnie wpłynąć na wizerunek branży turystycznej poprzez zapobieganie tego typu negatywnym praktykom.

PYTANIE NR 3

Jaka jest Państwa opinia na temat regulacji zaproponowanej w art. 10.5?

Czy Polska powinna wprowadzić przepis, zgodnie z którym w odniesieniu do umów zawieranych poza lokalem przedsiębiorstwa, podróżny ma prawo odstąpić od umowy w ciągu 14 dni bez podawania przyczyn?

² Definicja ze strony Prawa Konsumenta Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, dostęp 19 maja 2015 r., <http://www.prawakonsumenta.uokik.gov.pl/slownik/>

WYNIKI KONSULTACJI

Na pytanie odpowiedzi udzieliły 24 podmioty, w tym 12 urzędów marszałkowskich. Wyniki odpowiedzi ilustruje poniższa tabela:

	TAK	NIE	BRAK STANOWISKA
OGÓŁEM	17	5	2
PODMIOTY BRANŻOWE I KONSUMENCKIE	5	5	2
URZĘDY MARSZAŁKOWSKIE	12	0	0

Znacząca większość podmiotów opowiedziała się za wprowadzeniem tej regulacji (17 podmiotów – 71%), w tym 5 podmiotów z branży turystycznej i zajmujących się ochroną konsumentów. Jednocześnie, podmioty te zgłosiły uwagi szczególne:

- Zaproponowano wprowadzenie opłaty za rezygnację, aby zabezpieczyć przedsiębiorcę (MSiT: należy zauważyć, że opłaty za rezygnację z umowy w każdej chwili zostaną wprowadzone do ustawy na podstawie art. 10 dyrektywy);
- Zaproponowano oddzielne uregulowania dla umów „last minute”;
- Zwrócono uwagę na konieczność czytelnego rozróżnienia definicji umowy zawartej poza lokalem przedsiębiorstwa i umowy zawieranej na odległość, której ww. przepis nie będzie dotyczył (nie wszyscy konsumenci będą mieli świadomość tej różnicy).

Pięć podmiotów opowiedziało się przeciwko wprowadzaniu powyższej regulacji, w tym m.in. Federacja Konsumentów, Polska Izba Turystyki, Polski Związek Organizatorów Turystyki, Ogólnopolskie Stowarzyszenie Agentów Turystyki. Podkreślono, że:

- Możliwość zawarcia umowy o imprezę turystyczną poza lokalem przedsiębiorstwa jest swoistym ukłonem w stronę klienta. Podpisuje się ją np. na targach turystycznych czy u akwizytora mobilnego, co nie ma nic wspólnego z tzw. akwizytorem nagabującym. Sam klient decyduje bowiem, że chce z takiej opcji podpisania umowy skorzystać i to on się zgłasza do akwizytora, a nie odwrotnie;
- W ustawie z dnia 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta doprecyzowano definicję umowy zawartej na odległość (art. 2 pkt 1) oraz wyłączono stosowanie przepisów ustawy (w tym 14-dniowy termin na rezygnację z umowy) w przypadku umów o imprezę turystyczną (art. 3 ust. 1 pkt 8);
- Regulacja mogłaby z dużym prawdopodobieństwem negatywnie wpłynąć na praktykę prowadzenia przedsiębiorstw branży turystycznej, utrudniając wszelkie kalkulacje związane z wielkością sprzedaży, a zatem i zysków.

Podsumowując, większość podmiotów opowiedziało się za wprowadzeniem ww. regulacji. Jednocześnie, należy odnotować głos sprzeciwu organizacji branżowych. Należy podkreślić, że umowy o imprezę turystyczną są wyłączone z ustawy z dnia 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta, która wprowadza 14-dniowy termin na rezygnację klienta z umowy – zarówno

dla umów zawieranych poza lokalem przedsiębiorstwa jak i umów zawieranych na odległość. Istotne jest także, czy po ewentualnym wprowadzeniu ww. regulacji konsumenci będą mieli świadomość różnicy między tymi dwoma typami umów. Z tych względów przedmiotowa kwestia będzie wymagała dalszych konsultacji.

KOMENTARZ NR 3

Przepisy dyrektywy zawarte w rozdziale III Zmiany w umowie przed rozpoczęciem imprezy turystycznej – poza dwoma wyjątkami opisanymi powyżej (art. 9.2a.c oraz art. 10.5) – zostaną wdrożone bez zmian i w tym zakresie nie przewiduje się dyskusji dotyczącej zawartości tych artykułów.

ROZDZIAŁ IV Realizacja imprezy turystycznej

W art. 11-12 wprowadzono regulacje dotyczące realizacji imprezy, w tym kwestii odpowiedzialności za realizację imprezy, realizacji umowy i braku realizacji imprezy zgodnie z umową, odszkodowania za szkody. W art. 13 określono sposób kontaktu z organizatorem za pośrednictwem sprzedawcy detalicznego, zaś art. 14 zobowiązuje organizatora do udzielenia pomocy podróżnemu w trudnej sytuacji.

Przepisy mają charakter maksymalnej harmonizacji oprócz dwóch artykułów: art. 11.1, który daje możliwość wprowadzenia przepisów, na mocy których sprzedawca detaliczny również będzie odpowiedzialny za realizację imprezy turystycznej oraz art. 12.6, który wskazuje tylko minimalny okres przedawnienia w przypadku wnoszenia roszczeń (2 lata).

Artykuł 11 ustęp 1 precyzuje, iż stroną odpowiedzialną za realizację usług turystycznych objętych umową – bez względu na to, czy usługi te mają być wykonane przez organizatora, czy też przez innych dostawców usług – jest organizator. Jednocześnie, dyrektywa daje możliwość, aby utrzymać lub wprowadzić przepisy, na mocy których sprzedawca detaliczny również będzie odpowiedzialny za realizację imprezy turystycznej. W takim przypadku wszelkie obowiązki spoczywające na organizatorze na mocy art. 6 oraz rozdziałów III, IV i V mają zastosowanie również do sprzedawcy detalicznego. Przepis ten został wprowadzony, po to, aby państwa członkowskie Unii Europejskiej, których przepisy krajowe wprowadzają solidarną odpowiedzialność organizatora i sprzedawcy detalicznego za realizację imprezy turystycznej, mogły utrzymać je w mocy.

Rekomenduje się, aby w Polsce utrzymać w mocy obecne rozwiązania krajowe, tzn. aby stroną odpowiedzialną za realizację usług turystycznych był wyłącznie organizator.

PYTANIE NR 4

Jaka jest Państwa opinia dotycząca możliwości wprowadzenia przez Polskę przepisów, na mocy których sprzedawca detaliczny również będzie odpowiedzialny za realizację imprezy turystycznej? Czy Polska powinna utrzymać wyłączną odpowiedzialność organizatora?

WYNIKI KONSULTACJI

Na pytanie odpowiedzi udzieliły 23 podmioty, w tym 12 urzędów marszałkowskich. Wyniki odpowiedzi ilustruje poniższa tabela:

Odpowiedzialność za realizację imprezy turystycznej powinien ponosić:			
	ORGANIZATOR	ORGANIZATOR + AGENT TURYSTYCZNY	BRAK STANOWISKA
OGÓŁEM	20	2	1
PODMIOTY BRANŻOWE I KONSUMENCKIE	9	1	1
URZĘDY MARSZAŁKOWSKIE	11	1	0

Prawie wszystkie podmioty (20 na 23) wypowiedziały się za pozostawieniem obecnych regulacji, zgodnie z którymi za realizację imprezy turystycznej odpowiada organizator turystyki. Wskazano m.in., że „sprzedawca detaliczny dokonuje transakcji sprzedaży imprezy turystycznej w imieniu i na rzecz organizatora. Sprzedaje określony i przygotowany produkt turystyczny, bez możliwości jego modyfikacji. W związku z tym tylko i wyłącznie organizator powinien odpowiadać za błędy i złą realizację wykupionej wycieczki.” Podkreślono praktyczne problemy: „w przypadku niewypłacalności organizatora turystyki i sprzedawcy detalicznego, dojść może do sporów pomiędzy podmiotami zobowiązanymi do uruchomienia płatności z zabezpieczenia, czyje zabezpieczenie powinno pokryć ewentualne koszty niewypłacalności. Ponadto powstałby problem z wyliczeniem sumy gwarancyjnej organizatorów turystyki oferujących usługi za pomocą pośredników. Organizator musiałby kontrolować ile umów o usługi turystyczne zawiera bezpośrednio - wykonanie zobowiązań z tych umów objęte byłoby posiadanymi przez niego zabezpieczeniami - a ile za pomocą innych podmiotów, zobowiązanych do posiadania własnych zabezpieczeń.”

Podmioty, które opowiedziały się za solidarną odpowiedzialnością organizatora i agenta turystycznego wskazały, że agent mógłby odpowiadać np. tylko do wysokości otrzymanej prowizji lub niewpłaconych opłat pobranych dla organizatora.

Jednocześnie, wskazano, że niezbędne jest wprowadzenie odpowiednich regulacji dotyczących zakresu odpowiedzialności agenta (5 podmiotów):

- Agent turystyczny powinien ponosić odpowiedzialność np. za przekazanie niepełnych bądź nieaktualnych informacji w czasie dokonywania aktu sprzedaży, które mogą wpłynąć na niewłaściwą realizację imprezy nie wynikającą z jej programu (MSiT – art. 4-6 dyrektywy nakładają obowiązki informacyjne także na sprzedawcę detalicznego czyli agenta, gdy impreza jest sprzedawana za jego pośrednictwem. W związku z tym, postulowane przepisy będą wprowadzone);
- Należy rozważyć objęcie regulacją sprzedawców detalicznych w zakresie ich odpowiedzialności za prawidłowe zawieranie umów z klientem na rzecz organizatorów turystyki i przede wszystkim przekazywanie wpłat klientów na konto organizatorów

turystyki. Propozycja jest wynikiem przypadków tego i ubiegłego roku, gdzie agenci turystyczni zawarli umowę z klientami, pobrali wpłaty od klientów, po czym umowy zostały anulowane bez wiedzy klientów, a wpłaty klientów przywłaszczono. Naszym zdaniem, klient powinien być objęty ochroną od momentu zawarcia umowy z organizatorem turystyki, w tym wypadku za pośrednictwem agenta turystycznego. Zapewnić taką ochronę mogłoby wprowadzenie ubezpieczenia odpowiedzialności agenta za dokonane rezerwacje lub zawarcie przepisu nakładającego na agenta obowiązek wydania klientowi oprócz dokumentu wstępnej rezerwacji, dokumentu potwierdzonej przez organizatora turystyki rezerwacji w formie umowy o świadczenie usług turystycznych;

- Zaproponowano utworzenie Rejestru Agentów Turystycznych i wprowadzenie obowiązku zgłaszania do marszałka województwa rozpoczęcia ww. działalności. Zgłoszenie powinno zawierać nazwę przedsiębiorcy, jego siedzibę i adres wykonywania działalności oraz numer identyfikacji podatkowej. Rejestr usprawni ich kontrolę oraz udzielanie informacji klientom o działalności przedsiębiorcy.

Jeden z podmiotów podkreślił, że za realizację imprezy turystycznej powinien być odpowiedzialny organizator imprezy (agent działający w jego imieniu powinien być zwolniony z tego obowiązku) oraz każdy sprzedawca detaliczny (rozumiany jako agent sprzedający usługi powiązane). Należy podkreślić, że odpowiedzialność przedsiębiorcy (nie musi to być sprzedawca detaliczny) sprzedającego powiązane usługi turystyczne została uregulowana w art. 17. Ponadto, dyrektywa posługuje się pojęciem „sprzedawcy detalicznego”, który odpowiada pojęciu „agenta turystycznego”.

Należy także podkreślić, że w art. 19 dyrektywy została uregulowana kwestia odpowiedzialności przedsiębiorcy (w tym sprzedawcy detalicznego oferującego imprezy turystyczne lub powiązane usługi turystyczne) za błędy powstałe podczas procesu rezerwacji. Natomiast art. 20 dyrektywy reguluje prawo organizatora do dochodzenia odszkodowania od jakiegokolwiek osoby trzeciej (np. sprzedawcy detalicznego lub usługodawcy), jeżeli przyczyniła się do zdarzenia, które skutkuje koniecznością zaspokojenia roszczenia podróznego np. zapłatą rekompensaty lub przyznaniem obniżki.

Podsumowując, na bazie przekazanych odpowiedzi rekomenduje się pozostawienie wyłącznej odpowiedzialności organizatora turystyki za realizację imprezy turystycznej. Jednocześnie, art. 4-6 dyrektywy nakładają określone obowiązki informacyjne także na sprzedawcę detalicznego. Dodatkowo art. 19 reguluje kwestię odpowiedzialności sprzedawcy detalicznego za błędy powstałe podczas procesu rezerwacji, gdy impreza jest sprzedawana za jego pośrednictwem, a art. 20 dyrektywy przyznaje organizatorowi prawo do dochodzenia odszkodowania od sprzedawcy detalicznego, gdy przyczynił się on do roszczenia podróznego, które organizator musiał zaspokoić. Wprowadzenie „ubezpieczenia agenta za dokonane rezerwacje” i Rejestru Agentów Turystycznych lub innych regulacji dotyczących odpowiedzialności agenta turystycznego za przekazywanie wpłat klientów wymaga dalszych konsultacji z partnerami społecznymi.

W artykule 11 ustępy 2-4 określono procedurę postępowania w przypadku braku zgodności realizacji imprezy turystycznej z umową, w tym obowiązek podróżnego do informowania bez zbędnej zwłoki o braku zgodności, kwestie obniżki ceny oraz świadczeń zastępczych. Wskazano także, kiedy organizator nie musi naprawiać braku zgodności oraz, że podróżny może sam naprawić brak zgodności i żądać zwrotu poniesionych środków finansowych. Jeśli świadczenia zastępcze mają niższą jakość, podróżnemu przysługuje obniżka ceny. W przypadku niemożliwości zapewnienia świadczeń zastępczych lub ich odrzucenia przez podróżnego, organizator jest zobowiązany do zapewnienia transportu podróżnemu do miejsca wyjazdu oraz do przyznania podróżnemu obniżki ceny i – w stosownych przypadkach – odszkodowania zgodnie z art. 12.

Ponadto, w przypadku, gdy brak zgodności znacząco wpływa na realizację imprezy turystycznej i organizator nie naprawia tego braku, podróżny ma prawo do rozwiązania umowy bezkosztowo oraz do obniżki ceny i odszkodowania zgodnie z art. 12. W takim przypadku, podróżny ma także prawo do tego, aby bez zbędnej zwłoki i dodatkowych kosztów organizator zapewnił mu transport powrotny.

Artykuł 11 ustęp 5 wprowadza regulację, zgodnie z którą, jeśli zapewnienie terminowego powrotu podróżnego (wskazanego w umowie) jest niemożliwe z uwagi na nieuniknione i nadzwyczajne okoliczności, organizator nie ponosi kosztów niezbędnego zakwaterowania podróżnego (jeśli to możliwe w podobnym standardzie jak wcześniejsze zakwaterowanie) przez okres dłuższy niż trzy noce. Możliwy jest dłuższy okres zakwaterowania podróżnego, jeśli taki jest wskazany w przepisach Unii Europejskiej odnoszących się do danego rodzaju środka transportu powrotnego. Przepis ten odpowiada na praktyczne problemy, z którymi w przeszłości mierzyli się organizatorzy turystyki.

Artykuł 11 ustęp 6 wskazuje, iż ograniczenie kosztów, o którym mowa w ust. 5, nie ma zastosowania w przypadku osób o ograniczonej sprawności ruchowej zgodnie z definicją zawartą w rozporządzeniu (WE) nr 1107/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 lipca 2006 r. w sprawie praw osób niepełnosprawnych oraz osób o ograniczonej sprawności ruchowej podróżujących drogą lotniczą, oraz wszelkich osób im towarzyszących, kobiet w ciąży i dzieci bez opieki, jak również osób wymagających szczególnej opieki medycznej, pod warunkiem, że organizator został powiadomiony o ich szczególnych potrzebach co najmniej 48 godzin przed rozpoczęciem imprezy turystycznej. Organizator nie może powoływać się na nieuniknione i nadzwyczajne okoliczności w celu ograniczenia kosztów, o których mowa w ust. 5, jeżeli odpowiedni dostawca usług transportowych nie może powoływać się na takie okoliczności na podstawie obowiązujących przepisów Unii.

Artykuł 12 określa zagadnienia obniżki ceny i odszkodowania za szkody. Podróżny ma prawo do odpowiedniego obniżenia ceny za każdy okres, w którym występował brak zgodności, chyba że brak ten można przypisać podróżnemu. Zgodnie z ustępem 2 podróżny jest uprawniony do otrzymania od organizatora rekompensaty za wszelkie szkody, których podróżny doznaje w wyniku jakiegokolwiek braku zgodności. Zgodnie z ustępem 3 podróżny nie ma prawa do odszkodowania za szkody, jeżeli organizator udowodni, że brak zgodności: (i) można przypisać podróżnemu,

- (ii) można przypisać osobie trzeciej, niezwiązanej ze świadczeniem usług objętych umową, i jest nieprzewidywalny lub nieunikniony, albo
- (iii) jest spowodowany nieuniknionymi i nadzwyczajnymi okolicznościami.

Artykuł 12 ustęp 4 przewiduje, iż w zakresie, w jakim międzynarodowe konwencje wiążące Unię ograniczają zakres lub warunki, na jakich rekompensata powinna być wypłacona przez dostawcę świadczącego usługę, która jest częścią imprezy turystycznej, takie same ograniczenia stosuje się do organizatora. W zakresie, w jakim międzynarodowe konwencje niewiążące Unii ograniczają rekompensatę, jaka ma zostać wypłacona przez usługodawcę, państwa członkowskie mogą odpowiednio ograniczyć rekompensatę, jaka ma zostać wypłacona przez organizatora. W innych przypadkach umowa może ograniczyć rekompensatę, jaka ma zostać wypłacona przez organizatora, o ile ograniczenie to nie dotyczy uszkodzenia ciała lub szkody spowodowanej umyślnie lub w wyniku zaniedbania i wynosi nie mniej niż trzykrotność łącznej ceny imprezy turystycznej. Jest to zmiana w stosunku do obecnych regulacji – art. 11b ustęp 3 ustawy o usługach turystycznych, gdzie wskazano dwukrotność łącznej ceny imprezy turystycznej.

Ponadto, **artykuł 11 ustęp 5** stanowi, iż rekompensata i obniżka ceny uzyskana przez podróżnego na mocy dyrektywy i innych aktów prawnych (np. rozporządzenia UE dot. praw pasażerów lotniczych) nie mogą się kumulować – tzn. rekompensata lub obniżka ceny przyznane na mocy niniejszej dyrektywy oraz na mocy innych aktów prawnych są odejmowane jedna od drugiej, aby uniknąć nadpłaty rekompensaty.

Artykuł 12 ustęp 6 ma charakter minimalnej harmonizacji:

Okres przedawnienia w przypadku wnoszenia roszczeń na podstawie niniejszego artykułu nie może być krótszy niż dwa lata.

Państwo członkowskie może wydłużyć ten okres. W przypadku Polski kwestia przedawnienia roszczeń jest uregulowana w przepisach dotyczących prawa cywilnego. Zgodnie z art. 118 Kodeksu cywilnego „jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata.” Rekomenduje się pozostawienie obecnego terminu trzech lat, wskazanego w przepisach ogólnych i nie wprowadzanie odrębnego przepisu w ustawie o usługach turystycznych.

PYTANIE NR 5

Jaka jest Państwa opinia na temat przepisu zawartego w art. 12.6? Czy obecny okres przedawnienia roszczeń wskazany w Kodeksie cywilnym jest odpowiedni?

WYNIKI KONSULTACJI

Na pytanie odpowiedzi udzieliły 24 podmioty, w tym 12 urzędów marszałkowskich. Wyniki odpowiedzi ilustruje poniższa tabela:

	3 LATA (obecny termin)	2 LATA (lub krócej)	BRAK STANOWISKA
OGÓŁEM	17	6	1
PODMIOTY BRANŻOWE I KONSUMENCKIE	5	6	1
URZĘDY MARSZAŁKOWSKIE	12	0	0

17 podmiotów opowiedziało za pozostawieniem obecnego 3-letniego terminu przedawnienia roszczeń wskazanego w Kodeksie cywilnym. 6 podmiotów (branża turystyczna) wskazało, że należy skorzystać z przepisu dyrektywy i skrócić termin przedawnienia roszczeń do 2 lat. Jednocześnie, dwie organizacje podkreśliły, że rozważyć należy skrócenie tego terminu do 1 roku lub skrócić go do okresu obowiązywania zabezpieczeń finansowych. Skrócenie terminu poniżej 2 lat nie jest możliwe, ponieważ zgodnie z art. 12.6 dyrektywy jest to minimalny okres na składanie roszczeń (nie może być krótszy).

Przywołano następujące argumenty na rzecz skrócenia tego terminu do 2 lat:

- Występowanie dwuletniego okresu przedawnienia w obu konwencjach lotniczych, tzn. Konwencji Montrealskiej (art. 35) i Konwencji Warszawskiej (art. 29), a także roczny okres przedawnienia wynikający z umowy przewozu oraz generalnie roczne okresy przedawnienia wynikające z Konwencji o międzynarodowym przewozie kolejami (COTIF/CIM);
- Konieczność wykazania się przez organizatora dokumentami na poparcie przedstawianych przez siebie twierdzeń, co jest coraz trudniejsze w miarę upływu lat. Nie bez znaczenia też jest fakt, że organizator najczęściej zmuszony jest, przy odtwarzaniu stanu faktycznego i konieczności ustalenia przebiegu zdarzeń podczas imprezy turystycznej, posiłkować się w znaczącej mierze wyjaśnieniami pilota, który zwykle związany jest z organizatorem incydentalnymi umowami cywilnoprawnymi;
- Przyjęcie takiego rozwiązania zwiększa stopień harmonizacji w tym obszarze. Jest korzystniejszy dla przedsiębiorców, skraca bowiem okres niepewności, czy konsument wystąpi z roszczeniem. Jednocześnie jest on wystarczająco długi na podjęcie przez konsumenta takiej decyzji.

Podsumowując, większość podmiotów opowiedziało się za pozostawieniem obecnego terminu. Jednocześnie, branża turystyczna – której ww. przepis dotyczy – postuluje skrócenie terminu do okresu 2 lat. Argumenty branży turystycznej są rozsądne i zasługują na wzięcie pod uwagę w dalszym procesie legislacyjnym. Z drugiej strony, ewentualne skrócenie terminu wymagałoby konsultacji z Ministerstwem Gospodarki i Ministerstwem Sprawiedliwości.

Artykuł 13 określa kwestie związane ze skargami kierowanymi do organizatora. Zgodnie z dyrektywą podróżny może kierować wiadomości lub skargi związane z realizacją imprezy

turystycznej bezpośrednio do sprzedawcy detalicznego, za pośrednictwem którego podróż została nabyta. Sprzedawca detaliczny bez zbędnej zwłoki przekazuje te wiadomości lub roszczenia organizatorowi. Na potrzeby zachowania zgodności z terminami lub okresami przedawnienia, otrzymanie powiadomień przez sprzedawcę detalicznego uznaje się za otrzymanie przez organizatora.

Artykuł 14 zobowiązuje organizatora do udzielenia pomocy podróżnemu w trudnej sytuacji, w tym w sytuacji, gdy terminowy powrót z imprezy turystycznej nie może być zapewniony (art. 11.5). Pomoc powinna zostać udzielona bez zbędnej zwłoki, w szczególności poprzez:

- a) udzielenie odpowiednich informacji dotyczących usług zdrowotnych, władz lokalnych oraz pomocy konsularnej, i
- b) udzielenie podróżnemu pomocy w nawiązaniu komunikacji na odległość oraz w znalezieniu alternatywnych usług turystycznych.

Organizator może pobrać uzasadnioną opłatę z tytułu udzielenia takiej pomocy, jeśli sytuacja powstała w wyniku niedbalstwa podróżnego lub jego umyślnego działania. Opłata ta w żadnym przypadku nie może przekraczać faktycznych kosztów poniesionych przez organizatora.

KOMENTARZ NR 4

Przepisy dyrektywy zawarte w rozdziale IV Realizacja imprezy turystycznej – poza jednym wyjątkiem opisanym powyżej (art. 12.6.) – zostaną wdrożone bez zmian i w tym zakresie nie przewiduje się dyskusji dotyczącej zawartości tych artykułów.

ROZDZIAŁ VI Powiązane usługi turystyczne

Artykuł 17 reguluje kwestie związane z oferowaniem powiązanych usług turystycznych przez przedsiębiorców. Art. 17.0 dotyczy kwestii zabezpieczeń finansowych, dlatego został omówiony w następnym punkcie.

Artykuł 17 ustęp 1 określa, iż zanim podróżny zostanie związany jakąkolwiek umową prowadzącą do powstania powiązanej usługi turystycznej lub wszelkiej równoważnej oferty, przedsiębiorca ułatwiający zamawianie powiązanych usług turystycznych, również w przypadku, gdy przedsiębiorca nie ma siedziby w danym państwie członkowskim, ale za pomocą dowolnych środków kieruje taką działalność do tego państwa członkowskiego, oświadcza w jasny i wyraźny sposób, że:

- a) podróżnemu nie będą przysługiwały żadne prawa udzielone na mocy niniejszej dyrektywy wyłącznie podróżnym korzystającym z imprez turystycznych i że każdy usługodawca będzie ponosił wyłączną odpowiedzialność za prawidłową realizację swojej usługi wynikającej z umowy oraz
- b) podróżny będzie objęty ochroną na wypadek niewypłacalności zgodnie z ust. 0.
- c) informację, że podróżnemu będą przysługiwały prawa udzielone na mocy art. 8 ust. 2, art. 19, art. 21 i art. 22 dyrektywy 2011/83/UE.

Aby spełnić wymogi niniejszego ustępu, przedsiębiorca wykorzystuje odpowiednie standardowe powiadomienie zawarte w załączniku 2.

Artykuł 17 ustęp 2 zabezpiecza dodatkowo prawa podróżnych, w sytuacji, gdy nie otrzymają oni wyraźnej informacji, że nie nabywają imprezy turystycznej i zostaną wprowadzeni w błąd co do zakresu odpowiedzialności przedsiębiorcy. Zgodnie z tym ustępem, w przypadku gdy przedsiębiorca ułatwiający zamawianie powiązanych usług turystycznych nie spełni wymogów określonych w ust. 0 i 1 niniejszego artykułu, w odniesieniu do usług turystycznych zawartych w danej powiązanej usłudze turystycznej ponosi na mocy art. 11 i 12 odpowiedzialność taką jak organizator imprezy turystycznej.

KOMENTARZ NR 5

Przepisy dyrektywy dotyczące ochrony podróżnego nabywającego powiązane usługi turystyczne, zawarte w rozdziale VI Powiązane usługi turystyczne zostaną wdrożone bez zmian i w tym zakresie nie przewiduje się dyskusji dotyczącej zawartości tych artykułów.

Kwestia wprowadzenia zabezpieczeń finansowych dla przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych (art. 17.0) została opisana w kolejnym punkcie.

UBEZPIECZENIE NASTĘPSTW NIESZCZĘŚLIWYCH WYPADKÓW I KOSZTÓW LECZENIA

Zgodnie z artykułem 14 ustęp 3 ustawy o usługach turystycznych organizatorzy turystyki, organizujący imprezy turystyczne za granicą, mają obowiązek zawarcia na rzecz osób uczestniczących w tych imprezach umów ubezpieczenia od następstw nieszczęśliwych wypadków i kosztów leczenia.

W ramach prac nad dyrektywą Polska uzyskała potwierdzenie, że może utrzymać w mocy ww. przepis. Komisja Europejska potwierdziła, że będzie to możliwe, ponieważ: 1) dyrektywa nie dotyczy usług finansowych (w preambule znajduje się zapis, mówiący o tym, że usługi finansowe nie są usługami turystycznymi); 2) w art. 4.1. wskazano, że jedną z informacji przedumownych jest „informacja o dobrowolnym lub obowiązkowym ubezpieczeniu na pokrycie kosztów odstąpienia podróżnego od umowy lub kosztów pomocy, w tym kosztów powrotu do kraju w razie wypadku lub choroby.” Oznacza to, że ubezpieczenie NNW i KL może mieć charakter obowiązkowy. W związku z tym, Polska planuje pozostawić przedmiotowy przepis wymieniony w artykule 14 ustęp 3.

PYTANIE NR 6

Jaka jest Państwa opinia na temat obecnego artykułu 14.3 ustawy o usługach turystycznych, który zobowiązuje organizatorów turystyki, organizujących imprezy turystyczne za granicą, do zawarcia na rzecz osób uczestniczących w tych imprezach umów ubezpieczenia od następstw nieszczęśliwych wypadków i kosztów leczenia?

Czy uważają Państwo za właściwe, aby pozostawić ten przepis w mocy?

WYNIKI KONSULTACJI

Na pytanie odpowiedzi udzieliły 24 podmioty, w tym 12 urzędów marszałkowskich. Wyniki odpowiedzi ilustruje poniższa tabela:

	TAK w obecnym brzmieniu	TAK ze zmianą przepisu	NIE
OGÓŁEM	19	3	2
PODMIOTY BRANŻOWE I KONSUMENCKIE	7	3	2
URZĘDY MARSZAŁKOWSKIE	12	0	0

Ogółem, większość podmiotów (19) opowiada się za pozostawieniem obecnego art. 14.3 ustawy wskazując na jego zalety dotyczące ochrony konsumentów:

- Posiadanie ubezpieczenia NW/KL jest tak ważnym wymogiem związanym z udziałem w imprezie, że starań o zawarcie umów ubezpieczenia nie można przerzucić na klientów, gdyż grozi to nie tylko organizacyjnym chaosem ale również, przede wszystkim, nie leży w interesie samych klientów. W przypadku jakichkolwiek nieprzewidzianych zdarzeń, w wyniku których dochodzi do nieszczęśliwego wypadku lub zaistnienia problemów zdrowotnych, uczestnik imprezy turystycznej może natychmiast skorzystać z fachowej pomocy i opieki lekarskiej. Procedury z tym związane działają sprawnie (Polska Izba Turystyki);
- Koszty leczenia dostarczane w ramach NFZ (na podstawie karty EKUZ) na terenie UE mogą być węższe zakresowo niż ochrona ubezpieczeniowa dostarczana w ramach obowiązkowego ubezpieczenia NNW i KL. W niektórych krajach istnieje obowiązek opłaty lub dopłaty za niektóre rodzaje świadczeń zdrowotnych. Poza tym publiczna ochrona zdrowia nie obejmuje transportu chorego czy ciała zmarłego do kraju – co jest standardowo pokrywane przez ubezpieczenie turystyczne. W najbardziej popularnych wśród polskich turystów krajach, takich jak Egipt i Turcja, klienci nie mają ochrony oferowanej w ramach NFZ. (Polska Izba Ubezpieczeń)

Trzy podmioty opowiedziały za pozostawieniem obecnego przepisu, ale jednocześnie proponowały jego zmianę:

- Ograniczenie przepisu tylko do wyjazdów poza Unię Europejską (Polskie Stowarzyszenie Pilotów Wycieczek i Towarzystwo Aktywnej Turystyki i Sportu);
- Z drugiej strony, proponowano rozszerzenie przepisu, tak aby w ramach ubezpieczenia kosztów leczenia wskazanego w tym przepisie mieściło się również pokrycie niezbędnych kosztów transportu poniesionych w związku z nagłym zachorowaniem lub wypadkiem poza granicami Polski (dodanie do brzmienia obecnego przepisu sformułowania: „kosztów leczenia z rozszerzeniem o zwrot kosztów transportu i repatriacji”). Postępowania skargowe niejednokrotnie wskazują na wąski zakres ochrony oraz zbyt niskie sumy ubezpieczenia w zawieranych umowach, co zmusza nierzadko ubezpieczonych do ponoszenia – mimo zawartej umowy ubezpieczenia – znacznych kosztów leczenia i transportu do kraju z własnych środków. (Rzecznik Ubezpieczonych)

Jednocześnie, dwa podmioty poruszyły problem zawierania umów ubezpieczenia NNW i KL na bardzo niskie, często niewystarczające, sumy ubezpieczeń (Rzecznik Ubezpieczonych i Urząd Marszałkowski Woj. Mazowieckiego). Zaproponowano:

- Wprowadzenie obowiązku informowania klienta przez organizatora turystyki o możliwości dodatkowego ubezpieczenia się na wyższą kwotę (Urząd Marszałkowski Woj. Mazowieckiego);
- Dodanie w art. 14 ust. 3a, zawierającego delegację dla ministra właściwego do określenia szczegółowego zakresu ubezpieczeń i sumy ubezpieczenia: „3a. Minister właściwy do spraw turystyki w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw instytucji finansowych, w drodze rozporządzenia, określa minimalną sumę ubezpieczeń, o których mowa w ust. 3 biorąc w szczególności pod uwagę ceny usług medycznych i transportu do kraju.” Minimalne sumy gwarancyjne powinny wynosić co najmniej: - dla ubezpieczenia następstw nieszczęśliwych wypadków – równowartość w złotych 5.000 euro, - dla ubezpieczenia kosztów leczenia równowartość w złotych 20.000 euro (Rzecznik Ubezpieczonych).

Podmioty, które wypowiedziały się przeciwko utrzymaniu w mocy art. 14.3 ustawy pokreśliły, że możliwość zawarcia ubezpieczeń powinna być opcją a nie obowiązkiem (Związek Przedsiębiorców i Pracodawców) oraz, że „organizator powinien mieć obowiązek sprawdzenia i zapewnienia ubezpieczenia tym klientom, którzy nie posiadają żadnego ubezpieczenia (Stowarzyszenie Ekspertów Turystyki). W takich sytuacjach, koszt ubezpieczenia powinien być poza ceną imprezy turystycznej.

Podsumowując, bezsprzecznie w nowej ustawie należy pozostawić obecny art. 14.3. Należy zastanowić się nad możliwością doprecyzowania tego przepisu, aby ubezpieczenie NNW i KL na pewno obejmowało transport chorego do kraju (m.in. wyjaśnienie sprzecznych argumentów Polskiej Izby Ubezpieczeń i Rzecznika Ubezpieczonych).

Wydaje się, że problem zbyt niskich sum lub zbyt wąskiego zakresu ubezpieczeń należy rozwiązywać na drodze pozalegislacyjnej (np. dobre praktyki), a nie poprzez nakładanie kolejnych obowiązków na organizatorów. Niektórzy organizatorzy informują już klientów o możliwości zawarcia ubezpieczeń na wyższą kwotę lub rozszerzenie zakresu np. w zakresie uprawiania sportów.

PROCEDURA REKLAMACJI

Artykuł 16b ustępy 3-5 obecnej ustawy o usługach turystycznych stanowią:

3. *Niezależnie od zawiadomienia, o którym mowa w ust. 1, klient może złożyć organizatorowi turystyki reklamację zawierającą wskazanie uchybienia w sposobie wykonania umowy oraz określenie swojego żądania, w terminie nie dłuższym niż 30 dni od dnia zakończenia imprezy.*
4. *W wypadku odmowy uwzględnienia reklamacji organizator turystyki jest obowiązany szczegółowo uzasadnić na piśmie przyczyny odmowy.*
5. *Jeżeli organizator turystyki nie ustosunkuje się na piśmie do reklamacji, złożonej zgodnie z ust. 3, w terminie 30 dni od dnia jej złożenia, a w razie reklamacji złożonej*

w trakcie trwania imprezy turystycznej w terminie 30 dni od dnia zakończenia imprezy turystycznej, uważa się, że uznał reklamację za uzasadnioną.

Zgodnie z ww. przepisami, jeśli organizator turystyki nie odpowie podróżnemu na reklamację w ciągu 30 dni to przyjmuje się, że uznał on reklamację za uzasadnioną. Polska chciała, aby przedmiotowe przepisy znalazły się w dyrektywie. Niestety nie uzyskaliśmy w tej kwestii poparcia. W dyrektywie znajdują się już odpowiednie przepisy dotyczące braku zgodności realizowanej imprezy z umową (m.in. w art. 11) oraz procedury kierowania skarg do organizatorów (art. 13). W związku z tym, Polska wystąpi z zapytaniem do Komisji Europejskiej i jej służb prawnych, czy możliwe jest utrzymanie w mocy przepisów art. 16b ust. 3-5 obecnej ustawy o usługach turystycznych. Jednocześnie, rekomendowane jest pozostawienie ww. przepisów, jeśli będzie to możliwe na podstawie nowej dyrektywy.

PYTANIE NR 7

Jaka jest Państwa opinia na temat obecnych przepisów zawartych w artykule 16b ustępy 3-5 ustawy o usługach turystycznych?

Czy uważają Państwo za właściwe, aby pozostawić ten przepis w mocy (zakładając, że będzie to możliwe tzn. Polska uzyska pozytywną odpowiedź z Komisji Europejskiej)?

WYNIKI KONSULTACJI

Na pytanie odpowiedzi udzieliły 24 podmioty, w tym 12 urzędów marszałkowskich. Wyniki odpowiedzi ilustruje poniższa tabela:

	TAK w obecnym brzmieniu	TAK ze zmianą przepisu	NIE	Brak stanowiska
OGÓŁEM	14	5	4	1
PODMIOTY BRANŻOWE I KONSUMENCKIE	4	3	4	1
URZĘDY MARSZAŁKOWSKIE	10	2	0	0

14 podmiotów pozytywnie oceniło obecne przepisy zawarte w art. 16b ust. 3-5 ustawy. Podkreślono, że powyższa regulacja „dyscyplinuje organizatorów turystyki do udzielania odpowiedzi zawierającej pełne wyjaśnienia w określonym terminie. Sprawny przebieg reklamacji, nawet w przypadku braku pozytywnej odpowiedzi, ułatwia konsumentowi podejmowanie dalszych kroków prawnych.” Wskazano jednocześnie, że „domniemanie wynikające z art. 16b ust. 5 wskazanej ustawy jest dla konsumentów korzystne i jedyny problem, z jakim boryka się Federacja Konsumentów, to wyegzekwowanie świadczeń, które na mocy tego domniemanie zostały konsumentom przyznane.”

Kilka podmiotów (5) zaproponowało modyfikację przepisu:

- Należy rozdzielić zasadność merytoryczną uznania reklamacji od kwestii finansowych.

Automatyczne uznanie reklamacji za uzasadnioną nie znaczy, że wielkość roszczeń została uznana w całości, co doprowadza do sporów cywilnoprawnych (cztery podmioty);

- Należy rozszerzyć przepis o zobowiązanie przedsiębiorcy, który nie ustosunkował się w terminie 30 dni do reklamacji, tj. uznał reklamację za uzasadnioną, do wypłaty żądanej kwoty roszczenia w terminie 14 dni (jeden podmiot).

Cztery podmioty opowiedziały się przeciwko utrzymaniu w mocy obecnych przepisów dotyczących składania reklamacji wskazując, że należy je dostosować do brzmienia art. 11-13 dyrektywy (które nie wskazują terminu 30 dni), co pozwoli na utrzymanie jednolitości przepisów w różnych krajach UE. Proces reklamacyjny powinien być uregulowany podobnie jak przy innych usługach, bez automatycznego uznawania reklamacji, co przyczynia się do wielu postępowań sądowych.

Mając na uwadze maksymalny charakter harmonizacji przepisów dyrektywy dotyczących reklamacji, w sierpniu br. Polska zwróciła się z zapytaniem o stanowisko Komisji Europejskiej odnośnie możliwości utrzymania w mocy obecnych przepisów art. 16b ust. 3-5 ustawy i ich zgodności z art. 11-13 nowej dyrektywy. Z odpowiedzi Komisji Europejskiej wynika, że nie możemy utrzymać obecnych regulacji dotyczących reklamacji zawartych w art. 16b ust. 5 ustawy o usługach turystycznych. KE wyjaśnia, że przepisy dyrektywy dotyczące odpowiedzialności organizatora za realizację imprezy turystycznej oraz prawa podróżnego do obniżki ceny i rekompensaty za poniesione szkody są oparte na zasadzie maksymalnej harmonizacji (z wyjątkiem możliwości rozszerzenia odpowiedzialności za realizację imprezy turystycznej również na punkt sprzedaży detalicznej) i zawierają postanowienia, zgodnie z którymi organizator ponosi konsekwencje prawne za brak odpowiedzi na zgłoszenie przez podróżnego niezgodności z umową (np. art. 11.2a. i art. 11.4.). Tym samym nie będzie możliwe utrzymanie regulacji, która nakłada na organizatora, dodatkowy w stosunku do przepisów dyrektywy, obowiązek w postaci rozpatrzenia reklamacji w terminie 30 dni, uchybienie któremu skutkuje uznaniem reklamacji za uzasadnioną.

Podsumowując przepisy ustawy o usługach turystycznych dotyczące procedur reklamacyjnych wymagają rewizji i dostosowania do przepisów nowej dyrektywy.

System zabezpieczeń finansowych dla przedsiębiorców oferujących imprezy turystyczne i powiązane usługi turystyczne (minimalna harmonizacja)

Rozdział V Ochrona na wypadek niewypłacalności oraz art. 17.0 w rozdziale VI Powiązane usługi turystyczne regulują kwestie dotyczące zabezpieczeń finansowych dla organizatorów oraz dla sprzedawców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych.

ROZDZIAŁ V Ochrona na wypadek niewypłacalności

Art. 15 dyrektywy określił zakres ochrony na wypadek niewypłacalności w przypadku organizatorów turystyki:

1. Państwa członkowskie zapewniają, by organizatorzy imprez turystycznych mający siedzibę na ich terytorium dawali gwarancję zwrotu wszystkich płatności dokonanych przez podróżnych w zakresie, w jakim dane usługi nie zostały zrealizowane w wyniku

niewypłacalności organizatora. Jeżeli impreza obejmuje przewóz pasażerów, organizatorzy zapewniają również gwarancję powrotu podróżnych do kraju. Można zaoferować kontynuację podróży.

Organizatorzy niemający siedziby w jednym z państw członkowskich, którzy sprzedają lub oferują do sprzedaży imprezy turystyczne w jednym z państw członkowskich lub którzy za pomocą dowolnych środków kierują taką działalność do jednego z państw członkowskich, są zobowiązani do zapewnienia gwarancji zgodnie z prawem tego państwa członkowskiego.

2. Gwarancja musi być skuteczna i obejmuje racjonalnie przewidywalne koszty. Obejmuje ona kwoty płatności poczynionych w imieniu podróżnych na poczet imprez turystycznych z uwzględnieniem długości czasu między wpłatami zaliczek i ostatecznych płatności a zakończeniem imprez turystycznych, jak również szacowany koszt powrotu do kraju w przypadku niewypłacalności organizatora.

2a. Ochrona organizatora przed niewypłacalnością obejmuje podróżnych niezależnie od ich miejsca zamieszkania, miejsca wyjazdu lub miejsca sprzedaży imprezy turystycznej oraz niezależnie od państwa członkowskiego, w którym ma siedzibę organizator lub podmiot zapewniający ochronę.

2b. Gdy realizacja pakietu jest zagrożona niewypłacalnością organizatora, gwarancja jest udostępniana bezpłatnie, aby zapewnić powrót do kraju lub – o ile będzie to konieczne – sfinansowanie zakwaterowania przed przewozem do kraju.

2c. W przypadku niezrealizowanych usług turystycznych na wniosek podróżnego bez zbędnej zwłoki udziela się zwrotów.

Państwa członkowskie mają swobodę w zakresie wdrożenia art. 15. Oznacza to, że państwa członkowskie samodzielnie wybierają narzędzia i instrumenty prawne lub ubezpieczeniowe, które zapewniają ochronę na wypadek niewypłacalności dla organizatorów (gwarancje ubezpieczeniowe, polisy OC, fundusze gwarancyjne itp.).

Ze względu na rozszerzenie definicji imprezy turystycznej, należy zauważyć, że wzrosnie liczba organizatorów o tych, którzy oferują tzw. imprezy dynamiczne i oni także będą musieli posiadać stosowne zabezpieczenie finansowe.

Od roku 2012 Ministerstwo Sportu i Turystyki pracowało nad projektem założeń projektu ustawy o Turystycznym Funduszu Gwarancyjnym. Na posiedzeniu 19 sierpnia 2014 r. Rada Ministrów postanowiła o nieprzyjmowaniu ww. założeń (RM-10-74-14).

W związku z tym, Ministerstwo Sportu i Turystyki dokonało analizy alternatywnego wariantu utworzenia II filaru w systemie zabezpieczeń finansowych biur podróży w formie przekazania zadań właściwych dla postulowanego Turystycznego Funduszu Gwarancyjnego do realizacji Ubezpieczeniowemu Funduszowi Gwarancyjnemu.

W ramach tych prac, Ministerstwo Finansów skonsultowało z Ubezpieczeniowym Funduszem Gwarancyjnym możliwość przekazania zadań właściwych dla postulowanego Turystycznego Funduszu Gwarancyjnego do realizacji Ubezpieczeniowemu Funduszowi Gwarancyjnemu.

W swoim stanowisku, **Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny, zwany dalej „UFG”, pozytywnie odniósł się do przedmiotowej propozycji**, przedstawiając wstępną analizę jej

wykonalności. W przypadku akceptacji zaproponowanego rozwiązania, UFG wyraził gotowość pełnego uczestnictwa w pracach analitycznych i legislacyjnych. UFG dostrzegł **analogię** pomiędzy obecnie pełnionymi przez siebie zadaniami w obszarze ubezpieczeń obowiązkowych oraz ubezpieczeń na życie na podstawie ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2013 r. poz. 392, z późn. zm.), a zadaniami przypisywanymi Turystycznemu Funduszowi Gwarancyjnemu w projekcie założeń do projektu ustawy o Turystycznym Funduszu Gwarancyjnym.

Doświadczenie Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego może być wykorzystane do **stworzenia mechanizmu uzupełniającego obecny system zabezpieczeń finansowych w branży turystycznej** (po jego rozszerzeniu na dodatkowe podmioty np. linie lotnicze), który spełni założenia o konieczności realizacji tych zadań przez posiadający osobowość prawną, wyspecjalizowany podmiot spoza sektora finansów publicznych, bez potrzeby tworzenia nowej instytucji.

Wykonanie zadań właściwych dla TFG przez UFG będzie ze sobą niosło pewne koszty, związane np. z dostosowaniem systemów informatycznych oraz wdrożeniem kadry pracowników UFG do obsługi nowych zadań. Kolejną kwestią, która wymaga zbadania jest wpływ zróżnicowania podstawowych form zabezpieczeń (w tym gwarancje bankowe) na możliwość realizacji zadań TFG przez UFG. Należałoby także szczegółowo uregulować kompetencje kontrolno-egzekucyjne w ramach współpracy UFG z marszałkami województw.

Takie rozwiązanie będzie pociągało za sobą stosowne zmiany legislacyjne w ustawie o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, z uwzględnieniem odpowiedniego okresu przejściowego koniecznego do ich wdrożenia.

Poniżej w tabeli zaprezentowano dotychczas przeanalizowane rozwiązania w obszarze zabezpieczeń finansowych na wypadek niewypłacalności organizatorów imprez turystycznych:

	Rozwiązanie	Efekty i ocena rozwiązania
1.	Turystyczny Fundusz Gwarancyjny z osobowością prawną (zbieranie składek, kontrola, organizacja powrotu) – jako II filar w systemie zabezpieczeń finansowych	Kompleksowe rozwiązanie. Rozwiązanie zostało zaprezentowane w projekcie założeń projektu ustawy o TFG. Na posiedzeniu 19 sierpnia 2014 r. Rada Ministrów nie przyjęła założeń projektu ustawy o TFG. AKTUALNIE – wariant ten jest nadal rozważany w zmienionej formule poprzez przekazanie zadań TFG do realizacji przez Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny. Uwzględniając kontekst rozszerzenia zakresu podmiotowego nowej ustawy takie rozwiązanie powinno się znaleźć w nowej ustawie o usługach turystycznych, jako II filar systemu zabezpieczeń finansowych.

2.	Turystyczny Fundusz Gwarancyjny, jako fundusz przepływowy/fundusz celowy – jako II filar w systemie zabezpieczeń finansowych	Powołanie funduszu w takiej formie jest niezgodne z przepisami ustawy o finansach publicznych. Projekt wprowadza skutki dla budżetu państwa – składki stawałyby się środkami publicznymi (założenia funduszu celowego). Mogłyby istnieć problemy z ich uruchomieniem (przepisy ustawy o finansach publicznych). Ponadto, utworzenie oddzielnego rachunku w BGK mogłoby być potraktowane jako utworzenie funduszu celowego oraz powodować liczne wątpliwości interpretacyjne np. w zakresie dotyczącym pomocy publicznej.
3.	Turystyczny Fundusz Gwarancyjny, jako 16 funduszy celowych na poziomie wojewódzkim – jako II filar w systemie zabezpieczeń finansowych	Rozwiązanie stałoby w sprzeczności z obowiązującymi przepisami dotyczącymi finansów publicznych i mogłoby przyczynić się do powstania zarzutów udzielania przedsiębiorcom pomocy publicznej przez jednostki samorządu terytorialnego. Środki finansowe takich funduszy byłyby <i>de facto</i> środkami publicznymi. Utworzenie takich funduszy wymagałoby przekazania dodatkowych dotacji celowych z budżetu państwa. Konstrukcja wojewódzkich funduszy mogłaby doprowadzić do nierównomiernego zgromadzenia środków.
4.	Udoskonalenie systemu podstawowych zabezpieczeń finansowych poprzez przeformułowanie i upowszechnienie obecnie funkcjonującego ubezpieczenia na rzecz klientów	Jest to rozwiązanie częściowe. Dominującym typem zabezpieczenia dla organizatorów turystyki i pośredników turystycznych jest gwarancja ubezpieczeniowa – dla ok. 90% przedsiębiorców. Wariant ten został negatywnie oceniony przez Polską Izbę Ubezpieczeń. Po dokonaniu analizy, czy jakkolwiek inna forma ubezpieczenia na rzecz klienta z sumą ubezpieczenia stanowiącą np. faktyczny koszt imprezy poniesiony przez klienta będzie możliwa do spełnienia przez zakłady ubezpieczeń, PIU stoi na stanowisku, że nie jest możliwe przygotowanie produktu w innej konstrukcji niż produkt oferowany obecnie na rynku (z łączną sumą gwarancyjną na wszystkich klientów w okresie jednego roku). W przypadku określenia sumy na każdą osobę, ubezpieczyciel nie może precyzyjnie określić jaka jest łączna ekspozycja ryzyka, co w opinii PIU uniemożliwia znalezienie reasekuratora dla tego typu produktu na rynkach europejskich oraz może mieć bardzo negatywny wpływ na margines wypłacalności zakładu ubezpieczeń.
5.	Kolejne podwyższenie minimalnych sum gwarancyjnych	Wariant ten został negatywnie zaopiniowany przez Polską Izbę Ubezpieczeń, która wskazała, że dalsze podwyższanie minimalnych sum gwarancyjnych spowoduje, iż branża ubezpieczeniowa nie będzie mogła

		przedstawić oferty gwarancji ubezpieczeniowej turystycznej dla podmiotów z branży turystycznej. Problem ten dotyczy w szczególności organizatorów turystyki prowadzących działalność w zakresie organizacji turystyki wyjazdowej z lotami czarterowymi. Brak możliwości przedstawienia oferty ze strony firm ubezpieczeniowych wynika z ograniczeń kapitałowych i reasekuracyjnych ubezpieczycieli. Z uwagi na istotę gwarancji ubezpieczeniowej (górną granicę odpowiedzialności finansowej gwaranta), możliwa jest sytuacja, gdy przedsiębiorca w praktyce zawrze umowy z klientami na poziomie przewyższającym zadeklarowany poziom przychodów pomimo ciążącego na nim obowiązku zapewnienia zabezpieczenia na poziomie adekwatnym do skali prowadzonej działalności i wartości posiadanych zobowiązań. Podobne stanowisko zostało zaprezentowane przez Ministra Finansów.
6.	Obowiązkowe dodatkowe ubezpieczenie (produkt ubezpieczeniowy) zawierane przez organizatora imprezy turystycznej na rzecz każdego klienta, z którym została zawarta umowa o imprezę turystyczną; Ubezpieczenie to stanowiłoby II filar systemu zabezpieczeń finansowych uzupełniający funkcjonujące dotychczas podstawowe zabezpieczenia w formie gwarancji ubezpieczeniowych, gwarancji bankowych lub ubezpieczeń na rzecz klientów (I filar)	Proponowana wstępna koncepcja nowego produktu zakładała, że składka odprowadzana byłaby przez organizatora imprezy turystycznej za każdego klienta podobnie jak ma to miejsce w przypadku umowy ubezpieczenia NNW i KL, do zawarcia której organizatorzy imprez turystycznych są zobowiązani na podstawie art. 14 ust. 3 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o usługach turystycznych (Dz. U. z 2014 r. poz. 196). Suma gwarancyjna ubezpieczenia powinna być zróżnicowana w zależności od zasięgu terytorialnego imprezy turystycznej i wykorzystywanego środka transportu (transport lotniczy z wykorzystaniem przewozów czarterowych czy inne środki transportu), analogicznie jak w przypadku funkcjonujących aktualnie podstawowych zabezpieczeń finansowych. W związku z tym, składka byłaby zróżnicowana w zależności od sumy gwarancyjnej. Wariant ten został negatywnie oceniony przez Polską Izbę Ubezpieczeń, która wskazała, że dla ubezpieczycieli, którzy mieliby oferować dwa produkty zamiast jednego oznacza wzrost ekspozycji ryzyka i wymogów kapitałowych. Z uwagi na ograniczoną pojemność reasekuracyjną i oparcie całego systemu zabezpieczeń na kilku ubezpieczycielach, w opinii PIU zakłady ubezpieczeń nie będą oferowały nowego ubezpieczenia albo warunki cenowe tego produktu będą przekraczały możliwości finansowe przedsiębiorców turystycznych.

Docelowe rozwiązania w zakresie zabezpieczeń finansowych na wypadek niewypłacalności organizatorów turystyki i pośredników turystycznych powinny:

- funkcjonować poza systemem finansów publicznych,
- zapewnić, aby ochrona klientów była skuteczna i całkowita.

Ponadto, w wyniku współpracy z przedstawicielami Ministerstwa Finansów, Polskiej Izby Ubezpieczeń, Związku Banków Polskich i Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego sformułowano następujące wnioski:

- katalog dostępnych instrumentów finansowych jest mocno ograniczony nie tylko w Polsce, ale również na rynku europejskim;
- branża bankowo-ubezpieczeniowa nie widzi możliwości wykreowania nowych instrumentów finansowych na potrzeby systemu zabezpieczeń finansowych na wypadek niewypłacalności podmiotów oferujących imprezy turystyczne;
- koncepcja wprowadzenia jednego produktu ubezpieczeniowego w systemie zabezpieczeń, który byłby obowiązkowy i ze względu na swoją skalę byłby tańszy i bardziej dostępny dla branży turystycznej nie jest możliwa do realizacji (nieznana górna granica odpowiedzialności, bardzo wysokie ryzyko ubezpieczeniowe, problem z uzyskaniem reasekuracji, bardzo drogi produkt lub jego brak);
- najlepszym rozwiązaniem byłby fundusz gwarancyjny;
- konieczne jest wyeliminowanie nieprawidłowości w działalności przedsiębiorców poprzez odpowiedni monitoring i system sankcji.

Podsumowując, w ocenie Ministerstwa Sportu i Turystyki, należałoby szczegółowo zbadać oraz rozważyć możliwość przekazania zadań właściwych dla postulowanego Turystycznego Funduszu Gwarancyjnego do realizacji Ubezpieczeniowemu Funduszowi Gwarancyjnemu, tak aby po rozszerzeniu zakresu podmiotowego nowej ustawy o usługach turystycznych uzupełnić istniejący system zabezpieczeń finansowych o drugi filar.

PYTANIE NR 8

Jaka jest Państwa opinia na temat regulacji zawartych w art. 15?

Czy obecne formy zabezpieczeń finansowych dla organizatorów będą adekwatne w przypadku imprez dynamicznych (click-through)?

Czy w Państwa opinii niezbędne jest stworzenie II filaru zabezpieczeń w formie funduszu gwarancyjnego np. umiejscowionego w Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym lub w formie samodzielnego podmiotu?

WYNIKI KONSULTACJI

Na pytanie odpowiedzi udzieliły 24 podmioty, w tym 12 urzędów marszałkowskich. Wyniki odpowiedzi ilustruje poniższa tabela:

	dotychczasowe zabezpieczenia adekwatne dla imprez dynamicznych			fundusz gwarancyjny jako II filar zabezpieczeń			
	TAK	NIE	brak stanowiska	NIE	TAK	TFG	UFG
OGÓŁEM	4	8	12	2	17	2	11
PODMIOTY BRANŻOWE I KONSUMENCKIE	2	5	5	2	8	2	3
URZĘDY MARSZAŁKOWSKIE	2	3	7	0	9	0	8

Połowa podmiotów (12 podmiotów, w tym 7 urzędów marszałkowskich) wskazała, że trudno jest ocenić adekwatność aktualnych zabezpieczeń finansowych dla imprez dynamicznych lub w ogóle nie wyraziła swojego stanowiska w tym zakresie.

Znaczna część podmiotów (8 podmiotów – 33%) stwierdziła, że dotychczasowe zabezpieczenia finansowe bez wzmocnienia systemu nie będą adekwatne dla imprez dynamicznych. Wskazywano przy tym, że:

- konieczne jest stworzenie takiego systemu zabezpieczeń, aby ewentualne niepokryte gwarancją ubezpieczeniową/bankową szkody turystyczne w wypadku niewypłacalności organizatora zostały pokryte z innego niż gwarancja źródła (Polska Izba Turystyki);
- zmiany wymaga konstrukcja i kryteria ustalania wysokości zabezpieczenia w ramach I filaru. Sytuacja organizatorów – tak prawna, jak i finansowa, stosowany model biznesowy itd. są bardzo różne, a co za tym idzie determinują konieczność zróżnicowania wymogów prawnych np. co do wysokości zabezpieczenia finansowego (m.in. z uwzględnieniem czasu funkcjonowania na rynku, wysokości kapitału zakładowego, wartości majątku trwałego, terminu regulowania płatności na rzecz kontrahentów). (Polska Izba Turystyki)

Jeden podmiot zaproponował wprowadzenie rozwiązania, dla którego górną granicą odpowiedzialności gwaranta byłaby wysokość zobowiązań wynikających z zawartych przez organizatora umów, tzn. zabezpieczenie finansowe w wysokości, która w każdym czasie byłaby wystarczająca na pokrycie wszystkich zobowiązań w przypadku ewentualnej niewypłacalności. Wskazano, że wiązałoby się to z wprowadzeniem obowiązku monitorowania wysokości wpłat wniesionych przez klientów. (UM Woj. Mazowieckiego)

Inny podmiot wskazał, że problemem jest stosunek i wzajemne zależności pomiędzy ustawą o usługach turystycznych (w szczególności jej art. 5) a rozporządzeniami Ministra Finansów wydanymi na podstawie art. 10 tej ustawy. Wskazano, że biura podróży deklarują roczny

przychód, aby na podstawie rozporządzeń ustalić odpowiednią wysokość zabezpieczenia finansowego, a art. 5 ust. 1 pkt 2 ustawy o usługach turystycznych nakładający na organizatora turystyki obowiązek zapewnienia klientom, na wypadek swojej niewypłacalności, pokrycia kosztów powrotu z imprezy turystycznej do miejsca wyjazdu lub planowanego powrotu, a także zapewnienia zwrotu wpłat wniesionych tytułem zapłaty za imprezę turystyczną, odpowiadającą części imprezy turystycznej, która nie zostanie zrealizowana – zostaje zrealizowany, gdy organizator zawarł odpowiednią umowę na podstawie rozporządzenia Ministra Finansów. Podkreślono jednocześnie, że urzędy marszałkowskie nie są uprawnione do stosowania art. 5 ustawy z pominięciem rozporządzeń i nakazywania kontrolowanym organizatorom odpowiedniego podwyższenia kwoty zabezpieczenia do wysokości wpłat za niezrealizowane na dany moment imprezy – najczęściej na dzień przeprowadzonej kontroli. Wskazano ponadto, że nie jest możliwe uwzględnienie codziennie zmieniającej się kwoty wpłat i codzienne aktualizowanie gwarancji bankowej lub ubezpieczeniowej. (Polska Izba Turystyki)

W tym kontekście należy zwrócić uwagę (MSiT), że **już w aktualnie obowiązujących przepisach, zgodnie z art. 5 ust. 1 pkt 2 ustawy o usługach turystycznych, na przedsiębiorcy ciąży obowiązek zapewnienia zabezpieczenia finansowego, które w razie niewypłacalności przedsiębiorcy pokryje koszty powrotu klientów z imprezy turystycznej oraz zwrotu całości (lub części) wpłat wniesionych przez klientów na poczet niezrealizowanych (lub częściowo niezrealizowanych) imprez turystycznych, a więc odpowiadającego skali prowadzonej działalności i wysokości posiadanych zobowiązań. Realizacja tego obowiązku wiąże się *de facto* z koniecznością monitorowania przez przedsiębiorcę wysokości swoich zobowiązań.** Ponadto określenie przez prawodawcę minimalnej wysokości sumy gwarancyjnej stanowi normę ostrożnościową, która ma przede wszystkim zabezpieczać przed wejściem na rynek podmiotów niegwarantujących nawet minimalnego poziomu zabezpieczeń. Nie jest to jednak wyznacznikiem spełnienia przez przedsiębiorców obowiązku posiadania pełnego zabezpieczenia, o którym mowa w art. 5 ust. 1 pkt 2 ustawy. W żadnej części przepisów ustawy o usługach turystycznych, jak również w aktach wykonawczych do ustawy, przedsiębiorca nie zostaje zwolniony z tego obowiązku, poprzez przedłożenie zabezpieczeń finansowych obejmujących jedynie minimalne kwoty gwarancji ustalone w rozporządzeniach Ministra Finansów. Wysokość sumy gwarancyjnej powinna podlegać każdorazowo weryfikacji przez podmiot zawierający umowę zabezpieczenia finansowego i dostosowaniu do skali prowadzonej działalności w sposób zapewniający, że w przypadku zgłoszenia niewypłacalności w każdym momencie będzie posiadał pełne zabezpieczenie na pokrycie kosztów sprowadzenia klientów i zwrotu klientom wniesionych przez nich wpłat za niezrealizowane lub przerwane imprezy turystyczne.

Część podmiotów wyraziła stanowisko, że organizatorzy oferujący imprezy dynamiczne powinni podlegać takim samym formom zabezpieczeń finansowych jak „tradycyjni” organizatorzy (Izba Turystyki RP, Polski Związek Organizatorów Turystyki), a kilka podmiotów wskazało na konieczność dostosowania obecnych zabezpieczeń do specyfiki imprez click-through (UM Woj. Lubuskiego, UM Woj. Podlaskiego).

Podmioty biorące udział w konsultacjach wskazywały, że konieczne jest uregulowanie

mechanizmów monitoringu i kontroli kondycji finansowej podmiotów oferujących imprezy turystyczne (w tym pakiety dynamiczne) oraz wysokości posiadanych przez nich zabezpieczeń finansowych na wypadek niewypłacalności. W tym zakresie wskazywano, że:

- bardzo istotne jest stworzenie regulacji zapewniających stały monitoring i kontrolę sytuacji finansowej organizatorów turystyki, w celu wyeliminowania sytuacji, w których zagrożony niewypłacalnością podmiot nadal prowadzi na szeroką skalę sprzedaż usług, których następnie nie realizuje (Rzecznik Ubezpieczonych);
- należy stworzyć mechanizmy umożliwiające odpowiedni nadzór nad wysokością gwarancji w stosunku do ilości umów o świadczenie usług turystycznych (UM Woj. Łódzkiego);
- istotne jest wskazanie jednostki, która będzie upoważniona do kontroli sytuacji finansowej organizatorów (UM Woj. Pomorskiego).

Ponadto jeden podmiot wskazał, że należałoby zastanowić się nad określeniem w ustawie stosunków umownych między ubezpieczycielem a Urzędem Marszałkowskim, ponieważ obecna ustawa w niekorzystnej pozycji wobec ubezpieczyciela stawia zarówno organizatora (wysokość opłaty i warunki realizacji) jak i Urząd Marszałkowski (wysokość zwrotu). (Stowarzyszenie Ekspertów Turystyki)

Większość podmiotów (17 podmiotów – 71%) pozytywnie oceniła propozycję stworzenia dwóch filarów zabezpieczeń finansowych na wypadek niewypłacalności poprzez uzupełnienie aktualnych zabezpieczeń (gwarancji i ubezpieczeń) o stosowny fundusz gwarancyjny posiadający odrębną osobowość prawną, który funkcjonowałby poza systemem finansów publicznych.

Szczególnie istotne jest przy tym stanowisko branży ubezpieczeniowej, która po raz kolejny wskazała, że nie ma możliwości wzmocnienia ochrony klientów imprez turystycznych poprzez wykorzystanie narzędzi ubezpieczeniowych – wprowadzenie nowych produktów ubezpieczeniowych czy podniesienie wysokości sum gwarancyjnych w obecnych zabezpieczeniach, a jedynym rozwiązaniem, zapewniającym skuteczną i pełną ochronę klientom imprez turystycznych jest fundusz gwarancyjny. (Polska Izba Ubezpieczeń)

2 podmioty wypowiedziały się zdecydowanie przeciw takiemu rozwiązaniu, wskazując, że:

- „Fundusz gwarancyjny to dodatkowy podatek od wszystkich organizatorów na rzecz nieudolnych, nieuczciwych organizatorów, którzy wykonują operacje na przelotach charterowych. Propozycje, aby to firmy ubezpieczeniowe przejęły sprowadzanie podróży, wprowadziły OC dla organizatorów turystyki, a także zaproponowały polisę od upadłości czy bankructwa organizatorów, zostały bez echa.” (Izba Turystyki RP);
- „Propozycja utworzenia dodatkowego funduszu gwarancyjnego, niezależnie od przyjętej formy organizacyjnej, wpłynie na podwyższenie kosztów prowadzenia przedsiębiorstwa turystycznego. Trzeba zauważyć, że zdecydowana większość podmiotów jest uczciwa i reguluje swoje zobowiązania – nie wolno zatem, choćby pośrednio, pociągać jej do odpowiedzialności za nierzetelność części przedsiębiorców, a do tego sprowadzałoby się utworzenie takiego funduszu.” (Związek Przedsiębiorców i Pracodawców).

Jeden podmiot wskazał, że II filar zabezpieczeń w formie funduszu gwarancyjnego powinien powstać jako dobrowolna forma w postaci samodzielnego podmiotu tworzonego przy współudziale organizatorów. (Polskie Stowarzyszenie Pilotów Wycieczek)

W opinii blisko połowy podmiotów (11 podmiotów, w tym 8 urzędów marszałkowskich) optymalnym rozwiązaniem byłoby przekazanie zadań Turystycznego Funduszu Gwarancyjnego do realizacji Ubezpieczeniowemu Funduszowi Gwarancyjnemu.

W opinii 2 podmiotów (Polska Izba Ubezpieczeń i Urząd Marszałkowski Woj. Łódzkiego), fundusz powinien funkcjonować jako osobna instytucja. Wskazano przy tym, że fundusz powinien sprawować kompleksową obsługę w zakresie systemu zabezpieczeń finansowych. Do jego zadań powinno należeć m.in. prowadzenie statystyk i gromadzenie danych o klientach usług turystycznych i podmiotach oferujących usługi turystyczne, sprawowanie kontroli nad branżą turystyczną wraz z prawem nakładania sankcji i rozpatrywania reklamacji klientów, uruchamianie gwarancji w razie niewypłacalności organizatora, organizowanie repatriacji i dokonywanie zwrotu wpłaconych przez klientów przedpłat. Ze względu na specyfikę działania, w tym wykonywanie czynności dalekich od działalności ubezpieczeniowej, a powiązanych z działalnością touroperatorską, mających na celu optymalizację kosztów (np. dokończenie pobytu turystów zagranicą i powrotu możliwie tym samym transportem lotniczym, jaki był planowany), powinna to być osobna instytucja. Wszystkie podmioty objęte podstawowym systemem zabezpieczenia finansowego na wypadek niewypłacalności musiałyby być także członkami UFG lub osobnej instytucji. W obu przypadkach fundusz musiałby mieć w gotowości odpowiedni skład pracowników lub zlecać te czynności na zewnątrz oraz posiadać infrastrukturę IT dla zapewnienia wykonywania zadań powierzonych funduszowi. (Polska Izba Ubezpieczeń)

Jednocześnie podmioty biorące udział w konsultacjach zgłosiły następujące uwagi szczegółowe dotyczące stworzenia II filaru systemu zabezpieczeń finansowych:

- W rozliczeniach Funduszu Gwarancyjnego powinno być ujęte, że również Agent zostaje stroną pokrzywdzoną w przypadku niewypłacalności Organizatora, ponieważ nie została mu wypłacona należna prowizja za pracę wykonaną. (Ogólnopolskie Stowarzyszenie Agentów Turystycznych);
- Konieczne jest zagwarantowanie w ustawie, że wraz ze wzrostem puli środków w II filarze ten filar przejmować będzie również zadania obecnego I filaru, czyli zabezpieczeń w postaci gwarancji ubezpieczeniowych/bankowych, co powinno w pierwszym rzędzie skutkować obniżaniem kwot gwarancji wymaganych rozporządzeniem ministra Finansów, oraz, że w II filarze będzie funkcjonował analogiczny do ubezpieczeń komunikacyjnych mechanizm, zgodnie z którym „bezszkodowa” działalność organizatora skutkować będzie odpowiednim zmniejszeniem składek, które wpłaca do II filaru. (Polska Izba Turystyki);
- Przede wszystkim ważne jest, aby przewidywany nowy system likwidacji szkód był uproszczony, transparentny i szybki. Konieczne jest stworzenie możliwości przekazania środków na bezpośredni wniosek klienta w ustawowo określonym terminie. (Rzecznik Ubezpieczonych);
- Propozycja przekazania zadań Turystycznego Funduszu Gwarancyjnego do realizacji

Ubezpieczeniowemu Funduszowi Gwarancyjnemu wymaga określenia szczegółowych informacji w przedmiotowym zakresie, m.in. zasad współpracy pomiędzy marszałkami województw a Ubezpieczeniowym Funduszem Gwarancyjnym oraz zasad dokonywania wypłat w przypadku niewypłacalności organizatora turystyki. (UM Woj. Mazowieckiego).

Podsumowując, uwagi zgłoszone w toku konsultacji wskazują na potrzebę zmiany aktualnego systemu ochrony na wypadek niewypłacalności podmiotów oferujących imprezy turystyczne, w tym w kontekście rozszerzenia zakresu podmiotów, które muszą być objęte tym systemem. Rekomenduje się wprowadzenie II filaru systemu zabezpieczeń finansowych na wypadek niewypłacalności w formie funduszu gwarancyjnego. Rozstrzygnięcie w zakresie umiejscowienia takiego funduszu w Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym, czy też w odrębnym podmiocie wymaga dalszych analiz w zakresie zadań, które powinien pełnić fundusz gwarancyjny oraz skutków finansowych obu rozwiązań. W związku z tym konieczne są dalsze konsultacje w szczególności z Ministerstwem Finansów, Ubezpieczeniowym Funduszem Gwarancyjnym i partnerami społecznymi. Czynnikiem decydującym powinno być wprowadzenie rozwiązania, które będzie sprawnie funkcjonować w perspektywie długofalowej (np. kilkudziesięciu a nie kilku lat) oraz wpływ przyjętego rozwiązania na cenę imprezy i koszty funkcjonowania podmiotów objętych funduszem w relacji do zakresu pełnionych przez niego funkcji. Dalszych konsultacji wymaga również kwestia powierzenia funduszowi jak najszerszego spektrum funkcji w systemie zabezpieczeń finansowych podmiotów oferujących imprezy turystyczne oraz monitoringu rynku turystycznego.

Art. 16 dyrektywy określił kwestie związane z wzajemnym uznawaniem ochrony na wypadek niewypłacalności i współpracą administracyjną:

- 1. Państwa członkowskie uznają wymagania dotyczące krajowych przepisów transponujących art. 15 za spełnione w przypadku wszelkiej ochrony na wypadek niewypłacalności, jaką organizator przedstawi na mocy przepisów dotyczących prowadzenia przedsiębiorstwa obowiązujących w państwie członkowskim, które transponowało art. 15.*
- 2. Państwa członkowskie wyznaczają centralne punkty kontaktowe ułatwiające współpracę administracyjną i nadzorowanie organizatorów, którzy prowadzą działalność w różnych państwach członkowskich. Przekazują one dane kontaktowe wyżej wymienionych punktów kontaktowych wszystkim pozostałym państwom członkowskim oraz Komisji.*
- 3. Centralne punkty kontaktowe udostępniają sobie wzajemnie wszelkie niezbędne informacje na temat swoich krajowych wymogów ochrony na wypadek niewypłacalności oraz określają organ lub organy udzielające ochrony na wypadek niewypłacalności poszczególnym organizatorom mającym siedzibę na ich terytorium. Udzielają sobie wzajemnie dostępu do wszelkich dostępnych wykazów organizatorów, którzy spełniają ich obowiązki w zakresie ochrony na wypadek niewypłacalności. Każdy tego typu wykaz jest dostępny publicznie, w tym w wersji internetowej.*
- 4. Jeśli państwo członkowskie ma wątpliwości co do ochrony danego organizatora na wypadek niewypłacalności, zwraca się o wyjaśnienia do państwa członkowskiego*

prowadzenia przedsiębiorstwa. Państwa członkowskie odpowiadają na zapytania innych państw członkowskich tak szybko, jak to możliwe, biorąc pod uwagę pilny charakter i złożoność kwestii. W każdym przypadku pierwszej odpowiedzi należy udzielić nie później niż w terminie 15 dni roboczych od otrzymania zapytania.

Art. 16 ma charakter maksymalnej harmonizacji. Nie oznacza on jednak, że państwa członkowskie muszą powoływać nowe struktury. **Obecnie istniejące struktury mogą pełnić funkcję centralnych punktów kontaktowych.** W przypadku Polski jest to aktualnie Centralna Ewidencja Organizatorów Turystyki i Pośredników Turystycznych.

Jednocześnie, proponuje się zastąpić prowadzenie ww. Centralnej Ewidencji Organizatorów Turystyki i Pośredników Turystycznych (w oparciu o weryfikację i zatwierdzanie przez ministra właściwego do spraw turystyki danych wprowadzanych przez marszałków województw), **prowadzeniem wyłącznie Centralnego Wykazu Organizatorów Turystyki** (lub Centralnego Wykazu Organizatorów Turystyki i Powiązanych Usług Turystycznych) w oparciu o dane przekazywane w formie elektronicznej przez marszałków województw.

Proponowane jest wprowadzenie rozwiązania stosowanego w pozostałych wykazach udostępnianych przez ministra właściwego do spraw turystyki, czyli w Centralnym Wykazie Organizatorów Szkoleń dla Kandydatów na Przewodników Górskich oraz w Centralnym Wykazie Obiektów Hotelarskich. Wpisy dokonywane przez marszałków województw do rejestrów prowadzonych w województwach są automatycznie wyświetlane w ww. zbiorczych wykazach, bez potrzeby weryfikacji i akceptacji przez MSiT, a więc bez konieczności przedłużania procedury. Tym samym oddają one najbardziej aktualny stan wpisów dokonanych przez marszałka województwa.

Należy pamiętać także, że współpraca administracyjna (w tym wymiana danych dotyczących ochrony na wypadek systemów niewypłacalności) między państwami członkowskimi już istnieje poprzez system wymiany informacji na rynku wewnętrznym IMI Internal Market Information System.

PYTANIE NR 9

Jaka jest Państwa opinia na temat regulacji zawartych w art. 16?

Czy obecna forma prowadzenia Centralnej Ewidencji Organizatorów Turystyki i Pośredników Turystycznych <https://turystyka.gov.pl/> wymaga w Państwa opinii zmian?

Jaka jest Państwa opinia nt. ewentualnego zastąpienia Centralnej Ewidencji OTiPT Centralnym Wykazem OT w oparciu o dane przekazywane w formie elektronicznej przez marszałków województw?

WYNIKI KONSULTACJI

Na pytanie odpowiedzi udzieliły 22 podmioty, w tym 12 urzędów marszałkowskich. Wyniki odpowiedzi ilustruje poniższa tabela:

	zastąpienie Centralnej Ewidencji OTiPT Centralnym Wykazem OT		
	TAK	NIE	brak stanowiska
OGÓŁEM	16	5	1
PODMIOTY BRANŻOWE I KONSUMENCKIE	7	2	1
URZĘDY MARSZAŁKOWSKIE	9	3	0

Podmioty biorące udział w konsultacjach doceniają rolę Centralnej Ewidencji Organizatorów Turystyki i Pośredników Turystycznych jako ważnego źródła podstawowej informacji o organizatorach imprez turystycznych. Wskazywano, że należy utrzymać tę funkcję, zmieniając odpowiednio jej nazwę w taki sposób, aby odzwierciedlała zakres podmiotowy wykazu tj. Centralny Wykaz Organizatorów Turystyki i Powiązanych Usług Turystycznych.

Opiniujące podmioty opowiedziały się w większości (16 podmiotów – 73%) za zastąpieniem Centralnej Ewidencji OTiPT, Centralnym Wykazem OT w oparciu o dane przekazywane w formie elektronicznej przez marszałków województw, wskazując, że uprości i przyspieszy to proces aktualizacji i udostępniania danych do publicznej wiadomości. Wskazywano, że byłoby to korzystne zarówno dla przedsiębiorców (szczególnie przy dokonywaniu nowych wpisów oraz wprowadzaniu informacji o zabezpieczeniach finansowych), jak i klientów (szybkie publikowanie informacji o decyzjach o zakazie wykonywania działalności, wykreśleniu z rejestru, terminach obowiązywania zabezpieczeń finansowych). Ponadto wskazywano, że rezygnacja z przekazywania kopii dokumentów przez marszałków województw do MSiT wprowadzi oszczędności materiałów biurowych i kosztów przesyłek pocztowych. Niektóre podmioty (5) opowiadają się za pozostawieniem dotychczasowej procedury weryfikacji danych przez MSiT (Ogólnopolskie Stowarzyszenie Agentów Turystycznych, Polskie Towarzystwo Turystyczno-Krajoznawcze, UM Woj. Lubuskiego, UM Woj. Podlaskiego, UM Woj. Pomorskiego), wskazując ewentualnie na konieczność usprawnienia zasad funkcjonowania obecnej CEOTiPT (UM Woj. Podlaskiego, UM Woj. Pomorskiego).

Wskazywano również, że należy usprawnić wyszukiwarkę treści zawartych w wykazie, uporządkować i uaktualnić bazy danych oraz uzupełnić zawarte w wykazie informacje o organizatorach o dane dotyczące adresów stron internetowych organizatorów, dokładne dane kontaktowe, w tym adresy e-mail (Ogólnopolskie Stowarzyszenie Agentów Turystycznych, Polski Związek Organizatorów Turystyki).

2 podmioty wyraziły poparcie dla przekształcenia Centralnej Ewidencji OTiPT w centralny

punkt kontaktowy i rezygnacji z tworzenia dodatkowych struktur (Stowarzyszenie Ekspertów Turystyki, Związek Przedsiębiorców i Pracodawców).

Zwrócono jednocześnie uwagę na jedno z nowych zadań jakim jest współpraca z punktami kontaktowymi w innych państwach. Wyrażono poparcie dla wprowadzenia współpracy pomiędzy państwami członkowskimi w zakresie przykazywania informacji na temat wymogów ochrony na wypadek niewypłacalności w poszczególnych krajach. Wskazano, że ułatwiłoby to weryfikowanie czy złożony dokument jest odpowiednim dokumentem zabezpieczenia finansowego oraz dokonywanie wpisów przedsiębiorców zagranicznych do rejestrów prowadzonych przez marszałków województw.

Jednocześnie 1 podmiot wyraził wątpliwości co do możliwości pełnienia funkcji centralnego punktu kontaktowego wyłącznie przez Centralną Ewidencję Organizatorów Turystyki i Pośredników Turystycznych, szczególnie w świetle ewentualnego zastąpienia jej Centralnym Wykazem Organizatorów Turystyki w oparciu o dane przekazywane w formie elektronicznej przez marszałków województw (UM Woj. Mazowieckiego).

Ponadto zgłoszono następujące uwagi szczegółowe dotyczące wykazu:

- Trzeba zapewnić, że czas na wprowadzenie zmian wynosi maksymalnie 7 dni od złożenia dokumentów przez zainteresowanego. (Izba Turystyki RP);
- Należy rozważyć opcję ewentualnego nazwania go Rejestrem, skoro dotyczy rejestru działalności regulowanej. (UM Woj. Lubuskiego);
- Wydaje się również, że podmioty organizujące i oferujące imprezy turystyczne oraz powiązane usługi turystyczne okazjonalnie na zasadzie non-profit ograniczonej grupie podróżnych (np. kluby sportowe, szkoły, organizacje charytatywne) również powinny być zgłaszane do rejestru, z tym że w uproszczonym trybie. (Polska Izba Turystyki);
- Wskazano, że w ewidencji powinny być umieszczane również informacje o decyzjach nieprawomocnych wraz ze stosowną informacją o ich nieprawomocności. (UM Woj. Podlaskiego);
- Zwracano uwagę, że przy zastąpieniu Ewidencji niezbędne będzie przeniesienie do nowego wykazu przedsiębiorców obecnie wpisanych do Ewidencji w celu uniknięcia konieczności „ręcznego” wpisywania wszystkich danych. (UM Woj. Mazowieckiego).

W kontekście uwag dotyczących rozszerzenia zakresu danych, które powinien zawierać wykaz rekomenduje się m.in. uwzględnienie informacji o niewypłacalności podmiotów wpisanych do rejestru.

Podsumowując, na bazie przekazanych odpowiedzi rekomenduje się zastąpienie Centralnej Ewidencji Organizatorów Turystyki i Pośredników Turystycznych, Centralnym Wykazem Organizatorów Turystyki i Powiązanych Usług Turystycznych w oparciu o dane przekazywane w formie elektronicznej przez marszałków województw, bez uprzedniej akceptacji przez MSiT. Propozycja wprowadzenia uproszczonej rejestracji podmiotów organizujących i oferujących imprezy turystyczne oraz powiązane usługi turystyczne okazjonalnie na zasadzie non-profit ograniczonej grupie podróżnych (np. kluby sportowe, szkoły, organizacje charytatywne) wymaga dalszych konsultacji z partnerami społecznymi i analizy pod kątem celu takiej regulacji. Jednocześnie dalszych konsultacji wymaga kwestia

szczegółowego zakresu danych, które powinien zawierać wykaz oraz kwestia usprawnienia funkcjonalności systemu informatycznego obsługującego wykaz. Należy także pamiętać, że zgodnie z przepisami nowej dyrektywy niezbędne jest wyznaczenie przez Polskę centralnego punktu kontaktowego dla innych państw członkowskich UE.

ROZDZIAŁ VI Powiązane usługi turystyczne

Artykuł 17 reguluje kwestie związane z oferowaniem powiązanych usług turystycznych przez przedsiębiorców. Art. 17.0 dotyczy kwestii zabezpieczeń finansowych i ma charakter minimalnej harmonizacji:

0. Państwa członkowskie zapewniają, by przedsiębiorcy umożliwiający zamawianie powiązanych usług turystycznych w rozumieniu art. 3 pkt 5 zapewniali gwarancję zwrotu wszystkich płatności otrzymanych od podróżnych w zakresie, w jakim usługa turystyczna będąca częścią powiązanej usługi turystycznej nie zostanie zrealizowana w wyniku niewypłacalności przedsiębiorcy. Jeśli tacy przedsiębiorcy są stroną odpowiedzialną za przewóz pasażerów, gwarancja obejmuje również powrót podróżnych do kraju. Zastosowanie mają odpowiednio art. 15 ust. 1 akapit drugi, art. 15 ust. 2–2c oraz art. 16.

W przedmiotowym artykule wskazano, iż przedsiębiorcy angażujący się w oferowanie i sprzedaż powiązanych usług turystycznych powinni posiadać zabezpieczenie finansowe na wypadek swojej niewypłacalności. Takie zabezpieczenie ma działać tj. umożliwiać zwrot środków finansowych dla podróżnych, jeśli dana usługa lub usługi nie będą realizowane z powodu niewypłacalności tego przedsiębiorcy. Oznacza to, że zabezpieczenie nie dotyczy niewypłacalności poszczególnych usługodawców (hotelu, linii lotniczych), chyba, że są oni jednocześnie tym przedsiębiorcą, który umożliwia zamawianie powiązanych usług turystycznych. Dodatkowo, jeśli przedsiębiorca jest stroną odpowiedzialną za przewóz pasażerów (linia lotnicza, linie autobusowe) i ułatwia zamawianie powiązanych usług turystycznych to zabezpieczenie obejmuje także powrót podróżnych do kraju.

W związku z powyższym, należy rozważyć jaka powinna być forma zabezpieczenia finansowego dla przedsiębiorców umożliwiających zamawianie powiązanych usług turystycznych (PUT) w rozumieniu art. 3 pkt 5 dyrektywy – forma, instrumenty, sposób liczenia. Należy pamiętać, że powiązane usługi turystyczne będą oferować zarówno agenci turystyczni – czyli mikroprzedsiębiorcy (i wtedy zazwyczaj nie będą oni żadnym z usługodawców poszczególnych usług), jak i linie lotnicze – duże firmy, które będą jednym z usługodawców (w ich przypadku gwarancja będzie obejmować także powrót podróżnych do kraju). Zabezpieczenie powinno uwzględniać m.in. następujące kwestie:

- czy dany przedsiębiorca oferuje jedną z usług wchodzących w skład powiązanych usług turystycznych (tj. łączy własną usługę z innymi usługami);
- czy tzw. „własna usługa” oferowana przez przedsiębiorcę umożliwiającego zamawianie PUT jest usługą transportową (wtedy zabezpieczenie powinno być wyższe, bo obejmuje także transport do kraju),
- czy dany przedsiębiorca jest tylko agentem i nie jest usługodawcą (tj. tylko łączy dostępne na rynku usługi).

W celu kontroli wysokości zabezpieczenia finansowego należy także rozważyć utworzenie oddzielnego rejestru dla przedsiębiorców umożliwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych (PUT), w tym wyodrębnić tych przedsiębiorców, którzy są stroną odpowiedzialną za usługę transportową (tzw. własna usługa transportowa).

W związku z tym można wskazać na następujący podział przedsiębiorców:

1. przedsiębiorca umożliwiający nabywanie powiązanych usług turystycznych (PUT), który jednocześnie jest usługodawcą oferującym usługę wchodzącą w skład PUT, ale nie jest to usługa transportowa (np. tym przedsiębiorcą jest gestor hotelu);
2. przedsiębiorca umożliwiający nabywanie powiązanych usług turystycznych (PUT), który jednocześnie jest usługodawcą oferującym usługę transportową (jest to grupa, w skład, której wchodzi m.in. linie lotnicze, dlatego grupę tę można określić mianem wysokiego ryzyka – w porównaniu z grupami nr 1 i 3 zabezpieczenie dla grupy nr 2 musi uwzględniać koszt transportu do kraju);
3. przedsiębiorca umożliwiający nabywanie powiązanych usług turystycznych (PUT), który nie jest usługodawcą (tj. tylko łączy dostępne na rynku usługi).

Zabezpieczenie dla grupy 1. i 3. mogłoby być obliczane na podobnych zasadach (lub trochę się różnić), zaś zabezpieczenie dla grupy 2. powinno uwzględniać zwiększenie zabezpieczenia o koszt powrotu turystów do kraju.

W przypadku grupy 3. wydaje się, że ryzyko niezrealizowania jednej z usług wchodzących w skład PUT z powodu niewypłacalności danego przedsiębiorcy jest minimalne. Tutaj może nawet występować sytuacja, w której dany przedsiębiorca oferujący PUT nie dysponuje środkami finansowymi należnymi usługodawcom (gdy płatność za poszczególne usługi jest dokonywana bezpośrednio na rzecz usługodawców).

PYTANIE NR 10

Jaka jest Państwa opinia na temat przepisów zawartych w artykule 17.0 dyrektywy?

Czy zasadne jest tworzenie oddzielnego rejestru dla przedsiębiorców umożliwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych (PUT) np. w formie Centralnego Wykazu Organizatorów Turystyki i Powiązanych Usług Turystycznych (patrz pytanie nr 9)?

Czy dotychczasowe formy zabezpieczenia są adekwatne do PUT?

Czy niezbędne jest ustanowienie II filaru zabezpieczeń dla przedsiębiorców umożliwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych (PUT) – w powiązaniu z pracami nad system zabezpieczeń dla organizatorów?

WYNIKI KONSULTACJI

Na pytanie odpowiedzi udzieliły 24 podmioty, w tym 12 urzędów marszałkowskich.

Wyniki odpowiedzi na pytanie dotyczące rejestru dla PUT ilustruje poniższa tabela:

	REJESTR dla PUT				
	NIE	TAK			brak stanowiska
		wspólny z organizatorami	oddzielny	tak, bez wskazania formy	
OGÓŁEM	2	11	2	1	8
PODMIOTY BRANŻOWE I KONSUMENCKIE	1	4	0	1	6
URZĘDY MARSZAŁKOWSKIE	1	7	2	0	2

Znaczna część podmiotów (8 podmiotów – 33%) w ogóle nie wyraziła swojego stanowiska w tym zakresie. Większość spośród pozostałych podmiotów (11 spośród 16 podmiotów, które zajęły stanowisko w tej sprawie) opowiedziało się za utworzeniem jednego Centralnego Wykazu Organizatorów Turystyki i Powiązanych Usług Turystycznych.

Podkreślano jednocześnie, że rejestr powinien być przejrzysty i zawierać oddzielny katalog przedsiębiorców, którzy umożliwiają nabywanie powiązanych usług turystycznych i organizatorów turystyki (Polska Izba Turystyki). Wskazywano, że przy danym przedsiębiorcy powinno znaleźć się określenie czy wykonuje on działalność organizatora turystyki czy przedsiębiorcy umożliwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych lub obydwa ww. rodzaje działalności (UM Woj. Mazowieckiego).

Tylko 2 podmioty opowiedziały się wyraźnie za stworzeniem odrębnego rejestru dla PUT. Przywołano następujące argumenty na rzecz stworzenia odrębnego rejestru dla PUT:

- utworzenie odrębnego rejestru dla przedsiębiorców umożliwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych (PUT), w tym wyodrębnienie tych przedsiębiorców, którzy są stroną odpowiedzialną za usługę transportową (tzw. własna usługa transportowa), wydaje się zasadne z uwagi na zabezpieczenie finansowe, które powinno być zróżnicowane (UM Woj. Łódzkiego);
- konieczne jest wskazanie kto (jaka instytucja) byłby obowiązany prowadzić część wykazu dotyczącą Powiązanych Usług Turystycznych. (UM Woj. Lubuskiego)

Wyniki odpowiedzi na pytania dotyczące zabezpieczeń finansowych dla PUT ilustruje poniższa tabela:

	dotychczasowe zabezpieczenia adekwatne dla PUT			fundusz gwarancyjny jako II filar zabezpieczeń dla PUT		
	TAK	NIE	brak stanowiska	TAK	NIE	brak stanowiska
OGÓŁEM	5	7	12	11	2	11
PODMIOTY BRANŻOWE I KONSUMENCKIE	3	2	7	5	2	5
URZĘDY MARSZAŁKOWSKIE	2	5	5	6	0	6

Część podmiotów oceniła, że obecne formy zabezpieczeń nie są adekwatne dla PUT z uwagi na mniejsze ryzyko niż w przypadku organizatorów imprez turystycznych i zróżnicowany zakres odpowiedzialności podmiotów oferujących PUT.

Większość podmiotów oceniła, że obecne formy zabezpieczeń byłyby adekwatne dla PUT, przy założeniu, że powstanie fundusz gwarancyjny i obejmie PUT.

Kilka podmiotów wskazywało, że przedsiębiorcy umożliwiający zamawianie powiązanych usług turystycznych powinni posiadać zabezpieczenie finansowe na wypadek niewypłacalności, w zakresie w jakim są usługodawcą. Wskazywano przy tym na konieczność zróżnicowania wysokości zabezpieczeń finansowych dla PUT w zależności od zakresu odpowiedzialności za wykonane usługi turystyczne i przyjmowane płatności. (UM Woj. Łódzkiego, UM Woj. Małopolskiego, UM Woj. Podlaskiego)

Niektóre podmioty wskazywały, że obowiązkiem posiadania zabezpieczenia finansowego powinni być objęci tylko przedsiębiorcy umożliwiający nabywanie powiązanych usług turystycznych, którzy przyjmują płatności. Wskazywano, że jeżeli płatność za poszczególne usługi w przypadku powiązanych usług turystycznych będzie dokonywana bezpośrednio na rzecz usługodawców (z pominięciem przedsiębiorcy PUT), zabezpieczenie finansowe dla przedsiębiorcy PUT nie ma uzasadnienia. (UM Woj. Wielkopolskiego, UM Woj. Podlaskiego)

UM Woj. Podlaskiego zaproponował następujące szczegółowe rozróżnienie zabezpieczeń finansowych dla PUT:

- przedsiębiorcy oferujący PUT, którzy są jednocześnie usługodawcami oferującymi usługę transportową lub ewentualnie inną usługę (nie transportową) wchodzącą w skład PUT - dotychczasowe formy zabezpieczenia finansowego wymagane od organizatorów turystyki;
- przedsiębiorcy umożliwiający nabywanie powiązanych usług turystycznych, którzy sami nie są usługodawcą a jedynie łączą dostępne na rynku usługi - ubezpieczenie OC (w przypadku jeśli dysponują środkami finansowymi należnymi usługodawcom);
- jeżeli płatność za poszczególne usługi jest dokonywana bezpośrednio na rzecz usługodawców - przedsiębiorca składałby jedynie oświadczenie o tym, iż nie

przyjmuje on środków finansowych od klientów zakupujących powiązane usługi turystyczne i że klienci dokonują płatności bezpośrednio na rzecz usługodawców.

Jednocześnie zgłoszono następujące uwagi szczegółowe dotyczące PUT:

- Sprzedaż powiązanych usług turystycznych należy postrzegać jak pośredniczenie na zlecenie klienta w zawieraniu umów o świadczenie usług turystycznych, ponieważ występuje takie samo niebezpieczeństwo niewypłacalności. W związku z tym, należy zobligować firmy sprzedające powiązane usługi turystyczne do posiadania zabezpieczenia finansowego na wypadek niewypłacalności. (UM Woj. Pomorskiego);
- Zaznaczyć trzeba że PUT ma mniejsze ryzyko finansowe i powinno być to uwzględnione w uwarunkowaniach gwarancyjnych. (Ogólnopolskie Stowarzyszenie Agentów Turystycznych, Polska Izba Turystyki);
- Nie znajduje uzasadnienia rozważanie różnych form zabezpieczeń finansowych dla tradycyjnych organizatorów i przedsiębiorców umożliwiających zamawianie PUT, w zależności od tego czy są jednocześnie usługodawcą poszczególnych usług. Zrównanie praw i obowiązków dla organizatorów i oferujących PUT m.in. w zakresie zabezpieczeń finansowych wyrówna szanse podmiotów rywalizujących w ramach rynkowej, regulowanej działalności gospodarczej. (Polski Związek Organizatorów Turystyki).

Ponadto zaproponowano następujące rozwiązania dotyczące zabezpieczeń finansowych:

- Wprowadzenie zabezpieczenia finansowego, dla którego górną granicą odpowiedzialności gwaranta byłaby wysokość zobowiązań wynikających z zawartych umów, tzn. zabezpieczenie finansowe w wysokości, która w każdym czasie byłaby wystarczająca na pokrycie wszystkich zobowiązań w przypadku ewentualnej niewypłacalności. Wiązałoby się to z wprowadzeniem obowiązku monitorowania wysokości wpłat wniesionych przez klientów. (UM Woj. Mazowieckiego);
- Wprowadzenie obowiązku przedsiębiorcy do wykupienia dodatkowo ubezpieczenia OC (powinno to dotyczyć zarówno PUT jak i OT). (UM Woj. Lubuskiego)

Znaczna część podmiotów (11) opowiedziała się za utworzeniem II filaru zabezpieczeń dla PUT. Tyle samo podmiotów nie zajęło stanowiska w przedmiotowym zakresie.

Natomiast 2 podmioty wypowiedziały się wyraźnie przeciwko utworzeniu II filaru zabezpieczeń (Izba Turystyki RP, Związek Przedsiębiorców i Pracodawców). Wskazywano przy tym, że II filar zabezpieczenia miałby negatywny wpływ na koszty prowadzenia przedsiębiorstwa. Koniecznością jest odpowiednie złagodzenie wymogów w stosunku do mikroprzedsiębiorców, dla których każdy dodatkowy koszt może okazać się zbyt wysokim obciążeniem.

2 podmioty wskazały, że II filar zabezpieczenia powinien objąć tylko przedsiębiorców umożliwiających nabywanie PUT, którzy jednocześnie będą usługodawcami oferującymi usługę transportową, lub ewentualnie inną usługę, która będzie usługą wiodącą tj. której koszt stanowić będzie równowartość min. 70% ceny całej PUT. (UM Woj. Podlaskiego, UM Woj. Zachodniopomorskiego)

1 podmiot zwrócił uwagę, że jeśli jako zabezpieczenie zostanie przyjęte umowa

ubezpieczenia (odrębnie dla każdego klienta) utworzenie drugiego filaru nie będzie konieczne. (Stowarzyszenie Ekspertów Turystyki)

Podsumowując, na bazie przekazanych odpowiedzi rekomenduje się utworzenie jednego Centralnego Wykazu Organizatorów Turystyki i Powiązanych Usług Turystycznych, skonstruowanego w taki sposób, aby czytelne było rozróżnienie podmiotów do niego wpisanych na organizatorów turystyki oraz podmioty umożliwiające nabywanie powiązanych usług turystycznych.

W zakresie zabezpieczeń finansowych na wypadek niewypłacalności podmiotów oferujących PUT rekomenduje się zróżnicowanie form i wysokości zabezpieczeń (w tym obowiązku przynależności do funduszu gwarancyjnego) w zależności od zakresu odpowiedzialności danego podmiotu za realizację usług wchodzących w skład PUT oraz w zależności od udziału danego podmiotu w przepływie płatności za poszczególne usługi. Rozstrzygnięcie w zakresie zróżnicowania form zabezpieczeń dla PUT wymaga dalszych analiz i konsultacji.

Uregulowania dotyczące procedur administracyjnych

W ramach regulacji dotyczących procedur administracyjnych proponuje się:

- rozszerzenie zakresu kontroli organizatorów turystyki prowadzonej przez marszałków województw i ministra właściwego do spraw turystyki umożliwiające weryfikację adekwatności wysokości posiadanych zabezpieczeń finansowych na wypadek niewypłacalności do skali prowadzonej działalności,
- wprowadzenie obowiązku organizatora turystyki do prowadzenia ewidencji zawieranych z klientami umów (w sposób określony rozporządzeniem Ministra Sportu i Turystyki) oraz zakaz zawierania przez organizatorów turystyki umów o imprezę turystyczną po przekroczeniu zadeklarowanych przychodów stanowiących podstawę do wyliczenia wysokości zabezpieczenia w sytuacji, gdy organizator turystyki nie podwyższy tego zabezpieczenia. Ewidencjonowanie zawieranych z klientami umów o imprezę turystyczną wraz z jednoczesnym zakazem zawierania przez organizatorów turystyki umów o imprezę turystyczną ponad posiadane zabezpieczenie finansowe pozwoli na łatwą i szybką weryfikację, czy wszystkie umowy zawarte przez organizatora są odpowiednio zabezpieczone finansowo. Organy kontroli w łatwy sposób będą mogły porównać wysokość zawartej gwarancji z łączną wysokością wartości zawartych umów, oraz zweryfikować, czy wszystkie umowy zawierane przez organizatora zostały zawarte w ewidencji. Uchybienie polegające na nierzetelnym ewidencjonowaniu umów zawarte byłoby w katalogu rażących naruszeń i groziło wykreśleniem z rejestru organizatorów turystyki i pośredników turystycznych. Przekroczenie wysokości gwarancji skutkowałoby obowiązkiem zawarcia dodatkowego zabezpieczenia i dostarczenia go do marszałka województwa, zaś w przypadku niedokonania tego obowiązku, sankcją byłoby wszczęcie postępowania w sprawie wykreślenia przedsiębiorcy z rejestru organizatorów turystyki i pośredników turystycznych. Wzór ewidencji może zostać określony w rozporządzeniu do ustawy o usługach turystycznych. Co istotne, pozwoli to także na zastąpienie skomplikowanego i trudnego do realizacji zadania kontrolnego

polegającego na weryfikacji kondycji finansowej przedsiębiorcy, nie wymaga tym samym opracowywania nowych narzędzi kontrolnych dotyczących kondycji finansowej przedsiębiorcy.

W ramach przepisów dotyczących sankcji i egzekucji przepisów proponuje się:

- rozszerzenie katalogu rażących naruszeń prowadzenia działalności organizatora turystyki, stanowiących podstawę wydania zakazu wykonywania działalności przez okres 3 lat, o uchybienia w zakresie wysokości posiadanych zabezpieczeń finansowych na wypadek niewypłacalności,
- wprowadzenie sankcji karnych wobec organizatorów turystyki, którzy dopuścili się uchybień w procesie uruchamiania zabezpieczeń finansowych na wypadek niewypłacalności oraz organizacji powrotu klientów do kraju w sytuacji niewypłacalności przedsiębiorcy.

W związku z powyższym **przewiduje się wprowadzenie w ustawie sankcji administracyjnych:**

- za uchylanie się podmiotów objętych regulacją od obowiązku dostosowywania wysokości posiadanych zabezpieczeń finansowych na wypadek swojej niewypłacalności do skali prowadzonej działalności i wartości posiadanych zobowiązań wynikających z umów zawartych z klientami (wraz ze wzrostem deklarowanego przychodu);
- za uchylanie się podmiotów objętych regulacją od obowiązku dostosowywania wysokości posiadanych zabezpieczeń finansowych na wypadek swojej niewypłacalności do poziomu wymaganego ze względu na zakres i rodzaj działalności wykonywanej przez organizatorów turystyki i pośredników turystycznych oraz termin i wysokość przedpłat przyjmowanych od klientów;
- za uchybienie polegające na uchylaniu się od obowiązku ewidencjonowania lub nierzetelnym ewidencjonowaniu umów zawartych z klientami (np. zaniżanie liczby klientów, którzy wykupili imprezy turystyczne lub zaniżanie wartości umów czy podawanie nieprawdy co do sposobu przyjmowania przedpłat od klientów).

Przewiduje się wprowadzenie sankcji karnych:

- za podawanie nieprawdy lub zatajanie prawdy w składanych deklaracjach stanowiących podstawę wyliczenia wysokości zabezpieczeń finansowych na wypadek niewypłacalności – pod karą grzywny albo karą ograniczenia wolności;
- za nieudzielanie organowi odpowiedzialnemu za sprowadzenie klientów niewypłacalnego biura podróży z imprezy turystycznej informacji niezbędnych do zapewnienia bezpiecznego powrotu tych klientów, wobec każdego, kto takie informacje posiada – pod karą grzywny albo karą ograniczenia wolności;
- za niewywiązanie się organizatora turystyki lub pośrednika turystycznego lub jego podwykonawców z obowiązku udzielenia pomocy poszkodowanym klientom, tj. za brak współpracy przy organizacji powrotu klientów do kraju w sytuacji niewypłacalności przedsiębiorcy – pod karą grzywny albo karą ograniczenia wolności;
- dla organizatora imprezy turystycznej lub osoby uprawnionej do jego reprezentowania, za niezgłoszenie oświadczenia o swojej niewypłacalności pomimo

powstania warunków uzasadniających uruchomienie zabezpieczenia finansowego – pod karą grzywny albo karą ograniczenia wolności.

WYNIKI KONSULTACJI

Część podmiotów biorących udział w konsultacjach zgłosiła uwagi do zidentyfikowanych problemów i propozycji rozwiązań dotyczących procedur administracyjnych oraz sankcji i egzekucji przepisów w obszarze działalności podmiotów oferujących imprezy turystyczne i powiązane usługi turystyczne.

Zgłoszono m.in. następujące postulaty dotyczące procedur administracyjnych oraz sankcji wobec podmiotów, które dopuściły się uchybień w prowadzonej działalności:

- nałożenie na podmioty oferujące imprezy turystyczne oraz powiązane usługi turystyczne okazjonalnie na zasadzie non-profit ograniczonej grupie podróżnych (np. kluby sportowe, szkoły, organizacje charytatywne) obowiązku zawiadomienia przed imprezą odpowiednich organów – np. Marszałka Województwa oraz złożenia oświadczenia o jej okazjonalnym charakterze i braku jakichkolwiek profitów w związku z jej organizacją dla osoby organizującej lub osób z nią powiązanych (Polska Izba Turystyki);
- opracowanie narzędzi i procedur kontrolnych dotyczących kondycji finansowej organizatorów (UM Woj. Lubuskiego);
- doprecyzowanie, że sankcja za uchylanie się podmiotów objętych regulacją od obowiązku dostosowywania wysokości posiadanych zabezpieczeń finansowych na wypadek swojej niewypłacalności do poziomu wymaganego ze względu na zakres i rodzaj wykonywanej działalności oraz termin i wysokość przedpłat przyjmowanych od klientów dotyczyć będzie tylko przedsiębiorców świadomie popełniających uchybienie. Nie powinno się nakładać sankcji na przedsiębiorcę, gdy klient z własnej woli zmienia warunki umowy dotyczące terminów lub wysokości przedpłat (np. płaci przed umówionym terminem całą cenę wycieczki) (Polska Izba Ubezpieczeń);
- wprowadzenie sankcji za prowadzenie działalności gospodarczej w zakresie organizowania imprez turystycznych bez wpisu do rejestru (lub po wykreśleniu z rejestru) (Polska Izba Ubezpieczeń, Stowarzyszenie Organizatorów Incentive Travel);
- wprowadzenie sankcji karnej za niedotrzymywanie przez przedsiębiorców terminu wynikającego z art. 5 ust. 1 pkt 3 ustawy, dotyczącego składania dokumentów zabezpieczenia finansowego nie później niż 14 dni przed upływem terminu obowiązywania umowy poprzedniej – pod karą grzywny (UM Woj. Mazowieckiego);
- wprowadzenie w ustawie o usługach turystycznych możliwości odmowy dokonania przez marszałka województwa wpisu do rejestru organizatorów turystyki i pośredników turystycznych w przypadku, gdy wobec danego przedsiębiorcy zostało wszczęte postępowanie w sprawie wydania z urzędu decyzji o stwierdzeniu wykonywania działalności organizatora turystyki lub pośrednika turystycznego bez wymaganego wpisu do ww. rejestru oraz o zakazie wykonywania działalności organizatora turystyki lub pośrednika turystycznego przez okres 3 lat (UM Woj.

Mazowieckiego);

- wprowadzenie przepisów umożliwiających natychmiastowe wydanie decyzji o zakazie prowadzenia działalności przez okres 3 lat oraz wykreśleniu przedsiębiorcy z rejestru w momencie złożenia przez niego oświadczenia o niewypłacalności oraz rozważenie kwestii postępowania na wypadek niewypłacalności przedsiębiorcy (czy organizator składający oświadczenie o niewypłacalności może prowadzić dalej inną działalność gospodarczą np. agenta turystycznego / usługi hotelarskie?) (UM Woj. Pomorskiego);
- stworzenie jednolitej bazy danych nt. osób i podmiotów, na które nałożone zostały w przeszłości sankcje karne i administracyjne, za naruszenia ustawy przez osoby prawne lub fizyczne (Związek Banków Polskich).

Ponadto zgłoszono następujące propozycje zmian aktualnie obowiązujących przepisów ustawy o usługach turystycznych dotyczących procedur administracyjnych:

- usunięcie zapisu w art. 7 ust. 3 pkt 1 ustawy dotyczącego obowiązku wskazywania we wniosku o wpis do Rejestru Organizatorów Turystyki i Pośredników Turystycznych adresu zamieszkania przedsiębiorcy będącego osobą fizyczną. Wpis do rejestru obejmuje adres siedziby przedsiębiorcy dlatego niezasadne jest wskazywanie we wniosku adresu zamieszkania. (UM Woj. Małopolskiego);
- dodanie pkt 3 w art. 7 ust. 4 ustawy w brzmieniu: *Nie byłem karany za przestępstwo umyślne lub inne popełnione w związku z wykonywaniem działalności w zakresie organizowania imprez turystycznych oraz pośredniczenia na zlecenie klientów w zawieraniu umów o świadczenie usług turystycznych.* W obecnym stanie prawnym nie ma możliwości weryfikowania przedsiębiorców składających wnioski o wpis do Rejestru Organizatorów Turystyki i Pośredników Turystycznych pod względem ich niekaralności. Zapis ten uniemożliwi prowadzenie działalności gospodarczej organizatora turystyki/pośrednika turystycznego i uzyskiwanie wpisu do rejestru przez osoby karane (np. zasiadające w zarządach spółek, które ogłosiły niewypłacalność). (UM Woj. Małopolskiego)

Rozwiązania niewynikające bezpośrednio z wdrożenia nowej dyrektywy w sprawie imprez turystycznych i powiązanych usług turystycznych

1. Biorąc pod uwagę, że sprzedaż imprez turystycznych na sezon wakacyjny zaczyna się już jesienią poprzedniego roku w ramach tzw. *first minute* i trwa do końca danego sezonu wakacyjnego w ramach tzw. *last minute*, należy wprowadzić taki termin obowiązywania zabezpieczenia finansowego, przy którym umowy zawarte na sezon wakacyjny w ramach *first minute* (od października do stycznia, a nawet marca) byłyby objęte jedną gwarancją lub ubezpieczeniem, a umowy zawarte na sezon wakacyjny w ramach normalnej sprzedaży i w ramach *last minute* byłyby objęte drugą gwarancją lub ubezpieczeniem.
2. Wysokość zabezpieczenia finansowego w przypadku imprez zagranicznej turystyki przyjazdowej zawierających transport z miejsca rozpoczęcia imprezy turystycznej za granicą do Polski. Z uwagi na cel regulacji, jakim jest ochrona interesów ekonomicznych konsumentów na wypadek niewypłacalności organizatora turystyki lub pośrednika turystycznego, w tym pokrycie kosztów powrotu klientów do miejsca wyjazdu lub

planowanego powrotu z imprezy turystycznej, wysokość zabezpieczenia finansowego powinna być uzależniona od zasięgu terytorialnego kraju rozpoczęcia zagranicznej turystyki przyjazdowej. Najniższe wymagane sumy gwarancyjne powinny mieć zastosowanie jedynie do imprez zagranicznej turystyki przyjazdowej, które rozpoczynają się i kończą na terytorium Polski i nie zawierają transportu z kraju pochodzenia konsumenta do Polski.

3. Doprecyzowanie podziału zasięgu terytorialnego wykonywanej działalności na potrzeby ustalenia minimalnych sum gwarancyjnych zabezpieczeń finansowych na wypadek niewypłacalności organizatorów turystyki i pośredników turystycznych. Z uwagi na cel regulacji, jakim jest ochrona interesów ekonomicznych konsumentów na wypadek niewypłacalności organizatora turystyki lub pośrednika turystycznego, w tym pokrycie kosztów powrotu klientów do miejsca wyjazdu lub planowanego powrotu z imprezy turystycznej, dla ustalenia minimalnych sum gwarancyjnych ww. zabezpieczeń finansowych uzależnionych m.in. od zasięgu terytorialnego wykonywanej działalności, zastosowanie powinno mieć położenie geograficzne, a nie podział polityczny np. Wyspy Kanaryjskie czy Polinezja Francuska powinny być w grupie terytoriów pozaeuropejskich zgodnie z położeniem geograficznym, a nie podziałem politycznym.
4. Przeniesienie ważniejszych regulacji z rozporządzenia o wzorach formularzy umowy gwarancji bankowej, umowy gwarancji ubezpieczeniowej oraz umowy ubezpieczenia na rzecz klientów wprost do ustawy i wyeliminowanie niejasności terminologicznych dotyczących gwarancji.
5. Doprecyzowanie, że obowiązek wpisu do rejestru nie dotyczy świadczenia pojedynczych usług turystycznych oraz pośrednictwa w zawieraniu umów o świadczenie pojedynczych usług turystycznych. Celem regulacji jest ochrona konsumentów korzystających z imprez turystycznych (pakietów usług turystycznych).
6. Wprowadzenie dodatkowej regulacji (*lex specialis*) w zakresie ograniczenia dostępu do wykonywania działalności organizatora turystyki lub pośrednika turystycznego przez osoby fizyczne i osoby uprawnione do reprezentacji osób prawnych, które ogłosiły niewypłacalność lub zostały objęte zakazem wykonywania działalności organizatora turystyki lub pośrednika turystycznego. Proponuje się wprowadzić obowiązek składania – w momencie uzyskiwania wpisu do rejestru organizatorów turystyki i pośredników turystycznych – pisemnego oświadczenia, że w ciągu ostatnich 5 lat nie złożono oświadczenia o niewypłacalności przez nw. osoby lub nie został wydany zakaz prowadzenia działalności organizatora turystyki lub pośrednika turystycznego:
 - a) osobie fizycznej, która jest przedsiębiorcą lub osobą uprawnioną do reprezentacji osoby prawnej – w przypadku, gdy wnioskodawcą jest osoba prawna;
 - b) osobie prawnej, do reprezentacji której była uprawniona osoba fizyczna, która jest wnioskodawcą;
 - c) osobie prawnej, do reprezentacji której była uprawniona osoba fizyczna, która jest uprawniona do reprezentacji osoby prawnej, która jest wnioskodawcą.

Proponowana regulacja wzorowana jest na rozwiązaniu zastosowanym w czeskim systemie prawnym dotyczącym działalności biur podróży.

7. Doprecyzowanie regulacji nakładającej obowiązek wykonania podjętych zobowiązań lub zwrotu środków w przypadku niewywiązania się ze zobowiązań wobec klientów przez przedsiębiorcę, którego decyzją marszałka wykreślono z rejestru (na wniosek przedsiębiorcy lub w związku z nałożeniem sankcji zakazu wykonywania działalności).
8. Rezygnacja z odstępstwa od zasad ogólnych w zakresie przepisu kompetencyjnego, w którym wskazano ministra właściwego ds. turystyki, jako organ wyższego stopnia od decyzji wydawanych na podstawie ustawy o usługach turystycznych przez marszałków województw. Zagadnienie to będzie na mocy nowych przepisów regulowane na zasadach ogólnych przez art. 17 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2013 r. poz. 267 późn. zm.) który, jako zasadę wskazuje, iż organami wyższego stopnia w stosunku do organów jednostek samorządu terytorialnego są samorządowe kolegia odwoławcze. Rozwiązanie to będzie ułatwieniem dla podmiotów, którym przysługuje odwołanie, m.in. poprzez skrócenie drogi podmiotu, któremu przysługuje odwołanie do organu odwoławczego, w ramach toczących się postępowań odwoławczych, które będą mogły odbywać się na szczeblu samorządowym – wojewódzkim, bez potrzeby przekazywania sprawy na poziom centralny. Konsekwencją tej zmiany będzie skrócenie drogi także w przypadku składania skarg na rozstrzygnięcia organu odwoławczego do sądu administracyjnego. Skargi takie w pierwszej instancji będą mogły być rozpatrywane przez 16 Wojewódzkich Sądów Administracyjnych we wszystkich województwach, w miejsce tylko jednego Sądu, tj. Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, tak jak to jest w aktualnym stanie prawnym. Zmiana ta powinna przyczynić się do ułatwienia dostępu do skorzystania z drogi sądowej przez podmioty niezgadzające się z decyzją administracyjną wydaną przez organ II instancji oraz do skrócenia terminów rozpatrywania ww. skarg przez sądy administracyjne. Zarówno 16 samorządowych kolegiów odwoławczych jak 16 Wojewódzkich Sądów Administracyjnych, przy rozpatrywaniu odwołań, jak i skarg, po ponad 17 latach funkcjonowania przepisów ustawy o usługach turystycznych będzie mogło korzystać z ukształtowanego przez ten okres bogatego dorobku orzecznictwa i doktryny prawnej, dotyczącego tej ustawy. Rozwiązanie to będzie dotyczyło wszystkich obszarów uregulowanych ustawą o usługach turystycznych, w których są wydawane decyzje administracyjne w pierwszej instancji przez marszałków województw tj. organizatorów turystyki, przewodników górskich, organizatorów szkoleń dla kandydatów na przewodników górskich i obiektów hotelarskich.

WYNIKI KONSULTACJI

Niektóre podmioty biorące udział w konsultacjach odniosły się do wskazanych w *Białej księdze* rozwiązań niewynikających bezpośrednio z wdrożenia nowej dyrektywy w sprawie imprez turystycznych i powiązanych usług turystycznych. Większość zaproponowanych w tej części rozwiązań spotkała się z akceptacją podmiotów, które wyraziły swoje stanowisko w tym zakresie.

Do niektórych propozycji zgłoszono jednak następujące uwagi:

1. Polska Izba Ubezpieczeń krytycznie odniosła się do propozycji ujednolicenia terminu obowiązywania zabezpieczeń finansowych, tak aby umowy zawarte na sezon wakacyjny w ramach *first minute* były objęte jedną gwarancją lub ubezpieczeniem, a umowy zawarte na sezon wakacyjny w ramach normalnej sprzedaży i w ramach *last minute* były objęte drugą gwarancją lub ubezpieczeniem. Wskazano przy tym następujące argumenty:

- nie ma typowej sezonowości, a sprzedaż i korzystanie z usług trwa przez cały rok np. przy kierunkach egzotycznych. W przypadku turystyki zimowej i letniej ciężar oferowania usług rozkłada się na cały rok;
- zabezpieczenia nowych przedsiębiorców powinny obowiązywać od dnia rozpoczęcia działalności a nie ustawowo narzuconego terminu obowiązywania zabezpieczenia;
- w przypadku ustalenia terminu obowiązywania zabezpieczenia na okres od stycznia do grudnia danego roku kalendarzowego, w okresie negocjowania warunków zabezpieczenia z ubezpieczycielami, przedsiębiorcy nie będą jeszcze dysponować sprawozdaniami finansowymi niezbędnymi dla zakładów ubezpieczeń do przeprowadzenia realnej oceny ryzyka, co może negatywnie wpływać na zabezpieczenie klientów;
- skumulowanie zawierania umów ubezpieczenia lub gwarancji na jeden okres spowoduje trudności organizacyjne pod stroną zakładów ubezpieczeń i spowolnienie procesów, związane z koniecznością dokonania oceny ryzyka, przygotowania oferty i wystawienia stosowanych dokumentów wszystkim podmiotom zobowiązanym do posiadania zabezpieczeń finansowych w krótkim okresie i w ramach ograniczonego etatowo personelu.

Rekomenduje się wypracowanie nowego mechanizmu (np. określenia odpowiedniego algorytmu) określania wysokości zabezpieczeń, który będzie uwzględniał nierównomierny rozkład wysokości zobowiązań w ciągu roku. W tym zakresie konieczne są dalsze analizy i konsultacje w szczególności z Ministerstwem Finansów i Polską Izbą Ubezpieczeń.

2. Polska Izba Ubezpieczeń wskazała na wątpliwości dotyczące wprowadzenia obowiązku wykonania podjętych zobowiązań lub zwrotu środków w przypadku niewywiązania się ze zobowiązań wobec klientów przez przedsiębiorcę, którego decyzją marszałka wykreślono z rejestru. Zwrócono uwagę, że w kontekście uruchamiania świadczeń z systemu zabezpieczeń finansowych konieczne jest wyjaśnienie, w jaki sposób podmiot ten miałby wykonać swoje zobowiązania i o jakich zobowiązaniach mowa, skoro podmiot wykreślony z rejestru nie będzie uprawniony do prowadzenia działalności w zakresie usług turystycznych.

Należy podkreślić, że ochroną na wypadek niewypłacalności objęte są umowy zawarte w okresie obowiązywania danego zabezpieczenia. Zaproponowane rozwiązanie dotyczy zobowiązań podjętych przed wykreśleniem z rejestru w okresie obowiązywania danego zabezpieczenia finansowego. Po wykreśleniu z rejestru będzie obowiązywał zakaz zawierania kolejnych umów. Nie będzie to jednak zwalniało organizatora z obowiązku wykonania podjętych wcześniej zobowiązań wobec klientów lub zwrotu środków w przypadku

niewywiązania się z tych zobowiązań.

3. W zakresie dotyczącym doprecyzowania podziału zasięgu terytorialnego wykonywanej działalności na potrzeby ustalenia minimalnych sum gwarancyjnych zabezpieczeń finansowych na wypadek niewypłacalności organizatorów turystyki wskazano na konieczność ujednolicenia zapisów w zakresie zasięgu terytorialnego zawartych w ustawie o usługach turystycznych oraz w rozporządzeniach Ministra Finansów poprzez modyfikację art. 7 ust. 3 pkt 4 ustawy w następujący sposób: „określenie zasięgu terytorialnego wykonywanej działalności zgodnie z rozróżnieniem wskazanym w rozporządzeniach wydanych na podstawie art. 10 ustawy”. (UM Woj. Mazowieckiego)

Postulat wpisuje się w założenie *Białej księgi* dotyczące uporządkowania przepisów dotyczących określania zasięgu terytorialnego wykonywanej działalności na potrzeby ustalenia wysokości zabezpieczeń finansowych na wypadek niewypłacalności organizatorów turystyki i powiązanych usług turystycznych.

4. Polska Izba Ubezpieczeń poparła propozycję przeniesienia ważniejszych regulacji z rozporządzenia o wzorach formularzy umowy gwarancji bankowej, umowy gwarancji ubezpieczeniowej oraz umowy ubezpieczenia na rzecz klientów wprost do ustawy, pod warunkiem, że do ustawy przeniesione zostaną podstawowe zagadnienia, tak aby w przypadku zmiany realiów rynkowych nie była konieczna nowelizacja ustawy.

Kwestia ta będzie przedmiotem dalszych analiz i konsultacji szczególnie z przedstawicielami instytucji ubezpieczeniowych i bankowych, w ramach dalszych prac nad kształtem systemu zabezpieczeń finansowych na wypadek niewypłacalności podmiotów oferujących imprezy turystyczne i powiązane usługi turystyczne.

5. Niektóre urzędy marszałkowskie (4 podmioty) krytycznie odniosły się do propozycji rezygnacji z odstępstwa od zasad ogólnych w zakresie przepisu kompetencyjnego i zastąpienia ministra właściwego ds. turystyki jako organu wyższego stopnia od decyzji wydawanych przez marszałków województw na podstawie ustawy o usługach turystycznych przez samorządowe kolegia odwoławcze. Wskazano przy tym następujące argumenty:

- takie rozwiązanie powodować może rozbieżności w orzecznictwie i doktrynie prawnej;
- przypadki odwołań i skarg są incydentalne i przy planowanej tak szerokiej zmianie ustawy o usługach turystycznych, zasadnym wydaje się pozostawienie dotychczasowego zapisu kompetencyjnego w niezmienionej formie do czasu wypracowania nowego orzecznictwa w zakresie ustawy o usługach turystycznych.

W związku z powyższym, mając na uwadze szeroki zakres zmian w obszarze działalności podmiotów oferujących imprezy turystyczne i powiązane usługi turystyczne rekomenduje się ponowną analizę i konsultacje w tym zakresie i ewentualnie rozważenie wprowadzenia do ustawy okresu przejściowego (np. okres dwóch-trzech lat), w którym minister właściwy do spraw turystyki nadal pełniłby rolę organu wyższego stopnia w stosunku do marszałków województw w sprawach uregulowanych w ustawie o usługach turystycznych dotyczących obszaru działalności podmiotów oferujących imprezy turystyczne i powiązane usługi turystyczne. W pozostałych dwóch obszarach uregulowanych w ustawie o usługach

turystycznych nie znajduje uzasadnienia utrzymywanie odstępstwa od ogólnych norm kompetencyjnych wynikających z przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego.

INNE UWAGI I PROPOZYCJE UZUPEŁNIENIA PROJEKTOWANEJ REGULACJI

WYNIKI KONSULTACJI

W trakcie przeprowadzonych konsultacji partnerzy zgłaszali także uwagi i propozycje uzupełnienia projektowanej regulacji w zakresie niezwiązanym ściśle z omawianymi powyżej poddanymi pod dyskusję aspektami. Zgłoszono m.in. następujące postulaty:

1. Doprecyzowanie kwestii związanych z odpowiedzialnością organizatora turystycznego w przypadku odwołanego, opóźnionego lotu czy zniszczonego, opóźnionego, zagubionego bagażu. (Europejskie Centrum Konsumenckie)

Projekt dyrektywy w sprawie imprez turystycznych i powiązanych usług turystycznych reguluje kwestię odpowiedzialności za realizację imprezy turystycznej:

Artykuł 11.1. Państwa członkowskie zapewniają, aby organizator ponosił odpowiedzialność za realizację usług turystycznych objętych umową, bez względu na to, czy usługi te mają być zrealizowane przez organizatora, czy też przez innych dostawców usług.

Ww. przepis ma charakter maksymalnej harmonizacji i znajdzie odzwierciedlenie w ustawie o usługach turystycznych.

Niezależnie od powyższego *projekt dyrektywy w sprawie imprez turystycznych i powiązanych usług turystycznych* reguluje prawo konsumenta do dochodzenia roszczeń na podstawie innych przepisów unijnych:

Artykuł 12.5. Wszelkie prawo do rekompensaty lub obniżenia ceny na mocy niniejszej dyrektywy nie narusza praw podróżnych na mocy rozporządzenia (WE) nr 261/2004, rozporządzenia (WE) nr 1371/2007, rozporządzenia (WE) nr 392/2009, rozporządzenia (UE) nr 1177/2010, rozporządzenia (UE) nr 181/2011 oraz na mocy konwencji międzynarodowych. Podróżni mają prawo do dochodzenia roszczeń na podstawie niniejszej dyrektywy oraz na mocy tych aktów prawnych. Rekompensata lub obniżka ceny przyznane na mocy niniejszej dyrektywy oraz rekompensata lub obniżka ceny przyznane na mocy innych aktów prawnych są odejmowane jedna od drugiej, aby uniknąć nadpłaty rekompensaty.

2. Opracowanie katalogu tzw. „obowiązku opieki” w sytuacjach nadzwyczajnych. (Europejskie Centrum Konsumenckie)

Projekt dyrektywy w sprawie imprez turystycznych i powiązanych usług turystycznych reguluje obowiązek zapewnienia podróżnemu niezbędnego zakwaterowania, gdy z uwagi na nieuniknione i nadzwyczajne okoliczności nie jest możliwy powrót podróżnego zgodnie z umową:

Artykuł 11.5. Jeśli niemożliwe jest zapewnienie powrotu podróżnego zgodnie z umową z uwagi

na nieuniknione i nadzwyczajne okoliczności, organizator ponosi koszty niezbędnego zakwaterowania, w miarę możliwości o równoważnej kategorii, do trzech nocy na jednego podróżnego. Jeżeli prawodawstwo unijne dotyczące praw pasażerów danego środka transportu przewiduje dłuższe okresy na powrót podróżnego, te okresy mają zastosowanie.

Projekt dyrektywy w sprawie imprez turystycznych i powiązanych usług turystycznych reguluje również zobowiązanie do udzielenia pomocy podróżnemu w trudnej sytuacji:

Artykuł 14 Państwa członkowskie zapewniają, by organizator bez zbędnej zwłoki udzielił odpowiedniej pomocy podróżnemu w trudnej sytuacji, w tym w okolicznościach określonych w art. 11 ust. 5, w szczególności poprzez:

- a) udzielenie odpowiednich informacji dotyczących usług zdrowotnych, władz lokalnych oraz pomocy konsularnej, i*
- b) udzielenie podróżnemu pomocy w nawiązaniu komunikacji na odległość oraz w znalezieniu alternatywnych usług turystycznych.*

Ww. przepisy mają charakter maksymalnej harmonizacji i znajdują odzwierciedlenie w ustawie o usługach turystycznych.

3. Uregulowanie procedur reklamacyjnych poprzez opracowanie polskiego odpowiednika Karty Frankfurckiej. (Europejskie Centrum Konsumenckie)

Kwestię ewentualnego opracowania polskiego odpowiednika tabeli frankfurckiej należy rozważyć na drodze pozalegisłacyjnej w ramach samoregulacji branży turystycznej (np. dobre praktyki, kodeks etyki), a nie poprzez wprowadzanie kolejnych procedur administracyjnych, szczególnie w obszarze sporów cywilnoprawnych, których rozstrzyganie jest domeną sądów. Ponadto praktyka pokazuje, że pomimo swojego niewiążącego charakteru, tabela frankfurcka jest coraz częściej stosowana jako narzędzie pomocnicze do wyliczania procentowego uszczerbku wartości imprezy zarówno przez klientów formułujących roszczenie, jak i przez biura podróży, które starając się załagodzić powstały spór z klientem zaczynają respektować powoływanie się przez swojego klienta na wskazania tabeli. Ponadto z orzecznictwa wynika, że tabela frankfurcka jest też coraz częściej wykorzystywana przez polskie sądy przy określaniu procentowej wysokości odszkodowania, jakie powinien otrzymać turysta.

4. Implementacja artykułu 10 dyrektywy w taki sposób, aby możliwe było stosowanie zryczałtowanych potrąceń (w wysokości powiązanej z poniesionymi kosztami) w przypadku rezygnacji przez klienta z imprezy turystycznej. (Polska Izba Turystyki)

Projekt dyrektywy w sprawie imprez turystycznych i powiązanych usług turystycznych reguluje kwestię umownego określenia zryczałtowanych potrąceń w przypadku rozwiązania umowy przez podróżnego:

*Art. 10.1. Państwa członkowskie zapewniają podróżnemu możliwość rozwiązania umowy przed rozpoczęciem imprezy turystycznej. W przypadku gdy podróżny rozwiąże umowę na mocy niniejszego ustępu, może być zobowiązany do zapłacenia odpowiedniej i możliwej do uzasadnienia opłaty za rozwiązanie na rzecz organizatora. **W umowie można określić rozsądne standardowe opłaty za rozwiązanie umowy w zależności od terminu rozwiązania przed rozpoczęciem imprezy turystycznej oraz spodziewanych oszczędności, jak również wpływów z alternatywnej realizacji usługi turystycznej.** W przypadku braku standardowych*

opłat za rozwiązanie wysokość opłaty za rozwiązanie odpowiada cenie imprezy turystycznej pomniejszonej o oszczędności i wpływy z alternatywnej realizacji usługi turystycznej. Na wniosek podróżnego organizator przedstawia uzasadnienie wysokości opłat za rozwiązanie.

Ww. przepis ma charakter maksymalnej harmonizacji i znajdzie odzwierciedlenie w ustawie o usługach turystycznych

5. Określenie, że podmiotem ustawy o usługach turystycznych są podmioty prowadzące działalność gospodarczą w rozumieniu art. 22 Konstytucji RP i Ustawy o swobodzie działalności gospodarczej oraz określenie zakresu stosowania ustawy o usługach turystycznych przez podanie lub zacytowanie odpowiednich kodów Polskiej Klasyfikacji Działalności (PKD). (Stowarzyszenie Ekspertów Turystyki)

Propozycja ta wymaga dalszych analiz i konsultacji w szczególności w kontekście zamiaru objęcia regulacją podmiotów nieprowadzących działalności gospodarczej w rozumieniu ustawy o swobodzie działalności gospodarczej.

6. Wprowadzenia ustawowych wymogów zarówno kapitałowych (wymóg posiadania kapitału zakładowego w określonej wysokości, który nie może pochodzić z kredytu oraz źródeł nieudokumentowanych), organizacyjnych (obowiązek formy prawnej spółki kapitałowej), jak i osobowych (np. w celu eliminacji osób, na które nałożono zakaz prowadzenia działalności gospodarczej, które miałyby wykonywać funkcję członka zarządu, członka rady nadzorczej lub być akcjonariuszem/udziałowcem danego podmiotu), w stosunku do podmiotów prowadzących taką działalność gospodarczą, co mogłoby ograniczyć ryzyko występujące po stronie klientów. Tylko podmioty spełniające te obowiązki mogłyby zostać wpisane do stosownego rejestru. (Związek Banków Polskich)

Propozycja ta zasługuje na rozważenie szczególnie w odniesieniu do podmiotów, których działalność jest obciążona największym ryzykiem tj. prowadzących działalność na obszarze krajów europejskich i pozaeuropejskich z wykorzystaniem czarterowego transportu lotniczego, a także pobierających wysokie przedpłaty z dużym wyprzedzeniem. Propozycja ta wymaga jednak dalszych analiz i konsultacji.

7. Wprowadzenie przepisów definiujących w sposób jednoznaczny rachunek powierniczy. (UM Woj. Pomorskiego)

Kwestia uściślenia zapisów dotyczących rachunku powierniczego oraz sygnalizowanej przez zainteresowane podmioty ograniczonej dostępności oferty rachunku powierniczego, który odpowiadałby na potrzeby branży turystycznej wymaga dalszych konsultacji z przedstawicielami branży bankowej oraz Ministerstwem Finansów.

8. Wprowadzenie obowiązku korzystania przez biura podróży z rachunku powierniczego na wzór rozwiązania zastosowanego w ustawie z dnia 16 września 2011 r. o ochronie praw nabywcy lokalu mieszkalnego lub domu jednorodzinnego, gdzie bank przejmuje w rzeczywistości rolę podmiotu weryfikującego działalność dewelopera (Związek Banków Polskich)

Związek Banków Polskich wskazał na następujące zalety rozwiązania, jakim byłoby wprowadzenie obowiązku korzystania przez biura podróży z rachunku powierniczego:

- środki finansowe powierzone posiadaczowi rachunku - na podstawie odrębnej umowy - przez osobę trzecią, dany podmiot może otrzymać wyłącznie, jeśli zostaną spełnione określone przesłanki wskazane w umowie;
- taka konstrukcja pozwala ochronić środki osoby dokonującej wpłaty przed przesłaniem ich do podmiotu, który nie wykonał czynności (np. rezerwacji hotelu, opłaty za przelot), ponieważ bank może je przelać dopiero w chwili spełnienia przesłanek, co uprawniony do wypłaty będzie musiał udowodnić, a co bank jest zobowiązany każdorazowo zweryfikować;
- wyłączenie środków znajdujących się na rachunku powierniczym spod egzekucji. Oznacza to, że w przypadku, gdy osoba zawiera umowę z biurem podróży i dokonuje wpłaty na jego rachunek bankowy określonej sumy pieniędzy (czy to jako płatność za całość wycieczki, czy też za część), klient jest chroniony przed potencjalnymi skutkami złej sytuacji finansowej biura podróży;
- zostaje ograniczona liczba osób, które będą musiały skorzystać bezpośrednio z innych instrumentów zabezpieczających (np. gwarancji bankowej lub ubezpieczeniowej, polisy ubezpieczeniowej) równocześnie zwiększając ilość środków, które będą mogły zostać skierowane do osób, którym należne jest odszkodowanie;
- przeniesienie części obowiązków na banki obsługujące biura podróży w ramach posiadanych przez nie rachunków powierniczych, gdzie biura podróży będą musiały przedkładać szereg informacji. To banki byłyby zobowiązane do m.in. badania sytuacji finansowej biura podróży czy też warunków do wypłaty konkretnej kwoty.

Związek Banków Polskich zwrócił jednak uwagę, iż jednym ze skutków wprowadzenia obowiązku korzystania przez biura podróży z rachunku powierniczego, będzie wzrost ich kosztów funkcjonowania. Każdorazowo przed wypłatą bank musi dokonać analizy spełnienia przez dany podmiot przesłanek określonych w umowie (np. w przypadku robót budowlanych jest to odbiór konkretnego etapu prac), co jest wykonywane najczęściej przez podmiot zewnętrzny i każdorazowo niesie za sobą dodatkowe koszty po stronie klienta, na którego rachunek środki mają być wypłacone. Tym samym potencjalnym negatywnym dla przedsiębiorców działających w branży turystycznej skutkiem wprowadzenia tego obowiązku będzie wzrost kosztu obsługi każdej umowy przy jednoczesnym wzroście kosztów dla klientów oraz prawdopodobna konsolidacja podmiotów działających na rynku usług turystycznych. Z drugiej jednak strony zmniejszy się ryzyko strat klientów związanych z niewypłacalnością biura podróży, ponieważ zostanie ono przejęte przez bank prowadzący rachunek powierniczy.

W konsekwencji może także dojść do sytuacji, gdy banki - po stosownej analizie ryzyka - nie będą skłonne otwierać tego rodzaju rachunków wszystkim biuram podróży, co przyczyni się do pewnej restrukturyzacji tego rynku. Odmowy dotyczyć mogą np. podmiotów, w których występują nieprawidłowości, które mogą ograniczać skuteczność systemu zabezpieczeń finansowych. Jednak z punktu widzenia bezpieczeństwa klientów będzie to w opinii Związku Banków Polskich pozytywny kierunek zmian w zakresie oferty rynkowej.

Propozycja wprowadzenia obowiązku korzystania przez biura podróży z rachunku powierniczego wymaga dalszych analiz i konsultacji, szczególnie w zakresie kosztów wprowadzenia takiego rozwiązania zarówno dla usługodawców, jak i dla klientów.

Załącznik nr 2 do OSR projektu ustawy o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych.

Wyliczenie liczby podmiotów oferujących pakiety dynamiczne – imprezy turystyczne oraz powiązane usługi turystyczne

1. Podmioty oferujące pakiety dynamiczne poprzez swoje strony internetowe

	% zakładany	Liczba podmiotów
Turystyczne obiekty noclegowe		
Liczba obiektów noclegowych w Polsce (wg stanu na 31.07.2015 r., dane GUS)		10 509
Liczba obiektów posiadających strony internetowe	50%	5 255
Liczba obiektów posiadających strony internetowe, które jednocześnie posiadają odnośniki do innych stron (25% z 50%)	25%	1 314
Liczba powyższych obiektów, które mogą sprzedawać pakiety dynamiczne poprzez swoje strony internetowe i tym samym być traktowane jako organizatorzy turystyki lub przedsiębiorcy oferujący powiązane usługi turystyczne	20%	263
Wypożyczalnie samochodów		
Liczba wypożyczalni samochodów w Polsce zatrudniających powyżej 9 osób (wg stanu na 30.06.2016 r., dane GUS, grupa 77.1 wg PKD 2007)		118
Liczba wypożyczalni samochodów posiadających strony internetowe	50%	59
Liczba wypożyczalni samochodów, które jednocześnie posiadają strony internetowe z odnośnikami do innych stron (25% z 50%)	25%	15
Liczba powyższych wypożyczalni samochodów, które mogą sprzedawać pakiety dynamiczne poprzez swoje strony internetowe i tym samym być traktowane jako organizatorzy turystyki lub przedsiębiorcy oferujący powiązane usługi turystyczne	5%	1
Linie lotnicze		
Liczba linii lotniczych w Polsce (wg stanu na 10.08.2016 r., na podstawie danych Urzędu Lotnictwa Cywilnego)		17
Liczba linii lotniczych posiadających strony internetowe	80%	14
Liczba linii lotniczych, które jednocześnie posiadają strony internetowe z odnośnikami do innych stron (75% z 80%)	75%	10
Liczba powyższych linii lotniczych, które mogą sprzedawać pakiety dynamiczne poprzez swoje strony internetowe i tym samym być traktowane jako organizatorzy turystyki lub przedsiębiorcy oferujący powiązane usługi turystyczne	20%	2
Inny transport lądowy pasażerski		

Liczba przedsiębiorstw zatrudniających powyżej 9 osób świadczących usługi transportu kolejowego pasażerskiego międzymiastowego oraz pozostałego transportu lądowego pasażerskiego w Polsce (wg stanu na 30.06.2016 r., dane GUS, podklasa 49.10Z oraz grupa 49.3 wg PKD 2007)		761
Liczba przedsiębiorstw posiadających strony internetowe	50%	381
Liczba przedsiębiorstw posiadających strony internetowe, które jednocześnie posiadają odnośniki do innych stron (25% z 50%)	25%	95
Liczba powyższych przedsiębiorstw, które mogą sprzedawać pakiety dynamiczne poprzez swoje strony internetowe i tym samym być traktowane jako organizatorzy turystyki i tym samym być traktowane jako organizatorzy turystyki lub przedsiębiorcy oferujący powiązane usługi turystyczne	20%	19
Łączna liczba podmiotów, które mogą sprzedawać pakiety dynamiczne poprzez swoje strony internetowe i tym samym być traktowane jako organizatorzy turystyki lub przedsiębiorcy oferujący powiązane usługi turystyczne		285

Przyjęto założenie, że z powyższej liczby podmiotów oferujących pakiety dynamiczne poprzez swoje strony internetowe:

- 70% będzie oferować imprezy turystyczne i tym samym będą traktowani jak organizatorzy turystyki;
- 30% będzie oferować powiązane usługi turystyczne.

Organizatorzy turystyki	70%	199
Przedsiębiorcy oferujący powiązane usługi turystyczne	30%	86

Powyższe wyliczenia oparto na analizie dokonanej w dokumencie: *DOKUMENT ROBOCZY SŁUŻB KOMISJI OCENA SKUTKÓW dokumentu w sprawie imprez turystycznych i aranżowanych usług turystycznych, zmieniającej rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 2006/2004 i dyrektywę 2011/83/UE oraz uchylającą dyrektywę Rady 90/314/EWG; 9.7.2013 r. Bruksela, s. 145-146.*

Wyliczenia w zakresie wypożyczalni samochodów oraz innego transportu lądowego pasażerskiego nie uwzględniają przedsiębiorstw zatrudniających poniżej 9 osób (odpowiednio byłoby to: 3 764 oraz 70 723), ponieważ przyjęto, że na tym etapie przedsiębiorstwa te nie posiadają potencjału do oferowania pakietów dynamicznych.

Powyższe wyliczenie nie uwzględnia tzw. portali rezerwacyjnych, które będą tworzone od początku w celu oferowania pakietów dynamicznych. Nie można przewidzieć ile tego typu portali powstanie.

2. Agenci turystyczni oferujący pakiety dynamiczne

Przyjęto założenie, że część agentów turystycznych będzie oferowała pakiety dynamiczne poprzez sprzedaż online lub poprzez sprzedaż w biurach stacjonarnych.

Przyjęto założenie, że łącznie 50% agentów turystycznych może sprzedawać pakiety dynamiczne i tym samym mogą być traktowani jako organizatorzy turystyki lub przedsiębiorcy oferujący powiązane usługi turystyczne.

Agenci turystyczni		
Liczba agentów turystycznych (wg stanu na 30.06.2016 r., dane GUS, podklasa 79.11.A wg PKD 2007 – przeważająca działalność)		2 693
Liczba powyższych agentów turystycznych, którzy mogą sprzedawać pakiety dynamiczne i tym samym być traktowani jako organizatorzy turystyki	50%	1 347

Założono, że z ww. liczby zdecydowana większość agentów turystycznych będzie chciała oferować powiązane usługi turystyczne (brak odpowiedzialności za wykonanie poszczególnych usług, doradztwo klientom), a jedynie niektórzy agenci zdecydują się na pełnienie roli organizatora turystyki.

Organizatorzy turystyki	20%	269
Przedsiębiorcy oferujący powiązane usługi turystyczne	80%	1 078

3. Podsumowanie

Liczba podmiotów, które mogą sprzedawać pakiety dynamiczne poprzez swoje strony internetowe i tym samym być traktowane jako organizatorzy turystyki lub przedsiębiorcy oferujący powiązane usługi turystyczne	285
Liczba agentów turystycznych, którzy mogą sprzedawać pakiety dynamiczne i tym samym być traktowani jako organizatorzy turystyki	1 347
SUMA, w tym:	1 632
Organizatorzy turystyki (łączna liczba z pkt 1 i 2)	468
Przedsiębiorcy oferujący powiązane usługi turystyczne (łączna liczba z pkt 1 i 2)	1 164

Źródła danych:

1. Dane GUS, rejestr REGON (wg stanu na 30.06.2016 r.)
2. GUS, Bank Danych Lokalnych (wg stanu na 31.07.2016 r.)
3. *Podmioty posiadające wydaną przez Prezesa ULC koncesję na prowadzenie działalności gospodarczej w zakresie przewozu lotniczego*, <http://www.ulc.gov.pl/pl/regulacja-ryнку/koncesja-na-wykonywanie-przewozu-lotniczego> (10.08.2016 r.)

Załącznik nr 3 do OSR projektu ustawy o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych.

Dane statystyczne dotyczące podmiotów niebędących przedsiębiorcami oraz stowarzyszeń i fundacji mających zarejestrowaną działalność gospodarczą

- ❖ **13 158 jednostek kościelnych** (parafie, zbory, gminy wyznaniowe, ośrodki) w 2014 r. (stan na koniec roku), w tym¹:
 - ✓ kościół katolicki – 10 343,
 - ✓ starokatolickie – 140,
 - ✓ prawosławne – 247,
 - ✓ protestanckie i tradycji protestanckiej – 1 034,
 - ✓ inne – 1 394;
- ❖ **14 009 klubów sportowych**² (w tym uczniowskie kluby sportowe i kluby wyznaniowe, których jest 6 447. Wcześniej UKS i kluby wyznaniowe ujmowane były jako organizacje kultury fizycznej) w 2014 r.;
- ❖ **83 500 organizacji społecznych i politycznych** w 2012 r. (stan na koniec roku), w tym³:
 - ✓ stowarzyszenia i podobne organizacje społeczne – 69 500,
 - ✓ fundacje – 8 500,
 - ✓ społeczne podmioty wyznaniowe – 1 800,
 - ✓ samorządy gospodarcze i zawodowe – 3 300,
 - ✓ organizacje pracodawców – 300,
 - ✓ partie polityczne – 100;
- ❖ **9 300 stowarzyszeń i fundacji** na koniec 2012 r. mających zarejestrowaną działalność gospodarczą;
- ❖ **29 912 szkół** w roku szkolnym 2014/2015, w tym⁴:
 - ✓ szkoły podstawowe – 13 528,
 - ✓ szkoły gimnazjalne – 7 635,
 - ✓ szkoły ponadgimnazjalne – 8 749 (w tym 6 557 dla młodzieży i 2 192 dla dorosłych):
 - licea ogólnokształcące - 3 991,
 - technika i technika uzupełniające – 2 424,
 - zasadnicze szkoły zawodowe – 1 721,
 - specjalne szkoły przysposabiające do pracy – 480,
 - ogólnokształcące szkoły artystyczne – 122,
 - licea profilowane – 11.

¹ Mały Rocznik Statystyczny Polski 2015, Główny Urząd Statystyczny 2015, Warszawa

² Kultura fizyczna w Polsce w latach 2013-2014, Główny Urząd Statystyczny 2015, Warszawa

³ Rocznik Statystyczny 2015, Główny Urząd Statystyczny 2015, Warszawa

⁴ Oświata i wychowanie w roku szkolnym 2014/2015, Główny Urząd Statystyczny 2015, Warszawa

UBEZPIECZENIOWY FUNDUSZ GWARANCYJNY

ul. Płocka 9/11, 01-231 Warszawa, tel.: +48 22 53 96 100
fax: +48 22 53 96 261, www.ufg.pl, e-mail: ufg@ufg.pl

Budowa systemu teleinformatycznego na potrzeby Turystycznego Funduszu Gwarancyjnego

Realizacja systemu teleinformatycznego do obsługi Centralnej Ewidencji Organizatorów Turystyki i Przedsiębiorców Ułatwiających Nabywanie Powiązanych Usług Turystycznych została przewidziana do opracowania w oparciu o funkcjonujący Portal UFG oraz nowo powstały moduł w obrębie istniejącego systemu TFG.

Opracowanie rozwiązania zakłada:

- Stworzenie na Portalu UFG profili dla marszałków województw.
- Przygotowanie interfejsu użytkownika - na Portalu UFG zostaną przygotowane formularze umożliwiające dodanie/edycję danych touroperatorów oraz generowanie raportów.
- Zaprojektowanie i implementację architektury bazodanowej.
- Przygotowanie mechanizmów integracji - zmiany wprowadzane na Portalu UFG będą zapisywane w nowej bazie CEOTiPT. Integracja w tym zakresie będzie realizowana przez web service. Edycja danych będzie zapisywana w strukturach historycznych tak aby można było wyświetlić pełną listę historii zmian atrybutów.
- Integrację z rejestrami CEIDG, KRS oraz REGON – na etapie analizy zostanie zweryfikowana możliwość integracji z powyższymi ewidencjami.
- Opracowanie interfejsu publicznego – na Portalu UFG dla niezalogowanych użytkowników powstanie:
 - formularz podglądu wyselekcjonowanych danych touroperatorów (bez możliwości ich edycji),
 - moduł raportowy z możliwością generowania raportów.

Koszty opracowania

Lp	Pozycja	Koszt
1	Analiza	30 500,00
2	Projekt techniczny	9 500,00
3	Scenariusze testowe	4 000,00
4	Realizacja DEV	125 000,00
5	Testy wewnętrzne	8 000,00
6	Testy UAT	13 000,00
7	Wdrożenie	10 000,00
SUMA		200 000,00

**Raport z konsultacji publicznych projektu ustawy
o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych**

Projekt ustawy w dniu 2 lutego 2017 r. przekazano do konsultacji publicznych 163 podmiotom, których lista obejmowała:

1. Polska Izba Turystyki,
2. Izba Turystyki Rzeczypospolitej Polskiej,
3. Polski Związek Organizatorów Turystyki,
4. Ogólnopolskie Stowarzyszenie Agentów Turystycznych,
5. Polski Związek Prywatnych Pracodawców Turystyki Lewiatan,
6. Polskie Towarzystwo Turystyczno-Krajoznawcze,
7. Stowarzyszenie „Konferencje i Kongresy w Polsce”,
8. Stowarzyszenie Organizatorów Incentive Travel,
9. Stowarzyszenie branży eventowej SBE,
10. Międzynarodowe Stowarzyszenie Organizatorów Spotkań MPI Poland,
11. Klub Agencji Eventowych,
12. Polska Izba Turystyki Młodzieżowej,
13. Stowarzyszenie Zarządców Obiektów Rekreacyjno-Turystycznych,
14. Polska Federacja Campingu i Caravaningu,
15. Izba Gospodarcza Hotelarstwa Polskiego,
16. Polska Izba Hotelarstwa,
17. Fundacja „Polish Prestige Hotels”,
18. Stowarzyszenie Hotele Historyczne w Polsce,
19. Małopolska Izba Hotelarska "Gremium",
20. Polskie Towarzystwo Schronisk Młodzieżowych,
21. Polska Federacja Turystyki Wiejskiej „Gospodarstwa Gościnne”,
22. Polski Związek Wynajmu i Leasingu Pojazdów,
23. IATA International Air Transport Association, Oddział w Polsce,
24. Polska Federacja Pilotażu i Przewodnictwa,
25. Polskie Stowarzyszenie Turystyki,
26. Towarzystwo Aktywnej Turystyki i Sportu,
27. Forum Regionalnych Organizacji Turystycznych,
28. Centrum Przewodnictwa Tatrzańskiego,
29. Dolnośląskie Stowarzyszenie Pilotów Wycieczek Zagranicznych,

30. Federacja Stowarzyszeń Przewodnickich,
31. Forum Turystyki Regionów,
32. Fundacja Hotele Historyczne „Heritage Hotels Polska”,
33. Lubuskie Stowarzyszenie Przewodników Turystycznych „Przewodnik Lubuski”,
34. Małopolskie Stowarzyszenie Pilotów Wycieczek,
35. Organizacja Turystyczna „Szlak Jagielloński”,
36. Polskie Stacje Narciarskie i Turystyczne,
37. Polskie Stowarzyszenie Pilotów Wycieczek,
38. Polskie Stowarzyszenie Pilotów Wycieczek Zagranicznych w Warszawie,
39. Polskie Stowarzyszenie Przewodników Wysokogórskich,
40. Polskie Towarzystwo Tatrzańskie,
41. SITE Poland,
42. Stowarzyszenie Ekspertów Turystyki,
43. Stowarzyszenie Pilotów i Przewodników Turystyki Kulturowej,
44. Stowarzyszenie Przewodników Turystycznych w Krakowie,
45. Stowarzyszenie Zawodowych Przewodników Miejskich Po Krakowie „Secesja”,
46. Towarzystwo Turystów Przyrodników i Krajoznawców,
47. Warsaw Convention Bureau,
48. Zachodniomazurskie Stowarzyszenie Przewodników Turystycznych i Pilotów Wycieczek,
49. Zachodniopomorskie Stowarzyszenie Pilotów i Przewodników,
50. Związek Przedsiębiorców i Pracodawców,
51. Polska Izba Ubezpieczeń,
52. Związek Banków Polskich,
53. Federacja Konsumentów,
54. Stowarzyszenie Konsumentów Polskich,
55. Europejskie Centrum Konsumenckie,
56. Związek Województw RP,
57. Związek Miast i Gmin Morskich,
58. Stowarzyszenie Gmin Uzdrowiskowych RP,
59. Unia Uzdrowisk Polskich,
60. Marszałek Województwa Dolnośląskiego,
61. Marszałek Województwa Kujawsko-Pomorskiego,

62. Marszałek Województwa Lubelskiego,
63. Marszałek Województwa Lubuskiego,
64. Marszałek Województwa Łódzkiego,
65. Marszałek Województwa Małopolskiego,
66. Marszałek Województwa Mazowieckiego,
67. Marszałek Województwa Opolskiego,
68. Marszałek Województwa Podkarpackiego,
69. Marszałek Województwa Podlaskiego,
70. Marszałek Województwa Pomorskiego,
71. Marszałek Województwa Śląskiego,
72. Marszałek Województwa Świętokrzyskiego,
73. Marszałek Województwa Warmińsko-Mazurskiego,
74. Marszałek Województwa Wielkopolskiego,
75. Marszałek Województwa Zachodniopomorskiego,
76. Polski Komitet Olimpijski,
77. Polski Komitet Paraolimpijski,
78. Aeroklub Polski,
79. Polska Federacja Petanque - Polski Związek Sportowy,
80. Polski Związek Alpinizmu,
81. Polski Związek Badmintonu,
82. Polski Związek Baseballu i Softballu,
83. Polski Związek Biathlonu,
84. Polski Związek Bilardowy,
85. Polski Związek Bobslei i Skeletonu,
86. Polski Związek Bocci,
87. Polski Związek Bokserski,
88. Polski Związek Brydża Sportowego,
89. Polski Związek Curlingu,
90. Polski Związek Gimnastyczny,
91. Polski Związek Golfa,
92. Polski Związek Hokeja na Lodzie,
93. Polski Związek Hokeja na Trawie,
94. Polski Związek Jeździecki,

95. Polski Związek Judo,
96. Polski Związek Ju - Jitsu,
97. Polski Związek Kajakowy,
98. Polski Związek Karate,
99. Polski Związek Karate Tradycyjnego,
100. Polski Związek Kendo,
101. Polski Związek Kickboxingu,
102. Polski Związek Kolarski,
103. Polski Związek Korfballu,
104. Polski Związek Koszykówki,
105. Polski Związek Kręglarski,
106. Polski Związek Kulturystyki, Fitness i Trójboju Siłowego,
107. Polski Związek Lekkiej Atletyki,
108. Polski Związek Łuczniczy,
109. Polski Związek Łyżwiarstwa Figurowego,
110. Polski Związek Łyżwiarstwa Szybkiego,
111. Polski Związek Motorowodny i Narciarstwa Wodnego,
112. Polski Związek Motorowy,
113. Polski Związek Muaythai,
114. Polski Związek Narciarski,
115. Polski Związek Orientacji Sportowej,
116. Polski Związek Pięcioboju Nowoczesnego,
117. Polski Związek Piłki Nożnej,
118. Polski Związek Piłki Siatkowej,
119. Polski Związek Płetwonurkowania,
120. Polski Związek Pływacki,
121. Polski Związek Podnoszenia Ciężarów,
122. Polski Związek Przeciągania Liny,
123. Polski Związek Sportu Psich Zaprzęgów,
124. Polski Związek Rugby,
125. Polski Związek Snookera i Bilarda Angielskiego,
126. Polski Związek Snowboardu w likwidacji,
127. Polski Związek Sportów Saneczkowych,

128. Polski Związek Sportów Wrotkarskich,
129. Polski Związek Strzelectwa Sportowego,
130. Polski Związek Sumo,
131. Polski Związek Szachowy,
132. Polski Związek Stermierczy,
133. Polski Związek Taekwon-do,
134. Polski Związek Taekwondo Olimpijskiego,
135. Polski Związek Tańca Sportowego,
136. Polski Związek Tenisa Stołowego,
137. Polski Związek Tenisowy,
138. Polski Związek Towarzystw Wioślarskich,
139. Polski Związek Triathlonu,
140. Polski Związek Unihokeja,
141. Polski Związek Wushu,
142. Polski Związek Zapaśniczy,
143. Polski Związek Żeglarski,
144. Związek Piłki Ręcznej w Polsce,
145. Polski Związek Sportu Niesłyszących,
146. Fundacja Dajmy Dzieciom Siłę,
147. Karaimski Związek Religijny w Rzeczypospolitej Polskiej,
148. Kościół Adwentystów Dnia Siódmego w Rzeczypospolitej Polskiej,
149. Kościół Chrześcijan Baptystów w Rzeczypospolitej Polskiej,
150. Kościół Ewangelicko- Augsburski w Rzeczypospolitej Polskiej,
151. Kościół Ewangelicko- Metodystyczny w Rzeczypospolitej Polskiej,
152. Kościół Ewangelicko- Reformowany w Rzeczypospolitej Polskiej,
153. Kościół Katolicki w Rzeczypospolitej Polskiej obrządek łaciński,
154. Kościół Katolicki w Rzeczypospolitej Polskiej obrządek greckokatolicki (bizantyjsko-ukraiński),
155. Kościół Katolicki w Rzeczypospolitej Polskiej obrządek ormiański i Kościół Katolicki w Rzeczypospolitej Polskiej obrządek bizantyjsko- słowiański,
156. Kościół Katolicki Mariawitów w Rzeczypospolitej Polskiej,
157. Kościół Polskokatolicki w Rzeczypospolitej Polskiej,
158. Kościół Starokatolicki Mariawitów w Rzeczypospolitej Polskiej,

159. Kościół Zielonoświątkowy w Rzeczypospolitej Polskiej,
160. Polski Autokefaliczny Kościół Prawosławny,
161. Muzułmański Związek Religijny w Rzeczypospolitej Polskiej,
162. Wschodni Kościół Staroobrzędowy, nie posiadający hierarchii duchownej,
163. Związek Gmin Wyznaniowych Żydowskich w Rzeczypospolitej Polskiej.

Na dzień 16 lutego 2017 r. wyznaczono ostateczny termin zgłaszania uwag do projektu ustawy. Przyjęcie takiego rozwiązania wynikało z konieczności jak najszybszej implementacji do polskiego porządku prawnego przepisów Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2302 z dnia 25 listopada 2015 r. oraz z faktu, iż wstępny projekt ustawy był poddany szerokim prekonsultacjom m.in. w listopadzie 2016 r.

W trakcie konsultacji wpłynęło łącznie 218 uwag do projektu ustawy, spośród których 9 zgłoszono w trybie przepisów o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa, natomiast 13 z nich zgłoszono już po upływie określonego terminu. Uwagi zgłosiły 33 podmioty.

I. Podmioty, które zgłosiły uwagi w terminie:

1. Polskie Stowarzyszenie Pilotów Wycieczek,
2. Konferencja Episkopatu Polski,
3. Stowarzyszenie Organizatorów Incentive Travel,
4. Zrzeszenie Agentów IATA,
5. Fundacja Dajmy Dzieciom Siłę,
6. Stowarzyszenie Konferencje i Kongresy w Polsce,
7. Polski Związek Organizatorów Turystyki,
8. Polskie Towarzystwo Turystyczno – Krajoznawcze,
9. Federacja Konsumentów,
10. Izba Turystyki Rzeczypospolitej Polskiej,
11. Marszałek Województwa Lubuskiego,
12. Urząd Marszałkowski Województwa Podkarpackiego,
13. Urząd Marszałkowski Województwa Warmińsko-Mazurskiego,
14. Urząd Marszałkowski Województwa Wielkopolskiego,
15. Urząd Marszałkowski Województwa Łódzkiego,
16. Urząd Marszałkowski Województwa Mazowieckiego,
17. Urząd Marszałkowski Województwa Małopolskiego,
18. Urząd Marszałkowski Województwa Pomorskiego,

19. Urząd Marszałkowski Województwa Podlaskiego,
20. Urząd Marszałkowski Województwa Zachodniopomorskiego,
21. Ogólnopolskie Stowarzyszenie Agentów Turystycznych,
22. Polska Izba Turystyki Młodzieżowej,
23. Polska Izba Turystyki,
24. Polska Izba Ubezpieczeń,
25. Towarzystwo Turystów Przewodników i Krajoznawców,
26. Związek Banków Polskich.

II. Podmioty, które zgłosiły uwagi w trybie przepisów o działalności lobbingsowej:

1. United Target,
2. Stowarzyszenie Rzeczników Konsumentów.

III. Podmioty, które zgłosiły uwagi po terminie:

1. Urząd Marszałkowski Województwa Śląskiego,
2. Europejskie Centrum Konsumenckie,
3. Stowarzyszenie Zarządców Obiektów Rekreacyjno-Turystycznych,
4. Izba Gospodarcza Hotelarstwa Polskiego.

Ponadto jeden z podmiotów nie uzupełnił w terminie w trybie przepisów o działalności lobbingsowej braków formalnych zgłoszenia zainteresowania pracami nad projektem ustawy o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych.

Szczegółowy sposób rozpatrzenia zgłoszonych uwag został przedstawiony w zestawieniu uwag do projektu ustawy. Wiele zgłoszonych uwag nie mogło zostać uwzględnionych z uwagi na to, że wykraczały one poza zakres regulacji ustawowej, bądź były sprzeczne z obowiązkiem maksymalnej harmonizacji wynikającym wprost z art. 4 Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2302.

Proces konsultacji społecznych zakończyła zorganizowana w dniu 13 marca 2017 r. konferencja uzgodnieniowa, do udziału w której zaproszono wszystkie podmioty, które przekazały uwagi do projektu ustawy. W konferencji uczestniczył oraz moderował jej przebieg Dawid Lasek, Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Sportu i Turystyki (dalej jako MSiT), a także Alicja Omięcka - Dyrektor Generalny MiSiT, Piotr Kudelski – Dyrektor Departamentu Prawnego MSiT oraz Joanna Jędrzejewska-Debortoli - Dyrektor Departamentu Turystyki wraz ze swoim zastępcą Olgą Grabowską oraz podległym im zespołem pracującym nad przygotowaniem projektu ustawy. W konferencji wzięło udział 29 przedstawicieli partnerów społecznych.

Na konferencji szczegółowo omówiono wszystkie uwagi zgłoszone do projektu ustawy o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych, przedstawiono uzasadnienie istotnych konstrukcji prawnych przyjętych w projekcie, w tym wprowadzonych do niego w wyniku uwzględnienia zgłoszonych uwag, oraz podsumowano proces konsultacji społecznych. Na zakończenie zarysowano także ewentualne możliwości dalszej współpracy w procesie legislacyjnym nad projektem ustawy.

Zestawienie uwag do projektu ustawy o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych

1. Omówienie wyników przeprowadzonych konsultacji publicznych

Lp.	Jednostka redakcyjna / część projektu ustawy	Nazwa podmiotu, który przedstawił stanowisko/ opinię	Stanowisko / opinia podmiotu	Stanowisko MSiT
1		Polskie Stowarzyszenie Pilotów Wycieczek	W ocenie Polskiego Stowarzyszenia Pilotów Wycieczek zaproponowany projekt Ustawy o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych jest odpowiedzią na wcześniej prowadzone prace i konsultacje w ramach opracowywania "Białej księgi ustawy o usługach turystycznych". Naszym zdaniem całościowo reguluje on i poprawia zagadnienia prawne rozwiązań związanych z zabezpieczeniem podróży przed skutkami niewypłacalności organizatorów turystyki i podmiotów ułatwiających nabywanie usług turystycznych.	MSiT podziela w całości stanowisko Stowarzyszenia w przedmiotowej kwestii.
2		Stowarzyszenie Organizatorów Incentive Travel	W Projekcie, nie został uwzględniony postulat SOIT, dotyczący wprowadzenia równowagi stron przy zawarciu umowy o organizację podróży korporacyjnej, w przypadku wystąpienia nieuniknionych i nadzwyczajnych okoliczności. SOIT proponował wprowadzenie do Projektu zapisu, który umożliwiałby stronom umowy o organizację podróży korporacyjnej wprowadzenie do jej treści takiego postanowienia, że organizator ma prawo do żądania od drugiej strony takiej umowy zwrotu lub zatrzymania kwoty obejmującej faktycznie poniesione i udokumentowane koszty związane z przygotowaniem podróży korporacyjnej. Stowarzyszenie argumentowało, że takie odstępstwo od harmonizacji jest dozwolone, biorąc pod uwagę zapisy preambuły Dyrektywy, która, dążąc do unikania niepotrzebnego obciążania przedsiębiorców (19), wskazywała na możliwość wprowadzenia przepisów krajowych odpowiadającym wszystkim lub niektórym przepisom dyrektywy w odniesieniu do umów nieobjętych zakresem jej stosowania (19a), oraz nawiązywała do istotnej różnicy w poziomie ochrony wymaganej w przypadku konsumentów i małych przedsiębiorców, a tych którzy aranżują usługi turystyczne na podstawie umowy ogólnej, często obejmującej wiele usług turystycznych lub też określony okres, na przykład z biurem podróży; ten ostatni rodzaj aranżowanych usług turystycznych nie wymaga takiego poziomu ochrony, jaki przewiduje się dla konsumentów (7).	MSiT nie podziela stanowiska Stowarzyszenia w przedmiotowej kwestii. Z uwagi na wyłączenie zawarte w art. 4 projektu ustawy kwestie konstruowania umów generalnych zostały w rzeczywistości pozostawione poza zakresem regulacji projektu. Konstrukcja tych umów została zatem pozostawiona znacznej swobodzie stron. Stąd też może ona zostać tak ukształtowana, aby interesy obu jej stron nie zostały naruszone.

3		Zrzeszenie Agentów IATA	Z ustawy musi jednoznacznie wynikać, czy przedsiębiorca wpisany do rejestru organizatorów turystyki i podmiotów ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych jako "organizator turystyki" może jednocześnie ułatwiać nabywanie powiązanych usług turystycznych zgodnie z art. 60 ust 1 i 5, art 5 pkt 8, oraz art 6 pkt 2 lit e i nie musi występować o wpis do wspomnianego rejestru jako "podmiot ułatwiający nabywanie powiązanych usług". Zapis ten powinien być klarowny i jednoznaczny.	Uwaga niezasadna. Zasygnalizowany problem został jednoznacznie rozstrzygnięty w przepisach ustawy. Przedsiębiorca decyduje jakie usługi turystyczne chce świadczyć. W konsekwencji tej decyzji musi uzyskać wpis do rejestru w odpowiednim zakresie. Jeżeli zmienia, w tym poszerza zakres świadczonych usług o ułatwianie powiązanych usług turystycznych, jest zobowiązany do zmiany posiadanego wpisu lub uzyskania nowego.
4		Zrzeszenie Agentów IATA	W ustawie należy wymienić konkretne obowiązki przedsiębiorcy wynikające z Dyrektywy 2015/2302 zamiast odsyłać do szukania informacji, formularzy i załączników we wspomnianej dyrektywie (np. art 9 pkt 3 lub art 9 pkt 5, 4).	Uwaga niezasadna. Wprowadzenie odesłań, o których mowa w uwadze wynikało z dwóch zasadniczych przyczyn. Po pierwsze, z treści samej dyrektywy. Nadmienić w tym miejscu trzeba, że zobowiązuje ona państwa członkowskie do maksymalnej harmonizacji. Po drugie, stanowiło to odpowiedź na uwagi co do prawidłowości implementacji do ustawy tych załączników.
5		Fundacja Dajmy Dzieciom Siłę	W ocenie autorów uwag konieczna jest szersza nowelizacja przepisów obecnej ustawy o usługach turystycznych w projekcie ustawy tj. także w zakresie przepisów dotyczących usług hotelarskich poprzez wprowadzenie możliwości sprawdzania przez osoby prowadzące tego rodzaju działalność danych osobowych dzieci. Zmiany te mają zapewnić większe bezpieczeństwo dzieci i zapobiegać wykorzystywaniu seksualnemu.	W ocenie MSiT, jakkolwiek uwaga sygnalizuje istotny społecznie problem seksualnego wykorzystywania małoletnich w obiektach hotelarskich, to jednak z uwagi na przedmiot regulacji - implementacja dyrektywy 2015/2302 - nie może ona zostać zrealizowana w ramach niniejszego projektu ustawy. Proponowana zmiana pozostaje bowiem poza zakresem regulacji.
6		Stowarzyszenie Konferencje i Kongresy w Polsce	Wnosimy aby turystyka przyjazdowa i turystyka krajowa, które z góry zwolnione są z jakichkolwiek składek do TFG, były też zwolnione z obowiązku prowadzenia wykazów umów i sporządzania deklaracji.	Uwaga nie może zostać uwzględniona. Gromadzenie przedmiotowych danych jest niezbędne do prowadzenia statystyk oraz analizowania funkcjonowania rynku usług turystycznych, a także dla potrzeb analiz TFG.
7		Polski Związek Organizatorów Turystyki	Rozdział 6 - Umowa o udział w imprezie turystycznej - sugerujemy zatytułować identycznie jak Rozdział II z Dyrektywy 2015/2302: Rozdział 6 Obowiązek informacyjny oraz treść umowy o udział w imprezie turystycznej.	W ocenie MSiT uwaga jest zasadna, uwzględnienie jej przyczyni się do czytelniejszego układu treści projektowanego aktu normatywnego.
8		Polskie Towarzystwo Turystyczno - Krajoznawcze	Uważamy, że przekazany nam projekt jest bardziej zgodny z treścią obrad warsztatów ekspertów Komisji Europejskiej z przedstawicielami Państw Członkowskich niż z samą treścią Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady Unii Europejskiej. Ustalenia obrad ekspertów są nieuzasadnioną nadinterpretacją naruszającą w swojej istocie uznawane przez Unię Europejską prawa człowieka i obywatela. Mogą one - w naszym przekonaniu - w sposób zdecydowanie niekorzystny wpłynąć na realizację fundamentalnego prawa do zrzeszania się obywateli (szczególnie w sferze turystyki), zawęzić sferę turystyki społecznej oraz źle wpłynąć na realizację poprzez turystykę przesłań kościołów, a także na realizację Europejskiej Karty Sportu.	Trudno do końca zgodzić się z zaprezentowanym stanowiskiem. Przedstawiony projekt przede wszystkim stanowi implementację dyrektywy oraz - w takim zakresie w jakim było to możliwe - uwzględnia uwagi i wnioski przedstawicieli rynku turystycznego. Przy tworzeniu projektu uwzględniano także doświadczenia z warsztatów ekspertów Komisji Europejskiej. Kluczowe znaczenie dla zapisów projektu, co wypada raz jeszcze podkreślić, miała treść dyrektywy.

9		Polskie Towarzystwo Turystyczno - Krajoznawcze	Przywołany w art. 1 dyrektywy cel określa się jasno: - „przyczynienie się do prawidłowego funkcjonowania rynku” i „osiągnięcia wysokiego poziomu ochrony konsumentów”, ale „w odniesieniu do umów zawieranych pomiędzy podróżnymi a przedsiębiorcami”. Tymczasem projekt ustawy, zgodnie z niezrozumiałą dyspozycją gremium ekspertów, tworzy nakaz umów z wszystkimi wynikającymi z tego konsekwencjami także dla relacji mających zdecydowanie inny charakter. W odczytywaniu art. 2 wbrew wszelkim regułom legislacji i wykładni systemowych ust. 2 będący wyjątkiem w odniesieniu do przedsiębiorców, o których mowa w ust. 1 traktuje się jako zasadniczy w odniesieniu do wszelkich podmiotów. Jest to nadinterpretacja w oparciu na nie mających charakter bezwzględnej normy zapisów preambuły z zapisem tytułowym „mając na uwadze” i co więcej jeszcze traktowanej zdecydowanie wybiórczo. Punkt 21 preambuły mówi wprost, że państwa członkowskie „pozostają właściwe odnośnie stosowania dyrektywy w dziedzinach nieobjętych zakresem stosowania”. Kluczem jest więc rozumienie owego zakresu. Dyrektywa w swojej części stricte normatywnej mówi o przedsiębiorcach. Projekt ustawy bałamutnie zmienia treść regulacji z podmiotowo-przedmiotowej na przedmiotowo - podmiotową. Zgodnie z takim pojmowaniem prawa każda działalność w sferze turystyki staje się imprezą turystyczną, a każdy podmiot przedsiębiorcą, albo w tym kontekście quasi przedsiębiorcą z sankcją karną do 3 lat więzienia. Warto zwrócić uwagę na zapis nad rozdziałem I Dyrektywy przyjmują niniejszą dyrektywę. I od tego zapisu zaczynają się zobowiązania Państw członkowskich.	Zgłoszoną uwagę między innymi z uwagi na nieprecyzyjny język i sposób jej sformułowania trudno uznać za uzasadnioną. Zapisy dyrektywy zostały prawidłowo odczytane i transponowane do projektu. Dogłębna lektura definicji zawartych w art. 3 dyrektywy prowadzi do wniosku, że impreza turystyczna oraz powiązane usługi turystyczne są pojmowane bardzo szeroko, choćby z tej przyczyny aby zapewnić niezbędną ochronę podróżnym. Projekt ustawy nie wprowadza "nakazu umów", a jedynie obowiązek ich ewidencjonowania właśnie na potrzeby "prawidłowego funkcjonowania rynku" oraz "osiągnięcia wysokiego poziomu ochrony". Zapewnia to niezbędną transparentność przedsiębiorcom, w szczególności w wypadku kontroli, a podróżnym pomoc w sytuacji niewypłacalności. Oczywiście jest przy tym, że każdy zakup usługi turystycznej stanowi w rzeczywistości umowę. Jej forma nie ma istotnego znaczenia, choć i w tym zakresie dyrektywa, co jak się wydaje umknęło uwadze autorów uwag, wprowadza pewne ograniczenia. Wystarczy przypomnieć, że w wypadku jednoczesnej obecności podróżnego i organizatora turystyki istnieje obowiązek sporządzenia potwierdzenia zawarcia umowy na piśmie (art. 6 ust. 1 dyrektywy).
10		Federacja Konsumentów	Zdaniem autorów uwag ustawa powinna zawierać normę odpowiadającą aktualnemu brzmieniu art. 16 b ust. 5 ustawy o usługach turystycznych.	Uwaga co do zasady trafna. Stosowna regulacja zostanie wprowadzona do projektu ustawy poprzez odesłanie do przepisów ustawy o prawach konsumenta (art. 59 projektu ustawy).
11		Izba Turystyki Rzeczypospolitej Polskiej	Turystyka przyjazdowa i turystyka krajowa, która z góry zwolniona jest z jakichkolwiek składek powinna być zwolniona z obowiązku prowadzenia wykazów umów i sporządzania deklaracji. Taki wniosek jest słuszny bowiem jest sporo biur, które zupełnie niepotrzebnie muszą poświęcać czas i energię na tworzenie zestawień i deklaracji a nie pociąga to za sobą żadnych obowiązków składkowych.	Uwaga niezasadna. Gromadzenie przedmiotowych danych jest niezbędne do prowadzenia statystyk oraz analizowania funkcjonowania rynku usług turystycznych, a także dla potrzeb analiz TFG oraz na wypadek "niewypłacalności" przedsiębiorcy.
12		Izba Turystyki Rzeczypospolitej Polskiej	Jak widać z załącznika nr 3 stowarzyszenia i organizacje społeczne, które mogą pełnić rolę Organizatora Turystyki dalej są pomijane w Ustawie, gdyż zapisy od jakiego momentu muszą spełniać obowiązki Organizatora są niejasne. Jeżeli Klub sportowy wyjeżdża kilka razy w roku na wycieczki to trzeba określić kiedy będzie podlegał pod przepisy Ustawy. Nie można twierdzić, że wszystkie wyjazdy są non profit i realizują cele statutowe.	Uwaga niezasadna. Wyłączenia spod zakresu stosowania ustawy zostały przygotowane zgodnie ze stosownymi zapisami dyrektywy, są ich dosłownym odzwierciedleniem. Z uwagi na obowiązek maksymalnej harmonizacji (art. 4 dyrektywy) nie mogą zostać ujęte w inny sposób (ani zawężająco, ani rozszerzająco).

13		Federacja Konsumentów	Zdaniem autorów uwag konieczne jest wprowadzenie zapisu regulującego kwestię naprawienia szkody niemajątkowej wyrządzonej w wyniku nieprawidłowej realizacji usług turystycznych (imprezy turystycznej). Przepis art. 40 ust. 7 projektu ustawy mówi wprost o rekompensacie, zaś art. 42 ust. 2 mówi tylko o odszkodowaniu za poniesione szkody. Jednoznacznie uregulowanie tej kwestii wyeliminuje ewentualne wątpliwości.	Uwaga niezasadna. Regulacje przewidziane w projekcie umożliwiają dochodzenie naprawienia szkody niematerialnej. Obejmują one szkodę w pełnym jej rozumieniu. Wypada w tym miejscu przypomnieć, że szkoda obejmuje szkodę materialną oraz szkodę niematerialną. Nie ulega przy tym wątpliwości, że niektóre przepisy, jak choćby wskazany art. 40 ust. 7 projektu ustawy, kwestię szkody niematerialnej ujmują w sposób szczególny. Przepisy regulujące tę materię w projekcie ustawy odpowiadają przepisom dyrektywy. Nie można przy tym tracić z pola widzenia wynikającego z art. 4 dyrektywy obowiązku maksymalnej harmonizacji. Ogranicza on bowiem swobodę ustawodawcy. Nie wyklucza to jednak możliwości dochodzenia zadośćuczynienia na zasadach ogólnych (art. 63 projektu ustawy).
14		Urząd Marszałkowski Województwa Warmińsko-Mazurskiego	Analizując Rozdział 9 projektowanej ustawy w zakresie zmiany w przepisach obowiązujących oraz przepisach przejściowych i końcowych, zauważono brak zmian w przepisach w sprawie jednolitych rzeczowych wykazów akt. Projektodawca zakłada, zgodnie z art. 64, iż ustawa wejdzie w życie z dniem 1 lipca 2018 r., czyli do 30 czerwca 2018 r. będziemy posługiwać się jednolitym rzeczowym wykazem akt organów województwa i urzędów marszałkowskich na podstawie Rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 18 stycznia 2011 r. w sprawie instrukcji kancelaryjnej, jednolitych rzeczowych wykazów akt oraz instrukcji w sprawie organizacji i zakresu działania archiwów zakładowych (5222 Organizatorzy turystyki i pośrednicy turystyki, 5223 Kontrole organizatorów turystyki i pośredników turystyki). W nawiązaniu do powyższego pojawia się pytanie w jaki sposób klasyfikować i kwalifikować dokumentację związaną z organizatorami turystyki i podmiotami ułatwiającymi nabywanie powiązanych usług turystycznych z dniem 1 lipca 2018 r.	Uwaga niezasadna. Problem podniesiony w jej ramach całkowicie wykracza poza zakres regulacji ustawy. Trudno oczekiwać w projekcie <u>ustawy dotyczącej usług turystycznych</u> regulacji instrukcji kancelaryjnej.
15		Polska Izba Turystyki Młodzieżowej	Zdaniem autorów uwag projekt ustawy uwzględnia wcześniejsze postulaty w zakresie wysokości składek do Turystycznego Funduszu Gwarancyjnego (0 zł dla turystyki krajowej i państw ościennych). Autorzy postulują objęcie składką 0 zł turystyki dzieci i młodzieży do krajów europejskich z wykorzystaniem transportu autokarowego.	Uwaga niezasadna. Nadmienić wypada, że kwestie wysokości składek zostaną uregulowane w rozporządzeniu.
16		Polska Izba Turystyki	Wprowadzenie rejestru imprez okazjonalnych.	Uwaga niezasadna. Brak takiego wymogu w świetle przepisów dyrektywy. Propozycja stanowi zatem nadregulację. Prowadzi ponadto do nałożenia nieuzasadnionych i nadmiernych obowiązków.

17		Polska Izba Turystyki	Niespójności w ramach funkcjonowania filarów zabezpieczeń.	Uwaga niezasadna. Opracowany w projekcie ustawy system zabezpieczeń finansowych jest spójny i kompletny. Uwzględnia on uwagi i doświadczenia z dotychczasowego funkcjonowania tego systemu. Tzw. II filar (TFG) stanowi uzupełnienie I filaru i jest od niego niezależny. Istnienie TFG nie może skutkować obniżeniem zabezpieczeń z I filaru, gdyż korzystanie ze środków zgromadzonych w TFG stanowi <i>ultima ratio</i> .
18		Urząd Marszałkowski Województwa Wielkopolskiego	Definicje wskazane w ustawie powinny jak najdokładniej określać pojęcia użyte w dokumencie. Lakoniczne sformułowania (użyte np. w art. 4 pkt 1 "okazjonalnie", "ograniczonej grupie podróżnych", w art. 6 pkt 2 lit. c "są reklamowane lub sprzedawane przy użyciu określenia: "impresa turystyczna" lub podobnego" czy w art. 6 ust. 2 "usługi te nie stanowią znaczącej części łącznej (...) istotny element tego połączenia" i art. 7 ust. 2 mogą być interpretowane różnie przez poszczególne podmioty czy urzędy marszałkowskie.	Uwaga niezasadna. Nie jest możliwe wprowadzenie dodatkowych definicji do projektu ustawy, w szczególności zdefiniowanie wskazanych przez autora uwag sformułowań. Po pierwsze, możliwości takiej nie przewiduje dyrektywa, która wprowadza obowiązek maksymalnej harmonizacji. Po drugie, definicje zawarte w projekcie ustawy odpowiadają definicjom z dyrektywy 2015/2302. Po trzecie, wprowadzenie definicji sformułowań proponowanych przez autora uwag, prowadzi do nadmiernej kazuistyki. Nie jest zatem możliwe bardziej precyzyjne ujęcie wskazanych sformułowań. Nadmienić wypada ponadto, że dyrektywa celowo posługuje się kilkukrotnie pojęciami niedookreślonymi, aby pozostawić pewną swobodę w ich wykładni.
19	art. 1	Polskie Towarzystwo Turystyczno - Krajoznawcze	Proponujemy nowy art. 1 o następującej treści: 1. Celem ustawy jest wdrożenie dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady Unii Europejskiej 2015/2302 z dnia 25 listopada 2015 r. w sprawie imprez turystycznych i powiązanych usług turystycznych, która ma przyczynić się do prawidłowego funkcjonowania rynku i osiągnięcia wysokiego poziomu ochrony konsumentów w odniesieniu do umów zawieranych pomiędzy podróżnymi, a przedsiębiorcami dotyczącymi imprez turystycznych oraz powiązanych usług turystycznych. 2. Ustawę stosuje się do imprez turystycznych oferowanych do sprzedaży lub sprzedawanych podróżnemu przez przedsiębiorców oraz do powiązanych usług turystycznych, których zamawianie jest ułatwione podróżnym przez przedsiębiorców. Jest to więcej niż zgodne z treścią art. 1 Dyrektywy określającego podmiot regulacji i art. 2 określającego zakres stosowania. Dyrektywy. Po przyjęciu - na co liczymy - naszej propozycji trzeba na nowo dokonać lektury projektu dokonując, o ile zajdzie taka potrzeba stosownych zmian.	Uwaga niezasadna. Wprowadzenie zaproponowanej zmiany jest sprzeczne z zasadami prawidłowej legislacji. Przedmioty zapis, o ile w ogóle można rozważać jego wprowadzenie do projektu ustawy, mógłby zostać zamieszczony w preambule, która jednak nie jest przewidywana. Niemniej uważna lektura projektu wskazuje, że odesłanie dotyczące implementacji dyrektywy 2015/2302 zostało w nim zawarte w przypisie na pierwszej stronie projektu ustawy. Równocześnie pragniemy zauważyć, że niniejszy projekt ustawy jest spójny z ustawą o swobodzie działalności gospodarczej oraz ustawami o systemie oświaty i o sporcie. Nie można przy tym tracić z pola widzenia, że rynek turystyki jest specyficzny, stąd też wymaga specyficznej, dostosowanej do jego realiów regulacji prawnej.
20	art. 1 ust. 1 pkt 1	Konferencja Episkopatu Polski	W art. 1 ust. 1 pkt 1 po słowach „są zawierane przez” wykreślić słowa „podmioty” i zastąpić słowem „przedsiębiorców”.	Uwaga nie może zostać uwzględniona. Nie jest możliwe zastąpienie wskazanego w projekcie ustawy pojęcia, pojęciem przedsiębiorcy. Trzeba bowiem mieć na względzie, że przedmiotowy przepis stanowi praktycznie dosłowną transpozycję norm dyrektywy. Nie można przy tym tracić z pola widzenia, iż w świetle art. 4 dyrektywy, który wprowadza obowiązek maksymalnej harmonizacji, odstępstwo od zapisów przyjętych w dyrektywie nie jest możliwe.

21	art. 2	Marszałek Województwa Lubuskiego	W przepisie w odniesieniu do ustawy o swobodzie działalności gospodarczej podano w jej publikatorze błędny nr pozycji w Dzienniku Ustaw tj. 1827, zamiast 1829.	Uwaga zasadna. Publikator został poprawiony. Wskazany błąd wynikał z pomyłki pisarskiej.
22	art. 2	Urząd Marszałkowski Województwa Warmińsko- Mazurskiego	W przepisie w odniesieniu do ustawy o swobodzie działalności gospodarczej podano w jej publikatorze błędny nr pozycji w Dzienniku Ustaw tj. 1827 zamiast 1829.	Uwaga zasadna. Publikator został poprawiony. Wskazany błąd wynikał z pomyłki pisarskiej.
23	art. 4	Polska Izba Turystyki	Problem ze zdefiniowaniem użytych w tym przepisie pojęć okazjonalnie, ograniczona liczba, niekomercyjnie.	Uwaga niezasadna. Nie jest możliwe wprowadzenie dodatkowych definicji do projektu ustawy, w szczególności zdefiniowanie wskazanych przez autora uwag sformułowań. Po pierwsze, możliwości takiej nie przewiduje dyrektywa, która wprowadza obowiązek maksymalnej harmonizacji. Po drugie, definicje zawarte w projekcie ustawy odpowiadają definicjom z dyrektywy 2015/2302. Po trzecie, wprowadzenie dodatkowych definicji, tj. definicji sformułowań proponowanych przez autora uwag, prowadzi do nadmiernej kazuistyki. Nie jest zatem możliwe bardziej precyzyjne ujęcie wskazanych pojęć, sformułowań. Wypada przy tym zauważyć, co jak się wydaje umknęło autorowi uwagi, że implementacji podlegają przepis dyrektywy, a nie jej motyw.
24	art. 4	Stowarzyszenie Konferencje i Kongresy w Polsce	Zawarte w tym przepisie wyłączenie może wykluczyć również spod zakresu stosowania ustawy uczestników kongresów i targów. Jest on niespójny z zapisami Białej Księgi. Ponadto wątpliwości budzi, że osoby zatrudnione, czy przedstawiciele wolnych zawodów nie mogą być wyłączeni spod przepisów ustawy. Nasuwa się również wątpliwość, czy umowy na podróże służbowe związane z udziałem w kongresie lub targach są również wyłączone z przepisów ustawy.	Uwaga wydaje się niezrozumiała. Imprezy turystyczne i powiązane usługi turystyczne nabywane na podstawie umowy generalnej o organizowanie podróży służbowych zawieranych pomiędzy przedsiębiorcą a inną osobą fizyczną, osobą prawną lub jednostką organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej działającą w celach związanych z jej działalnością odpłatną, zarobkową lub zawodową są wyłączone spod zakresu stosowania ustawy. Wyłączenie zawarte w przytoczonym przepisie jest jednoznaczne, stąd nie powinno budzić żadnych wątpliwości. Stanowi ono dosłowną transpozycję przepisu dyrektywy.
25	art. 4	Izba Turystyki Rzeczypospolitej Polskiej	Dlaczego osoby podróżujące służbowo, samozatrudnione lub przedstawiciel tzw. wolnych zawodów nie mogą podróżować na podstawie takiej umowy np. umowa generalna o kongres czy imprezę targową: biuro podróży organizujące kongres czy targi ma podpisaną umowę generalną na obsługę wszystkich uczestników z osobą prawną czy fizyczną, która odpowiada za część merytoryczną wydarzenia i jest właścicielem marki tego wydarzenia, a biuro podróży wykonuje zlecone czynności związane z podróżą służbową uczestników wydarzenia. Obsługa takich podróży powinna podlegać wyłączeniu z ustawy.	Uwaga niezasadna, nadto sformułowana w sposób trudny do odczytania. Wyłączenia zawarte w przedmiotowym artykule są jednoznaczne, zostały sformułowane precyzyjnie, stąd nie powinny nasuwać żadnych wątpliwości, w szczególności wyłączenie dotyczące tzw. umów generalnych.

26	art. 4 pkt 1	Konferencja Episkopatu Polski	Art. 4 pkt 1 projektu ustawy zawiera wyłączenie z zakresu obowiązywania ustawy działalności turystycznej podejmowanej w sposób okazjonalny, niezarobkowy i dla ograniczonej grupy podróżnych. Jest to kwestia ważna również z punktu widzenia realizacji zadań statutowych Kościoła, związanych m.in. z tradycyjnym ruchem pielgrzymkowym, realizowanym na zasadach niekomercyjnych, w szczególności dla członków wspólnot parafialnych, kół modlitewnych, organizacji charytatywnych czy edukacyjnych. Pozytywnie należy zatem odnieść się do faktu, iż w tym zakresie zapisy dyrektywy znalazły odzwierciedlenie w projekcie ustawy.	MSiT podziela w całości stanowisko KEP w przedmiotowej kwestii.
27	art. 4 ust. 1	Ogólnopolskie Stowarzyszenie Agentów Turystycznych	Zgłaszaliśmy postulat uściślenia tego zapisu, tak aby zmniejszyć nadużywanie tego wyłączenia przez tzw. szarą strefę.	Uwaga niezasadna. Brak konkretnej propozycji. Dyrektywa 2015/2302 jest aktem prawa maksymalnej harmonizacji i każde doprecyzowanie może być potraktowane jako zbyt duża dolegliwość nałożona na swobodę przedsiębiorczości w ramach rynku wspólnego.
28	art. 4 pkt 1	Marszałek Województwa Lubuskiego	Prośba o zdefiniowanie użytych w tym przepisie pojęć "okazjonalnie" i "ograniczonej grupie podróżnych"	Uwaga niezasadna. Nie jest możliwe wprowadzenie dodatkowych definicji do projektu ustawy, w szczególności zdefiniowanie wskazanych przez autora uwag sformułowań. Po pierwsze, możliwości takiej nie przewiduje dyrektywa, która wprowadza obowiązek maksymalnej harmonizacji. Po drugie, definicje zawarte w projekcie ustawy odpowiadają definicjom z dyrektywy 2015/2302. Po trzecie, wprowadzenie dodatkowych definicji, tj. definicji sformułowań proponowanych przez autora uwag, prowadzi do nadmiernej kazuistyki. Nie jest zatem możliwe bardziej precyzyjne ujęcie wskazanych pojęć, sformułowań.
29	art. 4 pkt 2	Urząd Marszałkowski Województwa Zachodniopomorskiego	Wprowadzenie do przepisu po słowach "przez podmioty" słów: "instytucje oraz osoby wskazane przez te podmioty, instytucje nie będące ich pracownikami". W opinii autora uwagi zdarzają się sytuacje, w których firmy organizują targi, seminaria, które trudno uznać za imprezy turystyczne.	Uwagę należy ocenić jako nieuzasadnioną. Przedmiotowa kwestia została jednoznacznie określona w dyrektywie. Z uwagi na wynikający z art. 4 dyrektyw obowiązek maksymalnej harmonizacji nie jest możliwe przyjęcie regulacji odbiegającej od zapisów dyrektywy. Na marginesie wskazać należy, że sygnalizowane "wyjazdy" jako organizowane sporadycznie (kilka razy w roku) lub na podstawie umów generalnych nie będą objęte zakresem regulacji ustawy.
30	art. 4 pkt 2	Urząd Marszałkowski Województwa Mazowieckiego	Proponuje się w art. 4 pkt 2 dookreślenie pojęcia „Umowy generalnej”, często zamiennie nazywanej umową ogólną. Wydaje się, że umowa ogólna ma trochę inny charakter niż umowa generalna. Naszym zdaniem należy zachować pojęcie umowy generalnej zawartej na wyłączność (lub nie) dla potrzeb organizacji podróży	Uwagę należy ocenić jako nieuzasadnioną. Przedmiotowe pojęcie jak i jego definicja zostały jednoznacznie określone w dyrektywie. Z uwagi na wynikający z art. 4 dyrektyw obowiązek maksymalnej harmonizacji nie jest możliwe przyjęcie regulacji odbiegającej od zapisów dyrektywy.

31	art. 4 pkt 2	Polska Izba Turystyki	Propozycja zastąpienia pojęcia podróż służbowa pojęciem podróż biznesowa.	Uwagę należy ocenić jako nieuzasadnioną. Przedmiotowa kwestia została jednoznacznie określona w dyrektywie. Przyjęta regulacja jest z nią w pełni zgodna (vide oficjalne tłumaczenie dyrektywy). Wypada przypomnieć, że wiążące w procesie implementacji są przepisy dyrektywy i ich brzmienie, a nie motywy dyrektywy.
32	art. 4 pkt 2	Zrzeszenie Agentów IATA	Sugerujemy usunięcie z art. 4 pkt 2 Projektu dodanego in fine sformułowania: "na rzecz osób zatrudnionych przez te podmioty". Doprowadzi to do uzgodnienia zakresu tego wyłączenia z zakresem przewidzianym Dyrektywą, która wyraźnie, mając na względzie odmienne zasady działalności branży business travel, objęła ją wyłączeniem.	Uwagę należy ocenić jako nieuzasadnioną. Przedmiotowa kwestia została jednoznacznie określona w dyrektywie. Przyjęta regulacja stanowi dosłowne przeniesienie treści oficjalnego tłumaczenia przepisów dyrektywy.
33	art. 4 pkt 2	Zrzeszenie Agentów IATA	W art. 4 pkt 2, który określa, kiedy nie stosuje się ustawy przy organizacji podróży służbowych należy uwzględnić oprócz obowiązku posiadania umów generalnych również pojedyncze zamówienia klientów firmowych - biznesowych, zamawiających wyjazdy dla swoich pracowników.	Uwagę należy ocenić jako nieuzasadnioną. Przedmiotowe pojęcie jak i jego definicja zostały jednoznacznie określone w dyrektywie. Z uwagi na wynikający z art. 4 dyrektywy obowiązek maksymalnej harmonizacji nie jest możliwe przyjęcie regulacji odbiegającej od zapisów dyrektywy.
34	art. 4 pkt 2	Zrzeszenie Agentów IATA	Wyznacznikiem powinien być cel i charakter wyjazdu, a być może płatnik, a nie to, czy osoby te są stricte zatrudnione przez firmę zlecającą organizację. Przy stwierdzeniu, czy występuje podróż służbowa.	Konieczność wyjaśnienia przedstawionego problemu przez podmiot zgłaszający uwagi.
35	art. 4 pkt 2	Stowarzyszenie Organizatorów Incentive Travel	Zaproponowana, zmieniona definicja „podróży służbowej”, zawarta w art. 4 pkt 2 Projektu nie budzi wątpliwości dotyczących zakresu wyłączenia business trips z regulacji ustawowej. Budzi natomiast wątpliwości co do poprawności stylistycznej jej zapisu, który, zdaniem Stowarzyszenia, powinien mieć następujący kształt: „2) imprez turystycznych i powiązanych usług turystycznych nabywanych na podstawie umowy generalnej o organizowanie podróży służbowych zawieranej [w Projekcie: zawieranych] pomiędzy przedsiębiorcą a podmiotem będącym inną osobą fizyczną, osobą prawną lub jednostką organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej, działającym w celach związanych z jego jej działalnością odpłatną, zarobkową lub zawodową, na rzecz osób zatrudnionych przez te podmioty.”	Uwaga zasadna. Stylistyczne brzmienie przepisu zostanie poprawione.
36	art. 4 pkt 3	Marszałek Województwa Lubuskiego	W opinii autora uwag brak ochrony ustawowej dla imprez turystycznych trwających krócej niż 24 godziny jest niekorzystne dla klientów, ich bezpieczeństwa. Wskazano, że tego rodzaju turystyka najczęściej występuje w rejonach przygranicznych. Może to prowadzić do nadużyć ze strony przedsiębiorców.	Uwaga niezasadna, choć wskazuje na problemy, których zaistnienia nie sposób ostatecznie wykluczyć. Nie mniej wskazać należy, że zakres przygotowanej regulacji odpowiada regulacji dyrektywy 2015/2302. Ta zaś nie przewiduje ochrony dla imprez turystycznych trwających poniżej 24 godzin, co w połączeniu z obowiązkiem maksymalnej harmonizacji (art. 4 dyrektywy), uniemożliwia wprowadzenie szerszego zakresu regulacji (objęcie ochroną ustawową także tzw. jednodniowych wycieczek).

37	art. 5	Urząd Marszałkowski Województwa Małopolskiego	Art. 5 projektowanej ustawy zawierający definicje ustawowe należy uzupełnić o definicje następujących pojęć: „okazjonalnie” i „ograniczona grupa podróżnych” oraz „znacząca część łącznej wartości połączonych usług turystycznych” wskazane w art. 4 pkt 1 i art. 6 ust. 2 projektowanej ustawy.	Uwaga niezasadna. Wskazane klauzule generalne nie mogą być doprecyzowane, jako sprzeczne z duchem dyrektywy 2015/2302. Pojęcia te nie mogą zostać zdefiniowane przez ustawodawcę. Zostaną doprecyzowane przez orzecznictwo administracyjne i sądownicze oraz przez doktrynę.
38	art. 5	Zrzeszenie Agentów IATA	Co oznacza każda inna usługa. Czy nie można pokusić się o wylistowanie usług, które są usługami turystycznymi. Oczywiście mamy świadomość, że nigdy nie uda się stworzyć w 100% zamkniętej listy, ale lista powinna być dłuższa. Np.: usługi przewodnickie, bilety wstępu, świadczenia rekreacyjne w SPA, posiłki, itp.	Uwaga zasadna, lecz nie może zostać uwzględniona. Racjonalny projektodawca posługuje się klauzulą generalną w związku z niezamkniętą listą takich usług. Klauzule te nie mogą być doprecyzowane, jako sprzeczne z duchem dyrektywy 2015/2302.
39	art. 5	Marszałek Województwa Podkarpackiego	Art. 5 projektowanej ustawy zawierający definicje ustawowe należy uzupełnić o definicje następujących pojęć: „okazjonalnie” i „ograniczona grupa podróżnych” oraz „znacząca część łącznej wartości połączonych usług turystycznych” wskazane w art. 4 pkt 1 i art. 6 ust. 2 projektowanej ustawy.	Uwaga niezasadna. Nie jest możliwe wprowadzenie dodatkowych definicji do projektu ustawy, w szczególności zdefiniowanie wskazanych przez autora uwag sformułowań. Po pierwsze, możliwości takiej nie przewiduje dyrektywa, która wprowadza obowiązek maksymalnej harmonizacji. Po drugie, definicje z projektu ustawy odpowiadają definicjom z dyrektywy. Po trzecie, wprowadzenie dodatkowych definicji proponowanych przez autora uwag, prowadzi do nadmiernej kazuistyki.
40	art. 5 pkt 1	Polska Izba Ubezpieczeń	Przyjęta w przepisie szeroka definicja usługi turystycznej powoduje niepewność co do tego, jakie faktycznie usługi są zaliczane do usług turystycznych.	Uwagę należy ocenić jako niezasadną. Przedmiotowe pojęcie zostało jednoznacznie zdefiniowane w dyrektywie. Definicja ta zawiera pewne pojęcia niedookreślone. Przyjęta w projekcie regulacja stanowi dosłowny odpowiednik zapisu dyrektywy. Możliwości odstępstwa w tej materii - wprowadzenia bardziej szczegółowej regulacji - nie przewiduje dyrektywa, która zobowiązuje do maksymalnej harmonizacji. Szczegóły można znaleźć w motywie 17 do dyrektywy.
41	art. 5 pkt 1	Urząd Marszałkowski Województwa Mazowieckiego	Proponuje się doprecyzowanie określenia „Zakwaterowanie w celach innych niż pobytowe”. Należy wskazać przykłady lub zamknięty katalog przypadków i/lub określenie czasookresu;	Uwaga niezasadna. Nie jest możliwe wprowadzenie dodatkowych definicji do projektu ustawy, w szczególności zdefiniowanie wskazanego przez autora uwag sformułowania. Po pierwsze, możliwości takiej nie przewiduje dyrektywa, która wprowadza obowiązek maksymalnej harmonizacji. Po drugie, definicje z projektu ustawy odpowiadają definicjom z dyrektywy. Te zaś zawierają pewne pojęcia niedookreślone. Po trzecie, wprowadzenie dodatkowej definicji - definicji sformułowania proponowanego przez autora uwagi - prowadzi do nadmiernej kazuistyki.

42	art. 5 pkt 3	Polska Izba Ubezpieczeń	Wprowadzona w tym przepisie definicja ustawy o imprezie turystycznej budzi wątpliwości, o jakie przypadki odrębnych umów chodzi. W szczególności nie jest jasne co należy rozumieć pod pojęciem usługi turystycznej.	Uwaga niezasadna. Nie jest możliwe wprowadzenie dodatkowych definicji do projektu ustawy, w szczególności zdefiniowanie wskazanego przez autora uwag sformułowania. Po pierwsze, możliwości takiej nie przewiduje dyrektywa, która wprowadza obowiązek maksymalnej harmonizacji. Po drugie, definicje z projektu ustawy odpowiadają definicjom z dyrektywy. Te zaś zawierają pewne pojęcia niedookreślone. Po trzecie, wprowadzenie dodatkowej definicji - definicji sformułowania proponowanego przez autora uwag - prowadzi do nadmiernej kazuistyki. Pojęcie usługi turystycznej zostało zdefiniowane w art. 5 pkt 1.
43	art. 5 pkt 4	Polska Izba Ubezpieczeń	Konieczne jest doprecyzowanie momentu rozpoczęcia wykonywania imprezy turystycznej.	Uwaga niezasadna. Nie jest możliwe wprowadzenie dodatkowych definicji do projektu ustawy, w szczególności zdefiniowanie wskazanego przez autora uwag sformułowania. Po pierwsze, możliwości takiej nie przewiduje dyrektywa, która wprowadza obowiązek maksymalnej harmonizacji. Po drugie, definicje z projektu ustawy odpowiadają definicjom z dyrektywy. Te zaś zawierają pewne pojęcia niedookreślone. Po trzecie, wprowadzenie dodatkowej definicji - definicji sformułowania proponowanego przez autora uwag - prowadzi do nadmiernej kazuistyki.
44	art. 5 pkt 6	Marszałek Województwa Lubuskiego	Niewystarczająca definicja "podróżnego". Przykładowo, czy obywatel, który nie chce zawrzeć umowy i np. sam skompletuje sobie pakiet od różnych przedsiębiorców oferujących usługi turystyczne, nie jest podróżnym.	Uwaga niezasadna. Definicja zaprezentowana w ustawie jest kompletna, prawidłowa i obejmuje wszystkie wypadki, także wypadek opisany w postawionym pytaniu. Ponadto definicja ta jest zgodna z definicją tego pojęcia zawartego w dyrektywie. Można zatem w tym miejscu poprzestać na stwierdzeniu, że już sam fakt zawarcia umowy z kilkoma przedsiębiorcami oferującymi usługi turystyczne będzie oznaczać, że ów kupujący ("obywatel") jest podróżnym i nabył on tzw. powiązane usługi turystyczne. Należy bowiem, na gruncie nowej ustawy, rozróżnić sytuacje zawarcia umowy o imprezę turystyczną od wypadków zawarcia kilku umów o różne usługi turystyczne tworzące powiązane usługi turystyczne.

45	art. 5 pkt 6	Polska Izba Ubezpieczeń	Z definicji nie wynika o jakich "umowach" jest w niej mowa. Niezrozumiale jest twierdzenie, że podróżnym jest każdy kto chce zawrzeć umowę, natomiast pominięta jest osoba, która zawarła już umowę. Konieczna jest zatem zmiana tej definicji. Propozycja: "podróżny - każdy, kto zawarł umowę o udział w imprezie turystycznej lub jest uprawniony do podróżowania na podstawie takiej umowy, za wyjątkiem przedsiębiorcy zawierającego umowę w ramach prowadzonej działalności gospodarczej"	Uwaga niezasadna. Nie jest możliwe wprowadzenie dodatkowych definicji do projektu ustawy, w szczególności zdefiniowanie wskazanego przez autora uwag sformułowania. Po pierwsze, możliwości takiej nie przewiduje dyrektywa, która wprowadza obowiązek maksymalnej harmonizacji. Po drugie, definicje z projektu ustawy odpowiadają definicjom z dyrektywy. Te zaś zawierają pewne pojęcia niedookreślone. Po trzecie, wprowadzenie dodatkowej definicji - definicji sformułowania proponowanego przez autora uwag - prowadzi do nadmiernej kazuistyki.
46	art. 5 pkt 7	Urząd Marszałkowski Województwa Mazowieckiego	Proponuje się uzupełnić definicję przedsiębiorcy o „podmioty nie będące przedsiębiorcami””. Obecnie z definicji nie wynika bezpośrednio, że przepisy ustawy dotyczą również podmiotów nie będących przedsiębiorcami w rozumieniu ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, a zajmujących się nieokazjonalnie (w sposób ciągły, częściej niż kilka razy w roku) organizowaniem imprez turystycznych lub oferowaniem powiązanych usług turystycznych na zasadach niekomercyjnych dużej grupy podróżnych. Ponadto, należy doprecyzować poprzez określenie ilości takich imprez 3, 5 lub np. 8 oraz dookreślenia liczebności grupy podróżnych np. powyżej 40 osób.	Uwaga niezasadna. Definicja zaprezentowana w ustawie jest kompletna, prawidłowa i obejmuje wszystkie wypadki, także wypadek opisany w postawionym pytaniu. Ponadto definicja ta jest zgodna z definicją odpowiedniego pojęcia zawartego w dyrektywie. Po trzecie, zmiany w treści definicji wyklucza obowiązek maksymalnej harmonizacji wynikający z art. 4 dyrektywy.
47	art. 5 pkt 7	Konferencja Episkopatu Polski	Dyrektywa jednoznacznie określa jako „przedsiębiorców” podmioty, których działalność jest regulowana w jej ramach. Proponuje się zatem, aby przenieść do polskiej ustawy zapisy definiujące zarówno „przedsiębiorców”, korzystając z określeń art. 3 pkt 7 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2302 z dnia 25 listopada 2015 r., jak też „prowadzenie przedsiębiorstwa”, zgodnie z brzmieniem art. 4 pkt 5 dyrektywy 2006/123/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. oraz art. 43 Traktatu. Niezrozumiałym jest pominięcie w projekcie polskiej ustawy definicji zamieszczonej w art. 3 pkt 10 dyrektywy z 2015 r. Definicja ta bowiem dodatkowo wzmacnia zapisy wyłączeń określonych w art. 2 pkt 1 lit. a) i b) jednoznacznie określając w jaki sposób jest wykonywane „prowadzenie przedsiębiorstwa”.	Projektodawca nie posługuje się sformułowaniem prowadzenie przedsiębiorstwa w treści aktu normatywnego, stąd też nie istnieje potrzeba uzupełnienia słowniczka terminów ustawowych o wskazane w uwadze pojęcie.
48	art. 5 pkt 7	Konferencja Episkopatu Polski	W ramach definicji „przedsiębiorcy” dyrektywa wyraźnie określa cel działalności przedsiębiorcy - czyli działanie „w celach związanych z jej działalnością handlową, gospodarczą, rzemieślniczą lub wykonywaniem wolnego zawodu”. W brzmieniu proponowanym w projekcie ustawy następuje odejście od powiązania działalności przedsiębiorcy z celem handlowym czy gospodarczym na rzecz „działalności odpłatnej, zarobkowej, czy zawodowej”, co wydaje się znacznym rozszerzeniem zakresu regulowanej działalności poprzez odmienne definiowanie celu prowadzonej działalności. Nie każda bowiem działalność odpłatna jest działalnością gospodarczą w rozumieniu ustawy o swobodzie działalności gospodarczej. Działalność odpłatna może być także działalnością non profit lub not for profit, jak dopuszcza to ustawa o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie.	Dyrektywa ma charakter przedmiotowy. Reguluje kwestie prowadzenia działalności w obszarze imprez turystycznych i powiązanych usług turystycznych. Dlatego też bez wątpienia obejmuje także odpłatną działalność pożytku publicznego.

49	art. 5 pkt 7	Konferencja Episkopatu Polski	W art. 5 pkt 7 po słowach: „...w zakresie jej działalności” wykreślić słowa ”odpłatnej, zarobkowej” dodać sformułowanie: „gospodarczej”.	Propozycja stanowi zawężenie niezgodne z treścią i duchem dyrektywy, z uwagi na zawężającą definicję działalności gospodarczej, która nie jest w tym wypadku adekwatna.
50	art. 5 pkt 7	Towarzystwo Turystów Przewodników i Krajoznawców	Wniosek o ujednolicenie definicji przedsiębiorcy. W ocenie autorów uwag korelacja definicji przedsiębiorcy w projekcie ustawy (art. 5 pkt 7) oraz odesłania do stosowania przepisów ustawy o swobodzie działalności gospodarczej (art. 8 ust. 1 projektu ustawy) powoduje sprzeczność w zakresie działalności organizacji pozarządowych. Tego rodzaju podmioty nie prowadzą bowiem działalności gospodarczej. To zaś wyklucza stosowanie wobec nich wymienionych przepisów ustawy. W związku z powyższym wnosimy o usunięcie definicji przedsiębiorcy z projektowanej ustawy lub pozostawienie już istniejącej definicji z ustawy o swobodzie działalności gospodarczej.	Uwaga niezasadna. Odesłanie z art. 8 ust. 1 projektu ustawy dotyczy wyłącznie kwestii uzyskania wpisu do rejestru organizatorów turystyki i put. Nie obejmuje ono definicji przedsiębiorcy. Wiążąca jest definicja zawarta w art. 5 pkt 7 projektu ustawy. W zakresie uzyskania wpisu do rejestru organizatorów turystyki i podmiotów ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych także organizacje pozarządowe będą zobowiązane do odpowiedniego stosowania przepisów usdg. Ponadto należy zauważyć, że definicja przedsiębiorcy w prawie polskim nie jest jednolita i wielokrotnie obejmuje także podmioty niewykonujące działalności gospodarczej - <i>vide</i> art. 4 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Wskazać również trzeba, iż dyrektywa, wbrew twierdzeniom autorów uwag, zawiera definicję przedsiębiorcy, której implementacja do polskiego prawa jest niezbędna. Jeszcze raz należy podkreślić, że definicja przedsiębiorcy z usdg nie będzie mieć zastosowania. Wyłącznie wiążąca jest definicja przedsiębiorcy z projektu ustawy.
51	art. 5 pkt 10	Konferencja Episkopatu Polski	W art. 5 w ramach słowniczka po pkt 9. dodać punkt kolejny w brzmieniu: „prowadzenie przedsiębiorstwa - rzeczywiste prowadzenie działalności, przez czas nieokreślony, przy wykorzystaniu stałej infrastruktury, poprzez którą działalność polegająca na świadczeniu usług jest rzeczywiście prowadzona” lub pozostawienie w treści definicji odwołania do treści art. 4 pkt 5 dyrektywy 2006/123/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, jak jest to zaproponowane w implementowanej dyrektywie.	Projektodawca nie posługuje się sformułowaniem "prowadzenie przedsiębiorstwa" w treści aktu normatywnego, stąd też nie istnieje potrzeba uzupełnienia słowniczka terminów ustawowych.
52	art. 5 pkt 11	Urząd Marszałkowski Województwa Mazowieckiego	Została pominięta sprzedaż bezpośrednio u organizatora imprezy. W definicji „punktu sprzedaży” została pominięta możliwość sprzedaży bezpośrednio przez podmiot organizujący imprezy turystyczne i jego strony internetowe sprzedaży online, lub zmienić definiowane pojęcie na: „punkt sprzedaży detalicznej”.	Uwaga niezasadna. Definicja zaprezentowana w ustawie jest kompletna, prawidłowa. Ponadto definicja ta jest zgodna z definicją tego pojęcia zawartego w dyrektywie. Z uwagi zaś na wynikający z art. 4 dyrektywy obowiązek maksymalnej harmonizacji nie jest możliwe przyjęcie regulacji odbiegającej od zapisów dyrektywy.
53	art. 5 pkt 13	Marszałek Województwa Lubuskiego	Prawo Bankowe posiada tekst jednolity.	Uwaga zasadna. Publikator został poprawiony. Wskazany błąd wynikał z pomyłki pisarskiej.

54	art. 5 pkt 13	Urząd Marszałkowski Województwa Warmińsko- Mazurskiego	Nieaktualna podstawa prawna ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe, winno być: (Dz. U. z 2016 r. poz. 1988 ze zm.)	Uwaga zasadna. Publikator został poprawiony. Wskazany błąd wynikał z pomyłki pisarskiej.
55	art. 5 pkt 15	Marszałek Województwa Lubuskiego	Propozycja zmiany pojęć - zastąpienie "rozsądne" pojęciem "możliwe".	Uwaga niezasadna. Definicja ta jest zgodna z definicją tego pojęcia zawartego w dyrektywie. Z uwagi zaś na wynikający z art. 4 dyrektywy obowiązek maksymalnej harmonizacji nie jest możliwe przyjęcie regulacji odbiegającej od zapisów dyrektywy.
56	art. 5 pkt 11	Ogólnopolskie Stowarzyszenie Agentów Turystycznych	Proponujemy dopisanie punktów sprzedaży obok agenta i organizatora. Organizatorzy posiadają własne punkty sprzedaży a nie są wymienieni w tym punkcie. To tak jakby sprzedaż prowadzona była tylko przez agentów i podmioty ułatwiające nabywanie powiązanych usług turystycznych, co jest ewidentną nieprawdą.	Zgodnie z brzmieniem Dyrektywy 2015/2302 punkt sprzedaży występuje w kontekście prowadzonej działalności przez agenta turystycznego lub podmiotu ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych. Z uwagi na art. 4 dyrektywy - obowiązek maksymalnej harmonizacji - nie można stosować tu wykładni rozszerzającej.
57	art. 5 pkt 15	Urząd Marszałkowski Województwa Zachodniopomorskiego	Termin "nieuniknione i nadzwyczajne okoliczności" powinien zostać bezwzględnie doprecyzowany. Może bowiem w praktyce być pojmowany bardzo szeroko i różnorodnie interpretowany.	Uwagę należy ocenić jako niezasadną. Nie jest możliwe sprecyzowanie wskazanego przez autora uwagi sformułowania. Po pierwsze, możliwości takiej nie przewiduje dyrektywa, która w art. 4 wprowadza obowiązek maksymalnej harmonizacji przepisów. Po drugie, definicje i sformułowania projektu ustawy odpowiadają zapisom dyrektywy 2015/2302. Po trzecie, wprowadzenie dodatkowych definicji prowadzi do nadmiernej kazuistyki. Konkludując, sformułowanie to w zamyśle autorów dyrektywy miało pozostawiać pewną swobodę interpretacyjną.

58	art. 5 pkt 15	Konferencja Episkopatu Polski	Wątpliwość budzi bezpośrednie wprowadzenie do projektu ustawy definicji „nieuniknionych i nadzwyczajnych okoliczności”, nie znajdujących swojego odniesienia w prawie polskim, a także definicji „niezgodności”, która może rodzić wątpliwości interpretacyjne. Warto byłoby doprecyzować lub uzupełnić zaproponowane definicje w taki sposób, aby były one powiązane z rozumieniem tych definicji na użytek stosowania ustawy w prawie polskim. Wydaje się, że definicja „nieuniknionych i nadzwyczajnych okoliczności” zawiera się w pojęciu „siły wyższej”. Definicja zaproponowana w dyrektywie i implementowana w proponowanym brzmieniu łagodzi klauzulę „siły wyższej” zakładającej domniemanie braku winy dłużnika (przedsiębiorcy). Wbrew intencjom twórców dyrektywy i ustawy, mającej chronić prawa podróżnych, nastąpi znaczące osłabienie ich pozycji w stosunku do przedsiębiorców, którzy będą mogli się powołać na „nieuniknione i nadzwyczajne okoliczności” i podjęte „rozsądne działania”. Także określenie „rozsądne działania” nie jest ugruntowane w orzecnictwie polskim i doktrynie w kontekście świadczenia usług, co może powodować rozbieżności interpretacyjne.	Uwaga nie może zostać uwzględniona. Nie jest bowiem dopuszczalne zastąpienie wskazanego w projekcie ustawy pojęcia, pojęciem siły wyższej, mimo że posiada ono ugruntowaną wykładnię w prawie polskim. Trzeba bowiem mieć na względzie, iż w dyrektywie wprowadzono pojęcie nadzwyczajnych i nieuniknionych okoliczności, które należało wiernie transponować na grunt projektu ustawy. Nie można przy tym tracić z pola widzenia, iż w świetle art. 4 dyrektywy, który wprowadza obowiązek maksymalnej harmonizacji, odstępstwo od pojęć i definicji przyjętych w dyrektywie nie jest możliwe. Wypada również nadmienić, że przedmiotowe pojęcie w zamyśle autorów dyrektywy miało pozostawiać pewną swobodę interpretacyjną.
59	art. 6	Polski Związek Organizatorów Turystyki	Art. 6 ma błędną numerację. Powinno być Art. 6 1. Impreza powstaje gdy:... a następnie ust. 2 od nowego wiersza 2. Impreza turystyczna, mimo spełnienia przesłanek wymienionych w ust. 1., nie powstanie, ...	Uwaga zasadna. Stylistyczne brzmienie przepisu zostanie poprawione.
60	art. 6	Urząd Marszałkowski Województwa Mazowieckiego	Po oznaczeniu „art. 6” zabrakło oznaczenia ust. 1.	Uwaga zasadna. Wskazany błąd wynikał z pomyłki pisarskiej.
61	art. 6 pkt 1	Urząd Marszałkowski Województwa Zachodniopomorskiego	Propozycja dopisania "lub przed dokonaniem rezerwacji obejmującej wszystkie usługi" z uwagi na aktualne uwarunkowania sprzedaży w Internecie (sprzedaż na podstawie rezerwacji lub po uiszczeniu przez klienta opłaty). Nie zawsze usługi turystyczne będą udostępniane, sprzedawane na podstawie zawieranej umowy. Zmiana zwiększy bezpieczeństwo klientów.	Uwagę należy ocenić jako niezasadną. Każde "kliknięcie" w rzeczywistości skutkuje zawarciem umowy między podróżnym a sprzedającym usługi turystyczne. Istotnie jednak nie będzie ona miała wymiaru klasycznego. Niemniej nadal jest to umowa, której potwierdzenie zawarcia może zostać sporządzone - podróżny w konkretnym dniu wybrał bowiem dane usługi, zaakceptował warunki ich realizacji i uiścił za nie należność, bądź określił zasady płatności. Ponadto pojęcie rezerwacji nie obejmuje zakresem znaczeniowym zawarcia umowy ,a jedynie zastrzeżenie miejsca, możliwości skorzystania z konkretnej usługi turystycznej.

62	art. 6 ust. 1 pkt 1 i 2 lit. a i b	Urząd Marszałkowski Województwa Mazowieckiego	Niezrozumiałe są zapisy użyte w art. 6 ust. 1: - pkt 1 : „przed zawarciem umowy obejmującej wszystkie usługi”, - pkt 2 lit.a: „zanim podróżny zgodził się dokonać zapłaty”, - pkt 2 lit. b : „lub gdy jedną z tych cen obciążony jest nabywca”. Należy użyć w przepisie sformułowań niebudzących wątpliwości interpretacyjnych	Uwaga niezasadna. Treść przepisu stanowi dosłowną transpozycję przepisów dyrektywy. Zważywszy zatem na wynikający z art. 4 dyrektywy obowiązek maksymalnej harmonizacji nie może ona zostać zmieniona. Ponadto należy nadmienić, że dyrektywa wielokrotnie posługuje się pojęciami niedookreślonymi pozostawiając pewną swobodę interpretacyjną (spójna definicja zapewne zostanie wypracowana przez państwa członkowskie) oraz uniknąć zbędnej kazuistyki.
63	art. 6 ust. 2	Zrzeszenie Agentów IATA	Co oznacza sformułowanie "znaczącej wartości połączonych usług" - doprecyzować.	Uwaga niezasadna. Pojęcie to nie zostanie doprecyzowane, gdyż może być ono wyinterpretowane z motywów do dyrektywy, które posłużą orzecznictwu administracyjnemu i sądowemu w przypadku sporu (motyw 18).
64	art. 6 ust. 2	Urząd Marszałkowski Województwa Mazowieckiego	W art. 6 ust. 2 należy wskazać, iż, aby uznać, że nie doszło do zawarcia umowy o imprezę turystyczną, znacząca część ceny dodatkowych usług turystycznych nie może być większa niż 25% całości ceny. Ponadto wskazać należy, czy przesłanki wskazane w tiret pierwszym muszą występować łącznie czy oddzielnie	Uwaga niezasadna. Treść przepisu stanowi dosłowną transpozycję przepisów dyrektywy. Zważywszy zatem na wynikający z art. 4 dyrektywy obowiązek maksymalnej harmonizacji nie może ona zostać zmieniona. Ponadto należy nadmienić, że dyrektywa wielokrotnie posługuje się pojęciami niedookreślonymi pozostawiając tym samym pewną swobodę interpretacyjną (spójna definicja zapewne zostanie wypracowana przez państwa członkowskie) oraz uniknąć zbędnej kazuistyki. Kwestia spełniania przesłanek wskazanych w tym przepisie zostanie doprecyzowana za pomocą odpowiednich spójników.
65	art. 6 pkt 2 lit. C	Urząd Marszałkowski Województwa Zachodniopomorskiego	Doprecyzowanie przepisu poprzez dopisanie "określeń wskazujących, że jest to impreza turystyczna".	Uwagę należy ocenić jako niezasadną. Treść przepisu stanowi praktycznie dosłowną transpozycję przepisu dyrektywy. Z uwagi na obowiązek maksymalnej harmonizacji (art. 4 dyrektywy) nie jest możliwe przyjęcie odmiennej regulacji, w tym bardziej szczegółowej.
66	art. 6 pkt 2 lit e	Marszałek Województwa Lubuskiego	Użyty zapis "znaczącej części" pozostawia wątpliwości interpretacyjne.	Uwaga niezasadna. Nie jest możliwe wprowadzenie dodatkowych definicji do projektu ustawy, w szczególności zdefiniowanie wskazanego przez autora uwag sformułowania. Po pierwsze, możliwości takiej nie przewiduje dyrektywa, która zobowiązuje do maksymalnej harmonizacji. Po drugie, definicje i sformułowania projektu ustawy odpowiadają zapisom dyrektywy 2015/2302. Po trzecie, wprowadzenie dodatkowych definicji prowadzi do nadmiernej kazuistyki. Nie jest zatem możliwe bardziej precyzyjne ujęcie wskazanego sformułowania. W zamyśle autorów dyrektywy miało ono pozostawiać pewną swobodę interpretacyjną.

67	art. 6 pkt 2 lit e	Urząd Marszałkowski Województwa Warmińsko-Mazurskiego	W treści znajduje się cyfra 2 i nie wiadomo do czego się odnosi	Uwaga zasadna. Wskazany błąd wynikał z pomyłki pisarskiej.
68	art. 7	Polski Związek Organizatorów Turystyki	W art. 7.1. po pierwszym zdaniu należy usunąć znak \$.	Uwaga uwzględniona poprzez usunięcie zbędnego znaku.
69	art. 7 ust. 1	Urząd Marszałkowski Województwa Warmińsko-Mazurskiego	W art. 7.1. po pierwszym zdaniu należy usunąć znak §	Uwaga uwzględniona poprzez usunięcie zbędnego znaku.
70	art. 7 pkt 2	Zrzeszenie Agentów IATA	Art. 7 pkt 2 oraz art 6 pkt 2 lit. e są niejasne i budzą wątpliwości w interpretacji, bowiem jak należy rozumieć poniższe sformułowanie: "Mimo spełnienia przesłanek wymienionych w ust. 1, nie powstanie, w wypadku połączenia nie więcej niż jednej usługi turystycznej w postaci: przewozu pasażerów, zakwaterowania, które nie jest nieodłącznym elementem przewozu pasażerów, oraz w innych celach niż pobytowe lub najmu pojazdów samochodowych lub innych pojazdów silnikowych z jedną lub kilkoma innymi usługami turystycznymi, jeżeli wartość tych innych usług nie stanowi znacznej części łącznej wartości połączonych usług turystycznych i nie są one reklamowane jako istotny element tego połączenia, bądź nie stanowią tego połączenia z innych przyczyn." Według naszej interpretacji zacytowany fragment ustawy nie określa precyzyjnie (a powinien) - co nie podlega pod określenie impreza turystyczna oraz powiązane usługi turystyczne.	Uwaga niezasadna. Nie jest możliwe zmodyfikowanie przedmiotowego przepisu, gdyż stanowi on dosłowną wręcz transpozycję przepisów dyrektywy. Możliwości takiej nie przewiduje również dyrektywa, która nakłada na państwa członkowskie obowiązek maksymalnej harmonizacji.
71	art. 7 pkt 2	Polskie Izba Turystyki	Problemy ze zdefiniowanej "znaczej części łącznej wartości usług".	Uwaga niezasadna. Nie jest możliwe wprowadzenie dodatkowych definicji do projektu ustawy, w szczególności zdefiniowanie wskazanego przez autora uwag sformułowania. Po pierwsze, możliwości takiej nie przewiduje dyrektywa, która wprowadza obowiązek maksymalnej harmonizacji. Po drugie, definicje i sformułowania projektu ustawy odpowiadają zapisom dyrektywy 2015/2302. Po trzecie, wprowadzenie dodatkowych definicji prowadzi do nadmiernej kazuistyki. Nie jest zatem możliwe bardziej precyzyjne ujęcie wskazanego sformułowania. W zamyśle autorów dyrektywy miało ono pozostawiać pewną swobodę interpretacyjną.

72	art. 7 ust. 2	Urząd Marszałkowski Województwa Mazowieckiego	W art. 7 ust. 2 należy zapisać, że cena zakupu innych usług nie może być wyższa niż 25 % ceny łącznej wartości połączonych usług turystycznych.	Uwaga niezasadna. Treść przepisu stanowi dosłowną transpozycję przepisów dyrektywy. Zważywszy zatem na wynikający z art. 4 dyrektywy obowiązek maksymalnej harmonizacji nie może ona zostać zmieniona. Ponadto należy nadmienić, że dyrektywa wielokrotnie posługuje się pojęciami niedookreślonymi, aby pozostawić pewną swobodę interpretacyjną (spójna definicja zapewne zostanie wypracowana przez państwa członkowskie) oraz uniknąć zbędnej kazuistyki. Kwestia spełniania przesłanek wskazanych w tym przepisie zostanie doprecyzowana za pomocą odpowiednich spójników.
73	art. 8 ust. 1	Polska Izba Ubezpieczeń	Zgodnie z tym przepisem przedsiębiorcy - organizatorzy turystyki i podmioty ułatwiające nabywanie powiązanych usług turystycznych podlegają wpisowi do rejestru. Skoro zatem zgodnie z art. 27 ust. 1 agent turystyczny może zostać z rejestru tego wykreślony, to czy podlega one także obowiązkowi wpisu.	Uwaga niezasadna. Przepis dotyczy przedsiębiorców - organizatorów turystyki i podmiotów ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych - którzy równocześnie są agentami turystyki.
74	art. 8 ust. 1 i ust. 3	Urząd Marszałkowski Województwa Małopolskiego	W projektowanej ustawie należy jednoznacznie wskazać, czy zaświadczenia o wpisie do rejestru organizatorów turystyki i podmiotów ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych, bądź o zmianie wpisu do ww. rejestru, będą podlegały opłacie skarbowej.	Uwaga zasadna. Kwestia zostanie doprecyzowana poprzez wskazanie, że wydanie zaświadczenia następuje na wniosek.
75	art. 8 ust. 1 i 3	Marszałek Województwa Podkarpackiego	W projektowanej ustawie należy jednoznacznie wskazać, czy zaświadczenia o wpisie do rejestru organizatorów turystyki i podmiotów ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych, bądź o zmianie wpisu do ww. rejestru, będą podlegały opłacie skarbowej.	Uwaga zasadna. Kwestia zostanie doprecyzowana poprzez wskazanie, że wydanie zaświadczenia następuje na wniosek.
76	art. 9	Urząd Marszałkowski Województwa Wielkopolskiego	Umieszczenie treści ust. 2 bezpośrednio w ust. 1 pkt 1.	Uwagę należy ocenić jako niezasadną. Propozycja prowadzi do znacznego pogorszenia czytelności i tak dość złożonych przepisów ustawy.
77	art. 9 ust. 1 pkt 1 lit a	Polska Izba Ubezpieczeń	Ustawa nie powinna posługiwać się ogólnymi i niesprecyzowanymi stwierdzeniami takimi jak uzasadnione koszty, gdyż pojęcia tego nie da się zdefiniować w sposób niebudzący wątpliwości. Dlatego też należy postulować usunięcie tego zapisu. Daje to bowiem podróżnym pole do nadużywania swoich uprawnień. Ponadto ocena, czy zachodziło uzasadnienie poniesienia kosztów będzie dokonywana często po fakcie, a zatem, na tym tle może dochodzić do sporów interpretacyjnych pomiędzy podmiotami udzielającymi zabezpieczeń finansowych a podróżnymi, którzy ponieśli koszty na powrót do kraju.	Uwagę należy ocenić jako niezasadną. Nie jest możliwe inne ujęcie przedmiotowej kwestii. Dyrektywa wielokrotnie posługuje się pojęciami niedookreślonymi. Dlatego też ich użycia nie można było wyeliminować także w projekcie ustawy. Występują sytuacje, gdy podróżny sam pokrywa część kosztów powrotu. Wtedy musi mieć możliwość odzyskania poniesionych wpłat.
78	art. 9 ust. 1 pkt 1 lit a	Marszałek Województwa Lubuskiego	Propozycja uszczegółowienia przepisu poprzez dodanie: "...w tym w także w uzasadnionej i udokumentowanej wysokości...."	Uwaga niezasadna. Zastosowanie w niniejszej kwestii znajdują ogólne zasady dowodzenia wynikające z Kodeksu cywilnego (art. 6 k.c.), które zgodnie z art. 63 projektu ustawy znajdują zastosowanie.

79	art. 9 ust. 1 pkt 1 lit b i c	Polska Izba Ubezpieczeń	Wnosimy o doprecyzowanie, że przyczyną braku realizacji imprezy turystycznej lub usługi powinna być niewypłacalność podmiotu. W przeciwnym razie może dochodzić do sytuacji, gdy organizator nie zrealizuje imprezy z innych powodów niż niewypłacalność i nie zwraca podróżnym pieniędzy pobranych na ich realizację mimo prowadzenia dalej działalności, po czym po kilku miesiącach zwraca się o uruchomienie środków z systemu zabezpieczeń. Art. 9 ust. 1 pkt. 1 powinien brzmieć w następujący sposób: „Organizatorzy turystyki oraz podmioty ułatwiające nabywanie powiązanych usług turystycznych są obowiązane spełniać następujące warunki: 1) zapewnić podróżnym na wypadek swojej niewypłacalności: a) pokrycie kosztów powrotu do kraju, obejmujących w szczególności koszty transportu i zakwaterowania, w wypadku gdy organizator turystyki lub podmiot ułatwiający nabywanie powiązanych usług turystycznych, wbrew obowiązкови, nie zapewnia tego powrotu, b) zwrot wpłat wniesionych tytułem zapłaty za imprezę turystyczną lub każdą opłaconą usługę podmiotowi ułatwiającemu nabywanie powiązanych usług turystycznych, w wypadku gdy z przyczyn dotyczących organizatora turystyki lub podmiotu ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych oraz osób, które działają w ich imieniu, impreza turystyczna lub każda opłaconą usługę podmiotowi ułatwiającemu nabywanie powiązanych usług turystycznych - nie została z powodu jego niewypłacalności lub nie zostanie zrealizowana, c) zwrot części wpłat wniesionych tytułem zapłaty za imprezę turystyczną odpowiadającą części imprezy turystycznej lub każdą usługę opłaconą podmiotowi ułatwiającemu nabywanie powiązanych usług turystycznych odpowiadającą części usługi, która nie została lub nie zostanie zrealizowana z powodu niewypłacalności organizatora turystyki lub podmiotu ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych oraz osób, które działają w ich imieniu;	Uwaga niezasadna. Przepis został skonstruowany w sposób jednoznaczny, poprzez wskazanie w pkt 1, że organizatorzy i put są zobowiązani zapewnić "na wypadek swojej niewypłacalności...." Sygnalizowany problem nie zachodzi. System zabezpieczeń do danej imprezy może zostać uruchomiony wyłącznie przed jej rozpoczęciem lub w jej trakcie, jeżeli wystąpi niewypłacalność. Ogłoszenie "niewypłacalności" po zrealizowaniu imprezy nie jest skuteczne w stosunku do niej. Niemniej rozważone zostanie skrócenie terminów rozliczeń związanych z niewypłacalnością.
80	art. 9 ust. 1 pkt 1 lit a	Polska Izba Turystyki	Brak ograniczenia odpowiedzialności podmiotu, który sprzedał niestanowiącą transportu usługę w ramach powiązanych usług turystycznych, za zapewnienie powrotu podróżnego do kraju.	Uwaga niezasadna. Uważna lektura przedmiotowego przepisu jednoznacznie wskazuje, że podmioty ułatwiające nabywanie powiązanych usług turystycznych odpowiadają za te usługi stanowiące element powiązanych usług turystycznych, które sprzedali.
81	art. 9 ust. 1 pkt 2	Polska Izba Ubezpieczeń	Podstawą żądania wypłaty środków z zabezpieczenia powinien być oryginał dokumentu. Prosimy o usunięcie odwołania do jego kopii.	Uwaga niezasadna. Autor uwagi nie wskazał przekonujących argumentów za wykreśleniem z przepisu "poświadczonej za zgodność kopii". Wypada nadmienić, że poświadczane za zgodność kopie dokumentów funkcjonują w wielu miejscach np. w sądach i nie budzą żadnych wątpliwości.

82	art. 9 ust. 1 pkt 2	Marszałek Województwa Lubuskiego	W przepisie tym zapisano „... lub potwierdzone za zgodność z oryginałem kopie kolejnych gwarancji lub umów, ...” – przez kogo potwierdzonych? Przedsiębiorcę, notariusza gwaranta/ubezpieczyciela czy urzędnika? W przypadku urzędowego potwierdzenia za zgodność z oryginałem należy przecież wnieść opłatę skarbową w wysokości 5 zł za każdą stronę. Czy potwierdzona przez przedsiębiorcę kopia będzie akceptowana w razie jego niewypłacalności przez gwaranta/ubezpieczyciela?	Uwaga niezasadna. Przedmiotowa kwestia jest oczywista w świetle przepisów prawa. Określają one bowiem w sposób jednoznaczny jakie podmioty mogą poświadczać zgodność kopii z oryginałem.
83	art. 9 ust. 1 pkt 2	Urząd Marszałkowski Województwa Warmińsko- Mazurskiego	Należy doprecyzować zapis dotyczący przedkładania zabezpieczeń finansowych potwierdzonych za zgodność z oryginałem, o to, kto może dokonać czynności potwierdzenia gwarancji lub umów za zgodność z oryginałem.	Uwaga niezasadna. Przedmiotowa kwestia jest oczywista w świetle przepisów prawa. Określają one bowiem w sposób jednoznaczny jakie podmioty mogą poświadczać zgodność kopii z oryginałem.

84	art. 9 ust. 5 pkt 1	Urząd Marszałkowski Województwa Zachodniopomorskiego	Uważamy, że art. 9 ust. 5 pkt 1, art. 21 ust. 2 oraz art. 27 ust. 1 pkt 2, ust. 3 są niespójne. Zmiany w tym zakresie wymagają spójności i uszczegółowienia. Z treści art. 21 ust. 2 – (w skrócie) wynika, iż przedsiębiorca (UE, EFTA) chcący wykonywać działalność organizatora na terytorium Polski ma obowiązek zgłosić ten zamiar wybranemu marszałkowi i zostać wpisanym do „wykazu zgłoszeń”. Z kolei art. 9 ust 5 pkt 2, stanowi iż organizator/agent (PL) może wykonywać działalność na rzecz podmiotu z UE, EFTA, gdy ten zostanie wpisany do „wykazu zgłoszeń”. Z zapisów tych wynika, iż fakt nawiązania współpracy na linii organizator(UE, EFTA) – a agent/organizator (PL) jest tożsame z rozpoczęciem przez przedsiębiorcę (UE,EFTA) działalności organizatora na terenie RP. Uważamy, że nie jest to tożsame. Większość organizatorów (UE,EFTA) nawiązuje współpracę na linii organizator – agent, po to by agent (PL) sprzedawał, oferował w jego imieniu (na podstawie ważnej umowy agencyjnej) usługi turystyczne. Nawiązanie współpracy pomiędzy podmiotami z różnych krajów (organizator – agent) następuje najczęściej w formie online, e-mail. Warunkiem rozpoczęcia współpracy jest bezwarunkowa akceptacja przez agenta przedłożonych warunków współpracy. W praktyce wyglądać to będzie tak, że jeżeli odrębne przedsiębiorcy obowiązku zgłaszania do „wykazu zgłoszeń” – to przedsiębiorcy nie będą się do tego stosować. Ponadto zapisy art. 27 ust. 1 pkt 2 oraz ust. 3 uust. są sprzeczne z obowiązkiem, o którym mowa art. 9 ust. 5 pkt 1 uust. Sankcjonujący art. 27 wymienia uchybienia, które skutkują 3-letnim zakazem. Jedno z uchybień (ust. 1 pkt 2) dot. zawarcia umowy o org, impr. turystycznej na rzecz przedsiębiorcy nie posiadającego właściwego zabezpieczenia - art. 21 ust. 1. Artykuł 27 nie wspomina nic o sytuacji, w której agent/organizator (PL) zawiera umowę w im. przedsiębiorcy (UE,EFTA), spełniającego warunek art. 21 ust. 1, który nie został zgłoszony do „wykazu zgłoszeń”. Zatem, aby zapisy art. 27 (sankcje) odpowiadały obowiązkowi, o którym mowa w art. 9 ust. 5 pkt 1 należy zmienić zapis któregoś z ww. artykułów. Zapisy ww. przepisów muszą dotyczyć tego samego, zarówno w obowiązkach (art. 9 ust. 5 pkt 1) jak i sankcjach (art. 27.) Uważamy, że dla bezpieczeństwa naszych biur, polskich klientów oraz U. Marszałkowskich najbardziej istotnym jest, by przedsiębiorca (UE,EFTA) spełniał warunki prawne obowiązujące w kraju, w którym ma siedzibę. Zarówno dotyczące statusu organizatora, jak i właściwego zabezpieczenia finansowego, a „wykaz zgłoszeń” powinien pełnić rolę pomocniczą, uzupełniającą. Niemniej w naszej opinii bezwzględnie obowiązki jak i sankcje wynikające z nieprzestrzegania tychże muszą być tożsame.	Uwaga jest częściowo zasadna. Art. 9 ust. 5 pkt 1 zostanie zmodyfikowany tak, aby obejmował wszystkie podmioty zagraniczne posiadające wymagane dyrektywą zabezpieczenie finansowe.
85	art. 9 ust. 5 pkt 1	Urząd Marszałkowski Województwa Wielkopolskiego	Ponadto należy zauważyć, iż skoro w art. 9 ust. 5 pkt 1 wskazano, iż agent turystyczny jest obowiązany wykonywać działalność tylko na rzecz organizatorów turystyki wpisanych do rejestru lub wykazu zgłoszeń, należałoby konsekwentnie wskazać w art. 27, iż sankcją objęci są agenci, którzy zawierają umowy o udział w imprezie turystycznej na rzecz przedsiębiorcy zagranicznego, o którym mowa w art 21 ust. 1, który nie tylko nie posiada zabezpieczenia finansowego na wypadek niewypłacalności, ale też nie jest wpisany do wykazu. W przeciwnym razie nie widzimy konieczności powstania takiego wykazu.	Uwaga jest częściowo zasadna. Art. 9 ust. 5 pkt 1 zostanie zmodyfikowany tak, aby obejmował wszystkie podmioty zagraniczne posiadające wymagane dyrektywą zabezpieczenie finansowe.

86	art. 9 ust. 5 pkt 4	Urząd Marszałkowski Województwa Wielkopolskiego	Propozycja wskazania załączników informacyjnych jako załączników do ustawy, a nie poprzez odesłanie do załączników dyrektywy.	Uwaga nie jest zasadna. Przedmiotowe odesłanie bezpośrednio do załączników dyrektywy zostało wprowadzone z uwagi na sygnalizowanie wątpliwości i zastrzeżenia co do sposobu ich implementacji do projektu ustawy. Przyjęte rozwiązanie eliminuje jednoznacznie wszelkie ewentualne zastrzeżenia.
87	art. 9 ust. 6	Marszałek Województwa Lubuskiego	Proponujemy usunąć ust. 6 i usuniętą treść dodać do art. 9.ust.1 „Organizatorzy turystyki oraz podmioty ułatwiające nabywanie powiązanych usług turystycznych przez cały okres wykonywania działalności są obowiązane spełniać następujące warunki.”	Uwaga niezasadna. Nie jest możliwe połączenie wskazanych w uwadze ustępów art. 9, gdyż nie wszystkie obowiązki będą dotyczyły całego okresu wykonywania działalności.
88	art. 9 ust. 7	Marszałek Województwa Lubuskiego	Proponujemy zastąpić „tej” zapisem „określonej w ustawie”.	Uwaga zasadna. Przepis zostanie doprecyzowany.
89	art. 9 ust. 10	Marszałek Województwa Lubuskiego	Proponujemy zmienić zapis na „Marszałek województwa i minister właściwy do spraw turystyki, w trybie kontroli, mają prawo dostępu do danych zawartych w spisie umów, w tym danych finansowych przedsiębiorcy oraz informacji objętych tajemnicą handlową, niezbędnych do weryfikacji poprawności prowadzenia regulowanej działalności gospodarczej, zgodnie z zapisami ustawy o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych.	Uwaga niezasadna. Przepis w zaproponowanym brzmieniu prowadziłby do nieuzasadnionego ograniczenia wolności gospodarczej. Przepis art. 24 ust. 1 pkt 3 projektu ustawy jest wystarczający do weryfikacji poprawności prowadzenia działalności.
90	art. 9 ust. 13	Marszałek Województwa Lubuskiego	Proponujemy dodać zapis „z zastrzeżeniem o którym mowa w art. 14 a ust. 4 pkt 2,4 i 5 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej.” Zapis ma zastosowanie w przypadku gdy przedsiębiorca przed zawieszeniem zawarł umowy, które są w trakcie realizacji lub mają być zrealizowane.	Uwaga niezasadna. W przedmiotowej kwestii nie jest potrzebne wprowadzenie odesłania szczegółowego, gdyż w art. 62 projektu ustawy znajduje się odesłanie do odpowiedniego stosowania przepisów ustawy o swobodzie działalności gospodarczej. Odesłanie to jest wystarczające.
91	art. 10 ust. 3 pkt 1	Związek Banków Polskich	Proponuje się zmianę brzmienia tego przepisu na następujące „1) na podstawie oświadczenia o niewypłacalności, o którym mowa w art. 11 ust. 1 pkt 1, lub w na podstawie wniosku marszałka województwa wydanego w trybie określonym w art. 11 ust. 2;”	Uwaga zasadna. Proponowana zmiana trafnie doprecyzowuje przepisy ustawy.
92	art. 10 ust. 4	Związek Banków Polskich	Proponuje się doprecyzowanie odwołania poprzez wskazanie art. 59 ust. 1-6 Ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe. W innym wypadku mogą powstać wątpliwości interpretacyjne, czy umowa o udział w imprezie turystycznej nie powinna być zawarta z datą pewną.	Uwaga zasadna. Proponowana zmiana trafnie doprecyzowuje przepisy ustawy.
93	art. 11 ust. 1 pkt 1	Polska Izba Ubezpieczeń	Nie jest konieczne podawanie w treści oświadczenia o niewypłacalności dokładnego okresu, w jakim zawarto umowy, które nie mogą być wykonane. Cel oświadczenia zostanie zachowany, jeśli wprowadzimy odwołanie do umów zawartych w okresie trwania gwarancji.	Uwaga zasadna. Proponowana zmiana w treści oświadczenia: "w stanie od dnia" zostanie wprowadzona do projektu ustawy.

94	art. 11 ust. 1	Marszałek Województwa Lubuskiego	Proponujemy dodać pkt 3) o brzmieniu: „spis osób wraz z danymi kontaktowymi, które przebywają w chwili złożenia oświadczenia o niewypłacalności za granicą. Do spisu należy dołączyć również dane kontaktowe rezydenta/przedstawiciela przedsiębiorcy, który opiekuje się klientami za granicą (o ile ktoś taki został wyznaczony) oraz należy dołączyć informację czy pobyt i transport powrotny klientów biura został w całości lub w jakiej części opłacony”. Przedmiotowy zapis ułatwi i znacznie przyspieszy organizację powrotu klientów niewypłacalnego przedsiębiorcy.	Uwaga jest częściowo zasadna. Przeważająca część informacji zawartych w proponowanym przepisie została już ujęta w regulacji projektu ustawy. Dopisane zostaną: "dane kontaktowe pilota/przedstawiciela przedsiębiorcy, który opiekuje się klientami za granicą (o ile ktoś taki został wyznaczony)". Odnosnie oświadczenia dotyczącego pokrycia kosztów pobytu oraz transportu należy wskazać, że oświadczenie to nie będzie wiążące, stąd trudno uznać wprowadzenie tego obowiązku za celowe.
95	art. 11 - 19	Polska Izba Turystyki	Wyjaśnienia wymaga, czy w ustawie o usługach turystycznych i w projekcie ustawy mamy do czynienia z niewypłacalnością przedsiębiorcy turystycznego w rozumieniu Prawa upadłościowego, czy też jest to innego rodzaju niewypłacalność. Powinno to być określone w projekcie ustawy.	Uwaga bezzasadna. Skoro racjonalny ustawodawca wprowadza w projekcie ustawy odrębne przepisy dotyczące niewypłacalności, oczywiste jest, że jest to innego rodzaju niewypłacalność niż w rozumieniu ustawy prawo upadłościowe i naprawcze. Gdyby stanowisko ustawodawcy było w tej materii odmienne posłużyłby się stosownym odesłaniem do przepisów ustawy prawo upadłościowe i naprawcze. Nadmienić wypada, że stanowisko to jest powszechnie znane, nie było kwestionowane przez wybitnych przedstawicieli doktryny nauk prawnych oraz w judykaturze, stąd dziwić musi obecna próba podważenia tego poglądu przez autora uwag.
96	art. 11 - 19	Polska Izba Turystyki	Wydanie przez marszałka dyspozycji wypłaty rodzi jednak poważne konsekwencje dla organizatora. Jest więc co do skutków dla organizatora równoznaczne z prawomocną decyzją o zakazie prowadzenia przez niego działalności gospodarczej w zakresie organizowania imprez turystycznych. Można mieć wątpliwości co do prawidłowości takiego rozwiązania. Marszałek powinien wydawać w takiej sprawie decyzję z rygorem natychmiastowej wykonalności (art. 108 k.p.a.), od której przysługują środki odwoławcze na zasadach ogólnych. W ten sposób organizator będzie mógł skorzystać z konstytucyjnego prawa do sądu.	Uwaga niezasadna. Opisany mechanizm funkcjonuje w obecnie obowiązujących przepisach i nie budzi wątpliwości. Dlatego też w tej samej formie został przeniesiony do projektu ustawy.
97	art. 11 ust. 2	Urząd Marszałkowski Województwa Mazowieckiego	Proponuje się następujące brzmienie ust. 2: „2. W przypadku braku możliwości uzyskania oświadczenia, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, marszałek województwa zwraca się na piśmie do podmiotu udzielającego zabezpieczenia finansowego o wypłatę środków bezpośrednio podróżnym bez uzyskania tego oświadczenia, jeżeli okoliczności w oczywisty sposób wskazują, że organizator turystyki lub podmiot ułatwiający nabywanie powiązanych usług turystycznych nie jest w stanie wywiązać się z umów zawartych z podróżnymi oraz zapewnić pokrycia kosztów powrotu podróżnych do kraju lub zapewnić podróżnym zwrotu wpłat lub ich części wniesionych tytułem zapłaty za imprezę turystyczną lub powiązane usługi turystyczne, które nie zostały lub nie zostaną zrealizowane.”	Uwaga zasadna. Proponowana zmiana trafnie doprecyzowuje przepisy ustawy.

98	art. 11 ust. 2	Polska Izba Turystyki	Wprowadzenie wydawania decyzji administracyjnej przez marszałka w sytuacji przewidzianej w tym przepisie.	Uwaga bezzasadna, jako sprzeczna z celem wprowadzenia tego przepisu i tym samym interesem podróżnych. Prowadzi bowiem do nieuzasadnionej zwłoki w uruchomieniu środków z systemu zabezpieczeń w celu pomocy podróżnym, generując tym samym dodatkowe koszty po stronie podróżnych, zwiększając wyrządzoną im szkodę niewykonaniem imprezy.
99	art. 12 ust. 1	Urząd Marszałkowski Województwa Pomorskiego	Wskazujemy na brak informacji dotyczących źródeł finansowania przez marszałka województwa działań, o których mowa w art. 12 ust. 1. Na podstawie jakich przepisów marszałek wyłania jednostkę upoważnioną do opisanych działań.	Uwaga niezasadna. Kwestie finansowania działań marszałka zostały określone w ustawie. W pozostałym zakresie uwaga dotyczy kwestii funkcjonującej już obecnie, a zatem oczywistej.
100	art. 14	Polska Izba Ubezpieczeń	Nieuzasadnione nałożenie na ubezpieczycieli obowiązku weryfikacji zgłoszeń.	Uwaga niezasadna. Praktyka pokazuje, że ubezpieczyciele weryfikują wszystkie wpływające do nich zgłoszenia pod kątem ich zasadności. Przyjęte przepisy nie zmieniają zatem w żadnym zakresie rzeczywistego stanu rzeczy, a jedynie ujmują go w konkretne ramy prawne.
101	art. 14 ust. 3 lit. B	Polska Izba Ubezpieczeń	Ograniczenie sposobów wypłaty kwot z systemu zabezpieczeń do przekazu bankowego i pocztowego.	Uwaga nieuzasadniona. Brak jest uzasadnionych podstaw do ograniczania praw podróżnych.
102	art. 16	Polska Izba Ubezpieczeń	Przepis przewiduje 30-dniowy termin na weryfikację zgłoszonych przez podróżnych roszczeń, z możliwością przedłużenia do 90 dni, gdy zachodzi potrzeba przeprowadzenia dodatkowego postępowania. Zaproponowane terminy są za krótkie i powinny być wydłużone odpowiednio do 60 i 120 dni.	Uwaga niezasadna. Wypada przypomnieć, że w dyrektywie jest mowa o niezwłocznej wypłacie środków z systemu zabezpieczeń. Przedmiotowy przepis zostanie zmieniony tak, aby precyzyjniej uwzględniał zapisy dyrektywy.
103	art. 16	Marszałek Województwa Lubuskiego	W art. 16 zapisano „....W przypadku konieczności przeprowadzenia dodatkowego postępowania wyjaśniającego termin udzielenia odpowiedzi ulega przedłużeniu, nie dłużej jednak niż do 90 dni od dnia otrzymania zgłoszenia.” Zapis nie jest spójny z zapisem art. 17. Skoro przedłużono weryfikację wniosku do 90 dni to poszkodowany nie otrzyma zwrotu wpłaty w ciągu 30 dni.	Uwaga niezasadna. Wypada przypomnieć, że wypłata następuje w terminie 30 dni od dnia doręczenia informacji o sposobie zweryfikowania zgłoszenia, co może nastąpić w terminie do 90 dni.
104	art. 16	Marszałek Województwa Lubuskiego	W art. 16 zapisano „....w terminie nie dłuższym niż 30 dni od dnia otrzymania zgłoszenia podróżnego, dokonuje jego weryfikacji pod względem zgodności ... przekazuje podróżnemu informację ...o nieuwzględnieniu danego zgłoszenia w całości lub w części wraz ze wskazaniem przyczyny.” W zapisach brak wskazania o możliwości lub jej braku odwołania się przez podróżnego od nie uznania jego zgłoszenia oraz wskazania do kogo ma się odwoływać w przypadku przewidzenia tej możliwości. W naszej opinii Marszałkowie Województw, skoro nie biorą udziału w tej weryfikacji, nie powinni być wskazywani jako organ do odwołań czy zaskarżeń.	Uwaga niezasadna. Marszałkowie nie są przewidywani jako organ do odwołań czy zaskarżeń. Ewentualne rozliczenia pozostają wyłącznie na linii podróżny - ubezpieczyciel/gwarant.

105	art. 17	Polska Izba Ubezpieczeń	Decyzja o wypłacie środków powinna być podjęta przez marszałka i to on ewentualnie może udzielić gwarantowi dyspozycji do wypłaty środków. Nie jest dopuszczalne aby beneficjent gwarancji został całkowicie wyłączony z procesu obsługi roszczeń podróźnych i nie sprawował nad nim kontroli.	Uwaga bezzasadna. Gwarancje i ubezpieczenia są zawierane na rzecz podróźnych, marszałek może z nich skorzystać tylko i wyłącznie w wypadku niewypłacalności, jeżeli jest to konieczne dla wypełnienia powierzonych mu ustawowo obowiązków tj. organizacji powrotu podróźnych do kraju. Wynika stąd, że właściwym beneficjentem jest <i>de facto</i> wyłącznie podróźny. Za wyliczenie kwot zwrotu i dokonanie wypłat odpowiada gwarant więc nie ma potrzeby przedłużania procesu i oczekiwania na dyspozycje marszałka.
106	art. 17	Polska Izba Ubezpieczeń	Przepis przewiduje, że podmiot udzielający zabezpieczeń niezwłocznie informuje o wyczerpaniu środków z zabezpieczenia właściwego marszałka województwa oraz Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny. Nie zgadzamy się na nakładanie na podmiot udzielający zabezpieczeń dodatkowych czynności, nie mieszczących się w zakresie obowiązków gwaranta. Do obowiązków gwaranta nie powinno należeć informowanie beneficjenta i UFG o wyczerpaniu środków z gwarancji. Marszałek powinien gromadzić informacje o wysokości roszczeń poszczególnych podróźnych a następnie przekazać je gwarantowi z dyspozycją uruchomienia gwarancji. Marszałek powinien poinformować UFG o tym, że zabezpieczenie finansowe niewypłacalnego podmiotu wygasło na skutek wypłat.	Uwaga niezasadna. Brak jest podstaw do nakładania na Marszałka takiego obowiązku, gdyż nie posiada on wskazywanych przez autora uwag informacji. To gwarant dokonuje wypłat, stąd ma wiedzę, czy i kiedy ewentualnie środki z gwarancji zostaną wyczerpane i powstanie konieczność sięgnięcia do zabezpieczeń z tzw. II filaru.
107	art. 19 ust. 1 i 2	Polska Izba Ubezpieczeń	Art. 19 jest sprzeczny z art. 16, który nakłada na podmiot udzielający zabezpieczeń obowiązek weryfikacji i wypłaty roszczenia w ciągu 30 dni lub 90 dni. Nie ma możliwości zebrania i zweryfikowania wszystkich roszczeń w ciągu 30 dni. Byłoby to konieczne, skoro gwarant musi znać całość roszczeń i dokonywać wypłat proporcjonalnie dla każdego podróźnego np. 80 % wpłat każdego podróźnego, jeśli gwarancja pokryje 80% wszystkich roszczeń. Nie można tworzyć prawa, którego realizacja jest niemożliwa. W takim przypadku należałoby również drastycznie ograniczyć okres zgłaszania roszczeń (obecnie 1 rok), co miałoby niekorzystne skutki dla podróźnych (roszczenia po terminie nie byłyby uznane). Ponadto podmiot udzielający zabezpieczeń miałby świadczyć dodatkowe usługi, które nie mieszczą się w czynnościach obsługi umów ubezpieczenia i gwarancji. Rola podmiotu udzielającego zabezpieczeń powinna ograniczać się do wypłaty środków z zabezpieczenia. Nie powinno zmuszać się gwaranta lub ubezpieczyciela do wykonywania jakichkolwiek czynności po wygaśnięciu zabezpieczenia na skutek wypłaty wszelkich środków.	Uwaga niezasadna. Brak jest podstaw do nakładania na Marszałka obowiązków wskazanych w uwadze. Za powyższym przemawia w szczególności to, że podmioty - gwarant/ubezpieczyciel - w praktyce weryfikują i tak każde wpływające do nich żądanie wypłaty. Trudno zatem mówić o nałożeniu na nich dodatkowych obowiązków. Gwarant/ubezpieczyciel jest zobowiązany należycie realizować obowiązki wynikające z zawartej umowy. Przypomnijmy, że zasadniczym beneficjentem umowy ubezpieczenia/gwarancji nie jest marszałek lecz podróźny. Ani z obecnych ani z projektowanych przepisów nie wynika, że ubezpieczyciel ma dokonywać wypłat proporcjonalnie dla każdego podróźnego w przypadku, gdy środki z pierwszego będą niewystarczające na pokrycie całości roszczeń

108	art. 20 ust. 1	Urząd Marszałkowski Województwa Podlaskiego	Mając na względzie fakt, iż ani przepisy Kodeksu Cywilnego, ani również ustawy o swobodzie działalności gospodarczej nie przewidują możliwości posiadania siedziby przez osoby fizyczne, to proponuję w treści art. 20 ust. 1 projektu określić marszałka województwa właściwego dla osób fizycznych, ponieważ w obecnym brzmieniu ww. przepisu został określony marszałek właściwy tylko dla osób prawnych, gdyż tylko osoby prawne posiadają siedzibę, a osoby fizyczne posiadają miejsce zamieszkania i miejsce(a) wykonywania działalności gospodarczej. W związku z powyższym proponuję następujące brzmienie ww. przepisu: „ Art. 20.1. Organem właściwym do prowadzenia rejestru, o którym mowa w art. 8 ust. 1 jest marszałek województwa właściwy ze względu na siedzibę przedsiębiorcy lub miejsce zamieszkania w przypadku przedsiębiorcy będącego osobą fizyczną, a w przypadku przedsiębiorcy zagranicznego, który utworzył na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oddział, zgodnie z przepisami ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej, organem właściwym do prowadzenia rejestru jest marszałek województwa właściwy ze względu na siedzibę oddziału.” Przedmiotowa zmiana będzie kompatybilna z postanowieniami art. 20 ust. 2 pkt 1 projektu, stanowiącego, iż wpisu do rejestru dokonuje się na wniosek przedsiębiorcy, zawierający następujące dane: 1) firmę przedsiębiorcy, jego siedzibę i adres, a w przypadku gdy przedsiębiorca jest osobą fizyczną - adres zamieszkania.	Należy co do zasady zgodzić się z argumentem o potrzebie wprowadzenia do regulacji art. 20 ust. 1 projektu ustawy zapisu obejmującego osoby fizyczne prowadzące jednoosobową działalność gospodarczą. W ocenie MSiT zaproponowane brzmienie jest trafne. Aktualne brzmienie tego przepisu, jak się wydaje, nie obejmuje tego zagadnienia w sposób kompleksowy.
109	art. 20 ust. 2	Urząd Marszałkowski Województwa Pomorskiego	Wnosimy o niezamieszczanie w przedmiotowym przepisie obowiązku określania w zaświadczeniu o wpisie do rejestru terminów i wysokości pobieranych przez przedsiębiorcę przedpłat. Zapisy takie pojawiają się zgodnie z art. 26 ust. 1 w rozporządzeniu dotyczącym minimalnej wysokości sum gwarancji. Proponowany zapis spowoduje zwiększenie ilości wydawanych zaświadczeń zmieniających wpis i konieczność zmiany wszystkich zaświadczeń po wejściu w życie przepisów omawianej ustawy.	Uwaga niezasadna. Należy wskazać, że raz wydane zaświadczenie nie ulegnie "zmianie". Jest ono bowiem oświadczeniem wiedzy organu na dany dzień. Stąd też, w wypadku zaistnienia nowych okoliczności, zaistnieje też konieczność wydania nowego tj. aktualnego zaświadczenia. Jakkolwiek przedmiotowy przepis może prowadzić do wydawania większej liczby zaświadczeń, z uwagi na częste zmiany danych dotyczących terminów i wysokości przedpłat, to jednak okoliczność ta, sama w sobie, nie stanowi rzeczowego argumentu i dlatego też nie może uzasadniać zmiany przedmiotowego przepisu. Przyjęte rozwiązania mają zapewniać niezbędną transparentność oraz bezpieczeństwo finansowe podróżnych.
110	art. 20 ust. 2 pkt 4	Urząd Marszałkowski Województwa Wielkopolskiego	Konieczność wskazania jednoznacznie podziału zakresu terytorialnego lub aktu prawnego, w którym podział ten został określony z uwagi na zachodzące wątpliwości w tym zakresie.	Uwaga niezasadna. Trudno o bardziej precyzyjne ujęcie tej kwestii. Zakres terytorialny zostanie określony w aktach wykonawczych.
111	art. 20 ust. 2 pkt 5	Urząd Marszałkowski Województwa Wielkopolskiego	Wpisywanie do rejestru kwestii przedpłat jest zbędne.	Uwagę należy ocenić jako nieuzasadnioną. Przyjęte rozwiązania mają zapewniać niezbędną transparentność oraz bezpieczeństwo finansowe podróżnych.

112	art. 20 ust. 2	Marszałek Województwa Lubuskiego	Proponujemy dodanie pkt 9 „strony internetowej (jeśli posiada);”	Uwaga niezasadna.
113	art. 20 ust. 3	Marszałek Województwa Lubuskiego	Należy doprecyzować kto jest uprawniony do poświadczania kopii za zgodność z oryginałem.	Uwaga niezasadna. Przedmiotowa kwestia jest oczywista w świetle przepisów prawa. Określają one bowiem w sposób jednoznaczny jakie podmioty mogą poświadczać zgodność kopii z oryginałem.
114	art. 20 ust. 5	Marszałek Województwa Lubuskiego	W zapisie należy dodać „lub kopię potwierdzoną za zgodność z oryginałem przez bank, w którym otwarto rachunek powierniczy”.	Uwaga niezasadna. Przedmiotowa kwestia jest oczywista w świetle przepisów prawa. Określają one bowiem w sposób jednoznaczny jakie podmioty mogą poświadczać zgodność kopii z oryginałem.
115	art. 20 ust. 6	Urząd Marszałkowski Województwa Zachodniopomorskiego	Dopisanie w przepisie "oraz terminów i wysokości pobieranych przedpłat". Problem stanowi bowiem niezgłaszanie marszałkom istotnych zmian zawartych we wpisie do rejestru. Poszerzenie zakresu danych podlegających wpisowi, w ocenie autora, jedynie problem ten powiększy. Ponadto informacje o przedpłatach znajdują się w treści gwarancji ubezpieczeniowych oraz w CEOTiPT.	Uwagę należy ocenić jako nieuzasadnioną. Ewentualne niedociągnięcia po stronie przedsiębiorców nie mogą uzasadniać zwolnienia ich - z istotnych z punktu widzenia ochrony podróży - obowiązków. Marszałek został wyposażony w niezbędne kompetencje, aby egzekwować od przedsiębiorców należyte spełnianie ustawowych wymagań. Przyjęte rozwiązania mają zapewniać niezbędną transparentność oraz bezpieczeństwo finansowe podróży.
116	art. 20 ust. 4 pkt 1	Urząd Marszałkowski Województwa Podlaskiego	W nawiązaniu do powyższego postuluje się dokonać stosownej zmiany art. 20 ust. 4 pkt 1 dotyczącego oznaczenia przedsiębiorcy składającego oświadczenie, o którym mowa w art. 20 ust. 3 projektu, poprzez dodanie do jego treści postanowienia: „a w przypadku gdy przedsiębiorca jest osobą fizyczną - adres zamieszkania.”, w taki sposób, iż ww. przepis otrzymałby następujące brzmienie: „4. Oświadczenie zawiera również: 1) firmę przedsiębiorcy oraz jego siedzibę i adres, a w przypadku gdy przedsiębiorca jest osobą fizyczną - adres zamieszkania.”	Przedstawioną uwagę, jak i zaproponowaną zmianę brzmienia przepisu, należy ocenić pozytywnie. Rzeczywiście w obecnym kształcie projekt ustawy nie zawiera w pełni precyzyjnej regulacji dotyczącej osób fizycznych prowadzących działalność gospodarczą.
117	art. 20 ust. 4 pkt 3	Urząd Marszałkowski Województwa Podlaskiego	Proponuję uzupełnić treść art. 20 ust. 4 pkt 3 projektu o możliwość podpisania oświadczenia, o którym mowa w art. 20 ust. 3, również przez przedsiębiorcę a nie tylko osobę go reprezentującą. Przedmiotowy przepis mógłby otrzymać następujące brzmienie: „4. Oświadczenie zawiera również: 3. Podpis przedsiębiorcy lub osoby uprawnionej do reprezentowania przedsiębiorcy, ze wskazaniem imienia i nazwiska oraz pełnionej funkcji.”	Przedstawioną uwagę, jak i zaproponowaną zmianę brzmienia przepisu, należy ocenić pozytywnie. Rzeczywiście w obecnym kształcie projekt ustawy nie zawiera w pełni precyzyjnej regulacji dotyczącej osób fizycznych prowadzących działalność gospodarczą.
118	art. 20 ust. 7	Urząd Marszałkowski Województwa Podlaskiego	W związku z powyższym należy dokonać również odpowiedniej zmiany art. 20 ust. 7 projektu, który to przepis zawiera pojęcie siedziby w odniesieniu do osób fizycznych. Proponuje się następujące brzmienie ww. przepisu: „7. Rejestr jest jawny, z wyjątkiem adresu zamieszkania, jeżeli jest on inny niż adresy pod którymi jest wykonywana działalność gospodarcza, adresu e-mail i numeru telefonu.”	Przedstawioną uwagę, jak i zaproponowaną zmianę brzmienia przepisu, należy ocenić pozytywnie. Rzeczywiście w obecnym kształcie projekt ustawy nie zawiera w pełni precyzyjnej regulacji dotyczącej osób fizycznych prowadzących działalność gospodarczą.

119	art. 21	Urząd Marszałkowski Województwa Wielkopolskiego	Brak obowiązku przedkładania marszałkom dokumentów potwierdzających dalsze posiadanie zabezpieczenia na wypadek niewypłacalności po wygaśnięciu dokumentu załączonego do zgłoszenia. Dokument ten powinien być przetłumaczony na język polski.	Uwaga stała się bezprzedmiotowa w związku z rezygnacją z regulacji dotyczącej wykazu zgłoszeń.
120	art. 21	Urząd Marszałkowski Województwa Łódzkiego	Zdaniem Marszałka Województwa Łódzkiego w przypadku przedsiębiorców zagranicznych z UE/EOG należy zachować obowiązek posiadania gwarancji w wysokości odpowiadającej sumie gwarancyjnej jak dla przedsiębiorców z siedzibą lub oddziałem na terytorium RP. Chodzi o zabezpieczenie interesów klientów ale również o równe traktowanie przedsiębiorców polskich i zagranicznych.	Uwaga nieuzasadniona. Przedmiotowy przepis jest dokładną transpozycją przepisu dyrektywy. Z uwagi na obowiązek maksymalnej harmonizacji (art. 4 dyrektywy) nie jest możliwe wprowadzenie odmiennej tj. szerszej regulacji.
121	art. 21 ust. 1	Urząd Marszałkowski Województwa Wielkopolskiego	Brak stosownych przepisów przejściowych w odniesieniu do podmiotów zagranicznych wpisanych do tego rejestru.	Uwaga częściowo zasadna. Niezbędne przepisy przejściowe także w tej materii zostaną zawarte w rozdziale 9 projektu ustawy.
122	art. 21	Urząd Marszałkowski Województwa Podkarpackiego	Prośba o wyjaśnienie trybu uzyskania wpisu do wykazu, czy język dokumentacji składanej w celu uzyskania wpisu do wykazu na podstawie zgłoszenia – tryb jak do rejestru z wyjątkiem składania kopii zabezpieczenia, a także jaki dokument potwierdza dokonanie tego wpisu. Brak informacji w jakim języku składany jest dokument zabezpieczenia.	Uwaga stała się bezprzedmiotowa w związku z rezygnacją z regulacji dotyczącej wykazu zgłoszeń.
123	art. 21 ust. 6	Urząd Marszałkowski Województwa Łódzkiego	Zgłoszenie, do „wykazu zgłoszeń”, podmiotu zagranicznego posiadającego siedzibę na terytorium państwa członkowskiego UE, państwa członkowskiego Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej, zawiera m.in. kopię dokumentu potwierdzającego posiadanie zabezpieczenia na wypadek niewypłacalności. Brak dyspozycji aby kopia dokumentu potwierdzającego posiadanie zabezpieczenia na wypadek niewypłacalności była uwierzytelniona oraz aby przedsiębiorca zagraniczny załączył tłumaczenie tego dokumentu na język polski przez tłumacza przysięgłego.	Uwaga stała się bezprzedmiotowa w związku z rezygnacją z regulacji dotyczącej wykazu zgłoszeń.
124	art. 21 ust. 7	Urząd Marszałkowski Województwa Podkarpackiego	Prośba o wyjaśnienie, na podstawie jakiej informacji i skąd pochodzącej ma nastąpić wykreślenie, o którym mowa w wykazie zgłoszeń.	Uwaga stała się bezprzedmiotowa w związku z rezygnacją z regulacji dotyczącej wykazu zgłoszeń.

125	art. 22 ust. 1	Urząd Marszałkowski Województwa Pomorskiego	Wnosimy o ujednolicenie pojęcia zawieszenia wykonywania działalności organizatora turystyki lub podmiotu ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych z pojęciem zawieszenia działalności gospodarczej dokonywanej w CEiDG lub w KRS, o których mowa w art. 22 ust. 1. Dalej w art. 23 ust. 2 pkt 6 i art. 24 ust. 7 pkt 6 traktują o wydawaniu przez marszałka decyzji o wykreśleniu przedsiębiorcy z rejestru po uzyskaniu informacji z CEiDG albo KRS a zatem przedsiębiorca będzie składał informację o zawieszeniu działalności do CEiDG lub KRS, które to katalogi będą zawiadamiały o tym fakcie marszałka województwa. A w związku z tym o jakich działaniach przedsiębiorcy jest mowa w art. 22 ust. 1 i następne. Sugerujemy skorelowanie systemów w celu ułatwienia obiegu informacji o zawieszeniu działalności przez przedsiębiorcę.	Uwaga niezasadna. Zawieszenie działalności na rynku turystycznym nie jest równoznaczne z zawieszeniem działalności gospodarczej, stąd też nie jest możliwe "skorelowanie systemów" które sugeruje autor uwagi. Art. 23 ust. 2 pkt 6 i art. 24 ust. 7 pkt 6 nie dotyczą zawieszenia lecz wykreślenia.
126	art. 23 ust. 12	Marszałek Województwa Lubuskiego	Czy w rozumieniu użytego w projekcie ustawy sformułowania „Każdy” należy rozumieć również osoby nieletnie i pozbawione praw, ubezwłasnowolnione? Jak również czy pod określeniem „zapytanie w dowolnej formie” należy rozumieć, że otrzymane zapytanie w wersji graficznej (rysunek) też należy uznać? W naszej opinii ustęp należy dostosować, chociażby w oparciu o ustawę o dostępie do informacji publicznej.	Uwaga niezasadna. Projektowany przepis jest zgodny z ustawą o dostępie do informacji publicznej.
127	art. 23 ust. 19	Urząd Marszałkowski Województwa Warmińsko-Mazurskiego	Błędna podstawa prawna ustawy z dnia 25 lutego 2016 r. o ponownym wykorzystywaniu informacji sektora publicznego, powinno być: (Dz. U. z 2016 r. poz. 352)	Uwaga zasadna. Publikator został poprawiony. Wskazany błąd wynikał z pomyłki pisarskiej.
128	art. 24	Urząd Marszałkowski Województwa Małopolskiego	Projektowana ustawa nie zawiera zapisów zobowiązujących przedsiębiorców do przekazywania w trakcie kontroli przeprowadzanych przez marszałka województwa dokumentów związanych z prowadzeniem działalności co uniemożliwia skuteczne przeprowadzenie kontroli. Wnosimy o wprowadzenie takiego zapisu.	Uwaga niezasadna. Projekt ustawy wskazuje na odesłanie w tym zakresie do przepisów ustawy o swobodzie działalności gospodarczej określających sposób prowadzenia kontroli. W ramach instrumentów prawa <i>lex generalis</i> znajdują one zastosowanie na gruncie ustawy o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych.
129	art. 24	Urząd Marszałkowski Województwa Wielkopolskiego	Przepis nie określa narzędzi kontroli.	Uwaga nie jest zasadna. Wypada zauważyć, że przepisy projektu ustawy w przedmiotowej kwestii odsyłają do odpowiedniego stosowania przepisów ustawy o swobodzie działalności gospodarczej.
130	art. 24 ust. 1	Urząd Marszałkowski Województwa Zachodniopomorskiego	W naszej opinii możliwość właściwego skontrolowania prawidłowości wnoszenia składek do TFG leży po stronie UFG, tym samym Marszałek ma możliwość skontrolowania przedsiębiorcy w zakresie spełnienia warunków, o których mowa art. 9 ust 1 pkt 1, 2, 3 i 5 - bez pkt 4, który jest poza właściwościami Marszałka. W związku z tym zmianie lub doprecyzowaniu ulec powinien zapis artykułu 24 ust. 1 pkt w części dotyczącej składek do TFG.	Uwagę należy ocenić jako niezasadną. Kompetencje kontrole ministra oraz marszałka zostały określone w sposób jednoznaczny i precyzyjny.

131	art. 24 ust. 1 pkt 3	Urząd Marszałkowski Województwa Warmińsko-Mazurskiego	Wątpliwości budzi upoważnienie marszałka do kontroli przedsiębiorcy w zakresie wnoszenia składek do TFG. Propozycja wykreślenia tej kompetencji, pozostawienie kontroli w tym zakresie w wyłącznej gestii UFG.	Uwagę należy ocenić jako niezasadną. Kompetencje kontrolne ministra oraz marszałka zostały określone w sposób jednoznaczny i precyzyjny. Nie ulegają one zmianie wobec stanu aktualnego.
132	art. 24 ust 4	Urząd Marszałkowski Województwa Warmińsko-Mazurskiego	Usunięcie odniesienia do art. 8 ust. 5 projektu ustawy, który w rzeczywistości nie istnieje.	Uwaga zasadna. Proponowana zmiana zostanie wprowadzona.
133	art. 24 ust. 7	Urząd Marszałkowski Województwa Pomorskiego	Proponujemy dopisanie do katalogu decyzji wydawanych przez marszałka, o których mowa w tym przepisie decyzji o wykreśleniu przedsiębiorcy i o zakazie wykonywania działalności objętej wpisem przez okres 3 lat z urzędu - w przypadku, o którym mowa w art. 11 ust. 1 bez konieczności prowadzenia kontroli w kierunku stwierdzenia rażącego naruszenia, o których mowa w art. 25 pkt 4. Moment, w którym przedsiębiorca składa marszałkowi oświadczenie o niewypłacalności początkuje moment wyłączonej pracy. Nieporozumieniem wydaje się w tak szczególnym czasie prowadzenie kontroli u przedsiębiorcy - który najczęściej już nie prowadzi działalności - w celu wykreślenia go z rejestru i wydania zakazu działalności objętej wpisem na podstawie stwierdzenia rażącego naruszenia. Drugi aspekt sprawy jest inny - brak określenia procedury wydania decyzji o wykreśleniu i zakazie wprowadza opóźnienia w podejmowaniu przez marszałka zdecydowanych działań administracyjnych co jest w konsekwencji źle odbierane przez poszkodowanych podróżnych.	Uwaga wymaga przedyskutowania.
134	art. 24 ust 7 pkt 2	Urząd Marszałkowski Województwa Mazowieckiego	W art. 24 ust. 7 pkt 2 proponuje się dodać wyrazy: „chyba, że przed wydaniem decyzji przedsiębiorca spełni swoje obowiązki ustawowe”.	Uwaga zasadna. Proponowana zmiana trafnie doprecyzowuje przepisy ustawy.
135	art. 25	Urząd Marszałkowski Województwa Podkarpackiego	Proponuję wprowadzenie do katalogu rażących naruszeń warunków w art. 25 zapisu: „złożenie oświadczenia o niewypłacalności lub w przypadku wystąpienia przez marszałków o..”, ponieważ naszym zdaniem złożenie oświadczenia narusza warunek wykonywania działalności.	Uwaga niezrozumiała z uwagi na sposób jej skonstruowania. Nie mniej wydaje się również niezasadna. Fakt wystąpienia niewypłacalności nie oznacza per se rażącego naruszenia warunków wykonywania warunków, choć tego rodzaju sytuacje trudno jednoznacznie wykluczyć. Brak jest zatem racjonalnych przesłanek do wprowadzenia takiego zapisu. W tym miejscu wskazać również należy na treść art. 25 pkt 4 projektu ustawy.
136	art. 25 pkt 7	Urząd Marszałkowski Województwa Mazowieckiego	Przy takim zapisie należy zastanowić się, czy dokumenty na podstawie, których dokonuje się wpisu do rejestru, w których przedsiębiorca określa zasięg terytorialny są mniej ważne niż zabezpieczenie finansowe. W dotychczasowej ustawie zakres terytorialny określony w zaświadczeniu był wiążący, a zmiana zakresu wymagała zmiany wpisu.	Uwaga niezasadna. Obie wskazane w uwadze kwestie są istotne. Przedsiębiorca ma obowiązek prawidłowo spełnić stawiane przed nim wymagania, w tym złożyć spójne z zakresem posiadanego zabezpieczenia oświadczenie o zakresie działalności terytorialnej.

137	art. 26	Izba Turystyki Rzeczypospolitej Polskiej	Pominięcie głosu samorządu branżowego w przepisie delegacyjnym.	Uwaga niezasadna. Przepis został prawidłowo skonstruowany. Nie narusza ani nie faworyzuje niczych interesów. Ponadto wypada zwrócić uwagę na definicję UFG zawartą w art. 96 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych.
138	art. 26 ust. 1	Polska Izba Ubezpieczeń	Przepis przyznaje dyspozycję dla ministra właściwego do spraw instytucji finansowych, aby w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw turystyki określił, w drodze rozporządzenia, minimalną wysokość sum gwarancji dla gwarancji ubezpieczeniowej i bankowej. Kwota zabezpieczenia powinna być ustalona w uzgodnieniu z dostawcami gwarancji. Przypominamy, że obecnie głównym dostawcą gwarancji są zakłady ubezpieczeń a organizacją je zrzeszającą i reprezentującą jest Polska Izba Ubezpieczeń. Dlatego przepis powinien przewidywać konsultacje co najmniej z Izbą. Przepis powinien brzmieć co najmniej w następujący sposób: „Minister właściwy do spraw instytucji finansowych w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw turystyki, po zasięgnięciu opinii Polskiej Izby Ubezpieczeń, określi, w drodze rozporządzenia, minimalną wysokość sum gwarancji, o których mowa w art. 9 ust. 2 pkt 1 uwzględniając zakres i rodzaj działalności wykonywanej przez organizatorów turystyki i podmioty ułatwiające nabywanie powiązanych usług turystycznych oraz termin i wysokość przyjmowanych przedpłat ”	Uwaga zasadna. Przepis zostanie odpowiednio zmodyfikowany.
139	art. 27 ust. 1	Ogólnopolskie Stowarzyszenie Agentów Turystycznych	Punkt ten mówi o wykreśleniu z rejestru podmiotu występującego jako agent turystyczny, a nie ma takiego rejestru. Ustawa nie zawiera rejestru agentów turystycznych. Zapis ten wymaga innego zapisu.	Uwaga niezasadna, przepis odnosi się do podmiotów wpisanych do rejestru (organizatorów turystyki i PUT), którzy w kontakcie z klientem występują jako agent turystyczny.
140	art. 27 ust. 1 pkt 2	Urząd Marszałkowski Województwa Zachodniopomorskiego	Ponadto zapisy art. 27 ust. 1 pkt 2 oraz ust. 3 uust. są sprzeczne z obowiązkiem, o którym mowa art. 9 ust. 5 pkt 1 uust. Sankcjonujący art. 27 wymienia uchybienia, które skutkują 3 letnim zakazem. Jedno z uchybień (ust. 1 pkt 2) dot. zawarcia umowy o org. imprez. turystycznej na rzecz przedsiębiorcy nie posiadającego właściwego zabezpieczenia - art. 21 ust. 1. Artykuł 27 nie wspomina nic o sytuacji, w której agent/organizator (PL) zawiera umowę w im. przedsiębiorcy (UE,EFTA), spełniającego warunek art. 21 ust. 1, który nie został zgłoszony do „wykazu zgłoszeń”. Zatem, aby zapisy art. 27 (sankcje) odpowiadały obowiązkowi, o którym mowa w art. 9 ust. 5 pkt 1 należy zmienić zapis któregoś z ww. artykułów. Zapisy ww. przepisów muszą dotyczyć tego samego, zarówno w obowiązkach (art. 9 ust. 5 pkt 1) jak i sankcjach (art. 27.) . Proponujemy zapis: (...) nie posiada zabezpieczenia finansowego na wypadek niewypłacalności. o którym mowa w art. 21 ust. 1 uust. zastąpić następująco: (...) który nie spełnił obowiązku, o którym mowa art. 21 ust. 2 uust.	Uwaga jest częściowo zasadna. Art. 9 ust. 5 pkt 1 zostanie zmodyfikowany tak, aby obejmował wszystkie podmioty zagraniczne posiadające wymagane dyrektywą zabezpieczenie finansowe. Rozważana jest rezygnacja z regulacji dotyczącej wykazu zgłoszeń.
141	art. 29 ust. 4	Polska Izba Ubezpieczeń	Prowadzenie działalności po ogłoszeniu niewypłacalności powinno być niedopuszczalne w każdym przypadku, a niewypłacalny podmiot powinien automatycznie ulegać wykreśleniu z rejestru. Przedmiotowy przepis sankcjonuje zaś odmiennie praktyki.	Uwaga niezasadna. Przedmiotowy przepis został wprowadzony w celu zapewnienia niezbędnej ochrony środków gromadzonych w ramach Funduszu.

142	art. 31 ust. 1 i 5	Polska Izba Turystyki	Niższa składka do TFG w wypadku umów z dojazdem własnym.	Uwaga niezasadna. Przedmiotowa kwestia zostanie uregulowana w rozporządzeniu. Zgodnie z ust. 5 tego przepisu wysokość zabezpieczenia zostanie określona z uwzględnieniem wskazanych tam czynników.
143	art. 31 ust. 3	Urząd Marszałkowski Województwa Mazowieckiego	Art. 31 ust. 3 należy wykreślić - umowy generalne na organizację podróży służbowych są wyłączone z ustawy. Na organizację eventów i wyjazdów incentive winna obowiązywać odrębna umowa.	Uwaga niezasadna. Art. 4 pkt 2 stanowi <i>lex specialis</i> wobec zasady ogólnej wyrażone w art. 31 ust. 3
144	art. 31 ust. 4	Polska Izba Turystyki	Zwrot składki wpłaconej do TFG.	Uwaga niezasadna. Nie przewiduje się możliwości dokonywania "nienależnych" wpłat składek na TFG. Projekt jednoznacznie wskazuje jakie podmioty mają obowiązek odprowadzania tej składki i w jakiej wysokości. W wypadku, gdy z jakichś przyczyn powstaje "nadpłata" wpłacone kwoty są zaliczane na poczet innych należności danego podmiotu wobec TFG.
145	art. 31 ust. 5	Polski Związek Organizatorów Turystyki	Art. 34 Informacje udzielane przed zawarciem umowy Ust. 1 powinien zostać uzupełniony i brzmieć: 1. Organizator turystyki oraz, w przypadku gdy impreza turystyczna jest sprzedawana za pośrednictwem agenta turystycznego, również agent turystyczny, który proponuje podróżnym imprezy turystyczne udostępniając ... Ponadto przepis powinien zostać zatytułowany: "Informacje udzielane przed zawarciem umowy"	Uwaga niezasadna. Agent turystyczny oferuje imprezę turystyczną w imieniu organizatora turystyki, dlatego nie powinien ponosić odpowiedzialności w wyznaczonym zakresie. Tytuły w projektowanym akcie prawnym występują wyłącznie w nazwach rozdziałów.
146	art. 31 ust. 5	Izba Turystyki Rzeczypospolitej Polskiej	Pominięcie głosu samorządu branżowego w przepisie delegacyjnym.	Uwaga niezasadna. Przepis został prawidłowo skonstruowany. Nie narusza ani nie faworyzuje niczych interesów. Ponadto wypada zwrócić uwagę na definicję UFG zawartą w art. 96 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych.
147	art. 34 ust. 1	Urząd Marszałkowski Województwa Mazowieckiego	W związku z wprowadzeniem przepisów dotyczących ochrony osób niepełnosprawnych proponuje się dodać przepis, który wskazywałby czy cała impreza/y (nie tylko program zwiedzania) są dostępne dla osób z różnymi stopniami niepełnosprawności	Uwaga niezasadna. Treść przepisu stanowi dosłowną transpozycję przepisów dyrektywy. Zważywszy zatem na wynikający z art. 4 dyrektywy obowiązek maksymalnej harmonizacji nie może ona zostać zmieniona, w szczególności poszerzona.
148	art. 34 ust. 1 pkt 2	Polski Związek Organizatorów Turystyki	Punkt 2) można uzupełnić: 2) miejsce pobytu, trasę i czas trwania imprezy, w tym co najmniej przybliżoną datę początkową i końcową oraz liczbę noclegów objętych daną usługą;	Uwaga zasadna. MSiT uzupełni projekt o postulowane brzmienie przepisu.

149	art. 34 ust. 1 pkt 3	Polski Związek Organizatorów Turystyki	Punkt 3) należy uzupełnić: 3) rodzaj, klasę, kategorię lub charakter środka transportu a także informacje dotyczące przejazdów, w szczególności czas i miejsce wyjazdów oraz postojów. Jeżeli dokładny czas nie został jeszcze określony, organizator oraz, w odpowiednim przypadku, agent turystyczny informuje podróżnego o przybliżonym czasie wyjazdu i powrotu;	Uwaga zasadna. Przepis zostanie doprecyzowany.
150	art. 34 ust. 1 pkt 11	Urząd Marszałkowski Województwa Mazowieckiego	W art. 34 w ust. 1 w pkt 11 wyraz „ich” należy zastąpić wyrazem: „jej”	Uwaga zasadna. Wskazany błąd wynikał z pomyłki pisarskiej.
151	art. 35 ust. 1	Polski Związek Organizatorów Turystyki	Art. 35 powinien zostać zatytułowany: Art. 35 Treść umowy o udział w imprezie turystycznej - lub w wersji dłuższej, Art. 35 Treść umowy o udział w imprezie turystycznej i dokumenty, które należy dostarczyć przed rozpoczęciem imprezy turystycznej	Uwaga niezasadna, tytuły w projektowanym akcie prawnym występują wyłącznie w nazwach rozdziałów.
152	art. 35 ust. 2	Polskie Stowarzyszenie Pilotów Wycieczek	Wprowadzenie do przepisu dot. umowy szczegółowych danych kontaktowych do pilota zajmującego się daną imprezą turystyczną.	MSiT podziela w całości stanowisko Stowarzyszenia w przedmiotowej kwestii. W tym miejscu wypada nadmienić, że wprowadzenie do przedmiotowego przepisu danych kontaktowych właśnie pilotów wycieczek, a nie danych kontaktowych do biura organizatora turystyki, było podyktowane potrzebą prawidłowej implementacji dyrektywy a także praktyką polskiego rynku turystycznego.
153	art. 35 ust. 2	Polski Związek Organizatorów Turystyki	Ust. 2 powinien brzmieć: 2. Umowa o udział w imprezie turystycznej lub potwierdzenie jej zawarcia zawiera pełną treść uzgodnień, w tym wszystkie informacje, o których mowa w Art. 34 Ust. 1 punkty 1) -15) oraz następujące informacje: 1) organizatora turystyki i numer jego ... co pozwoli usunąć z Ust. 2 wszystkie punkty wymienione w Art. 34 Ust. 1 np.: 4), 5) c), d), e), f)	Uwaga zasadna, MSiT doprecyzuje brzmienie przepisu zgodnie z postulowaną ideą
154	art. 35 ust. 2	Polski Związek Organizatorów Turystyki	Zwracamy uwagę na błędną numerację punktów w Art. 35 Ust. 2 - dwukrotnie występuje pkt 5)	Uwaga zasadna. W projektowanej ustawie pojawił się błąd w numeracji.
155	art. 35 ust. 2	Polska Izba Turystyki	Elastyczne określenie w treści umowy terminu wyjazdu.	Uwaga zasadna. Przepis zostanie doprecyzowany.
156	art. 35 ust. 2 pkt 11	Polska Izba Turystyki	Zdaniem PIT ustawa powinna utrzymać obecne, 30 dniowe terminy na zgłoszenie i rozpatrzenie reklamacji.	Uwaga co do zasady trafna. Zasygnalizowana kwestia zostanie uregulowana w ramach odesłania do ustawy o prawach konsumenta.

157	art. 35 ust. 2 pkt 1	Federacja Konsumentów	Przepis powinien zobowiązywać organizatora turystyki do wskazania organu, który zarejestrował działalność gospodarczą, i numeru pod którym został zarejestrowany. Taki obowiązek przewidziano w art. 8 pkt 2 ustawy o prawach konsumenta.	Uwaga zasadna. Przepis zostanie doprecyzowany poprzez wskazanie właściwego marszałka, w którego rejestrze/wykazie został wpisany.
158	art. 35 ust. 2 pkt 3	Urząd Marszałkowski Województwa Mazowieckiego	W art. 35 w ust. 2 w pkt 3 wyrazy „pilota odpowiedzialnego” proponuje się zastąpić wyrazami „osobę odpowiedzialną”	Uwaga niezasadna. Wprowadza ona bowiem niespójność między projektem ustawy a przepisami zmienianej ustawy o usługach turystycznych.
159	art. 35 ust. 2 pkt 7	Urząd Marszałkowski Województwa Mazowieckiego	Należy rozważyć, kiedy podróżny może złożyć jednostronną dyspozycję wypłaty.	Uwaga niezasadna. Przedmiotowa kwestia została rozstrzygnięta w przepisach regulujących turystyczny rachunek powierniczy.
160	art. 35 ust. 2 pkt 11 i 15	Urząd Marszałkowski Województwa Mazowieckiego	Proponuje się połączyć treść pkt 11 i 15 w jeden przepis oraz zrezygnować z obecnej treści art. 35 ust. 2 pkt 15	Uwagę należy ocenić jako niezasadnioną. Przyjęte rozwiązanie, po pierwsze odpowiada treści dyrektywy, po drugie proponowana zmiana zmniejsza czytelność tekstu.
161	art. 35 ust. 4	Zrzeszenie Agentów IATA	Co się dzieje w przypadku, kiedy podróżny poinformuje organizatora turystyki, że takie ubezpieczenie posiada (NNW i KL), albo kategorycznie nie życzy sobie takiego ubezpieczenia	Konieczność wyjaśnienia sformułowanego pytania przez autora uwagi.
162	art. 35 ust. 4	Marszałek Województwa Lubuskiego	Proponujemy usunąć ograniczenie zawierania umów ubezpieczenia od następstw nieszczęśliwych wypadków wyłącznie do imprez zagranicznych. W naszej opinii ww. ubezpieczenie powinno być zawierane również na imprezy krajowe.	Uwaga niezasadna. Przyjęcie proponowanego rozwiązania znacząco zwiększa koszty prowadzenia działalności.
163	art. 35 ust. 5	Urząd Marszałkowski Województwa Zachodniopomorskiego	Propozycja usunięcia zapisu o "10%" wpłacie dla zaistnienia obowiązku przewidzianego w tym przepisie.	Uwaga zasadna. Przepis zostanie odpowiednio zmodyfikowany. Stosowna regulacja znajduje się w załącznikach do dyrektywy.
164	art. 35 ust. 9	Polski Związek Organizatorów Turystyki	Apelujemy o usunięcie Ust 9. z Art. 35 - „Podróżny, który zawarł umowę poza lokalem przedsiębiorstwa, może w terminie 14 dni odstąpić od niej bez podawania przyczyny”.	Uwaga zasadna. Przepis zostanie usunięty ze względu na równoważność form zawierania umowy o imprezę turystyczną.
165	art. 35 ust. 9	Zrzeszenie Agentów IATA	Podróżny, który zawarł umowę poza lokalem przedsiębiorstwa, może w terminie 14 dni odstąpić od niej bez podawania przyczyny. Znakomita większość takich umów zawierana jest poza lokalem przedsiębiorstw. Wymiana uzgodnionych treści i warunków handlowych następują drogą e-mailową, przesłanie umów następuje pocztą kurierską). Pozostawienie tego zapisu mogłoby dawać Klientowi Instytucjonalnemu możliwość rezygnacji bez kosztów, na które już w procesie uzgadniania treści umowy wyraził zgodę.	Uwaga zasadna. Przepis zostanie usunięty ze względu na równoważność form zawierania umowy o imprezę turystyczną.

166	art. 35 ust. 9	Stowarzyszenie Organizatorów Incentive Travel	W branży organizatorów podróży korporacyjnych, w związku z tym przepisem, powstała wątpliwość i obawa, czy ich kontrahentom, klientom korporacyjnym, nie będzie przysługiwała dodatkowa „możliwość” bezkosztowego wycofania się z zawartej umowy, często zawieranej „poza lokalem” przedsiębiorstwa, czy to kontrahenta, czy organizatora, w sytuacji poniesienia już, często znacznych, nakładów finansowych na organizację imprezy.	Uwaga zasadna. Przepis zostanie usunięty ze względu na równoważność form zawierania umowy o imprezę turystyczną.
167	art. 35 ust. 9	Ogólnopolskie Stowarzyszenie Agentów Turystycznych	Art. 35. 9. Zapis o możliwości bezkosztowego odstąpienia od umowy przez klienta w ciągu 14 dni od jej podpisania jest nie do przyjęcia. Zgłaszane to było we wszystkich spotkaniach i konsultacjach branżowych. Pozostawienie takiego zapisu skutkować będzie ciągłymi sporami i może doprowadzać do procesów sądowych. Nie trzeba uzasadniać, że taki zapis wprowadza w błąd konsumenta, bo jak wiemy takie bezkosztowe odstąpienie od umowy jest wyłączone w prawach konsumenta. /ustawa z 30.05.2014/ Dyrektywa 2015/2302 daje możliwość swobodnego decydowania w tej kwestii i dziwić może zapis w naszej ustawie.	Uwaga zasadna. Przepis zostanie usunięty ze względu na równoważność form zawierania umowy o imprezę turystyczną.
168	art. 35 ust. 9	Polska Izba Turystyki	PIT opowiada się za wyłączeniem stosowania tego przepisu ustawy do umów o udział w imprezie zawartych poza lokalem przedsiębiorstwa. Przepis art. 35 ust. 9 projektu ustawy powinien być skreślony. Nieuzasadnione byłoby przyznanie klientowi, z którym umowa została zawarta poza lokalem przedsiębiorstwa, prawa do bezkosztowego odstąpienia od umowy, gdyż byłoby to równoznaczne z traktowaniem imprez turystycznych na równi z innymi usługami, z pominięciem różnic między nimi, nie uwzględniając specyfiki imprez turystycznych oraz pomijając fakt, iż w obecnym stanie prawnym konsument nie ma prawa odstąpienia od umowy o imprezę turystyczną, gdy została zawarta poza lokalem przedsiębiorstwa. Prawo odstąpienia służyć powinno klientowi - konsumentowi wtedy, gdy ze względu na charakter usługi/towaru sprzedaż poza lokalem przedsiębiorstwa uprawdopodobnia przypuszczenie i tym samym pozwala na przyjęcie, że w lokalu przedsiębiorstwa nie doszłoby do zawarcia umowy.	Uwaga zasadna. Przepis zostanie usunięty ze względu na równoważność form zawierania umowy o imprezę turystyczną.
169	art. 36	Polska Izba Ubezpieczeń	W przypadku ubezpieczenia kosztów rezygnacji nie jest możliwe automatyczne przeniesienie uprawnień z umowy na inną osobę. Przepis powinien dopuszczać przeniesienie uprawnień, o ile jest to możliwe ze względu na specyfikację danej usługi.	Uwaga niezasadna. Przedmiotowy przepis stanowi precyzyjną transpozycję przepisu dyrektywy. Ten zaś nie przewiduje takich ograniczeń jak zaproponowano w uwagach. Ponadto wprowadzenie takich ograniczeń jest sprzeczne z obowiązkiem maksymalnej harmonizacji (art. 4).
170	art. 36 ust. 1	Izba Turystyki Rzeczypospolitej Polskiej	Nie zawsze mimo opłat jest możliwa taka zmiana, jest wiele państw gdzie procedura wyrabiania wiz jest o wiele dłuższa niż przewidziane tutaj 7 dni, dlatego powinno być zapisane, że zmiana uczestnika nie być sprzeczna z przepisami wizowymi lub lotniczymi, bo wiele linii lotniczych nie zmieni uczestnika w tak krótkim terminie.	Uwaga niezasadna. Przedmiotowy przepis stanowi precyzyjną transpozycję przepisu dyrektywy. Ten zaś nie przewiduje takich doprecyzowań jak zaproponowano w uwagach. Ponadto wprowadzenie takich uszczegółowień jest sprzeczne z obowiązkiem maksymalnej harmonizacji (art. 4).

171	art. 37 ust. 7	Polska Izba Turystyki	PIT uważa, że należy zapewnić zgodność art. 37 ust. 7 projektu ustawy z dyrektywą poprzez przyjęcie, że organizator musi przedstawić dowód na okoliczność kosztów administracyjnych wyłącznie na żądanie podróżnego a nie – jak przyjęto w projekcie – również bez takiego żądania.	Uwaga niezasadna. Przepis stanowi właściwą transpozycję zapisu dyrektywy. Nie wynika bowiem z niego wprost, że wykazanie kosztów administracyjnych poniesionych przez organizatora turystyki musi nastąpić w chwili obniżania ceny jak sugeruje autor uwagi, choć taka praktyka wydaje się najwłaściwsza. Jedyne wymaganie nałożone na organizatora w tym przepisie to, to aby należycie wykazał podstawę swoich odliczeń. Może to uczynić przy obniżaniu ceny, lub dopiero na żądanie podróżnego.
172	art. 37 ust. 4 - 6	Polska Izba Turystyki	PIT uważa, że w okresie 20 dni przed imprezą podróżny nie powinien mieć prawa do obniżki ceny imprezy tak jak organizator nie ma w tym okresie prawa do podwyżki ceny imprezy.	Uwaga niezasadna. Przepis stanowi transpozycję zapisu dyrektywy, co jak się wydaje umknęło uwadze autora uwagi. Wypada zatem przypomnieć, że nie wprowadza ona proponowanego ograniczenia w stosunku do podróżnych oraz, że zgodnie z art. 4 dyrektywy państwa członkowskie są objęte obowiązkiem maksymalnej harmonizacji.
173	art. 38 ust. 4 pkt 4	Polska Izba Turystyki	Wymaga uściślenia czy chodzi o oferowanie imprezy w ogólności (tzn. że jest dostępna u organizatora), czy też że jest oferowana podróżnemu przez organizatora. Może bowiem mieć miejsce sytuacja, że impreza jest w katalogu, ale nie jest już dostępna i nie może być oferowana podróżnemu, jako zastępcza, który nie zaakceptował nowych warunków uczestnictwa w imprezie nabytej u organizatora. Zdaniem PIT ustawa powinna precyzować, że w przypadku niezaakceptowania przez podróżnego nowych warunków umowy o imprezę ma on prawo do imprezy zastępczej, gdy zostanie mu zaoferowana przez organizatora.	Uwaga niezasadna. Przepis ustawy został sformułowany w sposób jednoznaczny.
174	art. 39	Polska Izba Ubezpieczeń	Przepis przewiduje, że podróżny może rozwiązać umowę o udział w imprezie turystycznej przed rozpoczęciem imprezy turystycznej w przypadku wystąpienia nieuniknionych i nadzwyczajnych okoliczności, które mają znaczący wpływ na realizację imprezy turystycznej lub przewóz podróżnych do miejsca docelowego. Podróżny może żądać wyłącznie zwrotu wpłat dokonanych z tytułu imprezy turystycznej bez odszkodowania w tym zakresie. Przepis przyznaje zatem zbyt dużą swobodę interpretacyjną podróżnym.	Uwaga niezasadna. Przedmiotowy przepis stanowi precyzyjną transpozycję przepisu dyrektywy. Ten zaś nie przewiduje takich doprecyzowań jak zaproponowano w uwagach. Ponadto wprowadzenie takich uszczegółowień jest sprzeczne z obowiązkiem maksymalnej harmonizacji (art. 4).
175	art. 39 ust. 2	Urząd Marszałkowski Województwa Mazowieckiego	Proponuje się wykreślić wyrazy: „lub wpływy z imprezy zastępczej”.	Uwaga niezasadna. Przepis ustawy został sformułowany w sposób zgodny z postanowieniami dyrektywy.
176	art. 39 ust. 4	Zrzeszenie Agentów IATA	Doprecyzować pojęcie nieuniknione i nadzwyczajne okoliczności, czy to jest siła wyższa? Jeśli tak ustawa powinna się do niej odwoływać.	Uwaga niezasadna. Transpozycja przepisu jest zgodna z przepisami dyrektywy oraz obowiązkiem maksymalnej harmonizacji.

177	art. 40 ust. 8	Urząd Marszałkowski Województwa Mazowieckiego	Proponuje się po wyrazie: „koszty” dodać wyraz: „dalszego	Uwaga niezasadna. Przepis ustawy został sformułowany w sposób jednoznaczny.
178	art. 42 ust. 1-4	Polska Izba Turystyki	Przepis art. 42 ust. 1 projektu ustawy jest wadliwy, gdyż – inaczej niż dyrektywa – pomija odpowiedzialność podróznego za zaniechania; mówi wyłącznie o działaniu podróznego. PIT uważa, że podróznemu nie powinno przysługiwać prawo do obniżki ceny nie tylko, gdy wadliwe wykonanie usług objętych programem imprezy jest wynikiem jego działania ale również – czego nie przewiduje projekt ustawy – również jego zaniechania.	Uwaga częściowo zasadna. Kwestia zaniechania zostanie wprowadzona do przedmiotowego przepisu.
179	art. 42 ust. 1, 2 i 5	Zrzeszenie Agentów IATA	Co oznacza za każdy okres. Czy jeśli np. wadliwe wykonanie umowy oznacza posiłki niezgodne z ofertą, zniżka przysługuje za te posiłki, czy za cały okres pobytu. Jaka jest procedura reklamacyjna.	Konieczność wyjaśnienia sformułowanego pytania przez autora uwagi.
180	art. 42 ust. 3	Polska Izba Turystyki	Przepis art. 14 ust. 3 dyrektywy, inaczej niż art. 42 ust. 3 projektu ustawy, nie opiera na zasadzie winy odpowiedzialności za szkody z tytułu niezgodności, to jest z tytułu niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania wynikającego z umowy o imprezę, i tym samym dyrektywa, inaczej niż projekt ustawy, nie uzależnia prawa podróznego do odszkodowania od braku jego winy. Projekt ustawy wprowadzając w art. 42 ust. 3 kryterium winy podróznego łagodzi jego odpowiedzialność i tym samym zaostrza odpowiedzialność organizatora. Przepis art. 42 ust. 3 projektu ustawy nie powinien, wbrew art. 14 ust. 3 dyrektywy wprowadzać winy podróznego jako przesłanki jego odpowiedzialności, gdyż tym samym łagodzi jego odpowiedzialność a zaostrza odpowiedzialność organizatora. W art. 42 ust. 3 pominięta została okoliczność, iż odrębną przesłanką braku uprawnień podróznego do odszkodowania jest okoliczność, iż niezgodność została spowodowana nieuniknionymi i nadzwyczajnymi okolicznościami.	Uwaga niezasadna. Przepis został skonstruowany w sposób prawidłowy. Prawidłowo transponuje od przepis dyrektywy. Autor uwagi choć kontestuje zasadę winy, nie jest w stanie niestety wskazać na jakiej zasadzie/podstawie, w jego opinii, ma się rzekomo opierać odpowiedzialność podróznego w świetle dyrektywy. To zaś prowadzi do wniosku, że jego stanowisko jest nieuzasadnione. Wskazać również należy, że treść art. 42 ust. 3 w kontekście prawidłowej implementacji powinna być odczytywana w powiązaniu z ust. 4.
181	art. 42 ust. 5	Federacja Konsumentów	Rozważenie kwestii ujednolicenia terminu przedawnienia roszczeń. W projekcie ustawy przewidziany jest 2 letni termin przedawnienia, podczas gdy ogólne zasady przedawnienia przewidziane w Kodeksie cywilnym wprowadzają termin 3 lat (art. 118 k.c.)	Przedstawioną uwagę należy ocenić jako zasadną. Dyrektywa nakłada obowiązek wprowadzenia nie krótszego niż 2 lata terminu przedawnienia. Stąd też w projekcie ustawy został przyjęty 2 letni termin przedawnienia roszczeń. Rozważając jednak to zagadnienie systemowo należy zgodzić się z potrzebą utrzymania spójnego i jednolitego terminu przedawnienia w podobnych sytuacjach. W konsekwencji w projekcie ustawy zostanie wprowadzona zmiana uwzględniająca zgłoszoną uwagę.
182	art. 42 ust. 7	Polska Izba Turystyki	W projekcie ustawy w wersji z 2 listopada 2016 r. MSiT przyjęło, że odszkodowanie może zostać ograniczone do wysokości trzykrotności ceny całkowitej imprezy turystycznej. Obecnie mowa jest o trzykrotności jako minimum. Przepis jest odpowiednikiem obecnego art. 11b ust. 3 ustawy o usługach turystycznych, w którym mowa o limicie dwukrotności ceny imprezy.	Przedmiotowa uwaga zasadna. Przepis zostanie zmodyfikowany.

183	art. 42 ust. 11	Ogólnopolskie Stowarzyszenie Agentów Turystycznych	Taki zapis odnosi się do wszystkich błędów i wadliwego wykonania umowy. Agent może tylko odpowiadać za swoje popełnione błędy. Jeżeli organizator pomyli się w opisie katalogowym i zamiast 1000 m do plaży napisze w katalogu 100 m i klient wniesie reklamację, to nie jest to uchybienie z winy agenta. Ten punkt powinien odnosić się wprost do art. 45, który mówi o odpowiedzialności za błędy.	Uwaga zasadna, MSiT wskaże które konkretnie przepisy stosuje się do działalności agenta turystycznego.
184	art. 43	Zrzeszenie Agentów IATA	Co dzieje się w przypadku, kiedy żądanie to trzeba przekazać w oryginale do dostawcy/touroperatora w innej miejscowości?	Konieczność wyjaśnienia sformułowanego pytania przez autora uwagi.
185	art. 45	Ogólnopolskie Stowarzyszenie Agentów Turystycznych	Powinno zostać dopisane organizator....lub agent turystyczny ponosi odpowiedzialność odszkodowawczą wobec podróżnego za SWOJE błędy w rezerwacji....	Uwaga zasadna. MSiT uzupełni projekt o postulowane brzmienie przepisu tak, aby przedsiębiorca ponosił odpowiedzialność za wszelkie błędy spowodowane usterkami technicznymi systemu rezerwacji, które można mu przypisać.
186	art. 49	Zrzeszenie Agentów IATA	Powinno być, kto umyślnie zaniża?	Uwaga niezasadna. Zasadą prawa karnego jest, iż umyślność jest niezbędnym znamieniem czynu zabronionego.
187	art. 49	Urząd Marszałkowski Województwa Podkarpackiego	Prośba o wskazanie trybu nakładania kar na podstawie tego przepisu.	Zasygnalizowana problem w rzeczywistości nie zachodzi. Wskazany przepis jest przepisem karnym sensu stricte. Oznacza to, że orzekać je będzie niezależny i niezawisły sąd.
188	art. 49	Izba Turystyki Rzeczypospolitej Polskiej	Nieproporcjonalnie wysoka kara za zaniżenie składek.	Uwaga niezasadna. Zaproponowana sankcja jest adekwatna do uchybienia oraz jego konsekwencji nie tylko dla klientów danego organizatora turystyki, lecz także dla całego rynku turystycznego oraz systemu zabezpieczeń finansowych. Kary mają być skuteczne i odstraszające.
189	art. 50	Marszałek Województwa Lubuskiego	W przepisie nie ujęto osób fizycznych, które nie prowadzą działalności gospodarczej, a organizują imprezy turystyczne lub ułatwiają nabywanie powiązanych usług turystycznych w sposób ciągły i w otwartym naborze.	Uwaga bezzasadna. Osoby fizyczne są objęte zakresem regulacji.

190	art. 50 i art. 51	Stowarzyszenie Organizatorów Incentive Travel	Stowarzyszenie wyraża stanowisko, że tak poważna penalizacja prowadzenia działalności w zakresie organizowania imprez turystycznych lub ułatwiania nabywania powiązanych usług turystycznych bez wymaganego wpisu, a szczególnie tak szeroki krąg podmiotów objętych potencjalną sankcją prawnokarną, powinien być jeszcze przedmiotem pogłębionych konsultacji. Zdaniem SOIT, proponowane przepisy karne, mogą okazać się nieskuteczne, jeżeli chodzi o zakładany cel regulacji, tj., zgodnie z treścią uzasadnienia Projektu (str. 16), „wyeliminowanie z rynku usług turystycznych tych osób, które mimo zastosowanych wobec nich sankcji, samodzielnie lub z wykorzystaniem innych podmiotów otwierały nową działalność na tym rynku”, a dotknąć przedsiębiorców, oraz osoby wchodzące w krąg osób zarządzających, nadzorujących i prowadzących działalność firm z branży turystycznej, a nawet posiadających znikomy pakiet właścicielski w takich firmach, którzy nie dopełniają, bez intencji działania celowego, pewnych obowiązków ustawowych, szczególnie w sytuacji wprowadzenia nowej regulacji, która będzie, jak każda, na początku rodziła wątpliwości interpretacyjne i praktyczne.	Uwagę należy uznać za niezasadną. Konstrukcja przepisu jest prawidłowa. W sposób należyty realizuje ona także nie tylko wymagania stawiane przez dyrektywę, lecz także postulaty środowiska. Należy podkreślić, że nie jest możliwe skonstruowanie takiego przepisu karnego, który wykluczy możliwość jego nadużywania, używania ze szkodą dla osób, których wina nie jest znaczna. Trzeba jednak zauważyć, że kwestia ta została pozostawiona ocenie niezależnych i niezawisłych sądów, które ocenią ewentualny zakres i stopień zawinienia. Ponadto także "osoby wchodzące w krąg osób zarządzających, nadzorujących i prowadzących działalność firm z branży turystycznej, a nawet posiadających znikomy pakiet właścicielski w takich firmach, którzy nie dopełniają, bez intencji działania celowego, pewnych obowiązków ustawowych" mają obowiązek działania z co najmniej niezbędną starannością, z należytą troską o kierunek i sposób działań firm, którymi zarządzają lub których są właścicielami.
191	art. 50	Urząd Marszałkowski Województwa Podkarpackiego	Prośba o wskazanie trybu nakładania kar na podstawie tego przepisu.	Zasygnalizowana problem w rzeczywistości nie zachodzi. Wskazany przepis jest przepisem karnym sensu stricte. Oznacza to, że orzekać je będzie niezależny i niezawisły sąd.
192	art. 51	Polska Izba Ubezpieczeń	Przepis powinien obejmować także tych przedsiębiorców, którzy kontynuują działalność po ogłoszeniu niewypłacalności.	Uwaga niezasadna. Nie ma możliwości kontynuowania działalności po ogłoszeniu niewypłacalności. Zgodnie z art. 25 pkt 4 zawieranie umów po złożeniu oświadczenia o niewypłacalności jest rażącym naruszeniem, co skutkuje wykreśleniem z rejestru.
193	art. 51	Urząd Marszałkowski Województwa Podkarpackiego	Prośba o wskazanie trybu nakładania kar na podstawie tego przepisu.	Zasygnalizowana problem w rzeczywistości nie zachodzi. Wskazany przepis jest przepisem karnym sensu stricte. Oznacza to, że orzekać je będzie niezależny i niezawisły sąd.
194	art. 58	Urząd Marszałkowski Województwa Wielkopolskiego	Oплата skarbową w wysokości 17 zł, o której mowa w uzasadnieniu do ww. projektu ustawy w naszej opinii nie odnosi się do zaświadczeń o wpisie do rejestru, czy dokonaniu zmiany wpisu do rejestru, które to dokumenty wydawane są z urzędu, zatem zniesienie opłaty skarbowej za wpis do rejestru zaproponowane w art. 58 projektu ustawy.	Uwaga zasadna. Kwestia zostanie doprecyzowana poprzez wskazanie, że wydanie zaświadczenia następuje na wniosek.
195	art. 60 ust. 1	Urząd Marszałkowski Województwa Łódzkiego	Należałoby rozważyć możliwość wpisania przedsiębiorców, którzy mają wpis do rejestru organizatorów turystyki i pośredników turystycznych z urzędu do rejestru organizatorów turystyki i podmiotów ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych.	Uwaga niezasadna. Zasygnalizowany problem w rzeczywistości został rozwiązany w art. 60 ust. 5.

196	art. 60 ust. 1 i 4	Urząd Marszałkowski Województwa Wielkopolskiego	Propozycja zastąpienia wniosku o wpis, wnioskiem o dokonanie zmiany wpisu. Dla wielu przedsiębiorców istotna jest historia wpisu. Trzeba również doprecyzować kwestie wykreślenia z dotychczasowego rejestru.	Uwaga niezasadna. Przedmiotowa kwestia została prawidłowo uregulowana w przepisach zmieniających. Kwestie wpisu do rejestru dotkną w tożsamy sposób wszystkich podmiotów funkcjonujących na rynku.

2. Omówienie uwag w trybie przepisów o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa.

Lp.	Jednostka redakcyjna / część projektu ustawy	Nazwa podmiotu, który przedstawił stanowisko/ opinię	Stanowisko / opinia podmiotu	Stanowisko MSiT
1	art. 4 pkt 2	United Target	Projekt w sposób niewymagany przez Dyrektywę rozszerza jej stosowanie na wszystkie te przypadki, gdy impreza na podstawie umowy generalnej organizowana jest przez podmiot nie będący konsumentem na rzecz innych osób niż „zatrudnione” przez te podmioty, a więc w szczególności na rzecz kontrahentów/poddostawców/współpracowników nie pozostających w stosunku zatrudnienia.	Uwagę należy ocenić jako zasadną. Przedmiotowa definicja zostanie zmieniona tak, aby była w pełni zgodna z treścią przepisów dyrektywy.
2	art. 4 pkt 2	United Target	Projekt nieprawidłowo tłumaczy zawarte w dyrektywie pojęcie „podróży służbowej” w sposób sugerujący, iż odnosi się ono wyłącznie do podróży służbowych w rozumieniu polskiego kodeksu pracy, podczas gdy w w/w wersji angielskiej, nie posłużono się pojęciem: w angielskiej wersji jest mowa o „business travel”, co niewątpliwie odnosi się do podróży biznesowych (w tym służbowych), a nie tylko podróży służbowych. Proponuje się następujące brzmienie art. 4 pkt 2 : "imprez turystycznych i powiązanych usług turystycznych nabywanych na podstawie umowy generalnej o organizowanie podróży biznesowych zawieranych pomiędzy przedsiębiorcą a inną osobą fizyczną, osobą prawną lub jednostką organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej działającą w celach związanych z jej działalnością odpłatną, zarobkową lub zawodową, na rzecz osób zatrudnionych przez te podmioty"	Uwagę należy ocenić jako nieuzasadnioną. Przedmiotowa kwestia została jednoznacznie określona w dyrektywie. Przyjęta regulacja jest z nią w pełni zgodna (vide oficjalne tłumaczenie dyrektywy). Należy przypomnieć, że wiążące w procesie implementacji są przepisy dyrektywy i ich brzmienie, a nie motywy dyrektywy.

3. Uwagi, które wpłynęły po upływie terminu wyznaczonego do zgłaszania uwag w ramach konsultacji publicznych

Lp.	Jednostka redakcyjna / część projektu ustawy	Nazwa podmiotu, który przedstawił stanowisko/ opinię	Stanowisko / opinia podmiotu
1		Urząd Marszałkowski Województwa Śląskiego	Zwraca się uwagę na przygotowywanie aktów prawnych w sposób czytelny dla przedsiębiorców. Zaproponowana ustawa o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych, a w szczególności art. 6 i 7 stanowią zapisy trudne do zinterpretowania. Ponadto sformułowane definicje zawarte w art. 5 wymagają wyjaśnienia i doprecyzowania.
2		Urząd Marszałkowski Województwa Śląskiego	Czy przez definicję organizatora turystyki należy rozumieć również przedsiębiorcę, który organizuje imprezy turystyczne lecz nie oferuje ich i nie sprzedaje finalnemu klientowi lecz organizatorowi, który podpisuje z klientem umowę na swoim druku? W przypadku wystąpienia niewypłacalności, który podmiot będzie odpowiedzialny i z którego zabezpieczenia należałoby wówczas uruchamiać środki.
3	art. 4	Urząd Marszałkowski Województwa Śląskiego	Podmioty wymienione w art. 4 projektu ustawy stanowią znikomy element rynku i tak naprawdę po wejściu w życie nowej ustawy niewiele zostanie zmienione. W związku z powyższym, art. 4 projektu ustawy powinien objąć szerszą grupę podmiotów działających na rynku turystycznym organizujących imprezy tylko w kraju lecz przyjmujących całość zapłaty po realizacji imprezy.
4	art. 5	Urząd Marszałkowski Województwa Śląskiego	W art. 5 natomiast zabrakło precyzyjnej definicji „okazjonalnie” i „ograniczona grupa podróżnych” co może prowadzić do dowolnych interpretacji tego zapisu. Określenia te będą kluczowe przy wyłączeniu z zakresu regulacji tego typu podmiotów.
5	art. 21	Urząd Marszałkowski Województwa Śląskiego	Proponujemy jednoznacznie określić jaki dokument potwierdza dokonanie wpisu do wykazu zgłoszeń podmiotów zagranicznych. Ponadto zwracamy uwagę na brak informacji w jakim języku kopia zabezpieczenia finansowego powinna zostać złożona

6	art. 25	Urząd Marszałkowski Województwa Śląskiego	Proponujemy rozszerzyć katalog rażących naruszeń o wprowadzenie zapisu: „złożenie oświadczenia o niewypłacalności lub w przypadku braku możliwości uzyskania oświadczenia zwrócenie się przez marszałka o wypłatę środków z zabezpieczeń finansowych bezpośrednio podróżnym bez uzyskania tego oświadczenia, jeżeli okoliczności w oczywisty sposób wskazują, że organizator turystyki lub podmiot ułatwiający nabywanie powiązanych usług turystycznych nie jest w stanie wywiązać się z umów zawartych z podróżnymi oraz zapewnić pokrycia kosztów powrotu podróżnych do kraju lub zapewnić podróżnym zwrotu wpłat lub ich części wniesionych tytułem zapłaty za imprezę turystyczną lub powiązane usługi turystyczne, które nie zostały lub nie zostały lub nie zostaną zrealizowane”, oraz w pkt. 6 wykreślić „mimo wezwania”.
7	art. 35 ust. 2 pkt 4	Europejskie Centrum Konsumenckie	Europejskie Centrum Konsumenckie proponuje zmienić brzmienie art. 35 ust. 2 pkt. 4 na : dokładny termin rozpoczęcia imprezy oraz jej zakończenia.
8	art. 35 ust. 2 pkt. 14	Europejskie Centrum Konsumenckie	ECK proponuje zastąpić odwołanie do dyrektywy 2015/2302/UE odniesieniem do ustawy o pozasądowym rozwiązywaniu sporów konsumenckich (Dz.U. z 2016, poz. 1823) oraz zamienić termin odpowiednio „rozstrzyganie” na „rozwiązywanie” .
9	art. 35 ust.2 pkt. 14	Europejskie Centrum Konsumenckie	ECK proponuje rozwinąć przepis po apostrofie: „informacje na temat dostępnych wewnętrznych procedur skargowych powinny zawierać adres, pod którym konsument może składać reklamacje, oraz zasady korzystania z tych procedur” .
10	art. 42 ust. 5	Europejskie Centrum Konsumenckie	ECK Polska proponuje zmienić w następującej treści: „Roszczenia, o których mowa w ust. 1 i 2, przedawniają się z upływem 10 lat”.
11	art. 44 ust. 3	Europejskie Centrum Konsumenckie	Europejskie Centrum Konsumenckie proponuje po apostrofie dodać zdanie w brzmieniu: „Ciężar udowodnienia tego faktu spoczywa na organizatorze turystyki”.
12		Stowarzyszenie Zarządców Obiektów Rekreacyjno-Turystycznych	Zakres merytoryczny projektu ustawy o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych, nie należy do zadań statutowych Stowarzyszenia Zarządców Obiektów Rekreacyjno-Turystycznych

Lp.	Podmioty, które zgłosiły zainteresowanie pracami nad projektem ustawy w trybie ustawy o działalności lobbingowej w procesie stanowienia prawa	Data wniesienia zgłoszenia
1.	United Target spółka z ograniczoną odpowiedzialnością sp.k. z siedzibą w Warszawie	23.02.2017 r.
2.	Stowarzyszenie Rzeczników Konsumentów	01.03.2017 r.

Tabela zgodności projektu ustawy o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych wg stanu projektu z 17.07.2017 r. z Dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) z dnia 25 listopada 2015 r. w sprawie imprez turystycznych i powiązanych usług turystycznych

Tytuł projektu	Projekt ustawy o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych (stan z 20.07.2017 r.)				
Tytuł wdrażanego aktu prawnego/wdrażanych aktów prawnych	DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) 2015/2302 z dnia 25 listopada 2015 r. w sprawie imprez turystycznych i powiązanych usług turystycznych, zmieniająca rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 i dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/83/UE oraz uchylająca dyrektywę Rady 90/314/EWG				
jednostka redakcyjna	Dyrektywa	konieczność wdrożenia T / N	jednostka redakcyjna	Projekt ustawy	Uwagi
art. 1	Celem niniejszej dyrektywy jest przyczynienie się do prawidłowego funkcjonowania rynku wewnętrznego i osiągnięcia wysokiego i jak najbardziej jednolitego poziomu ochrony konsumentów poprzez zbliżenie niektórych aspektów przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich w odniesieniu do umów zawieranych pomiędzy podróżnymi a przedsiębiorcami dotyczących imprez turystycznych oraz powiązanych usług turystycznych.	N			Przepis nie wymaga implementacji
art. 2 ust. 1	Niniejszą dyrektywę stosuje się do imprez turystycznych oferowanych do sprzedaży lub sprzedawanych podróżnym przez przedsiębiorców oraz do powiązanych usług turystycznych, których zamawianie jest ułatwiane podróżnym przez przedsiębiorców	T	art. 1 ust. 1	Ustawa określa: warunki oferowania, sprzedaży i realizacji imprez turystycznych oraz powiązanych usług turystycznych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, a także za granicą, jeżeli umowy z podróżnymi są zawierane przez przedsiębiorców turystycznych mających siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej	
art. 2 ust. 2	Niniejszej dyrektywy nie stosuje się do: a) imprez turystycznych oraz powiązanych usług turystycznych trwających krócej niż 24 godziny, chyba że obejmują one zakwaterowanie;	T	art. 3	Ustawy nie stosuje się do: 3) imprez turystycznych oraz powiązanych usług turystycznych trwających krócej niż 24 godziny, chyba że obejmują nocleg.	

	b) imprez turystycznych oraz powiązanych usług turystycznych, które są odpowiednio oferowane oraz których zamawianie jest ułatwiane okazjonalnie i na zasadach niekomercyjnych, i wyłącznie ograniczonej grupie podróżnych; c) imprez turystycznych i powiązanych usług turystycznych nabywanych na podstawie umowy ogólnej o zorganizowanie podróży służbowej zawieranej pomiędzy przedsiębiorcą a inną osobą fizyczną lub prawną działającą w celach związanych z jej działalnością handlową, gospodarczą, rzemieślniczą lub wykonywaniem wolnego zawodu.			1) imprez turystycznych oraz powiązanych usług turystycznych, które są oferowane oraz których zamawianie i realizowanie jest ułatwiane okazjonalnie, na zasadach niezarobkowych i wyłącznie ograniczonej grupie podróżnych; 2) imprez turystycznych i powiązanych usług turystycznych nabywanych na podstawie umowy generalnej o organizowanie podróży służbowych zawieranej między przedsiębiorcą turystycznym a przedsiębiorcą w rozumieniu art. 431 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. - Kodeks cywilny (Dz. U. z 2017 r. poz. 459 i 933) albo podmiotem prowadzącym działalność odpłatną;	
art. 2 ust. 3	Niniejsza dyrektywa nie narusza krajowego ogólnego prawa umów, między innymi, przepisów dotyczących ważności, zawierania lub skutków umowy, w zakresie, w jakim aspekty ogólnego prawa umów nie są regulowane w niniejszej dyrektywie.	T	art. 22 ust. 1	Do działalności w zakresie organizowania imprez turystycznych oraz ułatwiania nabywania powiązanych usług turystycznych stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2016 r. poz. 1829, z późn. zm.) dotyczące regulowanej działalności gospodarczej oraz kontroli działalności gospodarczej przedsiębiorcy.	Przepisy kodeksu cywilnego stosuje się odpowiednio na zasadach ogólnych.
art. 3	Na potrzeby niniejszej dyrektywy zastosowanie mają następujące definicje:	T	art. 4	Ileć w ustawie jest mowa o:	
art. 3 pkt 1)	„usługa turystyczna” oznacza: a) przewóz pasażerów; b) zakwaterowanie, które nie jest nieodłącznym elementem przewozu pasażerów oraz w celach innych niż pobytowe; c) wynajem samochodów, innych pojazdów silnikowych w rozumieniu art. 3 pkt 11 dyrektywy 2007/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (16) lub motocykli wymagających prawa jazdy kategorii A zgodnie z art. 4 ust. 3 lit. c) dyrektywy 2006/126/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (17); d) każdą inną usługę świadczoną turystom, która nie jest nieodłączną częścią usługi turystycznej w rozumieniu lit. a), b) lub c);	T	art. 4 pkt 1)	usłudze turystycznej – należy przez to rozumieć: a) przewóz pasażerów, b) zakwaterowanie w celach innych niż pobytowe, które nie jest nieodłącznym elementem przewozu pasażerów, c) wynajem pojazdów samochodowych lub innych pojazdów silnikowych, d) inną usługę świadczoną podróżnym, która nie stanowi integralnej części usług wskazanych w lit. a-c	

art. 3 pkt 2)	„ impreza turystyczna ” oznacza połączenie co najmniej dwóch różnych rodzajów usług turystycznych na potrzeby tej samej podróży lub tych samych wakacji, jeżeli: a) usługi te zostały połączone przez jednego przedsiębiorcę, w tym również na prośbę podróżnego lub zgodnie z jego wyborem, przed zawarciem jednej umowy na wszystkie usługi; lub b) niezależnie od tego, czy zawarto odrębne umowy z dostawcami poszczególnych usług turystycznych, usługi te: (i) są nabywane w jednym punkcie sprzedaży i zostały wybrane, zanim podróżny zgodził się dokonać zapłaty; (ii) są oferowane lub sprzedawane po cenie obejmującej wszystkie usługi lub po cenie całkowitej, lub gdy jedną z tych cen obciążony jest nabywca, (iii) są reklamowane lub sprzedawane przy użyciu określenia „ impreza turystyczna ” lub podobnego określenia, (iv) są łączone po zawarciu umowy, na podstawie której przedsiębiorca uprawnia podróżnego do dokonania wyboru spośród różnych rodzajów usług turystycznych, lub (v) są nabywane od odrębnych przedsiębiorców za pośrednictwem powiązanych procesów rezerwacji online, podczas których imię i nazwisko podróżnego, szczegóły płatności oraz adres poczty elektronicznej podróżnego są przekazywane przez przedsiębiorcę, z którym zawarta została pierwsza umowa, innemu przedsiębiorcy lub innym przedsiębiorcom, a umowa z tym innym przedsiębiorcą lub innymi przedsiębiorcami zostanie zawarta najpóźniej 24 godziny po potwierdzeniu rezerwacji pierwszej usługi turystycznej.	T	art. 4 pkt 2)	imprezie turystycznej – należy przez to rozumieć połączenie co najmniej dwóch różnych rodzajów usług turystycznych na potrzeby jednej podróży lub wakacji, spełniające warunki, o których mowa w art. 5 ust. 1;	
			art. 5	1. Do utworzenia imprezy turystycznej dochodzi jeżeli: 1) usługi turystyczne zostały połączone przez jednego przedsiębiorcę turystycznego, w tym na prośbę podróżnego lub zgodnie z jego wyborem, przed zawarciem umowy obejmującej wszystkie usługi lub 2) niezależnie od tego, czy zawarto odrębne umowy z dostawcami poszczególnych usług turystycznych, usługi te są: a) nabywane w jednym punkcie sprzedaży i zostały wybrane, zanim podróżny zgodził się dokonać zapłaty, lub b) oferowane lub sprzedawane po cenie obejmującej wszystkie usługi lub po cenie całkowitej, lub gdy jedną z tych cen obciążony jest nabywca, lub c) reklamowane lub sprzedawane przy użyciu określenia „ impreza turystyczna ” lub podobnego, lub d) łączone po zawarciu umowy, na podstawie której podróżny został uprawniony do dokonania wyboru spośród różnych rodzajów usług turystycznych, lub e) nabywane od odrębnych przedsiębiorców turystycznych za pośrednictwem powiązanych procesów rezerwacji online, podczas których przedsiębiorca turystyczny, z którym zawarta została pierwsza umowa, przekazuje innemu przedsiębiorcy turystycznemu lub przedsiębiorcom turystycznym: imię i nazwisko podróżnego, adres poczty elektronicznej oraz szczegóły płatności, a umowa z kolejnym przedsiębiorcą turystycznym lub przedsiębiorcami turystycznymi zostanie zawarta najpóźniej 24 godziny po potwierdzeniu rezerwacji pierwszej usługi turystycznej.	

	Połączenie usług turystycznych, w przypadku którego nie więcej niż jeden rodzaj usługi turystycznej, o której mowa w pkt 1 lit. a), b) lub c), zostaje połączony z jedną lub więcej usługami świadczonymi turystom, o których mowa w pkt 1 lit. d), nie jest imprezą turystyczną, jeżeli usługi, o których mowa w pkt 1 lit. d): a) nie stanowią znacznej części wartości tego połączenia i nie są reklamowane jako istotny element tego połączenia ani nie stanowią istotnego elementu tego połączenia z innych względów; lub b) zostały wybrane i nabyte dopiero po rozpoczęciu realizacji usługi turystycznej, o której mowa w pkt 1 lit. a), b) lub c);			2. Do utworzenia imprezy turystycznej nie dochodzi, mimo spełnienia przesłanek o których mowa w ust. 1, w przypadku połączenia nie więcej niż jednego rodzaju usługi turystycznej, o której mowa w art. 4 pkt 1 lit. a, b albo c, z jedną lub kilkoma usługami turystycznymi, o których mowa w art. 4 pkt 1 lit. d, które: 1) nie stanowią znacznej części łącznej wartości połączonych usług turystycznych i nie są reklamowane jako istotny element tego połączenia, ani nie stanowią takiego elementu z innych przyczyn lub 2) zostały wybrane i nabyte po rozpoczęciu realizacji usługi turystycznej, o której mowa w art. 4 pkt 1 lit. a, b albo c.	
art. 3 pkt 3)	„umowa o udział w imprezie turystycznej” oznacza umowę dotyczącą imprezy turystycznej jako całości lub, jeżeli impreza turystyczna jest realizowana na podstawie odrębnych umów, wszystkie umowy dotyczące usług turystycznych objętych imprezą turystyczną	T	art. 4 pkt 3)	umowie o udział w imprezie turystycznej – należy przez to rozumieć umowę dotyczącą imprezy turystycznej jako całości lub, jeżeli impreza turystyczna jest realizowana na podstawie odrębnych umów, wszystkie umowy obejmujące poszczególne usługi turystyczne w ramach tej samej imprezy turystycznej;	
art. 3 pkt 4)	„rozpoczęcie imprezy turystycznej” oznacza rozpoczęcie wykonywania usług turystycznych objętych imprezą turystyczną	T	art. 4 pkt 4)	rozpoczęciu imprezy turystycznej – należy przez to rozumieć rozpoczęcie wykonywania usług turystycznych objętych imprezą turystyczną;	
art. 3 pkt 5)	„powiązane usługi turystyczne” oznaczają co najmniej dwa różne rodzaje usług turystycznych nabytych na potrzeby tej samej podróży lub tych samych wakacji, niestanowiących imprezy turystycznej, dla których zawierane są odrębne umowy z poszczególnymi dostawcami usług turystycznych, jeżeli przedsiębiorca ułatwia:	T	art. 4 pkt 5)	powiązanych usługach turystycznych – należy przez to rozumieć niestanowiące imprezy turystycznej połączenie co najmniej dwóch różnych rodzajów usług turystycznych nabytych na potrzeby tej samej podróży lub wakacji, objęte odrębnymi umowami z dostawcami poszczególnych usług turystycznych, spełniające warunki, o których mowa w art. 6 ust. 1;	
	a) podróżnym przy okazji jednej wizyty lub jednego kontaktu z jego punktem sprzedaży dokonanie odrębnego wyboru i odrębnej płatności za każdą usługę turystyczną; lub		art.6 ust. 1	Do utworzenia powiązanych usług turystycznych dochodzi, jeżeli przedsiębiorca turystyczny ułatwia podróżnym nabywanie usług turystycznych:	
	b) w sposób ukierunkowany, nabycie co najmniej jednej dodatkowej usługi turystycznej od innego przedsiębiorcy, jeżeli umowa z takim innym			1) przy okazji jednej wizyty lub kontaktu z jego punktem sprzedaży z możliwością dokonania wyboru i zapłaty odrębnie za każdą usługę turystyczną lub	

	przedsiębiorcą zostanie zawarta najpóźniej 24 godziny po potwierdzeniu rezerwacji pierwszej usługi turystycznej.			2) w sposób ukierunkowany od innego przedsiębiorcy turystycznego w zakresie co najmniej jednej dodatkowej usługi turystycznej, jeżeli umowa z tym przedsiębiorcą turystycznym zostanie zawarta najpóźniej 24 godziny po potwierdzeniu rezerwacji pierwszej usługi turystycznej.	
	W przypadku nabycia nie więcej niż jednego rodzaju usług turystycznych, o których mowa w pkt 1 lit. a), b) lub c), i jednej lub więcej usług świadczonych turystom, o których mowa w pkt 1 lit. d), nie stanowią one powiązanych usług turystycznych, jeżeli usługi, o których mowa w pkt 1 lit. d), nie stanowią znacznej części łącznej wartości usług i nie są reklamowane jako istotny element podróży lub wakacji ani nie stanowią istotnego elementu podróży lub wakacji z innych względów;	T	art. 6 ust. 2	Do utworzenia powiązanych usług turystycznych nie dochodzi, mimo spełnienia przesłanek, o których mowa w ust. 1, w przypadku połączenia nie więcej niż jednego rodzaju usługi turystycznej, o której mowa w art. 4 pkt 1 lit. a, b albo c, z jedną lub kilkoma usługami turystycznymi, o których mowa w art. 4 pkt 1 lit. d, jeżeli wartość tych innych usług nie stanowi znacznej części łącznej wartości połączonych usług turystycznych i nie są one reklamowane jako istotny element tego połączenia, ani nie stanowią istotnego elementu tego połączenia z innych przyczyn.	
art. 3 pkt 6)	„podróżny” oznacza każdą osobę, która chce zawrzeć umowę lub jest uprawniona do podróżowania na podstawie umowy zawartej w zakresie stosowania niniejszej dyrektywy	T	art. 4 pkt 6)	podróżnym – należy przez to rozumieć każdego, kto chce zawrzeć umowę lub jest uprawniony do podróżowania na podstawie umowy zawartej w zakresie stosowania ustawy;	
art. 3 pkt 7)	„przedsiębiorca” oznacza każdą osobę fizyczną lub prawną, niezależnie od tego, czy jest to podmiot publiczny czy prywatny, która działa – w tym również za pośrednictwem każdej innej osoby działającej w jej imieniu lub na jej rzecz – w celach związanych z jej działalnością handlową, gospodarczą, rzemieślniczą lub wykonywaniem wolnego zawodu, w związku z umowami objętymi zakresem niniejszej dyrektywy, występując w charakterze organizatora, sprzedawcy detalicznego, przedsiębiorcy ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych lub w charakterze dostawcy usług turystycznych	T	art. 4 pkt 7)	przedsiębiorcy turystycznym – należy przez to rozumieć organizatora turystyki, agenta turystycznego, przedsiębiorcę ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych, agenta turystycznego lub dostawcę usług turystycznych, będącego przedsiębiorcą w rozumieniu art. 431 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. - Kodeks cywilny albo prowadzącego działalność odpłatną	
art. 3 pkt 8)	„organizator” oznacza przedsiębiorcę, który tworzy i sprzedaje lub oferuje do sprzedaży imprezy turystyczne, bezpośrednio lub za pośrednictwem innego przedsiębiorcy bądź razem z innym przedsiębiorcą, lub też przedsiębiorcę, który przekazuje dane podróżnego innemu przedsiębiorcy zgodnie z pkt 2 lit. b) ppkt (v)	T	art. 4 pkt 8)	organizatorze turystyki — należy przez to rozumieć przedsiębiorcę turystycznego, który tworzy i sprzedaje lub oferuje do sprzedaży imprezy turystyczne, bezpośrednio lub za pośrednictwem innego przedsiębiorcy turystycznego lub razem z innym przedsiębiorcą turystycznym, lub też przedsiębiorcę turystycznego, który przekazuje dane podróżnego innemu przedsiębiorcy turystycznemu zgodnie z art. 5 ust. 1 pkt 2 lit. e;	

art. 3 pkt 9)	„sprzedawca detaliczny” oznacza przedsiębiorcę innego niż organizator, który sprzedaje lub oferuje do sprzedaży imprezy turystyczne utworzone przez organizatora	T	art. 4 pkt 9)	agencje turystycznym — należy przez to rozumieć przedsiębiorcę turystycznego innego niż organizator turystyki, który na podstawie umowy agencyjnej sprzedaje lub oferuje do sprzedaży imprezy turystyczne utworzone przez organizatora turystyki;	
art. 3 pkt 10)	„prowadzenie przedsiębiorstwa” oznacza prowadzenie przedsiębiorstwa zdefiniowane w art. 4 pkt 5 dyrektywy 2006/123/WE				brak stosownej definicji w projekcie ustawy, ale pojęcie to nie jest ani razu używane w treści przepisów w jakiegokolwiek kombinacji
art. 3 pkt 11)	„trwały nośnik” oznacza każde urządzenie umożliwiające podróżnemu lub przedsiębiorcy przechowywanie informacji kierowanych do niego osobiście, w sposób umożliwiający dostęp do nich w przyszłości przez okres odpowiedni do celów, jakim te informacje służą, i pozwalający na odtworzenie przechowywanych informacji w niezmienionej postaci	T	art. 4 pkt 10)	trwałym nośniku — należy przez to rozumieć materiał lub narzędzie umożliwiające podróżnemu lub przedsiębiorcy turystycznemu przechowywanie informacji kierowanych osobiście do niego, w sposób umożliwiający dostęp do informacji w przyszłości przez czas odpowiedni do celów, jakim te informacje służą, i które pozwalają na odtworzenie przechowywanych informacji w niezmienionej postaci;	
art. 3 pkt 12)	„nieuniknione i nadzwyczajne okoliczności” oznaczają sytuację poza kontrolą strony powołującej się na taką sytuację i której skutków nie można było uniknąć, nawet gdyby podjęto wszelkie rozsądne działania	T	art. 4 pkt 15)	nieuniknionych i nadzwyczajnych okolicznościach – należy przez to rozumieć sytuację pozostającą poza kontrolą strony powołującej się na taką sytuację, której skutków nie można było uniknąć, nawet gdyby podjęto wszelkie rozsądne działania;	
art. 3 pkt 13)	„niezgodność” oznacza niewykonanie lub nienależyte wykonanie usług turystycznych objętych imprezą turystyczną	T	art. 4 pkt 16)	niezgodności – należy przez to rozumieć niewykonanie lub nienależyte wykonanie usług turystycznych objętych imprezą turystyczną.	

art. 3 pkt 14)	„małoletni” oznacza osobę w wieku poniżej 18 lat	T			Zrezygnowano z implementacji definicji tego pojęcia z uwagi na to, że brzmienie tej definicji w dyrektywie odbiega od ugruntowanego pojmowania "małoletniego" w polskim systemie prawnym. Pojęcie to, w miejscach w których występowało w implementowanych przepisach, zastąpiono zwrotem definiującym "osoba w wieku poniżej 18 lat"
art. 3 pkt 15)	„punkt sprzedaży” oznacza miejsce prowadzenia sprzedaży detalicznej, ruchome lub stałe, jak również internetowe strony sprzedaży detalicznej lub podobne punkty sprzedaży online, z uwzględnieniem przypadków, gdy internetowe strony sprzedaży detalicznej lub punkty sprzedaży online przedstawiane są podróżnym jako jeden punkt obsługi, w tym usługa dostępna telefonicznie	T	art. 4 pkt 11)	punkcie sprzedaży – należy przez to rozumieć ruchome lub stałe miejsce prowadzenia sprzedaży imprez turystycznych lub powiązanych usług turystycznych, jak również strony internetowe sprzedaży lub podobne punkty sprzedaży online, z uwzględnieniem przypadków, gdy internetowe strony sprzedaży lub punkty sprzedaży online przedstawiane są podróżnym jako jeden punkt obsługi, w tym usługa dostępna telefonicznie;	
art. 3 pkt 16)	„powrót do kraju” oznacza powrót podróżnego do miejsca rozpoczęcia podróży lub do innego miejsca uzgodnionego przez strony umowy	T	art. 4 pkt 12)	powrocie do kraju – należy przez to rozumieć powrót podróżnego do miejsca rozpoczęcia podróży lub do innego miejsca uzgodnionego przez strony umowy;	
art. 4	O ile niniejsza dyrektywa nie stanowi inaczej, państwa członkowskie nie mogą utrzymywać ani wprowadzać do swojego prawa krajowego przepisów odbiegających od tych, które zostały ustanowione w niniejszej dyrektywie, w tym również przepisów surowszych lub łagodniejszych, prowadzących do zróżnicowanego poziomu ochrony podróżnych.	T	art. 63	W ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. o usługach turystycznych (Dz. U. z 2016 r. poz. 187 i 1334 oraz z 2017 r. poz. 60) wprowadza się następujące zmiany: 1) tytuł ustawy otrzymuje brzmienie: „o usługach hotelarskich oraz usługach pilotów wycieczek i przewodników turystycznych”; [pozostałe zmiany pominięte]	
art. 5 ust. 1	Państwa członkowskie zapewniają, aby – zanim podróżny zwiąże się jakąkolwiek umową o udział w imprezie turystycznej lub jakąkolwiek odpowiadającą	T	art. 7 ust. 1 pkt 5	Organizatorzy turystyki oraz przedsiębiorcy ułatwiający nabywanie powiązanych usług turystycznych są obowiązani spełniać następujące warunki: realizować wobec podróżnych obowiązki informacyjne, o których mowa w rozdziale 6	

	jej ofertą – organizator oraz, w przypadku gdy impreza turystyczna jest sprzedawana za pośrednictwem sprzedawcy detalicznego, również sprzedawca detaliczny udzielał podróŜnemu standardowych informacji za pośrednictwem odpowiedniego formularza zawartego w załączniku I część A lub B oraz następujących informacji, jeŜeli dotyczą one danej imprezy turystycznej:	
art. 7 ust. 4 pkt 4	Agent turystyczny, a takŜe organizator turystyki lub przedsiębiorca ułatwiający nabywanie powiązanych usług turystycznych, który w ramach wykonywanej działalności jednocześnie działa jako agent turystyczny, jest obowiązany: realizować wobec podróŜnych obowiązki informacyjne, o których mowa w załącznikach do ustawy.	
art. 39	1. Organizator turystyki, przedsiębiorca ułatwiający nabywanie powiązanych usług turystycznych oraz agent turystyczny, w przypadku gdy impreza turystyczna jest sprzedawana za jego pośrednictwem, przed zawarciem umowy udziela podróŜnym standardowych informacji za pośrednictwem odpowiedniego formularza. 2. JeŜeli danych rodzaj powiązanych usług turystycznych nie jest objęty standardowym formularzem, przedsiębiorca ułatwiający nabywanie powiązanych usług turystycznych udziela podróŜnemu w jasny, zrozumiały i widoczny sposób informacji dotyczących: 1) objęcia ochroną na wypadek niewypłacalności, 2) wyłącznej odpowiedzialności za należyte, zgodne z umową wykonanie swojej usługi przez kaŜdego usługodawcę z osobna, 3) niestosowania do powiązanych usług turystycznych przepisów ustawy, które dotyczą wyłącznie imprez turystycznych. 3. Standardowy formularz informacyjny: 1) do umów o udział w imprezie turystycznej, jeŜeli jest moŜliwe uŜycie hiperłącza jest określony w załączniku nr 1 do ustawy; 2) do umów o udział w imprezie turystycznej, jeŜeli nie jest moŜliwe uŜycie hiperłącza jest określony w załączniku nr 2 do ustawy; 3) w przypadku gdy organizator turystyki przekazuje dane innemu przedsiębiorcy turystycznemu, zgodnie z art. 6 ust. 2 lit. e jest określony w załączniku nr 3 do ustawy; 4) w przypadku gdy przedsiębiorca ułatwiający nabywanie powiązanych usług turystycznych online w rozumieniu art. 6 ust. 1 pkt 1, jest przewoźnikiem sprzedającym bilet w obie strony jest określony w załączniku nr 4 do ustawy; 5) w przypadku gdy przedsiębiorca ułatwiający nabywanie powiązanych usług turystycznych online w rozumieniu art. 6 ust. 1 pkt 1, jest przedsiębiorcą turystycznym innym niŜ przewoźnik sprzedający bilet w obie strony jest określony w załączniku nr 5 do ustawy; 6) w przypadku powiązanych usług turystycznych w rozumieniu art. 6 ust. 1 pkt 1, gdy umowy są zawierane w równoczesnej fizycznej obecności przedsiębiorcy ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych, innego niŜ przewoźnik sprzedający bilet w obie strony, i podróŜnego jest określony w załączniku nr 6 do ustawy; 7) w przypadku gdy przedsiębiorca ułatwiający nabywanie powiązanych usług turystycznych online w rozumieniu art. 6 ust. 1 pkt 2, jest przewoźnikiem sprzedającym bilet w obie strony jest określony w załączniku nr 7 do ustawy; 8) w przypadku gdy przedsiębiorca ułatwiający nabywanie powiązanych usług turystycznych online w rozumieniu art. 6 ust. 1 pkt 2 ustawy, jest przedsiębiorcą innym niŜ przewoźnik sprzedający bilet w obie strony jest określony w załączniku nr 8 do ustawy. 4. Przepisy ust. 1 i 2 mają zastosowanie również do przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych, nieposiadających siedziby na terytorium Unii Europejskiej lub państwa, o którym mowa w art. 8 ust. 2, którzy kierują swoją działalność na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.	

art. 5 ust. 1 punkty	a) główne właściwości usług turystycznych:		art. 40 ust. 1 pkt 1	Organizator turystyki lub agent turystyczny, w przypadku gdy impreza turystyczna jest sprzedawana za jego pośrednictwem, udziela podróżnemu zanim podróżny ten zwiąże się jakąkolwiek umową o udział w imprezie turystycznej lub odpowiadającą jej ofertą, następujących informacji:	
art. 5 ust. 1 punkty	(i) miejsce lub miejsca docelowe podróży, trasa i czas pobytu wraz z datami oraz – w przypadku gdy impreza turystyczna obejmuje zakwaterowanie – liczba noclegów objętych daną usługą;		art. 40 ust. 1 pkt 1 lit. a	miejsce pobytu, trasę i czas trwania imprezy, w tym co najmniej przybliżoną datę początkową i końcową oraz liczbę noclegów zapewnianych w trakcie imprezy turystycznej,	
art. 5 ust. 1 punkty	(ii) środki, właściwości i kategorie transportu, punkty, daty i czas wyjazdu i powrotu, czas trwania i miejsce postojów oraz połączenia komunikacyjne.		art. 40 ust. 1 pkt 1 lit. b	rodzaj, klasę, kategorię lub charakter środka transportu a także informacje dotyczące przejazdów, w szczególności czas i miejsce wyjazdów oraz postojów, a jeżeli dokładny czas nie został jeszcze określony – o przybliżonym czasie wyjazdu i powrotu,	
art. 5 ust. 1 punkty	Jeżeli dokładny czas nie został jeszcze określony, organizator oraz, w odpowiednim przypadku, sprzedawca detaliczny informuje podróżnego o przybliżonym czasie wyjazdu i powrotu;		art. 40 ust. 1 pkt 1 lit. b	rodzaj, klasę, kategorię lub charakter środka transportu a także informacje dotyczące przejazdów, w szczególności czas i miejsce wyjazdów oraz postojów, a jeżeli dokładny czas nie został jeszcze określony – o przybliżonym czasie wyjazdu i powrotu,	
art. 5 ust. 1 punkty	(iii) miejsce, główne cechy oraz – w stosownych przypadkach – kategoria turystyczna zakwaterowania zgodnie z zasadami państwa docelowego;		art. 40 ust. 1 pkt 1 lit. a i c	[...] liczbę noclegów zapewnianych w trakcie imprezy turystycznej; położenie, rodzaj i kategorię obiektu zakwaterowania, według przepisów kraju pobytu;	
art. 5 ust. 1 punkty	(iv) wyżywienie;		art. 40 ust. 1 pkt 1 lit. d	liczbę i rodzaj posiłków,	
art. 5 ust. 1 punkty	(v) zwiedzanie, wycieczki lub inne usługi uwzględnione w cenie całkowitej uzgodnionej dla danej imprezy turystycznej;		art. 40 ust. 1 pkt 1 lit. e i pkt 3	szczegółowy program zwiedzania i atrakcji turystycznych; cenę imprezy turystycznej łącznie z podatkami oraz w razie potrzeby z wszelkimi dodatkowymi opłatami i innymi kosztami lub – jeśli nie można zasadnie oczekiwać, aby koszty te zostały obliczone przed zawarciem umowy – informację o rodzaju dodatkowych kosztów, którymi podróżny może zostać obciążony	
art. 5 ust. 1 punkty	(vi) jeżeli nie wynika to jasno z kontekstu – informacja o tym, czy jakiegokolwiek usługi turystyczne będą świadczone podróżnemu w grupie, a jeżeli tak, to – gdy jest to możliwe – informacja o przybliżonej liczbie grupy;	T	art. 40 ust. 1 pkt 1 lit. f	czy jakiegokolwiek usługi turystyczne będą świadczone w grupie oraz, jeśli to możliwe o przybliżonej liczbie grupy,	

art. 5 ust. 1 punkty	(vii) w przypadku gdy skorzystanie przez podróżnego z innych usług świadczonych turystom zależy od skutecznej komunikacji ustnej – język, w jakim usługi te będą wykonywane; oraz	T	art. 40 ust. 1 pkt 1 lit. g	informację o wymaganiach językowych w wypadku, gdy skorzystanie przez podróżnego z niektórych usług turystycznych będzie zależało od skutecznej komunikacji ustnej;	
art. 5 ust. 1 punkty	(viii) informacja o tym, czy dana podróż lub wakacje są co do zasady odpowiednie dla osób o ograniczonej sprawności ruchowej, a na wniosek podróżnego – dokładne informacje na temat dostosowania danej podróży lub wakacji do potrzeb tego podróżnego;	T	art. 40 ust. 1 pkt 1 lit. h	informację o dostępności usług turystycznych dla osób o ograniczonej sprawności ruchowej, a także na wniosek podróżnego, dokładne informacje na temat możliwości ich dostosowania do jego potrzeb;	
art. 5 ust. 1 punkty	b) nazwa handlowa i adres geograficzny organizatora oraz, w stosownych przypadkach, sprzedawcy detalicznego, a także ich numer telefonu i, w stosownych przypadkach, adres poczty elektronicznej;	T	art. 40 ust. 1 pkt 8	nazwę handlową i adres organizatora turystyki lub agenta turystycznego, a także ich numery telefonów lub adresy poczty elektronicznej;	
art. 5 ust. 1 punkty	c) cena całkowita imprezy turystycznej, łącznie z podatkami oraz, w razie potrzeby, wszelkimi dodatkowymi opłatami i innymi kosztami lub – jeżeli nie można zasadnie oczekiwać, aby koszty te zostały obliczone przed zawarciem umowy – informacja o rodzaju dodatkowych kosztów, którymi podróżny może jeszcze zostać obciążony;	T	art. 40 ust. 1 pkt 3	cenę imprezy turystycznej łącznie z podatkami oraz w razie potrzeby z wszelkimi dodatkowymi opłatami i innymi kosztami lub – jeśli nie można zasadnie oczekiwać, aby koszty te zostały obliczone przed zawarciem umowy – informację o rodzaju dodatkowych kosztów, którymi podróżny może zostać obciążony	
art. 5 ust. 1 punkty	d) ustalenia dotyczące płatności, w tym wszelkie kwoty lub procentową wartość ceny, które muszą być zapłacone jako zaliczka, oraz harmonogram płatności pozostałej kwoty, lub gwarancje finansowe, które muszą zostać opłacone lub przedstawione przez podróżnego;	T	art. 40 ust. 1 pkt 2, 3	kwotę lub procentowy udział przedpłaty w cenie imprezy turystycznej i termin jej wniesienia oraz termin zapłaty całej ceny, a także sposób dokonania zapłaty oraz wskazanie, jeśli wpłata jest przyjmowana na turystyczny rachunek powierniczy; cenę imprezy turystycznej łącznie z podatkami oraz w razie potrzeby z wszelkimi dodatkowymi opłatami i innymi kosztami lub – jeśli nie można zasadnie oczekiwać, aby koszty te zostały obliczone przed zawarciem umowy – informację o rodzaju dodatkowych kosztów, którymi podróżny może zostać obciążony;	
art. 5 ust. 1 punkty	e) minimalna liczba osób wymaganych, aby impreza turystyczna się odbyła, a także informacja o terminie, o którym mowa w art. 12 ust. 3 lit. a), przed rozpoczęciem imprezy turystycznej, w którym można rozwiązać umowę w przypadku nieosiągnięcia tej minimalnej liczby osób;	T	art. 40 ust. 1 pkt 4, 5	minimalną liczbę osób wymaganych, aby impreza turystyczna się odbyła; termin powiadomienia podróżnego na piśmie o ewentualnym odwołaniu imprezy turystycznej z powodu niewystarczającej liczby zgłoszeń, jeśli realizacja jest uzależniona od liczby zgłoszeń;	

art. 5 ust. 1 punkty	f) ogólne informacje o wymogach paszportowych i wizowych w państwie docelowym, w tym o przybliżonych okresach oczekiwania na wizy, oraz informacje o formalnościach związanych z opieką zdrowotną w tym państwie;	T	art. 40 ust.1 pkt 7	ogólne informacje o obowiązujących przepisach paszportowych, wizowych i sanitarnych oraz o wymaganiach zdrowotnych dotyczących udziału w imprezie turystycznej;	
art. 5 ust. 1 punkty	g) informacja o tym, że podróżny może rozwiązać umowę w każdym momencie przed rozpoczęciem imprezy turystycznej za stosowną opłatą za rozwiązanie lub – w stosownych przypadkach – informacja o standardowych opłatach za rozwiązanie pobieranych przez organizatora, zgodnie z art. 12 ust. 1;	T	art. 40 ust.1 pkt 6	informację o prawie do rozwiązania przez podróżnego umowy w każdym momencie przed rozpoczęciem imprezy turystycznej za stosowną opłatą oraz jej wysokości;	
art. 5 ust. 1 punkty	h) informacja o dobrowolnym lub obowiązkowym ubezpieczeniu na pokrycie kosztów rozwiązania przez podróżnego umowy lub kosztów świadczenia pomocy, w tym kosztów powrotu do kraju w razie wypadku, choroby lub śmierci.	T	art. 40 ust. 1 pkt 9	informację o ubezpieczeniach obowiązkowych lub dobrowolnym ubezpieczeniu na pokrycie kosztów rozwiązania przez podróżnego umowy lub kosztów świadczenia pomocy, w tym kosztów powrotu do kraju w razie wypadku, choroby lub śmierci.	
art. 5 ust. 1 punkty	W przypadku umów o udział w imprezie turystycznej zawieranych przez telefon organizator oraz, w odpowiednim przypadku, sprzedawca detaliczny udziela podróżnemu standardowych informacji zawartych w załączniku I część B oraz informacji wymienionych w lit. a)–h) akapitu pierwszego.	T	art. 40 ust. 6	W przypadku umów o udział w imprezie turystycznej zawieranych przez telefon organizator turystyki oraz agent turystyczny udziela podróżnemu informacji zawartych w art. 40 ust. 1 i w załączniku nr 2 do ustawy.	
art. 5 ust. 2	W przypadku imprez turystycznych zdefiniowanych w art. 3 pkt 2 lit. b) ppkt (v) organizator i przedsiębiorca, któremu przekazywane są dane, zapewniają – każdy z osobna – udzielenie podróżnemu, zanim zwiąże się on umową lub odpowiadającą jej ofertą, informacji wymienionych w ust. 1 akapit pierwszy lit. a)–h) niniejszego artykułu w zakresie, w jakim jest to istotne dla oferowanych przez nich usług turystycznych. Jednocześnie organizator udziela również standardowych informacji za pośrednictwem formularza zawartego w załączniku I część C	T	art. 40 ust. 4	W przypadku imprez turystycznych, o których mowa w art. 5 ust. 1 pkt 2 lit. e, organizator turystyki i przedsiębiorca turystyczny, któremu przekazywane są dane, zapewniają – każdy z osobna – udzielenie podróżnemu, zanim zawrze on umowę, informacji, o których mowa w ust. 1, w zakresie, w jakim dotyczy to oferowanych przez nich usług turystycznych. Organizator turystyki udziela także informacji za pośrednictwem formularza określonego w załączniku nr 3 do ustawy.	
art. 5 ust. 3	Informacje, o których mowa w ust. 1 i 2, muszą być udostępnione w sposób jasny, zrozumiały i widoczny. W przypadku gdy informacje takie są udostępniane w formie pisemnej, muszą być czytelne	T	art. 40 ust. 2	Informacje, o których mowa w ust. 1, są przekazywane w sposób jasny, zrozumiały i widoczny i nie mogą wprowadzać podróżnego w błąd. Jeżeli są udostępniane w postaci papierowej - są czytelne.	

art. 6 ust. 1	Państwa członkowskie zapewniają, by informacje udzielane podróżnemu zgodnie z art. 5 ust. 1 akapit pierwszy lit. a), c), d), e) i g) stanowiły integralną część umowy o udział w imprezie turystycznej i nie mogły zostać zmienione, chyba że strony umowy wyraźnie zgodzą się na taką zmianę. Organizator oraz, w odpowiednim przypadku, sprzedawca detaliczny powiadamia podróżnego w sposób jasny, zrozumiały i widoczny, przed zawarciem umowy o udział w imprezie turystycznej, o wszystkich zmianach informacji udzielonych przed zawarciem umowy.	T	art. 42 ust. 4 i 5	Umowa o udział w imprezie turystycznej lub potwierdzenie jej zawarcia zawiera pełną treść uzgodnień, w tym informacje, o których mowa w art. 40 ust. 1, oraz: Informacje, o których mowa w art. 40 ust. 1 pkt 1-6 stanowią integralny element umowy o udział w imprezie turystycznej i nie podlegają zmianie, chyba że strony umowy postanowią inaczej, albo w przypadkach określonych w art. 45 ust. 2 oraz art. 46 ust. 12.	
art. 6 ust. 2	Jeżeli organizator oraz, w odpowiednim przypadku, sprzedawca detaliczny nie dopełnił wymogów informacyjnych dotyczących dodatkowych opłat lub innych kosztów, o których mowa w art. 5 ust. 1 akapit pierwszy lit. c), przed zawarciem umowy o udział w imprezie turystycznej, podróżny nie ponosi tych opłat ani innych kosztów.	T	art. 40 ust. 5	Jeżeli przed zawarciem umowy o udział w imprezie turystycznej nie zostały zrealizowane obowiązki informacyjne dotyczące dodatkowych opłat lub innych kosztów, o których mowa w ust. 1 pkt 3, podróżny nie ponosi tych opłat lub kosztów.	
art. 7 ust. 1	Państwa członkowskie zapewniają, aby umowy o udział w imprezie turystycznej były sporządzone prostym i zrozumiałym językiem oraz, w przypadku gdy sporządzono je na piśmie, aby były czytelne. W chwili zawarcia umowy o udział w imprezie turystycznej lub bez zbędnej zwłoki tuż po zawarciu umowy organizator lub sprzedawca detaliczny udostępnia podróżnemu, na trwałym nośniku, kopię umowy lub potwierdzenie jej zawarcia. Podróżny jest uprawniony do żądania kopii umowy o udział w imprezie turystycznej w formie papierowej, jeżeli umowa o udział w imprezie turystycznej została zawarta w jednoczesnej fizycznej obecności stron.	T	art. 42 ust. 1	Umowa o udział w imprezie turystycznej jest sporządzana w sposób prosty, zrozumiały i czytelny.	
		T	art. 42 ust. 3	Podróżny jest uprawniony do żądania kopii umowy o udział w imprezie turystycznej w postaci papierowej, jeżeli umowa ta została zawarta w jednoczesnej fizycznej obecności stron.	
		T	art. 42 ust. 2	W chwili zawarcia umowy o udział w imprezie turystycznej lub niezwłocznie po zawarciu umowy organizator turystyki lub agent turystyczny udostępnia podróżnemu na trwałym nośniku kopię umowy lub potwierdzenie jej zawarcia.	
art. 7 ust. 1	W przypadku umów zawieranych poza lokalem przedsiębiorstwa zdefiniowanych w art. 2 pkt 8 dyrektywy 2011/83/UE podróżny otrzymuje kopię lub potwierdzenie zawarcia umowy o udział w imprezie turystycznej w formie papierowej lub, jeżeli wyrazi na to zgodę, na innym trwałym nośniku.	T	art. 42 ust. 12	Podróżny, który zawarł umowę poza lokalem przedsiębiorstwa w rozumieniu art. 2 pkt 2 ustawy z dnia 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta (Dz. U. z 2017 r. poz. 683), otrzymuje kopię lub potwierdzenie zawarcia umowy o udział w imprezie turystycznej w postaci papierowej lub, jeżeli wyrazi na to zgodę, na innym trwałym nośniku.	

art. 7 ust. 2	Umowa o udział w imprezie turystycznej lub potwierdzenie jej zawarcia zawiera pełną treść uzgodnień, w tym wszystkie informacje, o których mowa w art. 5 ust. 1 akapit pierwszy lit. a)- h), oraz następujące informacje:	T	art. 42 ust. 4	Umowa o udział w imprezie turystycznej lub potwierdzenie jej zawarcia zawiera pełną treść uzgodnień, w tym informacje, o których mowa w art. 40 ust. 1, oraz:	
art. 7 ust. 2 lit. a	specjalne wymagania podróznego, które organizator zaakceptował;	T	art. 42 ust. 4 pkt 4	wymagania specjalne, o których podróżny powiadomił organizatora turystyki i na które strony umowy wyraziły zgodę;	
art. 7 ust. 2 lit. b	informację o tym, że organizator jest:	T	art. 42 ust. 4 pkt 8	informację, o tym, że organizator turystyki jest:	
art. 7 ust. 2 lit. b	(i) odpowiedzialny zgodnie z art. 13 za należyte wykonanie wszystkich usług turystycznych objętych umową; oraz	T		a) odpowiedzialny za należyte wykonanie wszystkich usług turystycznych objętych umową,	
art. 7 ust. 2 lit. b	(ii) zobowiązany do udzielenia pomocy zgodnie z art. 16, jeżeli podróżny znalazł się w trudnej sytuacji;	T		b) obowiązany do udzielenia pomocy, o której mowa w art. 52.	
art. 7 ust. 2 lit. c	nazwę podmiotu zapewniającego ochronę na wypadek niewypłacalności i jego dane kontaktowe, w tym adres geograficzny oraz, w odpowiednim przypadku, nazwę właściwego organu wyznaczonego w tym celu przez państwo członkowskie i jego dane kontaktowe;	T	art. 42 ust. 4 pkt 2; ust. 8	nazwę podmiotu zapewniającego ochronę na wypadek niewypłacalności w formie, o której mowa w art. 7 ust. 2 pkt 1–3, i jego dane kontaktowe, w tym adres; 876. Organizatorzy turystyki i przedsiębiorcy ułatwiający nabywanie powiązanych usług turystycznych wydają podróżnemu wpłacającemu całość lub część należności z tytułu zawartej umowy pisemne potwierdzenie posiadania zabezpieczeń finansowych oraz odprowadzania składek na Fundusz, o których mowa w art. 7 ust. 2, ze wskazaniem sposobu ubiegania się o wypłatę środków z tych zabezpieczeń w przypadkach określonych ustawą.	
art. 7 ust. 2 lit. d	imię i nazwisko lub nazwę, adres, numer telefonu, adres poczty elektronicznej oraz – w stosownych przypadkach – numer faksu miejscowego przedstawiciela organizatora, punktu kontaktowego lub innego punktu obsługowego, które pozwolą podróżnemu szybko skontaktować się z organizatorem i skutecznie się z nim porozumieć, by zwrócić się o pomoc w trudnej sytuacji lub złożyć skargę z powodu jakichkolwiek niezgodności stwierdzonych w trakcie realizacji imprezy turystycznej;	T	art. 42 ust. 4 pkt 1	imię i nazwisko lub nazwę i dane kontaktowe (adres, numer telefonu, adres poczty elektronicznej) osoby reprezentującej organizatora turystyki lub pilota wycieczek odpowiedzialnego za przebieg imprezy turystycznej;	
art. 7 ust. 2 lit. e	informację o tym, że podróżny ma obowiązek poinformować o wszelkich niezgodnościach stwierdzonych w trakcie realizacji imprezy turystycznej zgodnie z art. 13 ust. 2;	T	art. 42 ust. 4 pkt 6	informację o tym, że podróżny ma obowiązek poinformować o wszelkich niezgodnościach stwierdzonych w trakcie realizacji imprezy turystycznej;	

art. 7 ust. 2 lit. f	jeżeli na podstawie umowy o udział w imprezie turystycznej obejmującej zakwaterowanie podróżują małoletni, którym nie towarzyszy rodzic ani inna upoważniona osoba – informacje umożliwiające bezpośredni kontakt z małoletnim lub z osobą odpowiedzialną za małoletniego w miejscu pobytu małoletniego;	T	art. 42 ust. 4 pkt 7	informacje umożliwiające bezpośredni kontakt z osobą w wieku poniżej 18 lat lub z osobą odpowiedzialną za taką osobę w miejscu jej pobytu, jeżeli na podstawie umowy o udział w imprezie turystycznej obejmującej zakwaterowanie podróżują osoby w wieku poniżej 18 lat, którym nie towarzyszy rodzic ani inna upoważniona osoba;	
art. 7 ust. 2 lit. g	informację na temat dostępnych wewnętrznych procedur rozpatrywania skarg oraz na temat alternatywnych metod rozstrzygania sporów („ADR”) zgodnie z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/11/UE (18) oraz – w stosownych przypadkach – na temat podmiotów ADR, którym podlega przedsiębiorca, oraz na temat platformy internetowej systemu rozstrzygania sporów zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 524/2013 (19);	T	art. 42 ust. 4 pkt 5	informację na temat dostępnych wewnętrznych procedur rozpatrywania skarg oraz metod pozasądowego rozwiązywania sporów konsumenckich, o których mowa w ustawie z dnia 23 września 2016 r. o pozasądowym rozwiązywaniu sporów konsumenckich (Dz. U. z 2016 r. poz. 1823), oraz odpowiednio podmiotów uprawnionych do prowadzenia postępowania w sprawie pozasądowego rozwiązywania sporów konsumenckich, którym podlega przedsiębiorca turystyczny, oraz na temat platformy internetowej systemu rozstrzygania sporów zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 524/2013 z dnia 21 maja 2013 r. w sprawie internetowej systemu rozstrzygania sporów konsumenckich oraz zmiany rozporządzenia (WE) nr 2006/2004 i dyrektywy 2009/22/WE (rozporządzenie w sprawie ODR w sporach konsumenckich) (Dz. Urz. UE L 165 z 18.06.2013, str. 1);	
art. 7 ust. 2 lit. h	informację dotyczącą prawa do przeniesienia przez podróżnego umowy na innego podróżnego zgodnie z art. 9.	T	art. 42 ust. 4 pkt 3	informacje dotyczące prawa do przeniesienia przez podróżnego uprawnień i przejęcia obowiązków, o których mowa w art. 43 ust. 1;	
art. 7 ust. 3	W odniesieniu do imprez turystycznych, zdefiniowanych w art. 3 pkt 2 lit. b) ppkt (v), przedsiębiorca, któremu są przekazywane dane, informuje organizatora o zawarciu umowy prowadzącej do powstania imprezy turystycznej. Przedsiębiorca udostępnia organizatorowi informacje niezbędne do wypełnienia jego obowiązków jako organizatora.	T	art. 42 ust. 9	W przypadku imprez turystycznych, o których mowa w art. 5 ust 1 pkt 2 lit. e, przedsiębiorca turystyczny, któremu są przekazywane dane, informuje organizatora turystyki o zawarciu umowy prowadzącej do powstania imprezy turystycznej. Przedsiębiorca turystyczny udostępnia organizatorowi turystyki informacje niezbędne do wypełnienia jego obowiązków jako organizatora turystyki. Niezwłocznie po uzyskaniu przez organizatora turystyki informacji, że została utworzona impreza turystyczna udostępnia on podróżnemu na trwałym nośniku informacje, o których mowa w ust. 4.	
art. 7 ust. 3	Niezwłocznie po otrzymaniu przez organizatora informacji, że powstała impreza turystyczna, organizator udostępnia podróżnemu – na trwałym nośniku – informacje, o których mowa w ust. 2 lit. a)–h).	T			
art. 7 ust. 4	Informacje, o których mowa w ust. 2 i 3, muszą być udostępnione w sposób jasny, zrozumiały i widoczny.	T	art. 42 ust. 10	Informacje, o których mowa w ust. 2 i 7 są przekazywane podróżnemu w sposób jasny, zrozumiały i widoczny.	

art. 7 ust. 5	W odpowiednim czasie przed rozpoczęciem imprezy turystycznej organizator dostarcza podróżnemu niezbędne pokwitowania, vouchery i bilety oraz informacje o planowanym czasie wyjazdu i – w stosownych przypadkach – terminie odprawy, a także o planowanych godzinach przystanków pośrednich, połączeń transportowych i przyjazdu.	T	art. 42 ust. 11	Przed rozpoczęciem imprezy turystycznej organizator turystyki dostarcza podróżnemu niezbędne pokwitowania, vouchery i bilety oraz informacje o planowanym czasie wyjazdu i –w stosownych przypadkach – terminie odprawy, a także o planowanych godzinach przystanków pośrednich, połączeń transportowych i przyjazdu.	
art. 8	Ciężar dowodu w zakresie spełnienia wymogów informacyjnych określonych w niniejszym rozdziale spoczywa na przedsiębiorcy.	T	art. 41	Ciężar dowodu w zakresie realizacji obowiązków informacyjnych spoczywa na przedsiębiorcy turystycznym.	
art. 9 ust. 1	Państwa członkowskie zapewniają, aby podróżny przed rozpoczęciem imprezy turystycznej, po złożeniu organizatorowi – w rozsądnym terminie – powiadomienia na trwałym nośniku, mógł przenieść umowę o udział w imprezie turystycznej na osobę, która spełnia wszystkie warunki mające zastosowanie do danej umowy. Powiadomienie złożone nie później niż siedem dni przed rozpoczęciem imprezy turystycznej uważa się w każdym przypadku za złożone w rozsądnym terminie.	T	art. 43 ust. 1	Podróżny może bez zgody organizatora turystyki przenieść na osobę spełniającą warunki udziału w imprezie turystycznej wszystkie przysługujące mu z tytułu umowy o udział w imprezie turystycznej uprawnienia, jeżeli jednocześnie osoba ta przejmuje wszystkie wynikające z tej umowy obowiązki.	
			art. 43 ust. 2	Przeniesienie uprawnień i przejęcie obowiązków, o których mowa w ust. 1, jest skuteczne wobec organizatora turystyki, jeżeli podróżny zawiadomi go o tym na trwałym nośniku w rozsądnym terminie. Zawiadomienie złożone nie później niż 7 dni przed rozpoczęciem imprezy turystycznej uważa się w każdym przypadku za złożone w rozsądnym terminie.	
art. 9 ust. 2	Osoba przenosząca umowę o udział w imprezie turystycznej i osoba przejmująca tę umowę są solidarnie odpowiedzialne za zapłatę należnego salda i wszelkich dodatkowych opłat lub innych kosztów wynikających z przeniesienia. Organizator informuje osobę przenoszącą umowę o rzeczywistych kosztach przeniesienia. Koszty te nie powinny być niezasadne i nie powinny przekraczać rzeczywistych kosztów poniesionych przez organizatora na skutek przeniesienia umowy o udział w imprezie turystycznej.		art. 43 ust. 3 i 4	Jeżeli przeniesienie uprawnień i przejęcie obowiązków, o których mowa w ust. 1, będzie wiązać się dla organizatora turystyki z dodatkowymi kosztami, żądając ich zapłaty ma on obowiązek wykazać je podróżnemu. Koszty te muszą być zasadne i nie mogą przekraczać rzeczywistych kosztów poniesionych przez organizatora turystyki na skutek przeniesienia umowy o udział w imprezie turystycznej. Za nieuiszczoną część ceny imprezy turystycznej oraz koszty poniesione przez organizatora turystyki w wyniku zmiany uczestnika imprezy turystycznej podróżny i osoba przejmująca jego uprawnienia odpowiadają solidarnie.	
art. 9 ust. 3	Organizator przedstawia osobie przenoszącej umowę dowód powstania dodatkowych opłat lub innych kosztów wynikających z przeniesienia umowy o udział w imprezie turystycznej.	T	art. 43 ust. 3	Jeżeli przeniesienie uprawnień i przejęcie obowiązków, o których mowa w ust. 1, będzie wiązać się dla organizatora turystyki z dodatkowymi kosztami, żądając ich zapłaty ma on obowiązek wykazać je podróżnemu. Koszty te muszą być zasadne i nie mogą przekraczać rzeczywistych kosztów poniesionych przez organizatora turystyki na skutek przeniesienia umowy o udział w imprezie turystycznej.	

art. 10 ust. 1	Państwa członkowskie zapewniają, by po zawarciu umowy o udział w imprezie turystycznej podwyższenie cen było możliwe jedynie wtedy, gdy w umowie wyraźnie zastrzeżono taką możliwość oraz gdy stanowi ona, że podróżny ma prawo do obniżki ceny zgodnie z ust. 4. W takim przypadku umowa o udział w imprezie turystycznej stanowi, w jaki sposób mają być obliczane zmiany cen. Podwyższenie cen jest możliwe wyłącznie jako bezpośredni skutek zmian:	T	art. 45 ust. 1	Po zawarciu umowy o udział w imprezie turystycznej podwyższenie ceny jest możliwe wyłącznie, gdy w umowie wyraźnie zastrzeżono taką możliwość oraz gdy stanowi ona, że podróżny ma prawo do obniżki ceny, o której mowa w ust. 5.	
art. 10 ust. 1	a) ceny przewozów pasażerskich wynikających z kosztów paliwa lub innych źródeł zasilania;	T	art. 45 ust. 2 pkt 1	Umowa o udział w imprezie turystycznej określa, w jaki sposób będą obliczane zmiany cen. Podwyższenie cen jest możliwe wyłącznie jako bezpośredni skutek zmiany:	
				ceny przewozów pasażerskich wynikających ze zmiany kosztów paliwa lub innych źródeł zasilania;	
art. 10 ust. 1	b) poziomu podatków lub opłat od usług turystycznych objętych umową, nałożonych przez strony trzecie, które nie biorą bezpośrednio udziału w realizacji imprezy turystycznej, w tym podatków turystycznych, opłat lotniskowych lub opłaty za wejście na pokład i zejście na ląd w portach oraz na lotniskach; lub	T	art. 45 ust. 2 pkt 2 i 3	wysokości podatków lub opłat od usług turystycznych objętych umową, nałożonych przez podmioty, które nie biorą bezpośredniego udziału w realizacji imprezy turystycznej, w tym podatków turystycznych, opłat lotniskowych lub opłaty za wejście na pokład i zejście na ląd w portach oraz na lotniskach;	
art. 10 ust. 1	c) kursów wymiany walut mających znaczenie dla danej imprezy turystycznej.	T		kursów walut mających znaczenie dla danej imprezy turystycznej.	
art. 10 ust. 2	Jeżeli podwyżka cen, o której mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, przekracza 8 % całkowitej ceny imprezy turystycznej, stosuje się art. 11 ust. 2–5.	T	art. 46 ust. 2 pkt 3	Organizator turystyki, który przed rozpoczęciem imprezy turystycznej proponuje podwyższenie ceny przekraczające 8% całkowitej ceny imprezy turystycznej zgodnie z art. 45 ust. 2, – niezwłocznie powiadamia o tym podróżnego na trwałym nośniku. Organizator turystyki może jednocześnie zaoferować podróżnemu zastępczą imprezę turystyczną, w miarę możliwości o tej samej lub wyższej jakości.	
art. 10 ust. 3	Podwyższenie ceny, niezależnie od jego zakresu, jest możliwe jedynie wtedy, gdy organizator powiadomi o tym podróżnego wraz z uzasadnieniem podwyższenia i jego obliczeniem, w sposób jasny i zrozumiały, na trwałym nośniku, najpóźniej 20 dni przed rozpoczęciem imprezy turystycznej.	T	art. 45 ust. 3	Cena ustalona w umowie nie może być podwyższona w okresie 20 dni przed datą rozpoczęcia imprezy turystycznej.	
		T	art. 45 ust. 4	Organizator turystyki powiadamia podróżnego na trwałym nośniku, w sposób jasny i zrozumiały, o zmianie ceny oraz uzasadnia podwyżkę i wskazuje sposób jej obliczenia.	

art. 10 ust. 4	Jeżeli umowa o udział w imprezie turystycznej przewiduje możliwość podwyższenia ceny, podróżny ma prawo do obniżki ceny odpowiadającej jakimkolwiek obniżeniu kosztów, o których mowa w ust. 1 lit. a), b) i c), które nastąpiło po zawarciu umowy i przed rozpoczęciem imprezy turystycznej.	T	art. 45 ust. 5	Jeżeli umowa o udział w imprezie turystycznej przewiduje możliwość podwyższenia ceny, podróżny ma prawo do obniżki ceny odpowiadającej obniżeniu kosztów, o których mowa w ust. 2, które nastąpiło po zawarciu umowy a przed rozpoczęciem imprezy turystycznej.	
art. 10 ust. 5	W przypadku obniżenia ceny organizator ma prawo do odliczenia od zwrotu należnego podróżnemu rzeczywistych kosztów administracyjnych. Na żądanie podróżnego organizator musi przedstawić dowód tych kosztów administracyjnych.	T	art. 45 ust. 6	W przypadku obniżenia ceny organizator turystyki może odliczyć od zwrotu należnego podróżnemu rzeczywiste koszty obsługi. Na żądanie podróżnego organizator turystyki przedstawia dowód poniesionych kosztów obsługi.	
art. 11 ust. 1	Państwa członkowskie zapewniają, aby przed rozpoczęciem imprezy turystycznej organizator nie mógł jednostronnie dokonywać zmian warunków umowy o udział w imprezie turystycznej innych niż zmiana ceny zgodnie z art. 10, chyba że:	T	art. 46 ust. 1	Organizator turystyki przed rozpoczęciem imprezy turystycznej może dokonać jednostronnie zmiany warunków umowy o udział w imprezie turystycznej także w przypadku gdy łącznie spełnia następujące warunki:	
	a) organizator zastrzegł sobie prawo do tego w umowie;	T	art. 46 ust. 1	Organizator turystyki przed rozpoczęciem imprezy turystycznej może dokonać jednostronnie zmiany warunków umowy o udział w imprezie turystycznej także w przypadku gdy łącznie spełnia następujące warunki:	
	b) zmiana jest nieznaczna; oraz	T		1) zastrzegł sobie prawo do tego w umowie;	
	c) organizator poinformuje podróżnego o zmianie w sposób jasny, zrozumiały i widoczny, na trwałym nośniku.	T		2) zmiana jest nieznaczna;	
art. 11 ust. 2	Jeżeli przed rozpoczęciem imprezy turystycznej organizator jest zmuszony do dokonania znaczącej zmiany jednej z głównych właściwości usług turystycznych, o których mowa w art. 5 ust. 1 akapit pierwszy lit. a), lub nie może spełnić specjalnych wymagań, o których mowa w art. 7 ust. 2 lit. a), lub proponuje podwyższenie ceny imprezy turystycznej o więcej niż 8 % zgodnie z art. 10 ust. 2, podróżny może w rozsądnym terminie określonym przez organizatora:	T	art. 46 ust. 2, ust. 5	Organizator turystyki, który przed rozpoczęciem imprezy turystycznej:	
	a) zaakceptować zaproponowaną zmianę; lub	T		1) jest zmuszony zmienić główne właściwości usług turystycznych, o których mowa w art. 40 ust. 1 pkt 1, lub	
	b) rozwiązać umowę bez ponoszenia opłaty za rozwiązanie.	T		2) nie może spełnić specjalnych wymagań, o których mowa w art. 42 ust. 4 pkt 4, lub	
				3) proponuje podwyższenie ceny przekraczające 8% całkowitej ceny imprezy turystycznej zgodnie z art. 45 ust. 2 – niezwłocznie powiadamia o tym podróżnego na trwałym nośniku. Organizator turystyki może jednocześnie zaoferować podróżnemu zastępczą imprezę turystyczną, w miarę możliwości o tej samej lub wyższej jakości. Podróżny w terminie wyznaczonym przez organizatora turystyki informuje go, że:	
				1) przyjmuje proponowaną zmianę umowy albo	

	Jeżeli podróżny rozwiąże umowę o udział w imprezie turystycznej, może on zaakceptować zastępczą imprezę turystyczną, jeżeli organizator taką oferuje, o – w miarę możliwości – tej samej lub wyższej jakości.	T		2) odstępuje od umowy za zwrotem wszystkich wniesionych wpłat i bez obowiązku wniesienia opłaty za odstąpienie albo 3) odstępuje od umowy oraz przyjmuje zastępczą imprezę turystyczną.	
art. 11 ust. 3	Organizator bez zbędnej zwłoki w sposób jasny, zrozumiały i widoczny informuje podróżnego, na trwałym nośniku, o:	T	art. 46 ust. 3	W powiadomieniu, o którym mowa w ust. 2, organizator turystyki w sposób jasny, zrozumiały i widoczny informuje podróżnego o:	
	a) zaproponowanych zmianach, o których mowa w ust. 2, i – w stosownych przypadkach zgodnie z ust. 4 – o ich wpływie na cenę imprezy turystycznej;	T		1) zmianach warunków umowy o udział w imprezie turystycznej oraz o ewentualnym wpływie tych zmian na cenę;	
	b) rozsądnym terminie, w którym podróżny musi poinformować organizatora o swojej decyzji zgodnie z ust. 2;	T		2) rozsądnym terminie, w którym podróżny powinien poinformować organizatora o swojej decyzji;	
	c) skutkach braku odpowiedzi podróżnego w terminie, o którym mowa w lit. b), zgodnie z mającym zastosowanie prawem krajowym; oraz	T		3) odstąpieniu od umowy za zwrotem wszystkich wniesionych wpłat i bez obowiązku wniesienia opłaty za odstąpienie od umowy w przypadku braku odpowiedzi podróżnego w terminie, o którym mowa w pkt 2;	
	d) w stosownych przypadkach, oferowanej zastępczej imprezie turystycznej oraz jej cenie.	T		4) zastępczej imprezie turystycznej oraz jej cenie, jeśli jest oferowana.	
art. 11 ust. 4	Jeżeli zmiany umowy o udział w imprezie turystycznej, o których mowa w ust. 2 akapit pierwszy, lub zastępcza impreza turystyczna, o której mowa w ust. 2 akapit drugi, prowadzą do obniżenia jakości lub kosztów imprezy turystycznej, podróżny jest uprawniony do otrzymania stosownej obniżki ceny.	T	art. 46 ust. 4	Jeżeli zmiany umowy o udział w imprezie turystycznej lub zastępcza impreza turystyczna, o których mowa w ust. 3, prowadzą do obniżenia jakości lub kosztów imprezy turystycznej, podróżny jest uprawniony do odpowiedniego obniżenia ceny.	

art. 11 ust. 5	Jeżeli umowa o udział w imprezie turystycznej zostanie rozwiązana zgodnie z ust. 2 akapit pierwszy lit. b) niniejszego artykułu, a podróżny nie zaakceptuje zastępczej imprezy turystycznej, organizator bez zbędnej zwłoki, a w każdym przypadku nie później niż w ciągu 14 dni od rozwiązania umowy, zwraca wszystkie wpłaty dokonane przez podróżnego lub w jego imieniu. Art. 14 ust. 2, 3, 4, 5 i 6 stosuje się odpowiednio.	T	art. 46 ust. 6	W przypadku gdy umowa o udział w imprezie turystycznej zostanie rozwiązana zgodnie z ust. 3 pkt 3 albo ust. 4 pkt 2, organizator turystyki nie później niż w terminie 14 dni od dnia rozwiązania umowy zwraca wpłaty dokonane przez podróżnego lub w jego imieniu. Podróżny jest zwolniony od wniesienia opłaty za odstąpienie od umowy. Przepisy art. 50 ust. 2–8 stosuje się odpowiednio.	
art. 12 ust. 1	Państwa członkowskie zapewniają, aby podróżny miał możliwość rozwiązania umowy o udział w imprezie turystycznej w każdym momencie przed rozpoczęciem imprezy turystycznej. W przypadku gdy podróżny rozwiąże umowę o udział w imprezie turystycznej zgodnie z niniejszym ustępem, może być zobowiązany do zapłacenia odpowiedniej i możliwej do uzasadnienia opłaty za rozwiązanie na rzecz organizatora. W umowie o udział w imprezie turystycznej można określić rozsądne standardowe opłaty za rozwiązanie umowy w zależności od tego, w jakim czasie przed rozpoczęciem imprezy turystycznej doszło do rozwiązania umowy oraz od spodziewanych oszczędności kosztów oraz spodziewanego dochodu z tytułu alternatywnego wykorzystania danych usług turystycznych. W przypadku braku standardowych opłat za rozwiązanie wysokość opłaty za rozwiązanie odpowiada cenie imprezy turystycznej pomniejszonej o zaoszczędzone koszty i wpływy z alternatywnej realizacji danych usług turystycznych. Na żądanie podróżnego organizator przedstawia uzasadnienie wysokości opłat za rozwiązanie.	T	art. 47 ust. 1	Podróżny może odstąpić od umowy o udział w imprezie turystycznej w każdym czasie przed jej rozpoczęciem.	
		T	art. 47 ust. 2	Podróżny może zostać zobowiązany do zapłacenia odpowiedniej i uzasadnionej opłaty za odstąpienie od umowy na rzecz organizatora turystyki. W przypadku nieokreślenia w umowie opłat za odstąpienie od umowy o udział w imprezie turystycznej, wysokość opłaty odpowiada cenie imprezy turystycznej pomniejszonej o zaoszczędzone koszty lub wpływy z tytułu alternatywnego wykorzystania danych usług turystycznych. Na żądanie podróżnego organizator turystyki uzasadnia wysokość opłat za odstąpienie od umowy o udział w imprezie turystycznej.	
		T	art. 47 ust. 3	W umowie o udział w imprezie turystycznej może zostać wskazana opłata za odstąpienie od umowy w wysokości zależnej od tego, w jakim czasie przed rozpoczęciem imprezy turystycznej doszło do odstąpienia od umowy, od spodziewanych oszczędności kosztów oraz spodziewanego dochodu z tytułu alternatywnego wykorzystania danych usług turystycznych. Opłata podlega potrąceniu z wpłaty dokonanej przez podróżnego.	

art. 12 ust. 2	Niezależnie od ust. 1 podróżny ma prawo do rozwiązania umowy o udział w imprezie turystycznej przed rozpoczęciem imprezy turystycznej bez ponoszenia jakiegokolwiek opłaty za rozwiązanie w przypadku nieuniknionych i nadzwyczajnych okoliczności występujących w miejscu docelowym lub jego najbliższym sąsiedztwie, które to okoliczności w znaczącym stopniu wpływają na realizację imprezy turystycznej lub które w znaczącym stopniu wpływają na przewóz pasażerów do miejsca docelowego. W przypadku rozwiązania umowy o udział w imprezie turystycznej zgodnie z niniejszym ustępem podróżny jest uprawniony do pełnego zwrotu wszelkich wpłat dokonanych z tytułu imprezy turystycznej, ale nie ma prawa do dodatkowej rekompensaty.	T	art. 47 ust. 4	Podróżny może odstąpić od umowy o udział w imprezie turystycznej przed rozpoczęciem imprezy turystycznej bez ponoszenia opłaty za odstąpienie w przypadku wystąpienia nieuniknionych i nadzwyczajnych okoliczności występujących w miejscu docelowym lub jego najbliższym sąsiedztwie, które mają znaczący wpływ na realizację imprezy turystycznej lub przewóz podróżnych do miejsca docelowego. Podróżny może żądać wyłącznie zwrotu wpłat dokonanych z tytułu imprezy turystycznej, bez odszkodowania lub zadośćuczynienia w tym zakresie.	
art. 12 ust. 3	Organizator może rozwiązać umowę o udział w imprezie turystycznej i dokonać pełnego zwrotu podróżnemu wszelkich wpłat dokonanych z tytułu imprezy turystycznej, bez ponoszenia odpowiedzialności za dodatkową rekompensatę, jeżeli:	T	art. 47 ust. 5	Organizator turystyki może rozwiązać umowę o udział w imprezie turystycznej i dokonać pełnego zwrotu podróżnemu wpłat dokonanych z tytułu imprezy turystycznej, bez dodatkowego odszkodowania lub zadośćuczynienia, jeżeli:	
	a) liczba osób, które zgłosiły się do udziału w imprezie turystycznej, jest mniejsza niż minimalna liczba osób podana w umowie, a organizator powiadomił podróżnego o rozwiązaniu umowy w terminie określonym w umowie, lecz nie później niż:			1) liczba osób, które zgłosiły się do udziału w imprezie turystycznej, jest mniejsza niż minimalna liczba osób podana w umowie, a organizator turystyki powiadomił podróżnego o rozwiązaniu umowy w terminie określonym w umowie, lecz nie później niż:	
	(i) na 20 dni przed rozpoczęciem imprezy turystycznej w przypadku podróży trwających ponad sześć dni;			a) na 20 dni przed rozpoczęciem imprezy turystycznej trwającej ponad 6 dni,	
	(ii) na 7 dni przed rozpoczęciem imprezy turystycznej w przypadku podróży trwających od dwóch do sześciu dni;			b) na 7 dni przed rozpoczęciem imprezy turystycznej trwającej 2–6 dni,	
	(iii) na 48 godzin przed rozpoczęciem imprezy turystycznej w przypadku podróży trwających krócej niż dwa dni; lub			c) na 48 godzin przed rozpoczęciem imprezy turystycznej trwającej krócej niż 2 dni, lub	
	b) organizator nie ma możliwości zrealizowania umowy z powodu nieuniknionych i nadzwyczajnych okoliczności i powiadomił podróżnego o rozwiązaniu umowy bez zbędnej zwłoki przed rozpoczęciem imprezy turystycznej.			2) organizator turystyki nie może zrealizować umowy o udział w imprezie turystycznej z powodu nieuniknionych i nadzwyczajnych okoliczności i powiadomił podróżnego o rozwiązaniu umowy niezwłocznie przed rozpoczęciem imprezy turystycznej.	

art. 12 ust. 4	Organizator dokonuje wszelkich zwrotów wymaganych na podstawie ust. 2 i 3 lub, w przypadku ust. 1, zwraca wszelkie płatności dokonane przez podróżnego lub w jego imieniu z tytułu danej imprezy turystycznej, pomniejszone o odpowiednią opłatę za rozwiązanie umowy. Takie zwroty na rzecz podróżnego dokonywane są bez zbędnej zwłoki, a w każdym razie nie później niż w ciągu 14 dni od rozwiązania umowy o udział w imprezie turystycznej.	T	art. 47 ust. 6	Organizator turystyki dokonuje zwrotu poniesionych opłat i wpłat, o których mowa w ust. 4 i 5, w terminie 14 dni od dnia rozwiązania umowy o udział w imprezie turystycznej. Przepis ust. 2 stosuje się odpowiednio.	
art. 12 ust. 5	W odniesieniu do umów zawieranych poza lokalem przedsiębiorstwa państwa członkowskie mogą przewidzieć w prawie krajowym, że podróżny ma prawo odstąpić od umowy o udział w imprezie turystycznej w terminie 14 dni bez podawania przyczyn.	N	art. 47 ust. 7	Konsument, który zawarł umowę o udział w imprezie turystycznej poza lokalem przedsiębiorstwa w rozumieniu art. 2 pkt 2 ustawy z dnia 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta, może w terminie 7 dni od dnia jej zawarcia odstąpić od niej bez podawania przyczyny i ponoszenia kosztów. Przepisy art. 30, art. 31, art. 32 ust. 1 i 2, art. 35, art. 37 i art. 38 pkt 1 ustawy 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta stosuje się odpowiednio.	
art. 13 ust. 1	Państwa członkowskie zapewniają, aby organizator był odpowiedzialny za wykonanie usług turystycznych objętych umową o udział w imprezie turystycznej, bez względu na to, czy usługi te mają być wykonane przez organizatora, czy też przez innych dostawców usług turystycznych.	T	art. 48 ust. 1	Organizator turystyki ponosi odpowiedzialność za wykonanie usług turystycznych objętych umową o udział w imprezie turystycznej, bez względu na to, czy usługi te mają być wykonane przez organizatora turystyki, czy przez innych dostawców usług turystycznych.	
	Państwa członkowskie mogą utrzymać lub ustanowić w prawie krajowym przepisy, na mocy których sprzedawca detaliczny również będzie odpowiedzialny za realizację imprezy turystycznej. W takim przypadku art. 7 oraz przepisy rozdziału III, niniejszego rozdziału i rozdziału V, które stosuje się do organizatora, stosuje się odpowiednio również do sprzedawcy detalicznego.	N			Po konsultacjach publicznych - wysłuchaniu stanowiska agentów turystycznych- zrezygnowano z pełnej implementacji tego przepisu. Uznano bowiem, że na gruncie prawa polskiego, zważywszy na konstrukcję umowy agencyjnej, wprowadzenie takiej odpowiedzialności byłoby niezasadne.

art. 13 ust. 2	Podróżny bez zbędnej zwłoki – z uwzględnieniem okoliczności danej sprawy – informuje organizatora o wszelkich niezgodnościach stwierdzonych przez niego w trakcie wykonywania usługi turystycznej objętej umową o udział w imprezie turystycznej.	T	art. 48 ust. 2	Podróżny zawiadamia organizatora turystyki niezwłocznie, w miarę możliwości w trakcie trwania imprezy turystycznej, z uwzględnieniem okoliczności danej sprawy, o stwierdzeniu niezgodności.	
art. 13 ust. 3	Jeżeli którakolwiek z usług turystycznych nie jest wykonywana zgodnie z umową o udział w imprezie turystycznej, organizator usuwa niezgodność, chyba że: a) jest to niemożliwe; lub b) wiąże się to z kosztami, które są niewspółmiernie wysokie w stosunku do zakresu niezgodności i wartości usług turystycznych, których one dotyczą.	T	art. 48 ust. 3	Jeżeli którakolwiek z usług turystycznych nie jest wykonywana zgodnie z umową o udział w imprezie turystycznej, organizator turystyki usuwa niezgodność, chyba że jest to niemożliwe albo wiąże się z kosztami, które są niewspółmiernie wysokie w stosunku do zakresu niezgodności i wartości usług turystycznych, których one dotyczą. W przypadku nieusunięcia niezgodności przepisy art. 50 stosuje się odpowiednio.	
	Jeżeli organizator, zgodnie z akapitem pierwszym lit. a) lub b) niniejszego ustępu nie usunie niezgodności, stosuje się art. 14.	T	art. 48 ust. 4	Jeżeli organizator turystyki nie usunie niezgodności w rozsądnym terminie wyznaczonym przez podróżnego, podróżny może dokonać tego sam i wystąpić o zwrot poniesionych, niezbędnych wydatków. Podróżny nie jest zobowiązany do wyznaczenia terminu, jeżeli organizator odmówi usunięcia niezgodności lub gdy z okoliczności wynika, że niezgodność powinna być usunięta niezwłocznie.	
art. 13 ust. 4	Z zastrzeżeniem wyjątków wymienionych w ust. 3, jeżeli organizator nie usunie niezgodności w rozsądnym terminie wyznaczonym przez podróżnego, podróżny może dokonać tego sam i wystąpić o zwrot poniesionych niezbędnych wydatków. Podróżny nie jest zobowiązany do wyznaczenia terminu, jeżeli organizator odmówi usunięcia niezgodności lub gdy wymagane są natychmiastowe środki zaradcze.	T	art. 48 ust. 4	Jeżeli organizator turystyki nie usunie niezgodności w rozsądnym terminie wyznaczonym przez podróżnego, podróżny może dokonać tego sam i wystąpić o zwrot poniesionych, niezbędnych wydatków. Podróżny nie jest zobowiązany do wyznaczenia terminu, jeżeli organizator odmówi usunięcia niezgodności lub gdy z okoliczności wynika, że niezgodność powinna być usunięta niezwłocznie.	
art. 13 ust. 5	Jeżeli znaczna część usług turystycznych nie może zostać wykonana zgodnie z umową o udział w imprezie turystycznej, organizator, nie pobierając żadnych dodatkowych opłat od podróżnego, oferuje odpowiednie alternatywne usługi charakteryzujące się – o ile jest to możliwe – taką samą jakością jak usługi przewidziane w umowie lub wyższą, w celu kontynuacji imprezy turystycznej; dotyczy to również sytuacji, w których uzgodniony w umowie powrót podróżnego do miejsca rozpoczęcia podróży nie został zapewniony.	T	art. 48 ust. 5	Organizator turystyki, który w czasie trwania danej imprezy turystycznej nie wykonuje przewidzianych w umowie usług stanowiących istotną część tej imprezy jest obowiązany, bez obciążania podróżnego dodatkowymi kosztami, wykonać w ramach tej imprezy odpowiednie świadczenia zastępcze, również w przypadku, gdy uzgodniony w umowie powrót podróżnego do miejsca rozpoczęcia podróży nie został zapewniony.	

	Podróżny może odrzucić zaproponowane alternatywne usługi tylko wtedy, gdy nie są one porównywalne z tym, co zostało uzgodnione w umowie o udział w imprezie turystycznej, lub jeżeli przyznana obniżka ceny jest nieodpowiednia.	T	art. 48 ust. 7	Podróżny może odrzucić zaproponowane świadczenia zastępcze tylko wtedy, gdy nie są one porównywalne z tym, co zostało uzgodnione w umowie o udział w imprezie turystycznej, lub jeżeli przyznana obniżka ceny jest nieodpowiednia.	
	Jeżeli zaproponowane alternatywne usługi dają w rezultacie imprezę turystyczną o jakości niższej niż przewidziana w umowie o udział w imprezie turystycznej, organizator przyznaje podróżnemu odpowiednią obniżkę ceny.	T	art. 48 ust. 6	Jeżeli jakość świadczeń zastępczych jest niższa od jakości usługi określonej w programie imprezy turystycznej, organizator turystyki przyznaje podróżnemu odpowiednie obniżenie ceny imprezy turystycznej.	
art. 13 ust. 6	W przypadku gdy niezgodności istotnie wpływają na realizację imprezy turystycznej, a organizator nie zdołał ich usunąć w rozsądnym terminie wyznaczonym przez podróżnego, podróżny może rozwiązać umowę o udział w imprezie turystycznej bez opłaty za rozwiązanie oraz – w stosownych przypadkach – wystąpić, zgodnie z art. 14, o obniżkę ceny lub o rekompensatę za poniesione szkody.	T	art. 48 ust. 8	W przypadku gdy niezgodność istotnie wpływa na realizację imprezy turystycznej, a organizator turystyki nie zdoła usunąć tej niezgodności w rozsądnym terminie wyznaczonym przez podróżnego, podróżny ma prawo do rozwiązania umowy o udział w imprezie turystycznej bez opłaty za jej rozwiązanie.	
	Jeżeli impreza turystyczna obejmuje przewóz pasażerów, organizator w przypadkach, o których mowa w akapitach pierwszym i drugim, zapewnia również powrót podróżnego do kraju równoważnym środkiem transportu bez zbędnej zwłoki i bez obciążania podróżnego dodatkowymi kosztami.	T	art. 48 ust. 9	Jeżeli impreza turystyczna obejmuje transport podróżnych, organizator turystyki zapewnia powrót podróżnego do kraju równoważnym środkiem transportu niezwłocznie i bez obciążania podróżnego dodatkowymi kosztami. Przepisy art. 50 stosuje się odpowiednio.	
	Jeżeli nie jest możliwe zaproponowanie alternatywnych usług lub podróżny odrzuci, zgodnie z ust. 5 akapit trzeci niniejszego artykułu, zaproponowane alternatywne usługi, podróżny jest, w stosownych przypadkach, uprawniony do obniżki ceny lub rekompensaty za poniesione szkody, zgodnie z art. 14, bez rozwiązywania umowy o udział w imprezie turystycznej.	T	art. 48 ust. 10	Jeżeli nie jest możliwe zaproponowanie świadczeń zastępczych lub podróżny je odrzuci zgodnie z ust. 7, wówczas podróżny jest uprawniony do uzyskania obniżenia ceny lub odszkodowania, lub zadośćuczynienia, bez rozwiązywania umowy o udział w imprezie turystycznej.	
art. 13 ust. 7	Tak długo jak niemożliwe jest zapewnienie powrotu podróżnego zgodnie z umową o udział w imprezie turystycznej z uwagi na nieuniknione i nadzwyczajne okoliczności, organizator ponosi koszty niezbędnego zakwaterowania, w miarę możliwości o równoważnej kategorii, przez okres nieprzekraczający trzech nocy na jednego podróżnego. Jeżeli przepisy Unii dotyczące praw pasażerów danego środka	T	art. 48 ust. 11	W przypadku gdy niemożliwe jest zapewnienie powrotu podróżnego do kraju zgodnie z umową o udział w imprezie turystycznej z powodu nieuniknionych i nadzwyczajnych okoliczności, organizator turystyki ponosi koszty niezbędnego zakwaterowania podróżnego, w miarę możliwości o kategorii równoważnej do określonej w umowie o udział w imprezie turystycznej przez okres do trzech nocy.	

	transportu przewidują dłuższe okresy na powrót podróznego, stosuje się te okresy.		art. 48 ust. 12	Uprawnienie, o którym mowa w ust. 11 nie wyłącza stosowania przepisów korzystniejszych w tym zakresie.	
art. 13 ust. 8	Ograniczenia kosztów, o którym mowa w ust. 7 niniejszego artykułu, nie stosuje się w przypadku osób o ograniczonej sprawności ruchowej, zgodnie z definicją zawartą w art. 2 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 1107/2006, oraz wszelkich osób im towarzyszących, kobiet w ciąży i małoletnich bez opieki, jak również osób wymagających szczególnej opieki medycznej, pod warunkiem że organizator został powiadomiony o ich szczególnych potrzebach co najmniej 48 godzin przed rozpoczęciem imprezy turystycznej. Organizator nie może powoływać się na nieuniknione i nadzwyczajne okoliczności w celu ograniczenia odpowiedzialności zgodnie z ust. 7 niniejszego artykułu, jeżeli dostawca danych usług transportowych nie może powoływać się na takie okoliczności na podstawie mających zastosowanie przepisów Unii.	T	art. 49	Ograniczenia czasu zapewniania podróznemu niezbędnego zakwaterowania, o którym mowa w art. 48 ust. 11, nie stosuje się w przypadku osób o ograniczonej sprawności ruchowej, zgodnie z definicją zawartą w art. 2 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 1107/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 lipca 2006 r. w sprawie praw osób niepełnosprawnych oraz osób o ograniczonej sprawności ruchowej podróżujących drogą lotniczą (Dz. Urz. UE L 204 z 26.07.2006, str. 1), oraz wszelkich osób im towarzyszących, kobiet w ciąży i osób w wieku poniżej 18 lat bez opieki, jak również osób wymagających szczególnej opieki medycznej, pod warunkiem że organizator turystyki został powiadomiony o sytuacji tych osób co najmniej 48 godzin przed rozpoczęciem imprezy turystycznej.	
		T	art. 48 ust. 13	Organizator turystyki nie może powoływać się na nieuniknione i nadzwyczajne okoliczności w celu ograniczenia odpowiedzialności, o której mowa w ust. 11 i 12, jeżeli przedsiębiorca świadczący usługi transportowe nie może powoływać się na takie okoliczności na podstawie innych przepisów.	
art. 14 ust. 1	Państwa członkowskie zapewniają, by podróznym był uprawniony do odpowiedniej obniżki ceny za każdy okres, w trakcie którego występowała niezgodność, chyba że organizator udowodni, że odpowiedzialność za niezgodność można przypisać podróznemu.	T	art. 50 ust. 1	Podróznemu przysługuje obniżka ceny za każdy okres, w trakcie którego stwierdzono niezgodność, chyba że zostało ono spowodowane wyłącznym działaniem lub zaniechaniem podróznego.	
art. 14 ust. 2	Podróżny jest uprawniony do otrzymania od organizatora rekompensaty za wszelkie szkody, których podróznym doznał w wyniku jakiegokolwiek niezgodności. Podróżny otrzymuje rekompensatę bez zbędnej zwłoki.	T	art. 50 ust. 2	Podróznemu przysługuje odszkodowanie lub zadośćuczynienie za poniesione szkody lub krzywdy, których doznał w wyniku niezgodności. Organizator turystyki niezwłocznie wypłaca odszkodowanie lub zadośćuczynienie.	
art. 14 ust. 3	Podróżny nie jest uprawniony do rekompensaty za szkody, jeżeli organizator udowodni, że niezgodność:	T	art. 50 ust. 3	Podróznemu nie przysługuje odszkodowanie lub zadośćuczynienie za niezgodność w przypadku gdy organizator turystyki udowodni, że: 1) winę za niezgodność ponosi podróżny; 2) winę za niezgodność ponosi osoba trzecia, niezwiązana z	
	a) może zostać przypisana podróznemu;	T			

	b) może zostać przypisana osobie trzeciej, niezwiązanej z wykonywaniem usług turystycznych objętych umową o udział w imprezie turystycznej, a niezgodność ta była nieprzewidywalna lub nieunikniona; lub	T		wykonywaniem usług turystycznych objętych umową o udział w imprezie turystycznej, a niezgodności nie dało się przewidzieć lub uniknąć; 3) niezgodność została spowodowana nieuniknionymi i nadzwyczajnymi okolicznościami.	
	c) została spowodowana nieuniknionymi i nadzwyczajnymi okolicznościami.	T			
art. 14 ust. 4	W zakresie, w jakim międzynarodowe konwencje wiążące Unię ograniczają zakres lub warunki, na jakich rekompensata jest wypłacana przez dostawcę świadczącego usługę turystyczną, która jest częścią imprezy turystycznej, takie same ograniczenia stosuje się do organizatora. W zakresie, w jakim międzynarodowe konwencje niewiążące Unii ograniczają rekompensatę, jaka ma zostać wypłacona przez usługodawcę, państwa członkowskie mogą odpowiednio ograniczyć rekompensatę, jaka ma zostać wypłacona przez organizatora. W innych przypadkach umowa o udział w imprezie turystycznej może ograniczyć rekompensatę, jaka ma zostać wypłacona przez organizatora, o ile ograniczenie to nie dotyczy szkody na osobie lub szkody spowodowanej umyślnie lub w wyniku niedbalstwa i wynosi nie mniej niż trzykrotność ceny całkowitej imprezy turystycznej.	T	art. 50 ust. 5 i ust. 6	W umowie o udział w imprezie turystycznej organizator turystyki może ograniczyć wysokość wypłacanego odszkodowania, chyba że dotyczy ono szkody na osobie lub szkody spowodowanej umyślnie lub w wyniku niedbalstwa i wynosi nie mniej niż trzykrotność całkowitej ceny imprezy turystycznej. Jeżeli przepisy szczególne ograniczają zakres albo warunki, na jakich odszkodowanie lub zadośćuczynienie jest wypłacane przez dostawcę usług turystycznych, które są częścią imprezy turystycznej, takie same ograniczenia stosuje się do organizatora turystyki.	

art. 14 ust. 5	Prawo do rekompensaty lub obniżki ceny na mocy niniejszej dyrektywy nie narusza praw podróżnych na mocy rozporządzenia (WE) nr 261/2004, rozporządzenia (WE) nr 1371/2007, rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 392/2009 (20), rozporządzenia (UE) nr 1177/2010 i rozporządzenia (UE) nr 181/2011 oraz na mocy konwencji międzynarodowych. Podróżni są uprawnieni do dochodzenia roszczeń na podstawie niniejszej dyrektywy oraz na podstawie tych rozporządzeń i konwencji międzynarodowych. Rekompensata lub obniżka ceny przyznane na mocy niniejszej dyrektywy oraz rekompensata lub obniżka ceny przyznane na mocy tych rozporządzeń i konwencji międzynarodowych są od siebie odliczane, aby uniknąć nadmiernej rekompensaty.	T	art. 50 ust. 7	Obniżka ceny, o której mowa w ust. 1, odszkodowanie lub zadośćuczynienie, o których mowa w ust. 2, podlegają odpowiedniemu obniżeniu w przypadku skorzystania przez podróżnego z obniżenia ceny lub odszkodowania, o których mowa w rozporządzeniu (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiającym wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylającym rozporządzenie (EWG) nr 295/91 (Dz. Urz. UE L 46 z 17.02.2004, str. 1), rozporządzeniu (WE) nr 1371/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2007 r. dotyczącym praw i obowiązków pasażerów w ruchu kolejowym (Dz. Urz. UE L 315 z 03.12.2007, str. 14), rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 392/2009 z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie odpowiedzialności przewoźników pasażerskich na morskich drogach wodnych z tytułu wypadków (Dz. Urz. UE L 131 z 28.05.2009, str. 24), rozporządzeniu (UE) nr 1177/2010 i rozporządzeniu (UE) nr 181/2011 albo w innych przepisach.	
art. 14 ust. 6	Okres przedawnienia roszczeń na podstawie niniejszego artykułu nie może być krótszy niż dwa lata.	T	art. 50 ust. 4	Roszczenia, o których mowa w ust. 1 i 2, przedawniają się z upływem 3 lat.	
art. 15	Bez uszczerbku dla art. 13 ust. 1 akapit drugi państwa członkowskie zapewniają, aby podróżny mógł kierować wiadomości, żądania lub skargi związane z realizacją imprezy turystycznej bezpośrednio do sprzedawcy detalicznego, za pośrednictwem którego została ona nabyta.	T	art. 51 ust. 1	Podróżny może kierować wiadomości, żądania lub skargi związane z realizacją imprezy turystycznej bezpośrednio do agenta turystycznego, za pośrednictwem którego została ona nabyta.	
	Sprzedawca detaliczny bez zbędnej zwłoki przekazuje te wiadomości, żądania lub skargi organizatorowi.	T	art. 51 ust. 2	Agent turystyczny niezwłocznie przekazuje wiadomości, żądania lub skargi od podróżnego do organizatora turystyki.	
	Na potrzeby określenia, czy został dochowany termin lub czynność została dokonana przed upływem okresu przedawnienia, wiadomości, żądania lub skargi, o których mowa w akapicie pierwszym, doręczone sprzedawcy detalicznemu uznaje się za doręczone organizatorowi.	T	art. 51 ust. 3	Wiadomość, żądanie lub skargę wniesione do agenta turystycznego w danym dniu uważa się za wniesione z tym dniem do organizatora turystyki.	

art. 16	Państwa członkowskie zapewniają, by organizator bez zbędnej zwłoki udzielił podróżnemu odpowiedniej pomocy w trudnej sytuacji, w tym w okolicznościach określonych w art. 13 ust. 7, w szczególności poprzez:		art. 52 ust. 1	Organizator turystyki niezwłocznie udziela odpowiedniej pomocy podróżnemu, który znalazł się w trudnej sytuacji, w tym w okolicznościach, o których mowa w art. 48 ust. 11.	
	a) udzielenie odpowiednich informacji dotyczących świadczeń zdrowotnych, władz lokalnych oraz pomocy konsularnej; oraz	T	art. 52 ust. 2	Pomoc, o której mowa w ust. 1, polega w szczególności na: 1) udzieleniu odpowiednich informacji dotyczących świadczeń zdrowotnych, władz lokalnych oraz pomocy konsularnej; 2) udzieleniu podróżnemu pomocy w skorzystaniu ze środków porozumiewania się na odległość, w tym ze środków komunikacji elektronicznej oraz w skorzystaniu ze świadczeń zastępczych, o których mowa w art. 48 ust. 5.	
	b) udzielenie podróżnemu pomocy w nawiązaniu komunikacji na odległość oraz w znalezieniu alternatywnych usług turystycznych.	T			
	Organizator powinien mieć możliwość pobrania uzasadnionej opłaty z tytułu udzielenia takiej pomocy, jeżeli trudna sytuacja powstała z winy umyślnej podróżnego lub w wyniku jego niedbalstwa. Opłata ta w żadnym przypadku nie może przekraczać rzeczywistych kosztów poniesionych przez organizatora.	T	art. 52 ust. 3	Organizator turystyki może żądać opłaty z tytułu udzielenia pomocy, o której mowa w ust. 1, jeżeli trudna sytuacja powstała z wyłącznej winy umyślnej podróżnego lub w wyniku jego rażącego niedbalstwa. Wysokość opłaty nie może przewyższać rzeczywistych kosztów poniesionych przez organizatora turystyki.	
art. 17 ust. 1	Państwa członkowskie zapewniają, by organizatorzy prowadzący przedsiębiorstwo na ich terytorium posiadali zabezpieczenie na potrzeby zwrotu wszystkich wpłat dokonanych przez podróżnych lub w ich imieniu w zakresie, w jakim dane usługi nie	T	art. 4 pkt 14	zabezpieczeniu finansowym – należy przez to rozumieć gwarancję bankową, gwarancję ubezpieczeniową, umowę ubezpieczenia na rzecz podróżnych lub umowę o turystyczny rachunek powierniczy, o których mowa w art. 7 ust. 2 pkt 1–3;	

	zostały wykonane w wyniku niewypłacalności organizatora. Jeżeli umowa o udział w imprezie turystycznej obejmuje przewóz pasażerów, organizatorzy posiadają również zabezpieczenie na potrzeby powrotu podróżnych do kraju. Można zaoferować kontynuację imprezy turystycznej. Organizatorzy nieprowadzący przedsiębiorstwa w jednym z państw członkowskich, którzy sprzedają lub oferują do sprzedaży imprezy turystyczne w jednym z państw członkowskich lub którzy w jakikolwiek sposób kierują taką działalność do jednego z państw członkowskich, są zobowiązani do posiadania zabezpieczenia zgodnie z prawem tego państwa członkowskiego.	T	art. 7 ust. 1 pkt 1	Organizatorzy turystyki oraz przedsiębiorcy ułatwiający nabywanie powiązanych usług turystycznych są obowiązani spełniać następujące warunki: 1) zapewnić podróżnym na wypadek swojej niewypłacalności: a) pokrycie kosztów kontynuacji imprezy turystycznej lub kosztów powrotu do kraju, obejmujących w szczególności koszty transportu i zakwaterowania, w tym także w uzasadnionej wysokości koszty poniesione przez podróżnych, w przypadku gdy organizator turystyki lub przedsiębiorca ułatwiający nabywanie powiązanych usług turystycznych, wbrew obowiązкови, nie zapewnia tego powrotu, b) zwrot wpłat wniesionych tytułem zapłaty za imprezę turystyczną lub każdą opłaconą usługę przedsiębiorcy ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych, w przypadku gdy z przyczyn dotyczących organizatora turystyki lub przedsiębiorcy ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych lub osób, które działają w ich imieniu, impreza turystyczna lub którakolwiek opłaconą usługą przedsiębiorcy ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych nie została lub nie zostanie zrealizowana, c) zwrot części wpłat wniesionych tytułem zapłaty za imprezę turystyczną odpowiadającą części imprezy turystycznej lub za każdą usługę opłaconą przedsiębiorcy ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych odpowiadającą części usługi, która nie została lub nie zostanie zrealizowana z przyczyn dotyczących organizatora turystyki lub przedsiębiorcy ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych lub osób, które działają w ich imieniu;	
			art. 7 ust. 2	Obowiązki, o których mowa w ust. 1 pkt 1, organizatorzy turystyki oraz przedsiębiorcy ułatwiający nabywanie powiązanych usług turystycznych realizują przez: 1) zawarcie gwarancji bankowej lub gwarancji ubezpieczeniowej zgodnie ze wzorem formularza i przepisami określającymi minimalną wysokość sumy gwarancji, lub 2) zawarcie umowy ubezpieczenia na rzecz podróżnych zgodnie ze wzorem formularza i przepisami określającymi minimalną wysokość sumy ubezpieczenia, lub 3) zawarcie umowy o turystyczny rachunek powierniczy zgodnie z wzorem tej umowy i przyjmowanie wpłat podróżnych wyłącznie na ten rachunek, jeżeli świadczą imprezy turystyczne lub ułatwiają nabywanie powiązanych usług turystycznych świadczonych wyłącznie na terenie kraju; 4) dokonywanie terminowych wpłat składki w należytnej wysokości na Turystyczny Fundusz Gwarancyjny.	
		T	art. 8 ust. 1	Do organizatora turystyki lub przedsiębiorcy ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych nieposiadającego siedziby na terytorium Unii Europejskiej, który sprzedaje lub oferuje do sprzedaży na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej imprezy turystyczne lub powiązane usługi turystyczne albo w jakikolwiek inny sposób kieruje taką działalność na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej stosuje się odpowiednio przepisy art. 7 ust. 1 pkt 1–4 i ust. 2.	

art. 17 ust. 2	Zabezpieczenie, o którym mowa w ust. 1, musi być skuteczne i obejmować zasadnie przewidywalne koszty. Obejmuje ono kwoty wpłat dokonanych przez podróżnych lub w ich imieniu z tytułu imprez turystycznych, z uwzględnieniem długości okresu pomiędzy wpłatami zaliczek i wpłatami ostatecznymi a zakończeniem imprez turystycznych, jak również szacowanego kosztu powrotu do kraju w przypadku niewypłacalności organizatora.	T	art. 12 ust. 1	Minister właściwy do spraw instytucji finansowych w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw turystyki, po zasięgnięciu opinii Polskiej Izby Ubezpieczeń, określi, w drodze rozporządzenia, minimalną wysokość sum gwarancji, o których mowa w art. 7 ust. 2 pkt 1, w zależności od rodzaju usługi, charakteru, zakresu i rodzaju działalności wykonywanej przez organizatorów turystyki i przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych, a także wniesienia i wysokości przedpłat przyjmowanych od podróżnych przez przedsiębiorców oraz deklarowanego rocznego przychodu z tytułu działalności w zakresie organizowania imprez turystycznych i ułatwiania nabywania powiązanych usług turystycznych, uwzględniając konieczność zapewnienia właściwej ochrony i bezpieczeństwa podróżnym oraz wystarczających środków na pokrycie kosztów i zwrot wpłat, o których mowa w art. 7 ust. 1 pkt 1, przy odpowiednim zróżnicowaniu minimalnej wysokości sum gwarancji.	
			art. 12 ust. 2	Minister właściwy do spraw instytucji finansowych w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw turystyki, po zasięgnięciu opinii Polskiej Izby Ubezpieczeń, określi, w drodze rozporządzenia, minimalną wysokość sumy ubezpieczenia na rzecz podróżnych, o którym mowa w art. 7 ust. 2 pkt 2, w zależności od rodzaju usługi, charakteru, zakresu i rodzaju działalności wykonywanej przez organizatorów turystyki i przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych, a także terminu i wysokości przedpłat przyjmowanych od podróżnych przez przedsiębiorców oraz deklarowanego rocznego przychodu z tytułu działalności w zakresie organizowania imprez turystycznych i ułatwiania nabywania powiązanych usług turystycznych, uwzględniając konieczność zapewnienia właściwej ochrony i bezpieczeństwa podróżnym oraz wystarczających środków na pokrycie kosztów i zwrot wpłat, o których mowa w art. 7 ust. 1 pkt 1, przy jednoczesnym odpowiednim zróżnicowaniu minimalnej wysokości sumy ubezpieczenia na rzecz podróżnych.	
			art. 36 ust. 9	Minister właściwy do spraw turystyki w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw instytucji finansowych, po zasięgnięciu opinii Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego, określi, w drodze rozporządzenia, wysokość składki na Fundusz, w zależności od charakteru wykonywanej działalności, rodzaju usługi, miejsca realizacji imprezy turystycznej lub powiązanej usługi turystycznej, sposobu transportu i rodzaju zapewnianego środka transportu, uwzględniając konieczność zapewnienia właściwej ochrony i bezpieczeństwa podróżnym i mając na względzie potrzeby finansowe Funduszu związane z realizacją zadań wynikających z ustawy, przy czym minimalna stawka może być określona na poziomie 0 zł.	
			art. 7 ust. 2	Obowiązki, o których mowa w ust. 1 pkt 1, organizatorzy turystyki oraz przedsiębiorcy ułatwiający nabywanie powiązanych usług turystycznych realizują przez: 1) zawarcie gwarancji bankowej lub gwarancji ubezpieczeniowej zgodnie ze wzorem formularza i przepisami określającymi minimalną wysokość sumy gwarancji, lub 2) zawarcie umowy ubezpieczenia na rzecz podróżnych zgodnie ze wzorem formularza i przepisami określającymi minimalną wysokość sumy ubezpieczenia, lub 3) zawarcie umowy o turystyczny rachunek powierniczy zgodnie z wzorem tej umowy i przyjmowanie wpłat podróżnych wyłącznie na ten rachunek, jeżeli świadczą imprezy turystyczne lub ułatwiają nabywanie powiązanych usług turystycznych świadczonych wyłącznie na terenie kraju; 4) dokonywanie terminowych wpłat składki w należytej wysokości na Turystyczny Fundusz Gwarancyjny.	

			art. 7 ust. 3	Zabezpieczenie finansowe na wypadek niewypłacalności obejmuje podróżnych bez względu na ich miejsce zamieszkania, miejsce rozpoczęcia podróży lub miejsce sprzedaży imprezy turystycznej oraz bez względu na państwo, w którym siedzibę ma podmiot zapewniający ochronę na wypadek niewypłacalności.	
art. 17 ust. 3	Ochrona organizatora na wypadek niewypłacalności obejmuje podróżnych bez względu na ich miejsce zamieszkania, miejsce rozpoczęcia podróży lub miejsce sprzedaży imprezy turystycznej oraz bez względu na państwo członkowskie, w którym znajduje się podmiot zapewniający ochronę na wypadek niewypłacalności.	T	art. 7 ust. 3	Zabezpieczenie finansowe na wypadek niewypłacalności obejmuje podróżnych bez względu na ich miejsce zamieszkania, miejsce rozpoczęcia podróży lub miejsce sprzedaży imprezy turystycznej oraz bez względu na państwo, w którym siedzibę ma podmiot zapewniający ochronę na wypadek niewypłacalności.	
			art. 11 ust. 3 i 4	Bank wypłaca podróżnemu środki wpłacone na turystyczny rachunek powierniczy do wysokości kwoty określonej w umowie o udział w imprezie turystycznej lub wartości usługi opłaconej przedsiębiorcy ułatwiającemu nabywanie powiązanych usług turystycznych na podstawie: 1) [...] Środki wpłacone przez podróżnych na turystyczny rachunek powierniczy są objęte ochroną, o której mowa w art. 59 ust. 3a-6 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe, od dnia zawarcia umowy o udział w imprezie turystycznej lub opłacenia usług turystycznych przedsiębiorcy ułatwiającemu nabywanie powiązanych usług turystycznych.	

		T	art. 14, art. 15 ust. 1, art. 20 ust. 1-3 W przypadku niewypłacalności organizatora turystyki lub przedsiębiorcy ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych marszałek województwa lub wskazana przez niego jednostka upoważniona do wydawania dyspozycji wypłaty zaliczki na pokrycie kosztów kontynuacji imprezy turystycznej lub kosztów powrotu podróży do kraju prowadzi działania związane z organizacją powrotu podróży do kraju, jeżeli organizator turystyki lub przedsiębiorca ułatwiający nabywanie powiązanych usług turystycznych, wbrew obowiązкови, nie zapewnia tego powrotu. Treść gwarancji bankowej lub gwarancji ubezpieczeniowej lub umowy ubezpieczenia na rzecz podróży, o których mowa w art. 7 ust. 2 pkt 1 i 2, obejmuje upoważnienie dla marszałka województwa lub wskazanej przez niego jednostki do wydawania dyspozycji wypłaty zaliczki na pokrycie kosztów kontynuacji imprezy turystycznej lub kosztów powrotu podróży do kraju. Podmiot udzielający zabezpieczeń finansowych, o których mowa w art. 7 ust. 2 pkt 1 i 2, po otrzymaniu każdorazowej dyspozycji marszałka województwa lub wskazanej przez niego jednostki, o której mowa w art. 14 ust. 2, bezwarunkowo, niezwłocznie, nie później jednak niż w terminie 3 dni roboczych od dnia otrzymania dyspozycji, przekazuje wnioskowaną zaliczkę na pokrycie kosztów kontynuacji imprezy turystycznej lub kosztów powrotu podróży do kraju. W przypadku gdy zabezpieczenia finansowe, o których mowa w art. 7 ust. 2 pkt 1 i 2, okażą się niewystarczające na pokrycie kosztów kontynuacji imprezy turystycznej lub kosztów powrotu podróży do kraju, podmiot udzielający tych zabezpieczeń niezwłocznie informuje o tym właściwego marszałka województwa oraz Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny. Marszałek województwa lub wskazana przez niego jednostka, o której mowa w art. 14 ust. 2, występuje do Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego o wypłatę środków z Turystycznego Funduszu Gwarancyjnego, w przypadku gdy zabezpieczenia finansowe, o których mowa w art. 7 ust. 2 pkt 1 i 2, okażą się niewystarczające na pokrycie kosztów kontynuacji imprezy turystycznej lub kosztów powrotu podróży do kraju, o których mowa w art. 7 ust. 1 pkt 1 lit. a. Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny niezwłocznie wypłaca marszałkowi województwa lub wskazanej przez niego jednostce środki z Turystycznego Funduszu Gwarancyjnego, o których mowa w ust. 2, w zakresie niezbędnym do realizacji zadania określonego w art. 14.	

art. 17 ust. 3	Ochrona organizatora na wypadek niewypłacalności obejmuje podróźnych bez względu na ich miejsce zamieszkania, miejsce rozpoczęcia podróży lub miejsce sprzedaży imprezy turystycznej oraz bez względu na państwo członkowskie, w którym znajduje się podmiot zapewniający ochronę na wypadek niewypłacalności.	T	art. 16 w zw. z art. 18,	Podmiot udzielający zabezpieczeń finansowych, o których mowa w art. 7 ust. 2 pkt 1 i 2, w każdym przypadku niewypłacalności organizatora turystyki lub przedsiębiorcy ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych, przyjmuje zgłoszenia od podróźnych, którzy nie otrzymali: 1) zwrotu wpłat wniesionych tytułem zapłaty za imprezę turystyczną lub powiązane usługi turystyczne, w przypadku gdy impreza turystyczna lub powiązane usługi turystyczne nie zostały lub nie zostaną zrealizowane, 2) zwrotu części wpłat wniesionych tytułem zapłaty za imprezę turystyczną lub powiązane usługi turystyczne odpowiadające części imprezy turystycznej lub powiązanych usług turystycznych, które nie zostały lub nie zostaną zrealizowane, 3) zwrotu kosztów powrotu do kraju, w przypadku samodzielnej organizacji tego powrotu przez podróźnych – z przyczyn dotyczących organizatora turystyki lub przedsiębiorcy ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych, lub osób, które działają w ich imieniu. Podmiot udzielający zabezpieczeń finansowych, o których mowa w art. 7 ust. 2 pkt 1 i 2, niezwłocznie, nie później niż w terminie 30 dni od dnia otrzymania zgłoszenia podróźnego, dokonuje jego weryfikacji pod względem zgodności z wymaganiami określonymi w art. 17 oraz ze stanem faktycznym i przekazuje podróźnemu informację o szczegółowych wyliczeniach kwoty należnej podróźnemu albo informację o nieuwzględnieniu danego zgłoszenia w całości lub w części wraz ze wskazaniem przyczyny. W przypadku konieczności przeprowadzenia dodatkowego postępowania wyjaśniającego termin udzielenia odpowiedzi ulega przedłużeniu, nie dłużej jednak niż do 90 dni od dnia otrzymania zgłoszenia.	

art. 17 ust. 4	Jeżeli realizacja imprezy turystycznej jest zagrożona na skutek niewypłacalności organizatora, zabezpieczenie jest dostępne bezpłatnie, aby zapewnić powrót do kraju lub – o ile będzie to konieczne – opłacenie zakwaterowania przed powrotem do kraju.	T	art. 13 -14, art. 19 ust. 2 i 3, art. 19, art. 20 ust. 1, art. 21	W przypadku niewypłacalności organizatora turystyki lub przedsiębiorcy ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych marszałek województwa lub wskazana przez niego jednostka upoważniona do wydawania dyspozycji wypłaty zaliczki na pokrycie kosztów kontynuacji imprezy turystycznej lub kosztów powrotu podróży do kraju prowadzi działania związane z organizacją powrotu podróży do kraju, jeżeli organizator turystyki lub przedsiębiorca ułatwiający nabywanie powiązanych usług turystycznych, wbrew obowiązkowi, nie zapewnia tego powrotu. Treść gwarancji bankowej lub ubezpieczeniowej lub umowy ubezpieczenia na rzecz podróży, o których mowa w art. 8 ust. 2 pkt 1 i 2, obejmuje upoważnienie dla marszałka województwa lub wskazanej przez niego jednostki do wydawania dyspozycji wypłaty zaliczki na pokrycie kosztów kontynuacji imprezy turystycznej lub kosztów powrotu podróży do kraju. Podmiot udzielający zabezpieczeń finansowych, o których mowa w art. 8 ust. 2 pkt 1 i 2, po otrzymaniu każdorazowej dyspozycji marszałka województwa lub wskazanej przez niego jednostki, o której mowa w art. 12 ust. 2, bezwarunkowo, niezwłocznie, nie później jednak niż w terminie 3 dni roboczych od dnia otrzymania dyspozycji, przekazuje wnioskowaną zaliczkę na pokrycie kosztów kontynuacji imprezy turystycznej lub kosztów powrotu podróży do kraju. Marszałek województwa przedstawia podmiotowi udzielającemu zabezpieczeń finansowych, o których mowa w art. 8 ust. 2 pkt 1-2, pisemne rozliczenie otrzymanej zaliczki w terminie 60 dni od dnia otrzymania wypłaty, pod rygorem obowiązku zwrotu zaliczki. W przypadku gdy zabezpieczenia finansowe, o których mowa w art. 8 ust. 2 pkt 1-2, okażą się niewystarczające na pokrycie kosztów kontynuacji imprezy turystycznej lub kosztów powrotu podróży do kraju, podmiot udzielający tych zabezpieczeń niezwłocznie informuje o tym fakcie właściwego marszałka województwa oraz Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny. Marszałek województwa lub wskazana przez niego jednostka, o której mowa w art. 12 ust. 2, występuje do Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego o wypłatę środków z Turystycznego Funduszu Gwarancyjnego, w przypadku gdy zabezpieczenia finansowe, o których mowa w art. 8 ust. 2 pkt 1-2, okażą się niewystarczające na pokrycie kosztów kontynuacji imprezy turystycznej lub kosztów powrotu podróży do kraju, o których mowa w art. 8 ust. 1 pkt 1. W terminie nie dłuższym niż 30 dni od dnia doręczenia informacji o szczegółowym wyliczeniu kwot należnych podróżnym podmiot udzielający zabezpieczenia finansowego dokonuje wypłat tych kwot bezpośrednio podróżnym. W przypadku gdy zabezpieczenia finansowe okażą się niewystarczające na pokrycie kosztów i zwrot wpłat podróżnym, o których mowa w art. 7 ust. 1 pkt 1, podmiot udzielający tych zabezpieczeń, niezwłocznie po dokonaniu weryfikacji zgłoszeń podróży, przekazuje Ubezpieczeniowemu Funduszowi Gwarancyjnemu oraz właściwemu marszałkowi województwa: 1) informację dotyczącą wysokości wypłaconych tym podróżnym kwot z zabezpieczeń finansowych; 2) wyliczenie kwot brakujących na pokrycie kosztów i zwrotu wpłat w stosunku do każdego podróżnego. Podmiot udzielający zabezpieczeń finansowych przekazuje także Ubezpieczeniowemu Funduszowi Gwarancyjnemu zgłoszenia podróży, którzy nie otrzymali całości pokrycia kosztów i zwrotu wpłat. Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny, niezwłocznie po otrzymaniu zgłoszeń podróży wraz z informacjami, o których mowa w ust. 1, wypłaca podróżnym należne kwoty, o czym informuje właściwego marszałka województwa oraz podmiot udzielający zabezpieczeń finansowych.

art. 17 ust. 5	W przypadku niewykonanych usług turystycznych na żądanie podróżnego dokonuje się zwrotów bez zbędnej zwłoki.	T	art. 18 w zw. z art. 19, art. 21 ust. 3	Podmiot udzielający zabezpieczeń finansowych, o których mowa w art. 7 ust. 2 pkt 1 i 2, niezwłocznie, nie później niż w terminie 30 dni od dnia otrzymania zgłoszenia podróżnego, dokonuje jego weryfikacji pod względem zgodności z wymaganiami określonymi w art. 17 oraz ze stanem faktycznym i przekazuje podróżnemu informację o szczegółowych wyliczeniach kwoty należnej podróżnemu albo informację o nieuwzględnieniu danego zgłoszenia w całości lub w części wraz ze wskazaniem przyczyny. W przypadku konieczności przeprowadzenia dodatkowego postępowania wyjaśniającego termin udzielenia odpowiedzi ulega przedłużeniu, nie dłużej jednak niż do 90 dni od dnia otrzymania zgłoszenia. W terminie nie dłuższym niż 30 dni od dnia doręczenia informacji o szczegółowym wyliczeniu kwot należnych podróżnym podmiot udzielający zabezpieczenia finansowego dokonuje wypłat tych kwot bezpośrednio podróżnym. Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny, niezwłocznie po otrzymaniu zgłoszeń podróżnych wraz z informacjami, o których mowa w ust. 1, wypłaca podróżnym należne kwoty, o czym informuje właściwego marszałka województwa oraz podmiot udzielający zabezpieczeń finansowych.	
art. 18 ust. 1	Państwa członkowskie uznają, że posiadane przez organizatora zabezpieczenie na wypadek niewypłacalności, zgodne z transponującymi art. 17 przepisami krajowymi państwa członkowskiego, w którym prowadzi on przedsiębiorstwo, spełnia wymogi ich przepisów krajowych transponujących art. 17.	T	art. 22 ust. 4	Przepis ust. 2 nie mają zastosowania do przedsiębiorców posiadających siedzibę na terytorium państw, które na podstawie umowy z Unią Europejskiej i jej państwami członkowskimi wdrożyły postanowienia dyrektywy 2015/2302/UE do krajowego porządku prawnego.	
art. 18 ust. 2	Państwa członkowskie wyznaczają centralne punkty kontaktowe ułatwiające współpracę administracyjną i sprawowanie nadzoru nad organizatorami, którzy prowadzą działalność w różnych państwach członkowskich. Przekazują one dane kontaktowe tych punktów kontaktowych wszystkim pozostałym państwom członkowskim oraz Komisji.	T	art. 25 ust. 1	Minister właściwy do spraw turystyki prowadzi centralny punkt kontaktowy ułatwiający współpracę administracyjną i sprawowanie nadzoru nad organizatorami turystyki i przedsiębiorcami ułatwiającymi nabywanie powiązanych usług turystycznych, którzy prowadzą działalność w państwach członkowskich Unii Europejskiej lub w państwach, o których mowa w art. 8 ust. 2.	
art. 18 ust. 3	Centralne punkty kontaktowe udostępniają sobie wzajemnie wszelkie niezbędne informacje na temat swoich krajowych wymogów dotyczących ochrony na wypadek niewypłacalności oraz podmiotu lub podmiotów zapewniających ochronę na wypadek	T	art. 25 ust. 2	W przypadku wątpliwości co do zabezpieczenia na wypadek niewypłacalności danego podmiotu, minister właściwy do spraw turystyki samodzielnie lub na prośbę marszałka województwa, przez centralny punkt kontaktowy, o którym mowa w ust. 1, zwraca się o wyjaśnienie do państwa, w którym dany podmiot posiada siedzibę.	

	niewypłacalności poszczególnym organizatorom prowadzącym przedsiębiorstwa na ich terytorium. Te punkty kontaktowe udzielają sobie wzajemnie dostępu do wszelkich dostępnych wykazów organizatorów, którzy spełniają wymogi danego państwa członkowskiego w zakresie ochrony na wypadek niewypłacalności. Każdy tego typu wykaz jest dostępny publicznie, w tym w internecie.		art. 25 ust. 3 - 4	3. Minister właściwy do spraw turystyki niezwłocznie udziela odpowiedzi na zapytania państw, o których mowa w ust. 1, o zabezpieczenia na wypadek niewypłacalności danego podmiotu przez centralny punkt kontaktowy. Pierwszej odpowiedzi należy udzielić nie później niż w terminie 15 dni roboczych od dnia otrzymania zapytania. 4. Minister właściwy do spraw turystyki przez centralny punkt kontaktowy, o którym mowa w ust. 1, udostępnia wszelkie niezbędne informacje na temat wymogów dotyczących ochrony na wypadek niewypłacalności organizatorów turystyki i przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych oraz podmiotów zapewniających ochronę na wypadek ich niewypłacalności, a także udziela dostępu do Ewidencji.	
art. 18 ust. 4	Jeżeli państwo członkowskie ma wątpliwości co do zabezpieczenia danego organizatora na wypadek niewypłacalności, zwraca się o wyjaśnienia do państwa członkowskiego prowadzenia przedsiębiorstwa przez tego organizatora. Państwa członkowskie odpowiadają na zapytania innych państw członkowskich tak szybko jak to możliwe, biorąc pod uwagę pilny charakter i złożoność kwestii. W każdym przypadku pierwszej odpowiedzi należy udzielić nie później niż w ciągu 15 dni roboczych od otrzymania zapytania.	T	art. 25 ust. 2 - 4	2. W przypadku wątpliwości co do zabezpieczenia na wypadek niewypłacalności danego podmiotu, minister właściwy do spraw turystyki samodzielnie lub na prośbę marszałka województwa, przez centralny punkt kontaktowy, o którym mowa w ust. 1, zwraca się o wyjaśnienie do państwa, w którym dany podmiot posiada siedzibę. 3. Minister właściwy do spraw turystyki niezwłocznie udziela odpowiedzi na zapytania państw, o których mowa w ust. 1, o zabezpieczenia na wypadek niewypłacalności danego podmiotu przez centralny punkt kontaktowy. Pierwszej odpowiedzi należy udzielić nie później niż w terminie 15 dni roboczych od dnia otrzymania zapytania. 4. Minister właściwy do spraw turystyki przez centralny punkt kontaktowy, o którym mowa w ust. 1, udostępnia wszelkie niezbędne informacje na temat wymogów dotyczących ochrony na wypadek niewypłacalności organizatorów turystyki i przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych oraz podmiotów zapewniających ochronę na wypadek ich niewypłacalności, a także udziela dostępu do Ewidencji.	

art. 19 ust. 1	Państwa członkowskie zapewniają, by przedsiębiorcy ułatwiający nabywanie powiązanych usług turystycznych posiadali zabezpieczenie na potrzeby zwrotu wszystkich wpłat otrzymanych od podróżnych w zakresie, w jakim usługa turystyczna będąca częścią powiązanych usług turystycznych nie jest wykonana w wyniku niewypłacalności przedsiębiorcy. Jeżeli tacy przedsiębiorcy są stroną odpowiedzialną za przewóz pasażerów, zabezpieczenie obejmuje również powrót podróżnych do kraju. Art. 17 ust. 1 akapit drugi, art. 17 ust. 2–5 oraz art. 18 stosuje się odpowiednio.	T	art. 7 ust. 1 pkt 1	Organizatorzy turystyki oraz przedsiębiorcy ułatwiający nabywanie powiązanych usług turystycznych są obowiązani spełniać następujące warunki: 1) zapewnić podróżnym na wypadek swojej niewypłacalności: a) pokrycie kosztów kontynuacji imprezy turystycznej lub kosztów powrotu do kraju, obejmujących w szczególności koszty transportu i zakwaterowania, w tym także w uzasadnionej wysokości koszty poniesione przez podróżnych, w przypadku gdy organizator turystyki lub przedsiębiorca ułatwiający nabywanie powiązanych usług turystycznych, wbrew obowiązкови, nie zapewnia tego powrotu, b) zwrot wpłat wniesionych tytułem zapłaty za imprezę turystyczną lub każdą opłaconą usługę przedsiębiorcy ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych, w przypadku gdy z przyczyn dotyczących organizatora turystyki lub przedsiębiorcy ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych lub osób, które działają w ich imieniu, impreza turystyczna lub którakolwiek opłacona usługa przedsiębiorcy ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych nie została lub nie zostanie zrealizowana, c) zwrot części wpłat wniesionych tytułem zapłaty za imprezę turystyczną odpowiadającą części imprezy turystycznej lub za każdą usługę opłaconą przedsiębiorcy ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych odpowiadającą części usługi, która nie została lub nie zostanie zrealizowana z przyczyn dotyczących organizatora turystyki lub przedsiębiorcy ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych lub osób, które działają w ich imieniu;	
		T	art. 7 ust. 2	Obowiązki, o których mowa w ust. 1 pkt 1, organizatorzy turystyki oraz przedsiębiorcy ułatwiający nabywanie powiązanych usług turystycznych realizują przez: 1) zawarcie gwarancji bankowej lub gwarancji ubezpieczeniowej zgodnie ze wzorem formularza i przepisami określającymi minimalną wysokość sumy gwarancji, lub 2) zawarcie umowy ubezpieczenia na rzecz podróżnych zgodnie ze wzorem formularza i przepisami określającymi minimalną wysokość sumy ubezpieczenia, lub 3) zawarcie umowy o turystyczny rachunek powierniczy zgodnie z wzorem tej umowy i przyjmowanie wpłat podróżnych wyłącznie na ten rachunek, jeżeli świadczą imprezy turystyczne lub ułatwiają nabywanie powiązanych usług turystycznych świadczonych wyłącznie na terenie kraju; 4) dokonywanie terminowych wpłat składki w należytnej wysokości na Turystyczny Fundusz Gwarancyjny.	

		T	art. 12 ust. 2	Minister właściwy do spraw instytucji finansowych w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw turystyki, po zasięgnięciu opinii Polskiej Izby Ubezpieczeń, określi, w drodze rozporządzenia, minimalną wysokość sumy ubezpieczenia na rzecz podróży, o którym mowa w art. 7 ust. 2 pkt 2, w zależności od rodzaju usługi, charakteru, zakresu i rodzaju działalności wykonywanej przez organizatorów turystyki i przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych, a także terminu i wysokości przedpłat przyjmowanych od podróży przez przedsiębiorców oraz deklarowanego rocznego przychodu z tytułu działalności w zakresie organizowania imprez turystycznych i ułatwiania nabywania powiązanych usług turystycznych, uwzględniając konieczność zapewnienia właściwej ochrony i bezpieczeństwa podróży oraz wystarczających środków na pokrycie kosztów i zwrot wpłat, o których mowa w art. 7 ust. 1 pkt 1, przy jednoczesnym odpowiednim zróżnicowaniu minimalnej wysokości sumy ubezpieczenia na rzecz podróży.	
		T	art. 36 ust. 9	Minister właściwy do spraw turystyki w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw instytucji finansowych, po zasięgnięciu opinii Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego, określi, w drodze rozporządzenia, wysokość składki na Fundusz, w zależności od charakteru wykonywanej działalności, rodzaju usługi, miejsca realizacji imprezy turystycznej lub powiązanej usługi turystycznej, sposobu transportu i rodzaju zapewnianego środka transportu, uwzględniając konieczność zapewnienia właściwej ochrony i bezpieczeństwa podróży i mając na względzie potrzeby finansowe Funduszu związane z realizacją zadań wynikających z ustawy, przy czym minimalna stawka może być określona na poziomie 0 zł.	
		T	art. 12 ust. 1	Minister właściwy do spraw instytucji finansowych w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw turystyki, po zasięgnięciu opinii Polskiej Izby Ubezpieczeń, określi, w drodze rozporządzenia, minimalną wysokość sum gwarancji, o których mowa w art. 7 ust. 2 pkt 1, w zależności od rodzaju usługi, charakteru, zakresu i rodzaju działalności wykonywanej przez organizatorów turystyki i przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych, a także wniesienia i wysokości przedpłat przyjmowanych od podróży przez przedsiębiorców oraz deklarowanego rocznego przychodu z tytułu działalności w zakresie organizowania imprez turystycznych i ułatwiania nabywania powiązanych usług turystycznych, uwzględniając konieczność zapewnienia właściwej ochrony i bezpieczeństwa podróży oraz wystarczających środków na pokrycie kosztów i zwrot wpłat, o których mowa w art. 7 ust. 1 pkt 1, przy odpowiednim zróżnicowaniu minimalnej wysokości sum gwarancji.	

		T	art. 12 ust. 3	Minister właściwy do spraw turystyki w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw instytucji finansowych, określi, w drodze rozporządzenia, wzory: 1) formularza gwarancji bankowej; 2) formularza gwarancji ubezpieczeniowej; 3) formularza umowy ubezpieczenia na rzecz podróży; 4) umowy o turystyczny rachunek powierniczy; – kierując się potrzebą uwzględnienia wszystkich elementów formularzy i umowy.	
		T	art. 11 ust. 3	Bank wypłaca podróżnemu środki wpłacone na turystyczny rachunek powierniczy do wysokości kwoty określonej w umowie o udział w imprezie turystycznej lub wartości usługi opłaconej przedsiębiorcy ułatwającemu nabywanie powiązanych usług turystycznych na podstawie: 1) oświadczenia o niewypłacalności, o którym mowa w art. 13 ust. 1 pkt 1, albo na podstawie wystąpienia marszałka województwa, o którym mowa w art. 13 ust. 2, lub 2) dyspozycji organizatora turystyki lub przedsiębiorcy ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych lub podróży; dyspozycja podróży jest składana wraz z dodatkowym oświadczeniem o rozwiązaniu lub odstąpieniu od umowy o udział w imprezie turystycznej lub usłudze opłaconej przedsiębiorcy ułatwającemu nabywanie powiązanych usług turystycznych, lub 3) zgodnego oświadczenia organizatora turystyki lub przedsiębiorcy ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych oraz podróży, lub 4) prawomocnego orzeczenia sądu.	

		T	art. 14, 15 ust. 1, art. 20 ust. 1 -3 W przypadku niewypłacalności organizatora turystyki lub przedsiębiorcy ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych marszałek województwa lub wskazana przez niego jednostka upoważniona do wydawania dyspozycji wypłaty zaliczki na pokrycie kosztów kontynuacji imprezy turystycznej lub kosztów powrotu podróży do kraju prowadzi działania związane z organizacją powrotu podróży do kraju, jeżeli organizator turystyki lub przedsiębiorca ułatwiający nabywanie powiązanych usług turystycznych, wbrew obowiązкови, nie zapewnia tego powrotu. Treść gwarancji bankowej lub gwarancji ubezpieczeniowej lub umowy ubezpieczenia na rzecz podróży, o których mowa w art. 7 ust. 2 pkt 1 i 2, obejmuje upoważnienie dla marszałka województwa lub wskazanej przez niego jednostki do wydawania dyspozycji wypłaty zaliczki na pokrycie kosztów kontynuacji imprezy turystycznej lub kosztów powrotu podróży do kraju. Podmiot udzielający zabezpieczeń finansowych, o których mowa w art. 7 ust. 2 pkt 1 i 2, po otrzymaniu każdorazowej dyspozycji marszałka województwa lub wskazanej przez niego jednostki, o której mowa w art. 14 ust. 2, bezwarunkowo, niezwłocznie, nie później jednak niż w terminie 3 dni roboczych od dnia otrzymania dyspozycji, przekazuje wnioskowaną zaliczkę na pokrycie kosztów kontynuacji imprezy turystycznej lub kosztów powrotu podróży do kraju. W przypadku gdy zabezpieczenia finansowe, o których mowa w art. 7 ust. 2 pkt 1 i 2, okażą się niewystarczające na pokrycie kosztów kontynuacji imprezy turystycznej lub kosztów powrotu podróży do kraju, podmiot udzielający tych zabezpieczeń niezwłocznie informuje o tym właściwego marszałka województwa oraz Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny. 2. Marszałek województwa lub wskazana przez niego jednostka, o której mowa w art. 14 ust. 2, występuje do Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego o wypłatę środków z Turystycznego Funduszu Gwarancyjnego, w przypadku gdy zabezpieczenia finansowe, o których mowa w art. 7 ust. 2 pkt 1 i 2, okażą się niewystarczające na pokrycie kosztów kontynuacji imprezy turystycznej lub kosztów powrotu podróży do kraju, o których mowa w art. 7 ust. 1 pkt 1 lit. a. 3. Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny niezwłocznie wypłaca marszałkowi województwa lub wskazanej przez niego jednostce środki z Turystycznego Funduszu Gwarancyjnego, o których mowa w ust. 2, w zakresie niezbędnym do realizacji zadania określonego w art. 14.	

		T	art. 16 w zw. z art. 17, art. 18, 19, art. 20 ust. 1	Podmiot udzielający zabezpieczeń finansowych, o których mowa w art. 7 ust. 2 pkt 1 i 2, w każdym przypadku niewypłacalności organizatora turystyki lub przedsiębiorcy ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych, przyjmuje zgłoszenia od podróżnych, którzy nie otrzymali: 1) zwrotu wpłat wniesionych tytułem zapłaty za imprezę turystyczną lub powiązane usługi turystyczne, w przypadku gdy impreza turystyczna lub powiązane usługi turystyczne nie zostały lub nie zostaną zrealizowane, 2) zwrotu części wpłat wniesionych tytułem zapłaty za imprezę turystyczną lub powiązane usługi turystyczne odpowiadające części imprezy turystycznej lub powiązanych usług turystycznych, które nie zostały lub nie zostaną zrealizowane, 3) zwrotu kosztów powrotu do kraju, w przypadku samodzielnej organizacji tego powrotu przez podróżnych – z przyczyn dotyczących organizatora turystyki lub przedsiębiorcy ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych, lub osób, które działają w ich imieniu. Zgłoszenie, o którym mowa w art. 16, zawiera imię i nazwisko oraz adres do korespondencji podróżnego poszkodowanego w wyniku niewykonania w całości lub w części zobowiązań wynikających z umowy. [...] Podmiot udzielający zabezpieczeń finansowych, o których mowa w art. 7 ust. 2 pkt 1 i 2, niezwłocznie, nie później niż w terminie 30 dni od dnia otrzymania zgłoszenia podróżnego, dokonuje jego weryfikacji pod względem zgodności z wymaganiami określonymi w art. 17 oraz ze stanem faktycznym i przekazuje podróżnemu informację o szczegółowych wyliczeniach kwoty należnej podróżnemu albo informację o nieuwzględnieniu danego zgłoszenia w całości lub w części wraz ze wskazaniem przyczyny. W przypadku konieczności przeprowadzenia dodatkowego postępowania wyjaśniającego termin udzielenia odpowiedzi ulega przedłużeniu, nie dłużej jednak niż do 90 dni od dnia otrzymania zgłoszenia. W terminie nie dłuższym niż 30 dni od dnia doręczenia informacji o szczegółowym wyliczeniu kwot należnych podróżnym podmiot udzielający zabezpieczenia finansowego dokonuje wypłat tych kwot bezpośrednio podróżnym. W przypadku gdy zabezpieczenia finansowe, o których mowa w art. 7 ust. 2 pkt 1 i 2, okażą się niewystarczające na pokrycie kosztów kontynuacji imprezy turystycznej lub kosztów powrotu podróżnych do kraju, podmiot udzielający tych zabezpieczeń niezwłocznie informuje o tym właściwego marszałka województwa oraz Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny.	

			art. 13 ust. 1, ust. 3, art. 14, art. 15 ust. 1 , art. 20 ust. 1 -3	1. W przypadku niewypłacalności organizatora turystyki lub przedsiębiorcy ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych marszałek województwa lub wskazana przez niego jednostka upoważniona do wydawania dyspozycji wypłaty zaliczki na pokrycie kosztów kontynuacji imprezy turystycznej lub kosztów powrotu podróżnych do kraju prowadzi działania związane z organizacją powrotu podróżnych do kraju, jeżeli organizator turystyki lub przedsiębiorca ułatwiający nabywanie powiązanych usług turystycznych, wbrew obowiązкови, nie zapewnia tego powrotu. 2. Treść gwarancji bankowej lub gwarancji ubezpieczeniowej lub umowy ubezpieczenia na rzecz podróżnych, o których mowa w art. 7 ust. 2 pkt 1 i 2, obejmuje upoważnienie dla marszałka województwa lub wskazanej przez niego jednostki do wydawania dyspozycji wypłaty zaliczki na pokrycie kosztów kontynuacji imprezy turystycznej lub kosztów powrotu podróżnych do kraju. Art. 15. 1. Podmiot udzielający zabezpieczeń finansowych, o których mowa w art. 7 ust. 2 pkt 1 i 2, po otrzymaniu każdorazowej dyspozycji marszałka województwa lub wskazanej przez niego jednostki, o której mowa w art. 14 ust. 2, bezwarunkowo, niezwłocznie, nie później jednak niż w terminie 3 dni roboczych od dnia otrzymania dyspozycji, przekazuje wnioskowaną zaliczkę na pokrycie kosztów kontynuacji imprezy turystycznej lub kosztów powrotu podróżnych do kraju. Art. 20. 1. W przypadku gdy zabezpieczenia finansowe, o których mowa w art. 7 ust. 2 pkt 1 i 2, okazały się niewystarczające na pokrycie kosztów kontynuacji imprezy turystycznej lub kosztów powrotu podróżnych do kraju, podmiot udzielający tych zabezpieczeń niezwłocznie informuje o tym właściwego marszałka województwa oraz Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny. 2. Marszałek województwa lub wskazana przez niego jednostka, o której mowa w art. 14 ust. 2, występuje do Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego o wypłatę środków z Turystycznego Funduszu Gwarancyjnego, w przypadku gdy zabezpieczenia finansowe, o których mowa w art. 7 ust. 2 pkt 1 i 2, okazały się niewystarczające na pokrycie kosztów kontynuacji imprezy turystycznej lub kosztów powrotu podróżnych do kraju, o których mowa w art. 7 ust. 1 pkt 1 lit. a. 3. Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny niezwłocznie wypłaca marszałkowi województwa lub wskazanej przez niego jednostce środki z Turystycznego Funduszu Gwarancyjnego, o których mowa w ust. 2, w zakresie niezbędnym do realizacji zadania określonego w art. 14.	

		T	art. 16 - 19	Art. 16. Podmiot udzielający zabezpieczeń finansowych, o których mowa w art. 7 ust. 2 pkt 1 i 2, w każdym przypadku niewypłacalności organizatora turystyki lub przedsiębiorcy ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych, przyjmuje zgłoszenia od podróżnych, którzy nie otrzymali: 1) zwrotu wpłat wniesionych tytułem zapłaty za imprezę turystyczną lub powiązane usługi turystyczne, w przypadku gdy impreza turystyczna lub powiązane usługi turystyczne nie zostały lub nie zostaną zrealizowane, 2) zwrotu części wpłat wniesionych tytułem zapłaty za imprezę turystyczną lub powiązane usługi turystyczne odpowiadające części imprezy turystycznej lub powiązanych usług turystycznych, które nie zostały lub nie zostaną zrealizowane, 3) zwrotu kosztów powrotu do kraju, w przypadku samodzielnej organizacji tego powrotu przez podróżnych – z przyczyn dotyczących organizatora turystyki lub przedsiębiorcy ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych, lub osób, które działają w ich imieniu. Art. 17. 1. Zgłoszenie, o którym mowa w art. 16, zawiera imię i nazwisko oraz adres do korespondencji podróżnego poszkodowanego w wyniku niewykonania w całości lub w części zobowiązań wynikających z umowy. 2. Do zgłoszenia dołącza się: 1) kopię umowy o udział w imprezie turystycznej zawartej między podróżnym a organizatorem turystyki lub kopie dokumentów potwierdzających nabycie powiązanych usług turystycznych, za których realizację jest odpowiedzialny przedsiębiorca ułatwiający nabywanie powiązanych usług turystycznych; 2) kopię dowodu wpłaty na rzecz organizatora turystyki lub przedsiębiorcy ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych należności za imprezę turystyczną lub usługi turystyczne, za których realizację jest odpowiedzialny przedsiębiorca ułatwiający nabywanie powiązanych usług turystycznych; 3) oświadczenie podróżnego: a) stwierdzające niewykonanie przez organizatora turystyki lub przedsiębiorcę ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych zobowiązań umownych o określonej wartości, b) zawierające wskazanie rachunku bankowego, na który ma nastąpić wypłata środków z zabezpieczenia finansowego, o którym mowa w art. 7 ust. 2 pkt 1 i 2, albo wskazanie innego sposobu wypłaty z tego zabezpieczenia. Art. 18. Podmiot udzielający zabezpieczeń finansowych, o których mowa w art. 7 ust. 2 pkt 1 i 2, niezwłocznie, nie później niż w terminie 30 dni od dnia otrzymania zgłoszenia podróżnego, dokonuje jego weryfikacji pod	

				względem zgodności z wymaganiami określonymi w art. 17 oraz ze stanem faktycznym i przekazuje podróżnemu informację o szczegółowych wyliczeniach kwoty należnej podróżnemu albo informację o nieuwzględnieniu danego zgłoszenia w całości lub w części wraz ze wskazaniem przyczyny. W przypadku konieczności przeprowadzenia dodatkowego postępowania wyjaśniającego termin udzielenia odpowiedzi ulega przedłużeniu, nie dłużej jednak niż do 90 dni od dnia otrzymania zgłoszenia. Art. 19. W terminie nie dłuższym niż 30 dni od dnia doręczenia informacji o szczegółowym wyliczeniu kwot należnych podróżnym podmiot udzielający zabezpieczenia finansowego dokonuje wypłat tych kwot bezpośrednio podróżnym.	

		T	art. 22 ust. 2 - 4	2. Działalność w zakresie organizowania imprez turystycznych oraz ułatwiania nabywania powiązanych usług turystycznych wymaga uzyskania wpisu do rejestru organizatorów turystyki i przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych zwanego dalej „rejestrem”. 3. Przepis ust. 2 stosuje się do przedsiębiorców turystycznych, o których mowa w art. 8 ust. 1. 4. Przepis ust. 2 nie mają zastosowania do przedsiębiorców posiadających siedzibę na terytorium państw, które na podstawie umowy z Unią Europejskiej i jej państwami członkowskimi wdrożyły postanowienia dyrektywy 2015/2302/UE do krajowego porządku prawnego.	
		T	art. 25 ust. 1	Minister właściwy do spraw turystyki prowadzi centralny punkt kontaktowy ułatwiający współpracę administracyjną i sprawowanie nadzoru nad organizatorami turystyki i przedsiębiorcami ułatwiającymi nabywanie powiązanych usług turystycznych, którzy prowadzą działalność w państwach członkowskich Unii Europejskiej lub w państwach, o których mowa w art. 8 ust. 2.	
		T	art. 25 ust. 2	W przypadku wątpliwości co do zabezpieczenia na wypadek niewypłacalności danego podmiotu, minister właściwy do spraw turystyki samodzielnie lub na prośbę marszałka województwa, przez centralny punkt kontaktowy, o którym mowa w ust. 1, zwraca się o wyjaśnienie do państwa, w którym dany podmiot posiada siedzibę.	
		T	art. 25 ust. 3 - 4	Minister właściwy do spraw turystyki niezwłocznie udziela odpowiedzi na zapytania państw, o których mowa w ust. 4, o zabezpieczenia na wypadek niewypłacalności danego podmiotu przez centralny punkt kontaktowy. Pierwszej odpowiedzi należy udzielić nie później niż w ciągu 15 dni roboczych od otrzymania zapytania. Minister właściwy do spraw turystyki przez centralny punkt kontaktowy, o którym mowa w ust. 4 udostępnia wszelkie niezbędne informacje na temat wymogów dotyczących ochrony na wypadek niewypłacalności organizatorów turystyki i przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych oraz podmiotów zapewniających ochronę na wypadek ich niewypłacalności, a także udziela dostępu do Ewidencji.	

		T	art. 22 ust. 3 - 5	3. Minister właściwy do spraw turystyki niezwłocznie udziela odpowiedzi na zapytania państw, o których mowa w ust. 1, o zabezpieczenia na wypadek niewypłacalności danego podmiotu przez centralny punkt kontaktowy. Pierwszej odpowiedzi należy udzielić nie później niż w terminie 15 dni roboczych od dnia otrzymania zapytania. 4. Minister właściwy do spraw turystyki przez centralny punkt kontaktowy, o którym mowa w ust. 1, udostępnia wszelkie niezbędne informacje na temat wymogów dotyczących ochrony na wypadek niewypłacalności organizatorów turystyki i przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych oraz podmiotów zapewniających ochronę na wypadek ich niewypłacalności, a także udziela dostępu do Ewidencji.	
art. 19 ust. 2	Zanim podróżny zwiąże się jakąkolwiek umową prowadzącą do powstania powiązanych usług turystycznych lub jakąkolwiek odpowiadającą ofertą, przedsiębiorca ułatwiający nabywanie powiązanych usług turystycznych, również w przypadku gdy przedsiębiorca ten nie prowadzi przedsiębiorstwa w państwie członkowskim, ale za pomocą dowolnych środków kieruje taką działalność do państwa członkowskiego, oświadcza w jasny, zrozumiały i widoczny sposób, że:	T	art. 7 ust. 1 pkt 5)	Organizatorzy turystyki oraz przedsiębiorcy ułatwiający nabywanie powiązanych usług turystycznych są obowiązani spełniać następujące warunki: realizować wobec podróżnych obowiązki informacyjne, o których mowa w rozdziale 6.	
	a) podróżnemu nie będą przysługiwały żadne prawa mające zastosowanie na mocy niniejszej dyrektywy wyłącznie do imprez turystycznych i że każdy usługodawca będzie ponosił wyłączną odpowiedzialność za należyte, zgodne z umową wykonanie swojej usługi; oraz	T	art. 8 ust. 1	Do organizatora turystyki lub przedsiębiorcy ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych nieposiadającego siedziby na terytorium Unii Europejskiej, który sprzedaje lub oferuje do sprzedaży na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej imprezy turystyczne lub powiązane usługi turystyczne albo w jakikolwiek inny sposób kieruje taką działalność na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej stosuje się odpowiednio przepisy art. 7 ust. 1 pkt 1–4 i ust. 2.	
	b) podróżny będzie objęty ochroną na wypadek niewypłacalności zgodnie z ust. 1.	T	art. 39 ust. 4	Przepisy ust. 1 i 2 mają zastosowanie również do przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych, nieposiadających siedziby na terytorium Unii Europejskiej lub państwa, o którym mowa w art. 8 ust. 2, którzy kierują swoją działalność na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.	

art. 19 ust. 2	Aby spełnić wymogi niniejszego ustępu, przedsiębiorca ułatwiający nabywanie powiązanych usług turystycznych udostępnia te informacje podróżnemu za pomocą właściwego standardowego formularza zamieszczonego w załączniku II lub – jeżeli dany rodzaj powiązanych usług turystycznych nie jest objęty żadnym formularzem zamieszczonym w tym załączniku – udostępnia informacje zawarte w niniejszym ustępie.	T	art. 39	1. Organizator turystyki, przedsiębiorca ułatwiający nabywanie powiązanych usług turystycznych oraz agent turystyczny, w przypadku gdy impreza turystyczna jest sprzedawana za jego pośrednictwem, przed zawarciem umowy udzielają podróżnym standardowych informacji za pośrednictwem odpowiedniego formularza. 2. Jeżeli dany rodzaj powiązanych usług turystycznych nie jest objęty standardowym formularzem, przedsiębiorca ułatwiający nabywanie powiązanych usług turystycznych udziela podróżnemu w jasny, zrozumiały i widoczny sposób informacji dotyczących: 1) objęcia ochroną na wypadek niewypłacalności; 2) wyłącznej odpowiedzialności za należyte, zgodne z umową wykonanie swojej usługi przez każdego usługodawcę z osobna; 3) niestosowania do powiązanych usług turystycznych przepisów ustawy, które dotyczą wyłącznie imprez turystycznych. 3. Standardowy formularz informacyjny: 1) do umów o udział w imprezie turystycznej, jeżeli jest możliwe użycie hiperłącza jest określony w załączniku nr 1 do ustawy; 2) do umów o udział w imprezie turystycznej, jeżeli nie jest możliwe użycie hiperłącza jest określony w załączniku nr 2 do ustawy; 3) w przypadku gdy organizator turystyki przekazuje dane innemu przedsiębiorcy turystycznemu, zgodnie z art. 5 ust. 1 pkt 2 lit. e jest określony w załączniku nr 3 do ustawy; 4) w przypadku gdy przedsiębiorca ułatwiający nabywanie powiązanych usług turystycznych online w rozumieniu art. 6 ust. 1 pkt 1, jest przewoźnikiem sprzedającym bilet w obie strony jest określony w załączniku nr 4 do ustawy; 5) w przypadku gdy przedsiębiorca ułatwiający nabywanie powiązanych usług turystycznych online w rozumieniu art. 6 ust. 1 pkt 1, jest przedsiębiorcą turystycznym innym niż przewoźnik sprzedający bilet w obie strony jest określony w załączniku nr 5 do ustawy; 6) w przypadku powiązanych usług turystycznych w rozumieniu art. 6 ust. 1 pkt 1, gdy umowy są zawierane w równoczesnej fizycznej obecności przedsiębiorcy ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych, innego niż przewoźnik sprzedający bilet w obie strony, i podróżnego jest określony w załączniku nr 6 do ustawy; 7) w przypadku gdy przedsiębiorca ułatwiający nabywanie powiązanych usług turystycznych online w rozumieniu art. 6 ust. 1 pkt 2, jest przewoźnikiem sprzedającym bilet w obie strony jest określony w załączniku nr 7 do ustawy; 8) w przypadku gdy przedsiębiorca ułatwiający nabywanie powiązanych usług turystycznych online w rozumieniu art. 6 ust. 1 pkt 2 ustawy, jest przedsiębiorcą innym niż przewoźnik sprzedający bilet w obie strony jest	

				określony w załączniku nr 8 do ustawy. 4. Przepisy ust. 1 i 2 mają zastosowanie również do przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych, nieposiadających siedziby na terytorium Unii Europejskiej lub państwa, o którym mowa w art. 8 ust. 2, którzy kierują swoją działalność na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.	

art. 19 ust. 3	W przypadku gdy przedsiębiorca ułatwiający nabywanie powiązanych usług turystycznych nie spełnił wymogów określonych w ust. 1 i 2 niniejszego artykułu, do usług turystycznych objętych powiązanymi usługami turystycznymi zastosowanie mają prawa i obowiązki określone w art. 9 i 12 oraz w rozdziale IV.	T	art. 10 ust. 1	Jeżeli przedsiębiorca ułatwiający nabywanie powiązanych usług turystycznych nie realizuje obowiązków, o których mowa w art. 7 ust. 1 i 2, do usług turystycznych objętych powiązanymi usługami turystycznymi stosuje się odpowiednio art. 43 i art. 47 oraz przepisy rozdziału 7.	
art. 19 ust. 4	Jeżeli powiązane usługi turystyczne są wynikiem zawarcia umowy pomiędzy podróżnym a przedsiębiorcą, który nie jest przedsiębiorcą ułatwiającym nabywanie powiązanych usług turystycznych, przedsiębiorca ten informuje przedsiębiorcę, który ułatwił nabycie powiązanych usług turystycznych, o zawarciu odpowiedniej umowy.	T	art. 10 ust. 2	Jeżeli powiązane usługi turystyczne są wynikiem zawarcia umowy pomiędzy podróżnym a przedsiębiorcą turystycznym, który nie jest przedsiębiorcą ułatwiającym nabywanie powiązanych usług turystycznych, przedsiębiorca ten informuje przedsiębiorcę, który ułatwił nabycie powiązanych usług turystycznych, o zawarciu odpowiedniej umowy.	
art. 20	Bez uszczerbku dla art. 13 ust. 1 akapit drugi, jeżeli organizator prowadzi przedsiębiorstwo poza Europejskim Obszarem Gospodarczym, sprzedawca detaliczny prowadzący przedsiębiorstwo w państwie członkowskim podlega obowiązkowi określonym dla organizatorów w rozdziałach IV i V, chyba że sprzedawca ten wykaże, że organizator spełnia warunki określone w tych rozdziałach.	T	art. 32 ust. 4	Agent turystyczny sprzedający lub oferujący do sprzedaży imprezy turystyczne utworzone przez organizatora turystyki nieposiadającego siedziby na terytorium Europejskiego Obszaru Gospodarczego lub państwa, o którym mowa w art. 8 ust. 2, podlega obowiązkowi, o którym mowa w art. 7 ust. 1 pkt 1–4 i ust. 2, art. 13 ust. 1, art. 48–49, art. 50 ust. 1–4 i ust. 7–8 oraz art. 51–52, chyba że wykaże, że organizator turystyki spełnia warunki określone w tych przepisach. Agent turystyczny, który nie realizuje tych obowiązków, uznaje się za organizatora turystyki wykonującego działalność bez wymaganego wpisu do rejestru.	
art. 21	Państwa członkowskie zapewniają, aby przedsiębiorca ponosił odpowiedzialność za wszelkie błędy spowodowane usterkami technicznymi systemu rezerwacji, które można mu przypisać, oraz, w przypadku gdy przedsiębiorca zgodził się zająć rezerwacją imprezy turystycznej lub usług turystycznych będących częścią powiązanych usług turystycznych, za błędy powstałe podczas procesu rezerwacji.	T	art. 53	Organizator turystyki, przedsiębiorca ułatwiający nabywanie powiązanych usług turystycznych lub agent turystyczny ponosi odpowiedzialność odszkodowawczą wobec podróżnego za swoje błędy w rezerwacji, chyba, że odpowiedzialność za błąd ponosi podróżny lub błąd ten powstał na skutek nieuniknionych i nadzwyczajnych okoliczności.	
	Przedsiębiorca nie ponosi odpowiedzialności za błędy w rezerwacji, które można przypisać podróżnemu lub które zostały popełnione w wyniku nieuniknionych i nadzwyczajnych okoliczności.	T			
art. 22	W przypadkach gdy organizator lub, zgodnie z art. 13	T	art. 50	Organizatorowi turystyki przysługuje roszczenie w stosunku do każdej	

	ust. 1 akapit drugi lub art. 20, sprzedawca detaliczny wypłaca rekompensatę, przyznaje obniżkę ceny lub spełnia inne obowiązki nałożone na niego na mocy niniejszej dyrektywy, państwa członkowskie zapewniają, by organizator lub sprzedawca detaliczny miał prawo dochodzenia roszczeń od każdej osoby trzeciej, która przyczyniła się do zdarzenia, skutkującego odszkodowaniem, obniżką ceny lub innymi obowiązkami.		ust. 8	osoby trzeciej, która przyczyniła się do zdarzenia powodującego obniżkę ceny, o której mowa w ust. 1, lub skutkującego koniecznością wypłaty odszkodowania lub zadośćuczynienia, o których mowa w ust. 2.	
art. 23 ust. 1	Oświadczenie organizatora imprezy turystycznej lub przedsiębiorcy ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych, zgodnie z którym działa on wyłącznie jako podmiot świadczący usługę turystyczną, jako pośrednik lub w jakimkolwiek innym charakterze, lub zgodnie z którym impreza turystyczna lub powiązane usługi turystyczne nie stanowią imprezy turystycznej lub powiązanych usług turystycznych, nie zwalnia tego organizatora lub przedsiębiorcy z obowiązków nałożonych na nich na mocy niniejszej dyrektywy.	T	art. 42 ust. 6	Postanowienia umów zawartych z podróżnymi oraz oświadczenia organizatora turystyki, jak i przedsiębiorcy ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych zmierzające do wyłączenia lub ograniczenia odpowiedzialności określonej w ustawie są nieważne i nie zwalniają organizatora turystyki lub przedsiębiorcy ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych z realizacji obowiązków nałożonych ustawą.	
art. 23 ust. 2	Podróżni nie mogą zrzekać się praw przyznanych im na mocy środków krajowych transponujących niniejszą dyrektywę.	T	art. 54 ust. 1	Podróżny nie może zrzec się w całości lub w części praw wynikających z ustawy.	
art. 23 ust. 3	Wszelkie porozumienia umowne lub oświadczenia podróżnego, które bezpośrednio lub pośrednio prowadzą do zrzeczenia się lub ograniczenia praw przyznanych podróżnemu na podstawie niniejszej dyrektywy lub mają na celu obejście stosowania niniejszej dyrektywy, nie są wiążące dla podróżnego.	T	art. 54 ust. 2	Postanowienia umów zawieranych przez przedsiębiorców turystycznych z podróżnymi lub oświadczenia podróżnego mniej korzystne dla podróżnych niż postanowienia niniejszej ustawy są nieważne. W miejsce postanowień umowy mniej korzystnych dla podróżnego obowiązują przepisy ustawy.	
art. 24	Państwa członkowskie zapewniają odpowiednie i skuteczne środki zapewniające przestrzeganie niniejszej dyrektywy.	T	art. 4 pkt 13	turystycznym rachunku powierniczym – należy przez to rozumieć rachunek powierniczy w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (Dz. U. z 2016 r. poz. 1988, z późn. zm.)) należący do organizatora turystyki lub przedsiębiorcy ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych, służący gromadzeniu środków pieniężnych wpłacanych przez podróżnych;	

		T	art. 7 ust. 1 pkt 2-4 Organizatorzy turystyki oraz przedsiębiorcy ułatwiający nabywanie powiązanych usług turystycznych są obowiązani spełniać następujące warunki: 2) składać marszałkowi województwa oryginały lub poświadczone za zgodność z oryginałem przez adwokata, radcę prawnego lub notariusza kopie posiadanego zabezpieczenia finansowego, nie później niż 14 dni przed upływem terminu obowiązywania umowy lub gwarancji poprzedniej; przedsiębiorcy turystyczni zaprzestający działalności albo zawieszający działalność są zwolnieni z tego obowiązku, jeżeli zawiadomią marszałka województwa o zaprzestaniu albo zawieszeniu działalności organizatora turystyki lub przedsiębiorcy ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych; 3) prowadzić wykaz umów o udział w imprezie turystycznej oraz umów zawartych przez podróżnego z przedsiębiorcą ułatwiającym nabywanie powiązanych usług turystycznych, zwany dalej „wykazem umów”; 4) składać terminowo do Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego deklaracje zawierające: a) wyliczenie wysokości należnych składek na Turystyczny Fundusz Gwarancyjny, b) liczbę i rodzaj umów, o których mowa w pkt 3, zawartych w danym miesiącu oraz liczbę podróżnych objętych tymi umowami, c) informacje o zabezpieczeniach finansowych posiadanych w okresie, za jaki jest składana deklaracja, oraz o podmiotach ich udzielających, d) informację o liczbie podróżnych, za których składka jest należna na Turystyczny Fundusz Gwarancyjny, a impreza turystyczna lub powiązana usługa turystyczna została odwołana przez organizatora turystyki lub przedsiębiorcę ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych z powodu niewystarczającej liczby zgłoszeń, jeżeli realizacja usług była uzależniona od liczby zgłoszeń, w przypadku rozwiązania umowy lub odstąpienia od umowy przez podróżnego, a także w przypadku zmiany liczby uczestników, których dotyczy dana umowa;	

		T	art. 7 ust. 1 pkt 3 w zw. z art. 9	Organizatorzy turystyki oraz przedsiębiorcy ułatwiający nabywanie powiązanych usług turystycznych są obowiązani spełniać następujące warunki: prowadzić wykaz umów o udział w imprezie turystycznej oraz umów zawartych przez podróżnego z przedsiębiorcą ułatwiającym nabywanie powiązanych usług turystycznych, zwany dalej „wykazem umów”; Wykaz umów zawiera: 1) numer rezerwacji lub umowy; 2) termin zawarcia umowy; 3) termin imprezy turystycznej lub wykonania usługi w ramach powiązanych usług turystycznych; 4) liczbę osób objętych umową; 5) łączną cenę usług objętych umową; 6) miejsce lub trasę wykonania umowy; 7) rodzaj środka transportu, jeśli przewóz jest objęty umową; 8) terminy i wysokość faktycznie dokonanych przedpłat; 9) termin i wysokość zwrotu wpłat podróżnemu, jeśli zwrot został dokonany. 2. Marszałek województwa i minister właściwy do spraw turystyki, w trybie kontroli, mają prawo dostępu do danych zawartych w wykazie umów. 3. Na wniosek Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego udostępnia się dane zawarte w wykazie umów. Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny jest uprawniony do przetwarzania danych zawartych w wykazie umów, w zakresie niezbędnym do zapewnienia prawidłowego funkcjonowania Turystycznego Funduszu Gwarancyjnego.	

		T	art. 11	1. Stronami umowy o turystyczny rachunek powierniczy są organizator turystyki lub przedsiębiorca ułatwiający nabywanie powiązanych usług turystycznych oraz bank. 2. Bank prowadzący turystyczny rachunek powierniczy ewidencjonuje wpłaty i wypłaty odrębnie dla każdej umowy o udział w imprezie turystycznej lub usługi opłaconej przedsiębiorcy ułatwiającemu nabywanie powiązanych usług turystycznych. Wpłaty są przekazywane odpowiednio na rachunek organizatora turystyki lub przedsiębiorcy ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych po potwierdzeniu wykonania usług objętych umowami. 3. Bank wypłaca podróżnemu środki wpłacone na turystyczny rachunek powierniczy do wysokości kwoty określonej w umowie o udział w imprezie turystycznej lub wartości usługi opłaconej przedsiębiorcy ułatwiającemu nabywanie powiązanych usług turystycznych na podstawie: 1) oświadczenia o niewypłacalności, o którym mowa w art. 13 ust. 1 pkt 1, albo na podstawie wystąpienia marszałka województwa, o którym mowa w art. 13 ust. 2, lub 2) dyspozycji organizatora turystyki lub przedsiębiorcy ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych lub podróznego; dyspozycja podróznego jest składana wraz z dodatkowym oświadczeniem o rozwiązaniu lub odstąpieniu od umowy o udział w imprezie turystycznej lub usłudze opłaconej przedsiębiorcy ułatwiającemu nabywanie powiązanych usług turystycznych, lub 3) zgodnego oświadczenia organizatora turystyki lub przedsiębiorcy ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych oraz podróznego, lub 4) prawomocnego orzeczenia sądu.	

		T	art. 13	1. W przypadku niewypłacalności organizator turystyki lub przedsiębiorca ułatwiający nabywanie powiązanych usług turystycznych przekazuje właściwemu marszałkowi województwa: 1) oświadczenie następującej treści: „Oświadczam, że z powodu niewypłacalności nie jestem w stanie wywiązać się z umów, o których mowa w art. 7 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych, zawartych z podróżnymi od dnia ... oraz zapewnić pokrycia kosztów kontynuacji imprezy turystycznej lub kosztów powrotu podróżnych do kraju lub zapewnić podróżnym zwrotu wpłat lub ich części wniesionych tytułem zapłaty za imprezę turystyczną lub powiązane usługi turystyczne, stosownie do przepisu art. 7 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych.”; 2) wykaz umów, które nie zostały lub nie zostaną zrealizowane; do wykazu umów dołącza się informację zawierającą imiona i nazwiska oraz numery telefonów kontaktowych podróżnych objętych tymi umowami; 3) dane kontaktowe pilota wycieczek lub osoby reprezentującej przedsiębiorcę turystycznego, który sprawuje opiekę nad podróżnymi, o ile taki został wyznaczony. 2. W przypadku braku możliwości uzyskania oświadczenia, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, marszałek województwa występuje na piśmie do podmiotu udzielającego zabezpieczenia finansowego o wypłatę środków bezpośrednio podróżnym bez uzyskania tego oświadczenia, jeżeli okoliczności w oczywisty sposób wskazują, że organizator turystyki lub przedsiębiorca ułatwiający nabywanie powiązanych usług turystycznych nie jest w stanie wywiązać się z umów zawartych z podróżnymi oraz zapewnić pokrycia kosztów kontynuacji imprezy turystycznej lub kosztów powrotu podróżnych do kraju lub zapewnić podróżnym zwrotu wpłat lub ich części wniesionych tytułem zapłaty za imprezę turystyczną lub powiązane usługi turystyczne, które nie zostały lub nie zostaną zrealizowane.	
		T	art. 16	Podmiot udzielający zabezpieczeń finansowych, o których mowa w art. 7 ust. 2 pkt 1 i 2, w każdym przypadku niewypłacalności organizatora turystyki lub przedsiębiorcy ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych, przyjmuje zgłoszenia od podróżnych, którzy nie otrzymali: 1) zwrotu wpłat wniesionych tytułem zapłaty za imprezę turystyczną lub powiązane usługi turystyczne, w przypadku gdy impreza turystyczna lub powiązane usługi turystyczne nie zostały lub nie zostaną zrealizowane, 2) zwrotu części wpłat wniesionych tytułem zapłaty za imprezę turystyczną lub powiązane usługi turystyczne odpowiadające części imprezy turystycznej lub powiązanych usług turystycznych, które nie zostały lub nie zostaną zrealizowane, 3) zwrotu kosztów powrotu do kraju, w przypadku samodzielnej organizacji tego powrotu przez podróżnych – z przyczyn dotyczących organizatora turystyki lub przedsiębiorcy ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych, lub osób, które działają w ich imieniu.	

		T	art. 17	1. Zgłoszenie, o którym mowa w art. 16, zawiera imię i nazwisko oraz adres do korespondencji podróżnego poszkodowanego w wyniku niewykonania w całości lub w części zobowiązań wynikających z umowy. 2. Do zgłoszenia dołącza się: 1) kopię umowy o udział w imprezie turystycznej zawartej między podróżnym a organizatorem turystyki lub kopie dokumentów potwierdzających nabycie powiązanych usług turystycznych, za których realizację jest odpowiedzialny przedsiębiorca ułatwiający nabywanie powiązanych usług turystycznych; 2) kopię dowodu wpłaty na rzecz organizatora turystyki lub przedsiębiorcy ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych należności za imprezę turystyczną lub usługi turystyczne, za których realizację jest odpowiedzialny przedsiębiorca ułatwiający nabywanie powiązanych usług turystycznych; 3) oświadczenie podróżnego: a) stwierdzające niewykonanie przez organizatora turystyki lub przedsiębiorcę ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych zobowiązań umownych o określonej wartości, b) zawierające wskazanie rachunku bankowego, na który ma nastąpić wypłata środków z zabezpieczenia finansowego, o którym mowa w art. 7 ust. 2 pkt 1 i 2, albo wskazanie innego sposobu wypłaty z tego zabezpieczenia.	
		T	art. 20 ust. 1 i 4	1. W przypadku gdy zabezpieczenia finansowe, o których mowa w art. 7 ust. 2 pkt 1 i 2, okażą się niewystarczające na pokrycie kosztów kontynuacji imprezy turystycznej lub kosztów powrotu podróżnych do kraju, podmiot udzielający tych zabezpieczeń niezwłocznie informuje o tym właściwego marszałka województwa oraz Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny. 4. Marszałek województwa przedstawia Ubezpieczeniowemu Funduszowi Gwarancyjnemu pisemne rozliczenie środków z Turystycznego Funduszu Gwarancyjnego, w terminie 60 dni od dnia otrzymania wypłaty, pod rygorem obowiązku zwrotu środków.	
		T	art. 21	1. W przypadku gdy zabezpieczenia finansowe okażą się niewystarczające na pokrycie kosztów i zwrot wpłat podróżnym, o których mowa w art. 7 ust. 1 pkt 1, podmiot udzielający tych zabezpieczeń, niezwłocznie po dokonaniu weryfikacji zgłoszeń podróżnych, przekazuje Ubezpieczeniowemu Funduszowi Gwarancyjnemu oraz właściwemu marszałkowi województwa: 1) informację dotyczącą wysokości wypłaconych tym podróżnym kwot z zabezpieczeń finansowych; 2) wyliczenie kwot brakujących na pokrycie kosztów i zwrotu wpłat w stosunku do każdego podróżnego. 2. Podmiot udzielający zabezpieczeń finansowych przekazuje także Ubezpieczeniowemu Funduszowi Gwarancyjnemu zgłoszenia podróżnych, którzy nie otrzymali całości pokrycia kosztów i zwrotu wpłat. 3. Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny, niezwłocznie po otrzymaniu zgłoszeń podróżnych wraz z informacjami, o których mowa w ust. 1, wypłaca podróżnym należne kwoty, o czym informuje właściwego marszałka województwa oraz podmiot udzielający zabezpieczeń finansowych.	

		T	art. 23, art. 24	1. Organem właściwym do prowadzenia rejestru jest marszałek województwa właściwy ze względu na siedzibę przedsiębiorcy lub adres zamieszkania przedsiębiorcy będącego osobą fizyczną, a w przypadku przedsiębiorcy zagranicznego, który utworzył na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oddział, zgodnie z przepisami ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej, organem właściwym do prowadzenia rejestru jest marszałek województwa właściwy ze względu na siedzibę oddziału. 2. W przypadku przedsiębiorcy turystycznego nieposiadającego siedziby ani oddziału na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej organem właściwym do prowadzenia rejestru jest wybrany przez niego marszałek województwa. 1. Wpisu do rejestru dokonuje się na wniosek przedsiębiorcy turystycznego, zawierający następujące dane: 1) firmę przedsiębiorcy, jego siedzibę i adres, a w przypadku gdy przedsiębiorca jest osobą fizyczną – adres zamieszkania; 2) numer identyfikacji podatkowej (NIP), jeśli posiada; 3) określenie rodzaju działalności; 4) określenie zakresu terytorialnego wykonywanej działalności; 5) wskazanie głównego miejsca wykonywania działalności objętej wpisem do rejestru oraz oddziałów; 6) adres e-mail, jeśli posiada; 7) numer telefonu, jeśli posiada. 2. Do wniosku przedsiębiorca turystyczny dołącza poświadczoną za zgodność z oryginałem przez adwokata, radcę prawnego lub notariusza kopię lub oryginał gwarancji lub umowy, o której mowa w art. 7 ust. 2 pkt 1–3, oraz oświadczenie następującej treści: „Oświadczam, że: 1) dane zawarte we wniosku o wpis do rejestru organizatorów turystyki i przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych są kompletne i zgodne z prawdą; 2) znane mi są i spełniam warunki wykonywania działalności w zakresie organizowania imprez turystycznych lub ułatwiania nabywania powiązanych usług turystycznych, określone w ustawie z dnia o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych.”. 3. Oświadczenie zawiera również: 1) firmę przedsiębiorcy turystycznego oraz jego siedzibę i adres, a w przypadku gdy przedsiębiorca turystyczny jest osobą fizyczną – adres zamieszkania; 2) oznaczenie miejsca i datę złożenia oświadczenia; 3) podpis przedsiębiorcy turystycznego lub osoby uprawnionej do reprezentowania tego przedsiębiorcy, ze wskazaniem imienia i nazwiska oraz pełnionej funkcji. 4. Przedsiębiorca turystyczny zamierzający wykonywać usługi wyłącznie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, a wszelkie wpłaty podróży tytułem wynagrodzenia za wykonane usługi przyjmować na turystyczny rachunek powierniczy, o którym mowa w art. 7 ust. 2 pkt 3, składa oświadczenie następującej treści: „Oświadczam, że imprezy turystyczne i powiązane usługi turystyczne będę wykonywał wyłącznie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, a wszelkie wpłaty podróży tytułem wynagrodzenia za wykonane usługi będę przyjmował wyłącznie na turystyczny rachunek powierniczy.” oraz oryginał lub poświadczoną za zgodność z oryginałem przez adwokata, radcę prawnego lub notariusza kopię umowy o turystyczny rachunek powierniczy.	
		T	art. 27 ust. 1 i 6	Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny, w ramach Turystycznego Funduszu Gwarancyjnego, tworzy i prowadzi system teleinformatyczny obsługujący Ewidencję. Na podstawie informacji o dokonanych wpisach do rejestru przekazywanych w postaci elektronicznej przez marszałków województw minister właściwy do spraw turystyki na stronie internetowej obsługującego go urzędu udostępnia Ewidencję, którą prowadzi Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny.	

		T	art. 30 ust. 1- 6 1. Minister właściwy do spraw turystyki oraz marszałek województwa są upoważnieni do kontroli prowadzonej przez przedsiębiorcę turystycznego działalności, w zakresie: 1) zgodności ze stanem faktycznym danych zawartych w oświadczeniu, o którym mowa w art. 24 ust. 2; 2) zgodności wykonywanej działalności z uzyskanym wpisem do rejestru; 3) przestrzegania warunków wykonywania działalności określonych ustawą, w szczególności w zakresie wysokości zabezpieczenia finansowego oraz wnoszenia składek na Turystyczny Fundusz Gwarancyjny; 4) zgodności wykonywanej działalności z zawartymi umowami agencyjnymi; 5) przestrzegania przez przedsiębiorców turystycznych, dających zlecenie agentom turystycznym, warunków wykonywania działalności określonych ustawą; 6) przestrzegania wobec podróżnych obowiązków informacyjnych, o których mowa w rozdziale 6. 2. Minister właściwy do spraw turystyki oraz marszałek województwa są upoważnieni do kontroli działalności w zakresie organizowania imprez turystycznych oraz ułatwiania nabywania powiązanych usług turystycznych przez podmioty niezgłoszone do rejestru w zakresie niezbędnym do ustalenia, czy prowadzona działalność wymaga posiadania wpisu. 3. Minister właściwy do spraw turystyki oraz marszałek województwa są upoważnieni do kontroli działalności agentów turystycznych i innych osób, zawierających z podróżnymi umowy o udział w imprezie turystycznej w imieniu organizatorów turystyki, w zakresie spełnienia przy zawieraniu tych umów obowiązków określonych ustawą. 4. Marszałek województwa jest upoważniony do kontroli zgodności działalności prowadzonej przez organizatorów turystyki lub przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych z art. 7, art. 8, art. 9 ust. 3 i 4 oraz art. 12 ust. 1 i 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1177/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. o prawach pasażerów podróżujących drogą morską i drogą wodną śródlądową oraz zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 (Dz. Urz. UE L 334 z 17.12.2010, str. 1, z późn. zm.), zwanego dalej „rozporządzeniem nr 1177/2010”. 5. Marszałek województwa jest upoważniony do kontroli zgodności działalności prowadzonej przez organizatorów turystyki lub podmiotów ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych z art. 9, art. 10 ust. 2–5, art. 14 ust. 3 i 4 oraz art. 15 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 181/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. dotyczącego praw pasażerów w transporcie autobusowym i autokarowym i zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 (Dz. Urz. UE L 55 z 28.02.2011, str. 1), zwanego dalej „rozporządzeniem nr 181/2011”. 6. Minister właściwy do spraw turystyki w przypadku stwierdzenia w wyniku kontroli, o której mowa w ust. 1–3, uchybień w sposobie wykonywania działalności, występuje do właściwego marszałka województwa o podjęcie stosownych działań.	

		T	art. 71	Turystyczny Fundusz Gwarancyjny, o którym mowa w rozdziale 2a ustawy zmienianej w art. 63, w brzmieniu dotychczasowym, staje się z mocy prawa Turystycznym Funduszem Gwarancyjnym w rozumieniu niniejszej ustawy.	
		T	art. 64	W ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (Dz. U. z 2016 r. poz. 1988, z późn. zm.)) w art. 105 w ust. 1 w pkt 2 po lit. z średnik zastępuje się przecinkiem i dodaje się lit. za w brzmieniu: (zmiany pominięte)	
art. 25	Państwa członkowskie ustanawiają przepisy dotyczące kar mających zastosowanie do naruszeń przepisów krajowych przyjętych na podstawie niniejszej dyrektywy i podejmują wszelkie środki niezbędne do zapewnienia ich wykonania. Kary te muszą być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające.	T	art. 32	1. Marszałek województwa, w drodze decyzji administracyjnej, wykreśla z rejestru przedsiębiorcę turystycznego wpisanego do rejestru występującego wobec podróżnych jako agent turystyczny, który dopuszcza się następujących uchybień: 1) w umowach zawieranych z podróżnymi nie wskazuje jednoznacznie właściwego organizatora turystyki, którego reprezentuje, lub 2) zawiera umowy o udział w imprezie turystycznej na rzecz przedsiębiorcy turystycznego, który wbrew takiemu obowiązkowi nie uzyskał wpisu do rejestru lub, który nie posiada zabezpieczenia finansowego na wypadek niewypłacalności, lub 3) działa bez ważnej umowy agencyjnej lub przekracza jej zakres, lub 4) nie dopełnia wobec podróżnych obowiązków informacyjnych, o których mowa w rozdziale 6. 2. Przedsiębiorca turystyczny, o którym mowa w ust. 1, nie może uzyskać ponownego wpisu do rejestru przed upływem 3 lat od dnia, w którym została skutecznie doręczona stronie decyzja administracyjna o wykreśleniu z rejestru i o zakazie wykonywania działalności objętej wpisem. 3. Przedsiębiorcę turystycznego, który nie jest wpisany do rejestru, a występując wobec podróżnych jako agent turystyczny dopuszcza się uchybień, o których mowa w ust. 1, uznaje się za organizatora turystyki wykonującego działalność bez wymaganego wpisu do rejestru. 4. Agent turystyczny sprzedający lub oferujący do sprzedaży imprezy turystyczne utworzone przez organizatora turystyki nieposiadającego siedziby na terytorium Europejskiego Obszaru Gospodarczego lub państwa, o którym mowa w art. 8 ust. 2, podlega obowiązkowi, o którym mowa w art. 7 ust. 1 pkt 1–4 i ust. 2, art. 13 ust. 1, art. 48–49, art. 50 ust. 1–4 i ust. 7–8 oraz art. 51–52, chyba że wykaże, że organizator turystyki spełnia warunki określone w tych przepisach. Agent turystyczny, który nie realizuje tych obowiązków, uznaje się za organizatora turystyki wykonującego działalność bez wymaganego wpisu do rejestru.	

		T	art. 31	Rażącem naruszeniem warunków wykonywania działalności jest: 1) oferowanie lub sprzedaż imprez turystycznych lub powiązanych usług turystycznych bez uprzedniego zawarcia gwarancji lub umowy, o których mowa w art. 7 ust. 2 pkt 1 i 2, lub bez zawarcia umowy i złożenia oświadczenia, o którym mowa w art. 24 ust. 4; 2) uchylanie się, mimo wezwania, od obowiązku terminowego składania deklaracji lub opłacania należnych składek na Turystyczny Fundusz Gwarancyjny; 3) uchylanie się, mimo wezwania, od obowiązku prowadzenia wykazu umów; 4) zawieranie przez przedsiębiorcę turystycznego kolejnych umów o udział w imprezie turystycznej lub ułatwianie nabywania powiązanych usług turystycznych lub przyjmowanie od podróżnych wpłat na poczet tych umów mimo złożenia oświadczenia o niewypłacalności lub w przypadku wystąpienia przez marszałka województwa o wypłatę środków z zabezpieczeń finansowych bez tego oświadczenia, zgodnie z art. 13 ust. 2; 5) zawieranie umów, o których mowa w art. 7 ust. 2 pkt 1 i 2, na kwoty zabezpieczenia finansowego niższe niż minimalne wysokości sum gwarancji bankowych lub ubezpieczeniowych lub minimalne sumy gwarancyjne umów ubezpieczeń na rzecz podróżnych; 6) nieprzedłożenie, mimo wezwania, marszałkowi województwa aktualnego dokumentu, o którym mowa w art. 7 ust. 2 pkt 1 lub 2; 7) wykonywanie działalności poza zakresem terytorialnym określonym we wpisie do rejestru; 8) przyjmowanie od podróżnych wpłat z pominięciem turystycznego rachunku powierniczego, mimo złożenia oświadczenia, o którym mowa w art. 24 ust. 4.	
		T	art. 26 ust. 1	Marszałek województwa wykreśla w drodze decyzji z rejestru przedsiębiorcę wpisanego do rejestru występującego wobec podróżnych jako agent turystyczny, który dopuszcza się następujących uchybień: 1) w umowach zawieranych z podróżnymi nie wskazuje jednoznacznie właściwego organizatora turystyki, którego reprezentuje, lub 2) zawiera umowy o udział w imprezie turystycznej na rzecz przedsiębiorcy, który nie uzyskał wpisu do rejestru lub na rzecz przedsiębiorcy zagranicznego, o którym mowa w art. 21 ust. 1, który nie uzyskał wpisu do rejestru lub który nie posiada zabezpieczenia finansowego na wypadek niewypłacalności, lub 3) działa bez ważnej umowy agencyjnej lub przekracza jej zakres, lub 4) nie dopełnia wobec podróżnych obowiązków informacyjnych, o których mowa w rozdziale 6.	

T	art. 58	Kto zaniża wysokość należnej składki w deklaracji, o której mowa w art. 7 ust. 1 pkt 4, składanej do Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego, podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 3.	
T	art. 59 ust. 1	Kto w podmiotach prowadzących działalność w zakresie organizowania imprez turystycznych lub ułatwiania nabywania powiązanych usług turystycznych bez wymaganego wpisu albo w przypadku działalności objętej zakazem, pełni funkcję:	
T		1) członka zarządu, rady nadzorczej lub komisji rewizyjnej spółki prawa handlowego, 2) członka zarządu, rady nadzorczej lub komisji rewizyjnej spółdzielni, 3) członka zarządu fundacji lub stowarzyszenia – podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 3.	
T	art. 59 ust. 2	Tej samej karze podlega osoba, która prowadzi działalność gospodarczą w zakresie organizowania imprez turystycznych lub ułatwiania nabywania powiązanych usług turystycznych bez wymaganego wpisu albo w przypadku działalności objętej zakazem na własny rachunek lub wspólnie z innymi osobami lub jest przedstawicielem lub pełnomocnikiem w prowadzeniu takiej działalności.	
T	art. 61	W ustawie z dnia 20 maja 1971 r. – Kodeks wykroczeń (Dz. U. z 2015 r. poz. 1094, 1485, 1634 i 1707 oraz z 2017 r. poz. 966) wprowadza się następujące zmiany: 1) w art. 601 w § 4 pkt 5 otrzymuje brzmienie: „5) nie zawiadamia organu prowadzącego rejestr organizatorów turystyki i przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych o zawieszeniu wykonywania działalności w terminie 7 dni od dnia tego zawieszenia;”; 2) w art. 138d § 2 otrzymuje brzmienie: „§ 2. Tej samej karze podlega organizator turystyki lub przedsiębiorca ułatwiający nabywanie powiązanych usług turystycznych, który wprowadza podróży w błąd co do uprawnień osób, którym powierza wykonywanie zadań przewodnika górskiego.”.	
T	art. 60	Kto bez uzyskania zabezpieczenia finansowego na wypadek niewypłacalności zgodnie z wymaganiami, o których mowa w art. 7 ust. 2 pkt 1-3, prowadzi działalność w zakresie organizowania imprez turystycznych lub prowadzi działalność jako przedsiębiorca ułatwiający nabywanie powiązanych usług turystycznych, podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo karze pozbawienia wolności do lat 3.	

art. 26	Do dnia 1 stycznia 2019 r. Komisja przedstawi Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie dotyczące przepisów niniejszej dyrektywy mających zastosowanie do rezerwacji online dokonywanych w różnych punktach sprzedaży oraz uznawania takich rezerwacji za imprezy turystyczne, powiązane usługi turystyczne lub odrębne usługi turystyczne, w szczególności zaś dotyczące definicji imprezy turystycznej określonej w art. 3 pkt 2 lit. b) ppkt (v) i tego, czy zasadna jest korekta lub rozszerzenie tej definicji. Do dnia 1 stycznia 2021 r. Komisja przedłoży Parlamentowi Europejskiemu i Radzie ogólne sprawozdanie ze stosowania niniejszej dyrektywy. W razie konieczności do sprawozdań, o których mowa w akapicie pierwszym i drugim, załącza się wnioski ustawodawcze.	N			Przepis nie wymaga implementacji
art. 27 ust. 1	W załączniku do rozporządzenia (WE) nr 2006/2004 pkt 5 otrzymuje brzmienie: „5. Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2302 (21).	N			Przepis nie wymaga implementacji
art. 27 ust. 2	Art. 3 ust. 3 lit. g) dyrektywy 2011/83/UE otrzymuje brzmienie: „g) dotyczących imprez turystycznych w rozumieniu art. 3 pkt 2 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2302 (22). Art. 6 ust. 7, art. 8 ust. 2 i 6 oraz art. 19, 21 i 22 niniejszej dyrektywy stosuje się odpowiednio do imprez turystycznych w rozumieniu art. 3 pkt 2 dyrektywy (UE) 2015/2302 w odniesieniu do podróży zgodnie z definicją zawartą w art. 3 pkt 6 tej dyrektywy.	T	art. 68	W ustawie z dnia 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta (Dz. U. z 2017 r. poz. 683) w art. 3 w ust. 1 pkt 8 otrzymuje brzmienie: „8) o udział w imprezie turystycznej, o której mowa w ustawie o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych (Dz. U. z ... poz. ...), z wyjątkiem art. 10, art. 11, art. 12 ust. 1 pkt 1, 5, 16 i 17, art. 17 oraz art. 20 ust. 2”.	
art. 28 ust. 1	Państwa członkowskie przyjmują i publikują najpóźniej do dnia 1 stycznia 2018 r. przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy. Niezwłocznie przekazują one Komisji tekst tych przepisów.	N			Przepis nie wymaga implementacji
art. 28 ust. 2	Państwa członkowskie stosują te przepisy od dnia 1 lipca 2018 r.	T	art. 73	Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 lipca 2018 r.	

art. 28 ust. 3	Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odesłanie do niniejszej dyrektywy lub odesłanie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odesłania określone są przez państwa członkowskie.	T			Odesłanie zawarto w przypisie do tytułu projektu ustawy
art. 28 ust. 4	Państwa członkowskie przekazują Komisji teksty najważniejszych przepisów prawa krajowego w dziedzinie objętej zakresem niniejszej dyrektywy.	N			Przepis nie wymaga implementacji
art. 29	Dyrektywa 90/314/EWG traci moc ze skutkiem od dnia 1 lipca 2018 r.	T	art. 63	W ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. o usługach turystycznych (Dz. U. z 2016 r. poz. 187 i 1334) wprowadza się następujące zmiany: (zmiany pominięto)	
art. 29	Odesłania do uchylonej dyrektywy traktuje się jako odesłania do niniejszej dyrektywy, zgodnie z tabelą korelacji znajdującą się w załączniku III.	T			
art. 30	Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.	N			Przepis nie wymaga implementacji
art. 31	Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.	N			Przepis nie wymaga implementacji

Załącznik nr I	Część A Standardowy formularz informacyjny do umów o udział w imprezie turystycznej, jeżeli możliwe jest użycie hiperłącza Zaoferowane Państwu połączenie usług turystycznych stanowi imprezę turystyczną w rozumieniu dyrektywy (UE) 2015/2302. W związku z powyższym będą Państwu przysługiwały wszystkie prawa UE mające zastosowanie do imprez turystycznych. Przedsiębiorstwo XY/przedsiębiorstwa XY będzie(-a) ponosiły pełną odpowiedzialność za należyłą realizację całości imprezy turystycznej. Ponadto, zgodnie z wymogami prawa, przedsiębiorstwo XY/przedsiębiorstwa XY posiada(-ja) zabezpieczenie w celu zapewnienia zwrotu Państwa wpłat i, jeżeli transport jest elementem imprezy turystycznej, zapewnienia Państwa powrotu do kraju w przypadku, gdyby przedsiębiorstwo XY/przedsiębiorstwa XY stało(-y) się niewypłacalne. Więcej informacji dotyczących najważniejszych praw zgodnie z dyrektywą (UE) 2015/2302 [do udostępnienia w postaci hiperłącza]. Korzystając z hiperłącza, podróżny otrzyma następujące informacje: Najważniejsze prawa zgodnie dyrektywą (UE) 2015/2302 Przed zawarciem umowy o udział w imprezie turystycznej podróżni otrzymają wszystkie niezbędne informacje na temat imprezy turystycznej. Zawsze co najmniej jeden przedsiębiorca ponosi odpowiedzialność za należyte wykonanie wszystkich usług turystycznych objętych umową. Podróżni otrzymują awaryjny numer telefonu lub dane punktu kontaktowego, dzięki którym mogą skontaktować się z organizatorem lub biurem podróży. Podróżni mogą przenieść imprezę turystyczną na inną osobę, powiadamiając o tym w rozsądnym terminie, z zastrzeżeniem ewentualnych dodatkowych kosztów. Cena imprezy turystycznej może zostać podwyższona jedynie wtedy, gdy wzrosną określone koszty (na przykład koszty paliwa) i zostało to wyraźnie przewidziane w umowie; w żadnym przypadku podwyżka ceny nie może nastąpić później niż 20 dni przed rozpoczęciem imprezy turystycznej. Jeżeli podwyżka ceny przekracza 8 % ceny imprezy turystycznej, podróżny może rozwiązać umowę. Jeśli organizator zastrzega sobie prawo do podwyższenia ceny, podróżny ma prawo do obniżki ceny, jeżeli obniżyły się odpowiednie koszty. Podróżni mogą rozwiązać umowę bez ponoszenia jakiegokolwiek opłaty za rozwiązanie i uzyskać pełen zwrot wszelkich wpłat, jeżeli jeden z istotnych elementów imprezy turystycznej, inny niż cena, zmieni się w znaczący sposób. Jeżeli przedsiębiorca odpowiedzialny za imprezę turystyczną odwoła ją przed rozpoczęciem, podróżni mają prawo do zwrotu wpłat oraz do, w stosownych przypadkach, rekompensaty. W wyjątkowych okolicznościach – na przykład jeżeli w docelowym miejscu podróży występują poważne problemy związane z	T	Załącznik nr 1	STANDARDOWY FORMULARZ INFORMACYJNY DO UMÓW O UDZIAŁ W IMPREZIE TURYSTYCZNEJ, JEŻELI MOŻLIWE JEST UŻYCIE HIPERŁĄCZA Zaoferowane Państwu połączenie usług turystycznych stanowi imprezę turystyczną w rozumieniu dyrektywy (UE) 2015/2302. W związku z powyższym będą Państwu przysługiwały wszystkie prawa UE mające zastosowanie do imprez turystycznych. Przedsiębiorstwo XY/przedsiębiorstwa XY będzie/będą ponosiło(ły) pełną odpowiedzialność za należyłą realizację całości imprezy turystycznej. Ponadto, zgodnie z wymogami prawa, przedsiębiorstwo XY/przedsiębiorstwa XY posiada(-ja) zabezpieczenie w celu zapewnienia zwrotu Państwa wpłat i, jeżeli transport jest elementem imprezy turystycznej, zapewnienia Państwa powrotu do kraju w przypadku, gdyby przedsiębiorstwo XY/przedsiębiorstwa XY stało(-y) się niewypłacalne. Więcej informacji dotyczących najważniejszych praw zgodnie z dyrektywą (UE) 2015/2302 [do udostępnienia w postaci hiperłącza]. Korzystając z hiperłącza, podróżny otrzyma następujące informacje: Najważniejsze prawa zgodnie z dyrektywą (UE) 2015/2302 — Przed zawarciem umowy o udział w imprezie turystycznej podróżni otrzymają wszystkie niezbędne informacje na temat imprezy turystycznej. — Zawsze co najmniej jeden przedsiębiorca ponosi odpowiedzialność za należyte wykonanie wszystkich usług turystycznych objętych umową. — Podróżni otrzymują awaryjny numer telefonu lub dane punktu kontaktowego, dzięki którym mogą skontaktować się z organizatorem turystyki lub agentem turystycznym. — Podróżni mogą przenieść imprezę turystyczną na inną osobę, powiadamiając o tym w rozsądnym terminie, z zastrzeżeniem ewentualnych dodatkowych kosztów. — Cena imprezy turystycznej może zostać podwyższona jedynie wtedy, gdy wzrosną określone koszty (na przykład koszty paliwa) i zostało to wyraźnie przewidziane w umowie; w żadnym przypadku podwyżka ceny nie może nastąpić później niż 20 dni przed rozpoczęciem imprezy turystycznej. Jeżeli podwyżka ceny przekracza 8 % ceny imprezy turystycznej, podróżny może rozwiązać umowę. Jeśli organizator turystyki zastrzega sobie prawo do podwyższenia ceny, podróżny ma prawo do obniżki ceny, jeżeli obniżyły się odpowiednie koszty. — Podróżni mogą rozwiązać umowę bez ponoszenia jakiegokolwiek opłaty za rozwiązanie i uzyskać pełen zwrot wszelkich wpłat, jeżeli jeden z istotnych elementów imprezy turystycznej, inny niż cena, zmieni się w znaczący sposób. Jeżeli przedsiębiorca odpowiedzialny za imprezę turystyczną odwoła ją przed rozpoczęciem, podróżni mają prawo do zwrotu wpłat oraz w stosownych przypadkach do rekompensaty. — W wyjątkowych okolicznościach – na przykład jeżeli w docelowym miejscu podróży występują poważne problemy związane z bezpieczeństwem, które mogą wpłynąć na imprezę turystyczną – podróżni mogą, przed rozpoczęciem imprezy turystycznej, rozwiązać umowę bez ponoszenia jakiegokolwiek opłaty za rozwiązanie. — Ponadto podróżni mogą w każdym momencie przed rozpoczęciem imprezy turystycznej rozwiązać umowę za odpowiednią i możliwą do uzasadnienia opłatą. — Jeżeli po rozpoczęciu imprezy turystycznej jej znaczące elementy nie mogą zostać zrealizowane zgodnie z umową, będą musiały zostać zaproponowane podróżnemu, bez dodatkowych kosztów, odpowiednie alternatywne usługi. W przypadku gdy usługi nie są świadczone zgodnie z umową, co istotnie wpływa na realizację imprezy turystycznej, a organizator turystyki nie zdola usunąć problemu, podróżni mogą rozwiązać umowę bez opłaty za rozwiązanie. — Podróżni są również uprawnieni do otrzymania obniżki ceny lub rekompensaty za szkodę w przypadku niewykonania lub nienależytego wykonania usług turystycznych. — Organizator turystyki musi zapewnić pomoc podróżnemu, który znajdzie się w trudnej	

	bezpieczeństwem, które mogą wpłynąć na imprezę turystyczną – podróży mogą, przed rozpoczęciem imprezy turystycznej, rozwiązać umowę bez ponoszenia jakiegokolwiek opłaty za rozwiązanie. Ponadto podróżni mogą w każdym momencie przed rozpoczęciem imprezy turystycznej rozwiązać umowę za odpowiednią i możliwą do uzasadnienia opłatą. Jeżeli po rozpoczęciu imprezy turystycznej jej znaczące elementy nie mogą zostać zrealizowane zgodnie z umową, będą musiały zostać zaproponowane podróżnemu, bez dodatkowych kosztów, odpowiednie alternatywne usługi. W przypadku gdy usługi nie są świadczone zgodnie z umową, co istotnie wpływa na realizację imprezy turystycznej, a organizator nie zdoła usunąć problemu, podróżni mogą rozwiązać umowę bez opłaty za rozwiązanie. Podróżni są również uprawnieni do otrzymania obniżki ceny lub rekompensaty za szkodę w przypadku niewykonania lub nienależytego wykonania usług turystycznych. Organizator musi zapewnić pomoc podróżnemu, który znajdzie się w trudnej sytuacji. W przypadku gdy organizator lub, w niektórych państwach członkowskich, sprzedawca detaliczny stanie się niewypłacalny, wpłaty zostaną zwrócone. Jeżeli organizator lub, w stosownych przypadkach, sprzedawca detaliczny stanie się niewypłacalny po rozpoczęciu imprezy turystycznej i jeżeli impreza turystyczna obejmuje transport, zapewniony jest powrót podróżnych do kraju. XY wykupił w YZ [podmiot zapewniający ochronę na wypadek niewypłacalności, np. fundusz gwarancyjny lub zakład ubezpieczeń] zabezpieczenie na wypadek niewypłacalności. Podróżni mogą kontaktować się z tym podmiotem lub, w odpowiednich przypadkach, z właściwym organem (dane kontaktowe, wraz z nazwą, adresem geograficznym, adresem poczty elektronicznej i numerem telefonu), jeżeli z powodu niewypłacalności XY dojdzie do odmowy świadczenia usług. Dyrektywa (UE) 2015/2302 przetransponowana do prawa krajowego [HIPERŁĄCZE]			sytuacji. — W przypadku gdy organizator turystyki stanie się niewypłacalny, wpłaty zostaną zwrócone. Jeżeli organizator turystyki stanie się niewypłacalny po rozpoczęciu imprezy turystycznej i jeżeli impreza turystyczna obejmuje transport, zapewniony jest powrót podróżnych do kraju. XY wykupił w YZ [podmiot zapewniający ochronę na wypadek niewypłacalności, np. fundusz gwarancyjny lub zakład ubezpieczeń] zabezpieczenie na wypadek niewypłacalności. Podróżni mogą kontaktować się z tym podmiotem lub, w odpowiednich przypadkach, z właściwym organem (dane kontaktowe, wraz z nazwą, adresem geograficznym, adresem poczty elektronicznej i numerem telefonu), jeżeli z powodu niewypłacalności XY dojdzie do odmowy świadczenia usług. Dyrektywa (UE) 2015/2302 [HIPERŁĄCZE] przetransponowana do prawa krajowego [HIPERŁĄCZE].	

Załącznik nr 1	Część B Standardowy formularz informacyjny do umów o udział w imprezie turystycznej w przypadkach innych niż te objęte częścią A Zaoferowane Państwu połączenie usług turystycznych stanowi imprezę turystyczną w rozumieniu dyrektywy (UE) 2015/2302. W związku z powyższym będą Państwu przysługiwały wszystkie prawa UE mające zastosowanie do imprez turystycznych. Przedsiębiorstwo XY/przedsiębiorstwa XY będzie(-a) ponosiły pełną odpowiedzialność za należyłą realizację całości imprezy turystycznej. Ponadto, zgodnie z wymogami prawa, przedsiębiorstwo XY/przedsiębiorstwa XY posiada(-ja) zabezpieczenie w celu zapewnienia zwrotu Państwu wpłat i, jeżeli transport jest elementem imprezy turystycznej, zapewnienia Państwa powrotu do kraju w przypadku, gdyby przedsiębiorstwo XY/przedsiębiorstwa XY stało(-y) się niewypłacalne. Najważniejsze prawa zgodnie z dyrektywą (UE) 2015/2302 Przed zawarciem umowy o udział w imprezie turystycznej podróźni otrzymają wszystkie niezbędne informacje na temat imprezy turystycznej. Zawsze co najmniej jeden przedsiębiorca ponosi odpowiedzialność za należyte wykonanie wszystkich usług turystycznych objętych umową. Podróżni otrzymują awaryjny numer telefonu lub dane punktu kontaktowego, dzięki którym mogą skontaktować się z organizatorem lub biurem podróży. Podróżni mogą przenieść imprezę turystyczną na inną osobę, powiadamiając o tym w rozsądnym terminie, z zastrzeżeniem ewentualnych dodatkowych kosztów. Cena imprezy turystycznej może zostać podwyższona jedynie wtedy, gdy wzrosną określone koszty (na przykład koszty paliwa) i zostało to wyraźnie przewidziane w umowie; w żadnym przypadku podwyżka ceny nie może nastąpić później niż 20 dni przed rozpoczęciem imprezy turystycznej. Jeżeli podwyżka ceny przekracza 8 % ceny imprezy turystycznej, podróżny może rozwiązać umowę. Jeżeli organizator zastrzega sobie prawo do podwyższenia ceny, podróżny ma prawo do obniżki ceny, jeżeli obniżyły się odpowiednie koszty. Podróżni mogą rozwiązać umowę bez ponoszenia jakiegokolwiek opłaty za rozwiązanie i uzyskać pełen zwrot wszelkich wpłat, jeżeli jeden z istotnych elementów imprezy turystycznej, inny niż cena, zmieni się w znaczący sposób. Jeżeli przedsiębiorca odpowiedzialny za imprezę turystyczną odwoła ją przed jej rozpoczęciem, podróżni mają prawo do zwrotu wpłat oraz do, w stosownych przypadkach, rekompensaty. W wyjątkowych okolicznościach – na przykład jeżeli w docelowym miejscu podróży występują poważne problemy związane z bezpieczeństwem, które mogą wpłynąć na imprezę turystyczną – podróżni mogą, przed rozpoczęciem imprezy turystycznej, rozwiązać umowę bez ponoszenia jakiegokolwiek opłaty za rozwiązanie. Ponadto podróżni mogą w każdym momencie przed rozpoczęciem	T	Załącznik nr 2	STANDARDOWY FORMULARZ INFORMACYJNY DO UMÓW O UDZIAŁ W IMPREZIE TURYSTYCZNEJ, JEŻELI NIE JEST MOŻLIWE UŻYCIE HIPERŁĄCZA Zaoferowane Państwu połączenie usług turystycznych stanowi imprezę turystyczną w rozumieniu dyrektywy (UE) 2015/2302. W związku z powyższym będą Państwu przysługiwały wszystkie prawa UE mające zastosowanie do imprez turystycznych. Przedsiębiorstwo XY/przedsiębiorstwa XY będzie/będą ponosiło(ły) pełną odpowiedzialność za należyłą realizację całości imprezy turystycznej. Ponadto, zgodnie z wymogami prawa, przedsiębiorstwo XY/przedsiębiorstwa XY posiada(-ja) zabezpieczenie w celu zapewnienia zwrotu Państwu wpłat i, jeżeli transport jest elementem imprezy turystycznej, zapewnienia Państwa powrotu do kraju w przypadku, gdyby przedsiębiorstwo XY/przedsiębiorstwa XY stało(-y) się niewypłacalne. Najważniejsze prawa zgodnie z dyrektywą (UE) 2015/2302 — Przed zawarciem umowy o udział w imprezie turystycznej podróźni otrzymają wszystkie niezbędne informacje na temat imprezy turystycznej. — Zawsze co najmniej jeden przedsiębiorca ponosi odpowiedzialność za należyte wykonanie wszystkich usług turystycznych objętych umową. — Podróżni otrzymują awaryjny numer telefonu lub dane punktu kontaktowego, dzięki którym mogą skontaktować się z organizatorem turystyki lub agentem turystycznym. — Podróżni mogą przenieść imprezę turystyczną na inną osobę, powiadamiając o tym w rozsądnym terminie, z zastrzeżeniem ewentualnych dodatkowych kosztów. — Cena imprezy turystycznej może zostać podwyższona jedynie wtedy, gdy wzrosną określone koszty (na przykład koszty paliwa) i zostało to wyraźnie przewidziane w umowie; w żadnym przypadku podwyżka ceny nie może nastąpić później niż 20 dni przed rozpoczęciem imprezy turystycznej. Jeżeli podwyżka ceny przekracza 8 % ceny imprezy turystycznej, podróżny może rozwiązać umowę. Jeżeli organizator turystyki zastrzega sobie prawo do podwyższenia ceny, podróżny ma prawo do obniżki ceny, jeżeli obniżyły się odpowiednie koszty. — Podróżni mogą rozwiązać umowę bez ponoszenia jakiegokolwiek opłaty za rozwiązanie i uzyskać pełen zwrot wszelkich wpłat, jeżeli jeden z istotnych elementów imprezy turystycznej, inny niż cena, zmieni się w znaczący sposób. Jeżeli przedsiębiorca odpowiedzialny za imprezę turystyczną odwoła ją przed jej rozpoczęciem, podróżni mają prawo do zwrotu wpłat oraz w stosownych przypadkach do rekompensaty. — W wyjątkowych okolicznościach – na przykład jeżeli w docelowym miejscu podróży występują poważne problemy związane z bezpieczeństwem, które mogą wpłynąć na imprezę turystyczną – podróżni mogą, przed rozpoczęciem imprezy turystycznej, rozwiązać umowę bez ponoszenia jakiegokolwiek opłaty za rozwiązanie. — Ponadto podróżni mogą w każdym momencie przed rozpoczęciem imprezy turystycznej rozwiązać umowę za odpowiednią i możliwą do uzasadnienia opłatą. — Jeżeli po rozpoczęciu imprezy turystycznej jej znaczące elementy nie mogą zostać zrealizowane zgodnie z umową, będą musiały zostać zaproponowane, bez dodatkowych kosztów, odpowiednie alternatywne usługi. W przypadku gdy usługi nie są świadczone zgodnie z umową, co istotnie wpływa na realizację imprezy turystycznej, a organizator turystyki nie zdoła usunąć problemu, podróżni mogą rozwiązać umowę bez opłaty za rozwiązanie. — Podróżni są również uprawnieni do otrzymania obniżki ceny lub rekompensaty za szkodę w przypadku niewykonania lub nienależytego wykonania usług turystycznych. — Organizator turystyki musi zapewnić pomoc podróżnemu, który znajdzie się w trudnej sytuacji. — W przypadku gdy organizator turystyki stanie się niewypłacalny, wpłaty zostaną zwrócone. Jeżeli organizator turystyki stanie się niewypłacalny po rozpoczęciu imprezy	

	imprezy turystycznej rozwiązać umowę za odpowiednią i możliwą do uzasadnienia opłatą. Jeżeli po rozpoczęciu imprezy turystycznej jej znaczące elementy nie mogą zostać zrealizowane zgodnie z umową, będą musiały zostać zaproponowane, bez dodatkowych kosztów, odpowiednie alternatywne usługi. W przypadku gdy usługi nie są świadczone zgodnie z umową, co istotnie wpływa na realizację imprezy turystycznej, a organizator nie zdoła usunąć problemu, podróżni mogą rozwiązać umowę bez opłaty za rozwiązanie. Podróżni są również uprawnieni do otrzymania obniżki ceny lub rekompensaty za szkodę w przypadku niewykonania lub nienależytego wykonania usług turystycznych. Organizator musi zapewnić pomoc podróżnemu, który znajdzie się w trudnej sytuacji. W przypadku gdy organizator lub, w niektórych państwach członkowskich, sprzedawca detaliczny stanie się niewypłacalny, wpłaty zostaną zwrócone. Jeżeli organizator lub, w stosownych przypadkach, sprzedawca detaliczny stanie się niewypłacalny po rozpoczęciu imprezy turystycznej i jeżeli impreza turystyczna obejmuje transport, zapewniony jest powrót podróżnych do kraju. XY wykupił w YZ [podmiot zapewniający ochronę na wypadek niewypłacalności, np. fundusz gwarancyjny lub zakład ubezpieczeń] zabezpieczenie na wypadek niewypłacalności. Podróżni mogą kontaktować się z tym podmiotem lub, w odpowiednich przypadkach, z właściwym organem (dane kontaktowe, wraz z nazwą, adresem geograficznym, adresem poczty elektronicznej i numerem telefonu), jeżeli z powodu niewypłacalności XY dojdzie do odmowy świadczenia usług. [Strona internetowa, na której można znaleźć dyrektywę (UE) 2015/2302 przetransponowaną do prawa krajowego.]			turystycznej i jeżeli impreza turystyczna obejmuje transport, zapewniony jest powrót podróżnych do kraju. XY wykupił w YZ [podmiot zapewniający ochronę na wypadek niewypłacalności, np. fundusz gwarancyjny lub zakład ubezpieczeń] zabezpieczenie na wypadek niewypłacalności. Podróżni mogą kontaktować się z tym podmiotem lub, w odpowiednich przypadkach, z właściwym organem (dane kontaktowe, wraz z nazwą, adresem geograficznym, adresem poczty elektronicznej i numerem telefonu), jeżeli z powodu niewypłacalności XY dojdzie do odmowy świadczenia usług. [Strona internetowa, na której można znaleźć dyrektywę (UE) 2015/2302 przetransponowaną do prawa krajowego.]	

Załącznik nr I	Część C Standardowy formularz informacyjny w przypadku, gdy organizator przekazuje dane innemu przedsiębiorcy zgodnie z art. 3 pkt 2 lit. b) ppkt (v) Jeżeli zawieracie Państwo umowę z przedsiębiorstwem AB nie później niż 24 godzin od otrzymania potwierdzenia rezerwacji przez przedsiębiorstwo XY, usługi turystyczne świadczone przez przedsiębiorstwa XY i AB stanowią imprezę turystyczną w rozumieniu dyrektywy (UE) 2015/2302. W związku z powyższym będą Państwu przysługiwały wszystkie prawa UE mające zastosowanie do imprez turystycznych. Przedsiębiorstwo XY będzie ponosiło pełną odpowiedzialność za należyłą realizację całości imprezy turystycznej. Ponadto, zgodnie z wymogami prawa, przedsiębiorstwo XY posiada zabezpieczenie w celu zapewnienia zwrotu Państwa wpłat i, jeżeli transport jest elementem imprezy turystycznej, zapewnienia Państwa powrotu do kraju w przypadku, gdyby przedsiębiorstwo XY stało się niewypłacalne. Więcej informacji dotyczących najważniejszych praw zgodnie z dyrektywą (UE) 2015/2302 [do udostępnienia w postaci hiperłącza]. Korzystając z hiperłącza, podróżny otrzyma następujące informacje: Najważniejsze prawa zgodnie z dyrektywą (UE) 2015/2302 Przed zawarciem umowy o udział w imprezie turystycznej podróżni otrzymują wszystkie niezbędne informacje na temat usług turystycznych. Zawsze co najmniej jeden przedsiębiorca ponosi odpowiedzialność za należyte wykonanie wszystkich usług turystycznych objętych umową. Podróżni otrzymują awaryjny numer telefonu lub dane punktu kontaktowego, dzięki którym mogą skontaktować się z organizatorem lub biurem podróży. Podróżni mogą przenieść imprezę turystyczną na inną osobę, powiadamiając o tym w rozsądnym terminie, z zastrzeżeniem ewentualnych dodatkowych kosztów. Cena imprezy turystycznej może zostać podwyższona jedynie wtedy, gdy wzrosną określone koszty (na przykład koszty paliwa) i zostało to wyraźnie przewidziane w umowie; w żadnym przypadku podwyżka ceny nie może nastąpić później niż 20 dni przed rozpoczęciem imprezy turystycznej. Jeżeli podwyżka ceny przekracza 8 % ceny imprezy turystycznej, podróżny może rozwiązać umowę. Jeśli organizator zastrzega sobie prawo do podwyższenia ceny, podróżny ma prawo do obniżki ceny, jeżeli obniżyły się odpowiednie koszty. Podróżni mogą rozwiązać umowę bez ponoszenia jakiegokolwiek opłaty za rozwiązanie i uzyskać pełen zwrot wszelkich wpłat, jeżeli jeden z istotnych elementów imprezy turystycznej, inny niż cena, zmieni się w znaczący sposób. Jeżeli przedsiębiorca odpowiedzialny za imprezę turystyczną odwoła ją przed jej rozpoczęciem, podróżni mają prawo do zwrotu wpłat oraz do, w stosownych przypadkach, rekompensaty.	T	Załącznik nr 3	STANDARDOWY FORMULARZ INFORMACYJNY W PRZYPADKU, GDY ORGANIZATOR TURYSTYKI PRZEKAZUJE DANE INNEMU PRZEDSIĘBIORCY, ZGODNIE Z ART. 5 UST. 1 PKT 2 LIT. E USTAWY Jeżeli zawieracie Państwo umowę z przedsiębiorstwem AB nie później niż 24 godziny od otrzymania potwierdzenia rezerwacji przez przedsiębiorstwo XY, usługi turystyczne świadczone przez przedsiębiorstwa XY i AB stanowią imprezę turystyczną w rozumieniu dyrektywy (UE) 2015/2302. W związku z powyższym będą Państwu przysługiwały wszystkie prawa UE mające zastosowanie do imprez turystycznych. Przedsiębiorstwo XY będzie ponosiło pełną odpowiedzialność za należyłą realizację całości imprezy turystycznej. Ponadto, zgodnie z wymogami prawa, przedsiębiorstwo XY posiada zabezpieczenie w celu zapewnienia zwrotu Państwa wpłat i, jeżeli transport jest elementem imprezy turystycznej, zapewnienia Państwa powrotu do kraju w przypadku, gdyby przedsiębiorstwo XY stało się niewypłacalne. Więcej informacji dotyczących najważniejszych praw zgodnie z dyrektywą (UE) 2015/2302 [do udostępnienia w postaci hiperłącza]. Korzystając z hiperłącza, podróżny otrzyma następujące informacje: Najważniejsze prawa zgodnie z dyrektywą (UE) 2015/2302 — Przed zawarciem umowy o udział w imprezie turystycznej podróżni otrzymają wszystkie niezbędne informacje na temat usług turystycznych. — Zawsze co najmniej jeden przedsiębiorca ponosi odpowiedzialność za należyte wykonanie wszystkich usług turystycznych objętych umową. — Podróżni otrzymują awaryjny numer telefonu lub dane punktu kontaktowego, dzięki którym mogą skontaktować się z organizatorem turystyki lub agentem turystycznym. — Podróżni mogą przenieść imprezę turystyczną na inną osobę, powiadamiając o tym w rozsądnym terminie, z zastrzeżeniem ewentualnych dodatkowych kosztów. — Cena imprezy turystycznej może zostać podwyższona jedynie wtedy, gdy wzrosną określone koszty (na przykład koszty paliwa) i zostało to wyraźnie przewidziane w umowie; w żadnym przypadku podwyżka ceny nie może nastąpić później niż 20 dni przed rozpoczęciem imprezy turystycznej. Jeżeli podwyżka ceny przekracza 8 % ceny imprezy turystycznej, podróżny może rozwiązać umowę. Jeśli organizator turystyki zastrzega sobie prawo do podwyższenia ceny, podróżny ma prawo do obniżki ceny, jeżeli obniżyły się odpowiednie koszty. — Podróżni mogą rozwiązać umowę bez ponoszenia jakiegokolwiek opłaty za rozwiązanie i uzyskać pełen zwrot wszelkich wpłat, jeżeli jeden z istotnych elementów imprezy turystycznej, inny niż cena, zmieni się w znaczący sposób. Jeżeli przedsiębiorca odpowiedzialny za imprezę turystyczną odwoła ją przed jej rozpoczęciem, podróżni mają prawo do zwrotu wpłat oraz w stosownych przypadkach do rekompensaty. — W wyjątkowych okolicznościach – na przykład jeżeli w docelowym miejscu podróży występują poważne problemy związane z bezpieczeństwem, które mogą wpłynąć na imprezę turystyczną – podróżni mogą, przed rozpoczęciem imprezy turystycznej, rozwiązać umowę bez ponoszenia jakiegokolwiek opłaty za rozwiązanie. — Ponadto podróżni mogą w każdym momencie przed rozpoczęciem imprezy turystycznej rozwiązać umowę za odpowiednią i możliwą do uzasadnienia opłatą. — Jeżeli po rozpoczęciu imprezy turystycznej jej znaczące elementy nie mogą zostać zrealizowane zgodnie z umową, będą musiały zostać zaproponowane, bez dodatkowych kosztów, odpowiednie alternatywne usługi. W przypadku gdy usługi nie są świadczone zgodnie z umową, co istotnie wpływa na realizację imprezy turystycznej, a organizator turystyki nie zdoła usunąć problemu, podróżni mogą rozwiązać umowę bez opłaty za rozwiązanie. — Podróżni są również uprawnieni do otrzymania obniżki ceny lub rekompensaty za	

	W wyjątkowych okolicznościach – na przykład jeżeli w docelowym miejscu podróży występują poważne problemy związane z bezpieczeństwem, które mogą wpłynąć na imprezę turystyczną – podróżni mogą, przed rozpoczęciem imprezy turystycznej, rozwiązać umowę bez ponoszenia jakiegokolwiek opłaty za rozwiązanie. Ponadto podróżni mogą w każdym momencie przed rozpoczęciem imprezy turystycznej rozwiązać umowę za odpowiednią i możliwą do uzasadnienia opłatą. Jeżeli po rozpoczęciu imprezy turystycznej jej znaczące elementy nie mogą zostać zrealizowane zgodnie z umową, będą musiały zostać zaproponowane, bez dodatkowych kosztów, odpowiednie alternatywne usługi. W przypadku gdy usługi nie są świadczone zgodnie z umową, co istotnie wpływa na realizację imprezy turystycznej, a organizator nie zdoła usunąć problemu, podróżni mogą rozwiązać umowę bez opłaty za rozwiązanie. Podróżni są również uprawnieni do otrzymania obniżki ceny lub rekompensaty za szkodę w przypadku niewykonania lub nienależytego wykonania usług turystycznych. Organizator musi zapewnić pomoc podróżnemu, który znajdzie się w trudnej sytuacji. W przypadku gdy organizator lub, w niektórych państwach członkowskich, sprzedawca detaliczny stanie się niewypłacalny, wpłaty zostaną zwrócone. Jeżeli organizator lub, w stosownych przypadkach, sprzedawca detaliczny stanie się niewypłacalny po rozpoczęciu imprezy turystycznej i jeżeli impreza turystyczna obejmuje transport, zapewniony jest powrót podróżnych do kraju. XY wykupił w YZ [podmiot zapewniający ochronę na wypadek niewypłacalności, np. fundusz gwarancyjny lub zakład ubezpieczeń] zabezpieczenie na wypadek niewypłacalności. Podróżni mogą kontaktować się z tym podmiotem lub, w odpowiednich przypadkach, z właściwym organem (dane kontaktowe, wraz z nazwą, adresem geograficznym, adresem poczty elektronicznej i numerem telefonu), jeżeli z powodu niewypłacalności XY dojdzie do odmowy świadczenia usług. Dyrektywa (UE) 2015/2302 [HIPERŁĄCZE] przetransponowana do prawa krajowego [HIPERŁĄCZE]			szkodę w przypadku niewykonania lub nienależytego wykonania usług turystycznych. — Organizator turystyki musi zapewnić pomoc podróżnemu, który znajdzie się w trudnej sytuacji. — W przypadku gdy organizator turystyki stanie się niewypłacalny, wpłaty zostaną zwrócone. Jeżeli organizator turystyki stanie się niewypłacalny po rozpoczęciu imprezy turystycznej i jeżeli impreza turystyczna obejmuje transport, zapewniony jest powrót podróżnych do kraju. XY wykupił w YZ [podmiot zapewniający ochronę na wypadek niewypłacalności, np. fundusz gwarancyjny lub zakład ubezpieczeń] zabezpieczenie na wypadek niewypłacalności. Podróżni mogą kontaktować się z tym podmiotem lub, w odpowiednich przypadkach, z właściwym organem (dane kontaktowe, wraz z nazwą, adresem geograficznym, adresem poczty elektronicznej i numerem telefonu), jeżeli z powodu niewypłacalności XY dojdzie do odmowy świadczenia usług. Dyrektywa (UE) 2015/2302 [HIPERŁĄCZE] przetransponowana do prawa krajowego [HIPERŁĄCZE].	

Załącznik nr II	Część A Standardowy formularz informacyjny w przypadku, gdy przedsiębiorca ułatwiający nabywanie powiązanych usług turystycznych online w rozumieniu art. 3 pkt 5 lit. a) jest przewoźnikiem sprzedającym bilet w obie strony Jeżeli, po dokonaniu wyboru i opłaceniu jednej usługi turystycznej, dokonacie Państwo rezerwacji dodatkowych usług turystycznych na potrzeby swojej podróży lub wakacji za pośrednictwem naszego przedsiębiorstwa/XY, NIE będą Państwu przysługiwały prawa mające zastosowanie do imprez turystycznych zgodnie z dyrektywą (UE) 2015/2302. W związku z powyższym nasze przedsiębiorstwo/XY nie będzie odpowiedzialne za należyte wykonanie tych dodatkowych usług turystycznych. W przypadku problemów prosimy kontaktować się z odpowiednim usługodawcą. Jednakże w przypadku dokonania rezerwacji jakichkolwiek dodatkowych usług turystycznych podczas tej samej wizyty na stronach internetowych z rezerwacją naszego przedsiębiorstwa/XY, usługi te staną się częścią powiązanych usług turystycznych. W takim przypadku XY posiada – zgodnie z wymogami prawa UE – zabezpieczenie w celu dokonania zwrotu Państwa wpłat na rzecz XY za usługi niewykonane ze względu na niewypłacalność XY, a w razie potrzeby w celu zapewnienia Państwa powrotu do kraju. Należy zauważyć, że nie zapewnia się zwrotu w przypadku niewypłacalności danego usługodawcy. Więcej informacji na temat ochrony na wypadek niewypłacalności [do udostępnienia w postaci hiperłącza]. Korzystając z hiperłącza, podróżny otrzyma następujące informacje: XY wykupił w YZ [podmiot zapewniający ochronę na wypadek niewypłacalności, np. fundusz gwarancyjny lub zakład ubezpieczeń] zabezpieczenie na wypadek niewypłacalności. Podróżni mogą kontaktować się z tym podmiotem lub, w odpowiednich przypadkach, z właściwym organem (dane kontaktowe zawierające nazwę, adres geograficzny, adres poczty elektronicznej i numer telefonu), jeżeli z powodu niewypłacalności XY dojdzie do odmowy świadczenia usług. Uwaga: To zabezpieczenie na wypadek niewypłacalności nie obejmuje umów ze stronami innymi niż XY, które pomimo niewypłacalności XY mogą być wykonane. Dyrektywa (UE) 2015/2302 przetransponowana do prawa krajowego [HIPERŁĄCZE]	T	Załącznik nr 4	STANDARDOWY FORMULARZ INFORMACYJNY W PRZYPADKU, GDY PRZEDSIĘBIORCA UŁATWIAJĄCY NABYWANIE POWIĄZANYCH USŁUG TURYSTYCZNYCH ONLINE W ROZUMIENIU ART. 6 UST. 1 PKT 1 USTAWY, JEST PRZEWÓŹNIKIEM SPRZEDAJĄCYM BILET W OBIE STRONY Jeżeli, po dokonaniu wyboru i opłaceniu jednej usługi turystycznej, dokonacie Państwo rezerwacji dodatkowych usług turystycznych na potrzeby swojej podróży lub wakacji za pośrednictwem naszego przedsiębiorstwa/XY, NIE będą Państwu przysługiwały prawa mające zastosowanie do imprez turystycznych zgodnie z dyrektywą (UE) 2015/2302. W związku z powyższym nasze przedsiębiorstwo/XY nie będzie odpowiedzialne za należyte wykonanie tych dodatkowych usług turystycznych. W przypadku problemów prosimy kontaktować się z odpowiednim usługodawcą. Jednakże w przypadku dokonania rezerwacji jakichkolwiek dodatkowych usług turystycznych podczas tej samej wizyty na stronach internetowych z rezerwacją naszego przedsiębiorstwa/XY, usługi te staną się częścią powiązanych usług turystycznych. W takim przypadku XY posiada – zgodnie z wymogami prawa UE – zabezpieczenie w celu dokonania zwrotu Państwa wpłat na rzecz XY za usługi niewykonane ze względu na niewypłacalność XY, a w razie potrzeby w celu zapewnienia Państwa powrotu do kraju. Należy zauważyć, że nie zapewnia się zwrotu w przypadku niewypłacalności danego usługodawcy. Więcej informacji na temat ochrony na wypadek niewypłacalności [do udostępnienia w postaci hiperłącza]. Korzystając z hiperłącza, podróżny otrzyma następujące informacje: XY wykupił w YZ [podmiot zapewniający ochronę na wypadek niewypłacalności, np. fundusz gwarancyjny lub zakład ubezpieczeń] zabezpieczenie na wypadek niewypłacalności. Podróżni mogą kontaktować się z tym podmiotem lub, w odpowiednich przypadkach, z właściwym organem (dane kontaktowe zawierające nazwę, adres geograficzny, adres poczty elektronicznej i numer telefonu), jeżeli z powodu niewypłacalności XY dojdzie do odmowy świadczenia usług. Uwaga: To zabezpieczenie na wypadek niewypłacalności nie obejmuje umów ze stronami innymi niż XY, które pomimo niewypłacalności XY mogą być wykonane. Dyrektywa (UE) 2015/2302 [HIPERŁĄCZE] przetransponowana do prawa krajowego [HIPERŁĄCZE].	

Załącznik nr II	Część B Standardowy formularz informacyjny w przypadku, gdy przedsiębiorca ułatwiający nabywanie powiązanych usług turystycznych online w rozumieniu art. 3 pkt 5 lit. a) jest przedsiębiorcą innym niż przewoźnik sprzedający bilet w obie strony Jeżeli, po dokonaniu wyboru i opłaceniu jednej usługi turystycznej, dokonanie Państwo rezerwacji dodatkowych usług turystycznych na potrzeby swojej podróży lub wakacji za pośrednictwem naszego przedsiębiorstwa/XY, NIE będą Państwu przysługiwały prawa mające zastosowanie do imprez turystycznych zgodnie z dyrektywą (UE) 2015/2302. W związku z powyższym nasze przedsiębiorstwo/XY nie będzie odpowiedzialne za należyte wykonanie poszczególnych usług turystycznych. W przypadku problemów prosimy kontaktować się z odpowiednim usługodawcą. Jednakże w przypadku dokonania rezerwacji jakichkolwiek dodatkowych usług turystycznych podczas tej samej wizyty na stronach internetowych z rezerwacją naszego przedsiębiorstwa/XY, usługi te staną się częścią powiązanych usług turystycznych. W takim przypadku XY posiada – zgodnie z wymogami prawa UE – zabezpieczenie w celu dokonania zwrotu Państwa wpłat na rzecz XY za usługi niewykonane ze względu na niewypłacalność XY. Należy zauważyć, że nie zapewnia się zwrotu w przypadku niewypłacalności danego usługodawcy. Więcej informacji na temat ochrony na wypadek niewypłacalności [do udostępnienia w postaci hiperłącza]. Korzystając z hiperłącza, podróżny otrzyma następujące informacje: XY wykupił w YZ [podmiot zapewniający ochronę na wypadek niewypłacalności, np. fundusz gwarancyjny lub zakład ubezpieczeń] zabezpieczenie na wypadek niewypłacalności. Podróżni mogą kontaktować się z tym podmiotem lub, w odpowiednich przypadkach, z właściwym organem (dane kontaktowe zawierające nazwę, adres geograficzny, e-mail i numer telefonu), jeżeli z powodu niewypłacalności XY dojdzie do odmowy świadczenia usług. Uwaga: To zabezpieczenie na wypadek niewypłacalności nie obejmuje umów ze stronami innymi niż XY, które pomimo niewypłacalności XY mogą być wykonane. Dyrektywa (UE) 2015/2302 przetransponowana do prawa krajowego [HIPERŁĄCZE]	T	Załącznik nr 5	STANDARDOWY FORMULARZ INFORMACYJNY W PRZYPADKU, GDY PRZEDSIĘBIORCA UŁATWIAJĄCY NABYWANIE POWIĄZANYCH USŁUG TURYSTYCZNYCH ONLINE W ROZUMIENIU ART. 6 UST. 1 PKT 1 USTAWY, JEST PRZEDSIĘBIORCĄ INNYM NIŻ PRZEWÓZNIK SPRZEDAJĄCY BILET W OBIE STRONY Jeżeli, po dokonaniu wyboru i opłaceniu jednej usługi turystycznej, dokonanie Państwo rezerwacji dodatkowych usług turystycznych na potrzeby swojej podróży lub wakacji za pośrednictwem naszego przedsiębiorstwa/XY, NIE będą Państwu przysługiwały prawa mające zastosowanie do imprez turystycznych zgodnie z dyrektywą (UE) 2015/2302. W związku z powyższym nasze przedsiębiorstwo/XY nie będzie odpowiedzialne za należyte wykonanie poszczególnych usług turystycznych. W przypadku problemów prosimy kontaktować się z odpowiednim usługodawcą. Jednakże w przypadku dokonania rezerwacji jakichkolwiek dodatkowych usług turystycznych podczas tej samej wizyty na stronach internetowych z rezerwacją naszego przedsiębiorstwa/XY, usługi te staną się częścią powiązanych usług turystycznych. W takim przypadku XY posiada – zgodnie z wymogami prawa UE – zabezpieczenie w celu dokonania zwrotu Państwa wpłat na rzecz XY za usługi niewykonane ze względu na niewypłacalność XY. Należy zauważyć, że nie zapewnia się zwrotu w przypadku niewypłacalności danego usługodawcy. Więcej informacji na temat ochrony na wypadek niewypłacalności [do udostępnienia w postaci hiperłącza]. Korzystając z hiperłącza, podróżny otrzyma następujące informacje: XY wykupił w YZ [podmiot zapewniający ochronę na wypadek niewypłacalności, np. fundusz gwarancyjny lub zakład ubezpieczeń] zabezpieczenie na wypadek niewypłacalności. Podróżni mogą kontaktować się z tym podmiotem lub, w odpowiednich przypadkach, z właściwym organem (dane kontaktowe zawierające nazwę, adres geograficzny, e-mail i numer telefonu), jeżeli z powodu niewypłacalności XY dojdzie do odmowy świadczenia usług. Uwaga: To zabezpieczenie na wypadek niewypłacalności nie obejmuje umów ze stronami innymi niż XY, które pomimo niewypłacalności XY mogą być wykonane. Dyrektywa (UE) 2015/2302 [HIPERŁĄCZE] przetransponowana do prawa krajowego [HIPERŁĄCZE].	

Załącznik nr II	Część C Standardowy formularz informacyjny w przypadku powiązanych usług turystycznych w rozumieniu art. 3 pkt 5 lit. a), gdy umowy są zawierane w równoczesnej fizycznej obecności przedsiębiorcy (innego niż przewoźnik sprzedający bilet w obie strony) i podróznego Jeżeli po dokonaniu wyboru i opłaceniu jednej usługi turystycznej, dokonacie Państwo rezerwacji dodatkowych usług turystycznych na potrzeby swojej podróży lub wakacji za pośrednictwem naszego przedsiębiorstwa/XY, NIE będą Państwu przysługiwały prawa mające zastosowanie do imprez turystycznych zgodnie z dyrektywą (UE) 2015/2302. W związku z powyższym nasze przedsiębiorstwo/XY nie będzie odpowiedzialne za należyte wykonanie poszczególnych usług turystycznych. W przypadku problemów prosimy kontaktować się z odpowiednim usługodawcą. Jednakże w przypadku dokonania rezerwacji jakichkolwiek dodatkowych usług turystycznych podczas tej samej wizyty w naszym przedsiębiorstwie/XY lub podczas tego samego kontaktu z naszym przedsiębiorstwem/XY, usługi te staną się częścią powiązanych usług turystycznych. W takim przypadku XY posiada – zgodnie z wymogami prawa UE – zabezpieczenie w celu dokonania zwrotu Państwa wpłat na rzecz XY za usługi niewykonane ze względu na niewypłacalność XY. Należy zauważyć, że nie zapewnia się refundacji w przypadku niewypłacalności danego usługodawcy. XY wykupił w YZ [podmiot zapewniający ochronę na wypadek niewypłacalności, np. fundusz gwarancyjny lub zakład ubezpieczeń] zabezpieczenie na wypadek niewypłacalności. Podróźni mogą kontaktować się z tym podmiotem lub, w odpowiednich przypadkach, z właściwym organem (dane kontaktowe zawierające nazwę, adres geograficzny, adres poczty elektronicznej i numer telefonu), jeżeli z powodu niewypłacalności XY dojdzie do odmowy świadczenia usług. Uwaga: To zabezpieczenie na wypadek niewypłacalności nie obejmuje umów ze stronami innymi niż XY, które pomimo niewypłacalności XY mogą być wykonane. [Strona internetowa, na której można znaleźć dyrektywę (UE) 2015/2302 przetransponowaną do prawa krajowego.]	T	Załącznik nr 6	STANDARDOWY FORMULARZ INFORMACYJNY W PRZYPADKU POWIĄZANYCH USŁUG TURYSTYCZNYCH W ROZUMIENIU ART. 6 UST. 1 PKT 1 USTAWY, GDY UMOWY SĄ ZAWIERANE W RÓWNOCZESNEJ FIZYCZNEJ OBECNOŚCI PRZEDSIĘBIORCY (INNEGO NIŻ PRZEWÓŹNIK SPRZEDAJĄCY BILET W OBIE STRONY) I PODRÓŻNEGO Jeżeli po dokonaniu wyboru i opłaceniu jednej usługi turystycznej, dokonacie Państwo rezerwacji dodatkowych usług turystycznych na potrzeby swojej podróży lub wakacji za pośrednictwem naszego przedsiębiorstwa/XY, NIE będą Państwu przysługiwały prawa mające zastosowanie do imprez turystycznych zgodnie z dyrektywą (UE) 2015/2302. W związku z powyższym nasze przedsiębiorstwo/XY nie będzie odpowiedzialne za należyte wykonanie poszczególnych usług turystycznych. W przypadku problemów prosimy kontaktować się z odpowiednim usługodawcą. Jednakże w przypadku dokonania rezerwacji jakichkolwiek dodatkowych usług turystycznych podczas tej samej wizyty w naszym przedsiębiorstwie/XY lub podczas tego samego kontaktu z naszym przedsiębiorstwem/XY, usługi te staną się częścią powiązanych usług turystycznych. W takim przypadku XY posiada – zgodnie z wymogami prawa UE – zabezpieczenie w celu dokonania zwrotu Państwa wpłat na rzecz XY za usługi niewykonane ze względu na niewypłacalność XY. Należy zauważyć, że nie zapewnia się refundacji w przypadku niewypłacalności danego usługodawcy. XY wykupił w YZ [podmiot zapewniający ochronę na wypadek niewypłacalności, np. fundusz gwarancyjny lub zakład ubezpieczeń] zabezpieczenie na wypadek niewypłacalności. Podróźni mogą kontaktować się z tym podmiotem lub, w odpowiednich przypadkach, z właściwym organem (dane kontaktowe zawierające nazwę, adres geograficzny, adres poczty elektronicznej i numer telefonu), jeżeli z powodu niewypłacalności XY dojdzie do odmowy świadczenia usług. Uwaga: To zabezpieczenie na wypadek niewypłacalności nie obejmuje umów ze stronami innymi niż XY, które pomimo niewypłacalności XY mogą być wykonane. [Strona internetowa, na której można znaleźć dyrektywę (UE) 2015/2302 przetransponowaną do prawa krajowego.]	

Załącznik nr II	Część D Standardowy formularz informacyjny w przypadku, gdy przedsiębiorca ułatwiający nabywanie powiązanych usług turystycznych online w rozumieniu art. 3 pkt 5 lit. b) jest przewoźnikiem sprzedającym bilet w obie strony Jeżeli zarezerwowaliście Państwo dodatkowe usługi turystyczne do swojej podróży lub wakacji przez ten link/te linki, NIE będą Państwu przysługiwały prawa mające zastosowanie do imprez turystycznych zgodnie z dyrektywą (UE) 2015/2302. W związku z powyższym nasze przedsiębiorstwo/XY nie będzie odpowiedzialne za należyte wykonanie tych dodatkowych usług turystycznych. W przypadku problemów prosimy kontaktować się z odpowiednim usługodawcą. Jednakże w przypadku dokonania rezerwacji dodatkowych usług turystycznych przez ten link/te linki nie później niż 24 godzin po otrzymaniu potwierdzeniu rezerwacji przez nasze przedsiębiorstwo/XY, usługi te staną się częścią powiązanych usług turystycznych. W takim przypadku XY posiada – zgodnie z wymogami prawa UE – zabezpieczenie w celu dokonania zwrotu Państwa wpłat na rzecz XY za usługi niewykonane ze względu na niewypłacalność XY, a w razie potrzeby w celu zapewnienia Państwa powrotu do kraju. Należy zauważyć, że nie zapewnia się zwrotu w przypadku niewypłacalności danego usługodawcy. Więcej informacji na temat ochrony na wypadek niewypłacalności [do udostępnienia w postaci hiperłącza]. Korzystając z hiperłącza, podróżny otrzyma następujące informacje: XY wykupił w YZ [podmiot zapewniający ochronę na wypadek niewypłacalności, np. fundusz gwarancyjny lub zakład ubezpieczeń] zabezpieczenie na wypadek niewypłacalności. Podróżni mogą kontaktować się z tym podmiotem lub, w odpowiednich przypadkach, z właściwym organem (dane kontaktowe zawierające nazwę, adres geograficzny, adres poczty elektronicznej i numer telefonu), jeżeli z powodu niewypłacalności XY dojdzie do odmowy świadczenia usług turystycznych. Uwaga: To zabezpieczenie na wypadek niewypłacalności nie obejmuje umów ze stronami innymi niż XY, które pomimo niewypłacalności XY mogą być wykonane. Dyrektywa (UE) 2015/2302 przetransponowana do prawa krajowego [HIPERŁĄCZE]	T	Załącznik nr 7	STANDARDOWY FORMULARZ INFORMACYJNY W PRZYPADKU, GDY PRZEDSIĘBIORCA UŁATWIAJĄCY NABYWANIE POWIĄZANYCH USŁUG TURYSTYCZNYCH ONLINE W ROZUMIENIU ART. 6 UST. 1 PKT 2 USTAWY, JEST PRZEWÓZNIKIEM SPRZEDAJĄCYM BILET W OBIE STRONY Jeżeli zarezerwowaliście Państwo dodatkowe usługi turystyczne do swojej podróży lub wakacji przez ten link/te linki, NIE będą Państwu przysługiwały prawa mające zastosowanie do imprez turystycznych zgodnie z dyrektywą (UE) 2015/2302. W związku z powyższym nasze przedsiębiorstwo/XY nie będzie odpowiedzialne za należyte wykonanie tych dodatkowych usług turystycznych. W przypadku problemów prosimy kontaktować się z odpowiednim usługodawcą. Jednakże w przypadku dokonania rezerwacji dodatkowych usług turystycznych przez ten link/te linki nie później niż 24 godziny po otrzymaniu potwierdzenia rezerwacji przez nasze przedsiębiorstwo/XY, usługi te staną się częścią powiązanych usług turystycznych. W takim przypadku XY posiada – zgodnie z wymogami prawa UE – zabezpieczenie w celu dokonania zwrotu Państwa wpłat na rzecz XY za usługi niewykonane ze względu na niewypłacalność XY, a w razie potrzeby w celu zapewnienia Państwa powrotu do kraju. Należy zauważyć, że nie zapewnia się zwrotu w przypadku niewypłacalności danego usługodawcy. Więcej informacji na temat ochrony na wypadek niewypłacalności [do udostępnienia w postaci hiperłącza]. Korzystając z hiperłącza, podróżny otrzyma następujące informacje: XY wykupił w YZ [podmiot zapewniający ochronę na wypadek niewypłacalności, np. fundusz gwarancyjny lub zakład ubezpieczeń] zabezpieczenie na wypadek niewypłacalności. Podróżni mogą kontaktować się z tym podmiotem lub, w odpowiednich przypadkach, z właściwym organem (dane kontaktowe zawierające nazwę, adres geograficzny, adres poczty elektronicznej i numer telefonu), jeżeli z powodu niewypłacalności XY dojdzie do odmowy świadczenia usług turystycznych. Uwaga: To zabezpieczenie na wypadek niewypłacalności nie obejmuje umów ze stronami innymi niż XY, które pomimo niewypłacalności XY mogą być wykonane. Dyrektywa (UE) 2015/2302 [HIPERŁĄCZE] przetransponowana do prawa krajowego [HIPERŁĄCZE].	

Załącznik nr II	Część E Standardowy formularz informacyjny w przypadku, gdy przedsiębiorca ułatwiający nabywanie powiązanych usług turystycznych online w rozumieniu art. 3 pkt 5 lit. b) jest przedsiębiorcą innym niż przewoźnik sprzedający bilet w obie strony Jeżeli zarezerwowaliście Państwo dodatkowe usługi turystyczne do swojej podróży lub wakacji przez ten link/te linki NIE będą Państwu przysługiwały prawa mające zastosowanie do imprez turystycznych zgodnie z dyrektywą (UE) 2015/2302. W związku z powyższym nasze przedsiębiorstwo/XY nie będzie odpowiedzialne za należyte wykonanie tych dodatkowych usług turystycznych. W przypadku problemów prosimy kontaktować się z odpowiednim usługodawcą. Jednakże w przypadku dokonania rezerwacji dodatkowych usług turystycznych przez ten link/te linki nie później niż 24 godzin po otrzymaniu potwierdzenia rezerwacji przez nasze przedsiębiorstwo/XY, usługi te będą stanowić część powiązanych usług turystycznych. W takim przypadku XY posiada – zgodnie z wymogami prawa UE – zabezpieczenie w celu dokonania zwrotu Państwa wpłat na rzecz XY za usługi niewykonane ze względu na niewypłacalność XY. Należy zauważyć, że nie zapewnia się zwrotu w przypadku niewypłacalności danego usługodawcy. Więcej informacji na temat ochrony na wypadek niewypłacalności [do udostępnienia w postaci hiperłącza]. Korzystając z hiperłącza, podróżny otrzyma następujące informacje: XY wykupił w YZ [podmiot zapewniający ochronę na wypadek niewypłacalności, np. fundusz gwarancyjny lub zakład ubezpieczeń] zabezpieczenie na wypadek niewypłacalności. Podróżni mogą kontaktować się z tym podmiotem lub, w odpowiednich przypadkach, z właściwym organem (dane kontaktowe zawierające nazwę, adres geograficzny, adres poczty elektronicznej i numer telefonu), jeżeli z powodu niewypłacalności XY dojdzie do odmowy świadczenia usług turystycznych. Uwaga: To zabezpieczenie na wypadek niewypłacalności nie obejmuje umów ze stronami innymi niż XY, które pomimo niewypłacalności XY mogą być wykonane. Dyrektywa (UE) 2015/2302 przetransponowana do prawa krajowego [HIPERŁĄCZE]	T	Załącznik nr 8	STANDARDOWY FORMULARZ INFORMACYJNY W PRZYPADKU, GDY PRZEDSIĘBIORCA UŁATWIAJĄCY NABYWANIE POWIĄZANYCH USŁUG TURYSTYCZNYCH ONLINE W ROZUMIENIU ART. 6 UST. 1 PKT 2 USTAWY, JEST PRZEDSIĘBIORCĄ INNYM NIŻ PRZEWÓŹNIK SPRZEDAJĄCY BILET W OBIE STRONY Jeżeli zarezerwowaliście Państwo dodatkowe usługi turystyczne do swojej podróży lub wakacji przez ten link/te linki NIE będą Państwu przysługiwały prawa mające zastosowanie do imprez turystycznych zgodnie z dyrektywą (UE) 2015/2302. W związku z powyższym nasze przedsiębiorstwo/XY nie będzie odpowiedzialne za należyte wykonanie tych dodatkowych usług turystycznych. W przypadku problemów prosimy kontaktować się z odpowiednim usługodawcą. Jednakże w przypadku dokonania rezerwacji dodatkowych usług turystycznych przez ten link/te linki nie później niż 24 godziny po otrzymaniu potwierdzenia rezerwacji przez nasze przedsiębiorstwo/XY, usługi te będą stanowić część powiązanych usług turystycznych. W takim przypadku XY posiada – zgodnie z wymogami prawa UE – zabezpieczenie w celu dokonania zwrotu Państwa wpłat na rzecz XY za usługi niewykonane ze względu na niewypłacalność XY. Należy zauważyć, że nie zapewnia się zwrotu w przypadku niewypłacalności danego usługodawcy. Więcej informacji na temat ochrony na wypadek niewypłacalności [do udostępnienia w postaci hiperłącza]. Korzystając z hiperłącza, podróżny otrzyma następujące informacje: XY wykupił w YZ [podmiot zapewniający ochronę na wypadek niewypłacalności, np. fundusz gwarancyjny lub zakład ubezpieczeń] zabezpieczenie na wypadek niewypłacalności. Podróżni mogą kontaktować się z tym podmiotem lub, w odpowiednich przypadkach, z właściwym organem (dane kontaktowe zawierające nazwę, adres geograficzny, adres poczty elektronicznej i numer telefonu), jeżeli z powodu niewypłacalności XY dojdzie do odmowy świadczenia usług turystycznych. Uwaga: To zabezpieczenie na wypadek niewypłacalności nie obejmuje umów ze stronami innymi niż XY, które pomimo niewypłacalności XY mogą być wykonane. Dyrektywa (UE) 2015/2302 [HIPERŁĄCZE] przetransponowana do prawa krajowego [HIPERŁĄCZE]	

Warszawa, dnia 17 lipca 2017 r.

Odwrócona tabela zgodności

Tytuł aktu krajowego	Projekt ustawy o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych (stan z 17.07.2017 r.)		
Tytuł wdrażanego aktu prawnego/wdrażanych aktów prawnych	DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) 2015/2302 z dnia 25 listopada 2015 r. w sprawie imprez turystycznych i powiązanych usług turystycznych, zmieniająca rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 i dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/83/UE oraz uchylającą dyrektywę Rady 90/314/EWG		
	Przepisy prawa polskiego		
jednostka redakcyjna	Treść przepisu projektu ustawy	Uzasadnienie wprowadzenia przepisu	Uwagi
art. 1 pkt 2	Ustawa określa: zasady funkcjonowania Turystycznego Funduszu Gwarancyjnego	Turystyczny Fundusz Gwarancyjny został wprowadzony jako dodatkowy - II filar - systemu zabezpieczeń finansowych na wypadek niewypłacalności organizatora turystyki lub przedsiębiorcy ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych. Poniekąd stanowi on zatem realizację wyrażonego w dyrektywie 2015/2302 obowiązku wprowadzenia przez państwa członkowskie skutecznego systemu zabezpieczeń w powyższej sytuacji. Z uwagi na to, że regulacja dotycząca funkcjonowania tego Funduszu w niniejszej ustawie jest kompleksowa, niezbędne było odzwierciedlenie tego w art. 1 ustawy.	
art. 2 ust. 1	Zadania marszałka województwa, o których mowa w art. 7 ust. 1 pkt 2, art. 9 ust. 2, art. 13–15, art. 20, art. 21 ust. 1 i 3, art. 23, art. 24, art. 25 ust. 2, art. 26 ust. 1 i 3, art. 27 ust. 7 i 8, art. 29 ust. 2, art. 30, art. 32 ust. 1, art. 55–57, art. 69 ust. 1–4 i art. 70 ustawy, są zadaniami z zakresu administracji rządowej.	Przedmiotowy przepis pozwala w sposób jednoznaczny określić jakie zadania, na gruncie niniejszej ustawy, w ramach zadań zleconych wykonuje marszałek województwa. Pozwala, w tym kontekście, ustalić kompetencje tego organu samorządu terytorialnego oraz zasady ich finansowania	
art. 2 ust. 2	Minister właściwy do spraw turystyki jest organem wyższego stopnia w stosunku do marszałka województwa w sprawach, o których mowa w art. 26 ust. 3, art. 30 ust. 7, art. 32 ust. 1 oraz od decyzji administracyjnej marszałka województwa o odmowie wpisu do rejestru, o którym mowa w art. 22 ust. 2.	Z uwagi na to, że minister właściwy do spraw turystyki sprawuje nadzór nad tą gałęzią gospodarki, należało określić kluczowe kategorie spraw, w których - w ramach nadzoru - będzie on mógł kontrolować decyzje wydawane przez marszałków województw.	

art. 4 pkt 13	turystycznym rachunku powierniczym – należy przez to rozumieć rachunek powierniczy w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (Dz. U. z 2016 r. poz. 1988, z późn. zm.) należący do organizatora turystyki lub przedsiębiorcy ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych, służący gromadzeniu środków pieniężnych wpłacanych przez podróżnych;	Z uwagi na to, że na potrzeby organizatorów turystyki działających wyłącznie na terenie kraju, uwzględniając poglądy przedstawicieli branży, stworzono konstrukcję turystycznego rachunku powierniczego, który jest specyficznym rodzajem rachunku powierniczego w rozumieniu prawa bankowego, niezbędne było zdefiniowanie tego pojęcia.	
art. 7 ust. 6	Obowiązki, o których mowa w ust. 1, nie mają zastosowania do organizatora turystyki lub przedsiębiorcy ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych, w okresie zawieszenia przez niego wykonywania działalności, z zastrzeżeniem ust. 1 pkt 2.	Przedmiotowy przepis zwalnia przedsiębiorców m.in. z obowiązku posiadania zabezpieczenia finansowego, o którym mowa w art. 7 ust. 2 i odprowadzania składek do Turystycznego Funduszu Gwarancyjnego w okresie zawieszenia wykonywania działalności. Powyższe jest podyktowane dążeniem do nieobciążania w sposób nadmierny przedsiębiorców w okresie, kiedy nie sprzedają imprez turystycznych lub nie ułatwiają nabywania powiązanych usług turystycznych.	
art. 9 ust. 2	Marszałek województwa i minister właściwy do spraw turystyki, w trybie kontroli, mają prawo dostępu do danych zawartych w wykazie umów.	Przepis wprowadza niezbędny element systemu kontroli przedsiębiorców.	
art. 9 ust. 3	Na wniosek Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego udostępnia się dane zawarte w wykazie umów. Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny jest uprawniony do przetwarzania danych zawartych w wykazie umów, w zakresie niezbędnym do zapewnienia prawidłowego funkcjonowania Turystycznego Funduszu Gwarancyjnego.	Z uwagi na zadania powierzone w ustawie Ubezpieczeniowemu Funduszowi Gwarancyjnemu, który obsługuje Turystyczny Fundusz Gwarancyjny, konieczne było - w celu ich prawidłowej realizacji - zapewnienie mu dostępu do danych zawartych w wykazie umów.	
art. 11 ust. 4	Środki wpłacone przez podróżnych na turystyczny rachunek powierniczy są objęte ochroną, o której mowa w art. 59 ust. 3a-6 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe, od dnia zawarcia umowy o udział w imprezie turystycznej lub opłacenia usług turystycznych przedsiębiorcy ułatwiającemu nabywanie powiązanych usług turystycznych.	Wprowadzenie przedmiotowego przepisu wynikało z potrzeby zabezpieczenia środków zgromadzonych na turystycznym rachunku powierniczym.	
art. 12 ust. 3	Minister właściwy do spraw turystyki w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw instytucji finansowych, określi, w drodze rozporządzenia, wzory: 1) formularza gwarancji bankowej; 2) formularza gwarancji ubezpieczeniowej; 3) formularza umowy ubezpieczenia na rzecz podróżnych; 4) umowy o turystyczny rachunek powierniczy; – kierując się potrzebą uwzględnienia wszystkich elementów formularzy i umowy.	Przedmiotowy przepis wynika z potrzeby zapewnienia podróżnym jednolitej ochrony w wypadku niewypłacalności organizatora turystyki lub przedsiębiorcy ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych. Ponadto zapewni to także jednolite prawa i obowiązki podmiotów wystawiających zabezpieczenia, niezależnie od rodzaju tego podmiotu (bank, towarzystwo ubezpieczeniowe). Ponadto zostanie określony wzór umowy o turystyczny rachunek powierniczy. Należy zaznaczyć, że dotychczas przedsiębiorcy wykonujący działalność wyłącznie na terytorium Polski i przyjmujący wpłaty od klientów na rachunek powierniczy byli zobowiązani do złożenia jedynie oświadczenia o przyjmowaniu wpłat na ten rachunek, natomiast projektowane przepisy przewidują wprowadzenie obowiązku składania również umowy o turystyczny rachunek powierniczy w formie zgodnej z wzorem określonym rozporządzeniem wydanym na podstawie przedmiotowego przepisu.	
art. 13 ust 3	Dokumenty, o których mowa w ust. 1, marszałek województwa niezwłocznie przekazuje podmiotowi udzielającemu zabezpieczeń finansowych.	Przedmiotowy przepis reguluje moment oraz fizyczny sposób (złożenie dokumentacji) zainicjowania postępowania likwidacji skutków niewypłacalności. Jego wprowadzenie było niezbędne dla wskazania kierunku działań marszałka województwa w tym postępowaniu.	

art. 15 ust. 2	Marszałek województwa przedstawia podmiotowi udzielającemu zabezpieczeń finansowych, o których mowa w art. 7 ust. 2 pkt 1 i 2, pisemne rozliczenie otrzymanej zaliczki, w terminie 60 dni od dnia otrzymania wypłaty, pod rygorem obowiązku zwrotu zaliczki.	Z uwagi na to, że środki pieniężne zgromadzone w ramach systemu zabezpieczeń muszą pozwalać na dokonanie przede wszystkim zwrotów wpłat oraz poniesionych kosztów na rzecz podróży, tj. ze względu na potrzebę racjonalnego wydatkowania tych środków, niezbędne było wprowadzenie mechanizmu obligującego marszałków do rozliczenia się z pobranej zaliczki. Pozwala to również ustalić rzeczywiste koszty sprowadzenia podróży do kraju, a zatem koszty likwidacji skutków niewypłacalności.	
art. 20 ust. 4	Marszałek województwa przedstawia Ubezpieczeniowemu Funduszowi Gwarancyjnemu pisemne rozliczenie środków z Turystycznego Funduszu Gwarancyjnego, w terminie 60 dni od dnia otrzymania wypłaty, pod rygorem obowiązku zwrotu środków.		
art. 22 ust. 1	Do działalności w zakresie organizowania imprez turystycznych oraz ułatwiania nabywania powiązanych usług turystycznych stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2016 r. poz. 1829, z późn. zm.) dotyczące regulowanej działalności gospodarczej oraz kontroli działalności gospodarczej przedsiębiorcy.	Obowiązująca obecnie ustawa o swobodzie działalności gospodarczej stanowi fundament dla prowadzenia tej działalności także na rynku turystyki. Niezbędne było zatem wprowadzenie stosownego odesłania do tego aktu prawnego.	
art. 22 ust. 2	Działalność w zakresie organizowania imprez turystycznych oraz ułatwiania nabywania powiązanych usług turystycznych wymaga uzyskania wpisu do rejestru organizatorów turystyki i przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych zwanego dalej „rejestr”.	Prowadzenie działalności w zakresie turystyki, tak jak to ma miejsce obecnie, pozostanie - ze względu na potrzebę zapewnienia bezpieczeństwa podróży - działalnością podlegającą rejestracji we właściwym rejestrze.	
art. 23 ust. 1	Organem właściwym do prowadzenia rejestru jest marszałek województwa właściwy ze względu na siedzibę przedsiębiorcy lub adres zamieszkania przedsiębiorcy będącego osobą fizyczną, a w przypadku przedsiębiorcy zagranicznego, który utworzył na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oddział, zgodnie z przepisami ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej, organem właściwym do prowadzenia rejestru jest marszałek województwa właściwy ze względu na siedzibę oddziału.	Wobec przyjęcia założenia o quasi regulowanym charakterze działalności na rynku turystycznym niezbędne było określenie podmiotu, który będzie rejestrował przedsiębiorców zamierzających działać na tym rynku.	
art. 23 ust. 2	W przypadku przedsiębiorcy turystycznego nieposiadającego siedziby ani oddziału na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej organem właściwym do prowadzenia rejestru jest wybrany przez niego marszałek województwa.		
art. 24 ust. 5	Zaświadczenie o wpisie do rejestru obejmuje dane określone w ust. 1, z wyjątkiem adresu zamieszkania, jeżeli jest on inny niż adres siedziby, adresu e-mail i numeru telefonu.	Przedmiotowe przepisy regulują zasady uzyskiwania zaświadczenia z rejestru uwzględniając przy tym możliwości uzyskiwania dokumentów drogą elektroniczną oraz kwestię dostępu do informacji zawartych w rejestrze.	
art. 24 ust. 6	Rejestr jest jawny, z wyjątkiem adresu zamieszkania, jeżeli jest on inny niż adres pod którym jest wykonywana działalność gospodarcza, adresu e-mail i numeru telefonu. Każdy może żądać udzielenia informacji objętych wpisem do rejestru przez złożenie zapytania w odniesieniu do konkretnych przedsiębiorców turystycznych.		
art. 24 ust. 7	Marszałek województwa udostępnia informacje zbiorcze zawarte w rejestrze:1) na wniosek jednostek turystycznego samorządu gospodarczego, organizacji pozarządowych, do których zadań statutowych należy ochrona konsumenta oraz powiatowych (miejskich) rzeczników konsumentów;2) w celach naukowo-badawczych, bez wskazywania danych identyfikujących przedsiębiorców turystycznych.		

art. 24 ust. 8	Rejestr może być prowadzony w systemie teleinformatycznym obsługującym Centralną Ewidencję Organizatorów Turystyki i Przedsiębiorców Ułatwiających Nabywanie Powiązanych Usług Turystycznych, zwaną dalej „Ewidencją”.		
art. 24 ust. 9	Wydanie zaświadczenia, o którym mowa w ust. 5, następuje na wniosek. Zaświadczenie może zostać wydane, odpowiednio do wskazania wnioskodawcy, w postaci papierowej lub elektronicznej.		
art. 24 ust. 10	Wydruk aktualnych informacji o przedsiębiorcach wpisanych do Ewidencji, sporządzony z wykorzystaniem funkcjonalności udostępnionej w systemie teleinformatycznym obsługującym Ewidencję, ma moc zrównaną z mocą dokumentów, o których mowa w ust. 9, wydawanych przez marszałków województw, jeżeli zawiera: 1) adres strony internetowej, na której zamieszczane są aktualne informacje o przedsiębiorcach turystycznych wpisanych do Ewidencji; 2) identyfikator pozwalający na potwierdzenie faktu sporządzenia tego wydruku przy użyciu funkcjonalności udostępnionej w systemie teleinformatycznym obsługującym Ewidencję oraz prawdziwości danych zawartych w tym wydruku w czasie jego sporządzenia.		
art. 24 ust. 11	Do zadań wykonywanych przez marszałka województwa związanych z prowadzeniem rejestru stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej dotyczące organów prowadzących rejestry działalności regulowanej.	Obowiązująca obecnie ustawa o swobodzie działalności gospodarczej stanowi fundament dla prowadzenia tej działalności także na rynku turystyki. Działalność na tym rynku nie jest jednak w pełni swobodna - wymaga uprzedniego uzyskania wpisu do rejestru. Niniejsza ustawa nie zawiera kompleksowej regulacji dotyczącej tego rodzaju działalności (działalności regulowanej). Dlatego też wprowadzono odesłanie do odpowiedniego stosowania przepisów o działalności regulowanej zawartych w ustawie o swobodzie działalności gospodarczej.	
art. 26 ust. 2	Zawiadomienie, o którym mowa w ust. 1, nie zwalnia organizatora turystyki lub przedsiębiorcy ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych z obowiązku wywiązania się z umów zawartych z podróżnymi w okresie przed zawieszeniem działalności.	Przepis wprowadzono z uwagi na potrzebę zapewnienia bezpieczeństwa podróżnym w zakresie wykonania zawartych przez nich umów w sytuacji, gdy organizator turystyki lub przedsiębiorca ułatwiający nabywanie powiązanych usług turystycznych zdecyduje się zawiesić działalność	
art. 26 ust. 3	Organ prowadzący rejestr z urzędu określa, w drodze decyzji administracyjnej, organizatora turystyki lub przedsiębiorcę ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych z rejestru w przypadku braku zawiadomienia o zmianie wpisu w Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej lub w rejestrze przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego polegającej na ujawnieniu informacji o wznowieniu wykonywania działalności, po upływie okresu zawieszenia.	Przepis określa konsekwencje w wypadku zaniechania powiadomienia właściwego organu prowadzącego rejestr obligując tym samym przedsiębiorców turystycznych do przestrzegania wymagań ustawowych.	
art. 27 ust. 2	System teleinformatyczny, o którym mowa w ust. 1, spełnia minimalne wymagania dla systemów teleinformatycznych oraz zapewnia interoperacyjność systemu na zasadach określonych w Krajowych Ramach Interoperacyjności.		
art. 27 ust. 3	Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny udostępnia: 1) zestawienie stosowanych w oprogramowaniu interfejsowym systemu teleinformatycznego struktur dokumentów elektronicznych, formatów danych oraz protokołów komunikacyjnych i szyfrujących; 2) testy akceptacyjne.	Wobec przyjęcia, że Ewidencja będzie prowadzona w ramach systemu teleinformatycznego niezbędne było uregulowanie kwestii funkcjonowania tego systemu z uwzględnieniem obowiązujących już norm prawnych, tak aby zapewnić jego prawidłowe, bezpieczne i sprawne funkcjonowanie, starając się równocześnie zachować niezbędną prostotę i przejrzystość tego systemu.	

art. 27 ust. 4	Rozwiązania, o których mowa w ust. 3 pkt 1, nie mogą wykraczać poza zakres minimalnych wymagań dla systemów teleinformatycznych.		
art. 27 ust. 5	Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny może nie udostępniać testów akceptacyjnych, jeżeli w oprogramowaniu interfejsowym mają być stosowane wyłącznie formaty danych oraz protokoły komunikacyjne i szyfrujące, o których mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 18 pkt 1 ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne (Dz. U. z 2017 r. poz. 570).		
art. 27 ust. 7	Marszałek województwa wprowadza do Ewidencji dane, ich modyfikacje oraz dokonuje wykreślenia z Ewidencji na podstawie: 1) wpisu do rejestru lub zmiany tego wpisu; 2) dokumentów, o których mowa w art. 7 ust. 2 pkt 1–3; 3) decyzji administracyjnej o wykreśleniu przedsiębiorcy turystycznego z rejestru i o zakazie wykonywania działalności objętej wpisem do rejestru przez okres 3 lat, wydawanych z urzędu; 4) decyzji administracyjnej o wykreśleniu przedsiębiorcy turystycznego z rejestru i o zakazie wykonywania działalności objętej wpisem do rejestru przez okres 3 lat, wydawanych na wniosek Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego; 5) decyzji administracyjnej o wykreśleniu przedsiębiorcy turystycznego z rejestru w przypadku, o którym mowa w art. 26 ust. 3, wydawanych z urzędu; 6) decyzji administracyjnej o wykreśleniu przedsiębiorcy turystycznego z rejestru po uzyskaniu informacji o śmierci przedsiębiorcy turystycznego lub po uzyskaniu informacji z Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej albo Krajowego Rejestru Sądowego o wykreśleniu przedsiębiorcy turystycznego, wydawanych z urzędu; 7) decyzji administracyjnej o wykreśleniu z rejestru przedsiębiorcy turystycznego posiadającego siedzibę w państwie, o którym mowa w art. 8 ust. 2; 8) decyzji administracyjnej o wykreśleniu przedsiębiorcy turystycznego z rejestru, wydawanych na wniosek przedsiębiorcy turystycznego w związku z zaprzestaniem wykonywania przez niego działalności objętej wpisem do rejestru; 9) decyzji administracyjnej o stwierdzeniu wykonywania działalności organizatora turystyki lub przedsiębiorcy ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych bez wymaganego wpisu do rejestru i o zakazie wykonywania działalności organizatora turystyki lub przedsiębiorcy ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych przez okres 3 lat; 10) zawiadomień o wszczęciu postępowania w sprawie wykreślenia z rejestru; 11) decyzji administracyjnej o umorzeniu postępowania w sprawie wykreślenia z rejestru; 12) zawiadomień o zawieszeniu, przedłużeniu zawieszenia lub wznowieniu przez przedsiębiorcę turystycznego wykonywania działalności organizatora turystyki lub przedsiębiorcy ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych; 13) oświadczeń o niewypłacalności przedsiębiorcy, o których mowa w art. 13 ust. 1 pkt 1, lub wystąpienia marszałka województwa, o której mowa w art. 13 ust. 2.	Regulacja systemu wymagała określenia przesłanek i podstaw dokonywania zmian, wpisu lub wykreślenia danych do niego wpisanych w sposób klarowny zarówno dla marszałków jak i przedsiębiorców.	
art. 27 ust. 8	Marszałek województwa prostuje z urzędu wpis do Ewidencji zawierający oczywiste błędy lub niezgodności ze stanem faktycznym		

art. 28 ust. 1	W ramach Ewidencji prowadzi się katalogi przedsiębiorców turystycznych: 1) wykreślonych z rejestru z urzędu lub na wniosek Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego i objętych zakazem wykonywania działalności objętej wpisem do rejestru; 2) wobec których stwierdzono wykonywanie działalności bez wymaganego wpisu do rejestru i o zakazie wykonywania działalności organizatora turystyki lub przedsiębiorcy ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych przez okres 3 lat; 3) wobec których wszczęto postępowanie w sprawie wykreślenia z rejestru; 4) którzy złożyli oświadczenie o niewypłacalności lub w przypadku których marszałek województwa wystąpił o wypłatę środków z zabezpieczeń finansowych bez uzyskania tego oświadczenia.		
art. 28 ust. 2	Podstawą umieszczenia w katalogu, o którym mowa:1) w ust. 1 pkt 1, jest skutecznie doręczona stronie decyzja administracyjna marszałka województwa o wykreśleniu z rejestru i o zakazie wykonywania działalności objętej wpisem do rejestru;2) w ust. 1 pkt 2, jest skutecznie doręczona stronie decyzja administracyjna marszałka województwa o stwierdzeniu wykonywania działalności bez wymaganego wpisu do rejestru i o zakazie wykonywania działalności objętej wpisem do rejestru;3) w ust. 1 pkt 3, jest skutecznie doręczone zawiadomienie w postaci papierowej lub elektronicznej o wszczęciu postępowania w sprawie wykreślenia z rejestru;4) w ust. 1 pkt 4, jest złożenie marszałkowi województwa przez przedsiębiorcę turystycznego oświadczenia o niewypłacalności, o którym mowa w art. 13 ust. 1 pkt 1, lub wystąpienie marszałka województwa o wypłatę środków, o którym mowa w art. 13 ust. 2.	Wobec wprowadzenia w przepisach poprzedzających konstrukcji porządkującej przedsiębiorców wpisanych do ewidencji konieczne było stworzenie podstaw dokonywania przyporządkowania ich do właściwego katalogu. Przedmiotowe przepisy regulują kwestię przesłanek umieszczania przedsiębiorcy we właściwym katalogu ewidencji.	
art. 28 ust. 3	W katalogach, o których mowa w ust. 1 pkt 1 i 2, wskazuje się termin obowiązywania zakazu wykonywania działalności organizatora turystyki lub przedsiębiorcy ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych.		
art. 28 ust. 4	Z katalogów, o których mowa w ust. 1 pkt 1 i 2, wykreśla się przedsiębiorcę turystycznego po upływie terminu, o którym mowa w ust. 3.		
art. 28 ust. 5	Z katalogu, o którym mowa w ust. 1 pkt 3, wykreśla się przedsiębiorcę turystycznego z dniem, w którym decyzja administracyjna o wykreśleniu z rejestru i o zakazie wykonywania działalności objętej wpisem do rejestru została skutecznie doręczona stronie albo decyzja administracyjna o umorzeniu postępowania w sprawie wykreślenia z rejestru stała się ostateczna.		
art. 28 ust. 6	Z katalogu, o którym mowa w ust. 1 pkt 4, wykreśla się przedsiębiorcę turystycznego z dniem, w którym decyzja administracyjna o wykreśleniu z rejestru i o zakazie wykonywania działalności objętej wpisem do rejestru została skutecznie doręczona stronie.		
art. 29 ust. 1	Ewidencja jest jawna. Każdy może żądać udzielenia informacji objętych wpisem do Ewidencji przez złożenie zapytania w odniesieniu do konkretnych przedsiębiorców turystycznych.	Z uwagi na to, że Ewidencja ma stanowić element nadzoru nad rynkiem turystyki jako obejmująca wszystkich przedsiębiorców działających na tym rynku konieczne było zapewnienie dostępu do danych w niej zawartych ministrowi właściwemu do spraw turystyki, marszałkowi województwa. Równocześnie powinna ona zapewniać "společną kontrolę" tego rynku poprzez umożliwienie każdemu, w tym na potrzeby badań naukowych, sprawdzenie określonego przedsiębiorcy w ewidencji	
art. 29 ust. 2	Marszałek województwa ma prawo dostępu do informacji zawartych w Ewidencji, niezależnie od miejsca siedziby przedsiębiorcy turystycznego, a w przypadku gdy przedsiębiorca turystyczny jest osobą fizyczną – miejsca jego zamieszkania.		

art. 29 ust. 3	Minister właściwy do spraw turystyki posiada dostęp do informacji zawartych w Ewidencji i jest uprawniony do ich przetwarzania, a także może zobowiązać Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny do udostępnienia w terminie 3 dni roboczych określonych informacji z Ewidencji.		
art. 29 ust. 4	Informacje zbiorcze zawarte w Ewidencji udostępnia się: 1) na wniosek jednostek turystycznego samorządu gospodarczego, organizacji pozarządowych, do których zadań statutowych należy ochrona konsumenta oraz powiatowych (miejskich) rzeczników konsumentów; 2) w celach naukowo-badawczych, bez wskazywania danych identyfikujących przedsiębiorców turystycznych.		
art. 29 ust. 5	Minister właściwy do spraw turystyki, w drodze rozporządzenia, określi organizację, szczegółowy sposób prowadzenia Ewidencji oraz tryb udzielania informacji o danych objętych wpisem, mając na względzie konieczność zapewnienia sprawnego procesu gromadzenia i aktualizacji danych zawartych w Ewidencji oraz ich bezpieczeństwa, a także uwzględniając dokumenty i dane, o których mowa w art. 27 ust. 7, na podstawie których dokonuje się wpisu do Ewidencji.	Prawidłowe funkcjonowanie systemu teleinformatycznego wymaga szczegółowej regulacji, którą trudno w całości zawrzeć w ustawie. Dlatego też konieczne było wprowadzenie przepisu delegacyjnego, który umożliwi wydanie rozporządzenia doprecyzującego działanie systemu teleinformatycznego.	
art. 29 ust. 6	Minister właściwy do spraw turystyki w oparciu o dane udostępniane przez Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny w zakresie Ewidencji udostępnia i przekazuje informacje sektora publicznego w celu ponownego wykorzystywania zgodnie z ustawą z dnia 25 lutego 2016 r. o ponownym wykorzystywaniu informacji sektora publicznego (Dz. U. poz. 352 oraz z 2017 r. poz. 60).	Przepis zapewnia dostęp do informacji sektora publicznego zgodnie z wymaganiami ustawowymi.	
art. 29 ust. 7	Minister właściwy do spraw turystyki w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw instytucji finansowych, po zasięgnięciu opinii Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego, określi, w drodze rozporządzenia, minimalną funkcjonalność systemu teleinformatycznego, o którym mowa w art. 27 ust. 1, mając na względzie konieczność zapewnienia sprawnego procesu gromadzenia i aktualizacji oraz analizy danych zawartych w Ewidencji, a także konieczność zapewnienia bezpiecznego przesyłu i weryfikacji danych i informacji drogą teletransmisji danych.	Prawidłowe funkcjonowanie systemu teleinformatycznego wymaga szczegółowej regulacji, którą trudno w całości zawrzeć w ustawie. Dlatego też konieczne było wprowadzenie przepisu delegacyjnego, który umożliwi wydanie rozporządzenia doprecyzującego działanie systemu teleinformatycznego.	

art. 30 ust. 7	Marszałek województwa wydaje decyzje administracyjne: 1) o wykreśleniu przedsiębiorcy turystycznego z rejestru i o zakazie wykonywania działalności objętej wpisem do rejestru przez okres 3 lat w przypadkach, o których mowa w art. 71 ust. 1 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej, z urzędu; 2) o wykreśleniu przedsiębiorcy turystycznego z rejestru i o zakazie wykonywania działalności objętej wpisem do rejestru przez okres 3 lat w przypadku rażącego naruszenia warunku wykonywania działalności, o którym mowa w art. 31 pkt 2, na wniosek Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego, chyba że przed wydaniem decyzji administracyjnej przedsiębiorca ten spełni swoje obowiązki ustawowe; 3) o wykreśleniu przedsiębiorcy turystycznego z rejestru w związku z zaprzestaniem przez niego wykonywania działalności objętej wpisem do rejestru na wniosek tego przedsiębiorcy; 4) o zakazie wykonywania działalności organizatora turystyki lub przedsiębiorcy ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych przez okres 3 lat z urzędu i o stwierdzeniu wykonywania działalności organizatora turystyki lub przedsiębiorcy ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych bez wymaganego wpisu do rejestru; 5) o wykreśleniu przedsiębiorcy turystycznego z rejestru w przypadku, o którym mowa w art. 26 ust. 3, z urzędu; 6) o wykreśleniu przedsiębiorcy turystycznego z rejestru po uzyskaniu informacji o śmierci przedsiębiorcy turystycznego lub po uzyskaniu informacji z Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej albo Krajowego Rejestru Sądowego o wykreśleniu przedsiębiorcy turystycznego z urzędu; 7) o wykreśleniu z rejestru przedsiębiorcy turystycznego posiadającego siedzibę w państwie, o którym mowa w art. 8 ust. 2; 8) o umorzeniu postępowania w sprawie wykreślenia przedsiębiorcy turystycznego z rejestru na podstawie art. 105 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2017 r. poz. 1257).	Przyznanie marszałkowi kompetencji kontrolnych wiązało się z koniecznością wyposażenia go także w realne instrumenty oddziaływania na kontrolowane podmioty. Przedmiotowy przepis określa zakres decyzji wydawanych przez marszałka w wypadku stwierdzenia u kontrolowanego podmiotu uchybień wobec przepisów ustawy.	
art. 30 ust. 9	Decyzje administracyjne, o których mowa w ust. 7 pkt 1, 2 i 4, podlegają natychmiastowemu wykonaniu.	Z uwagi na to, że niektóre decyzje wydawane przez marszałków mają bardzo istotne znaczenie dla bezpieczeństwa podróży, niezbędne było nadaniem im rygoru natychmiastowej wykonalności	
art. 30 ust. 10	Decyzja administracyjna, o której mowa w ust. 7 pkt 4, zawiera w szczególności datę stwierdzenia wykonywania działalności organizatora turystyki lub przedsiębiorcy ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych bez wymaganego wpisu do rejestru.	Z uwagi na to, że decyzje, o której mowa w ust. 7 pkt 4 niniejszego przepisu, ma bardzo istotne znaczenie dla bezpieczeństwa podróży oraz przedsiębiorcy, którego dotyczy, niezbędne było bardziej szczegółowe ujęcie jej treści.	

art. 32 ust. 1	Marszałek województwa, w drodze decyzji administracyjnej, wykreśla z rejestru przedsiębiorcę turystycznego wpisanego do rejestru występującego wobec podróźnych jako agent turystyczny, który dopuszcza się następujących uchybień: 1) w umowach zawieranych z podróźnymi nie wskazuje jednoznacznie właściwego organizatora turystyki, którego reprezentuje, lub 2) zawiera umowy o udział w imprezie turystycznej na rzecz przedsiębiorcy turystycznego, który wbrew takiemu obowiązkowi nie uzyskał wpisu do rejestru lub, który nie posiada zabezpieczenia finansowego na wypadek niewypłacalności, lub 3) działa bez ważnej umowy agencyjnej lub przekracza jej zakres, lub 4) nie dopełnia wobec podróźnych obowiązków informacyjnych, o których mowa w rozdziale 6.	Przyznanie marszałkowi kompetencji kontrolnych wiązało się z koniecznością wyposażenia go także w realne instrumenty oddziaływania na kontrolowane podmioty. Przedmiotowy przepis określa zakres decyzji wydawanych przez marszałka w wypadku stwierdzenia u kontrolowanego podmiotu uchybień wobec przepisów ustawy.	
art. 32 ust. 2	Przedsiębiorca turystyczny, o którym mowa w ust. 1, nie może uzyskać ponownego wpisu do rejestru przed upływem 3 lat od dnia, w którym została skutecznie doręczona stronie decyzja administracyjna o wykreśleniu z rejestru i o zakazie wykonywania działalności objętej wpisem.		
art. 32 ust. 3	Przedsiębiorcę turystycznego, który nie jest wpisany do rejestru, a występując wobec podróźnych jako agent turystyczny dopuszcza się uchybień, o których mowa w ust. 1, uznaje się za organizatora turystyki wykonującego działalność bez wymaganego wpisu do rejestru.		
art. 33 ust. 1	Turystyczny Fundusz Gwarancyjny, zwany dalej „Funduszem”, stanowi wyodrębniony rachunek w Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym, o którym mowa w rozdziale 7 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2016 r. poz. 2060 i 1948 oraz z 2017 r. poz. 1089).	Przepis określa podstawy funkcjonowania Turystycznego Funduszu Gwarancyjnego.	
art. 33 ust. 2	Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny zapewnia obsługę Funduszu.		
art. 34 ust. 1	Środki Funduszu są gromadzone na wyodrębnionym rachunku bankowym Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego.	Przepisy określają zasady gromadzenia środków funduszu oraz źródła ich pochodzenia. Pozwala to zachować niezbędną transparentność środków Funduszu oraz jego prawidłowe działanie.	
art. 34 ust. 2	Środki Funduszu pochodzą z: 1) wpłat przedsiębiorców turystycznych, o których mowa w art. 7 ust. 2 pkt 4; 2) odsetek od środków pieniężnych gromadzonych na rachunku bankowym, o którym mowa w ust. 1; 3) przychodów z lokat środków Funduszu; 4) środków uzyskanych przez Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny z pożyczek i kredytów na rzecz Funduszu; 5) innych wpływów.		

art. 34 ust. 3	Lokaty środków Funduszu są dokonywane z zachowaniem jak najwyższego stopnia bezpieczeństwa, jakości i rentowności środków Funduszu, przy jednoczesnym zachowaniu ich płynności.		
art. 34 ust. 4	W przypadku niedoboru środków w Funduszu niezbędnych do jego właściwego funkcjonowania, w tym realizacji zadań, o których mowa w art. 20 ust. 3 i art. 21, Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny może udzielić Funduszowi zwrotnego finansowania na warunkach odpowiadających stopie oprocentowania lokat uzyskiwanych przez Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny w danym okresie, przy uwzględnieniu bezpieczeństwa i płynności środków Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego. Wysokość zwrotnego finansowania udzielonego przez Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny na rzecz Funduszu nie może przekroczyć wysokości 5% wartości lokat funduszu statutowego Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego w okresie finansowania do jednego roku.	Przepis określa podstawy funkcjonowania Funduszu w wypadku niedoboru środków, w szczególności możliwość uzyskiwania przez Fundusz środków na potrzeby dalszego funkcjonowania i realizacji ustawowych zadań.	
art. 34 ust. 5	Ubezpieczeniowemu Funduszowi Gwarancyjnemu przysługuje prawo dochodzenia od przedsiębiorcy turystycznego zwrotu wypłaconych kwot, o których mowa w art. 20 ust. 3 i art. 21, w przypadku gdy: 1) po złożeniu oświadczenia o niewypłacalności, o którym mowa w art. 13 ust. 1 pkt 1, albo 2) po wystąpieniu przez marszałka województwa o wypłatę środków z zabezpieczeń finansowych zgodnie z art. 13 ust. 2 – przedsiębiorca turystyczny w dalszym ciągu wykonuje działalność organizatora turystyki lub przedsiębiorcy ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych.	Zapewnienie środków na potrzeby funkcjonowania Funduszu wymagało zapewnienia mu możliwie szerokiego dochodzenia należnych mu kwot od przedsiębiorców turystycznych	
art. 34 ust. 6	Ubezpieczeniowemu Funduszowi Gwarancyjnemu przysługuje roszczenie do masy upadłości organizatora turystyki lub przedsiębiorcy ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych o zwrot wypłaconych środków, o których mowa w art. 35 ust. 1.		
art. 34 ust. 7	Wierzytelności, o których mowa w ust. 5, Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny może zgłaszać syndykowi do czasu prawomocnego wykonania planów podziału funduszu masy upadłościowej.		
art. 35 ust. 1	Środki Funduszu przeznacza się na pokrycie kosztów i zwrot wpłat, o których mowa w art. 7 ust. 1 pkt 1, w przypadku gdy środki finansowe pochodzące z zabezpieczeń finansowych okażą się niewystarczające.	Przepisy regulują zasady i podstawy wykorzystania środków zgromadzonych w ramach funduszu, taka aby zapewnić ich prawidłowe wykorzystywanie oraz realizację zadań ustawowych.	
art. 35 ust. 2	Ze środków Funduszu dokonuje się spłaty kredytów i pożyczek, o których mowa w art. 34 ust. 2 pkt 4, wraz z odsetkami i innymi kosztami obsługi kredytów i pożyczek. Spłata kredytów i pożyczek nie może być dokonywana ze środków Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego innych niż zgromadzone na rachunku, o którym mowa w art. 34 ust. 1.		

art. 35 ust. 3	Ze środków Funduszu pokrywa się koszty związane z realizacją wypłat z Funduszu, o których mowa w ust. 1, oraz koszty jego obsługi przez Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny. Roszczenia i zobowiązania Funduszu nie mogą być pokrywane ze środków Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego innych niż zgromadzone na rachunku, o którym mowa w art. 34 ust. 1.		
art. 36 ust. 1	Składka na Fundusz jest naliczana w wysokości nie wyższej niż 30 zł od każdego podróznego z tytułu zawartej umowy o udział w imprezie turystycznej lub z tytułu każdej usługi wykonywanej przez przedsiębiorcę ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych i opłaconej przez podróznego.	Przepisy regulują zasady i podstawy naliczania składek na Fundusz. Wprowadzenie regulacji ustawowej w tym zakresie pozwala wyeliminować ewentualne wątpliwości.	
art. 36 ust. 2	Składka jest należna z dniem zawarcia umowy lub z dniem dokonania płatności przez podróznego na rzecz organizatora turystyki lub przedsiębiorcy ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych, jeżeli jest on wcześniejszy niż dzień zawarcia umowy.		
art. 36 ust. 3	W przypadku umów generalnych, za dzień, w którym powstaje należność na Fundusz, uważa się dzień doręczenia w postaci papierowej lub na innym trwałym nośniku do organizatora turystyki lub do przedsiębiorcy ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych zlecenia określającego w szczególności miejsce docelowe, sposób i środek transportu, jeśli przewóz jest objęty umową, oraz liczbę osób, które będą korzystały odpowiednio z imprezy turystycznej lub powiązanych usług turystycznych.		
art. 36 ust. 4	Składka przekazana na Fundusz nie podlega zwrotowi. W przypadku: 1) składki odprowadzonej lub należnej do odprowadzenia w danym miesiącu za podróznego, którego impreza turystyczna lub usługa w ramach powiązanych usług turystycznych została odwołana przez organizatora turystyki lub przedsiębiorcę ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych z powodu niewystarczającej liczby zgłoszeń, jeżeli realizacja usług była uzależniona od liczby zgłoszeń, 2) zmiany liczby uczestników, miejsca realizacji imprezy turystycznej lub usługi turystycznej w ramach powiązanych usług turystycznych, rodzaju zapewnianego środka transportu oraz rozwiązania umowy lub odstąpienia od umowy przez podróznego – składka podlega zachowaniu na poczet następnych należnych do przekazania składek.	Przepisy określają w sposób szczegółowy zasady, podstawy oraz tryb dokonywania zwrotu składek wpłaconych na Fundusz.	
art. 36 ust. 5	Zwrot wpłat przekazanych na Fundusz jest dopuszczalny wyłącznie w przypadku: 1) gdy przedsiębiorca turystyczny został wykreślony z rejestru w związku z zaprzestaniem wykonywania działalności objętej wpisem do rejestru i złożył wszystkie wymagane deklaracje oraz odprowadził należne składki w okresie wykonywania działalności, a odprowadzone składki nie podlegają dalszemu zachowaniu; 2) dokonania ich w kwocie przewyższającej wysokość zobowiązania określonego w deklaracji składanej do Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego; 3) dokonania ich przez podmiot niezobowiązany względem Funduszu.		

art. 36 ust. 6	Przedsiębiorca turystyczny w przypadku, o którym mowa: 1) w ust. 5 pkt 1, może wystąpić do Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego o zwrot składek niepodlegających dalszemu zarachowaniu, nie później niż w terminie 14 dni od dnia, w którym decyzja administracyjna właściwego marszałka województwa o wykreśleniu z rejestru w związku z zaprzestaniem wykonywania działalności objętej wpisem do rejestru stała się ostateczna; 2) w ust. 5 pkt 2 lub 3, może wystąpić do Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego o zwrot wpłaty, nie później niż w terminie 30 dni od dnia, w którym dokonał wpłaty.		
art. 36 ust. 7	Roszczenia o zwrot wpłat, o których mowa w ust. 5, przedawniają się z upływem 3 lat.		
art. 36 ust. 8	We wniosku do Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego o zwrot wpłat należy wykazać kwotę mającą podlegać zwrotowi. Do wniosku dołącza się: 1) kopię ostatecznej decyzji administracyjnej właściwego marszałka województwa o wykreśleniu z rejestru w związku z zaprzestaniem wykonywania działalności objętej wpisem do rejestru wraz z wykazem umów, z których wynikają składki podlegające zwrotowi w przypadku, o którym mowa w ust. 5 pkt 1; 2) korektę złożonej deklaracji wraz z wykazem umów, z których wynikają składki podlegające zwrotowi w przypadku, o którym mowa w ust. 5 pkt 2; 3) dokumenty, z których wynika brak zobowiązania względem Funduszu w przypadku, o którym mowa w ust. 5 pkt 3.		
art. 37 ust. 1	Przedsiębiorcy turyści obowiązani do naliczania i przekazywania składek na Fundusz bez wezwania: 1) obliczają kwotę należną z tytułu składki na Fundusz za okres jednego miesiąca i przekazują tę kwotę, oraz 2) składają do Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego deklaracje, o których mowa w art. 7 ust. 1 pkt 4 – w terminie do 21. dnia miesiąca następującego po danym okresie.	Przepisy regulują kwestie odprowadzania składek na Fundusz w kontekście dokumentacji stanowiącej podstawy do naliczania składek oraz przekazywanej do Funduszu celem weryfikacji prawidłowości dokonanych wyliczeń. Określają ponadto konsekwencje uchybienia powyższym obowiązkom oraz zasady wykorzystywania danych zgromadzonych w przekazanych dokumentach.	
art. 37 ust. 2	W przypadku niewykonania obowiązku terminowego złożenia deklaracji lub opłacania należnych składek Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny wzywa pisemnie organizatora turystyki lub przedsiębiorcę ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych do wykonania obowiązków określonych w ust. 1 w terminie nie dłuższym niż 14 dni od dnia otrzymania wezwania. Po bezskutecznym upływie wyznaczonego terminu Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny jest uprawniony do dochodzenia należnych składek wraz z odsetkami. Wezwanie jest wysyłane do wiadomości właściwego marszałka województwa.		
art. 37 ust. 3	W przypadku niedochowania terminu określonego w wezwaniu, o którym mowa w ust. 2, Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny występuje do właściwego marszałka województwa z wnioskiem o wydanie decyzji administracyjnej, o której mowa w art. 30 ust. 7 pkt 2.		
art. 37 ust. 4	Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny gromadzi i przetwarza dane zawarte w deklaracji, o której mowa w art. 7 ust. 1 pkt 4, w celu weryfikacji prawidłowości wysokości odprowadzanych składek, o których mowa w ust. 1 pkt 1, prowadzenia analiz, oceny ryzyka i adekwatności posiadanych środków.		

art. 37 ust. 5	Minister właściwy do spraw turystyki w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw instytucji finansowych, po zasięgnięciu opinii Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego, określi, w drodze rozporządzenia, wzór deklaracji, o której mowa w art. 7 ust. 1 pkt 4, mając na względzie umożliwienie identyfikacji przedsiębiorcy turystycznego obowiązane do naliczania i przekazywania składki, a także zapewnienie możliwości weryfikacji wysokości składki.		
art. 37 ust. 6	Deklaracje, o których mowa w art. 7 ust. 1 pkt 4, mogą być składane za pomocą środków komunikacji elektronicznej.		
art. 38 ust. 1	Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny, w terminie 30 dni od ostatniego dnia każdego kwartału, przekazuje kwartalną informację o stanie środków Funduszu i ich wykorzystaniu ministrowi właściwemu do spraw turystyki oraz ministrowi właściwemu do spraw instytucji finansowych.	Przepisy regulują kwestię sprawozdawczości z działalności Funduszu.	
art. 38 ust. 2	Minister właściwy do spraw turystyki w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw instytucji finansowych określi, w drodze rozporządzenia, zakres kwartalnej informacji, o której mowa w ust. 1, uwzględniając wymogi kompletności informacji dotyczących funkcjonowania Funduszu.		
art. 62	W ustawie z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz. U. z 2016 r. poz. 1943, 1954, 1985 i 2169 oraz z 2017 r. poz. 60, 949 i 1292) wprowadza się następujące zmiany: 1) w art. 92c w ust. 1: a) pkt 2 otrzymuje brzmienie: „2) przedsiębiorcy wpisani do rejestru organizatorów turystyki i przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych, o którym mowa w art. 22 ust. 2 ustawy z dnia..... o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych (Dz. U. z ... poz. ...);”, b) w pkt 3 lit. b otrzymuje brzmienie: „b) zarobkowym, jeżeli organizowany wypoczynek nie stanowi imprezy turystycznej, o której mowa w art. 4 pkt 2 ustawy z dnia o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych (Dz. U. z ... poz. ...).”; 2) w art. 92d w ust. 3: a) w pkt 1 lit. d otrzymuje brzmienie: „d) numer zaświadczenia o wpisie do rejestru organizatorów turystyki i przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych, o którym mowa w art. 22 ust. 2 ustawy z dnia o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych (Dz. U. z ... poz. ...).”, b) uchyla się pkt 7.	Ustawa o systemie oświaty zawierała specyficzne uregulowania dotyczące wypoczynku dzieci i młodzieży. Ten stan rzeczy, z uwagi na konieczność wdrożenia dyrektywy 2015/2302, musiał ulec zmianie. Dlatego też konieczne było dokonanie zmian w przedmiotowej ustawie, które zapewnią spójność pojęciową i systemową obu aktów prawnych.	
art. 64	W ustawie z 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (Dz. U. z 2016 r. poz. 1988 z późn. zm.) w art. 105 w ust. 1 w pkt 2 po lit. z dodaje się lit. za w brzmieniu: „za) marszałka województwa w zakresie niezbędnym do realizacji ustawowych zadań określonych w art. 30 ust. 1 ustawy z dnia ... o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych (Dz. U. z ... poz. ...) w związku z turystycznym rachunkiem powierniczym posiadanym przez organizatorów turystyki lub podmioty przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych.”.	Zmiany mają na celu ujednolicenie terminologii zgodnie z nową dyrektywą.	

art. 65	W ustawie z dnia 28 marca 2003 r. o transporcie kolejowym (Dz.U. z 2016 r. poz. 1727 z późn. zm.) wprowadza się następujące zmiany:1) w art. 14a ust. 5 pkt 1 otrzymuje brzmienie: "1) kopię skargi lub reklamacji skierowanej do przewoźnika kolejowego, operatora stacji pasażerskiej, sprzedawcy biletów, organizatora turystyki lub podmiotu przedsiębiorcy ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych w rozumieniu ustawy z dnia..... o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych (Dz. U. z ... poz. ...);";2) w art. 66:a) ust. 1 pkt 6 otrzymuje brzmienie:"6) zarządca, przewoźnik kolejowy, operator stacji pasażerskiej, sprzedawca biletów, organizator turystyki, podmiot przedsiębiorcy ułatwiający nabywanie powiązanych usług turystycznych w rozumieniu ustawy z dnia o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych , który nie przestrzega lub narusza obowiązujące go przepisy art. 4, art. 5 i art. 7–29 rozporządzenia nr 1371/2007/WE);"b) ust. 2c otrzymuje brzmienie: "2c. Nie nakłada się kar, o których mowa w ust. 1 pkt 6, jeżeli przewoźnik kolejowy, zarządca, operator stacji pasażerskiej, sprzedawca biletów, organizator turystyki, podmiot przedsiębiorcy ułatwiający nabywanie powiązanych usług turystycznych w rozumieniu ustawy z dnia o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych, przed dniem wydania decyzji, o której mowa w art. 13b ust. 1, dobrowolnie usunął naruszenie lub wypełnił obowiązki wynikające z rozporządzenia nr 1371/2007/WE."	Zmiany mają na celu ujednolicenie terminologii zgodnie z nową dyrektywą.	
art. 66	W ustawie z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2016 r. poz. 2060 i 1948 oraz z 2017 r. poz. 1089) wprowadza się następujące zmiany: 1) art. 98a otrzymuje brzmienie: „Art. 98a. Fundusz wykonuje zadania, o których mowa w ustawie z dnia ... o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych (Dz. U. z ... poz. ...)"; 2) w art. 119 ust. 1a otrzymuje brzmienie: „1a. Fundusz w rocznym sprawozdaniu z działalności, o którym mowa w ust. 1, przedstawia wyodrębnioną informację dotyczącą funkcjonowania i działalności Turystycznego Funduszu Gwarancyjnego, o którym mowa w rozdziale 5 ustawy z dnia ... o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych.";	Wobec przeniesienia regulacji dotyczących Turystycznego Funduszu Gwarancyjnego na grunt nowej ustawy o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych niezbędne było dokonanie stosownych zmian w ustawie o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych. Odniesienia do regulacji w zakresie Turystycznego Funduszu Gwarancyjnego będą dotyczyły rozdziału V nowej ustawy.	
art. 67	W ustawie z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej (Dz. U. z 2016 r. poz. 1827 oraz z 2017 r. poz. 624), w załączniku do ustawy, w części I wprowadza się następujące zmiany: 1) po ust. 35 dodaje się ust. 35a i 35b w brzmieniu: 35a. Dokonanie wpisu do rejestru organizatorów turystyki i podmiotów ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych: 1) jeżeli wniosek składa organizacja pożytku publicznego w rozumieniu przepisów o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie - 30 zł; 2) pozostałe podmioty - 355 zł. 35b. Zmiana wpisu do rejestru organizatorów turystyki i podmiotów ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych - 17 zł .	Zmiany dokonane w tej ustawie wynikają z tego, że rejestr organizatorów turystyki i przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych nie będzie rejestrem działalności regulowanej, mimo że w tym zakresie będą odpowiednio stosowane przepisy odnoszące się do działalności regulowanej. Wprowadza ona znaczące obniżenie opłat związanych z wpisem do rejestru organizatorów turystyki i przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych.	

art. 69	1. Wpisy do rejestru organizatorów turystyki i pośredników turystycznych stają się z mocy prawa wpisami do rejestru, o którym mowa w art. 22 ust. 2, dotyczącymi organizatorów turystyki..2. Wpisy do rejestru organizatorów turystyki i pośredników turystycznych przedsiębiorców zagranicznych posiadających siedzibę na terytorium państwa członkowskiego Unii Europejskiej, tracą moc w dniu wejścia w życie ustawy.3. Przedsiębiorcy niepodlegający przed dniem wejścia w życie ustawy wpisowi do rejestru organizatorów turystyki i pośredników turystycznych, a prowadzący w dniu wejścia w życie ustawy działalność w zakresie organizowania imprez turystycznych lub w zakresie ułatwiania nabywania powiązanych usług turystycznych, niezwłocznie występują o wpis do rejestru, o którym mowa w art. 22 ust. 2.4. Przedsiębiorcy wpisani w dniu wejścia w życie ustawy do rejestru organizatorów turystyki i pośredników turystycznych posiadający zabezpieczenie finansowe w formie rachunku powierniczego przedstawiają zabezpieczenie finansowe, o którym mowa w art. 7 ust. 2 pkt 1, 2 lub 3, w terminie 3 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy pod rygorem utraty mocy wpisu do rejestru. Marszałek województwa z urzędu wykreśla z rejestru i z ewidencji przedsiębiorcę turystycznego, który nie przedstawił zabezpieczenia finansowego we wskazanym terminie.5. Zabezpieczenia finansowe, o których mowa w art. 5 ust. 1 pkt 2 lit. a lub b ustawy zmienianej w art. 63 w brzmieniu dotychczasowym, stają się zabezpieczeniami finansowymi organizatora turystyki w rozumieniu niniejszej ustawy i zachowują ważność przez okres, na jaki zostały zawarte. Organizator turystyki lub pośrednik turystyczny wskazany jako strona umów, o których mowa w art. 5 ust. 1 pkt 2 lit. a lub b ustawy zmienianej w art. 63 w brzmieniu dotychczasowym, staje się z dniem 1 lipca 2018 r. organizatorem turystyki w rozumieniu niniejszej ustawy.6. Wykazy przedsiębiorców, o których mowa w art. 8 ust. 4 ustawy zmienianej w art. 63, w brzmieniu dotychczasowym, z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stają się odpowiednimi katalogami, o których mowa w art. 28 ust. 1.	Aby uniknąć zachwiania na rynku usług turystycznych spowodowanego wejściem w życie ustawy w ramach przedmiotowych przepisów przewidziano, że wpisy do rejestru organizatorów turystyki i pośredników turystycznych od dnia jej wejścia w życie staną się z mocy prawa wpisami dla organizatorów turystyki, zaś wpisy podmiotów zagranicznych, które posiadają siedzibę na terytorium państwa członkowskiego UE lub państwa, które wdrożyło dyrektywę 2015/2302 utracą moc jako zbędne. Przedsiębiorcy ci, w świetle dyrektywy 2015/2302, nie muszą bowiem posiadać wpisu do stosownego rejestru i mogą działać, jeżeli posiadają niezbędne zabezpieczenie finansowe. Nowi przedsiębiorcy turystyczni - w rozumieniu ustawy - mają obowiązek niezwłocznego uzyskania wpisu, pod rygorem konsekwencji administracyjnych (zakaz działalności i zakaz wpisu). W przypadku przedsiębiorców posiadających zabezpieczenie finansowe w formie rachunku powierniczego przyjęto, że mają oni obowiązek przedstawić zabezpieczenie finansowe zgodnie z niniejszą ustawą pod rygorem utraty mocy wpisu do rejestru.	
art. 70	Postępowania wszczęte i niezakończone do dnia wejścia w życie ustawy prowadzi się na zasadach dotychczasowych.	Przepis wprowadza zasadę kontynuacji postępowań wszczętych przed dniem wejścia w życie ustawy co pozwoli uniknąć perturbacji tak po stronie organów realizujących zadania ustawowe, jak i po stronie przedsiębiorców turystycznych.	
art. 71	Turystyczny Fundusz Gwarancyjny, o którym mowa w rozdziale 2a ustawy zmienianej w art. 63, w brzmieniu dotychczasowym, staje się z mocy prawa Turystycznym Funduszem Gwarancyjnym w rozumieniu niniejszej ustawy.	Musi nastąpić kontynuacja prawna funkcjonowania TFG, stąd zaproponowane brzmienie przepisu.	
art. 72	1. W latach 2018–2027 maksymalny limit wydatków budżetu państwa, będących skutkiem finansowym ustawy w sprawach dotyczących przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych, wynosi w roku:1) 2018 – 392 tys. zł; 2) 2019 – 784 tys. zł; 3) 2020 – 784 tys. zł; 4) 2021 – 784 tys. zł; 5) 2022 – 784 tys. zł; 6) 2023 – 784 tys. zł; 7) 2024 – 784 tys. zł; 8) 2025 – 784 tys. zł; 9) 2026 – 784 tys. zł;10) 2027 – 784 tys. zł.2. Koszt realizacji zadań, o których mowa w art. 2 ust. 1, w sprawach dotyczących przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych wynosi 40 zł miesięcznie w przeliczeniu na jednego przedsiębiorcę.3. W przypadku przekroczenia w pierwszym półroczu danego roku 65% limitu określonego w ust. 1 lub w przypadku zagrożenia przekroczenia przyjętego na dany rok budżetowy limitu wydatków, wysokość tych wydatków w drugim półroczu obniża się do poziomu gwarantującego, że limit ten nie zostanie przekroczony.4. Minister właściwy do spraw turystyki monitoruje wykorzystanie limitu wydatków, o którym mowa w ust. 1, oraz wdraża mechanizm korygujący, o którym mowa w ust. 3.	Maksymalny limit wydatków budżetu państwa, będących skutkiem finansowym ustawy wynika z obowiązku nałożonego na projektodawcę ustawą o finansach publicznych a właściwie- art. 50 1a. W przyjmowanych przez Radę Ministrów projektach ustaw, których skutkiem finansowym może być zmiana poziomu wydatków jednostek sektora finansów publicznych w stosunku do wielkości wynikających z obowiązujących przepisów, określa się w treści projektu maksymalny limit tych wydatków wyrażony kwotowo, na okres 10 lat budżetowych wykonywania ustawy, oddzielnie dla każdego roku, poczynając od pierwszego roku planowanego wejścia w życie ustawy	

KPRM

AAA289230

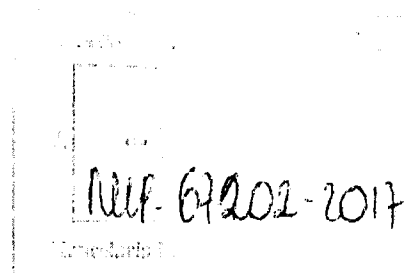

Warszawa, 28 lipca 2017 r

Minister
Spraw Zagranicznych

DPUE.920.551.2017 / 16/dl

dot.: RM-10-94-17 z 21.07.2017 r.
RM-10-94-17 z 24.07.2017

Pani
Jolanta Rusiniak
Sekretarz Rady Ministrów

Opinia

o zgodności z prawem Unii Europejskiej projektu ustawy o imprezach turystycznych oraz o powiązanych usługach turystycznych wraz z autopoprawką, wyrażona przez ministra właściwego do spraw członkostwa Rzeczypospolitej Polskiej w Unii Europejskiej

Szanowna Pani Minister,

w związku z przedłożonym projektem ustawy pozwalam sobie wyrazić poniższą opinię.

Projekt ustawy wraz z autopoprawką jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Niezależnie od powyższej opinii pragnę zwrócić uwagę na wątpliwości wiążące się z wprowadzonym na skutek decyzji Stałego Komitetu RM z 29 czerwca br., przepisem art. 47 ust. 7 ustawy.

Zgodnie z art. 12 ust. 5 dyrektywy 2015/2302 w sprawie imprez turystycznych i powiązanych usług turystycznych, w odniesieniu do umów zawieranych poza lokalem przedsiębiorstwa, państwa członkowskie mogą przewidzieć w prawie krajowym, że podróżny ma prawo odstąpić od umowy o udział w imprezie turystycznej w terminie 14 dni bez podawania przyczyn. Przywołany przepis ma charakter fakultatywny, a zatem to państwom członkowskim pozostawiono decyzję o jego ewentualnej implementacji. Powstaje jednak wątpliwość, czy zakres uznania obejmuje również prawo do modyfikacji uprawnienia określonego w dyrektywie. Art. 47 ust. 7 projektu przyznaje prawo do odstąpienia od umowy zawartej poza lokalem przedsiębiorcy tylko konsumentom (dyrektywa mówi natomiast o podróżnych, czyli kategorii szerszej) i jedynie w terminie 7 dni. Taka modyfikacja implementowanego przepisu dyrektywy 2015/2302 może zostać zakwestionowana przez Komisję Europejską lub Trybunał Sprawiedliwości UE, w związku z art. 4 dyrektywy, zgodnie z którym, o ile dyrektywa nie stanowi inaczej, państwa członkowskie nie mogą utrzymywać ani wprowadzać do swojego prawa

krajowego przepisów odbiegających od tych, które zostały w niej ustanowione, w tym również przepisów surowszych lub łagodniejszych, prowadzących do zróżnicowanego poziomu ochrony podróźnych. Możliwa jest jednak również interpretacja, zgodnie z którą art. 12 ust. 5 dyrektywy wskazuje jedynie określone ramy, w granicach których państwom przysługuje pewna swoboda regulacji.

Z poważaniem

Do wiadomości:

Pan Witold Bańka

Minister Sportu i Turystyki

z up. Ministra Spraw Zagranicznych
Bartosz Cichocki
Podsekretarz Stanu

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA ROZWOJU I FINANSÓW¹⁾

z dnia

**w sprawie minimalnej wysokości sumy gwarancji bankowej lub ubezpieczeniowej
wymaganej w związku z działalnością wykonywaną przez organizatorów turystyki
i przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych**

Na podstawie art. 12 ust. 1 ustawy z dnia ... o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych (Dz. U. poz. ...) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa minimalną wysokość sumy gwarancji bankowej i ubezpieczeniowej, o których mowa w art. 7 ust. 2 pkt 1 ustawy o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych, wymaganą w związku z działalnością wykonywaną przez organizatorów turystyki i przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych.

§ 2. W celu określenia minimalnej wysokości sumy gwarancji bankowej lub ubezpieczeniowej dokonuje się następującego rozróżnienia wykonywanej działalności:

- 1) organizowanie imprez turystycznych na terytorium państw europejskich i pozaeuropejskich z wykorzystaniem transportu lotniczego w ramach przewozu czarterowego, z wyłączeniem pkt 4;
- 2) organizowanie imprez turystycznych na terytorium państw pozaeuropejskich z wykorzystaniem innego środka transportu niż transport lotniczy w ramach przewozu czarterowego;
- 3) organizowanie imprez turystycznych na terytorium państw europejskich z wykorzystaniem innego środka transportu niż transport lotniczy w ramach przewozu czarterowego, z wyłączeniem pkt 4;
- 4) organizowanie imprez turystycznych na terytorium krajów mających lądową granicę z Rzeczpospolitą Polską, a w przypadku Federacji Rosyjskiej w obrębie obszaru

¹⁾ Minister Rozwoju i Finansów kieruje działem administracji rządowej – instytucje finansowe, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 4 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 30 września 2016 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Rozwoju i Finansów (Dz. U. poz. 1595).

obwodu kaliningradzkiego, a także organizowanie imprez turystycznych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;

- 5) ułatwianie nabywania powiązanych usług turystycznych wykonywanych na terytorium państw pozaeuropejskich;
- 6) ułatwianie nabywania powiązanych usług turystycznych wykonywanych na terytorium państw europejskich z wyłączeniem pkt 7;
- 7) ułatwianie nabywania powiązanych usług turystycznych wykonywanych na terytorium krajów mających lądową granicę z Rzeczpospolitą Polską, a w przypadku Federacji Rosyjskiej w obrębie obszaru obwodu kaliningradzkiego, a także za ułatwianie nabywania powiązanych usług turystycznych wykonywanych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

§ 3. 1. Przez roczny przychód z tytułu działalności wykonywanej przez:

- 1) organizatora turystyki – rozumie się deklarowany na okres najbliższych 12 miesięcy, na który ma zostać zawarta gwarancja bankowa lub ubezpieczeniowa, przychód wyłącznie z tytułu organizowania imprez turystycznych na rzecz podróżnych, w tym deklarowany przychód, w którego uzyskaniu będą pośredniczyli agenci turystyczni;
- 2) przedsiębiorcę ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych – rozumie się deklarowany na okres najbliższych 12 miesięcy, na który ma zostać zawarta gwarancja bankowa lub ubezpieczeniowa, przychód uzyskany wyłącznie z tytułu działalności polegającej na ułatwianiu nabywania powiązanych usług turystycznych.

2. W przypadku połączenia przedsiębiorców prowadzących działalność organizatora turystyki lub prowadzących działalność w zakresie ułatwiania nabywania powiązanych usług turystycznych lub przejęcia przez przedsiębiorcę prowadzącego działalność organizatora turystyki lub prowadzącego działalność w zakresie ułatwiania nabywania powiązanych usług turystycznych zobowiązań innego przedsiębiorcy, wynikających z zawartych przez niego umów o udział w imprezie turystycznej lub umów o ułatwianie nabywania powiązanych usług turystycznych, roczny przychód z tytułu działalności gospodarczej stanowi odpowiednio sumę deklarowanych przychodów połączonych przedsiębiorców albo sumę deklarowanych przychodów przedsiębiorcy i deklarowanych przychodów wynikających z przejętych zobowiązań.

3. Roczny przychód, o którym mowa w ust. 1 i 2, deklarowany na okres najbliższych 12 miesięcy na potrzeby określenia minimalnej wysokości sumy gwarancji bankowej lub

ubezpieczeniowej nie może być niższy niż roczny przychód osiągnięty w roku obrotowym poprzedzającym rok zawarcia gwarancji bankowej lub ubezpieczeniowej.

§ 4. W przypadku gdy organizator turystyki lub przedsiębiorca ułatwiający nabywanie powiązanych usług turystycznych wykonuje jednocześnie działalność w więcej niż jednym zakresie, o którym mowa w § 2, minimalna wysokość sumy gwarancji bankowej lub ubezpieczeniowej jest określana na poziomie wyższej wartości procentowej lub kwotowej właściwej dla zabezpieczenia finansowego wykonywanej działalności.

§ 5. Minimalna wysokość sumy gwarancji bankowej lub ubezpieczeniowej, ustalana w odniesieniu do podmiotów wykonujących działalność, o której mowa w § 2, niepobierających przedpłat na poczet przyszłej imprezy turystycznej lub przyszłej powiązanej usługi turystycznej lub pobierających takie przedpłaty w terminie do 30 dni przed dniem rozpoczęcia imprezy turystycznej lub świadczenia powiązanej usługi turystycznej, lub pobierających takie przedpłaty w wysokości do 30% ceny imprezy turystycznej lub powiązanej usługi turystycznej, z zastrzeżeniem § 8 i 9, wynosi:

- 1) 12,0% rocznego przychodu z tytułu wykonywanej działalności, o której mowa w § 2 pkt 1, nie mniej jednak niż równowartość 149.000 euro;
- 2) 10,0% rocznego przychodu z tytułu wykonywanej działalności, o której mowa w § 2 pkt 2, nie mniej jednak niż równowartość 50.000 euro;
- 3) 7,0% rocznego przychodu z tytułu wykonywanej działalności, o której mowa w § 2 pkt 3, nie mniej jednak niż równowartość 28.000 euro;
- 4) 3,0% rocznego przychodu z tytułu wykonywanej działalności, o której mowa w § 2 pkt 4, nie mniej jednak niż równowartość 4.500 euro;
- 5) 5,0% rocznego przychodu z tytułu wykonywanej działalności, o której mowa w § 2 pkt 5, nie mniej jednak niż równowartość 25.000 euro;
- 6) 3,5% rocznego przychodu z tytułu wykonywanej działalności, o której mowa w § 2 pkt 6, nie mniej jednak niż równowartość 14.000 euro;
- 7) 1,5% rocznego przychodu z tytułu wykonywanej działalności, o której mowa w § 2 pkt 7, nie mniej jednak niż równowartość 2.300 euro.

§ 6. Minimalna wysokość sumy gwarancji bankowej lub ubezpieczeniowej ustalana w odniesieniu do podmiotów wykonujących działalność, o której mowa w § 2, pobierających przedpłaty na poczet przyszłej imprezy turystycznej lub przyszłej powiązanej usługi

turystycznej w wysokości powyżej 30% ceny imprezy turystycznej lub powiązanej usługi turystycznej, w terminie:

- 1) powyżej 30 dni do 180 dni przed dniem rozpoczęcia imprezy turystycznej lub świadczenia powiązanej usługi turystycznej, z zastrzeżeniem § 8 i 9, wynosi:
 - a) 17,0% rocznego przychodu z tytułu wykonywanej działalności, o której mowa w § 2 pkt 1, nie mniej jednak niż równowartość 212.000 euro,
 - b) 15,0% rocznego przychodu z tytułu wykonywanej działalności, o której mowa w § 2 pkt 2, nie mniej jednak niż równowartość 75.000 euro,
 - c) 10,0% rocznego przychodu z tytułu wykonywanej działalności, o której mowa w § 2 pkt 3, nie mniej jednak niż równowartość 42.000 euro,
 - d) 4,5% rocznego przychodu z tytułu wykonywanej działalności, o której mowa w § 2 pkt 4, nie mniej jednak niż równowartość 7.000 euro,
 - e) 7,5% rocznego przychodu z tytułu wykonywanej działalności, o której mowa w § 2 pkt 5, nie mniej jednak niż równowartość 37.500 euro,
 - f) 5,0% rocznego przychodu z tytułu wykonywanej działalności, o której mowa w § 2 pkt 6, nie mniej jednak niż równowartość 21.000 euro,
 - g) 2,0% rocznego przychodu z tytułu wykonywanej działalności, o której mowa w § 2 pkt 7, nie mniej jednak niż równowartość 3.000 euro;
- 2) powyżej 180 dni przed dniem rozpoczęcia imprezy turystycznej lub świadczenia powiązanej usługi turystycznej, z zastrzeżeniem § 8 i 9, wynosi:
 - a) 20,0% rocznego przychodu z tytułu wykonywanej działalności, o której mowa w § 2 pkt 1, nie mniej jednak niż równowartość 250.000 euro,
 - b) 18,0% rocznego przychodu z tytułu wykonywanej działalności, o której mowa w § 2 pkt 2, nie mniej jednak niż równowartość 90.000 euro,
 - c) 12,0% rocznego przychodu z tytułu wykonywanej działalności, o której mowa w § 2 pkt 3, nie mniej jednak niż równowartość 50.000 euro,
 - d) 5,0% rocznego przychodu z tytułu wykonywanej działalności, o której mowa w § 2 pkt 4, nie mniej jednak niż równowartość 7.500 euro,
 - e) 9,0% rocznego przychodu z tytułu wykonywanej działalności, o której mowa w § 2 pkt 5, nie mniej jednak niż równowartość 45.000 euro,
 - f) 6% rocznego przychodu z tytułu wykonywanej działalności, o której mowa w § 2 pkt 6, nie mniej jednak niż równowartość 25.000 euro,

- g) 2,5% rocznego przychodu z tytułu wykonywanej działalności, o której mowa w § 2 pkt 7, nie mniej jednak niż równowartość 3.700 euro.

§ 7. Za przedpłaty, o których mowa w § 5 i 6, uznaje się każdą wpłatę dokonaną przez podróżnego na poczet przyszłej imprezy turystycznej lub powiązanej usługi turystycznej.

§ 8. Minimalna wysokość sumy gwarancji bankowej lub ubezpieczeniowej w odniesieniu do podmiotów rozpoczynających działalność, o której mowa w § 2, wynosi:

- 1) równowartość 250.000 euro – z tytułu wykonywanej działalności, o której mowa w § 2 pkt 1;
- 2) równowartość 90.000 euro – z tytułu wykonywanej działalności, o której mowa w § 2 pkt 2;
- 3) równowartość 50.000 euro – z tytułu wykonywanej działalności, o której mowa w § 2 pkt 3;
- 4) równowartość 7.500 euro – z tytułu wykonywanej działalności, o której mowa w § 2 pkt 4;
- 5) równowartość 45.000 euro – z tytułu wykonywanej działalności, o której mowa w § 2 pkt 5;
- 6) równowartość 25.000 euro – z tytułu wykonywanej działalności, o której mowa w § 2 pkt 6;
- 7) równowartość 3.700 euro – z tytułu wykonywanej działalności, o której mowa w § 2 pkt 7.

§ 9. Minimalna wysokość sumy gwarancji bankowej lub ubezpieczeniowej w odniesieniu do podmiotów, o których mowa w § 8, wyznaczana w drugim roku działalności gospodarczej nie może być niższa niż określona w roku poprzednim.

§ 10. Minimalna wysokość sumy gwarancji bankowej lub ubezpieczeniowej, o której mowa w § 5, 6, 8 i 9, powinna być podwyższona proporcjonalnie do wzrostu deklarowanego przychodu, o którym mowa w § 3, jeżeli w okresie obowiązywania gwarancji bankowej lub ubezpieczeniowej zostanie przekroczony deklarowany roczny przychód, na podstawie którego została ustalona minimalna wysokość sumy gwarancji bankowej lub ubezpieczeniowej.

§ 11. Kwoty, o których mowa w § 5, 6 i 8, są ustalane przy zastosowaniu kursu średniego euro ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski po raz pierwszy w roku, w którym gwarancja bankowa lub ubezpieczeniowa została zawarta.

§ 12. Przepisy rozporządzenia stosuje się do gwarancji bankowych lub ubezpieczeniowych zawartych od dnia wejścia w życie rozporządzenia.

§ 13. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 lipca 2018 r.

MINISTER ROZWOJU I FINANSÓW

w porozumieniu:

MINISTER SPORTU I TURYSTYKI

UZASADNIENIE

I. Wyjaśnienie potrzeby i celu wydania rozporządzenia

Rozporządzenie zawarte w przedmiotowym projekcie stanowiło będzie realizację upoważnienia ustawowego zawartego w art. 12 ust. 1 ustawy z dnia ... o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych (Dz. U. poz. ...). Ustawa ta wdraża do krajowego porządku prawnego dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2302 z dnia 25 listopada 2015 r. w sprawie imprez turystycznych i powiązanych usług turystycznych i zastąpi obowiązującą obecnie ustawę z dnia 29 sierpnia 1997 r. o usługach turystycznych (Dz. U. z 2016 r. poz. 187 i 1334 oraz z 2017 r. poz. 60) w zakresie działalności dotyczącej organizowania imprez turystycznych. Na mocy niniejszego rozporządzenia Minister Rozwoju i Finansów w porozumieniu z Ministrem Sportu i Turystyki oraz po zasięgnięciu opinii Polskiej Izby Ubezpieczeń określa minimalną wysokość sumy gwarancji bankowej lub ubezpieczeniowej wymaganej w związku z działalnością wykonywaną przez organizatorów turystyki i przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych. Projekt zawiera szczegółowe informacje dotyczące wymaganej wysokości sumy gwarancji bankowej lub ubezpieczeniowej w zależności od rodzaju usługi, charakteru, zakresu i rodzaju działalności wykonywanej przez organizatorów turystyki i przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych, terminu i wysokości przedpłat przyjmowanych od podróżnych przez przedsiębiorców oraz deklarowanego rocznego przychodu z tytułu działalności wykonywanej przez organizatorów turystyki i przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych.

Przedsiębiorcy ułatwiający nabywanie powiązanych usług turystycznych zobowiązani są posiadać na wypadek niewypłacalności zabezpieczenie finansowe na potrzeby zwrotu wszystkich wpłat otrzymanych od podróżnych. Zakres odpowiedzialności przedsiębiorcy będzie ustalany w odniesieniu do stopnia w jakim jego usługa, będąca częścią powiązanych usług turystycznych, nie została wykonana. Jednocześnie, jeżeli przedsiębiorca jest stroną odpowiedzialną za przewóz podróżnych, zabezpieczenie musi obejmować również powrót podróżnych do kraju.

Ze względu na mniejszy zakres odpowiedzialności przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych (każdy usługodawca odpowiada za wykonanie swojej usługi) niż organizatorów turystyki (którzy odpowiadają za wykonanie wszystkich usług

objętych umową) w rozporządzeniu przyjęto, że minimalna wysokość sumy gwarancji bankowej lub ubezpieczeniowej dla przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych będzie na poziomie 50% stawki ustalonej dla organizatorów turystyki. Zabezpieczenie finansowe w takiej wysokości powinno być wystarczające na zwrot wszystkich wpłat podróżnych lub pokrycie kosztów powrotu do kraju.

II. Przedstawienie istniejącego stanu rzeczy w dziedzinie, która ma być unormowana

Dziedzina omawiana w niniejszej regulacji jest przedmiotem rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 19 kwietnia 2013 r. w sprawie minimalnej wysokości sumy gwarancji bankowej lub ubezpieczeniowej wymaganej w związku z działalnością wykonywaną przez organizatorów turystyki i pośredników turystycznych.

III. Wykazanie różnic między dotychczasowym a projektowanym stanem prawnym

Zmiany wprowadzone przez nowe rozporządzenie wynikają z objęcia regulacjami ustawy z dnia ... o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych zupełnie nowej grupy podmiotów tj. przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych. Ponadto w myśl ww. ustawy dotychczasowi pośrednicy turystyczni staną się organizatorami turystyki.

Projekt nie wymaga przedstawienia właściwym organom i instytucjom Unii Europejskiej, w tym Europejskiemu Bankowi Centralnemu, w celu uzyskania opinii, dokonania powiadomienia, konsultacji albo uzgodnienia.

Stosownie do postanowień art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingskiej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2017 r. poz. 248) oraz § 4 i § 52 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów (M.P. z 2016 r. poz. 1006 i 1204) projekt rozporządzenia został udostępniony na stronie podmiotowej Rządowego Centrum Legislacji, w serwisie Rządowy Proces Legislacyjny oraz w Biuletynie Informacji Publicznej Ministerstwa Finansów.

Traci moc rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 19 kwietnia 2013 r. w sprawie minimalnej wysokości sumy gwarancji bankowej lub ubezpieczeniowej wymaganej w związku z działalnością wykonywaną przez organizatorów turystyki i pośredników turystycznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 511).

Projekt jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Rozporządzenie wejdzie w życie z dniem 1 lipca 2018 r.

Nazwa projektu Projekt rozporządzenia Ministra Rozwoju i Finansów w sprawie minimalnej wysokości sumy gwarancji bankowej lub ubezpieczeniowej wymaganej w związku z działalnością wykonywaną przez organizatorów turystyki i przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych Ministerstwo wiodące i ministerstwa współpracujące Ministerstwo Finansów – wiodące Ministerstwo Sportu i Turystyki – współpracujące Osoba odpowiedzialna za projekt w randze Ministra, Sekretarza Stanu lub Podsekretarza Stanu Dariusz Rogowski, Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Sportu i Turystyki Kontakt do opiekuna merytorycznego projektu Joanna Jędrzejewska-Debortoli, Dyrektor Departamentu Turystyki, Ministerstwo Sportu i Turystyki Tel.: (22) 24 43 172; Fax: (22) 24 47 301 joanna.jedrzejewska-debortoli@msport.gov.pl	Data sporządzenia: 18 lipca 2017 r. Źródło: Upoważnienie ustawowe art. 12 ust. 1 ustawy z dnia ... o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych (Dz. U. poz. ...) Nr w wykazie prac Lp.: w wykazie prac legislacyjnych Ministra Sportu i Turystyki

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Jaki problem jest rozwiązywany?

Projekt rozporządzenia Ministra Rozwoju i Finansów w sprawie minimalnej wysokości sumy gwarancji bankowej lub ubezpieczeniowej wymaganej w związku z działalnością wykonywaną przez organizatorów turystyki i przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych został opracowany w związku z delegacją ustawową zawartą w art. 12 ust. 1 ustawy z dnia ... o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych (Dz. U. poz. ...). Ustawa ta zastępuje ustawę z dnia 29 sierpnia 1997 r. o usługach turystycznych w zakresie dotyczącym organizatorów turystyki, pośredników turystycznych i agentów turystycznych. Zmiana przepisów wskazuje na potrzebę wydania nowego rozporządzenia w sprawie minimalnej wysokości sumy gwarancji bankowej lub ubezpieczeniowej wymaganej w związku z działalnością wykonywaną przez organizatorów turystyki i przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych, które zastąpi rozporządzenie z dnia 19 kwietnia 2013 r. w sprawie minimalnej wysokości sumy gwarancji bankowej lub ubezpieczeniowej wymaganej w związku z działalnością wykonywaną przez organizatorów turystyki i pośredników turystycznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 511).

2. Rekomendowane rozwiązanie, w tym planowane narzędzia interwencji i oczekiwany efekt

Zmiany prawne wprowadzone przez nowe rozporządzenie będą przede wszystkim dotyczyły nowej grupy podmiotów, która zostanie objęta regulacjami ustawy z dnia ... o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych, tj. przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych, a także będą wynikały z faktu, iż obecni pośrednicy turystyczni staną się organizatorami turystyki w myśl nowych regulacji. W rozporządzeniu zostaną określone minimalne sumy gwarancji bankowej lub ubezpieczeniowej w zależności od rodzaju usługi, charakteru, zakresu i rodzaju działalności wykonywanej przez organizatorów turystyki i przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych, terminu i wysokości przedpłat przyjmowanych od podróżnych przez przedsiębiorców oraz deklarowanego rocznego przychodu z tytułu działalności wykonywanej przez organizatorów turystyki i przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych.

3. Jak problem został rozwiązany w innych krajach, w szczególności krajach członkowskich OECD/UE?

W państwach Unii Europejskiej występują różne systemy zabezpieczeń finansowych na wypadek niewypłacalności organizatorów imprez turystycznych i przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych. W niektórych państwach zabezpieczenia mają formę jednego filaru, w innych występują dwa filary zabezpieczeń. Wysokości zabezpieczeń finansowych są zróżnicowane w zależności od przyjętego systemu zabezpieczeń na wypadek niewypłacalności. W części krajów wysokości zabezpieczeń finansowych będą uzależnione od wysokości rocznych przychodów osiąganych z tytułu działalności organizatora turystyki lub przedsiębiorcy ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych (Czechy, Węgry, Litwa), w niektórych określono, że zabezpieczenie ma być wystarczające na pokrycie wszystkich kosztów powrotu podróżnych oraz zwrot wszystkich wniesionych przez nich wpłat, bez wskazywania konkretnej kwoty (Finlandia), w części krajów ich wysokość jest uzależniona od miejsca

realizacji imprezy turystycznej oraz wykorzystywanego środka transportu (Węgry).			
4. Podmioty, na które oddziałuje projekt			
Grupa	Wielkość	Źródło danych	Oddziaływanie
Organizatorzy turystyki i pośrednicy turystyczni (pośrednicy turystyczni staną się organizatorami turystyki)	4 301	Centralna Ewidencja Organizatorów Turystyki i Pośredników Turystycznych (stan na dzień 17.03.2017 r.)	<u>Bezpośrednie</u> Obowiązek posiadania w wymaganej wysokości zabezpieczenia finansowego w formie gwarancji ubezpieczeniowej, gwarancji bankowej, umowy ubezpieczenia na rzecz podróży lub przyjmowania wpłat na rachunek powierniczy.
Podmioty oferujące pakiety dynamiczne, nieobjęte dotychczasową regulacją (nowi organizatorzy turystyki)	468 w tym: turystyczne obiekty noclegowe, linie lotnicze, wypożyczalnie samochodów, podmioty świadczące usługi transportu pasażerskiego lądowego, agenci turystyczni	wyliczenie w załączniku nr 1. Wyliczenie liczby podmiotów oferujących pakiety dynamiczne	<u>Bezpośrednie</u> Określenie zasad i warunków działalności tych podmiotów. Nałożenie na te podmioty obciążeń regulacyjnych, które dotyczą podmiotów objętych aktualnie obowiązującą regulacją. Obowiązek posiadania w wymaganej wysokości zabezpieczenia finansowego w formie gwarancji ubezpieczeniowej, gwarancji bankowej, umowy ubezpieczenia na rzecz podróży lub przyjmowania wpłat na rachunek powierniczy.
Podmioty niebędące przedsiębiorcami, a zajmujące się nieokazjonalnie (w sposób ciągły, częściej niż kilka razy w roku) organizowaniem imprez turystycznych dla dużej grupy podróży	Liczebność grupy niemożliwa do oszacowania. Wśród grupy tej możemy wyróżnić: jednostki organizacyjne kościołów i związków wyznaniowych, stowarzyszenia i fundacje, szkoły, kluby sportowe.	Potencjalna grupa spośród której wielce prawdopodobne jest to, że będą znajdowały się podmioty organizujące imprezy turystyczne znajduje się w załączniku nr 2. Dane statystyczne dotyczące podmiotów niebędących przedsiębiorcami	<u>Bezpośrednie</u> Określenie zasad i warunków działalności tych podmiotów. Nałożenie na te podmioty obciążeń regulacyjnych, które dotyczą podmiotów objętych aktualnie obowiązującą regulacją. Obowiązek posiadania w wymaganej wysokości zabezpieczenia finansowego w formie gwarancji ubezpieczeniowej, gwarancji bankowej, umowy ubezpieczenia na rzecz podróży lub przyjmowania wpłat na rachunek powierniczy.
Podmioty ułatwiające nabywanie powiązanych usług turystycznych	1 164	wyliczenie w załączniku nr 1. Wyliczenie liczby podmiotów oferujących pakiety dynamiczne	<u>Bezpośrednie</u> Określenie zasad i warunków działalności tych podmiotów. Nałożenie na te podmioty obciążeń regulacyjnych, które dotyczą podmiotów objętych

			aktualnie obowiązującą regulacją. Obowiązek posiadania w wymaganej wysokości zabezpieczenia finansowego w formie gwarancji ubezpieczeniowej, gwarancji bankowej, umowy ubezpieczenia na rzecz podróży lub przyjmowania wpłat na rachunek powierniczy.
Obywatele: 1) korzystający z imprez turystycznych dotychczas objęci ochroną 2) korzystający z pakietów dynamicznych (imprez turystycznych i PUT) dotychczas nieobjęci ochroną 3) korzystający z imprez turystycznych i PUT oferowanych przez podmioty niebędące przedsiębiorcami, a zajmujące się nieokazjonalnie organizowaniem imprez turystycznych dla dużej grupy podróżnych	1) Liczba turystów korzystających z imprez turystycznych organizowanych przez biura podróży: 2,88 mln 2) Liczba pakietów dynamicznych zakupionych przez obywateli, którzy nie są dotychczas objęci regulacją: 5,05 mln 3) Liczebność grupy niemożliwa do oszacowania	1) Szacując liczebność grupy wzięto pod uwagę wyjazdy zagraniczne oraz wyjazdy krajowe długoterminowe i krajowe krótkoterminowe, w przypadku których konsumenci korzystają z usług biur podróży. MSiT, na podstawie badań GUS, szacuje, że w 2015 r. Polacy w wieku 15 i więcej lat uczestniczyli w 10,9 mln turystycznych podróży za granicę (w tym 22,6% korzystało z usług biur podróży) oraz w 15,7 mln krajowych podróży długoterminowych (w tym 1,9% korzystało z usług biur podróży) i w 24,2 mln krajowych podróży krótkoterminowych (w tym 0,5% korzystało z usług biur podróży). 2) Szacując liczebność grupy wzięto pod uwagę wyjazdy zagraniczne (10,9 mln) oraz wyjazdy krajowe długoterminowe (15,7 mln). Komisja Europejska podaje, że w Polsce 19% rynku turystycznego stanowią pakiety dynamiczne – czyli ok. 5,05 mln podróży realizowanych jest w Polsce jako pakiety dynamiczne (imprezy turystyczne i PUT). 3) patrz załącznik nr 2 Dane statystyczne dotyczące podmiotów niebędących przedsiębiorcami	<u>Bezpośrednie</u> Zwiększenie poziomu ochrony podróży na wypadek niewypłacalności przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych wynikające z objęcia regulacją tych podmiotów, co wiąże się z obowiązkiem posiadania przez nie zabezpieczenia finansowego na wypadek niewypłacalności.
Marszałkowie województw	16	-	<u>Bezpośrednie</u> Objęcie regulacją szerszego grona podmiotów, w tym przedsiębiorców

			ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych.
Minister właściwy ds. turystyki	1	-	<u>Bezpośrednie</u> Objęcie regulacją szerszego grona podmiotów, w tym przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych.

5. Informacje na temat zakresu, czasu trwania i podsumowanie wyników konsultacji

Projekt rozporządzenia w III kwartale 2017 r. zostanie przekazany do konsultacji publicznych według rozdzielnika, w którym znajdują się: marszałkowie województw, Związek Województw RP i Związek Miast i Gmin Morskich oraz podmioty branży turystycznej zrzeszające organizatorów turystyki (Polska Izba Turystyki, Izba Turystyki Rzeczypospolitej Polskiej, Polski Związek Organizatorów Turystyki, Ogólnopolskie Stowarzyszenie Agentów Turystycznych, Polski Związek Prywatnych Pracodawców Turystyki „Lewiatan”, Polski Związek Motorowy, Polskie Towarzystwo Turystyczno-Krajoznawcze, Stowarzyszenie „Konferencje i Kongresy w Polsce”, Stowarzyszenie Organizatorów Incentive Travel, Polska Izba Turystyki Młodzieżowej), bankowo-ubezpieczeniowej (Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny, Komisja Nadzoru Finansowego, Polska Izba Ubezpieczeń, Związek Banków Polskich) oraz organizacje zajmujące się ochroną konsumentów (Federacja Konsumentów, Stowarzyszenie Konsumentów Polskich, Europejskie Centrum Konsumenckie, Rzecznik Finansowy).

Projekt zostanie umieszczony w Biuletynie Informacji Publicznej Ministerstwa Finansów oraz w Biuletynie Informacji Publicznej Rządowego Centrum Legislacji w zakładce Rządowy Proces Legislacyjny.

6. Wpływ na sektor finansów publicznych

(ceny stałe z 2017 r.)	Skutki w okresie 10 lat od wejścia w życie zmian [mln zł]											
	0	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	Łącznie (0–10)
Dochody ogółem	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
budżet państwa	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
JST	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
pozostałe jednostki (oddzielnie)												
Wydatki ogółem	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
budżet państwa	0	0		0	0	0	0	0	0	0	0	0
JST (finansowanie z budżetu państwa)	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
pozostałe jednostki (oddzielnie)												
Saldo ogółem	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
budżet państwa	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
JST (finansowanie z budżetu państwa)	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
pozostałe jednostki (oddzielnie)	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
Źródła finansowania												
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń.	Wejście w życie projektowanego rozporządzenia nie wpłynie na sektor finansów publicznych, w tym budżet państwa i budżety jednostek samorządu terytorialnego.											

7. Wpływ na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorców oraz na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe								
		Skutki						
Czas w latach od wejścia w życie zmian		0	1	2	3	5	10	Łącznie (0–10)
W ujęciu pieniężnym (w mln zł, ceny stałe z 2017 r.)	duże przedsiębiorstwa	0	0	0	0	0	0	0
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw							
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe	0	0	0	0	0	0	0
W ujęciu niepieniężnym	duże przedsiębiorstwa	-						
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw	Możliwy jest wzrost konkurencyjności sektora mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw, ze względu na fakt, iż rozszerzeniu ulegnie grupa podmiotów, które zostaną objęte regulacją. Jednocześnie podmioty wykonujące działalność okazjonalnie, na zasadach niezarobkowych i wyłącznie ograniczonej grupie podróżnych będą wyłączone z regulacji.						
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe	Regulacja pozytywnie wpłynie na ochronę interesów klientów biur podróży, ze względu na objęcie regulacją także przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych, którzy będą zobowiązani do posiadania zabezpieczenia finansowego na wypadek niewypłacalności.						
	budżet państwa	-						
	Jednostki samorządu terytorialnego	-						
Niemierzalne	Budżet państwa, jednostki samorządu terytorialnego	-						
	Organizatorzy turystyki i PUT	Regulacja pozytywnie wpłynie na zwiększenie zaufania klientów do organizatorów turystyki i przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych .						
	Obywatele korzystający z imprez turystycznych i PUT	Regulacja pozytywnie wpłynie na zwiększenie zaufania klientów do organizatorów turystyki i przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych oraz na wzrost poziomu ochrony klientów korzystających z usług tych podmiotów.						
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń		-						
8. Zmiana obciążeń regulacyjnych (w tym obowiązków informacyjnych) wynikających z projektu								
☐ nie dotyczy								
Wprowadzane są obciążenia poza bezwzględnie wymaganymi przez UE (szczegóły w odwróconej tabeli zgodności).				☐ tak ☒ nie ☐ nie dotyczy				
☐ zmniejszenie liczby dokumentów ☐ zmniejszenie liczby procedur ☐ skrócenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:				☐ zwiększenie liczby dokumentów ☐ zwiększenie liczby procedur ☐ wydłużenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:				
Wprowadzane obciążenia są przystosowane do ich elektronizacji.				☐ tak ☐ nie ☒ nie dotyczy				
Komentarz:								

9. Wpływ na rynek pracy		
Rozporządzenie nie będzie miało wpływu na rynek pracy.		
10. Wpływ na pozostałe obszary		
☐ środowisko naturalne ☐ sytuacja i rozwój regionalny ☒ inne: ochrona klienta	☐ demografia ☐ mienie państwowe	☐ informatyzacja ☐ zdrowie
Omówienie wpływu	Regulacja pozytywnie wpłynie na ochronę interesów klientów biur podróży, ze względu na objęcie regulacją także przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych, którzy będą zobowiązani do posiadania zabezpieczenia finansowego na wypadek niewypłacalności.	
11. Planowane wykonanie przepisów aktu prawnego		
Rozporządzenie wejdzie w życie z dniem 1 lipca 2018 r.		
12. W jaki sposób i kiedy nastąpi ewaluacja efektów projektu oraz jakie mierniki zostaną zastosowane?		
Ewaluacja efektów projektu będzie możliwa do przeprowadzenia jedynie w przypadku wystąpienia niewypłacalności organizatora turystyki lub przedsiębiorcy ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych i konieczności pokrycia z zabezpieczeń finansowych kosztów związanych z organizacją powrotu podróżnych do kraju oraz kosztów zwrotu wpłat wniesionych za niezrealizowane lub przerwane imprezy turystyczne lub powiązane usługi turystyczne. Na potrzeby ewaluacji zostaną zastosowane kryteria ilościowe: liczba przypadków niewypłacalności organizatorów turystyki lub przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych, w przypadku których konieczne było podjęcie ww. działań oraz wysokość wypłat z zabezpieczeń finansowych.		
13. Załączniki (istotne dokumenty źródłowe, badania, analizy itp.)		
Załącznik nr 1. Wyliczenie liczby podmiotów oferujących pakiety dynamiczne		
Załącznik nr 2. Dane statystyczne dotyczące podmiotów niebędących przedsiębiorcami		

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA ROZWOJU I FINANSÓW¹⁾

z dnia

**w sprawie minimalnej wysokości sumy ubezpieczenia na rzecz podróżnych w związku
z działalnością wykonywaną przez organizatorów turystyki i przedsiębiorców
ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych**

Na podstawie art. 12 ust. 2 ustawy z dnia ... o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych (Dz. U. poz. ...) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa minimalną wysokość sumy ubezpieczenia na rzecz podróżnych, o którym mowa w art. 7 ust. 2 pkt 2 ustawy o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych, wymaganą w związku z działalnością wykonywaną przez organizatorów turystyki i przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych, zwaną dalej „minimalną wysokością sumy ubezpieczenia”.

§ 2. W celu określenia minimalnej wysokości sumy ubezpieczenia dokonuje się następującego rozróżnienia wykonywanej działalności:

- 1) organizowanie imprez turystycznych na terytorium państw europejskich i pozaeuropejskich z wykorzystaniem transportu lotniczego w ramach przewozu czarterowego, z wyłączeniem pkt 4;
- 2) organizowanie imprez turystycznych na terytorium państw pozaeuropejskich z wykorzystaniem innego środka transportu niż transport lotniczy w ramach przewozu czarterowego, z wyłączeniem pkt 4;
- 3) organizowanie imprez turystycznych na terytorium państw europejskich z wykorzystaniem innego środka transportu niż transport lotniczy w ramach przewozu czarterowego, z wyłączeniem pkt 4;
- 4) organizowanie imprez turystycznych na terytorium krajów mających lądową granicę z Rzeczpospolitą Polską, a w przypadku Federacji Rosyjskiej w obrębie obszaru

¹⁾ Minister Rozwoju i Finansów kieruje działem administracji rządowej – instytucje finansowe, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 4 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 30 września 2016 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Rozwoju i Finansów (Dz. U. poz. 1595).

obwodu kaliningradzkiego, a także organizowanie imprez turystycznych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;

- 5) ułatwianie nabywania powiązanych usług turystycznych wykonywanych na terytorium państw pozaeuropejskich;
- 6) ułatwianie nabywania powiązanych usług turystycznych wykonywanych na terytorium państw europejskich, z wyłączeniem pkt 7;
- 7) ułatwianie nabywania powiązanych usług turystycznych wykonywanych na terytorium krajów mających lądową granicę z Rzeczpospolitą Polską, a w przypadku Federacji Rosyjskiej w obrębie obszaru obwodu kaliningradzkiego, a także za ułatwianie nabywania powiązanych usług turystycznych wykonywanych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

§ 3. 1. Przez roczny przychód z tytułu działalności wykonywanej przez:

- 1) organizatora turystyki – rozumie się deklarowany na okres najbliższych 12 miesięcy, na który ma zostać zawarta umowa ubezpieczenia na rzecz podróży, przychód wyłącznie z tytułu organizowania imprez turystycznych na rzecz podróży, w tym deklarowany przychód, w którego uzyskaniu będą pośredniczyli agenci turystyczni;
- 2) przedsiębiorcę ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych – rozumie się deklarowany na okres najbliższych 12 miesięcy, na który ma zostać zawarta umowa ubezpieczenia na rzecz podróży, przychód uzyskany wyłącznie z tytułu działalności polegającej na ułatwianiu nabywania powiązanych usług turystycznych.

2. W przypadku połączenia przedsiębiorców prowadzących działalność organizatora turystyki lub prowadzących działalność w zakresie ułatwiania nabywania powiązanych usług turystycznych lub przejęcia przez przedsiębiorcę prowadzącego działalność organizatora turystyki lub w prowadzącego działalność w zakresie ułatwiania nabywania powiązanych usług turystycznych zobowiązań innego przedsiębiorcy, wynikających z zawartych przez niego umów o udział w imprezie turystycznej lub umów o ułatwianie nabywania powiązanych usług turystycznych, roczny przychód z tytułu działalności gospodarczej stanowi odpowiednio sumę deklarowanych przychodów połączonych przedsiębiorców albo sumę deklarowanych przychodów przedsiębiorcy i deklarowanych przychodów wynikających z przejętych zobowiązań.

3. Roczny przychód, o którym mowa w ust. 1 i 2, deklarowany na okres najbliższych 12 miesięcy na potrzeby określenia minimalnej wysokości sumy ubezpieczenia nie może być

niższy niż roczny przychód osiągnięty w roku obrotowym poprzedzającym rok zawarcia umowy ubezpieczenia.

§ 4. W przypadku gdy organizator turystyki lub przedsiębiorca ułatwiający nabywanie powiązanych usług turystycznych wykonuje jednocześnie działalność w więcej niż jednym zakresie, o którym mowa w § 2, minimalna wysokość sumy ubezpieczenia jest określana na poziomie wyższej wartości procentowej lub kwotowej właściwej dla zabezpieczenia finansowego wykonywanej działalności.

§ 5. Minimalna wysokość sumy ubezpieczenia, ustalana w odniesieniu do podmiotów wykonujących działalność, o której mowa w § 2, niepobierających przedpłat na poczet przyszłej imprezy turystycznej lub przyszłej powiązanej usługi turystycznej lub pobierających takie przedpłaty w terminie do 30 dni przed dniem rozpoczęcia imprezy turystycznej lub świadczenia powiązanej usługi turystycznej, lub pobierających takie przedpłaty w wysokości do 30% ceny imprezy turystycznej lub powiązanej usługi turystycznej, z zastrzeżeniem § 8 i 9, wynosi:

- 1) 12,0% rocznego przychodu z tytułu wykonywanej działalności, o której mowa w § 2 pkt 1, nie mniej jednak niż równowartość 149.000 euro;
- 2) 10,0% rocznego przychodu z tytułu wykonywanej działalności, o której mowa w § 2 pkt 2, nie mniej jednak niż równowartość 50.000 euro;
- 3) 7,0% rocznego przychodu z tytułu wykonywanej działalności, o której mowa w § 2 pkt 3, nie mniej jednak niż równowartość 28.000 euro;
- 4) 3,0% rocznego przychodu z tytułu wykonywanej działalności, o której mowa w § 2 pkt 4, nie mniej jednak niż równowartość 4.500 euro.
- 5) 5,0% rocznego przychodu z tytułu wykonywanej działalności, o której mowa w § 2 pkt 5, nie mniej jednak niż równowartość 25. 000 euro;
- 6) 3,5% rocznego przychodu z tytułu wykonywanej działalności, o której mowa w § 2 pkt 6, nie mniej jednak niż równowartość 14.000 euro;
- 7) 1,5% rocznego przychodu z tytułu wykonywanej działalności, o której mowa w § 2 pkt 7, nie mniej jednak niż równowartość 2.300 euro.

§ 6. Minimalna wysokość sumy ubezpieczenia ustalana w odniesieniu do podmiotów wykonujących działalność, o której mowa w § 2, pobierających przedpłaty na poczet przyszłej imprezy turystycznej lub przyszłej powiązanej usługi turystycznej w wysokości powyżej 30% ceny imprezy turystycznej lub usług turystycznych, w terminie:

- 1) powyżej 30 dni do 180 dni przed dniem rozpoczęcia imprezy turystycznej lub świadczenia powiązanej usługi turystycznej, z zastrzeżeniem § 8 i 9, wynosi:
 - a) 17,0% rocznego przychodu z tytułu wykonywanej działalności, o której mowa w § 2 pkt 1, nie mniej jednak niż równowartość 212.000 euro,
 - b) 15,0% rocznego przychodu z tytułu wykonywanej działalności, o której mowa w § 2 pkt 2, nie mniej jednak niż równowartość 75.000 euro,
 - c) 10,0% rocznego przychodu z tytułu wykonywanej działalności, o której mowa w § 2 pkt 3, nie mniej jednak niż równowartość 42.000 euro,
 - d) 4,5% rocznego przychodu z tytułu wykonywanej działalności, o której mowa w § 2 pkt 4, nie mniej jednak niż równowartość 7.000 euro,
 - e) 7,5% rocznego przychodu z tytułu wykonywanej działalności, o której mowa w § 2 pkt 5, nie mniej jednak niż równowartość 37.500 euro,
 - f) 5,0% rocznego przychodu z tytułu wykonywanej działalności, o której mowa w § 2 pkt 6, nie mniej jednak niż równowartość 21.000 euro,
 - g) 2,0% rocznego przychodu z tytułu wykonywanej działalności, o której mowa w § 2 pkt 7, nie mniej jednak niż równowartość 3.000 euro;
- 2) powyżej 180 dni przed dniem rozpoczęcia imprezy turystycznej lub świadczenia powiązanej usługi turystycznej, z zastrzeżeniem § 8 i 9, wynosi:
 - a) 20,0% rocznego przychodu z tytułu wykonywanej działalności, o której mowa w § 2 pkt 1, nie mniej jednak niż równowartość 250.000 euro,
 - b) 18,0% rocznego przychodu z tytułu wykonywanej działalności, o której mowa w § 2 pkt 2, nie mniej jednak niż równowartość 90.000 euro,
 - c) 12,0% rocznego przychodu z tytułu wykonywanej działalności, o której mowa w § 2 pkt 3, nie mniej jednak niż równowartość 50.000 euro,
 - d) 5,0% rocznego przychodu z tytułu wykonywanej działalności, o której mowa w § 2 pkt 4, nie mniej jednak niż równowartość 7.500 euro,
 - e) 9,0% rocznego przychodu z tytułu wykonywanej działalności, o której mowa w § 2 pkt 5, nie mniej jednak niż równowartość 45.000 euro,
 - f) 6% rocznego przychodu z tytułu wykonywanej działalności, o której mowa w § 2 pkt 6, nie mniej jednak niż równowartość 25.000 euro,
 - g) 2,5% rocznego przychodu z tytułu wykonywanej działalności, o której mowa w § 2 pkt 7, nie mniej jednak niż równowartość 3.700 euro.

§ 7. Za przedpłaty, o których mowa w § 5 i 6, uznaje się każdą wpłatę dokonaną przez podróżnego na poczet przyszłej imprezy turystycznej lub powiązanej usługi turystycznej.

§ 8. Minimalna wysokość sumy ubezpieczenia w odniesieniu do podmiotów rozpoczynających działalność, o której mowa w § 2, wynosi:

- 1) równowartość 250.000 euro – z tytułu wykonywanej działalności, o której mowa w § 2 pkt 1;
- 2) równowartość 90.000 euro – z tytułu wykonywanej działalności, o której mowa w § 2 pkt 2;
- 3) równowartość 50.000 euro – z tytułu wykonywanej działalności, o której mowa w § 2 pkt 3;
- 4) równowartość 7.500 euro – z tytułu wykonywanej działalności, o której mowa w § 2 pkt 4;
- 5) równowartość 45.000 euro – z tytułu wykonywanej działalności, o której mowa w § 2 pkt 5;
- 6) równowartość 25.000 euro – z tytułu wykonywanej działalności, o której mowa w § 2 pkt 6;
- 7) równowartość 3.700 euro – z tytułu wykonywanej działalności, o której mowa w § 2 pkt 7.

§ 9. Minimalna wysokość sumy ubezpieczenia w odniesieniu do podmiotów, o których mowa w § 8, wyznaczana w drugim roku działalności gospodarczej nie może być niższa niż określona w roku poprzednim.

§ 10. Minimalna wysokość sumy ubezpieczenia, o której mowa w § 5, 6, 8 i 9, powinna być podwyższona proporcjonalnie do wzrostu deklarowanego przychodu, o którym mowa w § 3, jeżeli w okresie obowiązywania umowy ubezpieczenia zostanie przekroczony deklarowany roczny przychód, na podstawie którego została ustalona minimalna wysokość sumy ubezpieczenia.

§ 11. Kwoty, o których mowa w § 5, 6 i 8, są ustalane przy zastosowaniu kursu średniego euro ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski po raz pierwszy w roku, w którym umowa ubezpieczenia na rzecz podróżnych została zawarta.

§ 12. Przepisy rozporządzenia stosuje się do umów ubezpieczenia na rzecz podróżnych zawartych od dnia wejścia w życie rozporządzenia.

§ 13. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 lipca 2018 r.

MINISTER ROZWOJU I FINANSÓW

w porozumieniu:

MINISTER SPORTU I TURYSTYKI

UZASADNIENIE

I. Wyjaśnienie potrzeby i celu wydania rozporządzenia

Rozporządzenie zawarte w przedmiotowym projekcie stanowiło będzie realizację upoważnienia ustawowego zawartego w art. 12 ust. 2 ustawy z dnia ... o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych (Dz. U. poz. ...). Ustawa ta wdraża do krajowego porządku prawnego dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2302 z dnia 25 listopada 2015 r. w sprawie imprez turystycznych i powiązanych usług turystycznych i zastąpi obowiązującą obecnie ustawę z dnia 29 sierpnia 1997 r. o usługach turystycznych (Dz. U. z 2016 r. poz. 187 i 1334 oraz z 2017 r. poz. 60) w zakresie działalności dotyczącej organizowania imprez turystycznych. Na mocy niniejszego rozporządzenia Minister Rozwoju i Finansów w porozumieniu z Ministrem Sportu i Turystyki oraz po zasięgnięciu opinii Polskiej Izby Ubezpieczeń określa minimalną wysokość sumy ubezpieczenia na rzecz podróżnych w związku z działalnością wykonywaną przez organizatorów turystyki i przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych. Projekt zawiera szczegółowe informacje dotyczące wysokości sumy ubezpieczenia w zależności od rodzaju usługi, charakteru, zakresu i rodzaju działalności wykonywanej przez organizatorów turystyki i przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych, terminu i wysokości przedpłat przyjmowanych od podróżnych przez przedsiębiorców oraz deklarowanego rocznego przychodu z tytułu działalności wykonywanej przez organizatorów turystyki i przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych.

Przedsiębiorcy ułatwiający nabywanie powiązanych usług turystycznych zobowiązani są posiadać na wypadek niewypłacalności zabezpieczenie finansowe na potrzeby zwrotu wszystkich wpłat otrzymanych od podróżnych. Zakres odpowiedzialności przedsiębiorcy będzie ustalany w odniesieniu do stopnia w jakim jego usługa, będąca częścią powiązanych usług turystycznych, nie została wykonana. Jednocześnie, jeżeli przedsiębiorca jest stroną odpowiedzialną za przewóz podróżnych, zabezpieczenie musi obejmować również powrót podróżnych do kraju.

Ze względu na mniejszy zakres odpowiedzialności przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych (każdy usługodawca odpowiada za wykonanie swojej usługi) niż organizatorów turystyki (którzy odpowiadają za wykonanie wszystkich usług objętych umową) w rozporządzeniu przyjęto, że minimalna wysokość sumy ubezpieczenia

dla przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych będzie na poziomie 50% stawki ustalonej dla organizatorów turystyki. Zabezpieczenie finansowe w takiej wysokości powinno być wystarczające na zwrot wszystkich wpłat podróży lub pokrycie kosztów powrotu do kraju.

II. Przedstawienie istniejącego stanu rzeczy w dziedzinie, która ma być unormowana

Dziedzina omawiana w niniejszej regulacji jest przedmiotem rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 22 kwietnia 2013 r. w sprawie obowiązkowego ubezpieczenia na rzecz klientów w związku z działalnością wykonywaną przez organizatorów turystyki i pośredników turystycznych.

III. Wykazanie różnic między dotychczasowym a projektowanym stanem prawnym

Zmiany wprowadzone przez nowe rozporządzenie wynikają z objęcia regulacjami ustawy z dnia ... o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych zupełnie nowej grupy podmiotów tj. przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych. Ponadto w myśl ww. ustawy dotychczasowi pośrednicy turystyczni staną się organizatorami turystyki.

Projekt nie wymaga przedstawienia właściwym organom i instytucjom Unii Europejskiej, w tym Europejskiemu Bankowi Centralnemu, w celu uzyskania opinii, dokonania powiadomienia, konsultacji albo uzgodnienia.

Stosownie do postanowień art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingskiej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2017 r. poz. 248) oraz § 4 i § 52 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów (M.P. z 2016 r. poz. 1006 i 1204) projekt rozporządzenia został udostępniony na stronie podmiotowej Rządowego Centrum Legislacji, w serwisie Rządowy Proces Legislacyjny oraz w Biuletynie Informacji Publicznej Ministerstwa Finansów.

Traci moc rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 22 kwietnia 2013 r. w sprawie obowiązkowego ubezpieczenia na rzecz klientów w związku z działalnością wykonywaną przez organizatorów turystyki i pośredników turystycznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 510, z późn. zm.).

Projekt jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Rozporządzenie wejdzie w życie z dniem 1 lipca 2018 r.

Nazwa projektu Projekt rozporządzenia Ministra Rozwoju i Finansów w sprawie minimalnej wysokości sumy ubezpieczenia na rzecz podróżnych w związku z działalnością wykonywaną przez organizatorów turystyki i przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych Ministerstwo wiodące i ministerstwa współpracujące Ministerstwo Finansów – wiodące Ministerstwo Sportu i Turystyki – współpracujące Osoba odpowiedzialna za projekt w randze Ministra, Sekretarza Stanu lub Podsekretarza Stanu Dariusz Rogowski, Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Sportu i Turystyki Kontakt do opiekuna merytorycznego projektu Joanna Jędrzejewska-Debortoli, Dyrektor Departamentu Turystyki, Ministerstwo Sportu i Turystyki Tel.: (22) 24 43 172; Fax: (22) 24 47 301 joanna.jedrzejewska-debortoli@msport.gov.pl	Data sporządzenia: 18 lipca 2017 r. Źródło: Upoważnienie ustawowe art. 12 ust. 2 ustawy z dnia ... o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych (Dz. U. poz. ...) Nr w wykazie prac ... Lp.: w wykazie prac legislacyjnych Ministra Sportu i Turystyki

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Jaki problem jest rozwiązywany?

Projekt rozporządzenia Ministra Rozwoju i Finansów w sprawie minimalnej wysokości sumy ubezpieczenia na rzecz podróżnych w związku z działalnością wykonywaną przez organizatorów turystyki i przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych został opracowany w związku z delegacją ustawową zawartą w art. 12 ust. 2 ustawy z dnia ... o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych (Dz. U. poz. ...). Ustawa ta zastępuje ustawę z dnia 29 sierpnia 1997 r. o usługach turystycznych w zakresie dotyczącym organizatorów turystyki, pośredników turystycznych i agentów turystycznych. Zmiana przepisów wskazuje na potrzebę wydania nowego rozporządzenia w sprawie minimalnej wysokości sumy ubezpieczenia na rzecz podróżnych w związku z działalnością wykonywaną przez organizatorów turystyki i przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych, które zastąpi rozporządzenie z dnia 22 kwietnia 2013 r. w sprawie obowiązkowego ubezpieczenia na rzecz klientów w związku z działalnością wykonywaną przez organizatorów turystyki i pośredników turystycznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 510, z późn. zm.).

2. Rekomendowane rozwiązanie, w tym planowane narzędzia interwencji i oczekiwany efekt

Zmiany prawne wprowadzone przez nowe rozporządzenie będą przede wszystkim dotyczyły nowej grupy podmiotów, która zostanie objęta regulacjami ustawy z dnia ... o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych, tj. przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych, a także będą wynikały z faktu, iż obecni pośrednicy turystyczni staną się organizatorami turystyki w myśl nowych regulacji.

W rozporządzeniu zostanie określona minimalna suma ubezpieczenia na rzecz podróżnych w zależności od rodzaju usługi, charakteru, zakresu i rodzaju działalności wykonywanej przez organizatorów turystyki i przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych, terminu i wysokości przedpłat przyjmowanych od podróżnych przez przedsiębiorców oraz deklarowanego rocznego przychodu z tytułu działalności wykonywanej przez organizatorów turystyki i przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych.

3. Jak problem został rozwiązany w innych krajach, w szczególności krajach członkowskich OECD/UE?

W państwach Unii Europejskiej występują różne systemy zabezpieczeń finansowych na wypadek niewypłacalności organizatorów imprez turystycznych i przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych. W niektórych państwach zabezpieczenia mają formę jednego filaru, w innych występują dwa filary zabezpieczeń. Wysokości zabezpieczeń finansowych są zróżnicowane w zależności od przyjętego systemu zabezpieczeń na wypadek niewypłacalności. W części krajów wysokości zabezpieczeń finansowych będą uzależnione od wysokości rocznych przychodów osiąganych z tytułu działalności organizatora turystyki lub przedsiębiorcy ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych (Czechy, Węgry, Litwa), w niektórych określono, że zabezpieczenie ma być wystarczające na pokrycie wszystkich kosztów powrotu podróżnych oraz zwrot wszystkich wniesionych przez nich wpłat, bez wskazywania konkretnej kwoty (Finlandia), w części krajów ich wysokość jest uzależniona od miejsca realizacji imprezy turystycznej oraz wykorzystywanego środka transportu (Węgry).

4. Podmioty, na które oddziałuje projekt			
Grupa	Wielkość	Źródło danych	Oddziaływanie
Organizatorzy turystyki i pośrednicy turystyczni (pośrednicy turystyczni staną się organizatorami turystyki)	4 301	Centralna Ewidencja Organizatorów Turystyki i Pośredników Turystycznych (stan na dzień 17.03.2017 r.)	<u>Bezpośrednie</u> Obowiązek posiadania w wymaganej wysokości zabezpieczenia finansowego w formie gwarancji ubezpieczeniowej, gwarancji bankowej, umowy ubezpieczenia na rzecz podróży lub przyjmowania wpłat na rachunek powierniczy.
Podmioty oferujące pakiety dynamiczne, nieobjęte dotychczasową regulacją (nowi organizatorzy turystyki)	468 w tym: turystyczne obiekty noclegowe, linie lotnicze, wypożyczalnie samochodów, podmioty świadczące usługi transportu pasażerskiego lądowego, agenci turystyczni	wyliczenie w załączniku nr 1. Wyliczenie liczby podmiotów oferujących pakiety dynamiczne	<u>Bezpośrednie</u> Określenie zasad i warunków działalności tych podmiotów. Nałożenie na te podmioty obciążeń regulacyjnych, które dotyczą podmiotów objętych aktualnie obowiązującą regulacją. Obowiązek posiadania w wymaganej wysokości zabezpieczenia finansowego w formie gwarancji ubezpieczeniowej, gwarancji bankowej, umowy ubezpieczenia na rzecz podróży lub przyjmowania wpłat na rachunek powierniczy.
Podmioty niebędące przedsiębiorcami, a zajmujące się nieokazjonalnie (w sposób ciągły, częściej niż kilka razy w roku) organizowaniem imprez turystycznych dla dużej grupy podróży	Liczebność grupy niemożliwa do oszacowania. Wśród grupy tej możemy wyróżnić: jednostki organizacyjne kościołów i związków wyznaniowych, stowarzyszenia i fundacje, szkoły, kluby sportowe.	Potencjalna grupa spośród której wielce prawdopodobne jest to, że będą znajdowały się podmioty organizujące imprezy turystyczne znajduje się w załączniku nr 2. Dane statystyczne dotyczące podmiotów niebędących przedsiębiorcami	<u>Bezpośrednie</u> Określenie zasad i warunków działalności tych podmiotów. Nałożenie na te podmioty obciążeń regulacyjnych, które dotyczą podmiotów objętych aktualnie obowiązującą regulacją. Obowiązek posiadania w wymaganej wysokości zabezpieczenia finansowego w formie gwarancji ubezpieczeniowej, gwarancji bankowej, umowy ubezpieczenia na rzecz podróży lub przyjmowania wpłat na rachunek powierniczy.
Podmioty ułatwiające nabywanie powiązanych usług turystycznych	1 164	wyliczenie w załączniku nr 1. Wyliczenie liczby podmiotów oferujących pakiety dynamiczne	<u>Bezpośrednie</u> Określenie zasad i warunków działalności tych podmiotów. Nałożenie na te podmioty obciążeń regulacyjnych, które dotyczą podmiotów objętych

			aktualnie obowiązującą regulacją. Obowiązek posiadania w wymaganej wysokości zabezpieczenia finansowego w formie gwarancji ubezpieczeniowej, gwarancji bankowej, umowy ubezpieczenia na rzecz podróżnych lub przyjmowania wpłat na rachunek powierniczy.
Obywatele: 1) korzystający z imprez turystycznych dotychczas objęci ochroną 2) korzystający z pakietów dynamicznych (imprez turystycznych i PUT) dotychczas nieobjęci ochroną 3) korzystający z imprez turystycznych i PUT oferowanych przez podmioty niebędące przedsiębiorcami, a zajmujące się nieokazjonalnie organizowaniem imprez turystycznych dla dużej grupy podróżnych	1) Liczba turystów korzystających z imprez turystycznych organizowanych przez biura podróży: 2,88 mln 2) Liczba pakietów dynamicznych zakupionych przez obywateli, którzy nie są dotychczas objęci regulacją: 5,05 mln 3) Liczebność grupy niemożliwa do oszacowania	1) Szacując liczebność grupy wzięto pod uwagę wyjazdy zagraniczne oraz wyjazdy krajowe długoterminowe i krajowe krótkoterminowe, w przypadku których konsumenci korzystają z usług biur podróży. MSiT, na podstawie badań GUS, szacuje, że w 2015 r. Polacy w wieku 15 i więcej lat uczestniczyli w 10,9 mln turystycznych podróży za granicę (w tym 22,6% korzystało z usług biur podróży) oraz w 15,7 mln krajowych podróży długoterminowych (w tym 1,9% korzystało z usług biur podróży) i w 24,2 mln krajowych podróży krótkoterminowych (w tym 0,5% korzystało z usług biur podróży). 2) Szacując liczebność grupy wzięto pod uwagę wyjazdy zagraniczne (10,9 mln) oraz wyjazdy krajowe długoterminowe (15,7 mln). Komisja Europejska podaje, że w Polsce 19% rynku turystycznego stanowią pakiety dynamiczne – czyli ok. 5,05 mln podróży realizowanych jest w Polsce jako pakiety dynamiczne (imprezy turystyczne i PUT). 3) patrz załącznik nr 2 Dane statystyczne dotyczące podmiotów niebędących przedsiębiorcami	<u>Bezpośrednie</u> Zwiększenie poziomu ochrony podróżnych na wypadek niewypłacalności przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych wynikające z objęcia regulacją tych podmiotów, co wiąże się z obowiązkiem posiadania przez nie zabezpieczenia finansowego na wypadek niewypłacalności.
Marszałkowie województw	16	-	<u>Bezpośrednie</u> Objęcie regulacją szerszego grona podmiotów, w tym

			przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych.
Minister właściwy ds. turystyki	1	-	<u>Bezpośrednie</u> Objęcie regulacją szerszego grona podmiotów, w tym przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych.

5. Informacje na temat zakresu, czasu trwania i podsumowanie wyników konsultacji

Projekt rozporządzenia w III kwartale 2017 r. zostanie przekazany do konsultacji publicznych według rozdzielnika, w którym znajdują się: marszałkowie województw, Związek Województw RP i Związek Miast i Gmin Morskich oraz podmioty branży turystycznej zrzeszające organizatorów turystyki (Polska Izba Turystyki, Izba Turystyki Rzeczypospolitej Polskiej, Polski Związek Organizatorów Turystyki, Ogólnopolskie Stowarzyszenie Agentów Turystycznych, Polski Związek Prywatnych Pracodawców Turystyki „Lewiatan”, Polski Związek Motorowy, Polskie Towarzystwo Turystyczno-Krajoznawcze, Stowarzyszenie „Konferencje i Kongresy w Polsce”, Stowarzyszenie Organizatorów Incentive Travel, Polska Izba Turystyki Młodzieżowej), bankowo-ubezpieczeniowej (Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny, Komisja Nadzoru Finansowego, Polska Izba Ubezpieczeń, Związek Banków Polskich) oraz organizacje zajmujące się ochroną konsumentów (Federacja Konsumentów, Stowarzyszenie Konsumentów Polskich, Europejskie Centrum Konsumenckie, Rzecznik Finansowy).

Projekt zostanie umieszczony w Biuletynie Informacji Publicznej Ministerstwa Finansów oraz w Biuletynie Informacji Publicznej Rządowego Centrum Legislacji w zakładce Rządowy Proces Legislacyjny.

6. Wpływ na sektor finansów publicznych

(ceny stałe z 2017 r.)	Skutki w okresie 10 lat od wejścia w życie zmian [mln zł]											
	0	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	Łącznie (0–10)
Dochody ogółem	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
budżet państwa	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
JST	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
pozostałe jednostki (oddzielnie)												
Wydatki ogółem	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
budżet państwa	0	0		0	0	0	0	0	0	0	0	0
JST (finansowanie z budżetu państwa)	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
pozostałe jednostki (oddzielnie)												
Saldo ogółem	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
budżet państwa	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
JST (finansowanie z budżetu państwa)	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
pozostałe jednostki (oddzielnie)	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
Źródła finansowania												
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń.	Wejście w życie projektowanego rozporządzenia nie wpłynie na sektor finansów publicznych, w tym budżet państwa i budżety jednostek samorządu terytorialnego.											

7. Wpływ na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorców oraz na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe								
		Skutki						
Czas w latach od wejścia w życie zmian		0	1	2	3	5	10	Łącznie (0-10)
W ujęciu pieniężnym (w mln zł, ceny stałe z 2017 r.)	duże przedsiębiorstwa	0	0	0	0	0	0	0
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw							
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe	0	0	0	0	0	0	0
W ujęciu niepieniężnym	duże przedsiębiorstwa	-						
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw	Możliwy jest wzrost konkurencyjności sektora mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw, ze względu na fakt, iż rozszerzeniu ulegnie grupa podmiotów, które zostaną objęte regulacją. Jednocześnie podmioty wykonujące działalność okazjonalnie, na zasadach niezarobkowych i wyłącznie ograniczonej grupie podróżnych będą wyłączone z regulacji.						
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe	Regulacja pozytywnie wpłynie na ochronę interesów klientów biur podróży, ze względu na objęcie regulacją także przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych, którzy będą zobowiązani do posiadania zabezpieczenia finansowego na wypadek niewypłacalności.						
	budżet państwa	-						
	Jednostki samorządu terytorialnego	-						
Niemierzalne	Budżet państwa, jednostki samorządu terytorialnego	-						
	Organizatorzy turystyki i PUT	Regulacja pozytywnie wpłynie na zwiększenie zaufania klientów do organizatorów turystyki i przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych .						
	Obywatele korzystający z imprez turystycznych i PUT	Regulacja pozytywnie wpłynie na zwiększenie zaufania klientów do organizatorów turystyki i przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych oraz na wzrost poziomu ochrony klientów korzystających z usług tych podmiotów.						
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń		-						
8. Zmiana obciążeń regulacyjnych (w tym obowiązków informacyjnych) wynikających z projektu								
☐ nie dotyczy								
Wprowadzane są obciążenia poza bezwzględnie wymaganymi przez UE (szczegóły w odwróconej tabeli zgodności).				☐ tak ☒ nie ☐ nie dotyczy				
☐ zmniejszenie liczby dokumentów ☐ zmniejszenie liczby procedur ☐ skrócenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:				☐ zwiększenie liczby dokumentów ☐ zwiększenie liczby procedur ☐ wydłużenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:				
Wprowadzane obciążenia są przystosowane do ich elektroniczacji.				☐ tak ☐ nie ☒ nie dotyczy				
Komentarz:								

9. Wpływ na rynek pracy		
Rozporządzenie nie będzie miało wpływu na rynek pracy.		
10. Wpływ na pozostałe obszary		
☐ środowisko naturalne ☐ sytuacja i rozwój regionalny ☒ inne: ochrona klienta	☐ demografia ☐ mienie państwowe	☐ informatyzacja ☐ zdrowie
Omówienie wpływu	Regulacja pozytywnie wpłynie na ochronę interesów klientów biur podróży, ze względu na objęcie regulacją także przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych, którzy będą zobowiązani do posiadania zabezpieczenia finansowego na wypadek niewypłacalności.	
11. Planowane wykonanie przepisów aktu prawnego		
Rozporządzenie wejdzie w życie z dniem 1 lipca 2018 r.		
12. W jaki sposób i kiedy nastąpi ewaluacja efektów projektu oraz jakie mierniki zostaną zastosowane?		
Ewaluacja efektów projektu będzie możliwa do przeprowadzenia jedynie w przypadku wystąpienia niewypłacalności organizatora turystyki lub przedsiębiorcy ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych i konieczności pokrycia z zabezpieczeń finansowych kosztów związanych z organizacją powrotu podróżnych do kraju oraz kosztów zwrotu wpłat wniesionych za niezrealizowane lub przerwane imprezy turystyczne lub powiązane usługi turystyczne. Na potrzeby ewaluacji zostaną zastosowane kryteria ilościowe: liczba przypadków niewypłacalności organizatorów turystyki lub przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych, w przypadku których konieczne było podjęcie ww. działań oraz wysokość wypłat z zabezpieczeń finansowych.		
13. Załączniki (istotne dokumenty źródłowe, badania, analizy itp.)		
Załącznik nr 1. Wyliczenie liczby podmiotów oferujących pakiety dynamiczne Załącznik nr 2. Dane statystyczne dotyczące podmiotów niebędących przedsiębiorcami		

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA SPORTU I TURYSTYKI¹⁾

z dnia

w sprawie wzorów umowy o turystyczny rachunek powierniczy, formularzy gwarancji bankowej, gwarancji ubezpieczeniowej oraz umowy ubezpieczenia na rzecz podróży

Na podstawie art. 12 ust. 3 ustawy z dnia ... o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych (Dz. U. poz.) zarządza się, co następuje:

§ 1. Określa się wzory:

- 1) formularza gwarancji bankowej,
- 2) formularza gwarancji ubezpieczeniowej,
- 3) formularza umowy ubezpieczenia na rzecz podróży,
- 4) umowy o turystyczny rachunek powierniczy.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 lipca 2018 r.

MINISTER SPORTU I TURYSTYKI

w porozumieniu:

MINISTER ROZWOJU I FINANSÓW

¹⁾ Minister Sportu i Turystyki kieruje działem administracji rządowej - turystyka, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 17 listopada 2015 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Sportu i Turystyki (Dz. U z 2015 r. poz. 1911).

**Załączniki
do rozporządzenia
Ministra Sportu i Turystyki
z dnia ... (poz. ...)**

Załącznik nr 1

WZÓR UMOWY O TURYSTYCZNY RACHUNEK POWIERNICZY

**w związku z działalnością wykonywaną przez organizatorów turystyki przedsiębiorców
ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych nr**

z dnia

§ 1

.....
(Bank)

reprezentowany przez:

oraz.....

(organizator turystyki lub przedsiębiorca ułatwiający nabywanie powiązanych usług
turystycznych)

reprezentowany przez:

zawierają umowę o turystyczny rachunek powierniczy w związku z działalnością wykonywaną przez organizatorów turystyki i przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych (zgodnie z wnioskiem nr będącym integralną częścią umowy o turystyczny rachunek powierniczy). Do umowy o turystyczny rachunek powierniczy mają zastosowanie w szczególności: ustawa z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (Dz. U. z 2016 r. poz. 1988, z późn. zm.) i ustawa z dnia o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych (Dz. U. poz. ...).

§ 2

Organizator turystyki lub przedsiębiorca ułatwiający nabywanie powiązanych usług turystycznych wyłącznie na terenie kraju, zwany dalej „Przedsiębiorcą”, zobowiązuje się do przyjmowania wpłat podróży odrębnie dla każdej umowy o udział w imprezie turystycznej

lub usługi opłaconej przedsiębiorcy ułatwiającemu nabywanie powiązanych usług turystycznych na odpowiednie konto w Banku prowadzącym jego turystyczny rachunek powierniczy, zwanym dalej „Bankiem”.

§ 3

Bank ewidencjonuje wpłaty podróżnych i wypłaty dla przedsiębiorców odrębnie dla każdej umowy o udział w imprezie turystycznej lub usługi opłaconej przedsiębiorcy ułatwiającemu nabywanie powiązanych usług turystycznych.

§ 4

Wpłaty dokonane przez podróżnych są przekazywane odpowiednio na konto organizatora turystyki lub przedsiębiorcy ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych po potwierdzeniu wykonania usług objętych umowami.

§ 5

Bank wypłaca podróżnemu środki wpłacone na turystyczny rachunek powierniczy Przedsiębiorcy do wysokości kwoty określonej w umowie o udział w imprezie turystycznej lub wartości usługi opłaconej przedsiębiorcy ułatwiającemu nabywanie powiązanych usług turystycznych na podstawie:

- 1) oświadczenia o niewypłacalności, o którym mowa w art. 13 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych albo na podstawie wystąpienia marszałka województwa, o którym mowa w art. 13 ust. 2 tej ustawy lub
- 2) dyspozycji organizatora turystyki lub przedsiębiorcy ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych lub podróżnego; dyspozycja podróżnego jest składana wraz z dodatkowym oświadczeniem o rozwiązaniu lub odstąpieniu od umowy o udział w imprezie turystycznej lub usłudze opłaconej przedsiębiorcy ułatwiającemu nabywanie powiązanych usług turystycznych lub
- 3) zgodnego oświadczenia organizatora turystyki lub przedsiębiorcy ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych oraz podróżnego lub
- 4) prawomocnego orzeczenia sądu.

§ 6

Środki wpłacone na turystyczny rachunek powierniczy mogą być przeznaczone, w przypadku niewypłacalności Przedsiębiorcy, na ochronę należności podróżnych przeznaczonych na:

- 1) pokrycie kosztów kontynuacji imprezy turystycznej lub kosztów powrotu do kraju,

obejmujących w szczególności koszty transportu i zakwaterowania, w tym także w uzasadnionej wysokości koszty poniesione przez podróżnych, w przypadku gdy organizator turystyki lub przedsiębiorca ułatwiający nabywanie powiązanych usług turystycznych, wbrew obowiązkowi, nie zapewnia tego powrotu;

2) zwrot wpłat wniesionych tytułem zapłaty za imprezę turystyczną lub każdą opłaconą usługę przedsiębiorcy ułatwiałemu nabywanie powiązanych usług turystycznych, w przypadku gdy z przyczyn dotyczących organizatora turystyki lub przedsiębiorcy ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych lub osób, które działają w ich imieniu, impreza turystyczna lub którakolwiek opłacona usługa przedsiębiorcy ułatwiałemu nabywanie powiązanych usług turystycznych nie została lub nie zostanie zrealizowana;

3) zwrot części wpłat wniesionych tytułem zapłaty za imprezę turystyczną odpowiadającą części imprezy turystycznej lub za każdą usługę opłaconą przedsiębiorcy ułatwiałemu nabywanie powiązanych usług turystycznych odpowiadającą części usługi, która nie została lub nie zostanie zrealizowana z przyczyn dotyczących organizatora turystyki lub przedsiębiorcy ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych lub osób, które działają w ich imieniu.

§ 7

1. W przypadku wypłaty przez Bank podróżnemu poszkodowanemu przez Przedsiębiorcę środków z turystycznego rachunku powierniczego, na podstawie § 5 pkt 2, 3 i 4, Bank niezwłocznie informuje o tej wypłacie Marszałka Województwa właściwego dla siedziby Przedsiębiorcy.

2. Informacja, o której mowa w ust. 1 zawiera:

1) dane przedsiębiorcy, z którego turystycznego rachunku powierniczego zostały dokonane wypłaty poszkodowanemu podróżnemu;

2) informację dotyczącą wysokości wypłaconych podróżnemu kwot z turystycznego rachunku powierniczego i terminie dokonanej wypłaty;

3) imię i nazwisko oraz adres do korespondencji podróżnego, któremu dokonano wypłaty z turystycznego rachunku powierniczego.

§ 8

Środki wpłacone na turystyczny rachunek powierniczy służą ochronie wszystkich należności podróżnych, o których mowa w § 4, w tym powstałych w wyniku umyślnego działania lub na skutek rażącego niedbalstwa Przedsiębiorcy lub osób działających w jego imieniu.

§ 9

Środki wpłacone przez podróżnych na turystyczny rachunek powierniczy objęte są ochroną, o której mowa w art. 59 ust. 3a–6 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe od dnia zawarcia umowy o udział w imprezie turystycznej lub opłacenia usług turystycznych przedsiębiorcy ułatwiającemu nabywanie powiązanych usług turystycznych.

§ 10

1. Alarmowy numer telefonu Banku do bezpośredniego kontaktu w przypadku wystąpienia szkody podróżnego, numer faksu, adres e-mailowy
2. W przypadku zmiany informacji, o których mowa w ust. 1, Bank zobowiązany jest niezwłocznie poinformować o tej zmianie właściwego Marszałka Województwa.

§ 11

Umowę sporządzono w trzech jednobrzmiących egzemplarzach, po jednym dla Banku, Przedsiębiorcy i właściwego Marszałka Województwa.

.....
(podpis Przedsiębiorcy)

.....
(podpis Banku)

.....
(miejscowość, data)

WZÓR FORMULARZA GWARANCJI BANKOWEJ

Beneficjent Gwarancji:

Marszałek Województwa

GWARANCJA BANKOWA

**w związku z działalnością wykonywaną przez organizatorów turystyki
i przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych**

nr

z dnia
(data wystawienia gwarancji)

§ 1

.....
(podmiot udzielający gwarancji, zwany dalej „Gwarantem”)
reprezentowany przez:
działając na zlecenie.....

(podmiot zlecający udzielenie gwarancji – organizator turystyki
lub przedsiębiorca ułatwiający nabywanie powiązanych usług turystycznych, zwany dalej
„Zleceniodawcą”)

reprezentowanego przez: ,
zobowiązuje się, na wypadek niewypłacalności Zleceniodawcy stwierdzonej zgodnie z § 6
niniejszej gwarancji bankowej, zwanej dalej „Gwarancją”, nieodwołalnie i bez stawiania
innych warunków niż przewidziane w niniejszej Gwarancji, na pisemne żądanie
Beneficjenta Gwarancji, zwanego dalej „Beneficjentem”, lub wskazanej przez niego
jednostki, do:

1) zapłaty kwoty niezbędnej na pokrycie kosztów kontynuacji imprezy turystycznej lub kosztów powrotu do kraju, obejmujących w szczególności koszty transportu i zakwaterowania, w tym także w uzasadnionej wysokości koszty poniesione przez podróżnych, w przypadku gdy organizator turystyki lub przedsiębiorca ułatwiający nabywanie powiązanych usług turystycznych, wbrew obowiązкови, nie zapewnia tego powrotu,

2) zwrotu wpłat wniesionych tytułem zapłaty za imprezę turystyczną lub każdą opłaconą usługę przedsiębiorcy ułatwającemu nabywanie powiązanych usług turystycznych, w przypadku gdy z przyczyn dotyczących organizatora turystyki lub przedsiębiorcy ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych lub osób, które działają w ich imieniu, impreza turystyczna lub którakolwiek opłacona usługa przedsiębiorcy ułatwającemu nabywanie powiązanych usług turystycznych nie została lub nie zostanie zrealizowana,

3) zwrotu części wpłat wniesionych tytułem zapłaty za imprezę turystyczną odpowiadającą części imprezy turystycznej lub za każdą usługę opłaconą przedsiębiorcy ułatwającemu nabywanie powiązanych usług turystycznych odpowiadającą części usługi, która nie została lub nie zostanie zrealizowana z przyczyn dotyczących organizatora turystyki lub

przedsiębiorcy ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych lub osób, które działają w ich imieniu

– stosownie do przepisów art. 7 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych (Dz. U. poz.).

§ 2

1. Górną granicą odpowiedzialności Gwaranta z tytułu Gwarancji jest kwota złotych (słownie złotych: 00/100), zwana dalej „Sumą Gwarancji”, co stanowi równowartość kwoty euro (słownie euro:)

przeliczonej przy zastosowaniu kursu średniego euro ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski po raz pierwszy w roku, w którym Gwarancja została wystawiona, to jest w dniu roku (1 euro = ... zł).

2. Gwarant wylicza wysokość Sumy Gwarancji zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 12 ust. 1 ustawy z dnia o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych, na podstawie dokumentów dostarczonych przez Zleceniodawcę.

3. Zleceniodawca ponosi odpowiedzialność za dostarczenie prawdziwych i kompletnych danych, stanowiących podstawę wyliczenia wysokości Sumy Gwarancji przez Gwaranta.

4. Każda wypłata z Gwarancji odpowiednio zmniejsza odpowiedzialność Gwaranta z tytułu Gwarancji – aż do wyczerpania Sumy Gwarancji. Dotyczy to również wypłaty dokonanej przez Gwaranta Beneficjentowi w formie zaliczki przewidzianej w § 4 ust. 4, chyba że Beneficjent dokonał zwrotu tej zaliczki.

§ 3

1. Gwarancja obowiązuje od dnia (początek obowiązywania gwarancji) do dnia (koniec obowiązywania gwarancji)*, z zastrzeżeniem ust. 2 i 3.

2. Gwarancja obejmuje ochroną wszystkie umowy o organizowanie imprez turystycznych, zawarte przez Zleceniodawcę z podróżnymi jako organizatora turystyki w rozumieniu przepisów art. 4 pkt 8 ustawy z dnia o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych, jak i umowy o powiązane usługi turystyczne zawarte z podróżnymi przez przedsiębiorcę ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych w rozumieniu przepisów art. 6 tej ustawy, w okresie obowiązywania Gwarancji, o którym mowa w ust. 1, chociażby ich wykonanie nie nastąpiło w tym okresie, jeżeli informacje o wystąpieniu zdarzenia objętego Gwarancją zostaną przekazane Gwarantowi w terminie do 1 roku po upływie okresu obowiązywania Gwarancji.

3. W sytuacjach spornych, w wypadku wystąpienia przez klienta Zleceniodawcy na drogę sądową w zakresie roszczeń objętych Gwarancją w terminie do 1 roku po upływie okresu obowiązywania Gwarancji, roszczenia z Gwarancji mogą być zgłaszane w terminie 60 dni po

* Termin obowiązywania Gwarancji nie może być dłuższy niż 1 rok.

uprawomocnieniu się orzeczenia sądowego.

§ 4

1. Wypłata z Gwarancji z tytułu określonego w § 1 pkt 1 nastąpi bezwarunkowo, niezwłocznie na żądanie Beneficjenta lub wskazanej przez niego jednostki, skierowane do Gwaranta na piśmie pod rygorem nieważności żądania, z wyjątkiem przypadku, w którym żądanie Beneficjenta jest przekazane w sposób, o którym mowa w ust. 4.

2. Żądanie zapłaty z tytułu określonego w § 1 pkt 1 zawiera:

1) wskazanie podstawy prawnej żądania;

2) oświadczenie Beneficjenta o wystąpieniu odpowiednio okoliczności, o których mowa w art. 7 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych, upoważniających do żądania wypłaty z Gwarancji;

3) oświadczenie Beneficjenta o wysokości kwoty niezbędnej na pokrycie kosztów, o których mowa w § 1 pkt 1;

4) wskazanie rachunku bankowego, na który ma nastąpić wypłata z Gwarancji.

3. Postanowienia ust. 2 pkt 3 i 4 nie mają zastosowania, jeżeli czynności związane z zapewnieniem pokrycia kosztów kontynuacji imprezy turystycznej lub kosztów powrotu do kraju, obejmujących w szczególności koszty transportu i zakwaterowania, w tym także w uzasadnionej wysokości koszty poniesione przez podróżnych, w wypadku gdy organizator turystyki lub przedsiębiorca ułatwiający nabywanie powiązanych usług turystycznych, wbrew obowiązкови, nie zapewnia tego powrotu, wykonuje Gwarant na podstawie pisemnego pełnomocnictwa otrzymanego od Beneficjenta.

4. Wypłata kwoty niezbędnej na pokrycie kosztów, o których mowa w § 1 pkt 1, nastąpi w formie zaliczki niezwłocznie, nie później niż w terminie 3 dni roboczych od otrzymania kopii żądania zapłaty przesłanej drogą elektroniczną lub faksem. Oryginał żądania Beneficjent niezwłocznie przesyła Gwarantowi.

5. Beneficjent zobowiązany jest do przedstawienia Gwarantowi pisemnego rozliczenia otrzymanej zaliczki w terminie 60 dni od dnia otrzymania wypłaty, pod rygorem obowiązku zwrotu zaliczki.

§ 5

1. Gwarant przyjmuje zgłoszenia od podróżnych, którzy nie otrzymali:

1) zwrotu wpłat wniesionych tytułem zapłaty za imprezę turystyczną lub każdą opłaconą usługę przedsiębiorcy ułatwiającemu nabywanie powiązanych usług turystycznych, w przypadku gdy z przyczyn dotyczących organizatora turystyki lub przedsiębiorcy ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych lub osób, które działają w ich imieniu, impreza turystyczna lub którakolwiek opłacona usługa przedsiębiorcy ułatwiającemu nabywanie powiązanych usług turystycznych nie została lub nie zostanie zrealizowana,

2) zwrotu części wpłat wniesionych tytułem zapłaty za imprezę turystyczną odpowiadającą

części imprezy turystycznej lub za każdą usługę opłaconą przedsiębiorcy ułatwiającemu nabywanie powiązanych usług turystycznych odpowiadającą części usługi, która nie została lub nie zostanie zrealizowana z przyczyn dotyczących organizatora turystyki lub przedsiębiorcy ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych lub osób, które działają w ich imieniu,

3) zwrotu kosztów powrotu do kraju, obejmujących w szczególności koszty transportu i zakwaterowania, poniesionych przez podróżnych w uzasadnionej wysokości, w wypadku gdy organizator turystyki lub przedsiębiorca ułatwiający nabywanie powiązanych usług turystycznych, wbrew obowiązkowi, nie zapewnia tego powrotu

– w każdym przypadku niewypłacalności organizatora turystyki lub przedsiębiorcy ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych.

2. Zgłoszenie, o którym mowa w ust. 1 zawiera imię i nazwisko oraz adres do korespondencji podróżnego poszkodowanego w wyniku niewykonania w całości lub w części zobowiązań wynikających z umowy.

3. Do zgłoszenia dołącza się:

1) kopię umowy o udział w imprezie turystycznej zawartej między podróżnym a organizatorem turystyki lub kopie dokumentów potwierdzających nabycie powiązanych usług turystycznych, za których realizację jest odpowiedzialny przedsiębiorca ułatwiający nabywanie powiązanych usług turystycznych;

2) kopię dowodu wpłaty na rzecz organizatora turystyki lub przedsiębiorcy ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych należności za imprezę turystyczną lub usługi turystyczne za których realizację jest odpowiedzialny przedsiębiorca ułatwiający nabywanie powiązanych usług turystycznych;

3) oświadczenie podróżnego:

a) stwierdzające niewykonanie przez organizatora turystyki lub przedsiębiorcę ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych zobowiązań umownych o określonej wartości,

b) zawierające wskazanie rachunku bankowego, na który ma nastąpić wypłata środków z zabezpieczenia finansowego, o którym mowa w art. 7 ust. 2 pkt 1 i 2, albo wskazanie innego sposobu wypłaty z tego zabezpieczenia.

4. Wyliczenia kwot należnych poszkodowanym podróżnym, którzy zawarli umowę ze Zleceniodawcą dokonuje Gwarant.

5. Niezwłocznie, nie później niż 30 dni od dnia otrzymania zgłoszenia podróżnego, Gwarant dokonuje jego weryfikacji pod względem zgodności z wymaganiami określonymi w ust. 2 i 3 oraz ze stanem faktycznym i przekazuje podróżnemu informację o szczegółowych wyliczeniach kwoty należnej podróżnemu albo informację o nieuwzględnieniu danego zgłoszenia w całości lub w części wraz ze wskazaniem przyczyny. W przypadku konieczności przeprowadzenia dodatkowego postępowania wyjaśniającego termin udzielenia odpowiedzi ulega przedłużeniu, nie dłużej jednak niż do 90 dni od dnia otrzymania zgłoszenia.

6. Za prawidłowe rozliczenie środków z Gwarancji odpowiada Gwarant.

7. Gwarant dokonuje wypłat kwot należnych bezpośrednio poszkodowanym podróżnym w terminie nie dłuższym niż 30 dni od dnia doręczenia informacji o szczegółowym wyliczeniu kwot należnych poszkodowanym podróżnym.

8. W przypadku, gdy Suma Gwarancyjna, o której mowa w § 2 ust. 1 okaże się niewystarczająca na pokrycie kosztów kontynuacji imprezy turystycznej lub kosztów powrotu podróżnych do kraju, Gwarant niezwłocznie informuje o tym fakcie Beneficjenta oraz Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny.

9. W przypadku gdy Suma Gwarancyjna okaże się niewystarczająca na dokonanie podróżnym zwrotu wpłat, o których mowa w art. 7 ust. 1 pkt 1 ustawy o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych, Gwarant niezwłocznie po dokonaniu weryfikacji zgłoszeń podróżnych, przekazuje Ubezpieczeniowemu Funduszowi Gwarancyjnemu oraz Beneficjentowi:

- 1) informację dotyczącą wysokości wypłaconych tym podróżnym kwot z Gwarancji;
- 2) wyliczenie kwot, których zabrakło na zwrot wpłat w stosunku do każdego podróżnego.

10. Gwarant przekazuje Ubezpieczeniowemu Funduszowi Gwarancyjnemu zgłoszenia zebrane od podróżnych, którzy nie otrzymali całości zwrotu wpłat.

§ 6

1. Stwierdzenie niewypłacalności Zleceniodawcy, o której mowa w § 1, następuje na podstawie oświadczenia Zleceniodawcy następującej treści:

„Oświadczam, że z powodu niewypłacalności nie jestem w stanie wywiązać się z umów, o których mowa w art. 7 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia ... o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych, zawartych z podróżnymi od dnia ... oraz zapewnić pokrycia kosztów kontynuacji imprezy turystycznej lub kosztów powrotu podróżnych do kraju lub zapewnić podróżnym zwrotu wpłat lub ich części wniesionych tytułem zapłaty za imprezę turystyczną lub powiązane usługi turystyczne stosownie do przepisu art. 7 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia ... o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych.” z zastrzeżeniem ust. 2.

2. W przypadku braku możliwości uzyskania oświadczenia Zleceniodawcy, o którym mowa w ust. 1, Beneficjent występuje na piśmie do Gwaranta o wypłatę środków bezpośrednio podróżnym, jeżeli okoliczności w oczywisty sposób wskazują, że Zleceniodawca nie jest w stanie wywiązać się z umów zawartych z podróżnymi oraz zapewnić pokrycia kosztów kontynuacji imprezy turystycznej lub kosztów powrotu podróżnych do kraju lub zapewnić podróżnym zwrotu wpłat lub ich części wniesionych tytułem zapłaty za imprezę turystyczną lub powiązane usługi turystyczne, które nie zostały lub nie zostaną zrealizowane, stosownie do przepisu art. 7 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych.

§ 7

Gwarancja wygasa przed upływem terminu, o którym mowa w § 3 ust. 1, w następujących przypadkach:

- 1) z chwilą wypłaty przez Gwaranta całej Sumy Gwarancji;
- 2) z dniem, w którym decyzja Beneficjenta o zakazie wykonywania przez Zleceniodawcę działalności objętej wpisem do rejestru organizatorów turystyki i przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych stała się ostateczna, z zastrzeżeniem obowiązku realizacji zobowiązań Gwaranta wynikających z Gwarancji, dotyczących umów zawartych przez Zleceniodawcę z podróżnymi Zleceniodawcy w okresie

obowiązki Gwarancji.

§ 8

1. Prawa z Gwarancji nie podlegają przeniesieniu.
2. Podstawą do żądania zapłaty z Gwarancji jest wyłącznie oryginał Gwarancji lub jej odpis potwierdzony przez podmioty, które ją podpisały.

§ 9

Rodzaj usługi, charakter, zakres i rodzaj działalności objętej Gwarancją:

.....
.....
.....
.....

zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 12 ust. 1 ustawy z dnia o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych (Dz. U. poz. ...).

§ 10

W ramach prowadzonej działalności objętej Gwarancją Zleceniodawca pobiera przedpłaty/nie pobiera przedpłat** w terminach i wysokości:

.....
zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 12 ust. 1 ustawy z dnia o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych (Dz. U. poz. ...).

§ 11

W granicach Sumy Gwarancji, Gwarancją objęte są wszystkie należności, o których mowa w § 1, w tym powstałe w wyniku umyślnego działania lub na skutek rażącego niedbalstwa Zleceniodawcy lub osób działających w jego imieniu.

§ 12

1. Alarmowy numer telefonu Gwaranta do bezpośredniego kontaktu w przypadku wystąpienia zdarzenia objętego przedmiotem Gwarancji, numer faksu, adres e-mailowy
.....
2. W przypadku zmiany informacji, o których mowa w ust. 1, Gwarant zobowiązany jest niezwłocznie poinformować o tej zmianie Beneficjenta.

** Niepotrzebne skreślić.

§ 13

Gwarancję sporządzono w trzech jednobrzmiących egzemplarzach, po jednym dla Beneficjenta, Zleceniodawcy i Gwaranta.

.....
(podpis Zleceniodawcy) (podpis Gwaranta)

.....
(miejscowość, data)

WZÓR FORMULARZA GWARANCJI UBEZPIECZENIOWEJ

Beneficjent Gwarancji:

Marszałek Województwa

GWARANCJA UBEZPIECZENIOWA

**w związku z działalnością wykonywaną przez organizatorów turystyki
i przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych**

nr

z dnia
(data wystawienia gwarancji)

§ 1

.....
(podmiot udzielający gwarancji, zwany dalej „Gwarantem”)
reprezentowany przez:
działając na zlecenie.....

(podmiot zlecający udzielenie gwarancji - organizator turystyki
lub przedsiębiorca ułatwiający nabywanie powiązanych usług turystycznych , zwany dalej
„Zleceniodawcą”)

reprezentowanego przez: ,
zobowiązuje się, na wypadek niewypłacalności Zleceniodawcy stwierdzonej zgodnie z § 6
niniejszej gwarancji ubezpieczeniowej, zwanej dalej „Gwarancją”, nieodwołalnie i bez
stawiania innych warunków niż przewidziane w niniejszej Gwarancji, na pisemne żądanie
Beneficjenta Gwarancji, zwanego dalej „Beneficjentem”, lub wskazanej przez niego
jednostki, do:

1) zapłaty kwoty niezbędnej na pokrycie kosztów kontynuacji imprezy turystycznej lub
kosztów powrotu do kraju, obejmujących w szczególności koszty transportu i
zakwaterowania, w tym także w uzasadnionej wysokości koszty poniesione przez
podróżnych, w przypadku gdy organizator turystyki lub przedsiębiorca ułatwiający
nabywanie powiązanych usług turystycznych, wbrew obowiązкови, nie zapewnia tego
powrotu,

2) zwrotu wpłat wniesionych tytułem zapłaty za imprezę turystyczną lub każdą opłaconą
usługę przedsiębiorcy ułatwającemu nabywanie powiązanych usług turystycznych, w
przypadku gdy z przyczyn dotyczących organizatora turystyki lub przedsiębiorcy
ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych lub osób, które działają w ich
imieniu, impreza turystyczna lub którakolwiek opłacona usługa przedsiębiorcy ułatwającemu
nabywanie powiązanych usług turystycznych nie została lub nie zostanie zrealizowana,

3) zwrotu części wpłat wniesionych tytułem zapłaty za imprezę turystyczną odpowiadającą
części imprezy turystycznej lub za każdą usługę opłaconą przedsiębiorcy ułatwającemu
nabywanie powiązanych usług turystycznych odpowiadającą części usługi, która nie została
lub nie zostanie zrealizowana z przyczyn dotyczących organizatora turystyki lub

przedsiębiorcy ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych lub osób, które działają w ich imieniu

– stosownie do przepisów art. 7 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych (Dz. U. poz. ...).

§ 2

1. Górną granicą odpowiedzialności Gwaranta z tytułu Gwarancji jest kwota złotych (słownie złotych: 00/100), zwana dalej „Sumą Gwarancji”, co stanowi równowartość kwoty euro (słownie euro:)

przeliczonej przy zastosowaniu kursu średniego euro ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski po raz pierwszy w roku, w którym Gwarancja została wystawiona, to jest w dniu roku (1 euro = ... zł).

2. Gwarant wylicza wysokość Sumy Gwarancji zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 12 ust. 1 ustawy z dnia o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych, na podstawie dokumentów dostarczonych przez Zleceniodawcę.

3. Zleceniodawca ponosi odpowiedzialność za dostarczenie prawdziwych i kompletnych danych, stanowiących podstawę wyliczenia wysokości Sumy Gwarancji przez Gwaranta.

4. Każda wypłata z Gwarancji odpowiednio zmniejsza odpowiedzialność Gwaranta z tytułu Gwarancji – aż do wyczerpania Sumy Gwarancji. Dotyczy to również wypłaty dokonanej przez Gwaranta Beneficjentowi w formie zaliczki przewidzianej w § 4 ust. 4, chyba że Beneficjent dokonał zwrotu tej zaliczki.

§ 3

1. Gwarancja obowiązuje od dnia (początek obowiązywania gwarancji) do dnia (koniec obowiązywania gwarancji)*, z zastrzeżeniem ust. 2 i 3.

2. Gwarancja obejmuje ochroną wszystkie umowy o organizowanie imprez turystycznych, zawarte przez Zleceniodawcę z podróżnymi jako organizatora turystyki w rozumieniu przepisów art. 4 pkt 8 ustawy z dnia o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych, jak i umowy o powiązane usługi turystyczne zawarte z podróżnymi przez przedsiębiorcę ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych w rozumieniu przepisów art. 6 tej ustawy, w okresie obowiązywania Gwarancji, o którym mowa w ust. 1, chociażby ich wykonanie nie nastąpiło w tym okresie, jeżeli informacje o wystąpieniu zdarzenia objętego Gwarancją zostaną przekazane Gwarantowi w terminie do 1 roku po upływie okresu obowiązywania Gwarancji.

3. W sytuacjach spornych, w wypadku wystąpienia przez klienta Zleceniodawcy na drogę sądową w zakresie roszczeń objętych Gwarancją w terminie do 1 roku po upływie okresu

* Termin obowiązywania Gwarancji nie może być dłuższy niż 1 rok.

obowiązywania Gwarancji, roszczenia z Gwarancji mogą być zgłaszane w terminie 60 dni po uprawomocnieniu się orzeczenia sądowego.

§ 4

1. Wypłata z Gwarancji z tytułu określonego w § 1 pkt 1 nastąpi bezwarunkowo, niezwłocznie na żądanie Beneficjenta lub wskazanej przez niego jednostki, skierowane do Gwaranta na piśmie pod rygorem nieważności żądania, z wyjątkiem przypadku, w którym żądanie Beneficjenta jest przekazane w sposób, o którym mowa w ust. 4.

2. Żądanie zapłaty z tytułu określonego w § 1 pkt 1 zawiera:

1) wskazanie podstawy prawnej żądania;

2) oświadczenie Beneficjenta o wystąpieniu odpowiednio okoliczności, o których mowa w art. 7 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych, upoważniających do żądania wypłaty z Gwarancji;

3) oświadczenie Beneficjenta o wysokości kwoty niezbędnej na pokrycie kosztów, o których mowa w § 1 pkt 1;

4) wskazanie rachunku bankowego, na który ma nastąpić wypłata z Gwarancji.

3. Postanowienia ust. 2 pkt 3 i 4 nie mają zastosowania, jeżeli czynności związane z zapewnieniem pokrycia kosztów kontynuacji imprezy turystycznej lub kosztów powrotu do kraju, obejmujących w szczególności koszty transportu i zakwaterowania, w tym także w uzasadnionej wysokości koszty poniesione przez podróżnych, w wypadku gdy organizator turystyki lub przedsiębiorca ułatwiający nabywanie powiązanych usług turystycznych, wbrew obowiązkowi, nie zapewnia tego powrotu, wykonuje Gwarant na podstawie pisemnego pełnomocnictwa otrzymanego od Beneficjenta.

4. Wypłata kwoty niezbędnej na pokrycie kosztów, o których mowa w § 1 pkt 1, nastąpi w formie zaliczki niezwłocznie, nie później niż w terminie 3 dni roboczych od otrzymania kopii żądania zapłaty przesłanej drogą elektroniczną lub faksem. Oryginał żądania Beneficjent niezwłocznie przesyła Gwarantowi.

5. Beneficjent zobowiązany jest do przedstawienia Gwarantowi pisemnego rozliczenia otrzymanej zaliczki w terminie 60 dni od dnia otrzymania wypłaty, pod rygorem obowiązku zwrotu zaliczki.

§ 5

1. Gwarant przyjmuje zgłoszenia od podróżnych, którzy nie otrzymali:

1) zwrotu wpłat wniesionych tytułem zapłaty za imprezę turystyczną lub każdą opłaconą usługę przedsiębiorcy ułatwiającemu nabywanie powiązanych usług turystycznych, w przypadku gdy z przyczyn dotyczących organizatora turystyki lub przedsiębiorcy ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych lub osób, które działają w ich imieniu, impreza turystyczna lub którakolwiek opłacona usługa przedsiębiorcy ułatwiającemu

nabywanie powiązanych usług turystycznych nie została lub nie zostanie zrealizowana,

2) zwrotu części wpłat wniesionych tytułem zapłaty za imprezę turystyczną odpowiadającą części imprezy turystycznej lub za każdą usługę opłaconą przedsiębiorcy ułatwiającemu nabywanie powiązanych usług turystycznych odpowiadającą części usługi, która nie została lub nie zostanie zrealizowana z przyczyn dotyczących organizatora turystyki lub przedsiębiorcy ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych lub osób, które działają w ich imieniu,

3) zwrotu kosztów powrotu do kraju, obejmujących w szczególności koszty transportu i zakwaterowania, poniesionych przez podróżnych w uzasadnionej wysokości, w przypadku gdy organizator turystyki lub przedsiębiorca ułatwiający nabywanie powiązanych usług turystycznych, wbrew obowiązkowi, nie zapewnia tego powrotu

– w każdym przypadku niewypłacalności organizatora turystyki lub przedsiębiorcy ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych.

2. Zgłoszenie, o którym mowa w ust. 1 zawiera imię i nazwisko oraz adres do korespondencji podróżnego poszkodowanego w wyniku niewykonania w całości lub w części zobowiązań wynikających z umowy.

3. Do zgłoszenia dołącza się:

1) kopię umowy o udział w imprezie turystycznej zawartej między podróżnym a organizatorem turystyki lub kopie dokumentów potwierdzających nabycie powiązanych usług turystycznych, za których realizację jest odpowiedzialny przedsiębiorca ułatwiający nabywanie powiązanych usług turystycznych;

2) kopię dowodu wpłaty na rzecz organizatora turystyki lub przedsiębiorcy ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych należności za imprezę turystyczną lub usługi turystyczne za których realizację jest odpowiedzialny przedsiębiorca ułatwiający nabywanie powiązanych usług turystycznych;

3) oświadczenie podróżnego:

a) stwierdzające niewykonanie przez organizatora turystyki lub przedsiębiorcę ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych zobowiązań umownych o określonej wartości,

b) zawierające wskazanie rachunku bankowego, na który ma nastąpić wypłata środków z zabezpieczenia finansowego, o którym mowa w art. 7 ust. 2 pkt 1 i 2, albo wskazanie innego sposobu wypłaty z tego zabezpieczenia.

4. Wyliczenia kwot należnych poszkodowanym podróżnym, którzy zawarli umowę ze Zleceniodawcą dokonuje Gwarant.

5. Niezwłocznie, nie później niż 30 dni od dnia otrzymania zgłoszenia podróżnego, Gwarant dokonuje jego weryfikacji pod względem zgodności z wymaganiami określonymi w ust. 2 i 3 oraz ze stanem faktycznym i przekazuje podróżnemu informację o szczegółowych wyliczeniach kwoty należnej podróżnemu albo informację o nieuwzględnieniu danego zgłoszenia w całości lub w części wraz ze wskazaniem przyczyny. W przypadku konieczności przeprowadzenia dodatkowego postępowania wyjaśniającego termin udzielenia odpowiedzi ulega przedłużeniu, nie dłużej jednak niż do 90 dni od dnia otrzymania zgłoszenia.

6. Za prawidłowe rozliczenie środków z Gwarancji odpowiada Gwarant.

7. Gwarant dokonuje wypłat kwot należnych bezpośrednio poszkodowanym podróżnym w terminie nie dłuższym niż 30 dni od dnia doręczenia informacji o szczegółowym wyliczeniu

kwot należnych poszkodowanym podróżnym.

8. W przypadku, gdy Suma Gwarancyjna, o której mowa w § 2 ust. 1 okaże się niewystarczająca na pokrycie kosztów kontynuacji imprezy turystycznej lub kosztów powrotu podróżnych do kraju, Gwarant niezwłocznie informuje o tym fakcie Beneficjenta oraz Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny.

9. W przypadku gdy Suma Gwarancyjna o której mowa w § 2 ust. 1 okaże się niewystarczająca na dokonanie podróżnym zwrotu wpłat, o których mowa w art. 7 ust. 1 pkt 1 ustawy o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych, Gwarant niezwłocznie po dokonaniu weryfikacji zgłoszeń podróżnych, przekazuje Ubezpieczeniowemu Funduszowi Gwarancyjnemu oraz Beneficjentowi:

- 1) informację dotyczącą wysokości wypłaconych tym podróżnym kwot z gwarancji;
- 2) wyliczenie kwot, których zabrakło na zwrot wpłat w stosunku do każdego podróżnego.

10. Gwarant przekazuje Ubezpieczeniowemu Funduszowi Gwarancyjnemu zgłoszenia zebrane od podróżnych, którzy nie otrzymali całości zwrotu wpłat.

§ 6

1. Stwierdzenie niewypłacalności Zleceniodawcy, o której mowa w § 1, następuje na podstawie oświadczenia Zleceniodawcy następującej treści:

„Oświadczam, że z powodu niewypłacalności nie jestem w stanie wywiązać się z umów, o których mowa w art. 7 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia ... o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych, zawartych z podróżnymi od dnia ... oraz zapewnić pokrycia kosztów kontynuacji imprezy turystycznej lub kosztów powrotu podróżnych do kraju lub zapewnić podróżnym zwrotu wpłat lub ich części wniesionych tytułem zapłaty za imprezę turystyczną lub powiązane usługi turystyczne stosownie do przepisu art. 7 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia ... o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych.” z zastrzeżeniem ust. 2.

2. W przypadku braku możliwości uzyskania oświadczenia Zleceniodawcy, o którym mowa w ust. 1, Beneficjent występuje na piśmie do Gwaranta o wypłatę środków bezpośrednio podróżnym, jeżeli okoliczności w oczywisty sposób wskazują, że Zleceniodawca nie jest w stanie wywiązać się z umów zawartych z podróżnymi oraz zapewnić pokrycia kosztów kontynuacji imprezy turystycznej lub kosztów powrotu podróżnych do kraju lub zapewnić podróżnym zwrotu wpłat lub ich części wniesionych tytułem zapłaty za imprezę turystyczną lub powiązane usługi turystyczne, które nie zostały lub nie zostaną zrealizowane, stosownie do przepisów art. 7 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych.

§ 7

Gwarancja wygasa przed upływem terminu, o którym mowa w § 3 ust. 1, w następujących przypadkach:

- 1) z chwilą wypłaty przez Gwaranta całej Sumy Gwarancji;
- 2) z dniem, w którym decyzja Beneficjenta o zakazie wykonywania przez Zleceniodawcę działalności objętej wpisem do rejestru organizatorów turystyki i przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych stała się ostateczna, z

zastrzeżeniem obowiązku realizacji zobowiązań Gwaranta wynikających z Gwarancji, dotyczących umów zawartych przez Zleceniodawcę z podróznymi Zleceniodawcy w okresie obowiązywania Gwarancji.

§ 8

1. Prawa z Gwarancji nie podlegają przeniesieniu.
2. Podstawą do żądania zapłaty z Gwarancji jest wyłącznie oryginał Gwarancji lub jej odpis potwierdzony przez podmioty, które ją podpisały.

§ 9

Rodzaj usługi, charakter, zakres i rodzaj działalności objętej Gwarancją:

.....
.....
.....
.....

zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 12 ust. 1 ustawy z dnia o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych (Dz. U. poz. ...).

§ 10

W ramach prowadzonej działalności objętej Gwarancją Zleceniodawca pobiera przedpłaty/nie pobiera przedpłat** w terminach i wysokościach:

.....
zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 12 ust. 1 ustawy z dnia o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych (Dz. U. poz.).

§ 11

W granicach Sumy Gwarancji, Gwarancją objęte są wszystkie należności, o których mowa w § 1, w tym powstałe w wyniku umyślnego działania lub na skutek rażącego niedbalstwa Zleceniodawcy lub osób działających w jego imieniu.

§ 12

1. Alarmowy numer telefonu Gwaranta do bezpośredniego kontaktu w przypadku wystąpienia zdarzenia objętego przedmiotem Gwarancji, numer faksu, adres e-mailowy
.....
2. W przypadku zmiany informacji, o których mowa w ust. 1, Gwarant zobowiązany jest niezwłocznie poinformować o tej zmianie Beneficjenta.

** Niepotrzebne skreślić.

§ 13

Gwarancję sporządzono w trzech jednobrzmiących egzemplarzach, po jednym dla Beneficjenta, Zleceniodawcy i Gwaranta.

.....
(podpis Zleceniodawcy) (podpis Gwaranta)

.....
(miejscowość, data)

WZÓR FORMULARZA UMOWY UBEZPIECZENIA NA RZECZ PODRÓŻNYCH

UMOWA UBEZPIECZENIA NA RZECZ PODRÓŻNYCH

§ 1

.....
..

(Ubezpieczyciel)

reprezentowany przez:

oraz.....

(Ubezpieczający)

reprezentowany przez:

zawierają umowę ubezpieczenia na rzecz podróży w związku z działalnością wykonywaną przez organizatorów turystyki i przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych (zgodnie z wnioskiem nr będącym integralną częścią umowy ubezpieczenia). Do umowy ubezpieczenia mają zastosowanie w szczególności: ustawa z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2016 r. poz. 2060, z późn. zm.), ustawa oraz rozporządzenie wydane na podstawie art. 12 ust. 2 ustawy z dnia o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych (Dz. U. poz. ...).

§ 2

1. Ubezpieczenie na wypadek niewypłacalności Ubezpieczającego obejmuje:

1) zapłatę kwoty niezbędnej na pokrycie kosztów kontynuacji imprezy turystycznej lub kosztów powrotu do kraju, obejmujących w szczególności koszty transportu i

zakwaterowania, w tym także w uzasadnionej wysokości koszty poniesione przez podróżnych, w przypadku gdy organizator turystyki lub przedsiębiorca ułatwiający nabywanie powiązanych usług turystycznych, wbrew obowiązkowi, nie zapewnia tego powrotu,

2) zwrot wpłat wniesionych tytułem zapłaty za imprezę turystyczną lub każdą opłaconą usługę przedsiębiorcy ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych, w wypadku gdy z przyczyn dotyczących organizatora turystyki lub przedsiębiorcy ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych lub osób, które działają w ich imieniu, impreza turystyczna lub którakolwiek opłacona usługa przedsiębiorcy ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych nie została lub nie zostanie zrealizowana,

3) zwrotu części wpłat wniesionych tytułem zapłaty za imprezę turystyczną odpowiadającą części imprezy turystycznej lub za każdą usługę opłaconą przedsiębiorcy ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych odpowiadającą części usługi, która nie została lub nie zostanie zrealizowana z przyczyn dotyczących organizatora turystyki lub przedsiębiorcy ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych lub osób, które działają w ich imieniu

– stosownie do przepisów art. 7 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych (Dz. U. poz. ...).

2. Do wydawania dyspozycji wypłaty zaliczki na pokrycie kosztów, o których mowa w ust. 1 pkt 1, upoważniony jest Marszałek Województwa, zwany dalej „Marszałkiem”, lub wskazana przez niego jednostka, zgodnie z art. 14 ust. 2 ustawy z dnia o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych.

§ 3

1. Ubezpieczenie obowiązuje od dnia do dnia *

2. Ubezpieczenie obejmuje wszystkie szkody w zakresie, o którym mowa w § 2 ust. 1, w odniesieniu umów o organizowanie imprez turystycznych, zawartych przez Zleceniodawcę z

* Termin obowiązywania umowy ubezpieczenia nie może być dłuższy niż 1 rok.

podróżnymi jako organizatora turystyki w rozumieniu przepisów art. 4 pkt 8 ustawy z dnia o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych, jak i umów o powiązane usługi turystyczne zawarte z podróżnymi przez przedsiębiorcę ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych w rozumieniu przepisów art. 6 tej ustawy w okresie ubezpieczenia, o którym mowa w ust. 1, chociażby ich wykonanie nie nastąpiło w tym okresie, jeżeli informacje o wystąpieniu zdarzenia objętego ubezpieczeniem zostaną przekazane Ubezpieczycielowi w terminie do 1 roku po upływie ostatniego dnia okresu ubezpieczenia.

3. W sytuacjach spornych, w wypadku wystąpienia przez klienta Ubezpieczającego na drogę sądową w zakresie roszczeń objętych ubezpieczeniem w terminie do 1 roku po upływie ostatniego dnia okresu ubezpieczenia, roszczenia z tytułu umowy ubezpieczenia mogą być zgłaszane w terminie 60 dni po uprawomocnieniu się orzeczenia sądowego.

§ 4

Rodzaj usługi, charakter, zakres i rodzaj działalności objętej ubezpieczeniem:

.....
.....
.....
.....

zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 12 ust. 2 ustawy z dnia o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych (Dz. U. poz. ...).

§ 5

W ramach prowadzonej działalności objętej ubezpieczeniem Ubezpieczający pobiera przedpłaty/nie pobiera przedpłat** w terminach i wysokości:

.....

zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 12 ust. 2 ustawy z dnia o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych (Dz. U. poz. ...).

** Niepotrzebne skreślić.

§ 6

1. Suma gwarancyjna z tytułu niniejszej umowy ubezpieczenia wynosi:
.....złotych (słownie złotych:
.....00/100), co stanowi równowartość kwoty
euro (słownie euro:) przeliczonej
przy zastosowaniu kursu średniego euro ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski po raz
pierwszy w roku, ... w którym umowa ubezpieczenia została zawarta, to jest w dniu
..... roku (1 euro = ... zł).

2. Ubezpieczyciel wylicza wysokość sumy gwarancyjnej zgodnie z przepisami wydanymi na
podstawie, na podstawie dokumentów dostarczonych przez Ubezpieczającego.

3. Ubezpieczający ponosi odpowiedzialność za dostarczenie prawdziwych i kompletnych
danych, stanowiących podstawę wyliczenia wysokości sumy gwarancyjnej przez
Ubezpieczyciela.

§ 7

1. Wypłata środków z tytułu określonego w § 2 ust. 1 pkt 1 nastąpi na żądanie Marszałka
Województwa lub wskazanej przez niego jednostki skierowane do Ubezpieczyciela na
piśmie pod rygorem nieważności żądania, z wyjątkiem przypadku, w którym żądanie
Marszałka Województwa jest przekazane w sposób, o którym mowa w ust. 4.

2. Żądanie zapłaty, o którym mowa w ust. 1, zawiera:

1) wskazanie podstawy prawnej żądania;

2) oświadczenie Marszałka o wystąpieniu odpowiednio okoliczności, o których mowa
w art. 7 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia o imprezach turystycznych i powiązanych
usługach turystycznych (Dz. U. poz. ...), upoważniających do żądania wypłaty środków z
tytułu niniejszej umowy ubezpieczenia;

3) oświadczenie Marszałka o wysokości zaliczki na pokrycie kosztów kontynuacji imprezy
turystycznej lub kosztów powrotu do kraju, obejmujących w szczególności koszty transportu i
zakwaterowania, w tym także w uzasadnionej wysokości koszty poniesione przez
podróżnych, w wypadku gdy organizator turystyki lub przedsiębiorca ułatwiający nabywanie

powiązanych usług turystycznych, wbrew obowiązкови, nie zapewnia tego powrotu;

4) wskazanie rachunku bankowego, na który ma nastąpić wypłata środków z tytułu niniejszej umowy ubezpieczenia.

3. Postanowienia ust. 2 pkt 3 i 4 nie mają zastosowania, jeżeli czynności związane z zapewnieniem pokrycia kosztów kontynuacji imprezy turystycznej lub kosztów powrotu do kraju, obejmujących w szczególności koszty transportu i zakwaterowania, w tym także w uzasadnionej wysokości koszty poniesione przez podróżnych, w wypadku gdy organizator turystyki lub przedsiębiorca ułatwiający nabywanie powiązanych usług turystycznych, wbrew obowiązкови, nie zapewnia tego powrotu, wykonuje Ubezpieczyciel na podstawie pełnomocnictwa otrzymanego od Marszałka Województwa.

4. Wypłata zaliczki na pokrycie kosztów, o których mowa w ust. 3 nastąpi niezwłocznie, nie później niż w terminie 3 dni roboczych od otrzymania kopii żądania zapłaty przesłanego drogą elektroniczną lub faksem. Oryginał żądania Marszałek Województwa niezwłocznie przesyła Ubezpieczycielowi.

5. Marszałek Województwa zobowiązany jest do przedstawienia Ubezpieczycielowi pisemnego rozliczenia otrzymanej zaliczki w terminie 60 dni od dnia otrzymania wypłaty, pod rygorem obowiązku zwrotu zaliczki.

§ 8

1. Ubezpieczyciel przyjmuje zgłoszenia od podróżnych, którzy nie otrzymali:

- 1) zwrotu wpłat wniesionych tytułem zapłaty za imprezę turystyczną lub każdą opłaconą usługę przedsiębiorcy ułatwającemu nabywanie powiązanych usług turystycznych, w przypadku gdy z przyczyn dotyczących organizatora turystyki lub przedsiębiorcy ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych lub osób, które działają w ich imieniu, impreza turystyczna lub którakolwiek opłacona usługa przedsiębiorcy ułatwającemu nabywanie powiązanych usług turystycznych nie została lub nie zostanie zrealizowana,
- 2) zwrotu części wpłat wniesionych tytułem zapłaty za imprezę turystyczną odpowiadającą części imprezy turystycznej lub za każdą usługę opłaconą przedsiębiorcy ułatwającemu nabywanie powiązanych usług turystycznych odpowiadającą części usługi, która nie została

lub nie zostanie zrealizowana z przyczyn dotyczących organizatora turystyki lub przedsiębiorcy ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych lub osób, które działają w ich imieniu,

3) zwrotu kosztów powrotu do kraju, obejmujących w szczególności koszty transportu i zakwaterowania, poniesionych przez podróżnych w uzasadnionej wysokości, w wypadku gdy organizator turystyki lub przedsiębiorca ułatwiający nabywanie powiązanych usług turystycznych, wbrew obowiązkowi, nie zapewnia tego powrotu

– w każdym przypadku niewypłacalności organizatora turystyki lub przedsiębiorcy ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych.

2. Zgłoszenie, o którym mowa w ust. 1 zawiera imię i nazwisko oraz adres do korespondencji podróżnego poszkodowanego w wyniku niewykonania w całości lub w części zobowiązań wynikających z umowy.

3. Do zgłoszenia dołącza się:

1) kopię umowy o udział w imprezie turystycznej zawartej między podróżnym a organizatorem turystyki lub kopie dokumentów potwierdzających nabycie powiązanych usług turystycznych, za których realizację jest odpowiedzialny przedsiębiorca ułatwiający nabywanie powiązanych usług turystycznych;

2) kopię dowodu wpłaty na rzecz organizatora turystyki lub przedsiębiorcy ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych należności za imprezę turystyczną lub usługi turystyczne za których realizację jest odpowiedzialny przedsiębiorca ułatwiający nabywanie powiązanych usług turystycznych;

3) oświadczenie podróżnego:

a) stwierdzające niewykonanie przez organizatora turystyki lub przedsiębiorcę ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych zobowiązań umownych o określonej wartości,

b) zawierające wskazanie rachunku bankowego, na który ma nastąpić wypłata środków z zabezpieczenia finansowego, o którym mowa w art. 7 ust. 2 pkt 1 i 2, albo wskazanie innego sposobu wypłaty z tego zabezpieczenia.

4. Wyliczenia kwot należnych poszkodowanym podróżnym, którzy zawarli umowę ze dokonuje Ubezpieczyciel.

5. Niezwłocznie, nie później niż 30 dni od dnia otrzymania zgłoszenia podróznego, Ubezpieczyciel dokonuje jego weryfikacji pod względem zgodności z wymaganiami określonymi w ust. 2 i 3 oraz ze stanem faktycznym i przekazuje podróżnemu informację o szczegółowych wyliczeniach kwoty należnej podróżnemu albo informację o nieuwzględnieniu danego zgłoszenia w całości lub w części wraz ze wskazaniem przyczyny. W przypadku konieczności przeprowadzenia dodatkowego postępowania wyjaśniającego termin udzielenia odpowiedzi ulega przedłużeniu, nie dłużej jednak niż do 90 dni od dnia otrzymania zgłoszenia.

6. Za prawidłowe rozliczenie środków z Ubezpieczenia odpowiada Ubezpieczyciel.

7. Ubezpieczyciel dokonuje wypłat kwot należnych bezpośrednio poszkodowanym podróżnym w terminie nie dłuższym niż 30 dni od dnia doręczenia informacji o szczegółowym wyliczeniu kwot należnych poszkodowanym podróżnym.

8. W przypadku, gdy suma gwarancyjna Ubezpieczenia, o której mowa w § 2 ust. 1 okaże się niewystarczająca na pokrycie kosztów kontynuacji imprezy turystycznej lub kosztów powrotu podróżnych do kraju, Ubezpieczyciel niezwłocznie informuje o tym fakcie właściwego Marszałka Województwa oraz Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny.

9. W przypadku gdy suma gwarancyjna Ubezpieczenia okaże się niewystarczająca na dokonanie podróżnym zwrotu wpłat, o których mowa w art. 7 ust. 1 pkt 1 ustawy o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych, Ubezpieczyciel niezwłocznie po dokonaniu weryfikacji zgłoszeń podróжных, przekazuje Ubezpieczeniowemu Funduszowi Gwarancyjnemu oraz Ubezpieczającemu:

- 1) informację dotyczącą wysokości wypłaconych tym podróżnym kwot z Ubezpieczenia;
- 2) wyliczenie kwot, których zabrakło na zwrot wpłat w stosunku do każdego podróznego.

10. Ubezpieczyciel przekazuje Ubezpieczeniowemu Funduszowi Gwarancyjnemu zgłoszenia zebrane od podróжных, którzy nie otrzymali całości zwrotu wpłat.

§ 9

1. Stwierdzenie niewypłacalności Ubezpieczającego, o której mowa w § 2 ust. 1, następuje na podstawie oświadczenia Ubezpieczającego następującej treści:

„Oświadczam, że z powodu niewypłacalności nie jestem w stanie wywiązać się z umów, o których mowa w art. 7 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia ... o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych, zawartych z podróżnymi od dnia ... oraz zapewnić pokrycia kosztów kontynuacji imprezy turystycznej lub kosztów powrotu podróżnych do kraju lub zapewnić podróżnym zwrotu wpłat lub ich części wniesionych tytułem zapłaty za imprezę turystyczną lub powiązane usługi turystyczne stosownie do przepisu art. 7 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia ... o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych.” z zastrzeżeniem ust. 2.

§ 10

Ubezpieczeniem objęte są wszystkie należności, o których mowa w § 2 ust. 1, w tym powstałe w wyniku umyślnego działania lub na skutek rażącego niedbalstwa Ubezpieczającego lub osób działających w jego imieniu.

§ 11

Składka wynosi złotych (słownie złotych: 00/100), co stanowi równowartość kwoty euro (słownie euro:) przeliczonej przy zastosowaniu kursu średniego euro ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski po raz pierwszy w roku, w którym umowa ubezpieczenia została zawarta, to jest w dniu roku (1 euro = ... zł).

Składka płatna:

jednorazowo/w ratach**

.....

..

gotówką/przelewem

.....

w terminie do dnia

§ 12

1. Alarmowy numer telefonu Ubezpieczyciela do bezpośredniego kontaktu w przypadku wystąpienia szkody....., numer faksu....., adres e-mailowy

2. W przypadku zmiany informacji, o których mowa w ust. 1, Ubezpieczyciel zobowiązany jest niezwłocznie poinformować o tej zmianie właściwego Marszałka Województwa.

§ 13

Umowę sporządzono w trzech jednobrzmiących egzemplarzach, po jednym dla właściwego Marszałka Województwa, Ubezpieczającego i Ubezpieczyciela.

.....

(podpis Ubezpieczającego)

(podpis Ubezpieczyciela)

.....

(miejscowość, data)

UZASADNIENIE

I. Wyjaśnienie potrzeby i celu wydania rozporządzenia

Rozporządzenie zawarte w przedmiotowym projekcie stanowiło będzie realizację upoważnienia ustawowego zawartego w art. 12 ust. 3 ustawy z dnia ... o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych (Dz. U. poz. ...), zwanej dalej „ustawą”. Ustawa ta wdraża do krajowego porządku prawnego dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2302 z dnia 25 listopada 2015 r. w sprawie imprez turystycznych i powiązanych usług turystycznych i zastąpi obowiązującą obecnie ustawę z dnia 29 sierpnia 1997 r. o usługach turystycznych (Dz. U. z 2016 r. poz. 187 i 1334) w zakresie działalności dotyczącej organizowania imprez turystycznych. Na mocy niniejszego rozporządzenia Minister Sportu i Turystyki w porozumieniu z Ministrem Finansów, kierując się potrzebą uwzględnienia wszystkich niezbędnych elementów umowy i formularzy, określa wzory:

- umowy o turystyczny rachunek powierniczy, o której mowa w art. 7 ust. 2 pkt 3 ustawy (załącznik nr 1 do projektu),
- formularza gwarancji bankowej, o której mowa w art. 7 ust. 2 pkt 1 ustawy (załącznik nr 2 do projektu),
- formularza gwarancji ubezpieczeniowej, o której mowa w art. 7 ust. 2 pkt 1 ustawy (załącznik nr 3 do projektu),
- formularza umowy ubezpieczenia na rzecz podróży, o której mowa w art. 7 ust. 2 pkt 2 ustawy (załącznik nr 4 do projektu),

co stanowi realizację wytycznych ustawowych zawartych w upoważnieniu do wydania tego rozporządzenia.

Wzory umowy i formularzy stanowiące załączniki do projektu określają m.in. przedmiot i zakres działalności organizatora turystyki lub przedsiębiorcy ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych objęty umową lub gwarancją, wysokość sumy gwarancji lub ubezpieczenia, termin obowiązywania tego zabezpieczenia, odpowiedzialność gwaranta/ubezpieczyciela/banku wynikającą z umowy lub gwarancji.

II. Przedstawienie istniejącego stanu rzeczy w dziedzinie, która ma być unormowana

Dziedzina omawiana w niniejszej regulacji w przeważającym zakresie jest przedmiotem rozporządzenia Ministra Sportu i Turystyki z dnia 21 kwietnia 2011 r. w sprawie wzorów

formularzy umowy gwarancji bankowej, umowy gwarancji ubezpieczeniowej oraz umowy ubezpieczenia na rzecz klientów, wymaganych w związku z działalnością wykonywaną przez organizatorów turystyki i pośredników turystycznych (Dz. U. z 2011 r. poz. 499). Aktualny stan prawny nie przewiduje natomiast obowiązku składania przez przedsiębiorców marszałkowi województwa umowy o turystyczny rachunek powierniczy.

III. Wykazanie różnic między dotychczasowym a projektowanym stanem prawnym

Zmiany wprowadzone przez nowe rozporządzenie dotyczą w przeważającej mierze dostosowania do zmiany regulacji w zakresie wykonywania działalności na rynku turystycznym. Modyfikacje wynikają przede wszystkim z objęcia ustawą z dnia ... o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych zupełnie nowej grupy podmiotów, tj. przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych. Ponadto w myśl ww. ustawy dotychczasowi pośrednicy turystyczni staną się organizatorami turystyki. Dodatkowo w przedmiotowym rozporządzeniu zostanie określony wzór umowy o turystyczny rachunek powierniczy, o której mowa w art. 7 ust. 2 pkt 3 ustawy z dnia ... o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych. Należy zaznaczyć, że dotychczas przedsiębiorcy wykonujący działalność wyłącznie na terytorium Polski i przyjmujący wpłaty od klientów na rachunek powierniczy byli zobowiązani do złożenia jedynie oświadczenia o przyjmowaniu wpłat na ten rachunek. W przepisach projektowanej ustawy przewiduje się wprowadzenie obowiązku składania przez organizatorów turystyki i przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych, poza ww. oświadczeniem, również umowy o turystyczny rachunek powierniczy, której wzór zostanie określony przedmiotowym rozporządzeniem.

Projekt nie wymaga przedstawienia właściwym organom i instytucjom Unii Europejskiej, w tym Europejskiemu Bankowi Centralnemu, w celu uzyskania opinii, dokonania powiadomienia, konsultacji albo uzgodnienia.

Stosownie do postanowień art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingskiej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2017 r. poz. 248) oraz § 4 i § 52 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów (M.P. z 2016 r. poz. 1006 i 1204) projekt rozporządzenia został udostępniony na stronie podmiotowej Rządowego Centrum Legislacji, w serwisie Rządowy Proces Legislacyjny oraz w Biuletynie Informacji Publicznej Ministerstwa Sportu i Turystyki.

Projekt jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Rozporządzenie wejdzie w życie z dniem 1 lipca 2018 r.

Nazwa projektu Projekt rozporządzenia Ministra Sportu i Turystyki w sprawie wzorów umowy o turystyczny rachunek powierniczy oraz formularzy gwarancji bankowej, gwarancji ubezpieczeniowej i umowy ubezpieczenia na rzecz podróży, wymaganych w związku z działalnością wykonywaną przez organizatorów turystyki i przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych Ministerstwo wiodące i ministerstwa współpracujące Ministerstwo Sportu i Turystyki – wiodące Ministerstwo Finansów – współpracujące Osoba odpowiedzialna za projekt w randze Ministra, Sekretarza Stanu lub Podsekretarza Stanu Dariusz Rogowski, Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Sportu i Turystyki Kontakt do opiekuna merytorycznego projektu Joanna Jędrzejewska-Debortoli, Dyrektor Departamentu Turystyki, Ministerstwo Sportu i Turystyki Tel.: (22) 24 43 172; Fax: (22) 24 47 301 joanna.jedrzejewska-debortoli@msit.gov.pl	Data sporządzenia: 18 lipca 2017 r. Źródło: Upoważnienie ustawowe art. 12 ust. 3 ustawy z dnia ... o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych (Dz. U. poz. ...) Nr w wykazie prac Lp.: w wykazie prac legislacyjnych Ministra Sportu i Turystyki

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Jaki problem jest rozwiązywany?

Projekt rozporządzenia Ministra Sportu i Turystyki w sprawie wzorów umowy o turystyczny rachunek powierniczy oraz formularzy gwarancji bankowej, gwarancji ubezpieczeniowej i umowy ubezpieczenia na rzecz podróży, wymaganych w związku z działalnością wykonywaną przez organizatorów turystyki i przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych został opracowany w związku z delegacją ustawową zawartą w art. 12 ust. 3 ustawy z dnia o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych (Dz. U. poz. ...). Ustawa ta zastępuje ustawę z dnia 29 sierpnia 1997 r. o usługach turystycznych w zakresie dotyczącym organizatorów turystyki, pośredników turystycznych i agentów turystycznych. Zmiana przepisów wskazuje na potrzebę wydania nowego rozporządzenia w sprawie wzorów umowy o turystyczny rachunek powierniczy oraz formularzy gwarancji bankowej, gwarancji ubezpieczeniowej i umowy ubezpieczenia na rzecz podróży, wymaganych w związku z działalnością wykonywaną przez organizatorów turystyki i przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych, które zastąpi rozporządzenie z dnia 21 kwietnia 2011 r. w sprawie wzorów formularzy umowy gwarancji bankowej, umowy gwarancji ubezpieczeniowej oraz umowy ubezpieczenia na rzecz klientów, wymaganych w związku z działalnością wykonywaną przez organizatorów turystyki i pośredników turystycznych (Dz. U. z 2011 r. poz. 499).

2. Rekomendowane rozwiązanie, w tym planowane narzędzia interwencji i oczekiwany efekt

Zmiany prawne wprowadzone przez nowe rozporządzenie dotyczą przede wszystkim określenia wzoru umowy o turystyczny rachunek powierniczy. W dotychczasowym stanie prawnym przedsiębiorca w przypadku posiadania zabezpieczenia finansowego na wypadek niewypłacalności w postaci przyjmowania wpłat od klientów wyłącznie na rachunek powierniczy, był zobowiązany do złożenia marszałkowi województwa jedynie oświadczenia o przyjmowaniu wpłat na ten rachunek. W związku z sygnałami odnośnie wątpliwości co do rzeczywistego przyjmowania wpłat klientów na rachunek powierniczy i trudności w monitorowaniu adekwatności i skuteczności tego rodzaju zabezpieczenia w projekcie ustawy z dnia O imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych wprowadzono obowiązek składania przez

przedsiębiorców również umowy o turystyczny rachunek powierniczy, a także określono tryb wypłaty środków z tego rachunku. W związku z powyższym za zasadną należy uznać potrzebę określenia wzoru umowy o turystyczny rachunek powierniczy.

Ponadto niniejsze rozporządzenie określa nowe wzory formularzy gwarancji bankowej, gwarancji ubezpieczeniowej i umowy ubezpieczenia na rzecz klientów, co wynika z konieczności ich dostosowania do zmian wynikających z regulacji ustawy z dnia ... o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych.

3. Jak problem został rozwiązany w innych krajach, w szczególności krajach członkowskich OECD/UE?

W państwach Unii Europejskiej występują różne systemy zabezpieczeń finansowych na wypadek niewypłacalności organizatorów turystyki i przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych, a także różne sposoby ich weryfikacji i nadzoru, czy to przez organy administracji państwowej, czy przez samorząd branżowy, prowadzące wykazy podmiotów posiadających uprawnienia do wykonywania wskazanej wyżej działalności. W niektórych państwach zabezpieczenia mają formę jednego filaru (np. w postaci gwarancji ubezpieczeniowej), w innych występują dwa filary zabezpieczeń. Brak jest danych dotyczących szczegółowej treści umów gwarancji ubezpieczeniowych czy bankowych wymaganych od przedsiębiorców w innych krajach UE. Brak jest również informacji odnośnie stosowania w innych krajach instytucji rachunku powierniczego.

4. Podmioty, na które oddziałuje projekt

Grupa	Wielkość	Źródło danych	Oddziaływanie
Organizatorzy turystyki i pośrednicy turystyczni (pośrednicy turystyczni staną się organizatorami turystyki)	4 301	Centralna Ewidencja Organizatorów Turystyki i Pośredników Turystycznych (stan na dzień 17.03.2017 r.)	<u>Bezpośrednie</u> Obowiązek posiadania zabezpieczenia finansowego w formie gwarancji ubezpieczeniowej, gwarancji bankowej, umowy ubezpieczenia na rzecz podróży lub umowy o turystyczny rachunek powierniczy o wymaganej treści, w celu zapewnienia skutecznej ochrony podróży. Obowiązek składania marszałkowi województwa umowy o turystyczny rachunek powierniczy w przypadku pobierania wpłat od podróży na ten rachunek.

Podmioty oferujące pakiety dynamiczne, nieobjęte dotychczasową regulacją (nowi organizatorzy turystyki)	468 w tym: turystyczne obiekty noclegowe, linie lotnicze, wypożyczalnie samochodów, podmioty świadczące usługi transportu pasażerskiego lądowego, agenci turyści	wyliczenie w załączniku nr 1. Wyliczenie liczby podmiotów oferujących pakiety dynamiczne	<u>Bezpośrednie</u> Obowiązek posiadania zabezpieczenia finansowego w formie gwarancji ubezpieczeniowej, gwarancji bankowej, umowy ubezpieczenia na rzecz podróży lub umowy o turystyczny rachunek powierniczy o wymaganej treści, w celu zapewnienia skutecznej ochrony podróży. Obowiązek składania marszałkowi województwa umowy o turystyczny rachunek powierniczy w przypadku pobierania wpłat od podróży na ten rachunek.
Podmioty niebędące przedsiębiorcami, a zajmujące się nieokazjonalnie (w sposób ciągły, częściej niż kilka razy w roku) organizowaniem imprez turystycznych dla dużej grupy podróży	Liczebność grupy niemożliwa do oszacowania. Wśród grupy tej możemy wyróżnić: jednostki organizacyjne kościołów i związków wyznaniowych, stowarzyszenia i fundacje, szkoły, kluby sportowe.	Potencjalna grupa spośród której wielce prawdopodobne jest to, że będą znajdowały się podmioty organizujące imprezy turystyczne znajduje się w załączniku nr 2. Dane statystyczne dotyczące podmiotów niebędących przedsiębiorcami	<u>Bezpośrednie</u> Obowiązek posiadania zabezpieczenia finansowego w formie gwarancji ubezpieczeniowej, gwarancji bankowej, umowy ubezpieczenia na rzecz podróży lub umowy o turystyczny rachunek powierniczy o wymaganej treści, w celu zapewnienia skutecznej ochrony podróży. Obowiązek składania marszałkowi województwa umowy o turystyczny rachunek powierniczy w przypadku pobierania wpłat od podróży na ten rachunek.
Podmioty ułatwiające nabywanie powiązanych usług turystycznych	1 164	wyliczenie w załączniku nr 1. Wyliczenie liczby podmiotów oferujących pakiety dynamiczne	<u>Bezpośrednie</u> Obowiązek posiadania zabezpieczenia finansowego w formie gwarancji ubezpieczeniowej, gwarancji bankowej, umowy ubezpieczenia na rzecz podróży lub umowy

			o turystyczny rachunek powierniczy o wymaganej treści, w celu zapewniania skutecznej ochrony podróżnym. Obowiązek składania marszałkowi województwa umowy o turystyczny rachunek powierniczy w przypadku pobierania wpłat od podróżnych na ten rachunek.
Obywatele: 1) korzystający z imprez turystycznych dotychczas objęci ochroną 2) korzystający z pakietów dynamicznych (imprez turystycznych i PUT) dotychczas nieobjęci ochroną 3) korzystający z imprez turystycznych i PUT oferowanych przez podmioty niebędące przedsiębiorcami, a zajmujące się nieokazjonalnie organizowaniem imprez turystycznych dla dużej grupy podróżnych	1) Liczba turystów korzystających z imprez turystycznych organizowanych przez biura podróży: 2,88 mln 2) Liczba pakietów dynamicznych zakupionych przez obywateli, którzy nie są dotychczas objęci regulacją: 5,05 mln 3) Liczebność grupy niemożliwa do oszacowania	1) Szacując liczebność grupy wzięto pod uwagę wyjazdy zagraniczne oraz wyjazdy krajowe długoterminowe i krajowe krótkoterminowe, w przypadku których konsumenci korzystają z usług biur podróży. MSiT, na podstawie badań GUS, szacuje, że w 2015 r. Polacy w wieku 15 i więcej lat uczestniczyli w 10,9 mln turystycznych podróży za granicę (w tym 22,6% korzystało z usług biur podróży) oraz w 15,7 mln krajowych podróży długoterminowych (w tym 1,9% korzystało z usług biur podróży) i w 24,2 mln krajowych podróży krótkoterminowych (w tym 0,5% korzystało z usług biur podróży). 2) Szacując liczebność grupy wzięto pod uwagę wyjazdy zagraniczne (10,9 mln) oraz wyjazdy krajowe długoterminowe (15,7 mln). Komisja Europejska podaje, że w Polsce 19% rynku turystycznego stanowią pakiety dynamiczne – czyli ok. 5,05 mln podróży realizowanych jest w Polsce jako pakiety dynamiczne (imprezy turystyczne i PUT). 3) patrz załącznik nr 2 Dane statystyczne dotyczące podmiotów niebędących	<u>Pośrednie</u> Zwiększenie poziomu ochrony podróżnych na wypadek niewypłacalności organizatorów turystyki i przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych wykonujących działalność na terenie Polski i przyjmujących wpłaty na turystyczny rachunek powierniczy.

		przedsiębiorcami	
Marszałkowie województw	16	-	<u>Bezpośrednie</u> 1) Przyjmowanie od przedsiębiorców umów o turystyczny rachunek powierniczy. 2) Monitorowanie realizacji obowiązku posiadania adekwatnego zabezpieczenia finansowego na wypadek niewypłacalności.
Minister właściwy ds. turystyki	1	-	<u>Pośrednie</u> Monitorowanie realizacji obowiązku posiadania adekwatnego zabezpieczenia finansowego na wypadek niewypłacalności.

5. Informacje na temat zakresu, czasu trwania i podsumowanie wyników konsultacji

Projekt rozporządzenia w III kwartale 2017 r. zostanie przekazany do konsultacji publicznych według rozdzielnika, w którym znajdują się: marszałkowie województw, Związek Województw RP i Związek Miast i Gmin Morskich oraz podmioty branży turystycznej zrzeszające organizatorów turystyki (Polska Izba Turystyki, Izba Turystyki Rzeczypospolitej Polskiej, Polski Związek Organizatorów Turystyki, Ogólnopolskie Stowarzyszenie Agentów Turystycznych, Polski Związek Prywatnych Pracodawców Turystyki „Lewiatan”, Polski Związek Motorowy, Polskie Towarzystwo Turystyczno-Krajoznawcze, Stowarzyszenie „Konferencje i Kongresy w Polsce”, Stowarzyszenie Organizatorów Incentive Travel, Polska Izba Turystyki Młodzieżowej), bankowo-ubezpieczeniowej (Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny, Komisja Nadzoru Finansowego, Polska Izba Ubezpieczeń, Związek Banków Polskich) oraz organizacje zajmujące się ochroną konsumentów (Federacja Konsumentów, Stowarzyszenie Konsumentów Polskich, Europejskie Centrum Konsumenckie, Rzecznik Finansowy).

Projekt zostanie umieszczony w Biuletynie Informacji Publicznej Ministerstwa Sportu i Turystyki oraz w Biuletynie Informacji Publicznej Rządowego Centrum Legislacji w zakładce Rządowy Proces Legislacyjny.

6. Wpływ na sektor finansów publicznych

(ceny stałe z 2017 r.)	Skutki w okresie 10 lat od wejścia w życie zmian [mln zł]											
	0	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	Łącznie (0–10)
Dochody ogółem	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
budżet państwa	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
JST	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
pozostałe jednostki (oddzielnie)												
Wydatki ogółem	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
budżet państwa	0	0		0	0	0	0	0	0	0	0	0
JST (finansowanie z budżetu państwa)	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
pozostałe jednostki (oddzielnie)												

Saldo ogółem	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
budżet państwa	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
JST (finansowanie z budżetu państwa	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
pozostałe jednostki (oddzielnie)	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
Źródła finansowania												
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń.	Wejście w życie projektowanego rozporządzenia nie wpłynie na sektor finansów publicznych, w tym budżet państwa i budżety jednostek samorządu terytorialnego.											
7. Wpływ na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorców oraz na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe												
Skutki												
Czas w latach od wejścia w życie zmian		0	1	2	3	5	10	Łącznie (0–10)				
W ujęciu pieniężnym (w mln zł, ceny stałe z 2017 r.)	duże przedsiębiorstwa	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw											
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
W ujęciu niepieniężnym	duże przedsiębiorstwa	-										
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw	-										
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe	Regulacja pozytywnie wpłynie na ochronę interesów klientów biur podróży, ze względu na zwiększenie skuteczności zabezpieczenia finansowego na wypadek niewypłacalności w formie turystycznego rachunku powierniczego.										
	budżet państwa	-										
	Jednostki samorządu terytorialnego	-										
Niemierzalne	Budżet państwa, jednostki samorządu terytorialnego	-										
	Organizatorzy turystyki i przedsiębiorcy ułatwiający nabywanie powiązanych usług	Regulacja pozytywnie wpłynie na zwiększenie zaufania podróżnych do organizatorów turystyki i przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych przyjmujących wpłaty na turystyczny rachunek powierniczy.										

	turystycznych	
	Obywatele korzystający z imprez turystycznych i przedsiębiorcy ułatwiający nabywanie powiązanych usług turystycznych	Regulacja pozytywnie wpłynie na zwiększenie zaufania klientów do organizatorów turystyki i przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych oraz na wzrost poziomu ochrony klientów korzystających z usług tych podmiotów, w szczególności przyjmujących wpłaty na turystyczny rachunek powierniczy.
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	-	
8. Zmiana obciążeń regulacyjnych (w tym obowiązków informacyjnych) wynikających z projektu		
☐ nie dotyczy		
Wprowadzane są obciążenia poza bezwzględnie wymaganymi przez UE (szczegóły w odwróconej tabeli zgodności).	☐ tak ☐ nie ☒ nie dotyczy	
☐ zmniejszenie liczby dokumentów ☐ zmniejszenie liczby procedur ☐ skrócenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:	☒ zwiększenie liczby dokumentów ☒ zwiększenie liczby procedur ☐ wydłużenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:	
Wprowadzane obciążenia są przystosowane do ich elektronizacji.	☐ tak ☒ nie ☐ nie dotyczy	
Komentarz: Rozporządzenie wpłynie na zwiększenie obowiązków nałożonych na organizatorów turystyki i przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych.		
9. Wpływ na rynek pracy		
Rozporządzenie nie będzie miało wpływu na rynek pracy.		
10. Wpływ na pozostałe obszary		
☐ środowisko naturalne ☐ sytuacja i rozwój regionalny ☒ inne: ochrona klienta	☐ demografia ☐ mienie państwowe	☐ informatyzacja ☐ zdrowie
Omówienie wpływu	Regulacja pozytywnie wpłynie na ochronę interesów klientów biur podróży, ze względu na zwiększenie skuteczności zabezpieczenia finansowego na wypadek niewypłacalności w formie turystycznego rachunku powierniczego.	
11. Planowane wykonanie przepisów aktu prawnego		
Rozporządzenie wejdzie w życie z dniem 1 lipca 2018 r.		

12. W jaki sposób i kiedy nastąpi ewaluacja efektów projektu oraz jakie mierniki zostaną zastosowane?

Z uwagi na zakres projektowanego rozporządzenia brak jest konieczności ewaluacji efektów zaproponowanych rozwiązań.

13. Załączniki (istotne dokumenty źródłowe, badania, analizy itp.)

Załącznik nr 1. Wyliczenie liczby podmiotów oferujących pakiety dynamiczne

Załącznik nr 2. Dane statystyczne dotyczące podmiotów niebędących przedsiębiorcami.

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA SPORTU I TURYSTYKI¹⁾

z dnia

**w sprawie Centralnej Ewidencji Organizatorów Turystyki i Podmiotów Ułatwiających
Nabywanie Powiązanych Usług Turystycznych**

Na podstawie art. 29 ust. 5 ustawy z dnia ... o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych (Dz. U. poz. ...) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa organizację, szczegółowy sposób prowadzenia Centralnej Ewidencji Organizatorów Turystyki i Przedsiębiorców Ułatwiających Nabywanie Powiązanych Usług Turystycznych, zwanej dalej „Ewidencją”, oraz tryb udzielania informacji o danych objętych wpisem do Ewidencji.

§ 2. Ilekroć w rozporządzeniu jest mowa o zabezpieczeniu finansowym – oznacza to zabezpieczenie finansowe w formie określonej w art. 4 pkt 14 ustawy z dnia ... o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych, zwanej dalej „ustawą”.

§ 3. Marszałek województwa wprowadza dane do prowadzonej w systemie teleinformatycznym Ewidencji, w formie ksiąg ewidencyjnych prowadzonych dla każdego przedsiębiorcy, zwanych dalej „księgami ewidencyjnymi”.

§ 4. 1. Księgę ewidencyjną sporządza się odrębnie dla każdego przedsiębiorcy wpisanego do Ewidencji oraz opatruje się numerem.

2. Księga ewidencyjna składa się z trzech działów.

3. W księdze ewidencyjnej zamieszcza się następujące dane:

- 1) w dziale pierwszym:
 - a) numer ewidencyjny,
 - b) datę wpisu do Ewidencji,
 - c) firmę przedsiębiorcy,

¹⁾ Minister Sportu i Turystyki kieruje działem administracji rządowej – turystyka, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 17 listopada 2015 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Sportu i Turystyki (Dz. U. poz. 1911).

- d) siedzibę i adres przedsiębiorcy, a w przypadku gdy przedsiębiorca jest osobą fizyczną – adres miejsca wykonywania działalności objętej wpisem do rejestru organizatorów turystyki i przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych, zwanego dalej „rejestrem”, lub adres zamieszkania, jeżeli jest on taki sam, jak adres miejsca wykonywania tej działalności, nazwę kraju, w którym znajduje się odpowiednio siedziba, miejsce wykonywania działalności objętej wpisem do rejestru lub miejsce zamieszkania,
 - e) adres do doręczeń,
 - f) numer telefonu, jeżeli przedsiębiorca go posiada,
 - g) adres e-mail, jeżeli przedsiębiorca go posiada,
 - h) numer identyfikacji podatkowej NIP, jeżeli przedsiębiorca go posiada,
 - i) oznaczenie formy prawnej przedsiębiorcy,
 - j) rodzaj działalności objętej wpisem do rejestru,
 - k) zakres terytorialny wykonywanej działalności objętej wpisem do rejestru,
 - l) wskazanie głównego miejsca i adresu wykonywania działalności objętej wpisem do rejestru oraz oddziałów i ich adresów,
 - m) organ dokonujący wpisu do rejestru oraz numer i datę wydania zaświadczenia o wpisie do rejestru,
 - n) poprzednie numery ewidencyjne, jeżeli przedsiębiorca wpisany do Ewidencji został utworzony w wyniku przekształcenia innego podmiotu lub połączenia innych podmiotów;
- 2) w dziale drugim:
- a) informacje o formie zabezpieczenia finansowego oraz o podmiocie udzielającym zabezpieczenia finansowego, a w przypadku turystycznego rachunku powierniczego – o podmiocie prowadzącym ten rachunek,
 - b) w przypadku posiadania zabezpieczenia finansowego w formie gwarancji bankowej, gwarancji ubezpieczeniowej lub umowy ubezpieczenia na rzecz podróży, informacje o wysokości sumy zabezpieczenia finansowego w walucie, w której to zabezpieczenie finansowe zostało udzielone, wraz z podaniem jej równowartości w euro, przy zastosowaniu kursu średniego euro ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski po raz pierwszy w roku, w którym zostało ono udzielone oraz dacie upływu ważności zabezpieczenia finansowego, lub

- c) w przypadku przyjmowania przez przedsiębiorcę wpłat podróżnych wyłącznie na turystyczny rachunek powierniczy, informację o dacie złożenia przez przedsiębiorcę oświadczenia, o którym mowa w art. 20 ust. 5 ustawy oraz dacie upływu ważności umowy o turystyczny rachunek powierniczy,
 - d) termin i wysokość przyjmowanych przez przedsiębiorców przedpłat od podróżnych, zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 10 ustawy, a w przypadku przyjmowania przez przedsiębiorcę wpłat podróżnych na turystyczny rachunek powierniczy, zgodnie z art. 8 ust. 2 pkt 3 ustawy, wskazanie, że działalność prowadzona jest wyłącznie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;
- 3) w dziale trzecim, informacje dotyczące:
- a) wykreślenia przedsiębiorcy z rejestru oraz zakazu wykonywania działalności objętej wpisem do rejestru, dokonanych z urzędu przez marszałka województwa, wraz z datą wykreślenia i terminem obowiązywania zakazu,
 - b) wykreślenia przedsiębiorcy z rejestru oraz zakazu wykonywania działalności objętej wpisem do rejestru, dokonanych przez marszałka województwa na wniosek Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego, wraz z datą wykreślenia i terminem obowiązywania zakazu,
 - c) wykreślenia przedsiębiorcy z rejestru na wniosek przedsiębiorcy lub wykreślenia przedsiębiorcy przez marszałka województwa z urzędu po uzyskaniu informacji o śmierci przedsiębiorcy lub po uzyskaniu informacji z Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej albo Krajowego Rejestru Sądowego o wykreśleniu przedsiębiorcy, wraz z datą wykreślenia,
 - d) wykreślenia przedsiębiorcy z rejestru w wypadku niepowiadomienia przez przedsiębiorcę o wznowieniu wykonywania działalności organizatora turystyki lub przedsiębiorcy ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych po upływie okresu zawieszenia,
 - e) wszczęcia postępowania w sprawie wykreślenia z rejestru wraz z jego datą,
 - f) zawieszenia i przedłużenia zawieszenia wykonywania działalności objętej wpisem do rejestru wraz z ich datami,
 - g) oświadczeń o niewypłacalności przedsiębiorcy lub informacji marszałka województwa o uruchomieniu zabezpieczenia finansowego bez tego oświadczenia, jeżeli okoliczności w oczywisty sposób wskazywały że organizator turystyki lub przedsiębiorca ułatwiający nabywanie powiązanych usług turystycznych nie był

w stanie wywiązać się z umów zawartych z podróżnymi oraz zapewnić pokrycia kosztów kontynuacji imprezy turystycznej lub kosztów powrotu podróżnych do kraju lub zapewnić podróżnym zwrotu wpłat lub ich części wniesionych tytułem zapłaty za imprezę turystyczną lub powiązane usługi turystyczne, które nie zostały lub nie zostaną zrealizowane.

4. Wpisowi do Ewidencji podlegają zmiany lub uzupełnienia danych zamieszczonych w rejestrze.

5. Informacje, o których mowa w ust. 3 lit. e usuwa się z Ewidencji z dniem, w którym stała się ostateczna decyzja:

- 1) o wykreśleniu przedsiębiorcy z rejestru lub o zakazie wykonywania działalności objętej wpisem do rejestru, z jednoczesnym wpisaniem informacji, o których mowa w ust. 3 pkt 3 lit. a lub b, albo
- 2) o umorzeniu postępowania w sprawie wykreślenia z rejestru.

6. Informacje o zawieszeniu wykonywania działalności objętej wpisem do rejestru, o których mowa w ust. 3 lit. f, usuwa się z Ewidencji po powiadomieniu przez przedsiębiorcę o wznowieniu wykonywania działalności objętej wpisem do rejestru.

7. Księgę ewidencyjną przedsiębiorcy usuwa się z Ewidencji:

- 1) po upływie terminu obowiązywania zakazu wykonywania działalności objętej wpisem do rejestru;
- 2) z dniem, w którym stała się ostateczna decyzja o wykreśleniu przedsiębiorcy z rejestru, wydana na wniosek przedsiębiorcy;
- 3) z dniem, w którym stała się ostateczna decyzja o wykreśleniu z rejestru, wydana w związku z niepowiadomieniem przez przedsiębiorcę o wznowieniu wykonywania działalności organizatora turystyki lub przedsiębiorcy ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych po upływie okresu zawieszenia.

§ 5. Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny udostępni na stronie internetowej funkcjonalność pozwalającą na wygenerowanie dokumentu zawierającego dane objęte wpisem oraz datę jego wystawienia w postaci elektronicznej albo w formie wydruku papierowego, który stanowić będzie potwierdzenie wpisu do Ewidencji w zakresie danych objętych wpisem, na dzień wygenerowania dokumentu.

§ 6. 1. Katalog przedsiębiorców wykreślonych z rejestru z urzędu lub na wniosek Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego i objętych zakazem wykonywania działalności objętej wpisem do rejestru zawiera następujące dane:

- 1) numer ewidencyjny przedsiębiorcy;
- 2) numer zaświadczenia o wpisie do rejestru;
- 3) firmę przedsiębiorcy, jego siedzibę i adres, a w przypadku gdy przedsiębiorca jest osobą fizyczną – adres miejsca wykonywania działalności objętej wpisem do rejestru lub adres zamieszkania, jeżeli jest on taki sam, jak adres miejsca wykonywania tej działalności, wraz z województwem;
- 4) termin obowiązywania zakazu wykonywania działalności objętej wpisem do rejestru.

2. Katalog przedsiębiorców, którzy wykonywali działalność bez wymaganego wpisu do rejestru, zawiera następujące dane:

- 1) numer ewidencyjny przedsiębiorcy;
- 2) datę wpisu do wykazu;
- 3) firmę przedsiębiorcy, jego siedzibę i adres, a w przypadku gdy przedsiębiorca jest osobą fizyczną – adres miejsca wykonywania działalności objętej wpisem do rejestru lub adres zamieszkania, jeżeli jest on taki sam, jak adres miejsca wykonywania tej działalności, wraz z województwem;
- 4) oznaczenie formy prawnej przedsiębiorcy;
- 5) termin obowiązywania zakazu wykonywania działalności objętej wpisem do rejestru.

3. Katalog przedsiębiorców, wobec których wszczęto postępowanie w sprawie wykreślenia z rejestru, zawiera następujące dane:

- 1) numer ewidencyjny przedsiębiorcy;
- 2) numer zaświadczenia o wpisie do rejestru;
- 3) firmę przedsiębiorcy, jego siedzibę i adres, a w przypadku gdy przedsiębiorca jest osobą fizyczną – adres miejsca wykonywania działalności objętej wpisem do rejestru lub adres zamieszkania, jeżeli jest on taki sam, jak adres miejsca wykonywania tej działalności, wraz z województwem;
- 4) datę wszczęcia postępowania w sprawie wykreślenia z rejestru.

4. Katalog przedsiębiorców, którzy złożyli oświadczenie o niewypłacalności lub w przypadku których marszałek województwa wydał dyspozycję wypłaty środków z zabezpieczeń finansowych bez uzyskania tego oświadczenia, zawiera następujące dane:

- 1) numer ewidencyjny przedsiębiorcy;

- 2) numer zaświadczenia o wpisie do rejestru;
- 3) firmę przedsiębiorcy, jego siedzibę i adres, a w przypadku gdy przedsiębiorca jest osobą fizyczną – adres miejsca wykonywania działalności objętej wpisem do rejestru lub adres zamieszkania, jeżeli jest on taki sam, jak adres miejsca wykonywania tej działalności, wraz z województwem;
- 4) datę złożenia przez przedsiębiorcę oświadczenia o niewypłacalności lub w przypadku przedsiębiorców, co do których marszałek województwa wydał dyspozycję wypłaty środków z zabezpieczeń finansowych bez uzyskania tego oświadczenia datę złożenia tej dyspozycji przez marszałka województwa.

§ 7. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 lipca 2018 r.²⁾

MINISTER SPORTU I TURYSTYKI

²⁾ Niniejsze rozporządzenie było poprzedzone rozporządzeniem Ministra Sportu i Turystyki z dnia 9 listopada 2016 r. w sprawie Centralnej Ewidencji Organizatorów Turystyki i Pośredników Turystycznych (Dz. U. poz. 1861), które traci moc z dniem 1 lipca 2018 r.

UZASADNIENIE

I. Wyjaśnienie potrzeby i celu wydania rozporządzenia

Rozporządzenie zawarte w przedmiotowym projekcie stanowiło będzie realizację upoważnienia ustawowego zawartego w art. 29 ust. 5 ustawy z dnia ... o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych (Dz. U. poz. ...). Ustawa ta wdraża do krajowego porządku prawnego dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2302 z dnia 25 listopada 2015 r. w sprawie imprez turystycznych i powiązanych usług turystycznych i zastąpi obowiązującą obecnie ustawę z dnia 29 sierpnia 1997 r. o usługach turystycznych (Dz. U. z 2016 r. poz. 187, z późn. zm.) w zakresie działalności dotyczącej organizowania imprez turystycznych. Na mocy niniejszego rozporządzenia Minister Sportu i Turystyki określa zasady prowadzenia Centralnej Ewidencji Organizatorów Turystyki i Przedsiębiorców Ułatwiających Nabywanie Powiązanych Usług Turystycznych. Projekt zawiera szczegółowe dane dotyczące organizacji, sposobu prowadzenia Centralnej Ewidencji Organizatorów Turystyki i Przedsiębiorców Ułatwiających Nabywanie Powiązanych Usług Turystycznych oraz trybu udzielania informacji o danych objętych wpisem do Ewidencji, co stanowi realizację wytycznych ustawowych zawartych w upoważnieniu do wydania tego rozporządzenia. Zmiany organizacji Ewidencji wynikają z objęcia regulacjami ustawy o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych zupełnie nowej grupy podmiotów, tj. przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych. Ponadto zostanie stworzony zupełnie nowy system teleinformatyczny obsługujący Ewidencję, co także będzie miało wpływ na jej ostateczny kształt.

II. Przedstawienie istniejącego stanu rzeczy w dziedzinie, która ma być unormowana

Rozporządzenie zastąpi obowiązujące rozporządzenie Ministra Sportu i Turystyki z dnia 9 listopada 2016 r. w sprawie Centralnej Ewidencji Organizatorów Turystyki i Pośredników Turystycznych (Dz. U. z 2016 r. poz. 1861). Rozporządzenie to w aktualnym stanie prawnym określa organizację, szczegółowy sposób prowadzenia Centralnej Ewidencji Organizatorów Turystyki i Pośredników Turystycznych oraz tryb udzielania informacji o danych objętych wpisem do Ewidencji. Nowe rozporządzenie dostosuje dotychczasowe przepisy do nowego stanu prawnego, a także uwzględni zmiany wynikające z utworzenia nowego systemu

teleinformatycznego, który będzie obsługiwał Centralną Ewidencję Organizatorów Turystyki i Przedsiębiorców Ułatwiających Nabywanie Powiązanych Usług Turystycznych.

III. Wykazanie różnic między dotychczasowym a projektowanym stanem prawnym

Zmiany wprowadzone przez nowe rozporządzenie wynikają z objęcia regulacjami ustawy z dnia ... o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych zupełnie nowej grupy podmiotów, tj. przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych, a także uproszczenia procesu wprowadzania i publikowania danych zawartych w Centralnej Ewidencji Organizatorów Turystyki i Przedsiębiorców Ułatwiających Nabywanie Powiązanych Usług Turystycznych.

Marszałkowie województw będą wprowadzać dane do Ewidencji bez konieczności przysyłania ministrowi właściwemu do spraw turystyki kopii dokumentów stanowiących podstawę wpisu do Ewidencji. Nie będzie wymagana także akceptacja wpisów przez ministra właściwego do spraw turystyki, więc dane będą bezpośrednio publikowane. Udostępniona zostanie także funkcjonalność pozwalająca na wygenerowanie dokumentu zawierającego dane objęte wpisem do Ewidencji o mocy równej zaświadczeniu wydanemu przez marszałka województwa.

Projekt nie wymaga przedstawienia właściwym organom i instytucjom Unii Europejskiej, w tym Europejskiemu Bankowi Centralnemu, w celu uzyskania opinii, dokonania powiadomienia, konsultacji albo uzgodnienia.

Stosownie do postanowień art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2017 r. poz. 248) oraz § 4 i § 52 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów (M.P. z 2016 r. poz. 1006 i 1204) projekt rozporządzenia został udostępniony na stronie podmiotowej Rządowego Centrum Legislacji, w serwisie Rządowy Proces Legislacyjny oraz w Biuletynie Informacji Publicznej Ministerstwa Sportu i Turystyki.

Projekt jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Rozporządzenie wejdzie w życie z dniem 1 lipca 2018 r.

Nazwa projektu Projekt rozporządzenia Ministra Sportu i Turystyki w sprawie Centralnej Ewidencji Organizatorów Turystyki i Przedsiębiorców Ułatwiających Nabywanie Powiązanych Usług Turystycznych Ministerstwo wiodące i ministerstwa współpracujące Ministerstwo Sportu i Turystyki Osoba odpowiedzialna za projekt w randze Ministra, Sekretarza Stanu lub Podsekretarza Stanu Dariusz Rogowski, Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Sportu i Turystyki Kontakt do opiekuna merytorycznego projektu Joanna Jędrzejewska-Debortoli, Dyrektor Departamentu Turystyki, Ministerstwo Sportu i Turystyki Tel.: (22) 24 43 172; Fax: (22) 24 47 301 joanna.jedrzejewska-debortoli@msit.gov.pl	Data sporządzenia: 17 lipca 2017 r. Źródło: Upoważnienie ustawowe art. 29 ust. 5 ustawy z dnia ... o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych (Dz. U. poz. ...) Nr w wykazie prac Lp.: ... w wykazie prac legislacyjnych Ministra Sportu i Turystyki

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Jaki problem jest rozwiązywany?

Projekt rozporządzenia Ministra Sportu i Turystyki w sprawie Centralnej Ewidencji Organizatorów Turystyki i Przedsiębiorców Ułatwiających Nabywanie Powiązanych Usług Turystycznych został opracowany w związku z delegacją ustawową zawartą w art. 29 ust. 5 ustawy z dnia ... o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych (Dz. U. poz. ...). Ustawa ta zastępuje ustawę z dnia 29 sierpnia 1997 r. o usługach turystycznych w zakresie dotyczącym organizatorów turystyki, pośredników turystycznych i agentów turystycznych. Zmiana przepisów wskazuje na potrzebę wydania nowego rozporządzenia w sprawie Centralnej Ewidencji Organizatorów Turystyki i Przedsiębiorców Ułatwiających Nabywanie Powiązanych Usług Turystycznych, które zastąpi rozporządzenie z 9 listopada 2016 r. w sprawie Centralnej Ewidencji Organizatorów Turystyki i Pośredników Turystycznych (Dz. U. z 2016 r. poz. 1861).

2. Rekomendowane rozwiązanie, w tym planowane narzędzia interwencji i oczekiwany efekt

Zmiany prawne wprowadzone przez nowe rozporządzenie będą przede wszystkim dotyczyły zasad prowadzenia Centralnej Ewidencji Organizatorów Turystyki i Przedsiębiorców Ułatwiających Nabywanie Powiązanych Usług Turystycznych (zwana dalej „Ewidencją”), która zastąpi dotychczasową Centralną Ewidencję Organizatorów Turystyki i Pośredników Turystycznych. Określony zostanie szczegółowy sposób organizacji i prowadzenia Ewidencji, a także tryb udzielania informacji o danych objętych wpisem do Ewidencji. Nowe rozporządzenie umożliwia dokonywanie wpisów przez marszałków województw bez konieczności ich akceptacji przez ministra właściwego do spraw turystyki. Ponadto, stworzony zostanie nowy system teleinformatyczny do obsługi Ewidencji.

3. Jak problem został rozwiązany w innych krajach, w szczególności krajach członkowskich OECD/UE?

W państwach Unii Europejskiej występują różne systemy zabezpieczeń finansowych na wypadek niewypłacalności organizatorów imprez turystycznych i przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych, a także różne sposoby ich weryfikacji, czy to przez organy administracji państwowej, czy przez samorząd branżowy, prowadzące wykazy podmiotów posiadających uprawnienia do wykonywania działalności organizatorów imprez turystycznych i w zakresie ułatwiania nabywania powiązanych usług turystycznych, w szczególności weryfikujące legalność wykonywanej działalności oraz spełnianie obowiązku w zakresie posiadania przez te podmioty zabezpieczenia finansowego na rzecz podróżnych na wypadek niewypłacalności.

4. Podmioty, na które oddziałuje projekt

Grupa	Wielkość	Źródło danych	Oddziaływanie
Organizatorzy turystyki i pośrednicy turystyczni (pośrednicy turystyczni staną się	4 301	Centralna Ewidencja Organizatorów Turystyki i Pośredników Turystycznych (stan na dzień 17.03.2017 r.)	<u>Bezpośrednie</u> Weryfikacja poprawności wpisywanych do Ewidencji danych oraz możliwość samodzielnego dokonywania

organizatorami turystyki)			wydruków z Ewidencji, które mogą stanowić potwierdzenie wpisu do Ewidencji w zakresie danych objętych wpisem na dzień wykonania wydruku.
Podmioty oferujące pakiety dynamiczne, nieobjęte dotychczasową regulacją (nowi organizatorzy turystyki)	468 w tym: turystyczne obiekty noclegowe, linie lotnicze, wypożyczalnie samochodów, podmioty świadczące usługi transportu pasażerskiego lądowego, agenci turystyczni	wyliczenie w załączniku nr 1. Wyliczenie liczby podmiotów oferujących pakiety dynamiczne	<u>Bezpośrednie</u> Określenie zasad i warunków działalności tych podmiotów. Nałożenie na te podmioty obciążeń regulacyjnych, które dotyczą podmiotów objętych aktualnie obowiązującą regulacją. Weryfikacja poprawności wpisywanych do Ewidencji danych oraz możliwość samodzielnego dokonywania wydruków z Ewidencji, które mogą stanowić potwierdzenie wpisu do Ewidencji w zakresie danych objętych wpisem na dzień wykonania wydruku.
Podmioty niebędące przedsiębiorcami, a zajmujące się nieokazjonalnie (w sposób ciągły, częściej niż kilka razy w roku) organizowaniem imprez turystycznych dla dużej grupy podróżnych	Liczebność grupy niemożliwa do oszacowania. Wśród grupy tej możemy wyróżnić: jednostki organizacyjne kościołów i związków wyznaniowych, stowarzyszenia i fundacje, szkoły, kluby sportowe.	Potencjalna grupa spośród której wielce prawdopodobne jest to, że będą znajdowały się podmioty organizujące imprezy turystyczne znajduje się w załączniku nr 2. Dane statystyczne dotyczące podmiotów niebędących przedsiębiorcami	<u>Bezpośrednie</u> Określenie zasad i warunków działalności tych podmiotów. Nałożenie na te podmioty obciążeń regulacyjnych, które dotyczą podmiotów objętych aktualnie obowiązującą regulacją Weryfikacja poprawności wpisywanych do Ewidencji danych oraz możliwość samodzielnego dokonywania wydruków z Ewidencji, które mogą stanowić potwierdzenie wpisu do Ewidencji w zakresie danych objętych wpisem na dzień wykonania wydruku.
Podmioty ułatwiające nabywanie powiązanych usług turystycznych	1 164	wyliczenie w załączniku nr 1. Wyliczenie liczby podmiotów oferujących pakiety dynamiczne	<u>Bezpośrednie</u> Określenie zasad i warunków działalności tych podmiotów. Nałożenie na te podmioty obciążeń regulacyjnych, które dotyczą podmiotów objętych aktualnie obowiązującą regulacją Weryfikacja poprawności wpisywanych do Ewidencji danych oraz możliwość samodzielnego dokonywania wydruków z Ewidencji, które mogą stanowić potwierdzenie wpisu do Ewidencji w zakresie danych objętych wpisem na dzień wykonania wydruku.

Obywatele: 1) korzystający z imprez turystycznych dotychczas objęci ochroną 2) korzystający z pakietów dynamicznych (imprez turystycznych i PUT) dotychczas nieobjęci ochroną 3) korzystający z imprez turystycznych i PUT oferowanych przez podmioty niebędące przedsiębiorcami, a zajmujące się nieokazjonalnie organizowaniem imprez turystycznych dla dużej grupy podróźnych	1) Liczba turystów korzystających z imprez turystycznych organizowanych przez biura podróży: 2,88 mln 2) Liczba pakietów dynamicznych zakupionych przez obywateli, którzy nie są dotychczas objęci regulacją: 5,05 mln 3) Liczebność grupy niemożliwa do oszacowania	1) Szacując liczebność grupy wzięto pod uwagę wyjazdy zagraniczne oraz wyjazdy krajowe długoterminowe i krajowe krótkoterminowe, w przypadku których konsumenci korzystają z usług biur podróży. MSiT, na podstawie badań GUS, szacuje, że w 2015 r. Polacy w wieku 15 i więcej lat uczestniczyli w 10,9 mln turystycznych podróży za granicę (w tym 22,6% korzystało z usług biur podróży) oraz w 15,7 mln krajowych podróży długoterminowych (w tym 1,9% korzystało z usług biur podróży) i w 24,2 mln krajowych podróży krótkoterminowych (w tym 0,5% korzystało z usług biur podróży). 2) Szacując liczebność grupy wzięto pod uwagę wyjazdy zagraniczne (10,9 mln) oraz wyjazdy krajowe długoterminowe (15,7 mln). Komisja Europejska podaje, że w Polsce 19% rynku turystycznego stanowią pakiety dynamiczne – czyli ok. 5,05 mln podróży realizowanych jest w Polsce jako pakiety dynamiczne (imprezy turystyczne i PUT). 3) patrz załącznik nr 3 Dane statystyczne dotyczące podmiotów niebędących przedsiębiorcami	<u>Bezpośrednie</u> Zapewnienie możliwości samodzielnego sprawdzenia legalności wykonywanej działalności przez podmioty zajmujące się organizowaniem imprez turystycznych i ułatwianiem nabywania powiązanych usług turystycznych, sprawdzenia spełniania obowiązku w zakresie posiadania przez te podmioty zabezpieczenia finansowego na rzecz podróźnych na wypadek niewypłacalności oraz ewentualnych informacji o wszczęciu postępowania w sprawie wykreślenia z rejestru, o wykreśleniu z rejestru i zakazie wykonywania działalności, o zawieszeniu wykonywania działalności lub o niewypłacalności przedsiębiorcy.
Marszałkowie województw	16	-	<u>Bezpośrednie</u> 1) Wprowadzanie danych dotyczących przedsiębiorców posiadających siedzibę w danym województwie do systemu teleinformatycznego Ewidencji, bez konieczności przesyłania kopii dokumentów do MSiT oraz konieczności akceptacji przez MSiT. 2) Objęcie regulacją szerszego grona podmiotów, w tym przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług

			turystycznych 3) Umożliwienie prowadzenia rejestru organizatorów turystyki i przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych w ramach systemu teleinformatycznego Ewidencji.
Minister właściwy ds. turystyki	1	-	<u>Bezpośrednie</u> 1) Udostępnianie na swojej stronie internetowej funkcjonalności pozwalającej na generowanie dokumentu zawierającego dane objęte wpisem do Ewidencji. 2) Objęcie regulacją szerszego grona podmiotów, w tym przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych
Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny prowadzący Turystyczny Fundusz Gwarancyjny	1	-	<u>Bezpośrednie</u> 1) Stworzenie i obsługa nowego systemu teleinformatycznego obsługującego Centralną Ewidencję Organizatorów Turystyki i Przedsiębiorców Ułatwiających Nabywanie Powiązanych Usług Turystycznych. 2) Prowadzenie Ewidencji.

5. Informacje na temat zakresu, czasu trwania i podsumowanie wyników konsultacji

Projekt rozporządzenia w III kwartale 2017 r. zostanie przekazany do konsultacji publicznych według rozdzielnika, w którym znajdują się: marszałkowie województw, Związek Województw RP i Związek Miast i Gmin Morskich oraz podmioty branży turystycznej zrzeszające organizatorów turystyki (Polska Izba Turystyki, Izba Turystyki Rzeczypospolitej Polskiej, Polski Związek Organizatorów Turystyki, Ogólnopolskie Stowarzyszenie Agentów Turystycznych, Polski Związek Prywatnych Pracodawców Turystyki „Lewiatan”, Polski Związek Motorowy, Polskie Towarzystwo Turystyczno-Krajoznawcze, Stowarzyszenie „Konferencje i Kongresy w Polsce”, Stowarzyszenie Organizatorów Incentive Travel, Polska Izba Turystyki Młodzieżowej), bankowo-ubezpieczeniowej (Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny, Komisja Nadzoru Finansowego, Polska Izba Ubezpieczeń, Związek Banków Polskich) oraz organizacje zajmujące się ochroną konsumentów (Federacja Konsumentów, Stowarzyszenie Konsumentów Polskich, Europejskie Centrum Konsumenckie, Rzecznik Finansowy).

Projekt zostanie umieszczony w Biuletynie Informacji Publicznej Ministerstwa Sportu i Turystyki oraz w Biuletynie Informacji Publicznej Rządowego Centrum Legislacji w zakładce Rządowy Proces Legislacyjny.

6. Wpływ na sektor finansów publicznych

[illegible]

	Jednostki samorządu terytorialnego	-
Niemierzalne	Budżet państwa, jednostki samorządu terytorialnego	-
	Organizatorzy turystyki i przedsiębiorcy ułatwiający nabywanie powiązanych usług turystycznych	Regulacja pozytywnie wpłynie na zwiększenie zaufania klientów do organizatorów turystyki i przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych .
	Obywatele korzystający z imprez turystycznych i przedsiębiorcy ułatwiający nabywanie powiązanych usług turystycznych	Regulacja pozytywnie wpłynie na zwiększenie zaufania klientów do organizatorów turystyki i przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych oraz na wzrost poziomu ochrony klientów korzystających z usług tych podmiotów.
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	-	
8. Zmiana obciążeń regulacyjnych (w tym obowiązków informacyjnych) wynikających z projektu		
☐ nie dotyczy		
Wprowadzane są obciążenia poza bezwzględnie wymaganymi przez UE (szczegóły w odwróconej tabeli zgodności).		☐ tak ☐ nie ☒ nie dotyczy
☒ zmniejszenie liczby dokumentów ☒ zmniejszenie liczby procedur ☒ skrócenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:		☐ zwiększenie liczby dokumentów ☐ zwiększenie liczby procedur ☐ wydłużenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:
Wprowadzane obciążenia są przystosowane do ich elektroniczacji.		☒ tak ☐ nie ☐ nie dotyczy
Komentarz: Nowe rozporządzenie umożliwia dokonywanie wpisów przez marszałków województw bez konieczności ich akceptacji przez MSiT, co wpłynie na zmniejszenie liczby procedur administracyjnych.		
9. Wpływ na rynek pracy		
Rozporządzenie nie będzie miało wpływu na rynek pracy.		
10. Wpływ na pozostałe obszary		
☐ środowisko naturalne ☐ sytuacja i rozwój regionalny ☒ inne: ochrona klienta	☐ demografia ☐ mienie państwowe	☒ informatyzacja ☐ zdrowie
Omówienie wpływu	Centralna Ewidencja Organizatorów Turystyki i Przedsiębiorców Ułatwiających Nabywanie Powiązanych Usług Turystycznych będzie prowadzona w postaci elektronicznej przez Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny. Zmiana przepisów spowoduje konieczność utworzenia nowego systemu teleinformatycznego do prowadzenia Ewidencji.	

11. Planowane wykonanie przepisów aktu prawnego
Rozporządzenie wejdzie w życie z dniem 1 lipca 2018 r.
12. W jaki sposób i kiedy nastąpi ewaluacja efektów projektu oraz jakie mierniki zostaną zastosowane?
Z uwagi na zakres projektowanego rozporządzenia brak jest konieczności ewaluacji efektów zaproponowanych rozwiązań.
13. Załączniki (istotne dokumenty źródłowe, badania, analizy itp.)
Załącznik nr 1. Wyliczenie liczby podmiotów oferujących pakiety dynamiczne. Załącznik nr 2. Dane statystyczne dotyczące podmiotów niebędących przedsiębiorcami.

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA SPORTU I TURYSTYKI¹⁾

z dnia

**w sprawie minimalnej funkcjonalności systemu teleinformatycznego obsługującego
Centralną Ewidencję Organizatorów Turystyki i Przedsiębiorców Ułatwiających
Nabywanie Powiązanych Usług Turystycznych**

Na podstawie art. 29 ust. 7 ustawy z dnia ... o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych (Dz. U. poz. ...) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa minimalną funkcjonalność systemu teleinformatycznego tworzonego i prowadzonego przez Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny, zwany dalej „UFG”, zapewniającego możliwość funkcjonowania Centralnej Ewidencji Organizatorów Turystyki i Przedsiębiorców Ułatwiających Nabywanie Powiązanych Usług Turystycznych.

§ 2. System teleinformatyczny zapewnia następującą minimalną funkcjonalność:

- 1) dostęp w zakresie umożliwiającym wprowadzanie danych, ich edycję oraz generowanie statystyk obejmujących wszystkie dane, marszałkom województw oraz ministrowi właściwemu do spraw turystyki;
- 2) możliwość rejestracji/wprowadzania danych w formie ksiąg ewidencyjnych oraz pełną obsługę danych zawartych w Centralnej Ewidencji Organizatorów Turystyki i Przedsiębiorców Ułatwiających Nabywanie Powiązanych Usług Turystycznych w zakresie edycji;
- 3) automatyczne generowanie statystyk, w pełnym zakresie dotyczącym zgromadzonych danych za pomocą wbudowanego narzędzia do generowania raportów, statystyk i analiz na podstawie danych gromadzonych w systemie teleinformatycznym;
- 4) wykonywanie kopii bezpieczeństwa przetwarzanych danych na wypadek awarii;
- 5) całodobową dostępność przez 7 dni w tygodniu;
- 6) mechanizmy umożliwiające uwierzytelnienie i autoryzację użytkowników;
- 7) bezpieczeństwo przetwarzanych danych;

¹⁾ Minister Sportu i Turystyki kieruje działem administracji rządowej – turystyka, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 17 listopada 2015 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Sportu i Turystyki (Dz. U. poz. 1911).

- 8) zaimplementowanie środowiska szkoleniowego na potrzeby szkoleń pracowników obsługujących Centralną Ewidencję Organizatorów Turystyki i Przedsiębiorców Ułatwiających Nabywanie Powiązanych Usług Turystycznych;
- 9) ewidencjonowanie wszystkich danych wprowadzanych do systemu;
- 10) utworzenie dla każdego użytkownika systemu teleinformatycznego identyfikatora służącego do autoryzacji;
- 11) mechanizm monitoringu umożliwiający rejestrację prób logowań do systemu teleinformatycznego oraz zdefiniowanie zestawu śledzonych czynności wykonywanych przez użytkowników;
- 12) usuwanie usterek w terminie dni od dnia zgłoszenia.

§ 3. Rozporządzenie wchodzi w życie 1 lipca 2018 r.

MINISTER SPORTU I TURYSTYKI

w porozumieniu:

MINISTER ROZWOJU

I FINANSÓW

UZASADNIENIE

I. Wyjaśnienie potrzeby i celu wydania rozporządzenia

Rozporządzenie zawarte w przedmiotowym projekcie stanowiło będzie realizację upoważnienia ustawowego zawartego w art. 29 ust. 7 ustawy z dnia ... o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych (Dz. U. poz. ...). Ustawa ta wdraża do krajowego porządku prawnego dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2302 z dnia 25 listopada 2015 r. w sprawie imprez turystycznych i powiązanych usług turystycznych i zastąpi obowiązującą obecnie ustawę z dnia 29 sierpnia 1997 r. o usługach turystycznych (Dz. U. z 2016 r. poz. 187, z późn. zm.) w zakresie działalności dotyczącej organizowania imprez turystycznych. Na mocy niniejszego rozporządzenia Minister Sportu i Turystyki, w porozumieniu z Ministrem Finansów po zasięgnięciu opinii Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego, określa minimalną funkcjonalność systemu teleinformatycznego tworzonego i prowadzonego przez Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny, zapewniającego możliwość funkcjonowania Centralnej Ewidencji Organizatorów Turystyki i Przedsiębiorców Ułatwiających Nabywanie Powiązanych Usług Turystycznych, mając na względzie konieczność zapewnienia sprawnego procesu gromadzenia i aktualizacji oraz analizy danych zawartych w Ewidencji, a także konieczność zapewnienia bezpiecznego przesyłu i weryfikacji danych i informacji drogą teletransmisji danych, co stanowi realizację wytycznych ustawowych zawartych w upoważnieniu do wydania tego rozporządzenia..

II. Przedstawienie istniejącego stanu rzeczy w dziedzinie, która ma być unormowana

W aktualnym stanie prawnym system teleinformatyczny obsługujący obecną Centralną Ewidencję Organizatorów Turystyki i Pośredników Turystycznych nie jest prowadzony przez Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny, nie istnieją więc regulacje, które zostaną wprowadzone niniejszym rozporządzeniem.

III. Wykazanie różnic między dotychczasowym a projektowanym stanem prawnym

Rozporządzenie w sprawie minimalnej funkcjonalności systemu teleinformatycznego obsługującego Centralną Ewidencję Organizatorów Turystyki i Przedsiębiorców Ułatwiających Nabywanie Powiązanych Usług Turystycznych, będzie określać minimalną funkcjonalność systemu, która ma być zapewniona, w tym m.in.:

- 1) dostęp w zakresie umożliwiającym wprowadzanie danych, ich edycję oraz generowanie statystyk obejmujących wszystkie dane, marszałkom województw oraz ministrowi właściwemu do spraw turystyki;
- 2) automatyczne generowanie statystyk, w pełnym zakresie dotyczącym zgromadzonych danych;
- 3) wykonywanie kopii bezpieczeństwa przetwarzanych danych na wypadek awarii;
- 4) całodobową dostępność przez 7 dni w tygodniu;
- 5) mechanizmy umożliwiające uwierzytelnienie i autoryzację użytkowników;
- 6) ewidencjonowanie wszystkich danych wprowadzanych do systemu;

- 7) mechanizm monitoringu umożliwiający rejestrację prób logowań do systemu teleinformatycznego oraz zdefiniowanie zestawu śledzonych czynności wykonywanych przez użytkowników.

Projekt nie wymaga przedstawienia właściwym organom i instytucjom Unii Europejskiej, w tym Europejskiemu Bankowi Centralnemu, w celu uzyskania opinii, dokonania powiadomienia, konsultacji albo uzgodnienia.

Stosownie do postanowień art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2017 r. poz. 248) oraz § 4 i § 52 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów (M.P. z 2016 r. poz. 1006 i 1204) projekt rozporządzenia został udostępniony na stronie podmiotowej Rządowego Centrum Legislacji, w serwisie Rządowy Proces Legislacyjny oraz w Biuletynie Informacji Publicznej Ministerstwa Sportu i Turystyki.

Projekt jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Rozporządzenie wejdzie w życie z dniem 1 lipca 2018 r.

Nazwa projektu Projekt rozporządzenia Ministra Sportu i Turystyki w sprawie minimalnej funkcjonalności systemu teleinformatycznego obsługującego Centralną Ewidencję Organizatorów Turystyki i Przedsiębiorców Ułatwiających Nabywanie Powiązanych Usług Turystycznych. Ministerstwo wiodące i ministerstwa współpracujące Ministerstwo Sportu i Turystyki – wiodące Ministerstwo Finansów - współpracujące Osoba odpowiedzialna za projekt w randze Ministra, Sekretarza Stanu lub Podsekretarza Stanu Dariusz Rogowski, Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Sportu i Turystyki Kontakt do opiekuna merytorycznego projektu Joanna Jędrzejewska-Debortoli, Dyrektor Departamentu Turystyki, Ministerstwo Sportu i Turystyki Tel.: (22) 24 43 172; Fax: (22) 24 47 301 joanna.jedrzejewska-debortoli@msit.gov.pl	Data sporządzenia: 17 lipca 2017 r. Źródło: Upoważnienie ustawowe art. 29 ust. 7 ustawy z dnia ... o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych (Dz. U. poz. ...) Nr w wykazie prac Lp. ... w wykazie prac legislacyjnych Ministra Sportu i Turystyki

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Jaki problem jest rozwiązywany?

Projekt rozporządzenia Ministra Sportu i Turystyki w sprawie minimalnej funkcjonalności systemu teleinformatycznego obsługującego Centralną Ewidencję Organizatorów Turystyki i Przedsiębiorców Ułatwiających Nabywanie Powiązanych Usług Turystycznych został opracowany w związku z delegacją ustawową zawartą w art. 29 ust. 7 ustawy z dnia ... o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych (Dz. U. poz. ...). Ustawa ta zastępuje ustawę z dnia 29 sierpnia 1997 r. o usługach turystycznych w zakresie dotyczącym organizatorów turystyki, pośredników turystycznych i agentów turystycznych.

Projekt rozporządzenia określa minimalną funkcjonalność, która ma zapewniać system teleinformatyczny obsługujący Centralną Ewidencję Organizatorów Turystyki i Przedsiębiorców Ułatwiających Nabywanie Powiązanych Usług Turystycznych.

2. Rekomendowane rozwiązanie, w tym planowane narzędzia interwencji i oczekiwany efekt

Projektowany system teleinformatyczny zapewni minimalną funkcjonalność:

- dostępu w zakresie umożliwiającym wprowadzanie danych, ich edycję oraz generowanie statystyk obejmujących wszystkie dane, marszałkom województw oraz ministrowi właściwemu do spraw turystyki;
- możliwość rejestracji/wprowadzania danych w formie ksiąg ewidencyjnych oraz pełną obsługę danych zawartych w Centralnej Ewidencji Organizatorów Turystyki i Przedsiębiorców Ułatwiających Nabywanie Powiązanych Usług Turystycznych w zakresie edycji;
- automatyczne generowanie statystyk, w pełnym zakresie dotyczącym zgromadzonych danych za pomocą wbudowanego narzędzia do generowania raportów, statystyk i analiz na podstawie danych gromadzonych w systemie teleinformatycznym;
- wykonywanie kopii bezpieczeństwa przetwarzanych danych na wypadek awarii;
- całodobową dostępność przez 7 dni w tygodniu;
- mechanizmy umożliwiające uwierzytelnienie i autoryzację użytkowników;
- bezpieczeństwo przetwarzanych danych;
- zaimplementowanie środowiska szkoleniowego na potrzeby szkoleń pracowników obsługujących Centralną Ewidencję Organizatorów Turystyki i Przedsiębiorców Ułatwiających Nabywanie Powiązanych Usług Turystycznych;
- ewidencjonowanie wszystkich danych wprowadzanych do systemu;
- utworzenie dla każdego użytkownika systemu teleinformatycznego identyfikatora służącego do autoryzacji;
- mechanizm monitoringu umożliwiający rejestrację prób logowań do systemu teleinformatycznego oraz zdefiniowanie zestawu śledzonych czynności wykonywanych przez użytkowników;
- usuwanie usterek w terminie dni od dnia zgłoszenia.

Powyższe funkcjonalności systemu mają zapewnić sprawny proces gromadzenia i aktualizacji oraz analizy danych zawartych w Ewidencji, a także bezpieczny przesył i weryfikację danych i informacji drogą teletransmisji danych.

3. Jak problem został rozwiązany w innych krajach, w szczególności krajach członkowskich OECD/UE?

W państwach Unii Europejskiej występują różne sposoby i systemy monitorowania oraz weryfikacji działalności podmiotów wykonujących działalność organizatorów turystyki i w zakresie ułatwiania nabywania powiązanych usług turystycznych, w szczególności umożliwiające sprawdzenie legalności wykonywanej działalności oraz spełnianie obowiązku w zakresie posiadania przez te podmioty zabezpieczenia finansowego na rzecz podróży na wypadek niewypłacalności. Powyższe może być realizowane przez organy administracji państwowej lub przez samorząd branżowy.

4. Podmioty, na które oddziałuje projekt

Grupa	Wielkość	Źródło danych	Oddziaływanie
Organizatorzy turystyki i pośrednicy turystyczni (pośrednicy turystyczni staną się organizatorami turystyki)	4 301	Centralna Ewidencja Organizatorów Turystyki i Pośredników Turystycznych (stan na dzień 17.03.2017 r.)	<u>Bezpośrednie</u> Weryfikacja poprawności wpisywanych do Ewidencji danych oraz możliwość samodzielnego dokonywania wydruków z Ewidencji, które mogą stanowić potwierdzenie wpisu do Ewidencji w zakresie danych objętych wpisem a dzień wykonania wydruku.
Podmioty oferujące pakiety dynamiczne, nieobjęte dotychczasową regulacją (nowi organizatorzy turystyki)	468 w tym: turystyczne obiekty noclegowe, linie lotnicze, wypożyczalnie samochodów, podmioty świadczące usługi transportu pasażerskiego lądowego, agenci turystyczni	wyliczenie w załączniku nr 1. Wyliczenie liczby podmiotów oferujących pakiety dynamiczne	<u>Bezpośrednie</u> Określenie zasad i warunków działalności tych podmiotów. Nałożenie na te podmioty obciążeń regulacyjnych, które dotyczą podmiotów objętych aktualnie obowiązującą regulacją. Weryfikacja poprawności wpisywanych do Ewidencji danych oraz możliwość samodzielnego dokonywania wydruków z Ewidencji, które mogą stanowić potwierdzenie wpisu do Ewidencji w zakresie danych objętych wpisem na dzień wykonania wydruku.
Podmioty niebędące przedsiębiorcami, a zajmujące się nieokazjonalnie (w sposób ciągły, częściej niż kilka razy w roku) organizowaniem imprez turystycznych dla dużej grupy podróżnych	Liczebność grupy niemożliwa do oszacowania. Wśród grupy tej możemy wyróżnić: jednostki organizacyjne kościołów i związków wyznaniowych, stowarzyszenia i fundacje, szkoły, kluby sportowe.	Potencjalna grupa spośród której wielce prawdopodobne jest to, że będą znajdowały się podmioty organizujące imprezy turystyczne znajduje się w załączniku nr 2. Dane statystyczne dotyczące podmiotów niebędących przedsiębiorcami	<u>Bezpośrednie</u> Określenie zasad i warunków działalności tych podmiotów. Nałożenie na te podmioty obciążeń regulacyjnych, które dotyczą podmiotów objętych aktualnie obowiązującą regulacją Weryfikacja poprawności wpisywanych do Ewidencji danych oraz możliwość samodzielnego dokonywania wydruków z Ewidencji, które mogą stanowić potwierdzenie wpisu do Ewidencji w zakresie danych objętych wpisem na dzień wykonania wydruku.
Podmioty ułatwiające nabywanie powiązanych usług	1 164	wyliczenie w załączniku nr 1. Wyliczenie liczby podmiotów oferujących pakiety	<u>Bezpośrednie</u> Określenie zasad i warunków działalności tych podmiotów.

turystycznych		dynamiczne	Nałożenie na te podmioty obciążeń regulacyjnych, które dotyczą podmiotów objętych aktualnie obowiązującą regulacją Weryfikacja poprawności wpisywanych do Ewidencji danych oraz możliwość samodzielnego dokonywania wydruków z Ewidencji, które mogą stanowić potwierdzenie wpisu do Ewidencji w zakresie danych objętych wpisem na dzień wykonania wydruku.
Obywatele: 1) korzystający z imprez turystycznych dotychczas objęci ochroną 2) korzystający z pakietów dynamicznych (imprez turystycznych i PUT) dotychczas nieobjęci ochroną 3) korzystający z imprez turystycznych i PUT oferowanych przez podmioty niebędące przedsiębiorcami, a zajmujące się nieokazjonalnie organizowaniem imprez turystycznych dla dużej grupy podróży	1) Liczba turystów korzystających z imprez turystycznych organizowanych przez biura podróży: 2,88 mln 2) Liczba pakietów dynamicznych zakupionych przez obywateli, którzy nie są dotychczas objęci regulacją: 5,05 mln 3) Liczebność grupy niemożliwa do oszacowania	1) Szacując liczebność grupy wzięto pod uwagę wyjazdy zagraniczne oraz wyjazdy krajowe długoterminowe i krajowe krótkoterminowe, w przypadku których konsumenci korzystają z usług biur podróży. MSiT, na podstawie badań GUS, szacuje, że w 2015 r. Polacy w wieku 15 i więcej lat uczestniczyli w 10,9 mln turystycznych podróży za granicę (w tym 22,6% korzystało z usług biur podróży) oraz w 15,7 mln krajowych podróży długoterminowych (w tym 1,9% korzystało z usług biur podróży) i w 24,2 mln krajowych podróży krótkoterminowych (w tym 0,5% korzystało z usług biur podróży). 2) Szacując liczebność grupy wzięto pod uwagę wyjazdy zagraniczne (10,9 mln) oraz wyjazdy krajowe długoterminowe (15,7 mln). Komisja Europejska podaje, że w Polsce 19% rynku turystycznego stanowią pakiety dynamiczne - czyli ok. 5,05 mln podróży realizowanych jest w Polsce jako pakiety dynamiczne (imprezy turystyczne i PUT). 3) patrz załącznik nr 3 Dane statystyczne dotyczące podmiotów niebędących przedsiębiorcami	<u>Bezpośrednie</u> Zapewnienie możliwości samodzielnego sprawdzenia legalności wykonywanej działalności przez podmioty zajmujące się organizowaniem imprez turystycznych i ułatwianiem nabywania powiązanych usług turystycznych, sprawdzenia spełniania obowiązku w zakresie posiadania przez te podmioty zabezpieczenia finansowego na rzecz podróży na wypadek niewypłacalności oraz ewentualnych informacji o wszczęciu postępowania w sprawie wykreślenia z rejestru, o wykreśleniu z rejestru i zakazie wykonywania działalności, o zawieszeniu wykonywania działalności lub o niewypłacalności przedsiębiorcy.
Marszałkowie województw	16	-	<u>Bezpośrednie</u> 1) Wprowadzanie danych

			dotyczących przedsiębiorców posiadających siedzibę w danym województwie do systemu teleinformatycznego Ewidencji, bez konieczności przesyłania kopii dokumentów do MSiT oraz konieczności akceptacji przez MSiT. 2) Objęcie regulacją szerszego grona podmiotów, w tym przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych 3) Umożliwienie prowadzenia rejestru organizatorów turystyki i przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych w ramach systemu teleinformatycznego Ewidencji.
Minister właściwy ds. turystyki	1	-	<u>Bezpośrednie</u> 1) Udostępnianie na swojej stronie internetowej funkcjonalności pozwalającej na generowanie dokumentu zawierającego dane objęte wpisem do Ewidencji. 2) Objęcie regulacją szerszego grona podmiotów, w tym przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych
Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny prowadzący Turystyczny Fundusz Gwarancyjny	1	-	<u>Bezpośrednie</u> 1) Stworzenie i obsługa nowego systemu teleinformatycznego obsługującego Centralną Ewidencję Organizatorów Turystyki i Przedsiębiorców Ułatwiających Nabywanie Powiązanych Usług Turystycznych 2) Prowadzenie Ewidencji

5. Informacje na temat zakresu, czasu trwania i podsumowanie wyników konsultacji

Projekt rozporządzenia w III kwartale 2017 r. zostanie przekazany do konsultacji publicznych według rozdzielnika, w którym znajdują się: marszałkowie województw, Związek Województw RP i Związek Miast i Gmin Morskich oraz podmioty branży turystycznej zrzeszające organizatorów turystyki (Polska Izba Turystyki, Izba Turystyki Rzeczypospolitej Polskiej, Polski Związek Organizatorów Turystyki, Ogólnopolskie Stowarzyszenie Agentów Turystycznych, Polski Związek Prywatnych Pracodawców Turystyki „Lewiatan”, Polski Związek Motorowy, Polskie Towarzystwo Turystyczno-Krajoznawcze, Stowarzyszenie „Konferencje i Kongresy w Polsce”, Stowarzyszenie Organizatorów Incentive Travel, Polska Izba Turystyki Młodzieżowej), bankowo-ubezpieczeniowej (Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny, Komisja Nadzoru Finansowego, Polska Izba Ubezpieczeń, Związek Banków Polskich) oraz organizacje zajmujące się ochroną konsumentów (Federacja Konsumentów, Stowarzyszenie Konsumentów Polskich, Europejskie Centrum Konsumenckie, Rzecznik Finansowy).

Projekt zostanie umieszczony w Biuletynie Informacji Publicznej Ministerstwa Sportu i Turystyki oraz w Biuletynie Informacji Publicznej Rządowego Centrum Legislacji w zakładce Rządowy Proces Legislacyjny.

6. Wpływ na sektor finansów publicznych

(ceny stałe z 2016 r.)	Skutki w okresie 10 lat od wejścia w życie zmian [mln zł]											
	0	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	Łącznie (0–10)
Dochody ogółem	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
budżet państwa	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
JST	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
pozostałe jednostki (oddzielnie)												
Wydatki ogółem	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
budżet państwa	0	0		0	0	0	0	0	0	0	0	0
JST (finansowanie z budżetu państwa)	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
pozostałe jednostki (oddzielnie)												
Saldo ogółem	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
budżet państwa	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
JST (finansowanie z budżetu państwa)	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
pozostałe jednostki (oddzielnie)	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
Źródła finansowania	Za utworzenie oraz późniejsze utrzymanie systemu teleinformatycznego obsługującego Centralną Ewidencję Organizatorów Turystyki i Przedsiębiorców Ułatwiających Nabywanie Powiązanych Usług Turystycznych odpowiada Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny. W ramach wykonywania działań związanych z Turystycznym Funduszem Gwarancyjnym. UFG ponosi również całkowity koszt związany z realizacją tego zadania. Wyliczenia kosztów znajdują się w załączniku nr 3 Budowa systemu teleinformatycznego na potrzeby Turystycznego Funduszu Gwarancyjnego – materiał UFG. W związku z tym, nie ma konieczności zabezpieczania na ten cel dodatkowych środków w budżecie państwa.											
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń.	Wejście w życie projektowanego rozporządzenia nie wpłynie na sektor finansów publicznych, w tym budżet państwa i budżety jednostek samorządu terytorialnego.											

7. Wpływ na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorców oraz na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe

Skutki								
Czas w latach od wejścia w życie zmian		0	1	2	3	5	10	Łącznie (0–10)
W ujęciu pieniężnym	duże przedsiębiorstwa	0	0	0	0	0	0	0
	sektor mikro-, małych							

(w mln zł, ceny stałe z ... r.)	i średnich przedsiębiorstw							
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe	0	0	0	0	0	0	0
W ujęciu niepieniężnym	duże przedsiębiorstwa	-						
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw	-						
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe	Regulacja pozytywnie wpłynie na ochronę interesów klientów biur podróży, poprzez zapewnienie sprawnego procesu gromadzenia i aktualizacji danych zawartych w Ewidencji.						
	budżet państwa	-						
	Jednostki samorządu terytorialnego	-						
Niemierzalne	Budżet państwa, jednostki samorządu terytorialnego	-						
	Organizatorzy turystyki i przedsiębiorcy ułatwiający nabywanie powiązanych usług turystycznych	Regulacja pozytywnie wpłynie na zwiększenie zaufania organizatorów turystyki i przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych do Centralnej Ewidencji Organizatorów Turystyki i Przedsiębiorców Ułatwiających Nabywanie Powiązanych Usług Turystycznych dzięki zapewnieniu sprawnego procesu gromadzenia i aktualizacji oraz analizy danych zawartych w Ewidencji, a także zapewnieniu bezpiecznego przesyłu i weryfikacji danych i informacji drogą teletransmisji danych.						
	Obywatele korzystający z imprez turystycznych i przedsiębiorcy ułatwiający nabywanie powiązanych usług turystycznych	Regulacja pozytywnie wpłynie na zwiększenie zaufania klientów do organizatorów turystyki i przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych oraz na wzrost poziomu ochrony klientów korzystających z usług tych podmiotów z uwagi na zapewnienie sprawnego procesu gromadzenia i aktualizacji oraz analizy danych zawartych w Ewidencji, a także zapewnieniu bezpiecznego przesyłu i weryfikacji danych i informacji drogą teletransmisji danych.						
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń		-						
8. Zmiana obciążeń regulacyjnych (w tym obowiązków informacyjnych) wynikających z projektu								
☐ nie dotyczy								
Wprowadzane są obciążenia poza bezwzględnie wymaganymi przez UE (szczegóły w odwróconej tabeli zgodności).				☐ tak ☐ nie ☒ nie dotyczy				
☒ zmniejszenie liczby dokumentów ☒ zmniejszenie liczby procedur ☒ skrócenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:				☐ zwiększenie liczby dokumentów ☐ zwiększenie liczby procedur ☐ wydłużenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:				
Wprowadzane obciążenia są przystosowane do ich elektronizacji.				☐ tak ☐ nie ☒ nie dotyczy				
Komentarz:								

9. Wpływ na rynek pracy		
Rozporządzenie nie będzie miało wpływu na rynek pracy.		
10. Wpływ na pozostałe obszary		
☐ środowisko naturalne ☐ sytuacja i rozwój regionalny ☒ inne: ochrona klienta	☐ demografia ☐ mienie państwowe	☒ informatyzacja ☐ zdrowie
Omówienie wpływu	Centralna Ewidencja Organizatorów Turystyki i Przedsiębiorców Ułatwiających Nabywanie Powiązanych Usług Turystycznych będzie prowadzona w postaci elektronicznej w oparciu o system teleinformatyczny. Projektowane rozporządzenie służyć ma zapewnieniu sprawnego procesu gromadzenia i aktualizacji oraz analizy danych zawartych w Ewidencji, a także zapewnieniu bezpiecznego przesyłu i weryfikacji danych i informacji drogą teletransmisji danych.	
11. Planowane wykonanie przepisów aktu prawnego		
Rozporządzenie wejdzie w życie z dniem 1 lipca 2018 r.		
12. W jaki sposób i kiedy nastąpi ewaluacja efektów projektu oraz jakie mierniki zostaną zastosowane?		
Z uwagi na zakres projektowanego rozporządzenia brak jest konieczności ewaluacji efektów zaproponowanych rozwiązań.		
13. Załączniki (istotne dokumenty źródłowe, badania, analizy itp.)		
Załącznik nr 1. Wyliczenie liczby podmiotów oferujących pakiety dynamiczne Załącznik nr 2. Dane statystyczne dotyczące podmiotów niebędących przedsiębiorcami Załącznik nr 3. Budowa systemu teleinformatycznego na potrzeby Turystycznego Funduszu Gwarancyjnego – materiał UFG		

R O Z P O R Z A D Z E N I E
MINISTRA SPORTU I TURYSTYKI¹⁾

z dnia

**w sprawie określenia wysokości składki na rzecz Turystycznego Funduszu
Gwarancyjnego**

Na podstawie art. 36 ust. 9 ustawy z dnia ... o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych (Dz. U. poz. ...) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa wysokość składki płaconej na rzecz Turystycznego Funduszu Gwarancyjnego przez organizatorów turystyki i przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych.

§ 2. 1. Wysokość składki, o której mowa w § 1 ustala się następujących wysokościach:

- 1) za organizowanie imprez turystycznych na terytorium państw europejskich i pozaeuropejskich z wykorzystaniem transportu lotniczego w ramach przewozu czarterowego, z wyłączeniem pkt 4 – w wysokości 15 zł od każdego podróżnego z tytułu zawartej umowy;
- 2) za organizowanie imprez turystycznych na terytorium państw pozaeuropejskich z wykorzystaniem innego środka transportu niż transport lotniczy w ramach przewozu czarterowego, z wyłączeniem pkt 4 – w wysokości 13 zł od każdego podróżnego z tytułu zawartej umowy;
- 3) za organizowanie imprez turystycznych na terytorium państw europejskich z wykorzystaniem innego środka transportu niż transport lotniczy w ramach przewozu czarterowego, z wyłączeniem pkt 4 – w wysokości 10 zł od każdego podróżnego z tytułu zawartej umowy;
- 4) za organizowanie imprez turystycznych na terytorium krajów mających lądową granicę z Rzeczpospolitą Polską, a w przypadku Federacji Rosyjskiej w obrębie obszaru obwodu kaliningradzkiego, a także organizowanie imprez turystycznych na terytorium

¹⁾ Minister Sportu i Turystyki kieruje działem administracji rządowej – turystyka, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 17 listopada 2015 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Sportu i Turystyki (Dz. U z 2015 r. poz. 1911).

Rzeczypospolitej Polskiej, – w wysokości 0 zł od każdego podróżnego z tytułu zawartej umowy;

- 5) za ułatwianie nabywania powiązanych usług turystycznych wykonywanych na terytorium państw pozaeuropejskich – w wysokości 7 zł od każdego podróżnego z tytułu zawartej umowy;
- 6) za ułatwianie nabywania powiązanych usług turystycznych wykonywanych na terytorium państw europejskich z wyłączeniem pkt 7 – w wysokości 5 zł od każdego podróżnego z tytułu zawartej umowy;
- 7) za ułatwianie nabywania powiązanych usług turystycznych wykonywanych na terytorium krajów mających lądową granicę z Rzeczpospolitą Polską, a w przypadku Federacji Rosyjskiej w obrębie obszaru obwodu kaliningradzkiego, a także za ułatwianie nabywania powiązanych usług turystycznych wykonywanych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej – w wysokości 0 zł od każdego podróżnego z tytułu zawartej umowy.

§ 3. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 lipca 2018 r.

MINISTER SPORTU I TURYSTYKI

w porozumieniu:

MINISTER ROZWOJU I FINANSÓW

UZASADNIENIE

I. Wyjaśnienie potrzeby i celu wydania rozporządzenia

Rozporządzenie zawarte w przedmiotowym projekcie stanowiło będzie realizację upoważnienia ustawowego zawartego w art. 36 ust. 9 ustawy z dnia ... o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych (Dz. U. poz. ...). Ustawa ta wdraża do krajowego porządku prawnego dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2302 z dnia 25 listopada 2015 r. w sprawie imprez turystycznych i powiązanych usług turystycznych i zastąpi obowiązującą obecnie ustawę z dnia 29 sierpnia 1997 r. o usługach turystycznych (Dz. U. z 2016 r. poz. 187 i 1334) w zakresie działalności dotyczącej organizowania imprez turystycznych. Na mocy niniejszego rozporządzenia Minister Sportu i Turystyki w porozumieniu z Ministrem Finansów, po zasięgnięciu opinii Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego, określa wysokość składki na Turystyczny Fundusz Gwarancyjny, zwany dalej „Funduszem”, uwzględniając charakter wykonywanej działalności, rodzaj usługi, miejsce realizacji imprezy turystycznej lub powiązanej usługi turystycznej, sposób transportu i rodzaj zapewnianego środka transportu oraz potrzeby finansowe Funduszu związane z realizacją zadań wynikających z ustawy, przy założeniu, iż składka na Fundusz jest naliczana w wysokości nie wyższej niż 30 zł od każdego podróżnego, przy czym minimalna stawka może być określona na poziomie 0 zł, co stanowi realizację wytycznych w upoważnieniu do wydania tego rozporządzenia.

II. Przedstawienie istniejącego stanu rzeczy w dziedzinie, która ma być unormowana

Dziedzina omawiana w niniejszej regulacji jest przedmiotem rozporządzenia Ministra Sportu i Turystyki z dnia 21 listopada 2016 r. w sprawie wysokości składki na Turystyczny Fundusz Gwarancyjny.

III. Wykazanie różnic między dotychczasowym a projektowanym stanem prawnym

Zmiany wprowadzone przez nowe rozporządzenie wynikają z objęcia regulacjami ustawy z dnia ... o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych zupełnie nowej grupy podmiotów, tj. przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych. Ponadto w myśl ww. ustawy dotychczasowi pośrednicy turystyczni staną się organizatorami turystyki.

Projekt nie wymaga przedstawienia właściwym organom i instytucjom Unii Europejskiej, w tym Europejskiemu Bankowi Centralnemu, w celu uzyskania opinii, dokonania powiadomienia, konsultacji albo uzgodnienia.

Stosownie do postanowień art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2017 r. poz. 248.) oraz § 4 i § 52 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów (M.P. z 2016 r. poz. 1006 i 1204) projekt rozporządzenia został udostępniony na stronie podmiotowej Rządowego Centrum Legislacji, w serwisie Rządowy Proces Legislacyjny oraz w Biuletynie Informacji Publicznej Ministerstwa Sportu i Turystyki.

Projekt jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Rozporządzenie wejdzie w życie z dniem 1 lipca 2018 r.

Nazwa projektu Projekt rozporządzenia Ministra Sportu i Turystyki w sprawie określenia wysokości składki płaconej na rzecz Turystycznego Funduszu Gwarancyjnego Ministerstwo wiodące i ministerstwa współpracujące Ministerstwo Sportu i Turystyki – wiodące Ministerstwo Finansów – współpracujące Osoba odpowiedzialna za projekt w randze Ministra, Sekretarza Stanu lub Podsekretarza Stanu Dariusz Rogowski, Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Sportu i Turystyki Kontakt do opiekuna merytorycznego projektu Joanna Jędrzejewska-Debortoli, Dyrektor Departamentu Turystyki, Ministerstwo Sportu i Turystyki Tel.: (22) 24 43 172; Fax: (22) 24 47 301 joanna.jedrzejewska-debortoli@msit.gov.pl	Data sporządzenia: 18 lipca 2017 r. Źródło: Upoważnienie ustawowe art. 36 ust. 9 ustawy z dnia ... o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych (Dz. U. poz. ...) Nr w wykazie prac ... Lp.: w wykazie prac legislacyjnych Ministra Sportu i Turystyki

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Jaki problem jest rozwiązywany?

Projekt rozporządzenia Ministra Sportu i Turystyki w sprawie określenia wysokości składki płaconej na rzecz Turystycznego Funduszu Gwarancyjnego został opracowany w związku z delegacją ustawową zawartą w art. 36 ust. 9 ustawy z dnia ... o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych (Dz. U. poz. ...). Ustawa ta zastępuje ustawę z dnia 29 sierpnia 1997 r. o usługach turystycznych w zakresie dotyczącym organizatorów turystyki, pośredników turystycznych i agentów turystycznych. Zmiana przepisów wskazuje na potrzebę wydania nowego rozporządzenia w sprawie określenia wysokości składki płaconej na rzecz Turystycznego Funduszu Gwarancyjnego, które zastąpi rozporządzenie z 21 listopada 2016 r. w sprawie wysokości składki na Turystyczny Fundusz Gwarancyjny.

2. Rekomendowane rozwiązanie, w tym planowane narzędzia interwencji i oczekiwany efekt

Zmiany prawne wprowadzone przez nowe rozporządzenie dotyczą określenia wysokości składki na Turystyczny Fundusz Gwarancyjny, do płacenia której są zobowiązane podmioty będące organizatorami turystyki oraz przedsiębiorcy ułatwiający nabywanie powiązanych usług turystycznych. Wysokość składki uwzględnia miejsce realizacji imprezy turystycznej oraz zakres powiązanych usług turystycznych, a także rodzaj zapewnianego środka transportu i potrzeby finansowe Turystycznego Funduszu Gwarancyjnego związane z realizacją zadań wynikających z ustawy. Założeniem jest, że składka nie może być wyższa niż 30 zł od każdego podróżnego z tytułu zawartej umowy o udział w imprezie turystycznej lub każdej usługi wykonywanej przez podmiot ułatwiający nabywanie powiązanych usług turystycznych i opłaconej przez podróżnego, przy czym minimalna składka może być określona na poziomie 0 zł.

Efektem powyższych zmian będzie kompleksowa ochrona podróżnych na wypadek niewypłacalności podmiotów będących organizatorami turystyki oraz przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych, co przyczyni się do wzrostu zaufania do tych podmiotów.

3. Jak problem został rozwiązany w innych krajach, w szczególności krajach członkowskich OECD/UE?

W państwach Unii Europejskiej występują różne systemy zabezpieczeń finansowych na wypadek niewypłacalności organizatorów imprez turystycznych i przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych. W niektórych państwach zabezpieczenia mają formę jednego filaru, w innych występują dwa filary zabezpieczeń. Stawki składek do II filaru zabezpieczeń finansowych w poszczególnych państwach są zróżnicowane w zależności od przyjętego systemu. W części krajów składki do istniejących tam funduszy są uzależnione od wysokości rocznych przychodów osiąganych z tytułu działalności organizatora turystyki lub pośrednika turystycznego (Niemcy, Dania) i odprowadzane są corocznie, w części krajów składki odprowadzane są od pojedynczych imprez turystycznych (Wielka Brytania – w wysokości 2,5 £). Niektóre kraje zakładają stałe roczne wpłaty do funduszu przeznaczone na utrzymanie funduszu (Dania – w wysokości 500 Euro), (Holandia – w wysokości 1356 Euro).

4. Podmioty, na które oddziałuje projekt			
Grupa	Wielkość	Źródło danych	Oddziaływanie
Organizatorzy turystyki i pośrednicy turystyczni (pośrednicy turystyczni staną się organizatorami turystyki)	4 301	Centralna Ewidencja Organizatorów Turystyki i Pośredników Turystycznych (stan na dzień 17.03.2017 r.)	<u>Bezpośrednie</u> Obowiązek odprowadzania składek na rzecz Turystycznego Funduszu Gwarancyjnego. <u>Pośrednie</u> Zwiększenie zaufania podróżnych do organizatorów turystyki.
Podmioty oferujące pakiety dynamiczne, nieobjęte dotychczasową regulacją (nowi organizatorzy turystyki)	468 w tym: turystyczne obiekty noclegowe, linie lotnicze, wypożyczalnie samochodów, podmioty świadczące usługi transportu pasażerskiego lądowego, agenci turystyczni	wyliczenie w załączniku nr 1. Wyliczenie liczby podmiotów oferujących pakiety dynamiczne	<u>Bezpośrednie</u> Określenie zasad i warunków działalności tych podmiotów. Nałożenie na te podmioty obciążeń regulacyjnych, które dotyczą podmiotów objętych aktualnie obowiązującą regulacją. Obowiązek odprowadzania składek na rzecz Turystycznego Funduszu Gwarancyjnego. <u>Pośrednie</u> Zwiększenie zaufania podróżnych do nowych organizatorów turystyki.
Podmioty niebędące przedsiębiorcami, a zajmujące się nieokazjonalnie (w sposób ciągły, częściej niż kilka razy w roku) organizowaniem imprez turystycznych dla dużej grupy podróżnych	Liczebność grupy niemożliwa do oszacowania. Wśród grupy tej możemy wyróżnić: jednostki organizacyjne kościołów i związków wyznaniowych, stowarzyszenia i fundacje, szkoły, kluby sportowe.	Potencjalna grupa spośród której wielce prawdopodobne jest to, że będą znajdowały się podmioty organizujące imprezy turystyczne znajduje się w załączniku nr 2. Dane statystyczne dotyczące podmiotów niebędących przedsiębiorcami	<u>Bezpośrednie</u> Określenie zasad i warunków działalności tych podmiotów. Nałożenie na te podmioty obciążeń regulacyjnych, które dotyczą podmiotów objętych aktualnie obowiązującą regulacją. Obowiązek odprowadzania składek na rzecz Turystycznego Funduszu Gwarancyjnego. <u>Pośrednie</u> Zwiększenie zaufania podróżnych do podmiotów niebędących przedsiębiorcami a zajmujących się organizowaniem imprez turystycznych.
Przedsiębiorcy ułatwiający nabywanie powiązanych usług turystycznych	1 164	wyliczenie w załączniku nr 1. Wyliczenie liczby podmiotów oferujących pakiety dynamiczne	<u>Bezpośrednie</u> Określenie zasad i warunków działalności tych podmiotów. Nałożenie na te podmioty

			obciążeń regulacyjnych, które dotyczą podmiotów objętych aktualnie obowiązującą regulacją. Obowiązek odprowadzania składek na rzecz Turystycznego Funduszu Gwarancyjnego. <u>Pośrednie</u> Zwiększenie zaufania podróżnych do przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych.
Obywatele: 1) korzystający z imprez turystycznych dotychczas objęci ochroną 2) korzystający z pakietów dynamicznych (imprez turystycznych i PUT) dotychczas nieobjęci ochroną 3) korzystający z imprez turystycznych i PUT oferowanych przez podmioty niebędące przedsiębiorcami, a zajmujące się nieokazjonalnie organizowaniem imprez turystycznych dla dużej grupy podróżnych	1) Liczba turystów korzystających z imprez turystycznych organizowanych przez biura podróży: 2,88 mln 2) Liczba pakietów dynamicznych zakupionych przez obywateli, którzy nie są dotychczas objęci regulacją: 5,05 mln 3) Liczebność grupy niemożliwa do oszacowania	1) Szacując liczebność grupy wzięto pod uwagę wyjazdy zagraniczne oraz wyjazdy krajowe długoterminowe i krajowe krótkoterminowe, w przypadku których konsumenci korzystają z usług biur podróży. MSiT, na podstawie badań GUS, szacuje, że w 2015 r. Polacy w wieku 15 i więcej lat uczestniczyli w 10,9 mln turystycznych podróży za granicę (w tym 22,6% korzystało z usług biur podróży) oraz w 15,7 mln krajowych podróży długoterminowych (w tym 1,9% korzystało z usług biur podróży) i w 24,2 mln krajowych podróży krótkoterminowych (w tym 0,5% korzystało z usług biur podróży). 2) Szacując liczebność grupy wzięto pod uwagę wyjazdy zagraniczne (10,9 mln) oraz wyjazdy krajowe długoterminowe (15,7 mln). Komisja Europejska podaje, że w Polsce 19% rynku turystycznego stanowią pakiety dynamiczne – czyli ok. 5,05 mln podróży realizowanych jest w Polsce jako pakiety dynamiczne (imprezy turystyczne i PUT). 3) patrz załącznik nr 3 Dane statystyczne dotyczące podmiotów niebędących przedsiębiorcami	<u>Bezpośrednie</u> Zwiększenie poziomu ochrony podróżnych na wypadek niewypłacalności podmiotów będących organizatorami turystyki oraz przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych, wynikające z wprowadzenia obowiązku odprowadzania składek do Turystycznego Funduszu Gwarancyjnego. <u>Pośrednie</u> Zwiększenie zaufania podróżnych do organizatorów turystyki oraz przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych.

Marszałkowie województw	16	-	<u>Bezpośrednie</u> 1) Objęcie regulacją szerszego grona podmiotów, w tym przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych. 2) Wydawanie decyzji w przypadku nieterminowego opłacania składek.
Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny prowadzący Turystyczny Fundusz Gwarancyjny	1	-	<u>Bezpośrednie</u> 1) Prowadzenie wyodrębnionego rachunku bankowego na które odprowadzane są składki. 2) Kontrola dokonywania terminowych wpłat należnych składek na Turystyczny Fundusz Gwarancyjny.

5. Informacje na temat zakresu, czasu trwania i podsumowanie wyników konsultacji

Projekt rozporządzenia w III kwartale 2017 r. zostanie przekazany do konsultacji publicznych według rozdzielnika, w którym znajdują się: marszałkowie województw, Związek Województw RP i Związek Miast i Gmin Morskich oraz podmioty branży turystycznej zrzeszające organizatorów turystyki (Polska Izba Turystyki, Izba Turystyki Rzeczypospolitej Polskiej, Polski Związek Organizatorów Turystyki, Ogólnopolskie Stowarzyszenie Agentów Turystycznych, Polski Związek Prywatnych Pracodawców Turystyki „Lewiatan”, Polski Związek Motorowy, Polskie Towarzystwo Turystyczno-Krajoznawcze, Stowarzyszenie „Konferencje i Kongresy w Polsce”, Stowarzyszenie Organizatorów Incentive Travel, Polska Izba Turystyki Młodzieżowej), bankowo-ubezpieczeniowej (Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny, Komisja Nadzoru Finansowego, Polska Izba Ubezpieczeń, Związek Banków Polskich) oraz organizacje zajmujące się ochroną konsumentów (Federacja Konsumentów, Stowarzyszenie Konsumentów Polskich, Europejskie Centrum Konsumenckie, Rzecznik Finansowy).

Projekt zostanie umieszczony w Biuletynie Informacji Publicznej Ministerstwa Sportu i Turystyki oraz w Biuletynie Informacji Publicznej Rządowego Centrum Legislacji w zakładce Rządowy Proces Legislacyjny.

6. Wpływ na sektor finansów publicznych

[illegible]

pozostałe jednostki (oddzielnie)	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
Źródła finansowania	Składki na Turystyczny Fundusz Gwarancyjny, do płacenia których są zobowiązani organizatorzy turystyki oraz przedsiębiorcy ułatwiający nabywanie powiązanych usług turystycznych, gromadzone są na wyodrębnionym rachunku bankowym Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego, który zapewnia obsługę Turystycznego Funduszu Gwarancyjnego. W związku z tym, nie ma konieczności zabezpieczania na ten cel dodatkowych środków w budżecie państwa.										
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń.	Wejście w życie projektowanego rozporządzenia nie wpłynie na sektor finansów publicznych, w tym budżet państwa i budżety jednostek samorządu terytorialnego.										
7. Wpływ na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorców oraz na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe											
Skutki											
Czas w latach od wejścia w życie zmian	0	1	2	3	5	10	Łącznie (0–10)				
W ujęciu pieniężnym (w mln zł, ceny stałe z ... r.)	duże przedsiębiorstwa	0	0	0	0	0	0	0			
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw										
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe	0	0	0	0	0	0	0			
W ujęciu niepieniężnym	duże przedsiębiorstwa	-									
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw	Możliwy jest wzrost konkurencyjności sektora mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw. Regulacja zabezpieczy interes przedsiębiorców pokazując, że niezależnie od wysokości przychodów biura podróży, wszyscy podróżni są zabezpieczeni w ten sam sposób.									
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe	Zwiększenie poziomu ochrony podróżnych na wypadek niewypłacalności podmiotów będących organizatorami turystyki oraz przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych, wynikające z wprowadzenia obowiązku odprowadzania składek do Turystycznego Funduszu Gwarancyjnego.									
	budżet państwa	-									
	Jednostki samorządu terytorialnego	-									
Niemierzalne	Budżet państwa, jednostki samorządu terytorialnego	-									
	Organizatorzy turystyki i przedsiębiorcy ułatwiający nabywanie powiązanych usług turystycznych	Regulacja pozytywnie wpłynie na zwiększenie zaufania podróżnych do organizatorów turystyki i przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych oraz na wzrost poziomu ochrony podróżnych korzystających z usług tych podmiotów.									
	Obywatele korzystający z imprez turystycznych i usług oferowanych przez przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych	Regulacja pozytywnie wpłynie na zwiększenie zaufania podróżnych do organizatorów turystyki i przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych oraz na wzrost poziomu ochrony podróżnych korzystających z usług tych podmiotów.									

Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	-	
8. Zmiana obciążeń regulacyjnych (w tym obowiązków informacyjnych) wynikających z projektu		
☐ nie dotyczy		
Wprowadzane są obciążenia poza bezwzględnie wymaganymi przez UE (szczegóły w odwróconej tabeli zgodności).	☐ tak ☐ nie ☒ nie dotyczy	
☐ zmniejszenie liczby dokumentów ☐ zmniejszenie liczby procedur ☐ skrócenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:	☒ zwiększenie liczby dokumentów ☒ zwiększenie liczby procedur ☒ wydłużenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:	
Wprowadzane obciążenia są przystosowane do ich elektronizacji.	☐ tak ☐ nie ☒ nie dotyczy	
Komentarz: regulacja wpłynie na zwiększenie obciążeń regulacyjnych nałożonych na podmioty, które do tej pory nie były objęte regulacją, tj. przedsiębiorstwa ułatwiające nabywanie powiązanych usług turystycznych, podmioty oferujące pakiety dynamiczne (nowi organizatorzy turystyki) oraz podmioty niebędące przedsiębiorcami, a zajmujące się nieokazjonalnie organizowaniem imprez turystycznych dla dużej grupy podróżnych.		
9. Wpływ na rynek pracy		
Rozporządzenie nie będzie miało wpływu na rynek pracy.		
10. Wpływ na pozostałe obszary		
☐ środowisko naturalne ☐ sytuacja i rozwój regionalny ☒ inne: ochrona podróżnych	☐ demografia ☐ mienie państwowe	☒ informatyzacja ☐ zdrowie
Omówienie wpływu	Obowiązek odprowadzania składek w wysokości określonej rozporządzeniem wpłynie na podniesienie poziomu ochrony podróżnych korzystających z usług organizatorów turystyki oraz przedsiębiorstw ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych.	
11. Planowane wykonanie przepisów aktu prawnego		
Rozporządzenie wejdzie w życie z dniem 1 lipca 2018 r.		
12. W jaki sposób i kiedy nastąpi ewaluacja efektów projektu oraz jakie mierniki zostaną zastosowane?		
Ewaluacja efektów projektu będzie możliwa do przeprowadzenia jedynie w przypadku wystąpienia niewypłacalności organizatora turystyki lub przedsiębiorcy ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych i konieczności pokrycia z II filaru zabezpieczeń kosztów związanych z organizacją powrotu podróżnych do miejsca wyjazdu lub planowanego powrotu. Na potrzeby ewaluacji zostaną zastosowane kryteria ilościowe: liczba przypadków niewypłacalności organizatorów turystyki lub przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych, w przypadku których konieczne było podjęcie ww. działań, wysokość wpłat do Turystycznego Funduszu Gwarancyjnego oraz wysokość wypłat.		
13. Załączniki (istotne dokumenty źródłowe, badania, analizy itp.)		
Załącznik nr 1. Wyliczenie liczby podmiotów oferujących pakiety dynamiczne Załącznik nr 2. Dane statystyczne dotyczące podmiotów niebędących przedsiębiorcami		

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA SPORTU I TURYSTYKI¹⁾

z dnia

**w sprawie określenia wzoru deklaracji składanych przez organizatorów turystyki
przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych do
Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego**

Na podstawie art. 37 ust. 5 ustawy z dnia ... o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych (Dz. U. poz.) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa wzór deklaracji składanej przez organizatorów turystyki i przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych do Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego, o której mowa w art. 7 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia ... o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych (Dz. U. poz.), który stanowi załącznik do rozporządzenia.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 lipca 2018 r.²⁾.

MINISTER SPORTU I TURYSTYKI

w porozumieniu:

MINISTER ROZWOJU I FINANSÓW

¹⁾ Minister Sportu i Turystyki kieruje działem administracji rządowej – turystyka, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 17 listopada 2015 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Sportu i Turystyki (Dz. U z 2015 r. poz. 1911).

²⁾ Niniejsze rozporządzenie było poprzedzone rozporządzeniem Ministra Sportu i Turystyki z dnia 25 listopada 2016 r. sprawie określenia wzoru deklaracji składanych przez organizatorów turystyki i przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych do Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego (Dz. U. poz. 1901), które traci moc z dniem 1 lipca 2018 r.

Załącznik
do rozporządzenia
Ministra Sportu i Turystyki
z dnia (poz. ...)
WZÓR

NALEŻY WYPEŁNIĆ WYŁĄCZNIE POLA JASNE. WYPEŁNIĆ NA MASZYNIE, KOMPUTEROWO LUB RĘCZNIE, DRUKOWANYMI LITERAMI.

Składanie deklaracji w postaci elektronicznej: www.ufg.pl/tfg-deklaracja

DEKLARACJA składana przez organizatorów turystyki i przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych do Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego					
Data wypełnienia (DD-MM-RRRR)		1.			
Za okres:	Miesiąc (słownie)	2.		Rok	3.
I	Dane identyfikacyjne				
Numer ewidencyjny w CEOTIPUNPUT ²		4.			
Firma przedsiębiorcy		5.			
NIP		6.			
Siedziba i adres przedsiębiorcy, a w przypadku gdy przedsiębiorca jest osobą fizyczną - adres zamieszkania		Miejscowość	7.		
		Kod pocztowy	8.		
		Ulica	9.		
		Nr budynku	10.		
		Nr lokalu	11.		
II	Dane dotyczące liczby podróży, z którymi organizator turystyki lub przedsiębiorca ułatwiający nabywanie powiązanych usług turystycznych zawarł umowę w danym miesiącu, z uwzględnieniem charakteru wykonywanej działalności, rodzaju usługi, miejsca realizacji imprezy turystycznej lub powiązanej usługi turystycznej, sposobu transportu i rodzaju zapewnianego środka transportu oraz wysokości należnej z tego tytułu składki do Turystycznego Funduszu Gwarancyjnego				
Charakter wykonywanej działalności, rodzaj usługi, miejsce realizacji imprezy turystycznej lub powiązanej usługi turystycznej, sposób transportu i rodzaj zapewnianego środka transportu		Liczba umów zawartych z podróżnymi w miesiącu, którego dotyczy składana deklaracja	Liczba podróży, objętych umowami zawartymi w miesiącu, którego dotyczy składana deklaracja	Wysokość składki należnej od każdego podróznego do Turystycznego Funduszu Gwarancyjnego (w zł)	Łączna wysokość składki należnej do Turystycznego Funduszu Gwarancyjnego (w zł) ³
1.	terytorium państw europejskich i pozaeuropejskich z wykorzystaniem transportu lotniczego w ramach przewozu czarterowego, z wyłączeniem pkt 4	12.	13.	14.	15.
2.	terytorium państw pozaeuropejskich z wykorzystaniem innego środka transportu niż transport lotniczy w ramach przewozu czarterowego,	16.	17.	18.	19.
3.	terytorium państw europejskich z wykorzystaniem innego środka transportu niż transport lotniczy w ramach przewozu czarterowego, z wyłączeniem pkt 4	20.	21.	22.	23.
4.	terytorium krajów mających lądową granicę z RP, a w przypadku Federacji Rosyjskiej w obrębie obszaru obwodu kaliningradzkiego oraz imprezy turystyczne na terytorium RP	24.	25.	26.	27.
Suma składek należnych do Turystycznego Funduszu Gwarancyjnego (w zł) (Suma wartości z pól 15, 19, 23 i 27)			28.		

² Należy wpisać numer ewidencyjny z Centralnej Ewidencji Organizatorów Turystyki i Przedsiębiorców Ułatwiających Nabywanie Powiązanych Usług Turystycznych (CEOTiPUNPUT), prowadzonej przez Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny. Numer ten można sprawdzić na stronie internetowej: turystyka.gov.pl

³ Łączna wysokość składki należnej do Turystycznego Funduszu Gwarancyjnego stanowi iloczyn liczby podróży, objętych umowami zawartymi w miesiącu, którego dotyczy składana deklaracja i wysokości składki należnej od każdego podróznego.

III Dane dotyczące liczby podróży, których imprezy turystyczne lub powiązane usługi turystyczne zostały odwołane przez organizatora turystyki lub przedsiębiorcę ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych z powodu niewystarczającej liczby zgłoszeń, jeżeli realizacja usług była uzależniona od liczby zgłoszeń, liczby podróży, którzy rozwiązyali umowę lub odstąpili od umowy w miesiącu, którego dotyczy deklaracja, od których zostały wcześniej odprowadzone składki do Turystycznego Funduszu Gwarancyjnego oraz liczby podróży, których umowy zostały zmienione oraz dane dotyczące wysokości tych składek				
Charakter wykonywanej działalności, rodzaj usługi, miejsce realizacji imprezy turystycznej lub powiązanej usługi turystycznej, sposób transportu i rodzaj zapewnianego środka transportu		Liczba umów rozwiązanych z podróży w miesiącu, którego dotyczy składana deklaracja	Liczba podróży, objętych umowami rozwiązanymi w miesiącu, którego dotyczy składana deklaracja	Wysokość wcześniej odprowadzonych składek należnych do zarachowania na poczet aktualnej składki (w zł) ⁴
1.	terytorium państw europejskich i pozaeuropejskich z wykorzystaniem transportu lotniczego w ramach przewozu czarterowego, z wyłączeniem pkt 4	29.	30.	31.
2.	terytorium państw pozaeuropejskich z wykorzystaniem innego środka transportu niż transport lotniczy w ramach przewozu czarterowego,	32.	33.	34.
3.	terytorium państw europejskich z wykorzystaniem innego środka transportu niż transport lotniczy w ramach przewozu czarterowego, z wyłączeniem pkt 4	35.	36.	37.
4.	terytorium krajów mających lądową granicę z RP, a w przypadku Federacji Rosyjskiej w obrębie obszaru obwodu kaliningradzkiego oraz imprezy turystyczne na terytorium RP	38.	39.	40.
Suma składek należnych do zarachowania (w zł) na poczet następnej należnej do przekazania składki zgodnie z art. 36 ust. 4 ustawy (Suma wartości z pól 31, 34, 37 i 40)			41.	
IV Suma składek należnych do zarachowania nierozliczonych w poprzednim okresie (w zł) (Wysokość nierozliczonych składek należnych do zarachowania z poprzedniego okresu, w przypadku gdy w poprzednim okresie nie nastąpiło zarachowanie składki w pełnej wysokości. W przypadku braku nierozliczonych składek należy wpisać 0 zł.)			42.	
V Kwota należna do uiszczenia w danym miesiącu do Turystycznego Funduszu Gwarancyjnego (w zł) ⁵ (Wartość z pola 28 pomniejszona o wartości z pól 41 i 42. Rozliczenie składek z pól 41 i 42 w danym okresie nie może przewyższać składki należnej do uiszczenia, wskazanej w polu 28. W takim przypadku należy wpisać 0 zł i nierozliczone składki zarachować w kolejnym okresie, za który składana będzie deklaracja.)			43.	
VI Informacja o posiadanych zabezpieczeniach finansowych na wypadek niewypłacalności, do których mogą być składane roszczenia w okresie, za jaki składana jest deklaracja				
Rodzaj zabezpieczenia (zaznaczyć znakiem X właściwy kwadrat)				
44. ☐ Gwarancja bankowa ☐ Turystyczny rachunek powierniczy ☐ Gwarancja ubezpieczeniowa ☐ Umowa ubezpieczenia na rzecz podróży				
1.	Nazwa podmiotu udzielającego zabezpieczenia	45.		
	Wysokość zabezpieczenia	46.	Waluta ⁶	47.
Okres, na jaki udzielone zostało zabezpieczenie (DD-MM-RRRR)		Od	48.	
		Do	49.	
Rodzaj zabezpieczenia (zaznaczyć znakiem X właściwy kwadrat)				
50. ☐ Gwarancja bankowa ☐ Turystyczny rachunek powierniczy ☐ Gwarancja ubezpieczeniowa ☐ Umowa ubezpieczenia na rzecz podróży				
2.	Nazwa podmiotu udzielającego zabezpieczenia	51.		
	Wysokość zabezpieczenia	52.	Waluta ⁵	53.

⁴ Należy podać faktyczną wysokość składek odprowadzonych przez przedsiębiorcę, a nie w wysokości obowiązującej w okresie, za jaki składana jest deklaracja.

⁵ W tytule przelewu należy podać: firmę przedsiębiorcy, o ile nie jest podana w osobnym polu nadawcy przelewu, numer ewidencyjny w Centralnej Ewidencji Organizatorów Turystyki i Przedsiębiorców Ułatwiających Nabywanie Powiązanych Usług Turystycznych, rok i miesiąc, za który uiszczana jest składka (RRRR-MM). Przelewu należy dokonać na rachunek bankowy wskazany przez Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny.

⁶ Zgodnie z kodem ISO 4127, np. PLN, EUR, USD.

	Okres, na jaki udzielone zostało zabezpieczenie (DD-MM-RRRR)	Od	54.	
		Do	55.	
Rodzaj zabezpieczenia (zaznaczyć znakiem X właściwy kwadrat)				
3.	56. ☐ Gwarancja bankowa ☐ Turystyczny rachunek powierniczy ☐ Gwarancja ubezpieczeniowa ☐ Umowa ubezpieczenia na rzecz podróży			
	Nazwa podmiotu udzielającego zabezpieczenia	57.		
	Wysokość zabezpieczenia	58.	Waluta ⁵	59.
	Okres, na jaki udzielone zostało zabezpieczenie (DD-MM-RRRR)	Od	60.	
		Do	61.	
VI	Podpis osoby składającej deklarację wraz z podaniem imienia, nazwiska oraz stanowiska			
62. Imię i nazwisko		63. Stanowisko		64. Podpis
VII	Informacja, czy deklaracja jest składana na podstawie załączonego do deklaracji pełnomocnictwa udzielonego przez osobę upoważnioną do składania deklaracji (zaznaczyć znakiem X właściwy kwadrat)			
65. ☐ Załączam do deklaracji pełnomocnictwo/a udzielone/go mi przez osobę/y upoważnioną/e do składania deklaracji ☐ Nie załączam				

POUCZENIE

1. Zgodnie z art. 37 ust. 1 ustawy z dnia o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych (Dz. U. z 2017 r. poz. ...), zwanej dalej „ustawą o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych”, organizatorzy turystyki i przedsiębiorcy ułatwiający nabywanie powiązanych usług turystycznych bez wezwania są obowiązani do obliczenia kwoty należnej z tytułu składki do Turystycznego Funduszu Gwarancyjnego za okres jednego miesiąca i przekazania tej kwoty oraz złożenia deklaracji do Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego w terminie do 21. dnia miesiąca następującego po danym okresie.

2. Na podstawie art. 37 ust. 2 ustawy o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych w przypadku niewykonania obowiązku terminowego składania deklaracji lub opłacania należnych składek Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny wzywa pisemnie organizatora turystyki lub przedsiębiorcę ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych do złożenia deklaracji lub dokonania płatności w terminie nie dłuższym niż 14 dni od dnia otrzymania wezwania. Po bezskutecznym upływie wyznaczonego terminu Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny jest uprawniony do dochodzenia należnych składek wraz z odsetkami.

3. W przypadku uchylania się przez organizatora turystyki lub przedsiębiorcę ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych od obowiązku złożenia deklaracji lub opłacenia składki w wyznaczonym terminie, marszałek województwa z urzędu lub na wniosek Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego wydaje decyzję o wykreśleniu przedsiębiorcy z rejestru oraz o zakazie wykonywania działalności objętej wpisem do rejestru przez okres 3 lat (art. 30 ust. 7 pkt 1 i 2 ustawy o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych).

4. Zgodnie z art. 9 ust. 3 ustawy o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych organizator turystyki i przedsiębiorca ułatwiający nabywanie powiązanych usług turystycznych są obowiązani do udostępniania na wniosek Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego wykazu umów, o którym mowa w art. 7 ust. 1 pkt 3 ww. ustawy.

5. Zgodnie z art. 36 ust. 2 ustawy o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych składka na rzecz Turystycznego Funduszu Gwarancyjnego jest należna z dniem zawarcia umowy lub z dniem dokonania płatności przez podróżnego na rzecz organizatora turystyki lub przedsiębiorcy ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych, jeżeli jest on wcześniejszy niż dzień zawarcia umowy.

6. Zgodnie z art. 58 ustawy o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych kto zaniża wysokość należnej składki w deklaracji, o której mowa w art. 7 ust. 1 pkt 4 ustawy o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych, składanej do Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego, podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 3.

UZASADNIENIE

I. Wyjaśnienie potrzeby i celu wydania rozporządzenia

Rozporządzenie zawarte w przedmiotowym projekcie stanowiło będzie realizację upoważnienia ustawowego zawartego w art. 37 ust. 5 ustawy z dnia ... o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych (Dz. U. poz. ...). Ustawa ta wdraża do krajowego porządku prawnego dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2302 z dnia 25 listopada 2015 r. w sprawie imprez turystycznych i powiązanych usług turystycznych i zastąpi obowiązującą obecnie ustawę z dnia 29 sierpnia 1997 r. o usługach turystycznych (Dz. U. z 2016 r. poz. 187 i 1334) w zakresie działalności dotyczącej organizowania imprez turystycznych. Na mocy niniejszego rozporządzenia Minister Sportu i Turystyki w porozumieniu z Ministrem Finansów określa wzór deklaracji składanej przez organizatorów turystyki i przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych do Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego. Wzór deklaracji stanowiący załącznik do projektu określa w sposób szczegółowy dane wymagane od organizatorów turystyki i przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych, mając na celu umożliwienie identyfikacji podmiotu obowiązującego do naliczania i przekazywania składki do Turystycznego Funduszu Gwarancyjnego, a także zapewnienie możliwości weryfikacji wysokości należnej składki, co stanowi realizację wytycznych ustawowych zawartych w upoważnieniu do wydania tego rozporządzenia.

II. Przedstawienie istniejącego stanu rzeczy w dziedzinie, która ma być unormowana

Dziedzina omawiana w niniejszej regulacji jest przedmiotem rozporządzenia Ministra Sportu i Turystyki z dnia 21 listopada 2016 r. w sprawie wzoru deklaracji składanej przez organizatorów turystyki i pośredników turystycznych do Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego.

III. Wykazanie różnic między dotychczasowym a projektowanym stanem prawnym

Zmiany wprowadzone przez nowe rozporządzenie wynikają z objęcia regulacjami ustawy z dnia ... o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych zupełnie nowej grupy podmiotów, tj. przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych. Ponadto w myśl ww. ustawy dotychczasowi pośrednicy turystyczni staną się organizatorami turystyki.

Projekt nie wymaga przedstawienia właściwym organom i instytucjom Unii Europejskiej, w tym Europejskiemu Bankowi Centralnemu, w celu uzyskania opinii, dokonania powiadomienia, konsultacji albo uzgodnienia.

Stosownie do postanowień art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2017 r. poz. 248) oraz § 4 i § 52 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów (M.P. z 2016 r. poz. 1006 i 1204) projekt rozporządzenia został udostępniony na stronie podmiotowej Rządowego Centrum Legislacji, w serwisie Rządowy Proces Legislacyjny oraz w Biuletynie Informacji Publicznej Ministerstwa Sportu i Turystyki.

Projekt jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Rozporządzenie wejdzie w życie z dniem 1 lipca 2018 r.

Nazwa projektu Projekt rozporządzenia Ministra Sportu i Turystyki w sprawie określenia wzoru deklaracji składanych przez organizatorów turystyki i przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych do Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego Ministerstwo wiodące i ministerstwa współpracujące Ministerstwo Sportu i Turystyki w porozumieniu z Ministerstwem Finansów Osoba odpowiedzialna za projekt w randze Ministra, Sekretarza Stanu lub Podsekretarza Stanu Dariusz Rogowski, Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Sportu i Turystyki Kontakt do opiekuna merytorycznego projektu Joanna Jędrzejewska-Debortoli, Dyrektor Departamentu Turystyki, Ministerstwo Sportu i Turystyki Tel.: (22) 24 43 172; Fax: (22) 24 47 301 joanna.jedrzejewska-debortoli@msit.gov.pl	Data sporządzenia: 18 lipca 2017 r. Źródło: Upoważnienie ustawowe art. 37 ust. 5 ustawy z dnia ... o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych (Dz. U ... poz. ...) Nr w wykazie prac Lp.: w wykazie prac legislacyjnych Ministra Sportu i Turystyki
OCENA SKUTKÓW REGULACJI	
1. Jaki problem jest rozwiązywany?	
Projekt rozporządzenia Ministra Sportu i Turystyki w sprawie określenia wzoru deklaracji składanych przez organizatorów turystyki i przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych do Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego został opracowany w związku z delegacją ustawową zawartą w art. 37 ust. 5 ustawy z dnia o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych (Dz. U. poz. ...). Ustawa ta zastępuje ustawę z dnia 29 sierpnia 1997 r. o usługach turystycznych w zakresie dotyczącym organizatorów turystyki, pośredników turystycznych i agentów turystycznych. Zmiana przepisów wskazuje na potrzebę wydania nowego rozporządzenia w sprawie wzoru deklaracji składanych przez organizatorów turystyki i przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych do Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego, które zastąpi rozporządzenie z 21 listopada 2016 r. w sprawie wzoru deklaracji składanej przez organizatorów turystyki i pośredników turystycznych do Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego.	
2. Rekomendowane rozwiązanie, w tym planowane narzędzia interwencji i oczekiwany efekt	
Zmiany prawne wprowadzone przez nowe rozporządzenie dotyczą określenia wzoru deklaracji składanych przez organizatorów turystyki oraz przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych do Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego. Wzór deklaracji zostaje określony przez ministra właściwego ds. turystyki w porozumieniu z ministrem właściwym ds. instytucji finansowych. Informacje zawarte w deklaracji to m.in.: • dane identyfikujące przedsiębiorcę • liczba zawartych umów • liczba podróży objętych tymi umowami • wysokość należnej składki Dane zawarte w deklaracji umożliwią Ubezpieczeniowemu Funduszowi Gwarancyjnemu identyfikację podmiotu zobowiązanego do naliczania i przekazywania składki do Turystycznego Funduszu Gwarancyjnego, a także zapewnią możliwość weryfikacji jej wysokości.	

3. Jak problem został rozwiązany w innych krajach, w szczególności krajach członkowskich OECD/UE?

W państwach Unii Europejskiej występują różne systemy zabezpieczeń finansowych na wypadek niewypłacalności organizatorów imprez turystycznych i przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych, a także różne sposoby ich weryfikacji i nadzoru, czy to przez organy administracji państwowej, czy przez samorząd branżowy, prowadzące wykazy podmiotów posiadających uprawnienia do wykonywania działalności organizatorów imprez turystycznych. W niektórych państwach zabezpieczenia mają formę jednego filaru, w innych występują dwa filary zabezpieczeń.

4. Podmioty, na które oddziałuje projekt

Grupa	Wielkość	Źródło danych	Oddziaływanie
Organizatorzy turystyki i pośrednicy turystyczni (pośrednicy turystyczni staną się organizatorami turystyki)	4 301	Centralna Ewidencja Organizatorów Turystyki i Pośredników Turystycznych (stan na dzień 17.03.2017 r.)	<u>Bezpośrednie</u> Obowiązek składania deklaracji do Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego. <u>Pośrednie</u> Zwiększenie zaufania podróżnych do organizatorów turystyki.
Podmioty oferujące pakiety dynamiczne, nieobjęte dotychczasową regulacją (nowi organizatorzy turystyki)	468 w tym: turystyczne obiekty noclegowe, linie lotnicze, wypożyczalnie samochodów, podmioty świadczące usługi transportu pasażerskiego lądowego, agenci turystyczni	wyliczenie w załączniku nr 1. <i>Wyliczenie liczby podmiotów oferujących pakiety dynamiczne</i>	<u>Bezpośrednie</u> Określenie zasad i warunków działalności tych podmiotów. Nałożenie na te podmioty obciążeń regulacyjnych, które dotyczą podmiotów objętych aktualnie obowiązującą regulacją. Obowiązek składania deklaracji do Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego. <u>Pośrednie</u> Zwiększenie zaufania podróżnych do nowych organizatorów turystyki.
Podmioty niebędące przedsiębiorcami, a zajmujące się nieokazjonalnie (w sposób ciągły, częściej niż kilka razy w roku) organizowaniem imprez turystycznych dla dużej grupy podróżnych	Liczebność grupy niemożliwa do oszacowania. Wśród grupy tej możemy wyróżnić: jednostki organizacyjne kościołów i związków wyznaniowych, stowarzyszenia i fundacje, szkoły, kluby sportowe.	Potencjalna grupa spośród której wielce prawdopodobne jest to, że będą znajdowały się podmioty organizujące imprezy turystyczne znajduje się w załączniku nr 2. <i>Dane statystyczne dotyczące podmiotów niebędących przedsiębiorcami</i>	<u>Bezpośrednie</u> Określenie zasad i warunków działalności tych podmiotów. Nałożenie na te podmioty obciążeń regulacyjnych, które dotyczą podmiotów objętych aktualnie obowiązującą regulacją. Obowiązek składania deklaracji do Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego. <u>Pośrednie</u> Zwiększenie zaufania podróżnych do podmiotów niebędących przedsiębiorcami

			a zajmujących się organizowaniem imprez turystycznych
Przedsiębiorcy ułatwiający nabywanie powiązanych usług turystycznych	1 164	wyliczenie w załączniku nr 1. <i>Wyliczenie liczby podmiotów oferujących pakiety dynamiczne</i>	<u>Bezpośrednie</u> Określenie zasad i warunków działalności tych podmiotów. Nałożenie na te podmioty obciążeń regulacyjnych, które dotyczą podmiotów objętych aktualnie obowiązującą regulacją. Obowiązek składania deklaracji do Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego. <u>Pośrednie</u> Zwiększenie zaufania podróżnych do przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych
Obywatele: 1) korzystający z imprez turystycznych dotychczas objęci ochroną 2) korzystający z pakietów dynamicznych (imprez turystycznych i PUT) dotychczas nieobjęci ochroną 3) korzystający z imprez turystycznych i PUT oferowanych przez podmioty niebędące przedsiębiorcami, a zajmujące się nieokazjonalnie organizowaniem imprez turystycznych dla dużej grupy podróżnych	1) Liczba turystów korzystających z imprez turystycznych organizowanych przez biura podróży: 2,88 mln 2) Liczba pakietów dynamicznych zakupionych przez obywateli, którzy nie są dotychczas objęci regulacją: 5,05 mln 3) Liczebność grupy niemożliwa do oszacowania	1) Szacując liczebność grupy wzięto pod uwagę wyjazdy zagraniczne oraz wyjazdy krajowe długoterminowe i krajowe krótkoterminowe, w przypadku których konsumenci korzystają z usług biur podróży. MSiT, na podstawie badań GUS, szacuje, że w 2015 r. Polacy w wieku 15 i więcej lat uczestniczyli w 10,9 mln turystycznych podróży za granicę (w tym 22,6% korzystało z usług biur podróży) oraz w 15,7 mln krajowych podróży długoterminowych (w tym 1,9% korzystało z usług biur podróży) i w 24,2 mln krajowych podróży krótkoterminowych (w tym 0,5% korzystało z usług biur podróży). 2) Szacując liczebność grupy wzięto pod uwagę wyjazdy zagraniczne (10,9 mln) oraz wyjazdy krajowe długoterminowe (15,7 mln). Komisja Europejska podaje, że w Polsce 19% rynku turystycznego stanowią pakiety dynamiczne - czyli ok. 5,05 mln podróży realizowanych jest w Polsce	<u>Bezpośrednie</u> Zwiększenie poziomu ochrony podróżnych na wypadek niewypłacalności podmiotów będących organizatorami turystyki oraz przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych, wynikające z możliwości weryfikacji przez Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny prawidłowości odprowadzania należnych składek do Turystycznego Funduszu Gwarancyjnego. <u>Pośrednie</u> Zwiększenie zaufania podróżnych do organizatorów turystyki oraz przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych.

		jako pakiety dynamiczne (imprezy turystyczne i PUT). 3) patrz załącznik nr 2 <i>Dane statystyczne dotyczące podmiotów niebędących przedsiębiorcami</i>	
Marszałkowie województw	16	-	<u>Bezpośrednie</u> 1) Objęcie regulacją szerszego grona podmiotów, w tym przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych. 2) Wydawanie decyzji w przypadku nieterminowego złożenia deklaracji.
Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny	1	-	<u>Bezpośrednie</u> 1) Gromadzenie i przetwarzanie danych zawartych w deklaracji w celu weryfikacji prawidłowości wysokości odprowadzanych składek do Turystycznego Funduszu Gwarancyjnego, prowadzenia analiz i oceny ryzyka. 2) Kontrola terminowości składanych deklaracji do Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego.

5. Informacje na temat zakresu, czasu trwania i podsumowanie wyników konsultacji

Projekt rozporządzenia w III kwartale 2017 r. zostanie przekazany do konsultacji publicznych według rozdzielnika, w którym znajdują się: marszałkowie województw, Związek Województw RP i Związek Miast i Gmin Morskich oraz podmioty branży turystycznej zrzeszające organizatorów turystyki (Polska Izba Turystyki, Izba Turystyki Rzeczypospolitej Polskiej, Polski Związek Organizatorów Turystyki, Ogólnopolskie Stowarzyszenie Agentów Turystycznych, Polski Związek Prywatnych Pracodawców Turystyki „Lewiatan”, Polski Związek Motorowy, Polskie Towarzystwo Turystyczno-Krajoznawcze, Stowarzyszenie „Konferencje i Kongresy w Polsce”, Stowarzyszenie Organizatorów Incentive Travel, Polska Izba Turystyki Młodzieżowej), bankowo-ubezpieczeniowej (Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny, Komisja Nadzoru Finansowego, Polska Izba Ubezpieczeń, Związek Banków Polskich) oraz organizacje zajmujące się ochroną konsumentów (Federacja Konsumentów, Stowarzyszenie Konsumentów Polskich, Europejskie Centrum Konsumenckie, Rzecznik Finansowy).

Projekt zostanie umieszczony w Biuletynie Informacji Publicznej Ministerstwa Sportu i Turystyki oraz w Biuletynie Informacji Publicznej Rządowego Centrum Legislacji w zakładce Rządowy Proces Legislacyjny.

6. Wpływ na sektor finansów publicznych

(ceny stałe z 2016 r.)	Skutki w okresie 10 lat od wejścia w życie zmian [mln zł]											
	0	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	Łącznie (0–10)
Dochody ogółem	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
budżet państwa	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
JST	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
pozostałe jednostki (oddzielnie)												
Wydatki ogółem	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0

budżet państwa	0	0		0	0	0	0	0	0	0	0	0
JST (finansowanie z budżetu państwa	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
pozostałe jednostki (oddzielnie)												
Saldo ogółem	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
budżet państwa	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
JST (finansowanie z budżetu państwa	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
pozostałe jednostki (oddzielnie)	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
Źródła finansowania	Do składania deklaracji zobowiązani są organizatorzy turystyki oraz przedsiębiorcy ułatwiający nabywanie powiązanych usług turystycznych. W związku z tym, nie ma konieczności zabezpieczania na ten cel dodatkowych środków w budżecie państwa.											
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń.	Wejście w życie projektowanego rozporządzenia nie wpłynie na sektor finansów publicznych, w tym budżet państwa i budżety jednostek samorządu terytorialnego.											
7. Wpływ na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorców oraz na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe												
Skutki												
Czas w latach od wejścia w życie zmian		0	1	2	3	5	10	Łącznie (0–10)				
W ujęciu pieniężnym (w mln zł, ceny stałe z ... r.)	duże przedsiębiorstwa	0	0	0	0	0	0	0	0			
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw											
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe	0	0	0	0	0	0	0	0			
W ujęciu niepieniężnym	duże przedsiębiorstwa	-										
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw											
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe	Zwiększenie poziomu ochrony podróżnych na wypadek niewypłacalności podmiotów będących organizatorami turystyki oraz przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych, wynikające z możliwości weryfikacji przez Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny prawidłowości odprowadzania należnych składek do Turystycznego Funduszu Gwarancyjnego.										
	budżet państwa	-										
	Jednostki samorządu terytorialnego	-										
Niemierzalne	Budżet państwa, jednostki samorządu terytorialnego	-										
	Organizatorzy turystyki i przedsiębiorcy ułatwiający nabywanie powiązanych usług	Regulacja pozytywnie wpłynie na zwiększenie zaufania podróżnych do organizatorów turystyki i przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych oraz na wzrost poziomu ochrony podróżnych korzystających z usług tych podmiotów.										

	turystycznych	
	Obywatele korzystający z imprez turystycznych i usług oferowanych przez przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych	Regulacja pozytywnie wpłynie na zwiększenie zaufania podróżnych do organizatorów turystyki i przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych oraz na wzrost poziomu ochrony podróżnych korzystających z usług tych podmiotów.
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	-	
8. Zmiana obciążeń regulacyjnych (w tym obowiązków informacyjnych) wynikających z projektu		
☐ nie dotyczy		
Wprowadzane są obciążenia poza bezwzględnie wymaganymi przez UE (szczegóły w odwróconej tabeli zgodności).		☐ tak ☐ nie ☒ nie dotyczy
☐ zmniejszenie liczby dokumentów ☐ zmniejszenie liczby procedur ☐ skrócenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:		☒ zwiększenie liczby dokumentów ☒ zwiększenie liczby procedur ☐ wydłużenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:
Wprowadzane obciążenia są przystosowane do ich elektronizacji.		☒ tak ☐ nie ☐ nie dotyczy
Komentarz: Rozporządzenie wpłynie na zwiększenie obciążeń regulacyjnych (w tym obowiązków informacyjnych) nałożonych na organizatorów turystyki oraz przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych, w związku z obowiązkiem składania deklaracji do Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego. Deklaracje mogą być składane drogą elektroniczną.		
9. Wpływ na rynek pracy		
Rozporządzenie nie będzie miało wpływu na rynek pracy.		
10. Wpływ na pozostałe obszary		
☐ środowisko naturalne ☐ sytuacja i rozwój regionalny ☒ inne: Ochrona podróżnych	☐ demografia ☐ mienie państwowe	☒ informatyzacja ☐ zdrowie
Omówienie wpływu	Składanie deklaracji przez przedsiębiorców jest możliwe w postaci elektronicznej. Obowiązek składania deklaracji i zakres danych w nich zawartych wpłynie na podniesienie poziomu ochrony podróżnych korzystających z usług organizatorów turystyki i przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych poprzez możliwość weryfikacji przez Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny prawidłowości odprowadzanych składek.	
11. Planowane wykonanie przepisów aktu prawnego		
Rozporządzenie wejdzie w życie z dniem 1 lipca 2018 r.		
12. W jaki sposób i kiedy nastąpi ewaluacja efektów projektu oraz jakie mierniki zostaną zastosowane?		
Z uwagi na zakres projektowanego rozporządzenia brak jest konieczności ewaluacji efektów zaproponowanych rozwiązań.		

13. Załączniki (istotne dokumenty źródłowe, badania, analizy itp.)

Załącznik nr 1. Wyliczenie liczby podmiotów oferujących pakiety dynamiczne

Załącznik nr 2. Dane statystyczne dotyczące podmiotów niebędących przedsiębiorcami

07/61rch

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA SPORTU I TURYSTYKI¹⁾

z dnia

w sprawie zakresu kwartalnej informacji o wykorzystaniu środków Turystycznego Funduszu Gwarancyjnego składanej przez Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny

Na podstawie art. 38 ust. 2 ustawy z dnia ... o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych (Dz. U. poz. ...) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa zakres kwartalnej informacji o wykorzystaniu środków Turystycznego Funduszu Gwarancyjnego, zwanego dalej „Funduszem”, składanej przez Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny ministrowi właściwemu do spraw turystyki oraz ministrowi właściwemu do spraw instytucji finansowych.

§ 2. Kwartalna informacja, o której mowa w § 1, obejmuje następujące dane:

- 1) informacje o wpływie środków na rachunek bankowy, o którym mowa w art. 34 ust. 1 ustawy z dnia ... o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych, zwanej dalej „ustawą”, w podziale na:
 - a) wpłaty przedsiębiorców, o których mowa w art. 34 ust. 2 pkt 1 ustawy,
 - b) odsetki od środków pieniężnych zgromadzonych na rachunku bankowym, o którym mowa w art. 34 ust. 1 ustawy,
 - c) przychody z lokat środków Funduszu,
 - d) środki uzyskane przez Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny z pożyczek i kredytów na rzecz Funduszu,
 - e) środki uzyskane przez Fundusz w ramach zwrotnego finansowania udzielonego przez Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny,
 - f) inne wpływy;
- 2) informacje o wysokości oprocentowania:
 - a) środków pieniężnych zgromadzonych na rachunku bankowym, o którym mowa w art. 34 ust. 1 ustawy,

¹⁾ Minister Sportu i Turystyki kieruje działem administracji rządowej – turystyka, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 17 listopada 2015 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Sportu i Turystyki (Dz. U z 2015 r. poz. 1911).

- b) środków uzyskanych przez Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny z pożyczek i kredytów na rzecz Funduszu;
- 3) informacje o liczbie dyspozycji wypłaty środków z Funduszu otrzymanych w danym okresie sprawozdawczym od marszałków województw lub jednostek przez nich wskazanych, wraz z informacją o organizatorach turystyki i przedsiębiorcach ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych, których niewypłacalności dotyczyły poszczególne dyspozycje;
- 4) informacje o wysokości środków Funduszu wydatkowanych w danym okresie sprawozdawczym na:
 - a) pokrycie kosztów kontynuacji imprezy turystycznej lub kosztów powrotu do kraju,
 - b) zwrot wpłat wniesionych tytułem zapłaty za imprezę turystyczną lub każdą opłaconą usługę przedsiębiorcy ułatwiającemu nabywanie powiązanych usług turystycznych, w przypadku gdy z przyczyn dotyczących organizatora turystyki lub przedsiębiorcy ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych lub osób, które działają w ich imieniu, impreza turystyczna lub którakolwiek opłacona usługa przedsiębiorcy ułatwiającemu nabywanie powiązanych usług turystycznych nie została lub nie zostanie zrealizowana,
 - c) zwrot części wpłat wniesionych tytułem zapłaty za imprezę turystyczną odpowiadającą części imprezy turystycznej lub za każdą usługę opłaconą przedsiębiorcy ułatwiającemu nabywanie powiązanych usług turystycznych odpowiadającą części usługi, która nie została lub nie zostanie zrealizowana z przyczyn dotyczących organizatora turystyki lub przedsiębiorcy ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych lub osób, które działają w ich imieniu, – wraz ze wskazaniem wysokości środków, na jakie wydane zostały dyspozycje poszczególnych marszałków województw, na podstawie których dokonano wypłaty środków z Funduszu;
- 5) informacje o wysokości przekazanych Funduszowi przez marszałków województw roszczeń podróży, które na ostatni dzień kwartału nie zostały zaspokojone;
- 6) informacje o wysokości wydatków poniesionych na realizację zadań związanych z funkcjonowaniem Funduszu w danym okresie sprawozdawczym, z wyszczególnieniem wydatków na pokrycie kosztów:
 - a) realizacji wypłat z Funduszu,
 - b) obsługi Funduszu przez Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny,

- c) odsetek od uzyskanych kredytów i pożyczek,
 - d) zwrotnego finansowania udzielonego przez Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny;
- 7) informacje o udzielonym przez Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny zwrotnym finansowaniu Funduszu, jego wysokości, terminie i okresie, na jaki zostało udzielone;
 - 8) informacje o stanie środków na rachunku bankowym, o którym mowa w art. 34 ust. 1 ustawy, na ostatni dzień kwartału, uwzględniającym wszystkie wpływy i wydatki Funduszu narastająco od początku roku kalendarzowego;
 - 9) informacje o stanie rozrachunków na ostatni dzień kwartału (należności/zobowiązania wewnętrzne) pomiędzy Funduszem a Ubezpieczeniowym Funduszem Gwarancyjnym;
 - 10) informacje o wysokości wszystkich zaległych, nieodprowadzonych w terminie składek do Funduszu na ostatni dzień kwartału, wraz z informacją, których przedsiębiorców i w jakiej wysokości zaległości te dotyczą, zgodnie z deklaracjami, o których mowa w art. 7 ust. 1 pkt 4 ustawy;
 - 11) informacje dotyczące wszystkich zaległych składek, wraz z wyodrębnieniem terminów ich wymagalności w podziale na przeterminowane do 3 miesięcy, powyżej 3 miesięcy do 6 miesięcy, powyżej 6 miesięcy do 12 miesięcy i powyżej 1 roku;
 - 12) informacje o liczbie wniosków skierowanych w danym kwartale przez Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny do marszałków województw o wydanie decyzji, o której mowa w art. 30 ust. 7 pkt 2 ustawy;
 - 13) informacje o przychodach z tytułu składek należnych do Funduszu, ujętych w okresie sprawozdawczym, z uwzględnieniem charakteru wykonywanej działalności, rodzaju usługi, miejsca realizacji imprezy turystycznej lub powiązanej usługi turystycznej, sposobu transportu i rodzaju zapewnianego środka transportu, określonych w deklaracjach, o których mowa w art. 7 ust. 1 pkt 4 ustawy;
 - 14) informacje o ujętych w okresie sprawozdawczym zmniejszeniach przychodów dotyczących składek należnych do zarachowania na poczet następnych należnych składek wynikających z:
 - a) odwołania przez organizatora turystyki lub przedsiębiorcę ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych imprezy turystycznej lub usługi w ramach powiązanych usług turystycznych z powodu niewystarczającej liczby zgłoszeń, jeżeli realizacja usług była uzależniona od liczby zgłoszeń;

- b) zmiany: liczby uczestników, miejsca realizacji imprezy turystycznej lub usługi turystycznej w ramach powiązanych usług turystycznych, rodzaju zapewnianego środka transportu oraz rozwiązania umowy lub odstąpienia od umowy przez podróżnego, z uwzględnieniem charakteru wykonywanej działalności, rodzaju usługi, miejsca realizacji imprezy turystycznej lub powiązanej usługi turystycznej, sposobu transportu i rodzaju zapewnianego środka transportu, określonych w deklaracjach, o których mowa w art. 7 ust. 1 pkt 4 ustawy;
- 15) informacje o dokonanych w okresie sprawozdawczym zwrotach wpłat przekazanych do Funduszu, o których mowa w art. 36 ust. 5 ustawy;
- 16) informacje o przekazywanych przez marszałków województw kosztach kontynuacji imprezy turystycznej lub kosztach powrotu do kraju, obejmujących w szczególności koszty transportu i zakwaterowania, w tym także w uzasadnionej wysokości koszty poniesione przez podróżnych, w wypadku gdy organizator turystyki lub przedsiębiorca ułatwiający nabywanie powiązanych usług turystycznych, wbrew obowiązкови, nie zapewnia tego powrotu.

§ 3. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 lipca 2018 r.

MINISTER SPORTU I TURYSTYKI

w porozumieniu:

MINISTER ROZWOJU I FINANSÓW

UZASADNIENIE

I. Wyjaśnienie potrzeby i celu wydania rozporządzenia

Rozporządzenie zawarte w przedmiotowym projekcie stanowiło będzie realizację upoważnienia ustawowego zawartego w art. 38 ust. 2 ustawy z dnia ... o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych (Dz. U. poz. ...). Ustawa ta wdraża do krajowego porządku prawnego dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2302 z dnia 25 listopada 2015 r. w sprawie imprez turystycznych i powiązanych usług turystycznych i zastąpi obowiązującą obecnie ustawę z dnia 29 sierpnia 1997 r. o usługach turystycznych (Dz. U. z 2016 r. poz. 187 i 1334) w zakresie działalności dotyczącej organizowania imprez turystycznych. Na mocy niniejszego rozporządzenia Minister Sportu i Turystyki w porozumieniu z Ministrem Finansów określa zakres kwartalnej informacji o wykorzystaniu środków Turystycznego Funduszu Gwarancyjnego zwanego dalej „Funduszem”, składanej przez Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny. Projekt zawiera szczegółowe określenie zakresu kwartalnej informacji o wykorzystaniu środków Funduszu, przy uwzględnieniu wymogów kompletności informacji dotyczących funkcjonowania Turystycznego Funduszu Gwarancyjnego, co stanowi realizację wytycznych ustawowych zawartych w upoważnieniu do wydania tego rozporządzenia.

II. Przedstawienie istniejącego stanu rzeczy w dziedzinie, która ma być unormowana

Dziedzina omawiana w niniejszej regulacji jest przedmiotem rozporządzenia Ministra Sportu i Turystyki z dnia 21 listopada 2016 r. w sprawie zakresu kwartalnej informacji o wykorzystaniu środków Turystycznego Funduszu Gwarancyjnego składanej przez Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny.

III. Wykazanie różnic między dotychczasowym a projektowanym stanem prawnym

Zmiany wprowadzone przez nowe rozporządzenie wynikają z objęcia regulacjami ustawy z dnia ... o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych zupełnie nowej grupy podmiotów, tj. przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych. Ponadto w myśl ww. ustawy dotychczasowi pośrednicy turystyczni staną się organizatorami turystyki.

Projekt nie wymaga przedstawienia właściwym organom i instytucjom Unii Europejskiej, w tym Europejskiemu Bankowi Centralnemu, w celu uzyskania opinii, dokonania powiadomienia, konsultacji albo uzgodnienia.

Stosownie do postanowień art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2017 r. poz. 248) oraz § 4 i § 52 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów (M.P. z 2016 r. poz. 1006 i 1204) projekt rozporządzenia został udostępniony na stronie podmiotowej Rządowego Centrum Legislacji, w serwisie Rządowy Proces Legislacyjny oraz w Biuletynie Informacji Publicznej Ministerstwa Sportu i Turystyki.

Projekt jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Rozporządzenie wejdzie w życie z dniem 1 lipca 2018 r.

Nazwa projektu Projekt rozporządzenia Ministra Sportu i Turystyki w sprawie zakresu kwartalnej informacji o wykorzystaniu środków Turystycznego Funduszu Gwarancyjnego składanej przez Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny Ministerstwo wiodące i ministerstwa współpracujące Ministerstwo Sportu i Turystyki w porozumieniu z Ministerstwem Finansów Osoba odpowiedzialna za projekt w randze Ministra, Sekretarza Stanu lub Podsekretarza Stanu Dariusz Rogowski, Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Sportu i Turystyki Kontakt do opiekuna merytorycznego projektu Joanna Jędrzejewska-Debortoli, Dyrektor Departamentu Turystyki, Ministerstwo Sportu i Turystyki Tel.: (22) 24 43 172; Fax: (22) 24 47 301 joanna.jedrzejewska-debortoli@msit.gov.pl	Data sporządzenia: 18 lipca 2017 r. Źródło: Upoważnienie ustawowe art. 38 ust. 2 ustawy z dnia ... o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych (Dz. U. poz. ...) Nr w wykazie prac Lp.: w wykazie prac legislacyjnych Ministra Sportu i Turystyki

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Jaki problem jest rozwiązywany?

Projekt rozporządzenia Ministra Sportu i Turystyki w sprawie zakresu kwartalnej informacji o wykorzystaniu środków Turystycznego Funduszu Gwarancyjnego składanej przez Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny został opracowany w związku z delegacją ustawową zawartą w art. 38 ust. 2 ustawy z dnia ... o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych (Dz. U. poz. ...). Ustawa ta zastępuje ustawę z dnia 29 sierpnia 1997 r. o usługach turystycznych w zakresie dotyczącym organizatorów turystyki, pośredników turystycznych i agentów turystycznych. Zmiana przepisów wskazuje na potrzebę wydania nowego rozporządzenia w sprawie zakresu kwartalnej informacji o wykorzystaniu środków Turystycznego Funduszu Gwarancyjnego składanej przez Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny, które zastąpi rozporządzenie z 21 listopada 2016 r. w sprawie zakresu kwartalnej informacji o wykorzystaniu środków Turystycznego Funduszu Gwarancyjnego składanej przez Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny.

2. Rekomendowane rozwiązanie, w tym planowane narzędzia interwencji i oczekiwany efekt

Zmiany prawne wprowadzone przez nowe rozporządzenie dotyczą określenia szczegółowego zakresu kwartalnej informacji o wykorzystaniu środków zgromadzonych przez Turystyczny Fundusz Gwarancyjny. Zakres kwartalnej informacji zostaje określony przez ministra właściwego ds. turystyki w porozumieniu z ministrem właściwym ds. instytucji finansowych i zawiera m.in.:

- informacje o wpływie środków,
- informacje o liczbie dyspozycji wypłaty środków,
- informacje o wysokości wydatkowanych środków,
- informacje o wysokości roszczeń podróży, które nie zostały zaspokojone z I filaru zabezpieczeń finansowych,
- informacje o wysokości wydatków poniesionych na realizację zadań związanych z funkcjonowaniem Turystycznego Funduszu Gwarancyjnego,
- informacje dotyczące wszystkich zaległych składek wraz z wyodrębnieniem terminów ich wymagalności.

Kwartałna informacja o wykorzystaniu środków Turystycznego Funduszu Gwarancyjnego przekazywana jest przez Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny ministrowi właściwemu do spraw turystyki oraz ministrowi właściwemu do spraw instytucji finansowych w terminie 30 dni od ostatniego dnia każdego kwartału. Ma to stanowić formę nadzoru nad działaniami prowadzonymi w tym zakresie.

3. Jak problem został rozwiązany w innych krajach, w szczególności krajach członkowskich OECD/UE?

W państwach Unii Europejskiej występują różne systemy zabezpieczeń finansowych na wypadek niewypłacalności organizatorów imprez turystycznych i przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych, a także różne sposoby ich weryfikacji i nadzoru, czy to przez organy administracji państwowej, czy przez samorząd branżowy, prowadzące wykazy podmiotów posiadających uprawnienia do wykonywania działalności organizatorów imprez

turystycznych. W niektórych państwach zabezpieczenia mają formę jednego filaru, w innych występują dwa filary zabezpieczeń. Brak jest danych dotyczących szczegółowego zakresu informacji składanych przez instytucje, które obsługują II filar zabezpieczeń finansowych organizatorów turystyki i przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych w krajach UE, w których istnieją dwa filary tych zabezpieczeń.

4. Podmioty, na które oddziałuje projekt

Grupa	Wielkość	Źródło danych	Oddziaływanie
Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny	1	-	<u>Bezpośrednie</u> Składanie kwartalnych informacji o wykorzystaniu środków Turystycznego Funduszu Gwarancyjnego ministrowi właściwemu ds. turystyki i ministrowi właściwemu ds. instytucji finansowych
Minister właściwy ds. turystyki	1	-	<u>Bezpośrednie</u> Analiza kwartalnych informacji o wykorzystaniu środków Turystycznego Funduszu Gwarancyjnego składanych przez Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny i podejmowanie stosownych działań w oparciu o te analizy.
Minister właściwy ds. instytucji finansowych	1	-	<u>Bezpośrednie</u> Analiza kwartalnych informacji o wykorzystaniu środków Turystycznego Funduszu Gwarancyjnego składanych przez Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny i podejmowanie stosownych działań w oparciu o te analizy.

5. Informacje na temat zakresu, czasu trwania i podsumowanie wyników konsultacji

Projekt rozporządzenia w III kwartale 2017 r. zostanie przekazany do konsultacji publicznych według rozdzielnika, w którym znajdują się: marszałkowie województw, Związek Województw RP i Związek Miast i Gmin Morskich oraz podmioty branży turystycznej zrzeszające organizatorów turystyki (Polska Izba Turystyki, Izba Turystyki Rzeczypospolitej Polskiej, Polski Związek Organizatorów Turystyki, Ogólnopolskie Stowarzyszenie Agentów Turystycznych, Polski Związek Prywatnych Pracodawców Turystyki „Lewiatan”, Polski Związek Motorowy, Polskie Towarzystwo Turystyczno-Krajoznawcze, Stowarzyszenie „Konferencje i Kongresy w Polsce”, Stowarzyszenie Organizatorów Incentive Travel, Polska Izba Turystyki Młodzieżowej), bankowo-ubezpieczeniowej (Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny, Komisja Nadzoru Finansowego, Polska Izba Ubezpieczeń, Związek Banków Polskich) oraz organizacje zajmujące się ochroną konsumentów (Federacja Konsumentów, Stowarzyszenie Konsumentów Polskich, Europejskie Centrum Konsumenckie, Rzecznik Finansowy).

Projekt zostanie umieszczony w Biuletynie Informacji Publicznej Ministerstwa Sportu i Turystyki oraz w Biuletynie Informacji Publicznej Rządowego Centrum Legislacji w zakładce Rządowy Proces Legislacyjny.

6. Wpływ na sektor finansów publicznych

[illegible]

[illegible]

Źródła finansowania	
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń.	Wejście w życie projektowanego rozporządzenia nie wpłynie na sektor finansów publicznych, w tym budżet państwa i budżety jednostek samorządu terytorialnego.

7. Wpływ na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorców oraz na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe

		Skutki						
Czas w latach od wejścia w życie zmian		0	1	2	3	5	10	Łącznie (0–10)
W ujęciu pieniężnym (w mln zł, ceny stałe z ... r.)	duże przedsiębiorstwa	0	0	0	0	0	0	0
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw							
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe	0	0	0	0	0	0	0
W ujęciu niepieniężnym	duże przedsiębiorstwa	-						
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw							
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe							
	budżet państwa							
	Jednostki samorządu terytorialnego	-						
Niemierzalne	Budżet państwa, jednostki samorządu terytorialnego	-						
	Organizatorzy turystyki i przedsiębiorcy ułatwiający nabywanie powiązanych usług turystycznych							

Obywatele korzystający z imprez turystycznych i usług oferowanych przez przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych	
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	-

8. Zmiana obciążeń regulacyjnych (w tym obowiązków informacyjnych) wynikających z projektu

☐ nie dotyczy	
Wprowadzane są obciążenia poza bezwzględnie wymaganymi przez UE (szczegóły w odwróconej tabeli zgodności).	☐ tak ☐ nie ☒ nie dotyczy
☐ zmniejszenie liczby dokumentów ☐ zmniejszenie liczby procedur ☐ skrócenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:	☒ zwiększenie liczby dokumentów ☒ zwiększenie liczby procedur ☐ wydłużenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:
Wprowadzane obciążenia są przystosowane do ich elektronizacji.	☒ tak ☐ nie ☐ nie dotyczy

Komentarz: Rozporządzenie wpłynie na zwiększenie obciążeń regulacyjnych (w tym obowiązków informacyjnych) nałożonych na Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny. Wpłynie również na urzędy obsługujące ministra właściwego ds. turystyki oraz ministra właściwego ds. instytucji finansowych poprzez nałożenie na nie obowiązku analizy składanych informacji kwartalnych oraz podejmowanie stosownych działań w oparciu o wyniki tych analiz.

9. Wpływ na rynek pracy

Rozporządzenie nie będzie miało wpływu na rynek pracy.

10. Wpływ na pozostałe obszary

☐ środowisko naturalne ☐ sytuacja i rozwój regionalny ☐ inne:	☐ demografia ☐ mienie państwowe	☒ informatyzacja ☐ zdrowie

Omówienie wpływu	Składanie deklaracji przez przedsiębiorców oraz odprowadzanie przez nich składek jest możliwe w postaci elektronicznej. Obowiązki te stanowią podstawę do sporządzania przez Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny sprawozdań kwartalnych i realizację obowiązku wynikającego z przedmiotowej regulacji.

11. Planowane wykonanie przepisów aktu prawnego

Rozporządzenie wejdzie w życie z dniem 1 lipca 2018 r.

12. W jaki sposób i kiedy nastąpi ewaluacja efektów projektu oraz jakie mierniki zostaną zastosowane?

Ewaluacja efektów projektu nastąpi po pięciu latach obowiązywania rozporządzenia w oparciu o analizy kwartalnych informacji o wykorzystaniu środków Turystycznego Funduszu Gwarancyjnego składanych przez Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny dokonywane przez ministra właściwego ds. turystyki oraz ministra właściwego ds. instytucji finansowych oraz analizę rynku turystycznego w Polsce pod kątem potrzeby ewentualnego rozszerzenia lub zawężenia

zakresu danych zawartych w kwartalnej informacji.

13. Załączniki (istotne dokumenty źródłowe, badania, analizy itp.)

Załącznik nr 1. Wyliczenie liczby podmiotów oferujących pakiety dynamiczne.

Załącznik nr 2. Dane statystyczne dotyczące podmiotów niebędących przedsiębiorcami.